

ДАШИЪЛ ХАМЕТ ГОЛЕМИЯТ УДАР

Превод: Жечка Георгиева

chitanka.info

ГОЛЕМИЯТ УДАР

Открих Пади Мексиканеца в кръчмата на Жан Лару.

Пади — благодушен професионален мошеник с вид на испански крал — ми демонстрира усмихнато едрите си бели зъби, придърпа с крак един стол да седна и рече на момичето, което му правеше компания:

— Нели, да ти представя най-добросърдечното ченге на Сан Франциско. Този дребен шишко е готов на всичко за човека, стига в крайна сметка да може да му издействува доживотна присъда. — Обърна се към мен и махна с пурата си към момичето: — Това е Нели Уейд и отсега ще ти кажа, че за нищо не можеш да я олепиш. Тъпкана е с пари — татко ѝ е контрабандист, — така че не ѝ трябва да се труди.

Беше слабо стройно момиче, облечено в синьо, с бяла кожа, продълговати зелени очи и късо подстригана кестенява коса. Нацупеното ѝ лице се оживи и дори стана красиво, когато ми протегна ръка през масата. И двамата се засмяхме.

— Пет години ли станаха? — попита тя.

— Шест — поправих я аз.

— По дяволите! — изруга Пади, ухили се широко и махна на келнера. — Но някой ден все ще баламосам поне едно ченге.

Засега бе баламосал всички до един — нито една нощ не беше преспал в дранголника.

Погледнах отново момичето. Преди шест години същата тази Ейнджъл Грейс Кардиган бе измъкнала от десетина филаделфийци сума ти нещо. Ние с Дан Моури я спипахме, но никой от жертвите ѝ не пожела да свидетелствува срещу нея, така че я пуснахме по живо, по здраво. Беше едва деветнайсетгодишна, но вече бе изпипала занаята.

Насред дансинга застана една от певиците на Лару и запя „Каж ми какво искаш, за да ти кажа какво ще получиш“. Пади Мексиканеца наля джин от една бутилка в чашите с лимонада, донесени от келнера. Пихме, след което му подадох листче хартия, на което с молив бе надраскано име и адрес.

— Сърбела ме помоли да ти предам това — поясних. — Видях го вчера във Фолсъмския пандиз. Твърди, че е майка му, и настоява да я издириш и да се погрижиш за нея. Предполагам, че иска да ѝ дадеш неговия дял от последната ви съвместна акция.

— Обиждаш ме — заяви Пади, прибра листчето в джоба си и извади пак бутилката джин.

Гаврътнах втората джино-лимонада и понечих да стана, но в същия миг в заведението влязоха четирима нови клиенти. Останах на мястото си, тъй като познах единия. Беше висок, строен и издокаран в най-изискан стил. Остър поглед, ъгловато лице, тънки като бръсначи устни под малки щръкнали мустачки — Ванс Стридата. Учудих се какво прави тук — на пет хиляди километра от нюйоркските си ловни полета.

Докато се чудех, извърнах глава от него и уж се заслушах в певицата, която поднасяше на клиентите „Искам да съм вагабонтин“. Зад гърба ѝ, в отдалечения ъгъл на кръчмата, зърнах още едно познато лице, чието място бе в друг град — Щастливия Джим Хакър, шишкав розовобузест детройтски гангстер, два пъти осъждан на смърт и два пъти помилван.

Когато отново се обърнах напред, Ванс Стридата и тримата му спътници се бяха настанили през две маси от нас. Ванс беше с гръб към мен. Огледах другарчетата му.

Срещу него седеше широкоплещест млад великан с рижа коса, сини очи и червендалесто лице, което беше хубаво по един груб, дивашки начин. Вляво от него седеше мургаво момиче, чиито очи постоянно играеха, с широкопола шапка. То говореше нещо на Ванс. Вниманието на рижия великан бе изцяло погълнато от четвъртия член на компанията, вдясно от него. И тя го заслужаваше.

Не беше нито висока, нито ниска. Нито пълна, нито слаба. Облечена бе с нещо като черна руска рубашка, поръбена със зелено и накичена с някакви сърмени висулки. На облегалката на стола ѝ бе метнато черно кожено палто. Трябва да беше двайсетгодишна. Очите ѝ бяха сини, устата — червена, зъбите — бели, кичурчетата коса, които се подаваха изпод черно-зелено-сребристия тюрбан, бяха кестеняви, имаше и нос. Без да се захласвам по подробностите, можех да кажа, че беше приятна. Казах го. Пади Мексиканеца се съгласи с едно „Тъй си е“, а Ейнджъл Грейс предложи да отида при Рижия О’Лиъри и да го кажа и на него.

— Голяма клечка ли е Рижия О’Лиъри? — попитах аз, като същевременно се смъкнах леко в стола си, за да мога да протегна крак под масата между Пади и Ейнджъл Грейс. — Коя е тази негова симпатична приятелка?

— Нанси Риган. Другата е Силвия Янт.

— А контето, дето е с гръб към нас? — направих се на ударен.

Кракът на Пади, целещ под масата този на момичето, улучи моя.

— Не ме ритай, Пади — примолих му се аз. — Обещавам да слушкам. Пък и от всяко положение нямам намерение да стоя тук и да си търся белята. Отивам си.

Разменихме си „довиждане“-та и аз тръгнах към изхода, като все гледах да съм с гръб към Стридата. При вратата трябваше да се отместя, за да сторя път на двама влизащи. И двамата ме познаваха, но с нищо не се издадоха — Лъскавия Холмс (само че не едновременно, дето скалпи заедно с Лоса Ченето големия обир, още в дните на файтоните) и Дени Бърк — Краля на Балтиморския Жабешки остров. Чудесна двойка — никой от тях не би посегнал на човешки живот, ако няма гарантирана печалба и политически гръб.

Излязох и тръгнах към Кърни Стрийт. Вървах и си мислех: ето, тази нощ кръчмето на Лару е фрашкано с разбойници, а явно и по улиците кръстосват доста именити пришълци. Някаква сянка, сгушена в тъмен вход, прекъсна мисловната ми дейност.

— Е, пет! — рече сянката.

Спрях и я заogleждах, докато установих, че това бе Бино — наркоман, продавач на вестници, който в миналото ми бе подхвърлял някои сведения — кои верни, кои лъжливи.

— Спи ми се — изръмжах аз, докато се приближавах към Бино и наръча му с вестници, — пък и съм чувал вица за заекващия мормон^[1], ако него имаш предвид, така че предпочитам да си продължа по пътя.

— Нищо не знам за мормони — възрази Бино. — Но знам нещо друго.

— Е?

— Лесно ти е да кажеш „Е?“, но мен ме интересува какво ще спечеля от тази работа.

— Скрий се в някой уютен вход и хубаво се наспинкай — посъветвах го аз и понечих пак да си поема по пътя. — Като се събудиш, всичко ще е наред.

— Ей! Виж кво, наистина имам нещо за теб. Да пукна, ако лъжа!

— Е?

— Слушай — приближи се той и зашепна. — Ще оплячкосат „Симанс Нашънъл“. Не знам какъв е номерът, но ти казвам истината. Честна дума! Не те мятam. Не мога да ти кажа имена — сам знаеш, че

ако ги знаех, щях да ти ги река. Да пукна! Дай десет долара. Нали си струва толкоз? Вярно ти казвам — да пукна!

— Източникът ти май е щипка кокаин.

— Не, да пукна!

— Какъв е тогава номерът?

— Не знам. Чух само, че ще оберат „Симанс Нашънъл“. Да пук...

— Откъде чу?

Бино поклати глава. Пъхнах един долар в ръката му.

— Купи си още малко кокаин и измисли края на баснята — посъветвах го аз. — Ако ми се стори интересна, ще ти дам останалите девет.

Продължих надолу. Сбърчил чело, размишлявах над Биновата история. Сама по себе си тя звучеше като бабини деветини, целящи да измъкнат някой и друг долар от доверчиво ченге, и сигурно това си и беше. Но не бе съвсем сама по себе си. Кръчмето на Лару — едно от многото подобни в град като нашия — гъмжеше от мошеници, които бяха истинска заплаха за човешкия живот и собственост. Заслужаваше си да се послушам и огледам, още повече, че застрахователната компания на банката „Симанс Нашънъл“ бе клиент на детективската агенция „Континентал“.

Тъкмо завих зад ъгъла — не бях изминал и двайсет крачки по Кърни Стрийт, — когато отзад, откъдето идвах, се чува два изстрела — явно от пистолет с голям калибър. Върнах се обратно. Докато завивах зад ъгъла, видях как по-нагоре се трупат хора. Покрай мен в обратна посока мина млад арменец — деветнайсет-двайсетгодишен, с небрежна походка, пъхнал ръце в джобовете; подсвиркваше си „Сю с разбитото сърце“.

Присъединих се към групичката, която се превръщаше в тълпа, заобиколила Бино. Той беше мъртъв, а кръвта, рукнала от двете дупки в гърдите му, цапаше смачканите под него вестници.

Върнах се при Лару и надникнах вътре. Не видях Рижия О'Лиъри, Ванс Стридата, Нанси Риган, Силвия Янт, Пади Мексиканеца, Ейнджъл Грейс, Дени Бърк, Лъскавия Холмс, Щастливия Джим Хакър — нито един от тях.

Върнах се при Бино и подпирах една стена до пристигането на полицията, която разпита наоколо, нищо не научи, не откри очевидци и

си тръгна с останките на продавача на вестници.

А аз се прибрах вкъщи и си легнах.

На другата сутрин прекарах един час в архива на агенцията, като се рових из снимките и старите отчети. Не разполагахме с никакви материали за Рижия О'Лиъри, Дени Бърк, Нанси Риган, Силвия Янт. За Пади Мексиканеца намерих само някои предположения. Нямахме досиета и за Ейнджъл Грейс, Ванс Стридата, Лъскавия Холмс и Щастливия Джим Хакър, но поне открих снимките им. В десет часа — когато отворят банките — тръгнах за „Симанс Нашънъл“, понесъл въпросните фотографии и сведението, получено от Бино.

Кантората на детективското бюро „Континентал“ в Сан Франциско е разположена в една сграда на Маркет Стрийт. Банката „Симанс Нашънъл“ заема партерния етаж на високо сиво здание на Монтгомъри Стрийт — финансовия център на града. При нормални обстоятелства бих взел трамвая, защото не бих извървял пеша — без да е крайно наложително — дори седем преки. Но на Маркет Стрийт имаше задръстване, така че се наложи да пусна краката си в действие, и свих по Гранд Авеню.

Само след две-три преки ми стана ясно, че нещо не е наред в онази част на града, към която се бях запътил. Първо се чуваха шумове — ревящи, тракащи и гърмящи. При Сътър Стрийт покрай мен мина някакъв мъж, който се държеше с две ръце за главата и стенеше, като същевременно правеше опити да намести откаченото си чене. Бузата му бе издрана до кръв.

Тръгнах по Сътър Стрийт. Движението чак до Монтгомъри Стрийт бе спряло, безнадеждно задръстено. Във всички посоки се стрелкаха възбудени гологлави мъже. Гърмежите се чуваха по-наблизо. Покрай мен мина пълен с полицаи автомобил, който се движеше с максимална скорост, предвид обстоятелствата. Отгоре се зададе клаксонираща линейка, която на най-задръстените места се прехвърляше върху тротоара.

Прекоших в тръс Кърни Стрийт. Насреща ми тичаха двама полицаи. Единият бе извадил пистолета си. Гърмежите прераснаха в барабанящ хор.

Като завих по Монтгомъри, забелязах, че зяпачи почти няма. Уличното платно бе препречено от камиони, леки коли и таксито — изоставени от шофьорите си. А една пряка по-горе — между Буш и Пайн Стрийт — празнуваше самият ад.

Празничното настроение бе в апогея си точно по средата между двете улици, където — едно срещу друго — бяха седалищата на двете банки — „Симанс Нашънъл“ и „Голдън Гейт Тръст Къмпани“.

През следващите шест часа бях по-зает от бълха, заловила се с дебела жена.

Привечер реших да си отдъхна от слухтенето и душенето и отидох до агенцията да се видя със Стария. Беше се облегнал в стола си, зяпаше през прозореца и почукваше по бюрото с неизменния си дълъг жълт молив.

Шефът ми бе висок, пълен, минал седемдесетте, с бели мустаци и розово като на бебе лице, с топли сини очи. Имаше вид на любим дядо и не повече топлина в сърцето от въжето на палача. Петдесетте години, прекарани в „Континентал“ в ловене на апаши, го бяха лишили от всичко освен от ум и от сладкодумната, благоусмихната обвивка на вежливост, която не се променяше независимо дали нещата вървяха на добре или на зле, като и в двата случая нищо не означаваше. Ние, подчинените му, се гордеехме с хладнокръвието му. Често се хвалехме, че е в състояние да плюе ледени висулки наред август, и помежду си го наричахме Пилат Понтийски, защото винаги когато ни изпращаше по задачи, означаващи почти сигурна смърт, той любезно се усмихваше.

Когато влязох, той се извърна от прозореца, кимна ми да седна и поглади мустаците си с молива. Разхвърляните върху бюрото му следобедни вестници вдигаха пушилка във връзка с двойния обир — на „Симанс Нашънъл“ и на „Голдън Гейт Тръст Къмпани“.

— Как е положението? — попита, сякаш се интересуваше за времето.

— Положението е кукличка — отвърнах. — В обира са участвували най-малко сто и петдесет пунгаши. Аз самият мярнах поне сто — или така ми се стори, а кой знае колко още не съм видял, — разположени стратегически, та да се хвърлят и да хапят, ако

потрябват свежи зъби. Голямо хапане падна. Направиха полицията на луда и я насметоха за нула време. Удариха по банките точно в десет, завзеха целия квартал, прогониха случайно попадналите, а останалите претрепаха. Самият обир беше нищо работа за такава орда. Вътре са влезли по двайсет-трийсет души, а останалите са охранявали отвън. Просто са прибрали плячката и са си тръгнали. В момента се провежда крайно възмутено заседание на изцъклени акционери, които са се изправили на палци и искат да разкъсат шефа на полицията. Тя, полицията, вярно, че не направи чудеса, но никой от полицейските ни участъци не е в състояние да се справи с такава мащабна операция, колкото и да си въобразяват, че не е така. Цялата работа продължи двайсет минути. Общо са участвували около сто и петдесет главорези, въоръжени буквално до зъби, а всяка тяхна крачка е била предварително обмислена. Как да докараш достатъчно полицаи, да прецениш обема на операцията, да планираш стратегията и да им видиш сметката за толкова кратко време? Лесно е да се каже, че полицията трябва да е далновидна и да е винаги нащрек, но същите тези типове, дето сега крещят „Позор!“ там на заседанието, първи биха се възмутили и биха ревнали, че ги ограбват, ако им повишат данъците с един-два цента, за да има повече полицаи и снаряжение.

Но така или иначе, полицията претърпя провал и две мнения по въпроса няма. Секирата ще отсеке доста затлъстели вратове. Бронираните коли не можаха да свършат работа, престрелката беше само наполовина ефикасна, защото и бандитите не са вчерашни. Големият позор обаче се оказаха картечниците. Банкерите и борсовите посредници сега твърдят, че са били умишлено повредени. Дали е било така, или просто не са били поддържани като хората едва ли ще разберем, но важното е, че само една е могла да влезе в действие, и то не особено добре.

Измъкването е станало на север по Монтгомъри към Кълъмбъс. Там постепенно изчезнали с коли в страничните улички. Полицията се натъкнала на засада между Уошингтън и Джаксън и докато се оправи, бандитските коли вече се били пръснали по града. Повечето вече са открити — празни.

Още няма пълни сведения, но за момента сметката е горе-долу следната: плячката ще възлезе на не знам колко милиона — несъмнено най-големият обир до този момент; шестнайсет полицаи са убити и

три пъти повече — ранени; убити са също така дванайсет невинни минувачи, банкови чиновници и други подобни, а още толкова са ранени. Заловени са двама бандити и петима ранени, които може да се окажат просто зрители, пъхнали си носа прекалено наблизко. Главорезите имат седем убити и трийсет и един са арестувани, повечето ранени.

Единият от убитите е Дебелия Кларк. Помниш ли го? Преди три или четири години се измъкна със стрелба, от съдебната зала в Демойн. Та в джоба му намерихме лист хартия с план на Монтгомъри Стрийт в отсечката между Пайн и Буш, където стана обирът. На гърба на плана имаше написани на машина подробни указания какво кога да върши. С кръстче е отбелязано къде да паркира колата, с която е пристигнал заедно с още седем души, с кръгче е оградено мястото, където да заеме позиция, за да държи под око всичко наоколо и прозорците и покривите на отсрещните сгради. С цифрите от едно до осем са означени врати, стъпала, прозорци и други, където да се прикрият, ако се стигне до престрелка с някой от отсрещните прозорци и покриви. Кларк не е трябвало да обръща внимание на онова, което става откъм Буш Стрийт, но ако полицията нападнала по Пайн Стрийт, трябвало веднага да прехвърли хората си там и да ги разпредели по местата, белязани с „a“, „b“, „c“, „d“, „e“, „f“, „g“ и „h“. Тялото му било намерено при точка „a“. На всеки пет минути, докато траел обирът, Дебелия бил длъжен да изпраща някой от хората си при един автомобил, паркиран на улицата на място, означено със звездичка, за да провери дали няма нови указания. Трябвало също така да предупреди подчинените си, ако го застрелят, веднага да пратят човек при автомобила, за да им назначат нов шеф. При сигнал за изтегляне инструкцията била да изпрати някого при колата, с която пристигнали. Ако била в ред, човекът трябвало да я подкара, като внимава да не задмине предната кола. Ако била извадена от строя, същият човек бил длъжен да се яви при отбелязания със звездичка автомобил за инструкции откъде да си набави нова. Предполагам, че са разчитали на паркираните наоколо коли. Докато Кларк чакал колата, трябвало заедно с останалите да сипе колкото се може повече олово по всички цели в определения им район, но в никой случай да не се качват на автомобила, преди да се е изравнил с тях. След това указанията били

да карат по Монтгомъри към Кълъмбъс, а оттам неизвестно накъде — указанията свършват тук.

Разбираш ли каква е работата? Сто и петдесет гангстери, разделени на групи, всяка с водач, план и разписание какво да прави всеки един — зад кой пожарен кран да коленичи, на коя тухличка да стъпи, къде де се изплюе... Липсва само името и адресът на полицаия, когото трябвало да застреля. Сега не съжалявам, че Бино не можа да ми съобщи никакви подробности — нямаше да му обърна внимание и щях да отдам думите му на въздействието на кокаина.

— Много интересно — рече Стария и се усмихна благо.

— Планът на Дебелия е единственият, който намерихме — продължих да разказвам. — Измежду убитите и заловените разпознах някои стари приятели, а полицията все още се опитва да идентифицира останалите. Една част са от местните ни таланти, но има и вносна стока. Делегати са изпратили всички големи градове — Детройт, Чикаго, Ню Йорк, Сейнт Луис, Денвър, Портланд, Лос Анджелис, Филаделфия, Балтимор. Ще направя списък веднага щом полицията ги идентифицира.

Както личи, най-голямата клечка от изплъзналите се е Ванс Стридата. Той е бил в колата, откъдето са се давали напътствията. Не знам кой му е правел компания. Треперещото Хлапе също участвуваше в празника, стори ми се, че зърнах и Малкия МакКой Азбуката, но не съм сигурен. Сержант Бендър ми каза, че забелязал и Солда Сладура, и Дарби МакЛоклин, а Морган видял Отрока Туй-Онуй. Така че разполагаме с прекрасен напречен разрез на целия удар — гангстери, изнудвачи и какви ли не престъпници от всички краища на страната.

Днес следобед Съдебната палата беше превърната в същинска касапница. Засега, доколкото ми е известно, полицаите не са утрепали никого от клиентите си, но възпитателната работа е на ниво. Ако можеха да надникнат там сега вестникарите, дето постоянно пищят за третата степен^[2]... Но така или иначе, след като ги побъхтиха, някои от гостите се разприказваха. Най-големият номер обаче е, че не знаят нищо за цялостната операция. Познават някои от организаторите — Дени Бърк, Тоби Ушите, Стария Пийт Превъзходния, Дебелия Кларк и Пади Мексиканеца бяха в числото на споменатите — и това донякъде е от полза, но дори цялата бияческа мощ на полицаите не е в състояние да измъкне нещо друго.

Изглежда, че ударът е бил организиран по следния начин. Дени Бърк например е известен в Балтимор като способно момче. Та значи той привиква едно по едно девет-десет надеждни другарчета и провежда с тях разговори. „Искаш ли да прибереш някой и друг долар от крайбрежието?“ — „Кво трябва да правя“ — пита кандидатът. „Каквото ти кажат — отвърща Краля на Жабешкия остров. — Добре ме познаваш, затова можеш да ми повярваш, че това ще е най-бързият удар, при това съвсем сигурна работа. Всички, които участвуват, ще въшлясат от пари и ще се приберат сетне живи и здрави у дома — ако не оплескат нещо. Толкоз по въпроса. Ако не щеш — все едно, че нищо не си чул.“

И понеже тези момчета познават Дени, за тях е достатъчна неговата дума, че ударът си заслужава. Затова се записват в редиците на доброволците. Нищо друго не им казал. Снабдил ги с оръжие, дал им по един билет до Сан Франциско и дваисет долара джобни пари и им казал къде да се срещнат тук. Снощи ги събрал и съобщил, че тази сутрин започват работа. А те вече достатъчно били шарили из града и се убедили, че той гъмжи от гастролиращи таланти, включително такива величия като Солда Сладура, Ванс Стридата и Треперещото Хлапе. Така че тази сутрин с готовност последвали Краля на Жабешкия остров и тръгнали да се трудят.

Всички, които проговориха, разказаха по някоя подобна история. Полицията намери малка пролука в претъпкания пандиз и пусна един-двама свои хора — да се представят и те за главорези. Понеже бандитите почти не се познават помежду си, нашите хора лесно са си свършили работата, но единственото, което можаха да прибавят към вече известното, бе, че затворниците очакват тази нощ да ги освободят всички наведнъж. Били убедени, че другарчетата им отвън ще нападнат пандиза и ще ги пуснат. Това са по всяка вероятност бабини деветини, но този път поне полицията ще е нащрек.

Това е засега положението. Полицията мете из улиците и прибира всеки, който не се е обръснал или не е в състояние да представи удостоверение от местния свещеник, че редовно посещава неделната служба. Специално внимание се обръща на влакове, кораби и коли, които напускат града. Изпратих Джак Кунихан и Дик Фоули на Северния плаж да пообиколят кръчмите и да се опитат да чуят нещо.

— Смяташ ли, че Ванс Стридата е мозъкът на операцията? — попита Стария.

— Надявам се — нали си го знаем.

Стария извъртя стола си така, че да може да зяпа отново през прозореца, и взе да почуква замислено с молива по бюрото.

— Боя се, че не е той — продума благо, сякаш ми се извиняваше. — Ванс е хитър, находчив и безогледен бандит, но и той е като останалите — може да действа, но не и да планира задълбочено. Вярно, че проведе няколко големи акции, но винаги съм подозирал, че умствената работа е дело на някой друг, който стои зад гърба му.

Нямах доводи, които да му противопоставя. Щом Стария твърдеше, че е така, значи по всяка вероятност беше прав, защото той бе от онези свръхпредпазливи чичковци, които поглеждат през прозореца към проливния дъжд и казват „Май че вали“, да не би случайно някой да излива вода от покрива.

— И кой е този архимошеник? — попитах аз.

— По всяка вероятност ще разбереш преди мен — благодушно се усмихна шефът.

[1] Член на религиозна секта, проповядваща многоженство — Б. пр. ↑

[2] Разпит с измъчване, — Б. пр. ↑

Върнах се в Съдебната палата и помогнах на полицаите да попълват на огъня още няколко затворници. Към осем часа стомахът ми заскърца и ми напомни, че от закуска не съм слагал нищо в устата си. Погрижих се за това, след което се запътих към кръчмата на Лару. Вървах бавно, без да се притеснявам, за да не би разходката да навреди на храносмилането ми. В кръчмата останах близо час, но не видях нито едно интересно лице. Зърнах няколко познати, но те не изгаряха от желание да ми правят компания — в престъпните среди не е особено здравословно да те видят на приказка с ченге скоро след успешен удар.

Като не научих нищо ново, мръднах по-нататък, към заведението на Хийли Италианеца — и то от категорията на Лару. Приеха ме по същия начин — дадох ми маса и ме оставиха на мира. Оркестърът на Хийли влагаше цялата си мощ в „Недей да мамиш“, а спортно настроените клиенти демонстрираха на дансинга добрата си форма. Сред танцуващите съзрях и Джак Кунихан — ръцете му бяха изпълнени до краен предел от пълно, мургаво момиче с приятно глуповато лице с едри черти.

Джак беше висок строен момък, двадесет и три—четири годишен, който бе попаднал в щатната таблица на „Континентал“ няколко месеца преди тези събития. Това бе първата му служба и той едва ли е щял да започне работа, ако баща му не настоял, че щом синчето желае да бърка в чекмеджето с парите, то трябва да се пребори със схващането, че завършвайки колежа, си е отработило за цял живот. Така Джак дойде в агенцията. Решил, че работата на ченгетата е ужасно забавна. Но макар че би предпочел да спипа не когото трябва, отколкото да го видят с неподходяща връзка, той имаше бъдеще като детектив. Приятен младеж, с добра мускулатура въпреки стройната фигура, с пригладена коса, с лице и държане на джентълмен, припрян, с пъргав ум и също толкова пъргави юмруци, изпълнен с жизнерадостен непукизъм, който много отиваше на годините му. Разбира се, беше крайно самонадеян и аз трябваше постоянно да го възпирам, но предпочитах да работя с него, отколкото с много от старите кримки, които познавах.

Половин час измина, без нещо да събуди интереса ми.

И тогава в кръчмата влезе едно съвсем младо момче — дребно, крещящо издокарано, с добре изгладени панталони, много лъснати

обувки, нагло жълтеникаво лице и подчертано кривогледи очи. Същото момче бях видял да се шляе по Бродуей малко след като пречукаха Бино.

Облегнах се назад, за да се скрия зад широкополата шапка на някаква жена, и взех да наблюдавам младото арменче, което се промъкна покрай масите и се приближи до седналите в единия ъгъл трима мъже. Подхвърли им небрежно десетина думи, премина на съседна маса, заета от чернокос мъж със сплескан нос, рече му нещо, високомерно се подсмива на въпросите му и си поръча пиене. Щом чашата му се изпразни, прекоси стаята, за да каже няколко думи на мършаво човече с вид на лешояд, и напусна заведението.

Аз го последвах, минах покрай масата, на която седеше Джак с дебелото момиче, и двамата си разменихме по един поглед. Когато излязох, арменчето бе изминало половин пряка. Джак Кунихан ме настигна и ме подмина. Подвикнах му с цигара в уста:

— Да имате кибрит, братко?

Докато палех с кибрита, който той ми подаде, изрекох иззад шепите си:

— Оня с крещящите парцали — веднага след него. Аз ще те следвам. Не го познавам, но ако е очистил Бино, задето е говорил с мен, значи ме знае. Хайде, бързай!

Джак си прибра кибрита и тръгна след момчето. Дадох му преднина и го последвах. Тогава се случи нещо интересно.

На улицата имаше сума ти народ, предимно мъже — някои вървяха, други се размотаваха по ъглите и пред будките за газирани напитки. Когато арменчето стигна ъгъла на една добре осветена пряка, към него се приближиха двама, казаха му нещо и леко се раздалечиха, та момчето да се окаже помежду им. То щеше да продължи, без да им обръща внимание, но единият протегна ръка и го спря. Другият размаха десния си юмрук под носа на младежа, така че никелираният бокс заблестя на светлината. Арменецът чевръсто се изплъзна изпод протегнатата ръка и заплашителния юмрук и прекоси уличката със спокойна крачка, без дори да погледне през рамо двамата мъже, които сега забързано скъсяваха дялящото ги разстояние.

Миг преди да се изравнят с него, те самите бяха настигнати от широкоплещест мъж с дълги ръце и телосложение на горила, когото не бях забелязал. Всяка ръка докопа по един преследвач. Сграбчил ги за

тила, той рязко ги откъсна от гърба на момчето, раздруса ги с такава сила, че шапките им паднаха на земята, дрънна черепите им един о друг с трясък, сякаш се счупи дръжка на метла, и помъкна отпуснатите им като парцали тела някъде встрани от уличното оживление. Докато всичко това ставаше, момчето продължи да си върви с пружинираща походка, без нито веднъж да се обърне назад.

Когато горилата се появи отново, зърнах лицето му на светлината на лампата — много мургаво, набраздено от бръчки, широко и плоско, а челюстните мускули изпъкваха силно като тумори под ушите му. Изплю се, повдигна си панталоните и тръгна подир момчето с бавна, наперена походка.

Арменчето влезе в кръчмата на Лару. Горилата го последва. Момчето излезе и спътникът му се заклати на двајсестина крачки зад него. Джак бе влязъл след тях в заведението, а аз останах отвън.

— Все така ли куриерствува? — попитах.

— Да. Каза нещо на петима клиенти. Как ти се струва телохранителят му, а?

— Нямам думи — съгласих се аз. — А ти внимавай да не попаднеш помежду им. Ако се разделят, аз поемам черепотрошача, а ти проследи малкия.

И отново последвахме дивеча. Обиколихме, кажи-речи, всички бърлоги на Сан Франциско — кабарета, евтини закусвални, билиардни зали, кръчми, долнопробни хотели, зали за комар и какво ли не. Малкият навсякъде намираше на кого да каже десетина думи, а между посещенията разговаряше с хора и по уличните ъгли.

Изгарях от желание да проследя някой от тези типове, но не ми се искаше да оставя Джак сам с момчето и телохранителя му — очевидно те двамата играеха съществена роля. А не можех да пусна Джак по петите на някой от онези, защото бе опасно да се навъртам около арменчето. Затова продължихме играта както я бяхме започнали и вървахме подир двойката от дупка на дупка, докато нощта бавно преминаваше в утро.

Малко след полунощ двамата излязоха от някакво хотелче на Кърни Стрийт и за пръв път тръгнаха един до друг по Грийн Стрийт, след което завиха на изток покрай Телеграф Хил. Извървах около половин пряка, изкачиха стъпалата на порутен пансион и изчезнаха вътре. Приближих се до ъгъла, където бе спрял Джак Кунихан.

— Изглежда, си е свършил работата — предположих аз. — Иначе нямаше да бие отбой за охраната си. Ако до половин час нищо не се случи, ще си оберат крушите, а ти ще държиш къщата под око до сутринта.

След двацет минути горилата излезе и тръгна по улицата.

— Аз го поемам, а ти остани с другия — казах на Джак.

Моят човек направи двацетина крачки и спря. Обърна се назад към къщата и вдигна глава към горните етажи. Чак тогава ние с Джак чухме какво го бе спряло. Там някъде крещеше човек. Като писък не беше кой знае какво. Дори сега, когато се усили, едва-едва го чувахме. Но в него, в този жалък виещ глас, се бе събрал всичият ужас от смъртта. Чух как зъбите на Джак щракнаха. Жалките останки от собствената ми чувствителност са покрити с биволска кожа, но въпреки това косата ми настръхна. Писъкът бе тъй слаб за вложените в него чувства.

Черепотрошачът се размърда. Пет широки, плавни крачки го върнаха в къщата. Не докосна нито едно от шестте или седемте стъпала, които водеха към входната врата. От тротоара скочи направо във вестибюла и никоя маймуна не би се сравнила с неговата бързина, лекота и безшумност. Минута, две, три... писъкът секна. Още три минути, и горилата отново излезе. Спря за миг, за да се изплюе и да си повдигне панталоните. Сетне бавно и наперено закрачи по улицата.

— След него, Джак — наредих. — Аз ще видя момчето. Сега вече няма да ме познае.

Входната врата на пансиона беше не само отключена, но и широко разтворена. Влязох във вестибюл, в дъното на който забелязах стълба, едва-едва осветена от лампа на горния етаж. Изкачих се и свих към предната част на къщата, откъдето долетя писъкът — или от този етаж, или от горния, третия. Вероятността горилата да е оставил вратата на стаята отключена бе твърде голяма, така както не си бе направил труда да затвори входната.

Нямах късмет с втория етаж, но третата дръжка, която натиснах предпазливо на по-горния, не запря в ръката ми и леко открегнах вратата. Изчаках миг пред процепа, с наострени уши, но до слуха ми достигна само ритмично хъркане откъм дъното на коридора. Опрях длан на вратата и я отворих още една педя. Нито звук. Стаята беше непрогледно тъмна — като перспективите на честен политик. Плъзнах

ръка от вътрешната страна на рамката, покрай тапета, напипах ключа и го щракнах. Двата глобуса в средата на тавана хвърлиха бледа жълтеникава светлина върху жалката стаичка и младото момче, проснато мъртво върху леглото.

Влязох, затворих и се приближих до него. Очите му бяха широко разтворени, изцъклени. Едното му слепоочие бе насинено. Гърлото му зееше алено, разпрано буквално от ухо до ухо. Около раната — там, където кръвта не бе оплескала тънкото му вратле, а тези места не бяха кой знае колко много — си личаха сини подутини. Явно е бил повален с удар в слепоочието и след това душен, докато горилата е преценил, че е вече мъртъв. Малкият обаче е дошъл на себе си — достатъчно, за да се развика, но не достатъчно, за да се въздържи от това. И онзи се бе върнал, за да довърши с нож започнатото. Трите кървави резки върху чаршафа показваха къде си бе избърсал ножа.

Подплатата на джобовите на момчето стърчеше навън. Черепотрошачът ги бе обърнал. Пребърках дрехите му, но нямах късмет, както и очаквах — убиецът бе взел всичко. Стаята също не даде резултати — някоя и друга дреха, но иначе нищо, от което да изстискам сведения.

След като си пяхнах носа навсякъде, застанах наред стаята, почесах си брадичката и се замислих. Дъсченият под на коридора изскърца. Три крачки заднишком, и гумените подметки ме отнесоха в задушното дрешниче. Затворих вратата, като оставих само един-два сантиметра пролука.

Докато вадах пистолета от задния си джоб, на вратата се почука. След малко почукването се повтори и женски глас повика:

— Малкият! Ей, малкият!

И чуването, и гласът бяха съвсем тихи. Дръжката щракна. Вратата се отвори и в рамката ѝ се откри момичето с играещите очи, което Ейнджъл Грейс нарече Силвия Янт.

Очите ѝ престанаха да играят, щом се спряха на арменчето.

— Божичко! — ахна тя и изчезна.

Почти бях излязъл от дрешника, когато я чух да се връща на пръсти. Пяхнах се отново в дупката и зачаках, долепил око до процепа. Тя се върна с бърза стъпка, тихо затвори вратата и се наведе над мъртвото момче. Ръцете ѝ го заопипаха, забъркаха из джобовете, чиято подплата бях върнал на мястото ѝ.

— Ама че късмет! — изрече на глас и напусна стаята. Дадох ѝ достатъчно време, за да излезе на улицата.

Когато напуснах къщата, тя се беше запътила към Кърни Стрийт. Проследих я до Бродуей, оттам до кръчмата на Лару. Заведението беше пълно, около вратата бе същински мравуняк — постоянно някой влизаше или излизаше. Бях съвсем близо до нея, когато тя спря един келнер и го попита шепнешком, но достатъчно възбудено, за да чуя и аз:

— Тук ли е Рижия?

— Не е идвал тази вечер — поклати глава келнерът. Момичето излезе и затрака с токчета към един хотел на Стоктън Стрийт.

Докато надничах през стъклото на вратата, тя отиде при дежурния на рецепцията и му каза нещо. Онзи поклати глава. Тя пак заговори и той ѝ подаде хартия и плик. Тя надраска нещо. Преди да изчезна, за да заема по-безопасна позиция, успях да видя в кое отделение бе поставен пликът.

От хотела момичето взе трамвай до ъгъла на Маркет и Пауъл Стрийт, тръгна по Пауъл към О'Фаръл Стрийт, където млад мъж с охранено лице, сиво палто и сива шапка се отдели от бордюра, хвана я под ръка и я поведе към стоянката на такситата. Оставих ги да заминат, но си записах номера на колата — охраненият приличаше повече на клиент, отколкото на сподвижник.

Наближаваше два часът през нощта, когато се върнах на Маркет Стрийт и се качих в агенцията. Фиск, който дежури през нощта, ми докладва, че Джак Кунихан още не се бил обаждал. Нищо друго не се беше случило. Казах му да събуди някой от детективите и след десетина-петнайсет минути той успя да вдигне Мики Линан от леглото и да го докара до телефона.

— Добре ли ме чуваш, Мики? — попитах го аз. — Избрал съм ти прелестно ъгълче на една улица, където да прекараш остатъка от нощта. Така че увий си пеленките и припълзи насам.

В паузите между ръмженето и псувните успях да му съобща името и адреса на хотела на Стоктън Стрийт, описах му О'Лиъри и му казах къде именно е била пъхната бележката за него.

— Това може да не е редовното му свърталище — поясних, — но си заслужава да проверим. Ако попаднеш на следите му, гледай да не го изтървеш от поглед, преди да съм изпратил човек да те смени.

И побързах да затворя наред изблика от неприлични думи, предизвикан от последното оскърбление.

Съдебната палата беше оживена до краен предел, макар че никой още не бе правил опит да освободи затворниците от горния етаж, където се помещаваше предварителният арест. През няколко минути току водеха отвън свежи попълнения от съмнителни субекти. Навсякъде шареха цивилни и униформени ченгета. Полицейският отдел беше същински кошер.

Размених някои сведения с колегите и им разказах за арменчето. Тъкмо се събрахме групичка, която да навести тленните останки, когато вратата на шефския кабинет се отвори и лейтенант Дъф нахълта в стаята на дежурните.

— Але, оп! — рече той и насочи дебел пръст към О'Гар, Тъли, Рийчър, Хънт и моя милост. — На Филмор ви чака нещо интересно.

Последвахме го към чакащия навън автомобил.

Сивата дървена къща на Филмор Стрийт, пред която спряхме, се оказа крайната ни цел. Отпред се беше насъбрала тълпа и зяпаше къщата. Имаше спряла и полицейска камионетка, а полицейски униформи се виждаха на всяка крачка.

Един ефрейтор с червеникави мустаци поздрави Дъф и ни поведе към къщата, като пътьом обясняваше:

— Съседите се обадиха да се оплачат от данданията, а като пристигнахме, какво да видим — вече няма кой та вдига шум.

Къщата съдържащо общо четиринайсет трупа.

Единайсет бяха отровени — свръхдоза приспивателно в чашите с алкохол, както поясни лекарят. Останалите трима се оказаха застреляни — на различни разстояния един от друг, покрай стената. Явно всички са били вдигнали наздравица — с капките в чашите, — а онези, които не са отпили — било поради въздържателство или вродена подозрителност, — са били пречукани, когато са се опитвали да го духнат.

Самоличността на труповете ни даде известна представа за естеството на наздравицата. До един бяха гангстери и бяха пили отровата си, поздравявайки се за днешния обир.

Тогава още не познавахме всички, а само някои от умрелите, но по-късно от архивите научихме имената и на останалите. Пълният списък представляваше нещо като „Кой какъв е в престъпния свят“.

Присъствуваха: Отрока Туй-Онуй, който само преди два месеца бе избягал от Левънуърт^[1]; Лъскавия Холмс; Снохоумиш Шайти, за когото знаехме, че е паднал геройски във Франция през 1919-а; Лосанджелеца Слим от Денвър — както винаги без чорапи и долно бельо, но затова пък с по една банкнота от хиляда долара, зашита към подплънките на самото; Джиручи Паяка — с тънка желязна ризница под ризата и белег от косите до брадичката, където брат му го бе разпрал преди години; Стария Пийт Превъзходния, който някога е бил конгресмен; Воджан Негъра, който бе спечелил в Чикаго сто седемдесет и пет хиляди долара при една-единствена игра на зарове — на три места по тялото му имаше татуирано „Абракадабра“; Малкия МакКой Азбуката; Том Брукс, зетят на Азбуката, който бе изобретил ричмондската мошеническа лотария и с печалбата си бе купил три хотела; Рижия Къдъхи, който нападна и обра цял влак през 1924-та; Дени Бърк; МакГоникъл Бика, все още бледолик след петнайсетте години, прекарани в пандиза; Тоби Ушите, съдружникът на Бика, който обичаше да се хвали, че задигнал портфейла на президента Уилсън^[2] по време на театрално представление; и Пади Мексиканеца.

Дъф ги огледа и подсвирна.

— Още два-три такива номера — рече, — и ще останем без работа. Няма да има от кого да защитаваме данъкоплатците.

— Радвам се, че тази работа ти харесва — обадох се. — Лично аз за нищо на света не бих се съгласил през следващите няколко дни да бъда тукашен полицаи.

— Защо, ако смея да попитам?

— Ами я погледни — виждал ли си по-сериозна двойна игра? Нашето мирно градче гъмжи в този момент от лоши момчета, които чакат тези трупове да им занесат техния дял от плячката. Какво ще стане според теб, когато се разчуе, че няма да получат нито цент? Ще имащ над сто главорези, чиято единствена грижа ще бъде да си набавят парички за билет. Ще имащ по три обира между всеки две преки и по един нападен и ограбен гражданин на всеки ъгъл. Така че господ да ти е на помощ, синко, бая пот ще пролееш, за да си изработиш заплатата.

Дъф сви рамене и прекрачи трупове, за да се добере до телефона. Когато свърши да говори, позвъних в агенцията.

— Джак Кунихан се обади преди има-няма две минути — осведоми ме Фиск — и ми даде един адрес на Арми Стрийт. Каза, че оставил там хората си в приятна компания.

Обадих се за такси и рекох на Дъф:

— Ще ида да проверя една работа. Ако си заслужава, ще ти звънна тук. Ще ме изчакаш ли?

— Стига да не се бавиш много.

Освободих таксито на две преки от адреса, който Фиск ми беше дал, и тръгнах по Арми Стрийт. Открих Джак Кунихан закотвен на един тъмен ъгъл.

— Лоши новини — посрещна ме той. — Докато ти се обаждах от закусвалнята ей там отсреща, някои от хората ми го духнаха.

— Ами? Разказвай подред.

— След като горилата тръгна от Грийн Стрийт, отиде в някаква къща на Филмор...

— Кой номер?

Номерът се оказа на касапницата, откъдето идвах.

— През следващите десет-петнайсет минути вътре влязоха още сума ти хора. Повечето пеша, сами или на двойки. Сетне пристигнаха едновременно две коли с общо девет души — специално ги броих. Влязоха вътре, а колите оставиха отпред. След малко се зададе празно такси и аз го спрях — в случай, че моят човек не си тръгне пеша.

Около половин час измина, без нищо да се случи. Сетне изведнъж къщата се вдигна с краката нагоре — писъци и стрелба. Целият квартал се събуди. След като данданията престана, от къщата изтичаха десет души — пак ги броих, — метнаха се по колите и отпрашиха. Моят човек беше сред тях.

Ние с вярното ми такси препуснахме подире им и те ни докараха тук. Влязоха в онази къща — едната кола е още отпред. След около половин час реших, че ще е най-добре да докладвам в агенцията, оставих таксито на ъгъла, където броячът още се върти за сметка на клиента, и се обадих на Фиск. Когато се върнах, едната кола я нямаше и което е най-лошото, не знам кой е заминал с нея. Голям съм некадърник!

— Така си е. Трябваше да вземеш и колите със себе си в телефонната будка. Дръж под око втората, докато аз извикам отбора юнаци.

Отидох до закусвалнята, звъннах на Дъф, казах му къде се намирам и добавих:

— Ако домъкнеш главорезите си, може да изкяриш нещо. Две коли народ от гостувалите на Филмор Стрийт, които не заварихме там, са пристигнали тук и ако не се мотае, може да спипате част от тях.

Дъф домъкна четиримата си детективи и десетина униформени полицаи. Нападнахме къщата едновременно откъм гърба и отпред. Не си губихме времето да натискаме звънеца. Просто разбихме вратите и нахлухме. Вътре беше непрогледна тъмнина до момента, в който запалихме фенерчетата си. Не срещнахме съпротива. При нормални обстоятелства шестимата, които заварихме вътре, доста биха ни повредили здравето, въпреки численото ни превъзходство. Но бяха твърде мъртви за целта.

Спогледахме се със зинала уста.

— Започва да ми става скучно — оплака се Дъф и отхапа парче тютюн от пресован калъп. — Все едно и също, писна ми да влизам в стаи, претъпкани с избити главорези.

Списъкът не бе многоброен като предишния, но затова пък имената бяха от по-едър калибър: Треперещото Хлапе — никой вече нямаше да получи възнагражденията, обещани за главата му; Дарби МакЛоклин, чиито очила с кокалени рамки се бяха изкривили на носа му, а по пръстите и вратовръзката му имаше диаманти за десетина хиляди долара; Щастливия Джим Хакър; Мар Магарето — последният от кривокраките маровци, баща и петима синове, до един убийци; Солда Сладура — най-силният мъж в престъпния свят, избягал веднъж заедно с двете ченгета, прикрепени към белезниците му; и Смит Пияндето — който през 1916-а уби в Чикаго Рийд Левака, — с броеница, намотана около лявата му китка.

Никаква джентълменска отрова — тези момчета бяха пометени от едрокалибрена пушка, снабдена със саморъчно изработен, но ефикасен заглушител. Пушката беше захвърлена върху кухненската маса. Между трапезарията и кухнята имаше врата. Точно срещу нея зееше широко разтворен двоен портал, от който се влизаше в стаята,

където намерихме мъртвите обирджии. Всички бяха до стената и съдейки от позите им, били са строени специално за да бъдат избити.

Сивите тапети бяха изплескани с кръв, тук-таме имаше по някоя дупка — където куршумът бе минал през цялото тяло. Младите очи на Джак Кунихан откриха върху тапета едно петно, което не бе случайно. Беше досами пода, до Треперещото Хлапе, чиято дясна ръка също бе оплескана с кръв. Преди да умре, бе успял да напише нещо на стената — със собствената си и на Сладура кръв. Думите не бяха изписани равномерно, личеше си къде е трябвало пак да топи пръстите си в кръвта, а и самите букви бяха разкривени и неравни, явно ги бе писал в тъмното.

Като запълнихме липсващото, пренебрегнахме краснописа и се водехме от предположения, когато нямаше какво друго да ни напътствува, успяхме да разчетем две думи: Голямата Флора.

— Нищо не ми говори — рече Дъф, — но все пак е име, и тъй като повечето имена, които знаехме, са вече на мъртъвци, време е да прибавим нещо ново към списъка.

— Как ви се струва? — попита О'Гар, остроглавия сержант от отдела за убийства, който оглеждаше телата. — Приятелчетата са им скроили шапките, строили са ги покрай стената и са ги опаткали с пушката, дето е в кухнята: бум-бум-бум!

— На такова изглежда — съгласихме се останалите.

— От Филмор Стрийт са пристигнали десет души — додадох аз. — Шестима са останали тук. Четирима са продължили някъде другаде, където една част ще откаже да дели с останалите. От нас се иска само да следваме труповете от къща на къща — докато остане само един човек, който услужливо да се самопречука и да ни остави плячката, както си е била пакетирана от банките. Надявам се, момчета, че няма да стоите будни цяла нощ, за да откриете този, последния. Хайде, Джак, да вървим да се наспинкаме.

[1] Град в шай Канзас, където има голям затвор. — Б. пр. ↑

[2] Удроу Уилсън (1856—1924) — президент на САЩ от 1913 до 1921 г. — Б. пр. ↑

Беше точно пет сутринта, когато се вмъкнах между чаршафите. Бях заспал, преди да съм издишал последния дим от фатимата, която изпафках за лека нощ. В пет и четвърт ме събуди телефонът. Беше Фиск.

— Обади се Мики Линан, че Рижия О'Лиъри се е върнал преди половин час в курника си.

— Приберете го — наредих аз и в пет и седемнайсет отново спях.

С помощта на будилника се излюпих в девет, закусих и отидох в полицейския отдел да видя какво са постигнали с Рижия. Общо взето, нищо.

— Блокирахме — оплака се капитанът. — Има си алиби и за часовете на обира, и за снощи. Дори не можем да го задържим по обвинение в скитничество — честно си печели прехраната. Продава Универсалния енциклопедичен речник на Хъмпърдикъл или нещо от този род. Хванал се е да ги разнася от врата на врата един ден преди големия удар и докато операцията се е провеждала, той е звънял на хората и ги е навивал да си купят проклетите му книжлета. Или поне има трима свидетели, които го твърдят. Снощи от единайсет до четири и половина сутринта е играл карти в някакъв хотел и пак има свидетели. Не открихме нищо нито у него, нито в стаята му.

Обадох се от телефона на капитана в дома на Джек Кунихан.

— Можеш ли да разпознаеш някого от хората, които си видял снощи в колите? — попитах аз, щом успях да го измъкна от леглото.

— Не. Беше тъмно, а и те се движеха прекалено бързо. Едвам различавах моя човек.

— Значи не може, а? — огорчи се капитанът. — Е, имам право да го задържа едно денонощие без официално обвинение, но ако не изровите нищо, ще трябва да го пусна.

— Защо не го пуснете още сега? — предложих аз, след като мислих няколко минути и изпуших една цигара. — Застраховал се е с достатъчно алибита, така че няма основания да се крие от нас. Ще го оставим цял ден на мира, ще му дадем достатъчно време, за да се увери, че не го следим, а довечера ще се лепнем за него като лейкопласт. Някакви сведения за Голямата Флора?

— Не. Убитото хлапе на Грийн Стрийт се казва Бърни Бърнхеймър, по прякор Малкия Моца. Предполагам, че е бил джебчия

— поне се е движел сред джебчи, — но не особено...

Телефонът го прекъсна.

— Ало? Да. Един момент — рече той в слушалката и ми я подаде през бюрото.

— На телефона е Грейс Кардиган — обади се женски глас. — Звъних в агенцията и ми казаха къде да ви намеря. Трябва да говоря с вас. Можете ли още сега?

— Къде се намирате?

— В телефонната централа на Пауъл Стрийт.

— След четвърт час съм там.

Обадих се в агенцията, накарах да повикат Дик Фоули и го помолих да се срещнем незабавно на ъгъла на Елис и Маркет Стрийт. Върнах слушалката на капитана, подхвърлих му едно „до скоро виждане“ и се запътих към центъра на града.

Дик Фоули вече ме чакаше на ъгъла. Беше дребен, мургав канадец, близо метър и петдесет висок въпреки обувките си с висока подметка, тежащ под четирийсет и пет кила, лаконичен като шотландска телеграма, но способен да проследи капка морска вода от Златната Врата до Хонконг, без нито за миг да я изпусне от очи.

— Познаваш ли Ейнджъл Грейс Кардиган? — попитах го аз.

Той си спести „не“-то, като поклати глава.

— Ще се срещна с нея в телефонната централа. Щом свърша, тръгваш подире ѝ и не се отлепваш от нея. Умна е и ще провери дали не я следят, така че работата ти няма да е от най-лесните, но виж какво можеш да направиш.

Устата на Дик поувисна презрително и той бе обхванат от извънредно рядък изблик на многословие:

— Пишат ли се трудни, значи са лесни.

И се помъкна след мен към централата. Ейнджъл Грейс ме чакаше на вратата. Лицето ѝ беше по-нацупено от всеки друг път, а поради това и не особено привлекателно, като изключим зелените ѝ очи, които бяха твърде слънчеви, за да изглеждат намусени. В ръката си държеше свит на тръба вестник. Нито проговори, нито се усмихна, нито дори ми кимна.

— Да отидем в бара на Чарли, където ще можем да си поговорим — предложих аз и я поведох в обратна посока покрай Дик Фоули.

Не отрони нито дума, докато не се настанихме един срещу друг в сепарето на бар-ресторанта и не дадох поръчката на келнера. Тогава чак разгъна с треперееща ръка вестника.

— Вярно ли е? — попита.

Погледнах къде сочи пръстът ѝ — репортаж за намереното на Филмор Стрийт и Арми Стрийт, но твърде лаконичен. От пръв поглед видях, че не се споменават имена и че полицията е работила доста добре с цензурната ножица. Докато се преструвах, че чета, се питах дали имам сметка да кажа на момичето, че написаното не е вярно. Не видях обаче каква ще е ползата, така че спестих на безсмъртната си душа една лъжа.

— Кажи-речи, вярно — признах.

— Вие бяхте ли там? — Тя бутна вестника от масата на пода и се наклони към мен.

— Да, заедно с полицията.

— Беше ли... — Гласът ѝ прегракна и заглъхна. Белите ѝ пръсти се заеха да мачкат и сучат покривката. Изкашля се. — Кой беше... — Друго не можа да издума.

Пауза. Аз чаках. Тя сведе очи, но не преди да видя как водата гаси огъня в тях. По време на паузата се появи келнерът, сервира поръчаното и пак изчезна.

— Знаете какво искам да ви попитам — произнесе след малко с тих, сподавен глас. — Беше ли? Той беше ли? Кажете ми, за бога!

Претеглих на везните лъжата и истината. Истината пак излезе победител.

— Пади Мексиканеца беше сред убитите... застрелян... в къщата на Филмор Стрийт — казах.

Зениците на очите ѝ се свиха като връхчета на карфици, отново се разшириха и почти закриха зелените ириса. Не издаде никакъв звук. Лицето ѝ беше безизразно. Взе вилицата и поднесе към устата си част от салатата. После още една вилица. Пресегнах се през масата и я взех от ръката ѝ.

— Само си цапаш полата — изръмжах. — За да се храниш, трябва поне да отвориш уста.

Ейнджъл Грейс протегна ръце през масата, сграбчи моята и я стисна, а пръстите ѝ така подскачаха и трепереха, че ноктите ѝ ме издраскаха.

— Да не ме лъжете?! — почти извика, или по-скоро изхълца. — Вие сте свестен! Миналия път във Филадельфия се отнесохте като човек с мен. Пади все повтаряше, че вие сте единственото свястно ченге! Нали не ми погаждате номер?

— Казах самата истина — уверих я аз. — Толкова много ли значеше Пади за теб?

Тя кимна унесено, стегна се, сетне се отпусна в стола си и като че изпадна в транс.

— Винаги можеш да си отмъстиш — обадох се аз.

— Искате да кажете...

— Разприказвай се.

Тя дълго време ме гледа втренчено, с празен поглед, сякаш се опитваше да проумее какво съм казал. Отговора прочетох в очите ѝ, преди да го е изрекла.

— Ако знаете как ми се иска! Но аз съм дъщеря на Джон Кардиган Фалшификатора. Не е в кръвта ми да предам някой от своите. Вие сте от другата страна на закона. Не мога да прескоча оградата. А как ми се иска! Но кръвта ми е изцяло кардигановска. Ще се моля и ще се надявам всяка минута да ги спипате и пречукате, но...

— Ах, какви благородни чувства — присмях се аз. — За кого се мислиш — за Жана д'Арк? Брат ти Франк щеше ли да е накуснат сега, ако партньорът му Джони Водопроводчика не го беше издал за номера при Големите водопади? Я ела на себе си, момичето ми! Ти си крадла сред крадците и на онези от вас, които не играят двойна игра, рано или късно им виждат сметката. Кой пречука Пади Мексиканеца? Другарчетата му! Но ти в никой случай недей да им го връщаш, защото няма да е колегиално. Боже господи!

Речта ми само сгъсти намусените краски на лицето ѝ.

— Ще си го върна — каза. Но не мога да се разприказвам, просто не мога. Ако бяхте от нашите, щях да... но както и да е, ще потърся помощ от моята страна на оградата. И не настоявайте повече, моля ви. Знам какво ви е, но... бихте ли ми казали, кой освен... кой друг... кой още беше в онази къща?

— Да, разбира се! — изръмжах сърдито. — Всичко ще ти кажа. Ще се оставя да ме издоиш докрай. Но ти внимавай да не изтървеш нещо, без да искаш, защото, току-виж, се оказало в разрез с етиката на високопочтената ти професия!

Тъй като беше жена, все едно, че нищо не бях казал. Само повтори:

— Кой още?

— Няма да мине. Но ето какво ще направя — ще ти кажа имената на двама, които не бяха там: Голямата Флора и Рижиа О'Лиъри.

От замаяния ѝ вид не остана и следа. Заопипва лицето ми с потъмнели от ярост зелени очи.

— А Ванс Стридата? — попита.

— Ти как мислиш? — отвърнах с въпрос.

Продължи да изучава лицето ми, сетне стана.

— Благодаря, че ми казахте и че се срещнахте с мен. Надявам се от все сърце, че ще победите.

И тя излезе, за да бъде проследена от Дик Фоули. А аз обядвах.

В четири часа същия следобед двамата с Джак Кунихан спряхме взетия под наем автомобил пред входа на хотел „Стоктън“.

— С полицията е на чисто, така че няма причини да си е сменил квартирата — обясних на Джак. — Обаче не ми се рискува с персонала на хотела, защото не ги познавам. Но ако по мръкнало още не е излязъл, ще трябва да влезем вътре и да разпитаме.

И ние се заехме да пушим, да правим предположения кой ще е следващият шампион тежка категория, къде може да се намери хубав джин и какво трябва да се прави с него, обсъдихме несправедливостта на новата наредба на агенцията, която гласеше, че с цел икономии Оукланд^[1] е включен в рамките на града, и други крайно интересни теми, които ни убиха времето от четири до девет и десет.

В девет и десет от хотела излезе Рижиа О'Лиъри.

— Има господ — измърмори Джак, докато изскачаше от колата да се поразтъпче, а аз палех мотора.

Огненоглавият великан не ни отведе кой знае колко надалеч. Погълна го входната врата на Лару. Докато намеря къде да паркирам, и Рижиа, и Джак се бяха настанили в заведението. Масата на моя колега бе досами дансинга. О'Лиъри се бе разположил в отсрещния край до стената, в ъгъла. Тъкмо когато влизах, двама руси дебеланковци —

мъж и жена — освободиха една маса в същия ъгъл и аз склоних келнера, който ме бе повел нанякъде, да ми даде именно нея.

Лицето на Рижия беше извърнато от мен на три четвърти. Наблюдаваше входната врата с напрегнатост, която разцъфна в щастие, когато на прага се появи едно момиче: същото, което Ейнджъл Грейс бе нарекла Нанси Риган. Вече споменах, че беше приятно момиче. И не бях излъгал. А кокетната синя шапчица, която криеше всичката ѝ коса, с нищо не разваляше приятното впечатление.

Червенокосият скочи на крака, бутна келнера и двама посетители и хукна да я посрещне. Като награда за устрема си получи куп псувни, които изобщо не чу, и една синеока, белозъба усмивка, която беше... ами, приятна. Доведе я до масата си и я настани в стола срещу мен, а той седна с лице към нея.

Гласът му беше гърлен баритон и наострените ми уши не различаваха думите. Обаче не млъкваше, все ѝ разправяше нещо, а на нея това като че ли ѝ харесваше.

— Рижи, миличък, не бива — чух я да казва по едно време.

Гласът ѝ... не че не знам други думи, но нека се придържаме към тази — беше приятен. Но освен това беше и изискан. Това гангстерско маце или бе започнало добре живота си, или бе изучило добре номерата. От време на време, когато оркестърът спираше да цепя въздуха, долавях по някоя дума от разговора им, но единственото, което можах да разбера, бе, че нямат нищо против един друг.

Когато тя влезе, заведението беше почти празно. Към десет часа се понапълни, а десет е твърде рано за клиентите на Лару. Започнах да разсредоточавам вниманието, което обръщах на момичето на Рижия, макар да бе много приятно, и взех да го насочвам към съседите си. Направи ми впечатление, че жените бяха твърде малобройни. Като се огледах по-добре, установих, че всъщност жени почти нямаше. Мъже — с пльши лица, с остри лица, с квадратни ченета, с отпуснати брадички, бледи, хилави, странно изглеждащи, с вид на закоравели типове, с вид на случайни посетители, къде по двама на маса, къде по четирима, някои тъкмо влизаха... но не и жени.

Клиентите разговаряха помежду си, но сякаш не се интересуваха много от казаното. Оглеждаха нехайно заведението и очите им се изпразваха от съдържание, когато спираха на О'Лиъри. А нехайните им, скучаещи погледи неизменно се спираха за малко на Рижия.

Върнах вниманието си към О'Лиъри и Нанси Риган. Той се бе поизправил в стола, но някак си гъвкаво, небрежно, и макар раменете му да се бяха привели, в позата му нямаше нищо сковано. Тя му рече нещо. Той се изсмя и обърна лице към залата, сякаш се смееше не само на думите ѝ, но и на всички тези мъже, дето седяха и дебнеха. Смахът му беше сърдечен, младежки и безгрижен.

Момичето сякаш се изненада за миг — като че ли нещо в смеха му го озадачи. После продължи да говори. Разбрах, че си няма представа от взривоопасността на положението. А О'Лиъри си даваше много добре сметка. Всеки сантиметър от тялото му, всеки негов жест казваше: „Аз съм голям, силен, млад, суров и риж. Щом решите, че сте готови, момчета, аз съм насреща!“

Времето минаваше. Няколко двойки танцуваха. Жан Лару обикаляше наоколо, а кръглото му лице бе помръкнало от тревога. Заведението му беше фрашкано с клиенти, но на него му се искаше да е празно.

Към единайсет се надигнах и магнах на Джак Кунихан. Той се приближи, ръкува се с мен, разменихме си по една-две стандартни фрази на учтивост и той седна на моята маса.

— Какво става? — Думите му бяха прикрити от грохота на оркестъра. — Не всичко ми е ясно, но във въздуха витае нещо. Или може би съм станал истеричен?

— Ей сега ще истеряш. Вълците се събират на глутници, а Рижия О'Лиъри е агнето. За предпочитане е някое по-крехко, разбира се, но тези типове са участвували в обира на две банки, а в деня на заплатата пликът се е оказал празен, че и плик дори е нямало. Плъзнала е мълва, че Рижия може би знае нещо. Затова е цялата тази работа. Сега изчакват — може би някой трябва да дойде или просто искат да се накъркат достатъчно.

— А ние сме седнали тук, защото това е най-близката маса до мишената, когато се разхвърчат куршумите? — попита Джак. — Дай да се преместим на масата на Рижия. Там ще сме още по-близо, а и момичето ми харесва.

— Обуздай нетърпението си, ще успееш да се позабавляваш — обещах му аз. — Нямаме никаква сметка да пречукат О'Лиъри. Ако започнат да се пазарят с него по джентълменски, ние ще си траем. Но

ако започнат да го замерят с туй-онуй, веднага се хвърляме да отърваваме и двамата.

— Смели думи, момчето ми! — Той се усмихна широко, но устните му побеляха. — Ще споделиш ли с мен някакви подробности, или просто ще се приближим до тях и ще ги отървем простичко, без да се набиваме на очи?

— Виждаш ли вратата зад гърба ми вдясно? Като започне патакютата, аз ще се промъкна и ще я отворя. Ти дръж средната линия. Щом извикам, започваш да помагаш на Рижия да си пробие път към вратата.

— Ясно. — Той огледа насъбралите се главорези, облиза устни и свали очи към ръката си, която държеше цигара — ръката му трепереше. — Надявам се, че няма да ме вземеш за страхопъзльо — додаде. — Но не съм стар и опитен убиец като теб. Очертаващата се касапница предизвиква в мен някаква реакция.

— Реакция — дрън-дрън! Просто си умираш от шубе. Но внимавай, без глупости! Ако се опиташ да превърнеш всичко във водевил, ще унищожа и малкото, което бандитите оставят от теб. Ще правиш само каквото ти се каже. Ако ти хрумнат гениални идеи, запомни ги, за да ги споделиш с мен след това.

— Ще се държа безупречно — увери ме той.

Наближаваше полунощ, когато вълците дочакаха онова, което дебнеха. И последната следа от престорено безразличие изчезна от лицата, които постепенно ставаха все по-напрегнати. Столове и крака застъргаха по пода, когато мъжете се заотдръпваха назад. Мускулите се стегнаха и телата се подготвиха да влязат в действие. Езиците заоблизваха устните, очите се впериха съсредоточено във вратата.

В заведението влизаше Ванс Стридата. Беше сам; кимна на някои познати, понесъл грациозно високото си тяло, с гъвкава стъпка, с добре скроен костюм. Самоуверена усмивка цъфтеше по острите черти на лицето му. Влезе, без да бърза, и незабавно се запъти към масата на Рижия. Не виждах лицето на червенокосия великан, но мускулите на врата му се напрегнаха. Момичето се усмихна сърдечно на Ванс и му подаде ръка. Направи го ужасно естествено. Явно нищо не знаеше.

Ванс прехвърли усмивката си от Нанси Риган към Рижия — както котката би се усмихнала на мишката.

— Как вървят работите, Рижи? — попита.

— На мен ми харесва, както вървят — предизвикателно отвърна О'Лиъри.

Оркестърът бе млъкнал. Лару, застанал при входната врата, бършеше чело с носната си кърпа. На масата вдясно от мен един бабайт с гръден кош като варел и счупен нос, издокаран в костюм на много широки райета, дишаше тежко през златните си зъби, вперил воднисти очи в О'Лиъри, Ванс и Нанси. Той с нищо не се набиваше на очи — залата бе препълнена с такива като него, заели същата поза.

Ванс Стридата се извърна и викна на келнера:

— Донеси ми един стол!

Столът бе донесен и поставен откъм свободната страна на масата, с лице към стената. Ванс седна, отпусна се назад, небрежно наклонен към Рижия, преметнал лява ръка през облегалката, със запалена цигара в дясната.

— Е, Рижи — рече, след като се настани по този начин, — имаш ли да ми кажеш нещо?

Гласът му беше благ, но достатъчно висок, за да го чуят на съседните маси.

— Нито дума. — Рижия не си направи труда да вмъкне в гласа си фалшиви нотки на дружелюбие или предпазливост.

— Как, нима няма да ме метнеш нещо? — Тънкоустата усмивка на Стридата се разпростря по лицето му, в тъмните му очи блесна весела, но неприятна искрица. — Никой нищо ли не ти е предал за мен?

— Не — натърти Рижия.

— Божичко! — възкликна Ванс, усмивката в очите и върху устата стана по-изявена и по-неприятна. — Каква неблагодарност! А ще ми помогнеш ли да си получа спечеленото, Рижи?

— Не.

Червенокосият направо ми лазеше по нервите — идеше ми да го пусна сам да се оправя при изригването на бурята. Какво му струваше да измисли някакъв начин да се измъкне, да съчини някаква история, на която Стридата почти да се хване? Но не! Той така по детински се гордееше с бандитската си закоравялост, че трябваше да я демонстрира

в момент, когато нуждата зовеше да поразмърда мозъка си. Ако на карта бе поставено само неговото туловище, иди-дойди. Но защо трябваше и нас с Джак да ни потрошат. А този снажен тъпанар бе твърде ценен, за да го оставим на произвола на съдбата. И сега щяха да ни разпердушният, за да го отървем от наградата за собствената му идиотщина. Каква въпиеща несправедливост!

— Очаквам да получа много пари, Рижи — мързеливо, насмешливо произнесе Стридата. — Имам голяма нужда от тях. — Той дръпна от цигарата си, старателно издуха дима в лицето на Рижия и продължи провлачено: — Знаеш ли например, че в перачницата искат двайсет и шест цента, за да ми изперат една пижама? Така че ми трябва пари.

— Ами спи по бельо — посъветва го О'Лиъри. Ванс се засмя. Нанси Риган се усмихна, но като замаяна. Тя, изглежда, не разбираше какво става, но вече си даваше сметка, че нещо не е наред.

О'Лиъри се наведе напред и заговори натъртено, достатъчно високо, за да го чуят всички желаещи:

— Ванс, нищо нямам да ти давам — нито сега, нито когато и да било. Това се отнася и за всички останали. Ако ти или някой от тях смята, че му дължа нещо, опитайте се да си го вземете. Върви по дяволите, Ванс! Ако не ти харесва — имаш приятелчета тук, повикай ги на помощ!

Божичко, какъв невиджан млад идиот! Дайте му линейка — друго не му вършело работа! Че и мен да откарат с нея.

Ванс се ухили злобно, очите му забляскаха, впити в лицето на Рижия.

— Това би ти допаднало, нали, Рижи? О'Лиъри сви едрите си рамене.

— Нямам нищо против едно сбиване — призна той. — Само че преди това искам да измъкна Нанси. — Той се обърна към нея: — Най-добре си върви, мила. Ще бъда доста зает.

Тя понечи да каже нещо, но Ванс я заговори. Подхвърляше думите небрежно и не се противопостави на предложението на Рижия тя да напусне залата. Същността на изказването му се свеждаше до това колко щяла да бъде самотна без Рижия. Обаче задълба твърде навътре в интимните подробности на тази самота.

Дясната ръка на О'Лиъри лежеше отпуснато върху масата. Изведнъж подскочи към устата на Ванс. И като я стигна, беше свита в юмрук. Трудно е да нанесеш подобен удар. Тялото не му дава нужното ускорение. Трябва да разчиташ изцяло на мускулите на ръката, и то не на най-главните. И въпреки това Ванс Стридата бе изхвърлен от стола си и метнат на съседната маса.

Столовете в заведението се изпразниха. Пата-кютата започна.

— На крак! — изръмжах на Джак Кунихан и като се стараех да изглеждам като притеснен дребен шишко, какъвто си бях, хукнах към задната врата, изпреварвайки няколко мъже, които все още не се движеха достатъчно бързо към Рижия О'Лиъри. Изглежда, наистина съм приличал на жалко човече, чиято единствена грижа е да избегне неприятностите, защото никой не ме спря. Успях да стигна вратата, преди глутницата да се нахвърли върху Рижия. Вратата беше затворена, но не и заключена. Залепих се с гръб към нея, стиснал гумена палка в дясната ръка и пистолет в лявата. Пред мен имаше мъже, но всички ме бяха загърбили.

О'Лиъри се извисяваше пред масата си, а суровото му червендалесто лице изразяваше неவிждано предизвикателство; полюляваше се леко от пръсти на пети. Джак Кунихан стоеше между нас с лице към мен, с нервно ухилена уста и танцуващи от удоволствие очи. Ванс Стридата бе успял да се изправи на крака. От тънките му устни се стичаше кръв. Очите му бяха леденостудени. Те оглеждаха Рижия делово, също като дървар, който преценява кое дърво да отсече. Хората на Ванс не откъсваха погледи от него.

— Рижи! — изревах в настъпилата тишина. — Насам, Рижи!

Всички лица в заведението — трябва да бяха няколко милиона — се обърнаха към мен.

— Хайде, Рижи! — извика и Джак Кунихан, направи крачка напред и измъкна пищова си.

Ръката на Ванс Стридата се стрелна към пазухата му. Пистолетът на Джак стреля по него. Но Стридата се хвърли на пода, преди момчето да успее да натисне спусъка. Джак не улучи, но и Стридата не успя да измъкне навреме пищова си.

Рижия сграбчи момичето с лявата си ръка. В десния му юмрук цъфна огромен автоматичен пистолет. Повече не му обърнах внимание. Бях твърде зает.

Заведението се оказа фърашкано с оръжие — пистолети, ножове, гумени палки, боксове, столове, бутилки И всякакви убийствени инструменти. Повечето посетители се запътиха към мен, с оръжието си, разбира се. Целта им бе да ме изтикат от вратата. Играта би допаднала на Рижиа, но аз не бях огненоглав млад скандалджия като него. Наближавах четирийсетте и бях с десетина кила над нормата. Допадаше ми спокойният живот, подобаващ на годините и теглото ми. Но за спокоен живот и дума не можеше да става.

Един кривоглед португалец замахна с нож и ми повреди вратовръзката. Фраснах го през ухото с дулото на пищова, преди да успее да се измъкне, и видях как ухото му почти се отлепи. Ухилено двайсетгодишно хлапе се хвърли към краката ми — явно беше тренирало рѳѳби. Усетих зѳбите му в коляното си, което рязко вирнах; почувствувах как се строшиха. Сипаничав мулат провря дуло на пищов през рамото на мѳжа, застанал пред него. Гумената ми палка се стовари върху рѳката на въпросния мѳж. Той политна встрани в същия миг, в който мулатѳт натисна спусѳка и отнесе половината му лице.

Аз стрелях общо два пѳти — единия пѳт, когато някой насочи пистолет на педя от стомаха ми, и втория пѳт, когато забелязах, че някакѳв тип е стѳпил върху недалечна маса и се цели старателно в главата ми. А иначе пестях куршумите и действувах главно с рѳце и крака. Нощта едва настѳпваше, а аз имах само дванайсет куршума — шест в цевта и шест в дѳжба си.

Голяма патаклама беше. Замах наляво, замах надясно, ритник, замах надясно, замах наляво, ритник. Никакво колебание, никакво търсене на мишени. Господ се грижеше винаги да има наблизо мутра за пищова или гумената ми палка, корем за ритника ми.

Долетя бутилка и ме улучи в челото. Шапката донякъде ме спаси, но ударѳт не ми се отрази добре. Политнах и вместо да счупя глава, строших нечий нос. Залата ми се стори задушна, непроветрена. Трябва да се направи забележка на Лару. Как ти се нрави това гумено чукване по темето, приятелче? Този серсем отляво много напѳра. Щѳ го прилѳжа, като се наклоня надясно, за да фрасна мулата, а сетне ще използвам силата на отблѳскването, за да го халосам. Не беше лошо. Но не мога да продълѳжа така цяла нощ. Кѳде са Рижиа и Дѳжак? Да не би да стоят и да ми се радват?

Някой ме цапардоса с нещо по рамото — сигурно с пианото, съдейки по усещането. Не успях да се отдръпна. Втора бутилка отнесе шапката ми и част от скалпа. Рижия и Джак си пробиха път през тълпата, повлекли момичето помежду си.

[1] Град, разположен в залива на Сан Франциско. — Б. пр. ↑

Докато Джак промушваше Нанси през вратата, ние с Рижия си разчистихме малко пространство. Биваше го за тази работа. Не че го заряхах, но му дадох възможност да потренира мускулите си.

— Готово! — извика Джак.

Ние с Рижия се метнахме през вратата и я треснахме след себе си. Дори заключена не би издържала.

О'Лиъри изстреля през дървенията три куршума, за да даде на онези материал за мислене, и побързахме да се оттеглим.

Намирахме се в тесен коридор, доста добре осветен, В другия край имаше заключена врата. Вдясно, по средата на коридора, зърнахме стълби за нагоре.

— Напред ли? — попита Джак, който ни водеше.

— Да — рече О'Лиъри.

— Не — отсякох аз. — Ванс сигурно е блокирал вече вратата, ако ченгетата не са успели да сторят това. Нагоре — към покрива!

Стигнахме стълбата. Вратата зад гърба ни рязко се разтвори. Лампата изгасна. Вратата в другия край на коридора също се отвори шумно. И през двете не проникна никаква светлина. Ванс едва ли би работил на тъмно. Явно Лару бе отвъртял бушоните с надеждата да спаси заведението си от пълна разруха.

Докато ние се изкачвахме пипнешком, долу в коридора вреше и кипеше. Прииждащите от задната врата се бяха смесили с преследвачите ни и разменяха удари, псувни, а от време на време и по някой изстрел. Господ сили да им дава! Ние се катерехме нагоре — Джак водеше, след него момичето, после аз и накрая О'Лиъри.

Джак галантно разчиташе пътните знаци и предупреждаваше Нанси:

— Внимавайте, тук има малка площадка... сега лек завой наляво... опрете ръка о стената и...

— Млъкни! — изръмжах аз. — По-добре я остави да падне, отколкото онези долу да ни надушат къде сме!

Стигнахме горния етаж. Непрогледен мрак. Сградата беше триетажна.

— Изгубих проклетите стълби! — оплака се Джак, Взехме да се бутаме в тъмнината и да търсим пипнешком стълбите, които трябваше да ни отведат на покрива. Не ги открихме. Суматохата долу позаглъхна. Гласът на Ванс разясняваше на неговите хора, че се

избиват едни други, и питаше къде сме отишли. Изглежда, никой не знаеше. Ние също.

— След мен — изръмжах и ги поведох по тъмния коридор към дъното на къщата. — Все някъде трябва да отидем.

Долу все още беше шумно, но боят бе престанал.

Чуха се гласове, настояващи за светлина. Блъснах се в някаква врата в дъното на коридора и я отворих. Стая с два прозореца, през които проникваше слаба светлина от уличните лампи. След мрака на коридора ни се видя ярко осветена. Малкото ми паство ме последва и затворихме вратата.

Рижия прекоси стаята и провря глава през отворения прозорец.

— Гледа към задната уличка — прошепна. — Няма начин да се слезе, освен ако не скочим.

— Има ли хора? — попитах.

— Никого не виждам.

Огледах стаята: легло, два стола, скрин и маса.

— Ще изхвърлим масата през прозореца — рекох. — Ще я метнем колкото се може по-надалеч и ще се надяваме, че данданията ще ги подлъже натам, преди да са се сетили да надзърнат тук.

Рижия и момичето се уверяваха един друг, че нищо им няма. Той се откъсна от нея, за да ми помогне с масата. Вдигнахме я, уравновесихме я, залюляхме я и я метнахме. Добре стана — разби се в стената на отсрещната сграда и падна с гръм и трясък в задния двор върху купчина ламарина или цяла батарея от боклукчийски кофи, но във всеки случай нещо, което вдигна разкошна дандания. Едва ли се бе чула на повече от две преки разстояние.

Отдръпнахме се от прозореца в момента, в който от задната врата на Лару изригна поток от мъже.

Момичето, след като не откри по Рижия никакви рани, се бе заело с Джак. Бузата му беше порязана. Нанси се засуети около него с носна кърпичка в ръка.

— Щом свършите с тази рана — уверяваше я Джак, — ще отида да си набавя още една.

— Ако приказвате, никога няма да свърша — само си мърдате бузата — отвърна момичето.

— Чудесно! — възкликна той. — Сан Франциско е вторият по големина град в Калифорния, а Сакраменто е столица на щата.

Обичате ли географията? Да ви разкажа ли за остров Ява? Никога не съм бил там, но пия кафето им. Ако...

— Ама че сте глупав! — засмя се тя. — Ако не стоите мирен, няма да се занимавам с вас!

— Млъквам веднага — обеща той.

Всъщност тя само бършеше кръвта, а по-добре щеше да бъде, ако я оставеше да засъхне. След като привърши с тази напълно излишна хирургическа операция, свали ръка от бузата му и огледа гордо резултата, който изобщо липсваше. Щом ръката ѝ се изравни с устата му, Джак вирна глава и целуна връхчето на единия ѝ пръст.

— Стига глупости! — сгълча го тя и си дръпна ръката.

— Престани веднага — изръмжа О'Лиъри — или ще ти спракам главата!

— Затваряй си устата! — рече Джак Кунихан.

— Рижи! — извика момичето, но твърде късно. Дясната ръка на О'Лиъри вече бе замахнала. Ударът улучи Джак по носа и го стовари безчувствен на пода. Рижият великан се извъртя на пети и ме загледа отгоре-надолу:

— Нещо да ми кажеш?

Усмихнах се първо надолу, към Джак, сетне нагоре, към О'Лиъри.

— Срамувам се за него — рекох. — Да допусне да го събори един професионален боксьор, и то с дясно кроше!

— Искаш ли и ти?

— Рижи! Рижи! — молеше го момичето, но никой не му обръщаше внимание.

— Само ако крошетото е дясно — отвърнах аз.

— Дясно ще е — обеща Рижия и замахна.

Аз демонстрирах класа, като финтирах ловко и опрях пръст в брадичката му.

— Така можеше и с лявата — казах.

— Ами? Ето с лявата.

Успях отново да се измъкна, като го сграбчих за ръката и я извих зад гърба си. Но с това акробатичният ми запас се изчерпа. Изглежда, щеше да ми се наложи да приложя по-сериозна хватка. Момичето се вкопчи в ръката му и увисна на нея.

— Рижи, миличък, не ти ли стига за тази вечер? Бъди разумен, макар да си ирландец.

Изкуших се да го фрасна през мутрата, докато приятелката му го държеше вързан.

Той се засмя гръмко, наведе глава, за да я целуне по устата, и ми се усмихна широко.

— Друг път ще си разчистим сметките — рече добродушно.

— Най-добре да се измъкнем, ако още можем — казах аз. — Вдигнахме прекалено много шум и едва ли е безопасно да останем още.

— Не се отчайвай, малкия — заяви той. — Дръж се за полите ми, аз ще те измъкна.

Дръвник с дръвник. Ако не бяхме ние с Джак, някакви поли нямаше да има.

Отидохме до вратата, послушахме се, нищо не чухме.

— Стълбите за нагоре трябва да са точно отсреща — прошепнах аз. — Щом излезем, право натам!

Внимателно отворихме. През пролуката се процеди достатъчно светлина, за да ни обещае празен коридор. Запристъпяхме на пръсти. Бяхме хванали момичето за двете ръце. Надявах се Джак да се оправи, но той все още беше в безсъзнание, а аз си имах достатъчно грижи.

Не знаех, че кръчмата на Лару е толкова голяма, та коридорите й се точат с километри. Сега го научих. Нямам представа колко време вървахме, за да стигнем началото на стълбите, по които пристигнахме. Не се бавихме, за да се послушаме в долитащите отдолу гласове. Още един километър, и кракът на Рижи налучка първото стъпало на стълбата за тавана.

Точно в този миг някой ревна от долния етаж:

— Всички нагоре — там са!

Бял сноп светлина от фенерче огря викация и някой му нареди провлачено, със силен ирландски акцент:

— Я слез веднага, умнико!

— Полицията! — прошепна Нанси Риган и ние хукнахме безшумно нагоре по новооткритите стълби.

Отново тъмнина. На горната площадка спряхме, затаили дъх. Никой не ни правеше компания.

— Към покрива! — заповядах. — Ще рискуваме да драснем кибрит.

Слабата светлина от кибритените клечки ни показва в дъното на коридорчето закована за тавана дървена стълба, която водеше към железен люк. Озовахме се на покрива без излишно размотаване и затворихме люка след себе си.

— Дотук всичко е по мед и масло — рече О'Лиъри. — Ако плъховете на Ванс и ченгетата си поиграят още малко на стражари и апаши, съвсем ще се оправим.

Поведох ги напред по покривите. Смъкнахме се върху съседната сграда, изкачихме се на следващата и от другата ѝ страна открихме аварийна стълба, спускаща се в заден двор, от който пък се излизаше на глуха странична уличка.

— Готово! — заявих аз и започнах да слизам, следван от момичето и Рижия. Дворът беше празен и представляваше циментиран коридор между две сгради. Долното стъпало изскърца зловещо под тежестта ми и се олюля, но шумът не повика никого да види какво става. В двора бе тъмно, но мракът не беше непрогледен.

— Щом излезем на улицата, веднага се разделяме — рече ми О'Лиъри без дума благодарност за помощта ми, за която, изглежда, и не подозираше, че му е била необходима. — Ти си тръгваш по твоя път, аз — по моя.

— Тъхъ — съгласих се аз и напрегнах мозъка си, белки измъдри нещо. — Първо да огледам уличката.

Внимателно си проправих път към дъното на тясното дворче, излагайки на риск гологлавото си теме, за да надзърна навън. Беше спокойно, но на ъгъла, малко по-нагоре, двама типове се размотаваха твърде старателно, както ми се стори. Не бяха ченгета. Пристъпих напред и ги повиках с ръка. Изключено беше да ме познаят от такова разстояние при липса на осветление, пък и нямаха никакви основания да не ме вземат за човек на Ванс, ако и те бяха от неговия екип.

Докато се приближаваха, влязох пак в двора и изсъсках, за да привлече вниманието на Рижия. Той не беше от момчетата, дето трябва по два пъти да ги викаш. Пристигна едновременно с ония двамата. Аз поех първия. Той се нагърби с втория.

Тъй като целта ми беше да предизвикам суматоха, наложи се бая пот да пролея. И двамата бяха като зрели круши. Грам съпротива не

можех да изстискам от един тон живо тегло. Онзи, който ми се падна, изглежда, не беше и чувал за бой. Вярно, че имаше пистолет, но съумя да го изтърве още преди да сме започнали като хората, а в настъпилата неразбория някой от нас го изрита неизвестно накъде. Увисна като чувал, докато аз ловко го нагласявах в нужната поза. Мракът ми бе от полза, но въпреки това не беше лесно да се преструвам, че борбата е неравна, докато го извъртах така, че да минем в гръб на Рижия, който също никак не се затрудни със своя човек.

Най-сетне успях. Бях зад О'Лиъри, който бе притиснал противника си с една ръка към стената, а с другата се готвеше да го друсне. Впих лявата си ръка в китката на моето другарче, извих го така, че да падне на колене, измъкнах пистолета си и стрелях в гърба на Рижия, малко под дясната лопатка.

Той се олюля и залепи противника си о стената. Аз халосах моя с дръжката на пищова.

— Улучи ли те, Рижи? — попитах, докато му помагах с една ръка, а с другата фраснах пленника му по главата.

— Тъхъ.

— Нанси! — извиках. Тя притича.

— Хвани го от другата страна — наредих. — Ти само се дръж на крака, Рижи, ще успеем да се измъкнем.

Куршумът твърде отскоро беше в него, за да забави видимо темпото му, макар дясната му ръка да бе излязла от строя. Хукнахме по уличката към ъгъла. Преди да стигнем дотам, вече си имахме преследвачи. Любопитни минувачи започнаха да ни зяпат. Един полицаи се запъти към нас. Като крепяхме Рижия помежду си, пробягахме в посока, обратна на полицаия, немалкото разстояние до автомобила, с който двамата с Джак бяхме пристигнали. Докато размърдам мотора, докато момичето и Рижия се настанят на задната седалка, улицата вече вреше и кипеше. Полицаят се развика и изпрати подире ни един куршум. Напуснахме квартала.

Карах без посока, така че след първата скоростна отсечка намалих, известно време правих завой след завой и най-сетне паркирах таратайката в някаква тъмна уличка зад Ван Нес Авеню.

Когато се обърнах, за да видя какво става отзад, Рижия се беше отпуснал като чувал, подкрепян от момичето.

— Накъде? — попитах.

— Към болница, лекар, къде да е! — извика Нанси. — Той умира!

Не ми се вярваше. А дори и да беше така, вината си беше изцяло негова. Ако бе имал грам признателност, ако ме бе взел със себе си като приятел, щях ли да стрелям в него, за да го придружа в качеството си на болногледачка?

— Накъде, Рижи? — попитах отново и го боцнах с пръст в коляното.

Той ми даде с надебелен език адреса на хотела на Стоктън Стрийт.

— Не става — опънах се аз. — Целият град знае, че там ти е бърлогата, и ако се върнеш, пиши се умрял. Така че къде?

— Хотела — настоя той.

Станах, коленичих на седалката и се наведох над него, за да го обработя. От напереността му не бе останала и следа. Да малтретираш човек, който може и наистина да умира, не е особено джентълменско, но бях инвестирал толкова главоболия в тоя дръвник, опитвайки се да го накарам да ме отведе при другарчетата си, че нямах намерение да се откажа насред пътя. По едно време имах чувството, че не е чак толкова обезсилен и че пак ще ми се наложи да стрелям в него, но момичето ме подкрепи и с общи усилия успяхме да го склоним, че единствената му надежда е да ни отведе някъде, където да може да се скрие и да получи нужната помощ. Всъщност не може да се каже, че го склонихме — по-скоро го изморихме и той ни даде адреса, защото нямаше сили да спори повече с нас. Адресът беше близо до Холи Парк.

Изпълнен с надежди, насочих колата натам.

Къщата беше малка, като всички от тази страна на улицата. Изнесохме здравеняка от колата и криво-ляво го доवлякохме до вратата. Едва се тътреше с наша помощ. Улицата беше тъмна. Прозорците на къщата не светеха. Натиснах звънеца.

Никакъв резултат. Пак го натиснах и още веднъж.

— Кой е? — попита дрезгав глас.

— Рижия е ранен — отвърнах аз.

Известно време цари тишина. Сетне вратата се откряна. През пролуката се процеди светлина, колкото да различа плоското лице и изпъкналите челюстни мускули на черепотрошача, който бе изиграл ролите на телохранител и палач на Малкия Моца.

— Какво има, по дяволите? — попита той.

— Нападнаха Рижия и го надупчиха — обясних аз и побутнах на преден план отпуснатия като дроб великан.

Не можахме обаче да проникнем в къщата. Черепотрошачът не отвори вратата нито сантиметър повече.

— Чакайте тук — рече и затвори под носа ни. Чухме го сетне да вика: „Флора!“. Правилно — Рижия ни беше довел където трябва.

Следващия път вратата бе отворена широко и ние с Нанси внесохме товара си в антрето. До черепотрошача стоеше жена със силно деколтирана черна копринена рокля — предположих, че е Голямата Флора.

Стърчеше най-малко метър и седемдесет и пет в обувките си на висок ток, но забелязах, че ръцете ѝ, по които нямаше нито един пръстен, бяха дребни. Кое то не можеше да се каже за останалата част от телосложението ѝ. Широкоплещеста, плоскогърда, с розов врат, който макар и гладък беше мускулест като на борец. На възраст бе колкото мен — близо четирийсет-годишна, с много къдрава, късо подстригана руса коса, подчертано розова кожа и хубаво, жестоко лице. Хлътналите ѝ очи бяха сиви, дебелите устни — добре очертани, носът — достатъчно широк и орлов, за да придаде сила на изражението на лицето, а разполагаше и с подходяща за целта брадичка. От челото до шията под розовата кожа си личаха гладки, яки мускули.

Явно с Голямата Флора игра не биваше. Имаше вида и фасона на жена, способна да се справи както с двойния обир, така и с последвалата го двойна игра. Ако външният вид не лъжеше,

притежаваше в излишък физическата, умствената и волевата сила, необходими за операцията. Беше направена от по-яка материя както от горилородобния черепотрошач, застанал до нея, така и от червенокосия великан, когото влачех.

— Е? — попита, когато вратата бе хлопната зад гърбовете ни. Гласът ѝ беше плътен, но не по мъжки и много отиваше на пелия ѝ вид.

— Ванс и шайката му го нападнаха у Лару. Улучен е в гърба — отвърнах аз.

— Ти кой си?

— Трябва да си легне — започнах да печеля време. — Ще имаме цяла нощ за приказки.

Тя се извърна и щракна с пръсти. От вратата зад гърба ѝ се шумугна опърпано дребно старче. Кафявите му очички гледаха изплашено.

— Веднага горе! — нареди му тя. — Оправи леглото, набави гореща вода и донеси пешкири.

Старчето се закатери по стълбите като ревматично зайче.

Черепотрошачът пое Рижия откъм страната на момичето и двамата го изкачихме в една от стаите на горния етаж, където старчето се суетеше с легени и пешкири. Флора и Нанси Риган ни последваха. Проснахме ранения по лице на леглото и го разсъблякохме. От раната продължаваше да се цеди кръв. Беше в безсъзнание.

Нанси Риган изпадна в истерия.

— Той умира! Веднага лекар! Ах, Рижи, миличък...

— Я млък! — нареди Голямата Флора. — Така му се пада, ако пукне — за какъв дявол се е за мъкнал тази вечер при Лару! — Тя сграбчи старчето за рамото и го хвърли към вратата. — Цинкова паста и още вода! — викна подире му. — А ти ми дай ножа си, Поуджи.

Горилата извади от джоба си сгъваем нож с дълго острие, наточено до изтъняване като бръснач. „Ето ножа — рекох си аз, — с който е заклал Малкия Моца.“

С него Голямата Флора зачовърка куршума от гърба на Рижия О'Лиъри.

Докато траеше операцията, горилата Поуджи държеше Нанси в ъгъла. Уплашеното старче бе коленичило до леглото, подаваше на

жената каквото поиска и попиваше с памук стичащата се от раната кръв.

Аз стоях до Флора и пуших цигари от пакета, който тя ми подаде. Щом вдигнеш глава, прехвърлях цигарата от моята уста в нейната. Тя изпълваше дробовете си с пушек, при което от цигарата не оставаше, кажи-речи, нищо, и ми кимваше. Тогава отново я поемах. Флора издишваше дима и пак се навеждаше над раната, а аз палех нова цигара от фасата на предишната и чаках следващото вдигане на главата ѝ.

Голите ѝ ръце се окървавиха до лактите. Лицето ѝ плувна в пот. Гърбът на Рижия представляваше кървава пихтия и хирургическата намеса отне доста време. Когато Флора вдигна глава за последното вдишване на цигарен дим, куршумът бе изваден, кръвта — спряна, а раната — превързана.

— Слава богу, че свърши — въздъхнах аз и запалих една от моите си. — Тези са направо отрова.

Изплашеното старче почистваше кръвта. Нанси Риган беше припаднала в един стол в другия край на стаята и никой не ѝ обръщаше внимание.

— Дръж тоя под око, Поуджи — нареди Голямата Флора на черепотрошача, като кимна към мен. — Докато се мия.

Отидох при момичето и се заех да разтривам ръцете му и да го пръскам с вода. След малко дойде на себе си.

— Куршумът е изваден. Рижия спи. След една седмица пак ще търси с кого да се бие — докладвах ѝ аз.

Тя скочи и хукна към леглото.

Влезе Флора. Беше се измила и преоблякла в зелено кимоно, което зееше тук-таме, и от него се подаваше копринено бельо с цвят на орхидея.

— Хайде, говори — заповяда тя, като се изпречи пред мен. — Кой си, що си и какво търсиш?

— Аз съм Пърси Мъгайър — заявих с тон, сякаш това име обясняваше всичко. Току-що го бях измислил.

— Това е отговор на първото — рече Флора. Явно новоизмисленият ми псевдоним не я задоволяваше. — А сега що си и какво търсиш?

Горилоподобният Поуджи, застанал от другата ми страна, ме огледа от долу до горе. Аз съм нисък и пълен. Лицето ми не плаши децата, но то е правдиво свидетелство за един живот, необременен от изтънченост и благородство. Забавните приключения през изминалата нощ го бяха разкрасили със синини и драскотини и се бяха отразили неблагоприятно на облеклото ми.

— Пърси! — отекна гласът на горилата и разтегнатата му в широка усмивка уста оголи редки жълти зъби. — Родителите ти да не са били далтонисти^[1]?

— Отговорих на всички въпроси — настоях аз, без да обръщам внимание на зоологическото плашило. — Казвам се Пърси Мъгайър и искам да получа своите сто и петдесет хиляди!

Челото ѝ се отпусна.

— Имаш сто и петдесет хиляди, значи?

Вдигнах глава към хубавото ѝ жестоко лице и кимнах.

— Да. Затова съм дошъл.

— А, нямаш ги, но ги искаш, така ли?

— Слушай, сестро, дай си ми мангизите. — Трябваше да налучкам необходимия тон, ако исках играта ми да мине. — От твоите „имаш ги, нямаш ги“ само ожаднях. Нали участвувахме в големия удар! А сетне, когато вместо дела си получихме среден пръст, рекох на малкия, дето ми е партньор: „Нищо, малкия, ще си вземем нашто! Ти само глей Пърси кво прави!“ Като дойде Стридата и рече да се съюзим, аз му викам „дадено“ и двамата с малкия причакахме Рижия в кръчмата. Тогава му казах: „Тия с патлаците ще очистят Рижия и кво ще спечелим от тая работа? По-добре да го отмъкнем и да го накараме да ни заведе при Голямата Флора и мангизите. Нашият дял сигурно е вече сто и петдесет хиляди — толкоз малко народ останахме. Пипнем ли парата, може и да пречукаме Рижия. Но първо бизнесът, после удоволствието, а сто и петдесет бона са си бизнес.“ Така му рекох, така и направихме. Отворихме на Рижия вратичка, когато нямаше къде да мърда. Малкият се заплеснапо мацката и тоя тук го фрасна, та го усмърти. На мен кво ми пука? Щом дава за нея сто и петдесет бона — негова си работа. Аз продължих с Рижия. Отървах дангалака и след като му вкараха куршума. Ако е въпросът, редно е да прибера и мангизите на малкия — общо триста бона, — но не съм такъв човек.

Така че изплюйте си ми моите сто и петдесет и всеки да си ходи по пътя.

Реших, че тая реч трябва да хване вяра. Естествено не разчитах да получа пари от нея, но ако повечето участници в обира не познаваха тия тук, защо трябваше те да знаят всеки бандит?

— Разкарай таратайката от входа — нареди Флора на Поуджи.

Почувствувах се по-добре в негово отсъствие. Нямах да го накара да премести колата, ако намерението ѝ бе незабавно да ме пречука.

— Има ли нещо за хапване в тая колиба? — попитах и се разположих като у дома си.

Тя излезе на площадката на стълбите и се провикна надолу:

— Пригответи нещо за ядене!

Рижия все още беше в безсъзнание. Нанси Риган седеше до него и го държеше за ръката. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо. Голямата Флора се върна в стаята, сложи ръка на челото му, напипа пулса.

— Да слезем долу — рече.

— Аз... предпочитам да остана тук, ако нямате нищо против — примоли се Нанси. В гласа и лицето ѝ се четеше нечовешки ужас от едрата жена.

Флора нищо не каза и слезе на приземния етаж. Аз я последвах в кухнята, където старчето пържеше на печката шунка с яйца. Прозорецът и задната врата, както забелязах, бяха подсилени с тежки дъски и летви, заковани за пода. Часовникът над мивката показваше два и петдесет през нощта.

Голямата Флора измъкна отнякъде шише алкохол и напълни две чаши. Седнахме на масата и докато чакахме храната, тя се залови да ругае Рижия и Нанси Риган, защото се бил извадил от строя, за да отиде на среща с момичето в един момент, когато тя, Флора, имала най-голяма нужда от физическата му сила. Руга ги индивидуално, като двойка и тъкмо обръщаше проблема в национален, захващайки се за ирландците, когато старчето ни поднесе шунката с яйцата.

Привършихме храната и си наляхме още алкохол в чашите с кафе, но в този миг се върна Поуджи. Носеше новини.

— Две мутри се размотават на ъгъла. Хич не ми харесват.

— Ченгета, или?... — попита Флора.

— Или.

Тя отново взе да ругае Рижия и Нанси. Но вече се беше изчерпала, затова се обърна към мен:

— За кво по дяволите ги домъкна тук? Представям си какви следи сте оставили подире си — и слепият да ви проследи! Защо не го остави да пукне, дръвника му с дръвник!

— Домъкнах ги, за да си получа моите сто и петдесет бона. Пусни ми ги в джоба и няма повече да ме видиш. Друго не ми дължиш. Нито пък аз на теб. Дай си ми пая, вместо да дрънкаш с часове, и дим да ме няма.

— Как не! — обади се Поуджи.

Жената ме изгледа изпод вежди и бавно засърба кафето си.

След петнайсетина минути старчето се втурна в кухнята и съобщи, че чуло стъпки по покрива. Бледите му кафяви очи бяха помътнели от уплаха, сухите му устни шаваха нервно под проскубаните, жълтеникави мустаци.

Флора го нарече какво ли не на много цветист език и го прогони отново горе. Стана от масата и придърпа кимоното плътно около себе си.

— Щом си тук — обърна се към мен, — ще помагаш. Друг изход няма. Имаш ли патлак?

Признах, че имам, но що се отнасяше до останалото, само поклатих глава.

— Къде ме търсиш... засега — рекох. — За да убедиш Пърси да се включи в играта ти, ще трябва да му бутнеш сто и петдесет бончета-бонбончета, и то в брой.

Целта ми беше да разбера дали плячката е в къщата.

От горния етаж долетя плачливият глас на Нанси Риган:

— Не, мили, не! Моля те, върни се пак в леглото! Рижи, миличък, това ще те убие!

Рижия О'Лиъри влезе в кухнята, залитайки. Беше гол, ако не се броят сивите гащета и превръзката. Очите му бяха трескави, доволни. Сухите му устни бяха разтегнати в усмивка. В лявата си ръка стискаше пистолет. Дясната висеше празна. Зад него припкаше Нанси. Щом зърна Голямата Флора, тя спря да му се моли и се скри зад гърба му.

— Давай знак и да почваме — засмя се полуголият червенокос великан. — Ванс ни е дошъл на гости.

Флора отиде при него, хвана го за китката, поддържа ръката му известно време, после кимна одобрително.

— Откачено копеле! — изрече тя с глас, в който се четеше майчинска гордост. — Ти наистина си готов да се биеш! И слава богу, защото ще се наложи.

Рижия се изсмя победоносно, ужасно горд, че е такъв юнак. После погледът му се спря на мен и смехът му секна. Лицето му стана озадачено.

— Здравсти — каза. — Сънувах те, но не си спомням какво беше. Май че... Един момент, сега ще се сетя... Божичко! Сънувах, че ти си стрелял в мен.

Флора ми се усмихна и това беше първата усмивка, която видях на устните ѝ.

— Дръж го, Поуджи! — изрече бързо. Извих се странично в стола си.

Юмрукът на горилата ме улучи в слепоочието. Докато летях през стаята и се опитвах да се задържа на крака, аз се сетих за синината върху слепоочието на мъртвия Моца.

Когато се ударих в стената, Поуджи ме беше настигнал.

Фраснах го с юмрук в плоския нос. От него шурна кръв, но косматите му лапи ме докопаха. Прибрах брадичка навътре и врязах темето си в лицето му. Парфюмът на Флора ме удари в носа. Усетих допира на копринената ѝ роба. Хвана ме с две ръце за косата и дръпна главата ми назад, за да оголи врата ми. Поуджи го сграбчи. Отказах се от всякаква съпротива. Не ме души повече от най-необходимото, но и то стигаше.

Флора ме обискира и намери пистолета и гумената палка.

— Калибър 38, специален — чух гласа ѝ. — Куршумът, който извадих от теб, Рижи, беше от същата марка и калибър.

Едва я чувах, така ми бучеше в ушите.

Дребното старче задърдори. Нищо не разбрах от думите му. Поуджи ме пусна. Хванах се за врата. Почувствувах се ужасно от това, че не усещах стискащите му ръце. Черната пелена бавно се вдигна от очите ми, като стори място на малки плуващи лилави облачета. След малко можах да седна на пода. Това ми подсказа, че досега съм лежал.

Лилавите облачета се смалиха достатъчно, за да мога да виждам през тях. Бяхме останали само трима в кухнята. Видях Нанси Риган свита на топка върху един стол в ъгъла. На друг стол, близо до вратата, с черен пистолет в ръка седеше жалкото изплашено старче. В очите му се четеше нечовешки ужас. Пистолетът, насочен към мен, подскачаше в ръката му. Опитах се да го помоля или да спре да се тресе, или да отмести дулото, но все още не можех да изстискам от гърлото си нито звук.

Горе загърмяха изстрели, ехото им долиташе уголемено от тясното пространство. Старчето трепна и се намръщи.

— Пуснете ме да се измъкна — прошепна то с неочаквана рязкост — и ще ви дам всичко. Всичко, кълна се! Ако само ме пуснете да се измъкна от тази къща!

Слабият лъч светлина в безпрогледния мрак ми възвърна дар-словото.

— Говори направо! — успях да произнеса.

— Ще ви предам онези горе... онази дяволска жена. Ще ви дам парите. Всичко ще ви дам — само ме пуснете. Аз съм стар човек. Болен съм. Не мога да живея в затвора. Какво общо имам с обирите? Нищо. Виновен ли съм, че тази дяволска жена... Видяхте какво става тук. Аз съм роб — един старец, чийто край се вижда. Вечно ме обижда, ругае, бие... и какво ли не още. А сега трябва да вървя и в затвора — защото това не е жена, а същински дявол. А аз съм стар човек, за затвора ли съм? Освободете ме. Бъдете добър. Ще ви предам тази дяволска жена... и другите дяволи... и парите, които откраднаха. Ще го направя!

През цялото време, докато говореше, изплашеното до смърт старче шаваше и подскачаше в стола си.

— Как да ви измъкна? — попитах аз и станах от пода, без да изпускам пистолета от очи. Само ако можех да го докопам, както си говорехме.

— Много лесно. Вие сте приятел с полицаите — знам го. Полицията е вече тук и чака да се съмне, за да нападне къщата. Аз самият ги видях със слабите си очи как спипаха Ванс Стридата. Ще можете да ме промъкнете покрай Полицаите — нали са ви приятели. Изпълнете молбата ми и аз ще ви предам онези дяволи горе и парите им.

— Звучи добре — съгласих се аз, докато правех уж небрежна крачка към него. — Но ще мога ли да си изляза оттук, когато ми се прииска?

— Не! — извика старчето, без да обърне внимание на втората крачка, която предприех. — Първо ще ви предам онези тримата. Ще ви ги предам живи, но обезсилени. Плюс парите. Ще го сторя, а вие ще ме изведете в безопасност — мен и това момиче — кимна неочаквано към Нанси, чието бяло като платно лице, все така приятно въпреки изписания по него ужас, представляваше предимно две широко ококорени очи. — И то няма нищо общо с престъпленията на онези дяволи. Трябва да дойде с мен.

Попитах се каква ли представа има този стар заек за възможностите си. Смръщих замислено вежди, докато правех третата крачка.

— И не си въобразявайте глупости — шепнеше напрегнато дъртият. — Когато онази дяволска жена се върне тук, вие ще умрете — сто на сто ще ви убие.

Още три крачки, и щях да го сграбча заедно с пистолета. В коридора се дочуха стъпки. Беше твърде късно, за да скоча отгоре му.

— Е? — прошепна той отчаяно.

Кимнах секунда преди Голямата Флора да влезе в кухнята.

[1] Percy boy на жаргон означава „зелен“, неопитен, женствен младок. — Б. пр. ↑

Беше в бойна готовност — издокарана в сини панталони, вероятно собственост на Поуджи, мокасини, избродирани с мъниста, и копринена риза. Косата ѝ беше прибрана от челото с помощта на панделка. В ръката си стискаше пистолет, а в двата си задни джоба беше пъхнала по още един.

Онзи в ръката ѝ подскочи нагоре.

— Свършен си — съобщи ми много делово. Новопридобитият ми съучастник изскимтя:

— Чакай, Флора, чакай! Не тук, моля те! Нека го сваля в мазето!

Тя се намръщи и сви облечените си в коприна рамене.

— Само че побързай. След още половин час ще се съмне.

Твърде много ми се плачеше, за да им се изсмея. Нима очаквах от мен да повярвам, че това изплашено зайче ще промени намеренията ѝ? Изглежда, все пак съм разчитал донякъде на помощта на дъртия, иначе едва ли щях да се разочаровам толкова, когато ми стана ясно, че номерът е скроен. Но положението ми беше такова, че по-зле нямаше да стане.

Така че тръгнах със старчето, излязохме в коридора, отворих вратата, която ми посочи, светнах лампата и заслизах по грубите стълби.

— Първо ще ви покажа парите — зашепна то зад гърба ми, — а след това ще ви предам дяволите. Нали няма да забравите обещанието си? Ще ни изведете с момичето покрай полицията, нали?

— Да — уверих аз стария шегаджия.

Той се приближи изотзад и пъхна дулото на пищова в ръката ми.

— Скрийте го — изсъска и щом го прибрах в джоба си, веднага ми подаде втори, който измъкна изпод самото си.

След което наистина ме заведе при плячката! Беше си в същите сандъци и чували, в които е била отмъкната от банките. Старчето настоя да ги отвори, за да ми покаже парите — зелени пачки, стегнати с жълти хартиени ленти. Сандъците и чувалите бяха подредени в малка тухлена стаичка с катинар на вратата, който той отключи.

След като огледахме всичко, затвори вратата, но не я заключи, и ме поведе пак назад, откъдето бяхме дошли.

— Това, както видяхте, са парите — обясни старчето. — А сега онези горе. Ще застанете тук и ще се скриете зад тези сандъци.

Тухлена преграда делеше мазето на две. В нея имаше дупка за врата, но вратата липсваше. Мястото, където ми нареди да се скрия, беше досами тази дупка, между преградата и някакви четири сандъка. Ако се скриех там, щях да се падна от дясната страна зад гърба на всеки, който би слязъл в мазето и би се запътил към стаичката с парите. Ако тръгнеше да минава през дупката в преградата.

Старчето тършуваше в единия от сандъците. След малко измъкна оттам оловна тръба, около половин метър дълга, напъхана в също толкова дълго парче черен градински маркуч. Подаде ми я, докато обясняваше:

— Ще слизат тук един по един. Щом понечат да минат през тази врата... знаете да си служите с това. Сетне очаквам да изпълните обещанието си. Нали?

— О, да! — въодушевях се аз.

Той се качи горе. Аз заех позиция зад сандъците и заразглеждах пицовите, които ми беше дал — да пукна, ако им имаше нещо! Бяха заредени и в пълна изправност. Тази последна подробност направо ме довърши. Имах чувството, че не съм в мазе, а се нося из въздуха, кацнал на леко облаче.

Когато в мазето слезе Рижиа О'Лиъри — все така по гащета и превръзка, — трябваше да тръсна силно глава, за да я прояся, преди да го фрасна по темето още щом подаде крак през дупката за вратата. Той се просна по лице.

Старчето се спусна тичешком по стълбите, ухилено до уши.

— Бързайте, бързайте! — запъхтяно ми рече, докато ми помагаше да пренесем Рижиа в стаичката с парите.

Измъкна отнякъде две парчета канап и завърза ръцете и краката на великана.

— Побързайте! — прошепна отново и хукна нагоре, а аз се настаних за втори път зад сандъците, вдигнал в ръка оловната тръба. Попитах се да не би все пак Флора да ме е застреляла и сега да се радвам на възнаграждението си за праведен живот в един рай, където во веки веков ще лупам по главите онези, които са се държали грубо с мен там, долу.

Появи се горилоподобният Поуджи. Пукнах му черепа. Пристигна тичешком старчето. Завлякохме Поуджи в стаичката и го завързахме.

— Побързайте! — задъхано прошепна дъртият, като подскачаше от вълнение. — Сега ще слезе дяволската жена — да я ударите по-силно!

И хукна пак нагоре, а след малко чух над главата си тропота на краката му.

Поотърсих се от силната си озадаченост, за да сторя място на ума си. Всички тези глупости, които вършихме, не бяха възможни. Нямах начин наистина да се случват. В живота нещата никога не се развиват както на теб ти се иска. Не се спотайваш по ъглите и не тряскаш хората един по един като навит автомат, докато някакво смешно старче ти ги подава на конвейер. Беше прекалено глупаво. Писна ми!

Напуснах скривалището си, оставих оловната тръба и си намерих друго място за клечене — под някакви полици близо до стълбите. Сгуших се там с по един пистолет във всяка ръка. Играта, в която участвувах, твърде много намирисваше. Нямах намерение да ме правят на балама.

Флора се спусна по стълбите. Подире ѝ припикаше старчето.

И тя държеше по един пищов във всяка ръка. Сивите ѝ очи се стрелкаха навсякъде. Главата ѝ бе наведена надолу, като на готов за атака див звяр. Ноздрите ѝ потръпваха. Тялото ѝ се движеше нито бързо, нито бавно, уравновесено като на танцьорка. И сто години да живея, пак няма да забравя гледката, която представляваше тази хубава, жестока жена, слизаща по грубите стъпала на мазето. Като красиво хищно животно, готово за бой.

Изправих се и тя ме видя.

— Хвърли ги! — наредих, но знаех, че няма да ме послуша.

Старчето измъкна от ръкава си кафява гумена палка и я чукна с нея зад ухото в мига, в който тя вдигна пистолета си към мен. Хвърлих се напред и я подхванах, преди да се тресне върху цимента.

— Ето, видяхте ли! — тържествуваше съдружникът ми. — Получихте и парите, и дяволите. А сега ме измъкнете заедно с момичето.

— Първо да я сложим при другите.

След като ми помогна и в това начинание, наредих му да заключи вратата. Той ме послуша и аз поех с една ръка ключа, а с другата го сграбчих за врата. Старчето се гърчеше като червей, докато

го пребърквах и измъквах от дрехите му палката и още един пистолет. Открих закопчан на кръста му и специален пояс за пари.

— Свали го! — заповядах. — Няма да изнесеш нищо оттук.

Пръстите му разкопчаха катарамата, измъкнаха пояса изпод дрехите и той тупна на пода. Беше фрашкан с банкноти.

Като го държах все така за врата, аз го качих горе в кухнята, където момичето седеше като замръзнало на същия стол. Наложих се да вкарам доста уиски в организма ѝ и да изхабя сума ти думи, преди да започне да проумява, че ще си тръгне заедно със старчето, но на никого дума да не казва, най-малко на полицията.

— А къде е Рижия? — попита веднага щом лицето ѝ възвърна цвета си — и в най-лошото състояние то си остана приятно, — а мислите зациркулираха из главата ѝ.

Казах ѝ, че е добре, и ѝ се заклев, че ще е в болница още същата сутрин. Друго не попита. Накарах я да се качи горе, за да си вземе шапката и палтото, придружих старчето за неговата шапка и ги оставих в голямата стая на приземния етаж.

— Ще стоите тук и ще ме чакате — казах аз, заключих вратата и прибрах ключа.

Входната врата и прозорецът, който гледаше към улицата, бяха залостени и заковани по същия начин, както задните. Не исках да рискувам с отварянето им, макар че вече беше почти съмнало. Затова се качих горе, измайдсторих бяло знаме от калъфка на възглавница и една от пръчките на леглото, размахвах го от прозореца и изчаках дрезгав глас да подвишне:

— Хайде, казвай каквото има!

Чак тогава надникнах през прозореца и казах на полицаите, че ще ги пусна вътре.

Цели пет минути се трудих с брадва, за да отворя входната врата. Шефът на полицията, капитанът и половината полиция на града чакаха отвън на стъпалата да отворя. Заведох ги право в мазето и им връчих Голямата Флора, Поуджи и Рижия О'Лиъри плюс парите. Флора и Поуджи бяха в съзнание, но мълчаха като риби.

Докато шефовете се трупаха около плячката, аз се качих на горния етаж. Къщата гъмжеше от полицаи и детективи. Размених си

поздрави с тях и отидох при стаята, където бях оставил Нанси Риган и старчето. Лейтенант Дъф тъкмо се опитваше да я отключи, а О'Гар стоеше зад него и го наблюдаваше.

Усмихнах се широко на Дъф и му подадох ключа.

Той отвори, огледа старчето и момичето — главно момичето, — сетне прехвърли поглед към мен. Двамата стояха насред стаята. Избелелите очи на стареца бяха тревожни, жалки, а тези на момичето — предимно смутени. Смуцението не се отразяваше никак зле на вида й.

— Ако е твоя, разбирам защо си я заключил — прошепна О'Гар в ухото ми.

— Можете да си вървите — обърнах се към двамата в стаята. — Наспете се като хората, преди да се явите пак на дежурство.

Те кимнаха и излязоха.

— На този принцип ли работи агенцията ви? — попита Дъф. — С външния вид на женския персонал компенсирате грозотата на мъжкия.

В къщата влезе Дик Фоули.

— Как мина? — попитах го аз.

— Край. Грейс ме отведе при Ванс. Той — тук. Аз докарах ченгетата. Пипнаха и него, и нея.

Откъм улицата изгърмяха два изстрела.

Отидохме при вратата и видяхме, че нещо става в полицейската кола, паркирана малко по-нататък. Отидохме да проверим каква е работата. Ванс Стридата, с белезници на ръцете, се гърчеше на седалката.

— Вардехме го тук в колата — аз и Хюстън — заобяснява на Дъф граждански полицаи със строго очертани устни. — Изведнъж се хвърли да бяга, сграбчи с две ръце пищова на Хюстън. Наложих се да стрелям — два пъти. Капитанът ще ме направи на нищо! Той изрично нареди да го пазим тук, за да го срещне с другите. Бога ми, нямаше да го застрелям, ако не трябваше да избирам между него и Хюстън!

Докато повдигаха Ванс да седне удобно на седалката, Дъф ругаеше гражданския, като го наричаше проклет схванат дръвник. Измъчените очи на Стридата се фокусираха върху лицето ми.

— По... познавам ли ви? — попита, като преодоляваше болката. — „Континентал“... Ню... Йорк?

— Да — казах.

— Не можах да... се сетя... в Лару... с Рижия?

— Да. Пипнахме Рижия, Флора, Поуджи и парите.

— Но... не... и... Папа... доп... ул... ос.

— Папа кой? — попитах нетърпеливо, а през гръбнака ми премина хладна тръпка.

— Пападопулос — повтори Ванс, като мобилизира останките от силите си и преодоля болката. — Опитах... да го застрелям... видях го... излезе... с момиче... ченгето... много бързо... как не можах...

Думите му секнаха. Разтърси го тръпка. Смъртта вече се спотайваше в погледа му. Лекар с бяла престилка се опитваше да мине покрай мен и да влезе в колата. Аз го избутах назад, наведох се над Ванс и го сграбчих за раменете. Темето ми бе изстинало. Стомахът ми беше на буца.

— Чуй ме, Ванс! — изревах в лицето му. — Пападопулос ли каза? Дребното старче? То ли беше мозъкът на операцията?

— Да — отвърна Стридата и животът му излезе заедно с тази последна дума.

Пуснах го на седалката и си тръгнах.

Ами да, разбира се! Как не се сетих! Дребният стар негодник — ако въпреки целия си уплах не е бил шефът, как тогава ми изпращаше акуратно всички останали, един по един? Те просто нямаха избор. Или да ги убият по време на сражението, или да се предадат и да ги обесят. Полицията държеше Ванс, който можеше и щеше да каже, че старият мишелов е бил мозъкът, и тогава нямаше как да излъже съда, че бил много стар, слаб, болен и подведен от останалите.

А аз съм му бил поддръка — без избор, освен да приема предложението му. Иначе — куршум. Бях като глина в ръцете му, както впрочем и съучастниците му. Беше играл двойно с тях, както те му бяха помогнали да погоди двоен номер на останалите. А аз го бях пуснал да си върви по живо, по здраво.

Сега вече можех да обърна града с краката нагоре, докато го намеря... обещанието ми беше само да го изведе от къщата... обаче,...

Ама че живот!

**СТО И ШЕСТ ХИЛЯДИ ДОЛАРА
ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА ПРЕДАВАНЕ НА
УБИЕЦ**

— Името ми е Том-Том Кари — изрече провлачено.

Кимнах към стола пред бюрото ми и докато той се настаняваше в него, успях добре да го огледам. Висок, широкоплещест, с огромен гръден кош, плосък корем и около деветдесет килограма живо тегло. Мургавото му лице беше кораво като юмрук, но не изразяваше никаква сприхавост. Лице на четирийсет и няколко годишен мъж, който е видял суровата страна на живота и е излязъл победител. Синият му костюм бе от хубаво качество и му стоеше добре.

Седнал вече на стола, той си сви в кафява хартийка цигара от ароматен английски тютюн и довърши представянето си:

— Брат съм на Пади Мексиканеца.

Изглежда, не лъжеше. По цвят и обноси Пади беше досущ като него.

— В такъв случай истинското ви име е Карера — обадох се аз.

— Да — запали си той цигарата. — Алфредо Естанислао Кристобал Карера, ако се интересувате от всички подробности.

Попитах го как се пише Естанислао, записах пълното му име, добавих „прякор Том-Том Кари“, звъннах на Томи Хауд и му заръчах да провери в архива имаме ли някакви данни за него.

— Докато вашите хора се ровят из стария боклук, ще ви кажа защо съм дошъл — провлачи през цигарения дим мургавият, след като Томи излезе с листа хартия.

— Неприятно се получи с Пади — да го претрепят по този начин — рекох.

— Прекалено доверчив беше, за да живее дълго — поясни брат му. — Винаги си е бил такъв омбре^[1]. За последен път го видях преди четири години тук, в Сан Франциско. Бях се върнал от една експедиция до... няма значение докъде. Както и да е, бях без пукнат цент. Вместо бисерни перли от пътуването си бях спечелил куршум в бедрото. Пади беше червив от пари — имаше петнайсет бона, които тъкмо бе задигнал от някого. Следобеда, когато го видях, отиваше на среща и никак не му се искаше да носи в себе си толкова пари. Та ми даде петнайсетте хиляди да му ги пазя до вечерта. — Том-Том Кари издуха дим и се усмихна добродушно на някакъв спомен. — Ето такъв омбре беше — продължи след малко. — Доверяваше се дори на собствения си брат. А аз още същия следобед заминах за Сакраменто и хванах влака в източна посока. Едно момиче от Питсбърг ми помогна

да изхарчим хилядарките. Казваше се Лоръл. Много обичаше ръжено уиски, а веднага след уискито изпиваше чаша мляко. И аз ѝ правих компания, докато вътрешностите ми се съсириха, и оттогава не мога да понасям извара. Та значи има награда от сто хиляди долара за онзи, който предаде Пападопулос на властите?

— Сто и шест. Сто хиляди дават застрахователните агенции, пет — асоциацията на банкерите, и хиляда — градските власти.

Том-Том Кари метна фасата в плювалника и взе да си свива нова цигара.

— Да предположим, че ви го предам — рече. — На колко ще трябва да дяла наградата?

— За нас не остава никакъв дял — уверих го аз. — Нито детективската агенция „Континентал“, нито служителите ѝ вземат пари от възнаграждение за предаване на престъпник. Но ако полицията вземе участие в арестуването, може и да поискат дял.

— Ако обаче не участвуват, всичко е мое, така ли?

— При условие, че го предадете без чужда или само с наша помощ.

— Така и ще направя — подхвърли той съвсем небрежно. — Толкоз по въпроса за арестуването. Сега да се спрем на присъдата. Сигурен ли сте, че ако го пипнете, ще получи смъртна присъда?

— Би трябвало, но тъй като делото му ще се решава от съдебни заседатели, всичко е възможно.

Мургавата мускулиста ръка, стиснала кафява цигара, махна безгрижно.

— Тогава най-добре ще е, преди да ви го довлека, да измъкна от устата му самопризнание — рече той нехайно.

— Да, така ще е по-сигурно — съгласих се. — Защо не свалите кобура с два-три сантиметра по-долу? Дулото е много високо и като седнете, си личи.

— Ъхъ. Имате предвид този, дето е под лявата мишница. Взех го от един тип, след като си изгубих моя. Каишката е къса. Още днес ще си набавя нов.

Томи се върна с папка, върху която пишеше: „Кари, Том-Том, 1361С“. Вътре имаше изрезки от вестници, най-старата отпреди десет години, най-новата от осем месеца. Изчетох ги, като след това ги подавах една по една на мургавия мъж. Том-Том Кари се описваше

като комарджия, трафикант на оръжие, браконьер на тюлени, контрабандист и пират. Всичко това обаче се предполагаше, допускаше или подозираше. Нееднократно бил задържан от полицията, но никога — осъждан.

— Не са справедливи към мен — оплака се кротко, след като изчетохме всичко. — Ето например — не съм виновен аз за кражбата на китайската канонерка. Бях принуден — всъщност мен се опитаха да измамят. След като натовариха стоката, отказаха да ми платят. А за разтоварване и дума не можеше да става. Единствената ми възможност беше да задигна канонерката заедно с всичко на нея. Застрахователните агенции, изглежда, много държат да докопат този Пападопулос, щом като са му окачили сто хиляди премия.

— Не е толкова висока, стига да го пипнат. Вестниците може и да са го поразкрасили, но въпреки това, изглежда, си заслужава. Събра тук в града истинска армия от гангстери, завзе цял квартал в сърцето на финансовата част, обра двете ни най-големи банки, сражава се с цялата градска полиция, успя да се измъкне, отърва се и от войсковата част, която тръгна по петите му, и пречука някои от най-близките си помощници, като използва други от приближените си. По този начин именно ликвидира брат ви Пади, а сетне с помощта на Поуджи Рийв, Голямата Флора Брейс и Рижия О'Лиъри видя сметката на останалите си приятелчета. При това не забравяйте, че въпросните приятелчета съвсем не са пасли трева — става дума за врели и кипели мошеници като Ванс Стридата, Треперещото Хлапе и Дарби М'Локлин — все отбран народ, когото никак не е лесно да праметнеш.

— Тъхъ — кимна Кари, но никак не беше впечатлен. — И все пак цялото начинание си беше един провал — успяхте да си върнете всичката плячка, а той само дето съумя да се измъкне невредим.

— Защото нямаше късмет — поясних аз. — Рижия О'Лиъри прихвана сложна зараза от любов и тщеславие. Така че черната точка не е за сметка на Пападопулос. Не оставайте с впечатлението, че не го бива в главата. Много е опасен и напълно разбирам застрахователните компании, които си мислят, че ще спят по-спокойно, ако той не е на свобода, за да замисля нови номера срещу банките, които пък контролират политиката на самите застрахователни компании.

— Вие, изглежда, не знаете много за този Пападопулос, а?

— Така е — признах си аз. — Но това се отнася изобщо за всички. Възнаграждението от сто хиляди превърна половината мошеници в тази страна в доносници и предатели. Те са тръгнали по следите му също като нас — и не само заради възнаграждението, а главно заради подлите му предателски номера. Но знаят за него не повече от самите нас — че е забъркан в десетина обира, че е мозъкът, направлявал дейността на Ванс Стридата с фалшивите облигации, и че враговете му имат навика да мрат млади. Никой обаче не знае откъде е или къде живее. Не мислете, че го въздигам до нивото на някой Наполеон или мозъчен тръст, но все пак е хитра стара лисица. Та както казахте, не знам много за него, но има още хиляди хора, за които не знам много.

Том-Том Кари кимна, за да покаже, че е разбрал, и се залови да свива третата си цигара.

— Бях в Ногалес, когато Ейнджъл Грейс Кардиган изпрати да ми съобщят, че Пади е бил пречукан — рече след малко. — Оттогава има близо месец. Тя, изглежда, си мислеше, че аз ще скоча и ще довтасам на часа, но на мен хич не ми пукаше. Оставих работата така. Миналата седмица обаче прочетох във вестника за възнаграждението, което се предлага за същия омбре, дето според нея е видял сметката на Пади. Това вече беше друга работа — и разликата е от сто хиляди долара. Затова пристигнах тук, разговарях с нея и дойдох при вас — да се уверя, че нищо не стои на пътя между мен и възнаграждението, предложено за този Пападръндърн.

— Ейнджъл Грейс ли ви изпрати при мен?

— Ъхъ — само че, без да знае. Спомена ви, като ми разказваше цялата история — че сте приятел на Пади, свестен за ченге и душа давате да докопате Пападръндърн. Затуй реших, че вие сте моят човек.

— Кога тръгнахте от Ногалес?

— Миналия вторник.

— Значи — поразрових паметта си — на следващия ден, след като Нюхол е бил убит оттатък границата.

Мургавият кимна. Лицето му не помръдна.

— На какво разстояние от Ногалес е станало това? — попитах.

— Теглили са му куршума недалеч от Окитоа — пада се на стотина километра от Ногалес. Интересува ли ви?

— Не. Само си мисля, че сте напуснали мястото на убийството му един ден след като са го пречукали, и сте дошли в града, където е живял. Познавахте ли го?

— Посочиха ми го в Ногалес като милионер от Сан Франциско, който заминава за Мексико с цяла група хора, за да огледа някакви мини. Правех си сметката да му продам нещо на връщане, но мексиканските колеги се погрижиха за него преди мен.

— Затова ли тръгнахте на север?

— Ъхъ. Шумотевицата ми обърка работите. Имах си хубав малък бизнес... да го наречем внос-износ през границата. А убийството на този Нюхол насочи светлината на прожектора към тази част на страната. Затуй си рекох, че ще е най-добре да дойда тук, да прибера стотите хиляди и ако може, да се устроя някъде наблизко. Честна дума, братко, от няколко седмици не съм убивал милионери — ако това ви тревожи.

— Добре. Значи, доколкото разбрах, възнамерявате да спипате Пападопулос. Ейнджъл Грейс изпратила да ви повикат, с надеждата, че ще му видите сметката като отмъщение за убийството на Пади, но вас всъщност ви интересуват парите, затова ще си правите играта едновременно и с мен, и с Ейнджъл, Добре ли съм разбрал?

— Да.

— Знаете какво ще стане, ако тя разбере, че сте се заловили с мен?

— Ъхъ. Направо ще пририта — малко е чукната на тема „стой настрана от полицията“.

— Така е — някой някога ѝ е споменал нещо за честта на крадеца и оттогава не го е забравила. Брат ѝ отбива срок някъде в Северните щати — продаде го Джони Водопроводчика. Нейният Пади беше пречукан от собствените си партньори. Но дали от всичко това ѝ е дошъл умът в главата? Нищо подобно. Тя по-скоро ще остави Пападопулос да се разхожда на свобода, отколкото да потърси помощ от нас.

— Така си е — увери ме Том-Том Кари. — За нея аз съм вярното братче. Пади, изглежда, не ѝ е разправил нищо за мен, така че ще се оправя с нея. Вие държите ли я под око?

— Да — още щом я пуснаха. Бяха я прибрали заедно с Флора, Поуджи и Рижия, но няхаме за какво да се заловим, освен че е била

любовница на Пади, затова я пуснахме. Какво успяхте да измъкнете от нея?

— Само описанията на Пападръндърън и на Нанси Риган. Знае за тях колкото мен. Тази Риган какво общо има?

— Почти нищо, освен че би могла да ни наведе на следите на Пападопулос. Беше любовница на Рижия. Цялата работа се обърка, когато той се опита да отиде на среща с нея. При измъкването си Пападопулос взе и момичето. Нямам представа защо. То не беше замесено в обира.

Том-Том Кари сви и запали четвъртата си цигара. После стана.

— Ще работим ли заедно? — попита, докато си вземаше шапката.

— Ако ни предадете Пападопулос, ще се погрижа да си получите възнаграждението до последния цент — обещах. — И ще ви предоставя свобода на действие — няма да ви се пречкам из краката с излишни опити да държа под око всяка ваша стъпка.

Той заяви, че това е напълно справедливо, че е отседнал в един хотел на Елис Стрийт, и си тръгна.

Обадих се в кабинета на покойния Тейлър Нюхол и ми бе съобщено, че ако желая да науча нещо за делата му, по-добре да позвъня в извънградското му имение, на няколко километра южно от Сан Франциско. Така и направих. Тайнствен глас, който заяви, че говори икономът, ме осведоми, че ще е най-добре да се срещна с адвокатата на Нюхол — Франклин Елърт. Затова отидох в кантората на Елърт.

Беше нервно, раздразнително старче, което фъфлеше и чиито очи се бяха изцъклили от високото кръвно налягане.

— Има ли причини да се допусне — попитах го аз направо, — че убийството на Нюхол не е дело на мексикански бандити? Съществува ли вероятност да е бил убит преднамерено, а не при съпротива?

Адвокатите мразят да ги разпитват. Този взе да пръска слюнки и да криви насреща ми страшни гримаси, при което очите му съвсем щяха да изхвъркнат, но — разбира се — не ми отговори.

— Как така? Как така? — сприхаво се запени той. — Ако обитате да ми обятните какво иткате да кадете, готподине!

И ме загледа страшно. Сетне прехвърли страшния поглед върху бюрото си, взе да размества някакви хартии с нервно шаващи пръсти, сякаш търсеше полицейска свирка. Разказах му аз каквото знаех относно Том-Том Кари.

Елърт отново се запени в слюнки, пожела да узнае „какво пототно имам предвид, по дяволите!“ и обърка безнадеждно хартиите върху бюрото си.

— Нищо нямам предвид — ядосах се и аз. — Предавам ви просто един разговор.

— Да, да! Днам! — Спря да се звери насреща ми, гласът му произгуби заядливостта си. — Обате нямаме никакви отнования да пододираме несто такова. Никакви, готподине, никакви!

— Може да сте прав — тръгнах аз към вратата. — Но все пак ще се поразровя из тази история.

— Такайте! Такайте! — изскочи старчето от стола и заобиколи тичешком бюрото си, за да дойде при мен. — Митля, те гретите, но ако сте радтледвате слутая, бих иткал да тъм в тетение. Модете да ми идпратите сметката да радноските и хонорара и да ме отведомявате да напредъка на радтледването. Това уттройва ли ви?

Казах, че ме устройва, върнах се при бюрото и започнах да му задавам въпроси. Както адвокатът вече беше казал, в делата на Нюхол нямаше нищо, което да събуди любопитството ни. Убитият беше мултимилионер. По-голямата част от парите му бе вложена в какви ли не мини. Около половината от милионите си бе получил в наследство. В миналото му не открих нито тъмни сделки, нито незаконно присвояване на чуждо имущество, нито хитри номера, нито врагове. Вдовец с една дъщеря. Имала всичко, каквото пожелаела, докато бил жив, и двамата много се обичали. Заминал за Мексико с група специалисти по минно дело от Ню Йорк, които се надявали да му продадат там някакви мини. Нападнали ги бандити, те ги отпъдили и по време на престрелката били убити Нюхол и някой си Паркър — геолог.

Върнах се в кабинета си, написах телеграма до нашия филиал в Лос Анджелес с молба да изпратят в Ногалес човек, който да разследва убийството на Нюхол и делата на Том-Том Кари. Служителят, на когото я дадох за шифровка и изпращане, ме уведоми, че Стария искал да ме

види. Отидох в кабинета му и там бях представен на ниско тантуресто човече на име Хук.

— Мистър Хук — поясни Стария — е собственик на ресторант в Саусалито. Миналия понеделник наел на работа келнерка на име Нели Райли. Каза му, че е от Лос Анджелис. Описанието ѝ, както ми го даде мистър Хук, отговаря на вашето с Кунихан описание на Нанси Риган. Нали? — обърна се той към дебеланкото.

— Точно така. Същото, както го писаха вестниците. Висока е метър и шейсет и два-три, нито слаба, нито пълна, със сини очи, кестенява коса, двайсет и една-две годишна, хваща окото, но най-важното, надута е като пуйка — само претенции. Можете ли да си представите — като се опитах да бъда любезен с нея, тя ми рече да си прибирам „мръсните лапи“! А след като разбрах, че представа си няма от Лос Анджелис, пък твърди, че била живяла там две или три години, рекох си, тя е и никой друг.

И продължи да разсъждава по въпроса каква парична награда му се полага.

— Сега в ресторанта ли се прибирате? — попитах.

— Не веднага. Трябва да се отбия на едно място да купя чинии. След това се връщам там.

— Момичето на смяна ли ще бъде?

— Да.

— Тогава ще изпратим с вас един човек, който познава Нанси Риган.

Извиках Джак Кунихан от стаята на дежурните и го представих на Хук. Двамата си направиха среща след половин час на ферибота и Хук се изнесе.

— Тази Нели Райли няма да се окаже Нанси Риган — казах, — но не можем да си позволим да подминем пренебрежително никой шанс — пък бил той и едно на сто.

Разказах на Джак и на Стария за Том-Том Кари и за посещението си в кантората на Елърт. Стария ме изслуша с обичайното си вежливо внимание. Младият Кунихан, който само от четири месеца работеше в детективския бизнес, ме беше зяпнал с отворена уста.

— А сега тичай на срещата с Хук — наредих му аз, след като свърших разказа си, и двамата с него излязохме от кабинета на Стария. — Ако се окаже Нанси Риган, сграбчи я и не я пускай. — Стария вече

не можеше да ни чуе, затова додадох: — И за бога, нека този път младежката галантност не ти подсказе, че трябва да я фраснеш по ченето. Представи си, че вече си пораснал.

Момчето се изчерви, прати ме по дяволите, оправи вратовръзката си и тръгна на среща с Хук.

А аз имах да пиша отчети. След като ги свърших, качих краката си на бюрото, отворих нов пакет „Фатима“ и до шест часа си мислих за Том-Том Кари. В шест отидох в „Стейтс“ за поредната супа от морски охлюви и миниатюрна пържолка, а оттам се прибрах вкъщи да се преоблека, преди да се отправя по посока на Сий Клиф, където ме чакаше покерна вечер.

Преобличането ми бе прекъснато от звънеца на телефона. Обаждаше се Джак Кунихан.

— В Саусалито съм. Момичето не е Нанси, но попаднах на нещо друго. Не знам обаче как да го изработя. Можеш ли да дойдеш?

— Заслужава ли си да зарежа цяла игра на покер?

— Да. Това е... мисля, че е голяма работа. — Беше възбуден. — Много ми се иска да дойдеш. Почти съм сигурен, че е вярна следа.

— Къде си точно?

— При фериботите. Не на „Златната врата“, на другия кей.

— Добре. Ще дойда с първия кораб.

[1] Nombre — мъж, човек (исп.). — Б. пр. ↑

Час по-късно слязох на пристанището в Саусалито. Джак Кунихан се добра до мен през тълпата и веднага заговори:

— Като се връщах насам...

— Задръж, докато се измъкнем от навалищата — посъветвах го аз. — Трябва да е нещо голямо — източният полюс на яката ти се е изкривил.

Той оправи машинално недостатъка на иначе безупречното си облекло, докато вървахме към улицата, но умът му бе така погълнат от нещо, че дори не се усмихна.

— Насам — поведе ме към близкия ъгъл. — Закусвалната на Хук е отсреща. Можеш да хвърлиш едно око на момичето, ако желаш. На ръст и цвят е съвсем като Нанси Риган, но там приликата свършва. Това е едно злобно същество, което сигурно е било изхвърлено от предишната си работа, защото е плюело дъвката си в супата на клиентите.

— Ясно. Няма да се занимаваме повече с нея. Кажи сега каква муха ти е влязла в главата.

— След като я огледах, тръгнах обратно към ферибота. Докато бях още на две преки от кея, пристигна един кораб и двама души, които явно бяха слезли от него, се зададоха по улицата. Бяха гърци, доста младички, с вид на закоравели гангстерчета, макар че при нормални обстоятелства не бих им обърнал никакво внимание. Но покрай Пападопулос взехме да се интересуваме от гърци, затова естествено ги заоглеждах. Вървах и спорех за нещо — не високо, но се зъбеха един на друг. Като минаха покрай мен, онзи от външната страна на тротоара рече на другия: „Казах му, че вече минаха двайсет и девет дена.“ Двайсет и девет дена. Взех да броя назад и излезе, че са изминали точно толкоз, откак започнахме да издирваме Пападопулос. Той е грък и тези бяха гърци. Като приключих със сметките, обърнах се кръгом и тръгнах подире им. Прекосихме целия град и се изкачихме на някакъв хълм в покрайнините. Влязох в малка къщурка — не повече от три стаи, — в самия край на гората, далеч от всякакви други постройки. На вратата висеше табела „Продава се“, по прозорците нямаше пердета и изобщо не видях следи, че е обитаема. Само че на земята пред задната врата имаше мокро петно — сякаш са изхвърлили кофа или леген с вода. Останах в храстите, докато се стъмни. Чак тогава се приближих. Чух гласове отвътре, но през прозорците нищо

не се виждаше — целите са заковани с дъски. След време двамата, които бях проследил дотам, излязоха и казаха нещо на непознат език на някого вътре. Вратата на къщата остана отворена, докато онези се изгубиха от поглед надолу по пътеката, така че не можах да тръгна подире им — този, който стоеше на прага, щеше да ме забележи. Сетне вратата се затвори, отвътре чувах как някой се движи — но един човек ли беше или повече, не разбрах, — замириса на готвено, коминът взе да пуши. Чаках още дълго, но нищо не се случи и реших — най-добре да се свържа с теб.

— Звучи интересно — съгласих се аз.

Тъкмо минавахме под улична лампа. Джак ме накара да спра, като ми стисна ръката, и измъкна нещо от джоба на палтото си.

— Виж — подаде ми го. Овъглено парче син плат. Приличаше на остатък от дамска шапка, по-голямата част от която е била изгорена.

Огледах го на светлината на лампата, а после извадих джобното си фенерче, за да го изследвам по-отблизо.

— Намерих това зад къщата, докато душих наоколо — поясни Джак, — а...

— А Нанси Риган е носела такава шапка през нощта, когато двамата с Пападопулос са изчезнали — довърших вместо него. — Напред към къщурката!

Оставихме уличните светлини далеч след себе си, изкачихме хълма, спуснахме се в долчинката, завихме по криволичеща песъчлива пътечка, от нея тръгнахме направо през чима между дърветата, излязохме на някакъв черен път, изминахме близо километър по него, след което Джак ме поведе по тясна алея, която се виеше между тъмен гъсталак от храсти и дръвчета. Надявах се, че знае накъде вървим.

— Почти стигнахме — прошепна по едно време.

От храстите изскочи някой и ме сграбчи през врата.

Ръцете ми бяха пъхнати в джобовете — едната стискаше фенерчето, другата — пистолета.

Насочих дулото към нападателя и дръпнах спусъка.

Изстрелът ми похаби палто за седемдесет и пет долара. Но свали мъжа от врата ми.

Това беше добре.

Друг се метна на гърба ми.

Опитах се да се изтръгна, не бих казал, че успях, усетих по дължината на гърба си острия ръб на нож.

Това не беше добре — но за предпочитане пред острието.

Замахнах назад с глава към лицето му, не уцелих и продължих да се извивам и гърча, докато измъкнах ръце от джобовете и впих нокти в тялото му.

Острието на ножа опря с широката си страна о бузата ми. Сграбчих ръката, която го държеше, и паднах назад — така, че той да е отдолу ми. Чу се едно: „Ох!“

Претърколих се, застанах на ръце и крака, леко ме забърса нечий юмрук, съумях криво-ляво да се изправя.

Пръсти се вкопчиха в глезена ми.

Не бих нарекъл поведението си джентълменско взех да ритам, докато се откопчих; открих тялото на мъжа и го ритнах още два пъти — с все сила.

Джак произнесе шепнешком името ми. В тъмното не можех да различа нито него, нито мъжа, в когото бях стрелял.

— При мен всичко е наред — рекох. — Ти как се справи?

— Екстра. Това ли беше всичко?

— Не знам. Ще рискувам, но ще хвърля едно око — искам да знам какво съм улучил.

Насочих фенерчето към мъжа в краката си и светнах. Слаб, рус, с оплескано в кръв лице; както се правеше на умрял, зачервените му очи затрепкаха от ярката светлина на лъча.

— Я стига! — наредих аз.

В храсталака избумтя изстрел, след него втори, от по-леко оръжие. Куршумите прорязаха листака.

Изгасих фенерчето, наведох се към мъжа и го фраснах по главата с дръжката на пистолета.

— Легни долу! — прошепнах на Джак.

По-малкият пистолет изгърмя още два пъти. Чу се някъде отпред, вляво.

Долепих уста до ухото на Джак.

— Ще се доберем до тази проклета къща, пък каквото ще да става. Върви приведен и не стреляй, освен ако не виждаш по какво стреляш. Тръгвай.

И като се прегърбих доколкото можех, последвах Джак по пътеката. Превитата стойка изопна раната от ножа на гърба ми — изгаряща болка от лопатките почти до кръста. Усещах как кръвта се стича към бедрата ми — или поне така ми се струваше.

Беше прекалено тъмно, за да се промъкваме безшумно. Съчки прациях под краката ни, клони шумоляха по раменете ни. Приятелите ни от храсталака използваха пищовите си. За щастие пукотът на чупещи се клони и шумоленето на листа в непрогледна тъмнина не са най-добрата мишена. Куршумите свистяха оттук-оттам, но ние с Джак не закачихме нито един. И не отвърнахме на изстрелите. Спряхме, където храсталакът свършваше и нощта леко избледняваше.

— Ей там — посочи Джак квадратно очертание някъде пред нас.

— Напред — изръмжах и хукнах презглава към потъналата в мрак къща.

Дългите стройни крака на Джак с лекота тичаха до мен през поляната.

Изад размазаните очертания на постройката изплува човешки силует и оръжието му засвятка по нас. Изстрелите бяха тъй нагъсто, че ни се чуваха като един непрекъснат заекващ пукот.

Сграбчих по-младия колега и се плъснах заедно с него по лице на земята, само че празна консервена кутия с неравни остри краища ме подпря по брадичката.

От другата страна на къщата закашля, втори пистолет. А откъм ствола на някакво дърво вдясно — трети. Ние с Джак също запаткахме в отговор.

Тъмният силует на къщата изду гърбица. Изпратих ѝ един куршум. Мъжки глас изрева „Ооох!“ и добави по-тихо, но с много чувство: „Да пукнеш дано, да пукнеш!“

В продължение на две-три секунди, които ни се сториха крайно нагорещени, около нас плющяха ли, плющяха куршуми. А след това изведнъж ни обгърна само нощната тишина. След пет минути спокойствие аз се надигнах на ръце и крака и запълзях напред, следван от Джак. Теренът обаче се оказа непригоден за този начин на придвижване. Три метра ми бяха достатъчни. Изправихме се и останалото разстояние до къщата извървахме в цял ръст.

— Почакай! — прошепнах аз, оставих колегата при единия ъгъл на сградата, заобиколих, но никого не видях и нищо не чух освен

вдигания от мен самия шум.

Натиснахме дръжката на входната врата. Беше заключена, но много паянтова. Блъснах я с рамо и влязох, стиснал пистолет и фенерче в ръце.

Съборетината беше празна.

Нямаше жива душа, нито мебели, нито следи от присъствието на едното или другото в двете празни стаи. Нищо — само голи дъсчени стени, гол под и гол таван, на който имаше кюнец, но без печката.

Ние с Джак застанахме насред стаята, загледани в празнотата, и взехме да ругаем бараката отпред назад и обратно затуй, че беше празна. Още не се бяхме доизказали, когато отвън се чува стъпки, бял сноп светлина огря широко отворената врата и нечий прегракнал глас нареди:

— Ей! Излизайте един по един и без номера!

— Вие пък кои сте? — попитах аз, побързах да загася фенерчето и се долепих плътно към стената.

— Цяла глутница заместник-шерифи — отвърна гласът.

— А не може ли да пуснете един вътре, да го огледаме? — продължих аз. — Тази вечер ме душиха, клаха и стреляха, та не ми остана много вяра в ничия честна дума.

На прага се появи върлинест кривокрак мъж с тясно брулено лице и ми показва полицейската си значка. Аз пък му показах своите документи. Тогава влязоха и останалите. Общо трима.

— Минавахме долу по пътя, когато чухме престрелката — обясни върлинестият. — Каква става?

Аз му разказах.

— Тази колиба от много време стои празна — рече той, когато свърших. — Всеки би могъл да я използва за нощувка. Значи според вас е бил онзи, Пападопулос, а? Тогава да се поогледаме за него и приятелчетата му — особено предвид апетитната награда.

Претърсихме гората, но никого не открихме. Онзи, когото бях съборил, и другият, когото бях улучил с пищова, бяха изчезнали.

Ние с Джак се върнахме в Саусалито заедно със заместник-шерифите. Там намерих лекар да ми превърже гърба. Каза, че раната е дълга, но повърхностна. След това се прибрахме в Сан Франциско и си тръгнахме — всеки към своя дом.

С това работата ни за деня приключи.

А ето какво се случило на другата сутрин. Аз не бях очевидец. Чух за станалото малко преди обяд, а следобед прочетох за него във вестниците. Тогава още не знаех, че ще ме интересува лично, но по-късно го разбрах — затова ще го опиша тук, където му е мястото.

В десет часа сутринта наред многолюдната Маркет Стрийт се появил, олюлявайки се, мъж — чисто гол от върха на смазаната си от бой глава до ходилата на покритите си с кръв крака. От голите му гърди, гърба и цялото му тяло висели ивици месо, от които капела кръв. Лявата му ръка била счупена на две места. Плешивата му глава била буквално смачкана отляво. Час по-късно умрял в болницата за бърза медицинска помощ — без да продума на никого, без да настъпи промяна в празния му, безразличен поглед.

Полицията лесно проследила траекторията на капките кръв. Те свършвали в алена локва на глуха уличка, в съседство с малък хотел близо до Маркет Стрийт. В хотела открили стаята, от чийто прозорец мъжът скочил, паднал или е бил изхвърлен. Леглото било подгизнало от кръв. По него имало нахвърлени разкъсани и навързани чаршафи, използвани като въже. Имало и пешкир, с който му е била запушена устата.

Уликите говорили, че голият е бил завързан за леглото със запушена уста и обработван с нож. Според лекарите ивиците плът били рязани, а не късани с ръце или издрани с нокти. След като собственикът на ножа си отишъл, голият успял да се освободи и — вероятно изгубил разума си от болка — или скочил от прозореца, или паднал от него. При падането строшил черепа и ръката си, но въпреки това съумял да извърви една пряка и половина.

Управата на хотела съобщила на полицията, че бил отседнал от два дни при тях под името Х. Ф. Бароуз, с местожителство Сан Франциско. Имал черна пътническа чанта, в която освен дрехите, бръснарските принадлежности и други лични вещи полицията намерила кутия патрони, черна кърпа с дупки за очите, четири шперца, сгъваем лост за разбиване на врати и морфин, със спринцовка и всичко останало. Из стаята открили останалите дрехи, пистолет и две шишета алкохол от по четвърт галон. И нито цент.

Полицията предположила, че Бароуз е крадец, който е бил завързан, измъчван и ограбен — вероятно от свои приятелчета — между осем и девет часа същата сутрин. Никой нищо не знаел за него. Не видели някой да го посещава. Съседната стая била свободна. Наемателят на отсрещната работел в мебелна фабрика и излязъл преди седем часа.

Докато всичко това се случвало, аз съм си седял в кантората, наведен напред, за да не измъчвам гърба си, и съм четял отчети, които до един се свеждаха до това, как служители от най-различни филиали на детективската агенция „Континентал“ все така не успяват да открият никакви следи от минало, настоящо или бъдещо местопребиваване на Пападопулос и Нанси Риган. Нищо ново нямаше в тези отчети — четях такива вече три седмици.

Обядвах заедно със Стария и докато се хранехме, му разказах приключенията си от предишната нощ в Саусалито. Лицето му на добродушен дядо както винаги изразяваше внимание, усмивката му — учтива заинтересованост, но наред разказа ми той прехвърли поглед върху салатата си и я гледа, докато свърших. Сетне, все така загледан в нея, каза колко съжалявал, че съм бил порязан с нож. Аз му благодарих и продължихме да се храним мълчаливо.

Най-после ме погледна. Мекотата и вежливостта, с които обикновено прикриваше хладнокръвното си безразличие, бяха твърде изявени, когато ми рече:

— Първите признаци, че Пападопулос е все още жив, изникнаха веднага след появата на Том-Том Кари.

Сега беше мой ред да извърна очи. Загледан в хлебчето, което пръстите ми трошаха, аз се съгласих:

— Да.

Същия следобед се обади някаква жена, която видяла нещо тайнствено и била убедена, че то има връзка с прословутите обири на банки. Така че отидох да се срещна с нея и прекарах по-голямата част от следобеда в слушане на врели-некипели — половината измислици, другата половина опити на ревнива съпруга да разбере нещо за деянията на мъжа си.

Когато се прибрах в агенцията, приближаваше шест. Няколко минути по-късно Дик Фоули ми се обади по телефона. Зъбите му тракаха и думите не се разбираха:

— М-м-мож-ж-жшлиддадд-д-дойдш-швприс-с-станиц-нт-т-таб-б-болница?

— Какво?

Той повтори същото, ако не и нещо още по-нечленоразделно. Но аз вече бях успял да се досетя, че ме пита дали не мога да отида в пристанищната болница.

Казах му, че ще съм там след десет минути, и изпълних обещанието си с помощта на едно такси.

Дребният канадец ме посрещна при главната врата на болницата. От косата и дрехите му капеше вода, но си беше сръбнал уиски и зъбите му вече не тракаха.

— Тая глупачка скочи в залива! — излая той, като че ли аз бях виновен.

— Кой, Ейнджъл Грейс ли?

— А кой друг? Нали нея следях. Качи се на ферибота за Оукланд. Долепи се до парапета. Мислех, че ще изхвърли нещо във водата. Държах я под око. Прас! Скочи. — Дик кихна. — Имах глупостта да скоча подире ѝ. Държах я над водата. Измъкнаха ни. Там е — кимна с мократа си глава към вътрешността на болницата.

— Нещо случи ли се, преди да се качи на ферибота?

— Нищо. Цял ден вкъщи. Оттам право на кораба.

— А вчера?

— Цял ден в апартамента. Излезе вечерта с мъж. Ходиха на ресторант. Върна се в четири. Лош късмет. Не можах да го проследя.

Както ми го описа, беше Том-Том Кари.

— Добре — кимнах. — Сега бързо вкъщи за гореща баня и сухи дрешки.

И влязох да видя неуспялата самоубийца.

Лежеше по гръб, вперила очи в тавана. Лицето ѝ беше бледо, но това си бе обичайният му цвят, а и зелените ѝ очи не бяха по-недружелюбни от друг път. Ако не беше мократа ѝ къса коса, човек не би допуснал, че нещо ѝ се е случило.

— Странни идеи ти хрумват — рекох, когато заставах до леглото ѝ.

Тя подскочи и стреснатото ѝ лице рязко се извърна към мен. Когато ме позна, се усмихна, а усмивката придаде на лицето ѝ привлекателност, от която иначе я лишаваше обичайната ѝ навъсеност.

— Промъкваш се на пръсти, за да не изгубиш форма ли? — попита. — Кой ти каза, че съм тук?

— Всички знаят. Снимката ти е на първа страница на вестниците, заедно с цялата ти биография и какво си казала на Уелския принц.

Тя спря да се усмихва и ме загледа, без да мигне.

— Ясно! — възкликна след няколко секунди. — Онова дребното човече, дето скочи след мен, е било от вашите. Следяло ме е, нали?

— Не знаех, че са скачали след теб. Мислех, че сама си доплувала до брега, след като си се изкъпала. Нямаше ли такива намерения?

На нея обаче не ѝ беше до смях. Очите ѝ сякаш виждаха нещо ужасно.

— Ах, защо не ме оставиха на мира! — разхленчи се тя и потрепера цялата. — Животът е нещо отвратително!

Седнах на табуретка до бялото ѝ легло и потупах издутината под завивките, където би трябвало да се намира рамото ѝ.

— Какво стана? — чух с учудване бащинския глас, който бях успял да постигна. — Защо искаше да се самоубиеш, Ейнджъл?

Думите, които напиреха да излязат, блеснаха в погледа ѝ, размърдаха мускулчетата около устата ѝ, увиснаха на устните ѝ. Но това беше всичко. Онова, което каза, прозвуча апатично, обаче в него имаше някаква неохотна категоричност:

— Не. Ти си законът. Аз съм престъпникът. Стоя си от моята страна на оградата. Никой не може да ме обвини в...

— Добре, добре — предадох се аз. — Само, за бога, не желая да слушам поредната ти лекция по професионална етика. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, благодаря.

— И нищо не желая да ми кажеш? Тя поклати глава.

— Добре ли си вече?

— Да. Следяха ме, нали? Иначе нямаше да разбереш толкова бързо.

— Аз съм детектив и знам всичко. Хайде, остани си със здраве.

От болницата се отправих към полицейския отдел в Съдебната палата. Зад шефското бюро се бе разположил лейтенант Дъф. Разказах му за банята на Ейнджъл.

— Имаш ли представа защо го е направила? — по; желя да узнае той, след като приключих.

— Прекалено встрани е от цялата история, за да мога да се досетя. Искам да я опандизите.

— Така ли? Аз пък мислех, че предпочиташ да е на свобода, та да можеш да я спипаш.

— Тази игра умря. Искам да опитам с трийсетдневно заключение. Голямата Флора е в предварителния арест, Ейнджъл знае,

че Флора е от групичката, която ликвидира нейния Пади. А Флора може би не познава Ейнджъл. Дай да видим какво ще се получи, ако ги омешаваме двете за един месец.

— Може — съгласи се Дъф. — Тази Ейнджъл не я знаем с какви средства се издържа и ако питаш мен, не ѝ е работата да се хвърля в хорските заливи. Ще направя каквото трябва.

От Съдебната палата се отправих към хотела на Елис Стрийт, където Том-Том Кари ми беше казал, че е отседнал. Беше излязъл. Оставих бележка, че ще се върна след един час, и оползотворих това време, като отидох да хапна. Когато се върнах, високият мургав мъж ме чакаше във фоайето. Качихме се заедно в стаята му и той ме почерпи джин, портокалов сок и пура.

— Да сте виждали Ейнджъл Грейс? — попитах.

— Да, снощи. Пообиколихме няколко заведения.

— А днес?

— Не.

— Хвърлила се следобед в залива.

— Ами! — прозвуча ми умерено изненадан. — А после?

— Измъкнали са я. Сега е добре.

Сянката, която се мярна в очите му, може и да беше леко разочарование.

— Странно момиче — отбеляза. — Не бих казал, че Пади е проявил липса на добър вкус, като се е спрял на нея, но тя направо не е с всичкия си.

— Как върви ловът на Пападопулос?

— Върви. Само че не трябваше да се отмятате от думата си. Почти ми обещахте, че няма да ме следите.

— Над мен има по-големи началници — извиних се аз. — Понякога намеренията ми не съвпадат с тези на шефа. Но няма защо да се притеснявате — нали можете лесно да се отървете от преследвача?

— Ъхъ. Това и правя. Но ми е много досадно да скачам в таксито и да се мушкам в задни дворове.

Разговаряхме и пихме още няколко минути, след което си тръгнах, обадих се от една близка дрогерия на Дик Фоули и му дадох описанието и адреса на мургавия.

— Не искам да го следиш, Дик, а да разбереш кой го следи. След което не се отлепвай от преследвача. Можеш да започнеш от утре

сутринта — тъкмо ще имаш време да изсъхнеш.

И толкоз за деня.

Когато се събудих, беше отвратителна дъждовна сутрин. Дали от времето или от прекалено активния предишен ден, раната на гърба ме смъдеше като половинметров цирей. Обадох се на доктор Канова, който живееше в апартамента под моя, и го помолих да ме види, преди да тръгне за кабинета си в центъра. Той смени превръзката и ми заръча няколко дни да си почина. Почувствувах се по-добре, но се обадох в агенцията и казах на Стария, че ще остана цял ден на легло и да ме безпокоят само в случай, че стане нещо много интересно.

Целия ден прекарах пред камината с изкуствения газов огън, четох и пуших цигари, които не се палеха като хората заради влажното време. Вечерта организирах по телефона партия покер, в която почти не участвувах. Накрая спечелих петнайсет долара, което беше с пет по-малко от алкохола, който изпиха гостите ми.

На другия ден гърбът ме болеше по-малко и денят ми се видя далеч по-прекрасен. Отидох в агенцията. На бюрото ми лежеше бележка, че Дъф е телефонира да ме извести за затварянето на Ейнджъл Грейс Кардиган в градския пандиз за един месец. Намерих и познатата вече купчинка отчети от разните ни филиали за неспособността на щатните ни детективи да издирят каквото и да било относно Пападопулос и Нанси Риган. Тъкмо ги преглеждах, когато в стаята влезе Дик Фоули.

— Успях — доложи той. — Трийсет—трийсет и две годишен. Метър и шейсет и седем. Шейсет и пет кила. Русолява коса, светла кожа, сини очи, слабо лице, тук-таме пообелено. Доносник. Живее в някаква дупка на Седма улица.

— Какво правеше?

— Вървя една пряка подир Кари. Кари се отърва от него. Онзи го търси до два през нощта. Не го откри. Прибра се. Да продължа ли?

— Иди в бърлогата му и разбери кой е. Дребният канадец липсва около половин час.

— Сам Арли — докладва, като се върна. — Живее там от шест месеца. Уж бил бръснар, но едва ли някога е работил.

— Мога да направя две предположения относно този Арли — рекох. — Първото е, че той ме поряза по гърба онази нощ в Саусалито. А второто е, че нещо ще му се случи.

Дик никога не хвърля думи на вятъра, затова премълча.

Обадих се в хотела на Том-Том Кари и помолих да извикат мургавия.

— Елате тук — поканих го. — Имам новини.

— Веднага щом се облека и закуся — обеща той.

— Когато Кари си тръгне, залепи се за него — заръчах на Дик, след като затворих. — Ако към групата се присъедини и Арли, може би нещо ще се случи. Опитай се да видиш какво.

След това се обадих в полицейския отдел и си направих среща със сержант Хънт, за да отидем в апартамента на Ейнджъл Грейс Кардиган. Сетне се залових с изостаналите писма — чак докато Томи оповести пристигането на мургавия мъж от Ногалес.

— Онзи, дето ви следи — осведомих го веднага щом седна и взе да си свива цигара, — е бръснар на име Арли.

И му казах къде живее.

— Аха. Със слабо лице, русоляв, нали? Предадох му описанието на Дик.

— Същият омбре — съгласи се Том-Том Кари. — Знаете ли нещо друго за него?

— Не.

— Пъхнали сте Ейнджъл в пандиза.

Това прозвуча повече като обвинение, отколкото като въпрос, затова премълчах.

— Може да е за добро — продължи високият. — Така или иначе, трябваше вече да се отърва от нея. Щеше да обърка играта с глупостта си, когато дойде моментът да действам.

— А скоро ли ще дойде?

— Зависи. — Той стана, прозя се и разкърши широките си рамене. — Но ако някой реши да не се храни, докато го спипам, няма да умре от глад. Напразно ви обвиних, че ме следите.

— От това не съм си развалил настроението.

Том-Том Кари се сбогува и си тръгна.

Аз отидох в Съдебната палата, подбрах Хънт и двамата се отправихме към апартамента на Буш Стрийт, където живееше Ейнджъл Грейс Кардиган. Домоуправителката — напарфюмирана дебелана с твърдо стиската уста и мек поглед — вече знаеше, че

наемателката ѝ е в дранголника. С готовност ни поведе нагоре към квартирата на момичето.

Ейнджъл не се оказа добра домакиня. Беше чисто, но много разхвърляно. Кухненският умивалник беше препълнен с мръсни съдове. Сгъваемото легло бе оправено надве-натри. Дрехи и какви ли не други женски атрибути висяха навсякъде — като се започне с банята и се свърши с кухнята.

Успяхме да се отървем от домоуправителката и щателно преровихме апартамента. След обиска знаехме всичко за гардероба на момичето и доста за личните му навици. Но не открихме нищо, което да ни насочи към Пападопулос.

Следобеда и вечерта не дойде нищо относно комбинацията Кари — Арли, макар че всеки момент очаквах Дик да ми се обади.

В три часа през нощта телефонният звън отлепи ухото ми от възглавницата. Гласът, който се разнесе по жицата, беше на канадеца:

— Край на Арли.

— Мир на праха му ли?

— Да.

— Как?

— Олово.

— От нашия човек?

— Тъхъ.

— Докладът ти неотложен ли е?

— Не.

— Тогава ще се видим в агенцията — рекох и се върнах в леглото.

Когато пристигнах в девет часа в агенцията, един от служителите тъкмо бе разшифровал телеграма от един лосанджелески детектив, изпратен от тамошния ни филиал в Ногалес. Посланието беше дълго и сочно.

В него се казваше, че Том-Том Кари е много добре известен в граничния район. Около половин година пращал оръжие на юг към Мексико, а насам прекарвал алкохол и по всяка вероятност наркотици и имигранти. Малко преди да тръгне оттам миналата седмица, се интересувал от някой си Ханк Бароуз. Въпросният Ханк Бароуз по описание се покриваше с Х. Ф. Бароуз, който бе накълцан на ивици, бе паднал от прозореца на хотела си и бе умрял.

Детективът от Лос Анджелис не беше успял да научи почти нищо за Бароуз — само това, че е от Сан Франциско, че престоял в граничния район няколко дни и вероятно пак се е върнал тук. По въпроса за убийството на Нюхол също не беше разровил нищо ново—и неговите сведения сочеха, че е бил убит от мексикански бандити.

Докато четях телеграмата, в кабинета ми влезе Дик Фоули. Щом свърших, изслушах приноса му към историята на Том-Том Кари.

— Проследих го оттук. До хотела. Арли на ъгъла. В осем Кари излиза. Отива в гараж, наема кола без шофьор. Обратно в хотела. Плаща си сметката. Две чанти. Минава през парка. Арли подире му в таратайка. Аз в моята след Арли. По булеварда. През кръстопътя. Тъмно. Глухо. Арли натиска газта. Настига го. Бум! Кари спира. Два изстрела. Два пищова. Край на Арли. Кари обратно в града. Хотел „Маркиз“. Под името Джордж Ф. Данби от Сан Диего. Стая 622.

— Том-Том претърси ли джобовите на Арли, след като го опатка?

— Не. Не го докосна.

— Ами! Вземи Мики Линан да ти помага и да на сте изпуснали Кари от погледа си! По-късно ще изпратя някой да ви смени, стига да мога, но трябва денонощно да го държите под око, докато...

Не знаех докога, затова млъкнах. Качих се горе да преразкажа историята на Дик и Стария, като накрая заключих:

— Според Фоули Арли пръв е стрелял, така че Кари има смекчаващата вината самоотбрана, но така или иначе, най-сетне нещата се пораздвижиха и ми се иска така да продължи. Затова предпочитам да си траем ден-два за престрелката. Това няма да

повлияе добре на дружбата ни с районния шериф, ако случайно научи, но мисля, че си заслужава да рискуваме.

— Щом искаш — рече Стария и посегна към звънящия телефон.

Обади се и ми подаде слушалката. Беше Хънт от полицията.

— Флора Брейс и Грейс Кардиган се чупиха малко преди да съмне. Твърде вероятно е да...

Не ми беше до подробности.

— Имате ли следа?

— Засега никаква, но...

— Останалото, като се видим, благодаря. — И затворих. — Ейнджъл Грейс и Голямата Флора са избягали от градския затвор — предадох на Стария.

Той се усмихна вежливо, като че ли това слабо го засягаше.

— Нали се радваше, че нещата са се задвижили — промърмори.

Трансформирах недоволната си гримаса в усмивка, измънках нещо, върнах се в кабинета си и телефонирах на Франклин Елърт. Фъфлещият адвокат каза, че с удоволствие ще се срещне с мен, и аз се запътих към кантората му.

— Е, поттигнахте ли някакъв напредък? — попита ме нетърпеливо още щом седнах.

— Да. Някой си Бароуз също се е намирал в Ногалес по време на убийството на Нюхол и също пристигнал в Сан Франциско непосредствено след това. Кари е последвал Бароуз тук. Четохте ли за голия мъж, който се разхождал целият изпонакълцан из улиците?

— Да.

— Това бил Бароуз. Сетне в играта се включва и някакъв бръснар на име Арли. Следял Кари. Снощи на един безлюден път южно от града Арли стрелял по Кари, но Кари го убил.

Изцъклените очи на адвоката изскочиха с още един сантиметър от орбитите си.

— Кой път? — ахна той.

— Искате да знаете къде точно?

— Да!

Придърпах телефона, позвъних в агенцията, накарах ги да ми прочетат доклада на Дик и дадох на адвоката исканите сведения.

Те му направиха силно впечатление. Скочи от стола си. Пот заструи по дълбоките бръчки на лицето му.

— Готподита Нюхол е тамитка там! Това мятто е тамо на половин миля от дома й!

Намръщих се и си заблъсках мозъка, но нищо не постигнах.

— Какво ще кажете, ако изпратя някой от нашите хора да я наглежда?

— Отлично! — Разтревоженото му лице се проясни и по него не останаха повече от петдесет-шейсет бръчки. — Тя би предпочела да оттане там, докато отmine първият ток от тъмърта на баста й. Нали сте идпратите тпотобен детектив?

— Гибралтарската скала е като обрулен лист в сравнение с него. Напишете ми бележка, която той да покаже на мис Нюхол. Името му е Андрю Макелрой.

Докато адвокатът драскаше бележката, аз отново използвах телефона му, за да се обадя в агенцията, да поръчам на телефонистката да се свърже с Анди и да му предаде, че го търся. Преди да се върна в агенцията, обядвах. Анди вече ме чакаше в кабинета.

Анди Макелрой бе човек-канара — не много висок, но затова пък широк и твърд като камък както в тялото, така и в главата. Начумерен и кисел, с не повече въображение от една сметачна машина. Не бях дори убеден, че знае да чете. Но едно беше сигурно — когато на Анди му се възложише някаква работа, той просто я вършеше. Дотам му стигаше умът, и толкоз.

Предадох му бележката на адвоката до мис Нюхол, казах му къде да върви и повече не се сетих за евентуалните й неприятности.

Дик Фоули и Мики Линан ми се обаждаха три пъти този следобед. Том-Том Кари не вършеше нищо интересно, макар че бе закупил две кутии куршуми за пистолет калибър 44 от един магазин за спортни принадлежности на Маркет Стрийт.

Следобедните вестници публикуваха снимки на Голямата Флора Брейс и на Ейнджъл Грейс Кардиган, както и историята на тяхното бягство. Тя твърде се отличаваше от вероятната истина както повечето вестникарски версии. На друга страница прочетох за намерения на безлюден път труп на бръснаря. Бил улучен в главата и гърдите, общо четири изстрела. Според полицията бил убит при опит да го ограбят, а бандитите избягали, без да му вземат нищо.

В пет часа на вратата ми почука луничавият Томи Хауд.

— Онзи тип Кари пак иска среща с теб.

— Вкарай го вътре.

Мургавият влезе, поздрави, седна и си сви кафява цигара.

— Имаш ли какво да правиш довечера? — попита, докато пушеше.

— Имам, но ако ми предложиш нещо по-интересно, ще го отложам. Да не посрещаш гости?

— Ъхъ. Точно това си мислех. Да изненадам Пападръндрън с едно гости. Какво ще кажеш да дойдеш и ти?

Тук беше мой ред да кажа „ъхъ“.

— Ще те взема в единайсет на ъгъла на Ван Нес и Гиъри Стрийт — изрече провлачено. — Но броят на поканените е ограничен — само ние с теб... и той.

— Не. Ще има още един. Аз ще го доведа.

— Това не ми харесва — бавно поклати глава Том-Том Кари и се намръщи добродушно над цигарата си. — Ченгетата не бива да имат числен превес над мен. Редно е да сме един на един.

— Числен превес няма да има — уверих го аз. — Този, когото смятам да доведа, ще е толкоз на моя страна, колкото и на твоя. И няма да е зле да не го изпускаш от зоркия си поглед, както впрочем и аз, и да внимаваме да не ни изненада откъм гърба.

— Тогава за какъв дявол ти е притрябвало да го мъкнеш със себе си?

— Имам си съображения — ухилих се широко. Мургавият пак се намръщи, само че недотам добродушно.

— Стоте и шест хиляди награда — не си правя сметките да ги делим с когото и да било.

— Не се безпокой. Никой доведен от мен няма да предяви претенции към тях.

— Ще повярвам на думата ти. — Той стана. — Значи казваш да държим този омбре под око, а?

— Ако искаме всичко да мине гладко.

— Ами ако вземе да ни се пречка из краката или ни погоди някакъв номер? Ще го надупчим ли, или само ще му кажем: „Ах ти, лошо момче!“

— Всичко ще е на негов риск.

— Така може. — Суровото му лице отново омекна и той се запъти към вратата. — Значи в единайсет на Ван Нес и Гиъри.

Влязох в стаята на дежурните, където Джак Кунихан се беше плъоснал в едно кресло и четеше списание.

— Надявам се, че си ми измислил някаква работа — посрещна ме той. — Мазоли ми излязоха на задника от седене.

— Търпение, синко, търпение — това е първото, което трябва да научиш, ако искаш да станеш детектив. Навремето, когато бях на твоите години и тъкмо започвах работа в агенцията...

— Моля ти се, не започвай отново — уплаши се той. После хубавото му младежко лице стана сериозно. — Не разбирам защо ме държиш затворен тук. Аз съм единственият освен теб, който е видял Нанси Риган в лицето. Логично е да ме пуснеш да я диря.

— И аз това рекох на Стария — посъчувствувах му. — Но го е страх да не ти се случи нещо. Каза, че от петдесет години бил ченге, но такъв красив детектив не бил виждал, да не говорим, че си издокаран като по журнал, че си светски кавалер и наследник на милиони. Според него трябва да те сложим зад стъкло, а не да...

— Върви по дяволите! — разсърди се Джак и целият пламна.

— Аз обаче го убедих да те извадим от кутиятата за тази вечер — продължих невъзмутимо. — Затова ме чакай на ъгъла на Ван Нес и Гиъри Стрийт малко преди единайсет.

— Най-сетне ще действваме? — Джак целият гореше от желание.

— Възможно е.

— Какво ще правим?

— Вземи си пищовчето. — Хрумна ми една идея и веднага я облякох в думи. — И да се издокараш — официално вечерно облекло.

— С фрак?

— Всичко, както си му е редът, но без цилиндър. А сега относно поведението ти — да знаеш, че не си детектив. Не съм сигурен още за какъв ще се представиш, но това е без значение. С нас ще бъде Том-Том Кари. Ще се държиш, все едно, че не си нито мой, нито негов приятел, все едно, че ни нямаш доверие и на двамата. Ние с него ще бъдем сдържани спрямо теб, няма да ти се доверяваме. Ако ти зададе въпрос и не знаеш какво да отговориш, започваш да се държиш враждебно. Но гледай да не прекалиш. Ясно ли е?

— Да... Мисля, че да — бавно изрече той, сбърчил чело. — Ще се държа, сякаш съм тръгнал да върша работа с теб, но извън работата

не сме на дружеска нога. Не съм склонен да ти се доверявам. Така ли е?

— Точно така. И внимавай. През цялото време ще си потопен в нитроглицерин.

— Какво става? Хайде, бъди човек и ми кажи. Вдигнах глава и му се усмихнах широко. Беше по-висок от мен.

— Мога да бъда човек — признах, — но ме е страх да не се уплашиш. Затова предпочитам нищо да не ти казвам. Бъди щастлив, докато още можеш. Вечеряй вкусно. Повечето осъдени на смърт закусват юнашки шунка с яйца, преди да се запътят към ешафода. Може да не вечеряш шунка с яйца, но...

В единайсет без пет Том-Том Кари спря взетата под наем черна кола на ъгъла, където чакахме ние с Джак, обвити в такава гъста мъгла, че я усещахме като влажно кожено палто.

— Качвайте се — нареди той, като приближихме. Отворих предната врата и махнах на Джак. Той започна играта си, като ме изглежда ледено, и сам си отвори задната врата.

— Ще седна отзад — заяви категорично.

— Добра идея — съгласих се аз и седнах до него. Кари се извърна и двамата с Джак се зяпаха втренчено известно време. Когато реши, че е преценил младока, мургавият отмести очи от официалната риза и връзка — вечерното облекло на Джак не беше изцяло скрито от палтото му, — погледна ме, усмихна се широко и рече провлачено:

— Приятелят ти да не е келнер?

Аз се изкикотих, защото възмущението, от което момчешкото лице на Джак помръкна и устата му увисна отворена, беше съвсем искрено, а не част от играта. Сритах го леко. Той затвори уста, премълча и ни изглежда двамата с Том-Том Кари, сякаш бяхме представители на нисш животински вид.

Усмихнах се на мургавия и попитах:

— Чакаме ли някого?

Той каза „не“, спря да зяпа Джак и потегли. Минахме през парка и се спуснахме по булеварда. Движението в двете посоки изплуваше за миг от мъглата и пак се потапяше в нея. Скоро оставихме града зад гърба си и излязохме от мъглата в ясната лунна светлина. Не се извърнах да погледна колите зад нас, но знаех, че в една от тях трябва да се возят Дик Фоули и Мики Линан.

Том-Том Кари свърна от булеварда в някакъв страничен път с равна, хубава настилка, но явно почти неизползван.

— Някъде тук ли е бил убит снощи неизвестен мъж? — попитах аз.

Кари кимна, без да се обърне, и като изминахме още половин километър, рече:

— Точно тук.

Беше намалил, след малко изключи и фаровете. Колата едва пъплеше по пътя, който бе наполовина сребрист от луната и наполовина сив от мрака. Така изминахме около километър. Спряхме в сянката на високи храсти, които затъмняваха част от платното.

— Всички моряци на брега! — изкомандува Том-Том Кари и слезе от колата.

Ние с Джек го последвахме. Кари си свали палтото и го метна вътре.

— Мястото е точно зад завоя, встрани от пътя — поясни той. — По дяволите тази луна! Аз разчитах на мъгла.

Нищо не казах, Джек също. Лицето му беше бледо, възбудено.

— Ще минем напъряко — рече Кари и ни поведе през пътя към висока телена ограда.

Той се прехвърли пръв, след него Джек и... Спря ме някакъв лек шум откъм пътя. Махнах на двамата мъже от другата страна на оградата да пазят тишина и се сниших зад храсталака. Стъпките, които дочух, бяха леки, женски.

Точно пред мен в лунната светлина изникна младо момиче. Беше двайсет и няколко годишно, средно на ръст, средно на тегло. С къса поличка, без шапка, с пуловер. Бледото му лице и цялата му забързана фигура изразяваха неописуем страх, но в тях имаше и нещо друго — далеч повече хубост, отколкото е свикнал да вижда един детектив на средна възраст.

Щом зърна колата на Кари, или по-скоро тъмната ѝ сянка, тя рязко спря и ахна, като че ли извика.

Направих няколко крачки към нея.

— Здравей, Нанси Риган.

Този път не ахна, а направо извика. В следващия миг, освен ако лунната светлина не ме мамеше, тя ме позна и ужасът я изостави. Протегна ми и двете си ръце, а в жеста ѝ имаше облекчение.

— Е? — изръмжа канарата, която изплува от тъмнината зад гърба ѝ. — Какво става?

— Здравей, Анди — поздравих канарата.

— Здравсти — отвърна Макелрой и застана мирно.

Анди прави само каквото му наредят. Беше му казано да охранява мис Нюхол. Погледнах момичето и пак прехвърлих погледа си върху него.

— Това ли е мис Нюхол? — попитах.

— Ъхъ. Дойдох, както ми казахте, а тя рече, че няма нужда от мен. Не ме пусна в къщата. Само че вие не бяхте споменали, че при това положение трябва да се върна. Затова се разположих отвън, започнах да душа наоколо и да си държа очите отворени на четири. И като я зърнах преди малко да се изнизва през един прозорец, тръгнах подире ѝ, за да не ѝ се случи нещо, както ми наредихте.

Том-Том Кари и Джак Кунихан се прехвърлиха пак през оградата и дойдоха при нас. Мургавият стискаше в ръка автоматичен пистолет. Очите на момичето бяха впити в моите. Не обърна никакво внимание на новодошлите.

— Каква е тази работа? — обърнах се към нея.

— Не знам — изломоти тя, стисна още по-здраво ръцете ми и доближи лице до моето. — Да, аз съм Ан Нюхол. Но не знаех. Мислех, че е забавно. После разбрах, че не е така, но вече не можех да се измъкна.

Том-Том Кари изръмжа и зашава неспокойно. Джак Кунихан гледаше втренчено пътя. Анди Макелрой стоеше като истукан и чакаше следващата заповед. Момичето нито веднъж не отмести очи от моите, не погледна останалите.

— Как се забърка с тези хора? — попитах. — Само че бързо!

Бях наредил на момичето да говори бързо. То така и направи. Двайсет минути стоя неподвижно и изливаше потоци от думи, без никаква пауза, освен когато го прекъсвах, за да не се отклонява от набелязаната от мен тема. На моменти говореше несвързано, почти нечленоразделно, не винаги правдоподобно, но в мен се затвърди убеждението, че се опитва да ми каже истината — почти през цялото време.

И не откъсна очи от мен дори за част от секундата. Сякаш се страхуваше да не погледне другаде.

Два месеца преди това милионерската щерка и още трима младежи като нея се прибирали късно през нощта от светска забава на крайбрежието. Някой предложил да се отбият пътъм в една кръчма, която била известна като свърталище на престъпни елементи. Това естествено била основната ѝ привлекателност — престъпният свят им звучал екзотично. Онази нощ получили преки впечатления от него, тъй като — никой не разбрал как точно станало — изведнъж се видели замесени в шумна кавга, и то само десетина минути след като влезли в заведението.

Кавалерът, който я придружавал, направо я посрамил, като се показал истински страхливец. Оставил се на Рижия О'Лиъри да го метне през коляно и да го нашлапка, а след това нищо не му сторил. Вторият кавалер в компанията не се показал в по-добра светлина. Момичето, оскърбено от тяхното овчедушие, отишло при рижия великан, дето напердашил кавалера му, и казало достатъчно високо, та да чуят всички:

— Бихте ли ме изпратили до дома?

Рижия О'Лиъри изпълнил молбата ѝ с удоволствие. Разделила се с него на две преки от дома си. Представила му се като Нанси Риган. Той, изглежда, се усъмнил, но не ѝ задал никакви въпроси, не се бъркал в работите ѝ. Въпреки огромната разлика в общественото им положение между тях се зародила истинска дружба. Много ѝ харесвал. Бил същински нехранимайко и затова го виждала в романтична светлина. А той я обичал, знаел, че тя стои неизмеримо над него, и затова момичето много лесно го подчинявало и контролирало поведението му, поне спрямо себе си.

Често се срещали. Той я водел из всички съмнителни места в района на залива, запознавал я с касоразбивачи, наемни убийци, мошеници и ѝ разказвал невероятни истории за криминални приключения. Знаела, че е престъпник, а когато станал обирът на „Симанс Нашънъл“ и „Голдън Гейт Тръст“, разбрала, че е замесен в него. Но всичко ѝ се струвало като театрална постановка. Не го виждала в истинската му светлина.

Очите ѝ се отворили една нощ, когато били в кръчмата на Лару и ги нападнала групичката, измамена от Пападопулос с помощта на Рижия и останалите. Обаче вече било твърде късно, за да се измъкне. След като съм ранил рижия гигант, тя се скрила заедно с него в

бърлогата на Пападопулос. И тогава ѝ станало ясно що за народ са романтичните ѝ герои. И още нещо ѝ станало ясно — че е тяхна съучастничка.

Когато Пападопулос избягал и я помъкнал със себе си, тя вече била прогледала, излекувана и завинаги приключила с опасната игра на стражари и апаши. Или поне така си мислела. Имала Пападопулос за дребно, уплашено старче, защото на такова приличал — сяпо оръжие в ръцете на Флора, безобиден дядка, стъпил с единия крак в гроба и поради това неспособен да стори някому зло. През цялото време хленчел и изглеждал уплашен до смърт. Молел я да не го изоставя, на колене я умолявал да го скрие от Флора, а по съсухрените му страни се стичали съли. И тя го отвела в извънградското си имение, пуснала го да копае из градината, далеч от любопитни очи. Представа си нямала, че той през цялото време е знаел коя е тя и умело я е насочвал сама да направи исканото от него предложение.

Дори когато вестниците писали, че той е бил главнокомандувачият на армията от главорези, когато за залавянето му била предложена награда от сто и шест хиляди долара, тя продължила да вярва в неговата невинност. Той успял да я убеди, че Флора и Рижия просто стоварили вината отгоре му, за да се измъкнат с по-леки присъди. Бил такова едно изплашено старче — кой не би му повярвал?

Тогава убили баща ѝ в Мексико и мъката така погълнала цялото ѝ същество, че забравила всичко — до деня, когато в къщата ѝ пристигнали Голямата Флора и още някакво момиче, вероятно Ейнджъл Грейс Кардиган. Преди, когато се случвало да бъде в компанията на Флора, изпитвала от нея смъртен страх. Сега се бояла още повече. Но скоро разбрала, че Пападопулос не бил роб на Флора, а неин господар. И прозряла истинската същност на дъртия лешояд. Но това не бил последният миг от нейното пробуждане.

Внезапно Ейнджъл Грейс се опитала да убие Пападопулос. Флора я надвила. Тогава Грейс предизвикателно им казала, че била момичето на Пади. И се развикала към Ан Нюхол: „А ти, проклета глупачке, не знаеш ли, че те убиха баща ти? Не знаеш ли, че...“

Пръстите на Голямата Флора се сключили около, врата на Ейнджъл Грейс и удавили думите. След като завързала Ейнджъл, Флора се обърнала към Ан.

— И ти си в купа — рекла й делово. — Затънала си до шия. Ще се водиш по нас, че иначе... Да, мила, такива ми ти работи — ако ни пипнат, двамата с дъртия ще увиснем на въжето. А ти ще ни правиш компания — аз лично ще се погрижа за това. Ако слушаш и правиш каквото ти кажем, всички ще се измъкнем. А ако се опиташ да играеш номера, ще те смажа от бой.

Момичето не можа да се сети какво е станало след това. Смътно си спомняше, че отворило външната врата и казало на Анди, че не се нуждае от надзор. Сторило това машинално, без дори да било необходимо едрата руса жена да стои плътно зад гърба му. По-късно, все така като замаяно, излязло през прозореца на спалнята си и се спуснало по асмата, отдалечило се от къщата, тичайки по пътя без цел, без посока — просто бягало.

Ето това научих от Ан Нюхол. Не всичко ми бе разказано. Всъщност много малко ми предаде с думи. Но като съчетах казаното, начина, по който го произнесе, и изрази на лицето й с онова, което вече знаех и за което се досещах, получих тази история.

И през цялото време, докато говореше, тя не откъсна очи от моите. Нито веднъж с нищо не показва, че знае — до нас на пътя има и други мъже. Гледаше ме в лицето с отчаяна втрепеност, сякаш от това зависеше животът й, и ме стискаше за ръцете с такава сила, като че щеше да потъне в земята, ако ме пуснеше.

— А прислугата? — попитах аз.

— Няма никой в къщата.

— Пападопулос ли те убеди, че е по-добре да се отървеш от тях?

— Да, преди няколко дни.

— Значи Пападопулос, Флора и Ейнджъл Грейс са сами в къщата?

— Да.

— Знаят ли за бягството ти?

— Мисля, че не, не съм убедена. Известно време бях сама в стаята си. Според мен не подозират, че ще посмея да не им се подчиня.

Раздразних се, като осъзнах, че гледам момичето в очите не по-малко втрепенено, отколкото то в моите, а когато се опитах да ги откъсна, оказа се, че не е толкова лесно. С рязко движение на главата ги извърнах, дръпнах си и ръцете.

— Останалото ще ми разкажеш по-късно — изръмжах и се обърнах да дам нареждане на Анди Макелрой. — Ще останеш тук с госпожицата, докато се върнем от къщата. Настанете се удобно в колата.

Ан Нюхол сложи ръка върху моята.

— Аз ще?... Ти ще?...

— Да, ще те предадем на полицията — уверих я аз.

— Не! Не!

— Не ставай дете — сгълчах я. — Не можеш да препускаш из града с банда главорези, да се замесиш в хиляди престъпления, а щом те пипнат натясно, да кажеш „Ах, извинете, моля“, и да си тръгнеш по живо, по здраво. Ако разкажеш цялата история в съда — включително и онова, което сега премълча, — имаш големи шансове да те пуснат на свобода и нищо да не ти направят. Но няма начин да се отървеш от арестуването. Хайде — обърнах се към Джак и Том-Том Кари. — Трябва да се поразмърдаме, ако искаме да заварим нашите хора у дома.

Докато се прекачвах през оградата, погледнах назад и видях, че Анди вече е настанил момичето в колата и сам влиза вътре.

— Един момент! — извиках на Джак и Кари, които вече препускаха през обширната поляна.

— Пак се сети за нещо, само да ми губиш времето — оплака се мургавият.

Върнах се при колата и заговорих бързо и тихо на Анди:

— Дик Фоули и Мики Линан трябва да се мотаят някъде наоколо. Щом изчезнем от погледа ти, иди да ги намериш. Предай мис Нюхол на Дик и му кажи да я отведе и веднага да намери телефон — да се свърже с шерифа. Момичето да предаде на шерифа, който от своя страна трябва да я предаде на полицията в Сан Франциско. Кажи му да не я оставя на никой друг — нито дори на мен. Ясно ли е?

— Ясно.

— Добре. След като му кажеш това и му връчиш момичето, веднага доведи Мики Линан в къщата на Нюхол — колкото се може по-бързо. По всяка вероятност ще имаме спешна нужда от помощ, и колкото повече и по-бързо, толкова по-добре.

— Ясно — повтори Анди.

— Какво си намислил? — попита подозрително Том-Том Кари, когато ги настигнах двамата с Джак.

— Детективски работи.

— Трябваше да дойда и сам да си свърша цялата работа — изръмжа той. — Откак сме тръгнали, ти само ми губиш времето и с нищо не си помогнал.

— В момента някой друг го губи.

Тон изпръхтя и отново препусна през нивата, а ние с Джак — след него. В края ѝ трябваше да се прехвърлим през още една ограда. След това изкачихме малко залесено възвишение и пред нас се откри имението на Нюхол — огромна бяла къща, блеснала на лунната светлина, с жълти правоъгълници там, където на осветените прозорци бяха спуснати щорите. Стаите със запалените лампи бяха на партерния етаж. Горният тънеше в мрак. Навсякъде цареше тишина.

— По дяволите тази луна! — изруга отново Том-Том Кари и измъкна втори автоматичен пистолет някъде от дрехите си, така че сега стискаше по един във всяка ръка.

Джак също посегна да си извади оръжието, погледна ме, видя, че не бързам с моето, и отпусна ръка в джоба си.

Лицето на мургавия беше мрачна каменна маска: цепки вместо очи, цепка вместо уста. Сурова маска на ловец на хора, на убиец на хора. Дишаше спокойно, огромният му гръден кош леко се надигаше и отпускаше. В сравнение с него Джак приличаше на развълнуван гимназист. Лицето му бе мъртвешки бледо, очите — ококорени, дишаше като ковашки мех. Затова пък широката му усмивка беше искрена въпреки скритата в нея нервност.

— Ще притичаме до къщата откъм тази страна — прошепнах аз. — Тогава единият ще застане отпред, вторият отзад, а третият ще изчака да види къде има нужда от него. Съгласни ли сте?

— Съгласен — измърмори мургавият.

— Чакайте! — възкликна Джак. — Момичето се е спуснало от горния етаж по асмата. Защо да не се изкатери дотам? По-лек съм и от двама ви. Ако не са се усетили, че я няма, прозорецът ще е все още отворен. Дайте ми десетина минути да го намеря, да се изкача и да заема позиция. По този начин, когато ги нападнете, аз ще съм зад гърба им. Как ви се струва? — зачака той бурни аплодисменти.

— Ами ако те спипат още щом скочиш вътре? — възпротивих се аз.

— В такъв случай ще вдигна достатъчно шум, за да чуете. Ще се втурнете в атака, докато те се занимават с мен. Резултатът ще е пак същият.

— Глупости! — излая Том-Том Кари. — Резултатът ще е нулев! По-добре както решихме в началото. Един отпред, един отзад, втурваме се и започваме да стреляме.

— Ако вторият план успее, ще е по-добре — противопоставих се аз. — Джак, щом като искаш да скачаш в запалената пещ, заповядай. Няма да съм аз този, който ще ти попречи да станеш герой.

— Не! — озъби се мургавият. — И дума да не става!

— Да! — възразих му незабавно. — Ще опитаме. Но по-добре си дай двайсет минути, Джак. Така ще имаш време за всичко.

Двамата си погледнахме часовниците и той тръгна към къщата. Том-Том Кари, разярен, му препречи пътя. Аз изругах и застанах между двамата. Джак ме заобиколи изотзад и забърза през твърде добре осветеното пространство между нас и къщата.

— Спокойно! — посъветвах Кари. — Много неща в тази игра не са ти известни.

— Прекалено много, ако питаш мен! — изръмжа той, но не попречи повече на момчето.

От нашата страна на къщата нямаше отворени прозорци на втория етаж. Джак заобиколи и изчезна от погледите ни.

Нещо изшумоля зад нас. Двамата с Кари рязко се обърнахме. Пистолетите му вече бяха във въздуха. Протегнах ръка и ги натиснах надолу.

— Защо ти е дупка в челото? — сгълчах го. — Това е още едно нещо, което не ти е известно.

Шумоленето бе престанало.

— Всичко е наред — подвикнах шепнешком.

От сенките на дърветата изплуваха Мики Линан и Анди Макелрой. Том-Том Кари така плътно долепи лице до моето, че ако не беше избърснат, сигурно щеше да ме одраска.

— Ах ти, мръсен...

— Я се дръж прилично! Как може такива думи на твоите години! — смърхих го аз. — Никой от тях не е умрял за твоите пари от

наградата!

— Не обичам груповите операции! — продължи да се ежи той.
— Ние...

— Ние ще имаме нужда от колкото се може повече помощници — прекъснах го аз и си погледнах часовника. — Сега ще започнем — обърнах се към моите хора. — Както сме четирима, би трябвало да се справим като нищо. Знаете описанията на Пападопулос, Голямата Флора и Ейнджъл Грейс. И тримата са в къщата. Не поемайте никакви рискове — Пападопулос и Флора са много опасни. Джак Кунихан се опитва в момента да се вмъкне вътре. Вие двамата се погрижете за гърба на къщата. Ние с Кари ще поемем предната част. Ще се оправим. Само внимавайте никой да не се измъкне. Хайде, напред!

Двамата с мургавия се запътихме към терасата пред главния вход — широка, обрасла от страни с диви лози, осветена в жълтеникаво от остъклената четворна врата.

Не бяхме направили и крачка, когато едното крило на въпросната врата се отвори.

Първото нещо, което видяхме, беше гърбът на Джак Кунихан.

Той буташе вратата заднишком, с ръка и крак, без да се обърне. Зад него — с лице към нас, наред ярко осветената стая — стояха мъж и жена. Мъжът бе стар, дребен, мършав, сбръчкан, жалък в страха си — Пападопулос. Беше обръснал проскубаните си бели мустаци. Жената бе висока, едра, с бяла плът, руса коса, атлетична фигура, около четирийсетгодишна, с ясни сиви очи, хлътнали дълбоко навътре в хубавото жестоко лице — Голямата Флора Брейс. Стояха неподвижно един до друг, вперили очи в дулото на пистолета в ръката на Джак Кунихан.

Докато стоях пред вратата и попивах с поглед тази сцена, Том-Том Кари мина покрай мен, влезе през високата врата и застана до момчето, насочил и двата си пистолета. Аз не го последвах.

Уплашените кафяви очи на Пападопулос се стрелнаха към лицето на мургавия. Сивите очи на Флора се обърнаха към него бавно, целенасочено, сетне се отместиха към мен.

— Никой да не мърда! — наредих аз и се дръпнах встрани от вратата, където лозата беше най-рехавя. Като се наведох през нея така, че лицето ми да бъде осветено от луната, хвърлих един поглед встрани от къщата. В сянката на гаража ми се мярна иешо, което можеше да

бъде и човек. Протегнах ръка и му магнах да дойде. Сянката се приближи — беше Мики Линан. Иззад къщата надникна Анди Макелрой. Магнах и на него и той последва Мики.

После се върнах при отворената врата.

Пападопулос и Флора — заек и лъвица — все така гледаха пистолетите на Джак и Кари. При появата ми отместиха погледи към мен и пълните устни на жената започнаха да се извиват в усмивка.

Приближиха се Мики и Анди и застанаха до мен. Усмивката на жената се стопи, за да отстъпи място на мрачна гримаса.

— Кари — обадох се аз. — Ти и Джак останете както сте. Мики и Анди да влязат, за да приберат божии дарове.

Щом двамата детективи престъпиха прага, изведнъж се случиха няколко неща. Пападопулос се разпищя.

Голямата Флора се метна към него и го блъсна към задната врата.

— Бягай! Бягай! — изкрещя тя.

Залитайки, препъвайки се, той политна през стаята.

Флора държеше два пищова, които като по чудо се бяха появили в ръцете ѝ. Едрото ѝ тяло сякаш изпълваше стаята и сякаш с усилие на волята тя се бе превърнала във великанка. Нахвърли се право върху пистолетите на Джак и Кари, като препречи задната врата и предпази бягащия мъж от огъня им.

В периферното ми зрение нещо се мярна — Анди Макелрой се бе задвижил. Сложих ръка върху пищова на Джак.

— Не стреляй — промърморих в ухото му.

Пистолетите на Флора изгърмяха едновременно. Но тя вече падаше. Анди бе врхлетял отгоре ѝ. Беше се хвърлил в краката ѝ както човек би хвърлил камък. Когато тя залитна, Том-Том Кари престана да бездействува. Първият му куршум мина толкова близо до едрата жена, че срязва кичур от русата ѝ коса и накъдри друг. Но профуча покрай нея — за да улучи Пападопулос в момента, в който вече излизаше през вратата. Уцели го ниско в гърба и го повали на пода.

Кари стреля отново — отново — отново — в простряното на пода тяло.

— Излишно е — изръмжах. — По-мъртъв няма да го направиш.

Той се изсмя и свали оръжията.

— Сто и шест делено на четири — рече. От лошото му настроение не беше останала и следа. — Това прави двайсет и шест хиляди и петстотин долара — толкова струва за мен всеки един от тези куршуми.

Анди и Мики се бяха справили с Флора и я вдигаха от пода.

Погледнах пак мургавия и промърморих:

— Още не е свършило.

— Така ли? — Той като че ли се изненада. — Че какво още има?

— Отваряй си очите на четири и нека те ръководи съвестта ти — отвърнах и се обърнах към младия Кунихан. — Ела, Джак.

Поведох го през остъклената врата към терасата и се облегнах на страничните перила. Джак ме последва и застана пред мен, все така с пистолета в ръка, а лицето му беше бледо и изопнато от нервно напрежение. Погледнах през рамото му към стаята, от която току-що бяхме излезли. Анди и Мики — с Флора помежду им — седяха на дивана. Кари беше застанал отстрани и гледаше с любопитство към мен и Джак. Ние бяхме в центъра на петното светлина, падащо от вратата. Виждахме в стаята — впрочем Джак ѝ беше обърнал гръб — и нас ни виждаха, но не можеха да ни чуят, ако говорехме тихо.

Точно това целях.

— А сега ми разкажи всичко — наредих на Джак.

— Та значи намерих аз прозореца... — започна момчето.

— Това го знам — прекъснах го аз. — Влязъл си вътре и си казал на приятелите си Пападопулос и Флора, че момичето е избягало, а ние с Кари всеки момент ще бъдем тук. Посъветвал си ги да се престорят, че си ги арестувал със собствени сили. По този начин ние с Кари ще влезем вътре — и право в клопката. Ако ти си зад гърба ни и ние в нищо не те подозираме, за вас тримата би било от лесно по-лесно да ни спипате. Сетне би могъл най-спокойно да отидеш на пътя и да кажеш на Анди, че съм те изпратил да доведеш момичето. Добър замисъл — само дето не знаеше, че вече съм се разбрал с Дик и Мики да ми бъдат подръка и че няма да допусна да се озовеш зад гърба ми. Но не това ме интересува сега. Искам да знам защо ни продаде и какво възнамеряваш да правиш оттук нататък.

— Да не си откачил? — Младежкото му лице изразяваше изумление, в хубавите му очи се четеше ужас. — Или просто се...

— Откачил съм, разбира се — признах си аз. — Ако не бях откачил, щях ли да те оставя да ме напъхаш в онзи капан в Саусалито? Но не бях толкова луд, че след това да не събера две й две. Нито пък бях достатъчно шантав, за да не ми стане ясно, че Ан Нюхол се страхува да те погледне. И не съм толкова откачен, та да допусна, че можеш сам да плениш Пападопулос и Флора — ако те не са искали това. Да, откачен съм — но в границите на разумното.

Джак се изсмя — безразсъден младежки смях, но малко прекалено писклив. Очите му не се присъединиха към смеха на устата и гласа, а погледът му за миг се стрелна към пистолета в ръката му.

— Говори, Джак — замолих го с дрезгав глас и сложих ръка на рамото му. — Кажи, за бога — защо го направи?

Момчето затвори очи, преглътна мъчително, раменете му потръпнаха. Когато отново ме погледна, очите му бяха сурови, бляскави, изпълнени с весело безразсъдство.

— Най-лошото — рече, като освободи рамото си с рязко движение — е, че не бях добър детектив, нали? Не успях да те заблудя. Премълчах.

— Спечели си правото да чуеш цялата история — продължи той след кратка пауза. Гласът му стана преднамерено монотонен, като че ли умишлено се стараеше да го изпразни от всякакъв нюанс, който би изразил чувство. Беше твърде млад, за да говори естествено. — Запознах се с Ан Нюхол преди три седмици у дома. Тя е съученичка на сестрите ми, макар че преди това не бях я виждал. Разбира се, веднага се познахме — аз знаех, че е Нанси Риган, а тя знаеше, че съм детектив от „Континентал“. Тръгнах да я изпратя и по пътя обсъдихме положението. След това ме доведе на среща с Пападопулос. Старчето много ми допадна, той също ме хареса. Разказа ми как със съвместни усилия бихме могли да натрупаме несметни богатства. И това е всичко. Перспективата за толкова пари изцяло съкруши моралните ми устои. Казах му за Кари веднага щом чух за него от теб, поведох те в онзи капан, както ти се изрази. Той прецени, че ще е най-добре, ако спреш да ни досаждаш, преди да си открил връзката между Нюхол и Пападопулос. След провала в Саусалито той поиска да опитам пак, но аз отказах да участвам в нови провали. Няма нищо по-тъпо от неуспяло убийство. Ан Нюхол не може да бъде обвинена в друго освен в безразсъдство. Според мен тя и не предполага, че съм замесен в

нещо повече от това, да не допусна някой да бъде арестуван. И това, скъпи ми Шерлок, е, кажи-речи, всичко.

Изслушах разказа му с подчертано съчувствие и внимание. Сега му се озъбих и заговорих с нотка на обвинение в гласа, но все така дружелюбно:

— Престани да ме будалкаш! Парите, които ти е обещал Пападопулос, не са те подкупили. Срещнал си момичето и от прекалена мекушавост не си го предал на властите. Обаче суетата ти, горделивото чувство, че си врял и кипял в живота, ти пречи да си го признаеш. Искал си да направиш впечатление на много печен. И по този начин си влязъл право в устата на вълка Пападопулос. Той ти отредил роля, която много ти допадаше за пред самия теб — ролята на суперджентълмена-мошеник, големия ръководещ ум, готовия на всичко изискан злодей и какви ли не други романтични глупости. Това те е купило, синко. Ненужно далеч си прекрачил границите, за да отървеш момичето от пандиза, и то само и само да покажеш на света, но преди всичко на себе си, че не си действувал от лигави сантиментални подбуди, а според собствените си безразсъдни приумици. Това си ти. Погледни се и виж.

Дали наистина се видя, не знам, но лицето му бавно поаленя и погледът му се зарея над рамото ми към пътя там, в далечината — само и само да не ме гледа в очите. Хвърлих едно око към стаята зад гърба му. Том-Том Кари се беше придвижил по към средата и ни наблюдаваше оттам. Аз помръднах ъгъла на устата си в знак да внимава.

— Ами... — започна момчето, но не се сети какво да каже по-нататък. Запристъпва от крак на крак, като упорито продължаваше да не ме гледа.

Аз се изправих и се отърсих от последните останки на лицемерно съчувствие.

— Дай ми пистолета си, мръсник такъв! — изръмжах.

Той отскочи назад, сякаш го бях ударил. Лицето му се изкриви в изблик на безумие. Ръката с пистолета рязко отскочи нагоре, на височината на гърдите.

Том-Том Кари видя отскачането на пистолета. Стреля два пъти. Джак Кунихан падна мъртъв в краката ми. Мики Линан стреля веднъж. Кари се строполи на пода, улучен в слепоочието.

Прекрачих трупа на Джак, влязох в стаята и коленичих до мургавия. Той се затърчи, опита се да каже нещо, но умря, преди да успее да изтръгне и дума от устата си. Изчаках лицето ми да надене маската на спокойствието и чак тогава станах.

Голямата Флора ме наблюдаваше с присвити очи. Върнах ѝ погледа, без да мигна.

— Още не ми е ясно всичко — бавно произнесе тя, — но ако ти...

— Къде е Ейнджъл Грейс? — прекъснах разсъжденията ѝ.

— Завързана е за кухненската маса — осведоми ме едрата жена. И продължи да размишлява на глас: Ти си уредил нещата така, че...

— Тъх — съгласих се тъжно. — Аз съм втори Пападопулос.

Масивното ѝ тяло внезапно се разтърси. Болка замъгли хубавото ѝ жестоко лице. Изпод сведените клепки се търкулнаха две сълзи.

Да пукна, ако не е обичала онзи стар нехранимайко?

Минаваше осем сутринта, когато се върнах в града. Закусих и отидох право в агенцията, където сварих Стария да преглежда сутрешната поща.

— Всичко свърши — рекох. — Пападопулос е знаел, че Нанси Риган е наследницата на Тейлър Нюхол. Когато му потрябвало скривалище след провала на банковия обир, успял да я предума да го отведе в извънградското си имение. Държал я в ръцете си по два начина: първо го жалела като нещастно заблудено старче и второ се явявала — макар и без да иска — съучастничка в обирите. Малко след това на татко Нюхол му се наложило да замине по работа в Мексико. Пападопулос видял в това една възможност да осъществи нещо голямо. Ако Нюхол бъде пречукан, момичето ще получи милионите, а старият бандит знаел как да му ги измъкне. Изпратил Бароуз на границата да наеме мексикански убийци. Бароуз свършил работата, но взел много да дрънка. Казал на някакво момиче в Ногалес, че трябва да се върне в Сан Франциско „да си получи мангизите от стария грък“, а след това щял да дойде пак при нея и да ѝ купи каквото си поиска. Момичето предало думите му на Том-Том Кари. Кари събрал две и две и получил най-малко десет. Затова последвал Бароуз в Сан Франциско. Сутринта, когато го навестил в хотела, за да разбере дали „старият грък“ е наистина Пападопулос и къде да го намери, с него била Ейнджъл Грейс. Бароуз обаче бил така надумкан с морфин, че не

разбирал от дума. Мозъкът му бил замъглен до крайност и когато мургавият започнал да го убеждава с ножа в ръка, наложило се да го нареже едва ли не на парчета, за да започне да усеща някаква болка. Зверската гледка потресла Ейнджъл Грейс. Опитала се да вразуми Кари, но той не я слушал и тя си тръгнала. Когато прочела във вестниците как си е изпилал работата, опитала се да сложи край на живота си, за да не я преследват картините на ужаса, на които станала свидетел.

Кари научил от Бароуз всичко, което онзи знаел, но бандитът нямал представа къде се крие Пападопулос. Гръкът научил за пристигането на Кари — знаеш по какъв начин. Изпратил Арли да му види сметката. Кари обаче все не давал на Арли възможността да изпълни поръчението си — до момента, в който мургавият взел да подозира, че Пападопулос може да е в имението на Нюхол. Тогава потеглил натам, като се оставил Арли да го последва. Щом бръснарят разбрал накъде е тръгнал, той започнал да действа, решен на всяка цена да спре Кари. Кари точно това и целял. Теглил на Арли куршума и се върнал в града. После се свърза с мен и ме отведе там, да приключим работата.

Междувременно Ейнджъл Грейс се сприятелила в дранголника с Голямата Флора. Имала това преимущество, че я познавала, докато Флора не знаела коя е. Пападопулос бил уредил бягството на Флора, а за двама души е винаги по-лесно да се измъкнат, отколкото за сам човек. Флора взела и Ейнджъл и я отвела при Пападопулос. Ейнджъл го нападнала, но Флора я надвила. Флора, Ейнджъл и Ан Нюхол, или така наречената Нанси Риган, са в районния затвор — завърших разказа си. — Пападопулос, Том-Том Кари и Джак Кунихан са мъртви.

Млъкнах, запалих цигара и зачаках, без да откъсвам поглед от цигарата и клечката кибрит по време на цялата операция. Стария взе едно писмо, остави го, без да прочете и дума, взе второ.

— Убити са в момент, когато сте искали да ги арестувате ли? — Кроткият му глас изразяваше само обичайната му бездънна вежливост.

— Да. Кари уби Пападопулос. Малко по-късно застреля и Джак. Мики, който нищо не знае и вижда само, че мургавият стреля по Джак и по мен — ние стояхме встрани и разговаряхме, — му тегли куршума. — Думите се въргаляха из устата ми, не искаха да излизат. — Мики и Анди не знаят, че Джак... само ние с теб сме в течение на онова,

което... на постъпката на Джак. Флора Брейс и Ан Нюхол знаят, но ако кажем, че през цялото време е действувал по наши указания, нито няма да докажат.

Стария кимна с главата си на добродушен дядка, усмихна се и за пръв път от толкова години, откак го познавам, разбрах какво си мисли. Мислеше си, че ако Джак се беше измъкнал жив от цялата история, ние трябваше да направим неприятния избор: или да го пуснем по живо, по здраво и да си траем, или да посраим агенцията, като признаем, че един от нашите детективи е бил престъпник.

Хвърлих цигарата в пепелника и станах. Стария също се изправи и ми протегна ръка.

— Благодаря ти — рече.

Аз я стиснах и много добре го разбрах, но нищо не ми се признаваше — дори чрез мълчание.

— Така се случиха нещата — произнесох натъртено. — Изиграх картите по такъв начин, че да се възползуваме от евентуалните козове, но всичко се разви както го описах.

Той кимна и се усмихна благо.

— Ще си взема две седмици отпуск — додадох от прага. Чувствувах се уморен, обезсилен.

ПРОКЪЛНАТА КРЪВ

ПЪРВА ЧАСТ

РОДЪТ ДЕЙН

1. ОСЕМТЕ ДИАМАНТА

Това, което блестеше в тревата на пет-шест крачки от боядисаната в синьо тухлена стена, наистина се оказа диамант. Беше малък, не повече от четвърт карат. Пуснах го в джоба си и се заех да претърсвам поляната възможно най-старателно, макар че все пак не запълзах на четири крака. Бях преровил един-два квадратни метра, когато входната врата на семейство Легет се отвори. На най-горното широко каменно стъпало застана някаква жена и ме загледа отвисоко с добронамерено любопитство. Беше моя възраст — около четирийсетгодишна, с тъмноруса коса, приятно кръгло лице и розови бузи с трапчинки. Облечена бе в бяла домашна роба на светлолилави цветчета. Спрях да ровичкам из тревата, приближих се до нея и попитах:

— Вкъщи ли си е мистър Легет?

— Да. — Гласът ѝ бе спокоен като лицето ѝ. — При него ли сте дошли?

Отговорих положително. Тя ми се усмихна.

— И вие ли сте детектив?

Признах си. Тя ме отведе в една стая на втория етаж, издържана в зелени, оранжеви и кафяви тонове, настани ме в тапицирано с плътна коприна кресло и отиде да извика мъжа си от лабораторията. Докато чаках, огледах стаята и прецених, че килимът в убит оранжев цвят, върху който бях стъпил, по всяка вероятност наистина бе ориенталски и много стар, че мебелите от орехово дърво не са били струговани на машина, а японските гравюри по стените едва ли са били подбрани от някоя целомъдрена девица. Едгар Легет влезе в стаята с думите:

— Извинете, че ви накарах да чакате, но чак сега можах да се откъсна от работата. Научихте ли нещо?

Гласът му бе неочаквано груб, стържещ, макар че държането му беше дружелюбно. На вид беше четирийсет и няколко годишен, мургав, мускулист, строен, среден на ръст, с изправена стойка. Щеше да е направо хубав, ако тъмното му лице не бе дълбоко набраздено от остри бръчки на челото и от ноздрите до ъгълчетата на устата.

Къдравата му, доста дълга коса се виеше над и около широкото му набраздено чело. Червеникавокафявите очи изглеждаха необикновено бляскави зад очилата с рогови рамки. Носът му бе дълъг, тънък, леко орлов. Устните — тънки, някак си остри, подвижни над малката кокалеста брадичка. Черният костюм беше с елегантна кройка и изрядно поддържан.

— Още не — отвърнах на въпроса му. — Аз не съм полицаи, а частен детектив — от агенция „Континентал“. Наети сме от застрахователната компания и едва сега започвам разследването.

— Застрахователната компания ли?

Той, изглежда, се изненада, защото повдигна черните си вежди над тъмните дъги на очилата.

— Аха. Не ви ли...

— А, да, разбира се. — Прекъсна ме с усмивка, като махна леко с ръка — дълга, тясна, с надебелени връхчета на пръстите, грозна като повечето ръце, с които много се работи. — Разбира се, не може да не са били застраховани. Не се сетих. Диамантите не бяха мои, както сигурно знаете. Бяха на Холстед.

— „Холстед и Бошан“? От застрахователната компания почти нищо не ми казаха. За оценка ли ви ги бяха дали?

— Не, използвах ги за едни опити. Холстед знаеше, че работя със стъкло — оцветявам го, нанасям му разноцветни петна или го боядисвам, след като е било произведено, — и го заинтригува възможността да се приложи този процес върху диаманти, най-вече, за да се подобри цветът на камъните, да се премахнат жълтеникавите и кафеникави оттенъци, а сините да се подчертаят. Помоли ме да опитам и преди пет седмици ми даде диамантите, за да започна работа. Бяха осем на брой и нито един не бе кой знае колко ценен. Най-големият тежеше малко повече от половин карат, някои по четвърт и с изключение на два всички бяха с лоши цветове. Това са камъните, които откраднаха.

— Значи опитите ви излязоха неуспешни? — попитах аз.

— Откровено казано, не постигнах никакъв напредък. Работата е твърде деликатна, а материалът — прекалено твърдоглав.

— Къде ги държахте?

— Обикновено ги оставях ей така, на видно място — разбира се, винаги в лабораторията, — но от няколко дни стояха затворени в

шкафа. Откак приключих с последните безуспешни опити.

— А кой знаеше за опитите ви?

— Всички — не беше необходимо да ги пазя в тайна.

— От шкафа ли ги откраднаха?

— Да. Тази сутрин намерихме входната врата отворена, чекмеджето на шкафа разбито, а диамантите бяха изчезнали. Полицията откри следи по кухненската врата. А ние снощи нищо не чухме. Друго откраднато няма.

— Когато слязох долу тази сутрин — обади се мисис Легет от прага на стаята, — входната врата беше открехната. Качих се и събудих Едгар. Претърсихме къщата и видяхме, че диамантите са изчезнали. Полицията е на мнение, че човекът, когото видях, трябва да е бил крадецът.

Попитах кой е този човек.

— Това беше снощи, някъде към полунощ. Когато отворих прозореца на спалнята, преди да си легна, на ъгъла видях един мъж. Не мога да твърдя дори и сега, че във външния му вид имаше нещо особено. Стоеше, и сякаш чакаше някого. Гледаше насам, но и през ум не ми мина, че наблюдава къщата. Видя ми се над четирийсетгодишен, доста нисък и пълен — горе-долу с вашата фигура, — но с щръкнали черни мустаци и много бледо лице. Шапката и палтото му бяха тъмни — кафяви, струва ми се. Според полицията това е същият мъж, когото и Габриел е видяла.

— Кой?

— Дъщеря ми Габриел — поясни тя. — Като се прибирала късно една вечер — мисля, че в събота, — видяла един мъж и ѝ се сторило, че излязъл от нашата врата. Но не била сигурна и повече не се сетила за него, докато не стана кражбата.

— Бих искал да поговоря с нея. У дома ли си е? — Мисис Легет отиде да я повика. Аз се обърнах към мъжа ѝ: — Диамантите монтирани ли бяха?

— Не, разбира се, не бяха монтирани. Държах ги в малки пликчета, на които пишеше „Холстед и Бошан“. Всеки в отделен плик, а с молив бях отбелязал номера и теглото на камъка. Пликовете също изчезнаха.

Мисис Легет се върна заедно с дъщеря си — около двайсетгодишно момиче с бяла копринена рокля без ръкави. Беше

средно на ръст и изглеждаше по-слабо, отколкото бе всъщност. Косата му беше къдрава като на бащата и не по-дълга от неговата, но доста по-светлокестенява. Брадичката му бе остра, а кожата — изключително бяла и гладка. Единствено зеленокафявите очи бяха големи — челото, устата и зъбите ми се видяха забележително дребни. Станах, за да ѝ бъда представен, и я попитах за мъжа, когото бе видяла.

— Не съм убедена, че е излязъл оттук — отвърна тя. — Нито дори, че е вървял по ливадата отпред. — Говореше намусено, сякаш не обичаше да ѝ задават въпроси. — Само останах с това впечатление, а всъщност го видях, на улицата.

— Как изглеждаше?

— Не мога да ви кажа. Беше тъмно. Аз бях в колата, а той вървеше по улицата. Не го разгледах. По фигура приличаше на вас. Ако питате мен, може да сте били и вие.

— Да, но не съм бил аз. В събота вечерта ли стана това?

— Да. По-точно сутринта.

— По кое време?

— Някъде около три часа или дори по-късно — нетърпеливо отвърна момичето.

— Сама ли бяхте?

— Не бих казала.

Попитах с кого и най-сетне изкопчих името му — Ерик Колинсън я бил докарал с колата си. Помолих да ми каже къде да го намеря. Тя се навъси, поколеба се и накрая отговори, че работел във фирмата на борсовите посредници „Спиър, Камп и Дъфи“. След това заяви, че главата я цепела от болка и се надявала да я извиня, тъй като едва ли съм имал повече въпроси. И без да дочака отговора ми, напусна стаята. Когато се обърна, забелязах, че ушите ѝ нямаха мека част, а горе бяха странно заострени.

— Какво ще кажете за прислугата? — попитах мисис Легет.

— Имаме само една прислужничка — Мини Хърши. Тя е негърка. Не нощува тук и съм убедена, че не е забъркана в тая история. Вече близо две години работи при нас и мога да гарантирам, че е честно момиче.

Казах, че бих искал да поговоря с нея, и мисис Легет я повика. Беше дребна, жилеста мулатка, с прави черни коси и индиански черти на лицето. Много учтиво и упорито твърдеше, че няма нищо общо с

кражбата на диамантите, а за самия обир научила, като дошла рано сутринта. Даде ми адреса си — в негърския квартал на Сан Франциско.

Качих се заедно с Легет и жена му горе в лабораторията — просторно помещение, което заемаше почти целия трети етаж. На бялата стена между прозорците висяха диаграми. Дъсченият под беше гол. По-голямата част от стаята беше заета от рентгенов апарат или нещо подобно, четири-пет по-малки машини, широк умивалник, огромна маса, покрита с поцинкована ламарина, няколко по-малки масички с порцеланови плотове, долапи, етажерки със стъклария и какво ли не още. Шкафът, от който бяха задигнати диамантите, беше стоманен, боядисан в зелено, с шест чекмеджета с обща заключалка. Второто от горе на долу, в което са били диамантите, зееше отворено. Ръбът му бе нащърбен — там, където между него и рамката е бил пъхнат лост или длето и е било насилено. Останалите бяха заключени. Легет ми обясни, че насилственото отваряне на отделението с диамантите заклещило ключалката и сега трябвало да повика майстор, за да отвори останалите пет.

Слязохме долу и прекосихме някаква стая, която мулатката тъкмо чистеше с прахосмукачка. Оттам влязохме в кухнята. Задната врата и рамката ѝ носеха същите следи, както и шкафът — явно е бил използван един и същ инструмент. Като приключих с огледа, извадих диаманта от джоба си и го показах на Легетови.

— Този от откраднатите ли е?

Той го пое с два пръста от дланта ми, вдигна го към светлината, обърна го, за да разгледа и двете му страни, и рече:

— Да. Познах го по ей това мътно петънце. Къде го намерихте?

— Отвън в тревата.

— Аха, значи в бързината нашият крадец е изгървал част от плячката.

Казах, че се съмнявам в това. Легет събра вежди зад очилата си, изгледа ме с присвити очи и попита рязко:

— А вие какво мислите?

— Според мен нарочно е бил поставен там. Прекалено много е знаел вашият крадец. Знаел е към кое чекмедже да се насочи. Не си е губил времето другаде. Ние, детективите, почти винаги казваме, че работата е била свършена от вътрешен човек, защото ни е най-лесно да

открием жертва на самото местопрестъпление. Но в случая наистина не виждам друго обяснение.

На прага се появи Мини — все така с прахосмукачката в ръка, — ревна и взе да твърди през сълзи, че тя била честно момиче и никой нямал право да я обвинява в каквото и да било, че ако сме искали, да сме претърсели къщата ѝ, но как смеем, само защото била цветнокожа и така нататък, и така нататък. Повечето от думите ѝ останаха неразбрани, защото прахосмукачката продължаваше да бръмчи в ръката ѝ, а и тя хълцаше, докато говореше. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Мисис, Легет се приближи до нея, потупа я по рамото и рече:

— Хайде, хайде. Не плачи, Мини. Знам, че нямаш нищо общо с тази работа. Всички знаем. Хайде, недей.

След малко момичето спря да плаче и се качи на горния етаж.

Легет бе седнал на ръба на кухненската маса.

— Подозирате някой от къщата ли? — попита.

— Или някой, който е бил тук.

— Кого?

— Засега никого.

— Това значи всички — всички ние, нали? — усмихна се той и ми показва бели зъби, дребни почти колкото на дъщеря му.

— Хайде да огледаме поляната отпред — предложих аз. — Ако открием още диаманти, тогава ще призная, че съм сбъркал и че никой от къщата не е замесен.

На път за външната врата срещнахме Мини Хърши в бежово палто и с виолетова шапка, която идваше да каже довиждане на господарката си. Със сълзи в гласа тя заобяснява, че нямало да работи там, където я подозирали, че краде. Била честна като всички останали, дори повече, и имала също толкова право да бъде уважавана, затова ако не можела да си получи заслуженото в един дом, щяла да опита в друг, защото знаела места, където хората нямало да я обвиняват, че краде, след като им е работила две дълги години, без да вземе без позволение и филийка хляб. Мисис Легет започна да я увещава, да я моли, да ѝ се кара, да ѝ заповядва, но нищо не помагаше. Мулатката бе решила твърдо и си тръгна. Мисис Легет ме погледна и като се опита да докара строго изражение на приятното си лице, ми каза с много укор:

— Видяхте ли какво направихте!

Казах, че много съжалявам, и двамата с мъжа ѝ излязохме да огледаме поляната. Не намерихме повече диаманти.

2. ДЪЛГОНОСИЯТ

Около два часа разпитвах из квартала и се опитвах да науча нещо за мъжа, когото мисис и мис Легет бяха видели. Не ми провървя с него, но затова пък научих, че е имало и друг. Някоя си мисис Пристли — бледа, възрастна жена, която почти не можеше да се движи и която живееше през три къщи от семейство Легет — първа спомена за него. Нощем често не можела да заспи и седяла до прозореца. На два пъти го зърнала. Млад — както й се сторило — и вървял, с протегната напред глава. Уличното осветление било твърде слабо, за да може да опише светъл ли е, тъмен ли е и с какви дрехи е бил облечен. За пръв път го видяла преди една седмица. Пет-шест пъти минал напред-назад по отсрещния тротоар в промеждутъци от петнайсет-двайсет минути и все гледал насам, където са къщите на мисис Пристли и на семейство Легет. Първия път минал между единайсет и дванайсет часа, а последния път приближавало един. Няколко нощи по-късно, в събота, го видяла отново, само че този път не се разхождал, а бил застанал на долния ъгъл и гледал нагоре към улицата. Наближавало полунощ. След половин час си тръгнал и тя повече не го видяла.

Мисис Пристли познаваше членовете на семейство Легет по лице, но почти нищо не знаеше за тях, освен че дъщерята минавала за малко буйничка. Изглеждали свестни, но били твърде затворени. Той се нанесъл в къщата през 1921 година — сам, ако не се смята икономката му, някоя си мисис Бег. Както подразбрала мисис Пристли, сега тя работела в Бъркли у едно семейство на име Фриймандър. Мисис Легет и Габриел дошли да живеят с мистър Легет едва през 1923 година.

Предидшната нощ мисис Пристли не гледала през прозореца си и затова не забелязала мъжа, когото мисис Легет бе видяла на ъгъла.

Един друг съсед — Уорън Дейли, който живееше на отсрещната страна на улицата, близо до ъгъла, където мисис Пристли зърнала мъжа — изненадал същия мъж във вестибюла си, когато заключвал външната врата в неделя през нощта. Дейли не си беше у дома, когато наминах да поговоря с него, но жена му — след като ми разказа всичко

това — му се обади по телефона и ми връчи слушалката. Дейли ми каза, че мъжът стоял във вестибюла и или се криел, или наблюдавал някого на същата улица. Веднага щом Дейли отворил вратата, мъжът избягал, без да обърне внимание на въпроса: „Какво правите тук?“ Дейли ми го описа като трийсет и две-три годишен; Доста добре облечен, с тъмен костюм, с дълъг, тънък и остър нос.

Това бе всичко, което можах да измъкна от съседите. Оттам се запътих към кантората на „Спиър, Камл и Дъфи“ на Монтгомъри Стрийт и поисках среща с Ерик Колинсън.

Беше млад мъж, рус, висок, широкоплещест, загорял от слънцето, издокаран, с хубавото, не особено интелигентно лице на човек, който разбира от поло, лов, пилотаж или нещо от този род, ако не и от два такива спорта едновременно, но почти си няма представа от нищо друго. Седнахме на тапицирано с кожа канапе в приемната, която сега, след работно време, бе празна, ако не броим момчето, пишещо някакви цифри върху черната дъска. Разказах на Колинсън за кражбата и го попитах за мъжа, когото двамата с мис Легет били видели в събота през нощта.

— Доколкото можах да видя, във външния му вид нямаше нищо особено. Беше много тъмно. Нисък и набит. Мислите ли, че той ги е откраднал?

— От дома на Легет ли излезе? — попитах.

— Най-малкото идваше откъм моравата, дето е пред къщата. Видя ми се нервен — затова си помислих, че сигурно си е пъхал носа, където не му е мястото. Искях да отида при него и да го попитам какви ги върши, но Габи не ми позволи. Можело да се окаже приятел на баща ѝ. А вие попитахте ли го? Той си пада по странните типове.

— Не беше ли малко прекалено късно за гости? — Той избегна погледа ми, затова попитах: — Колко беше часът?

— Полунощ, доколкото си спомням.

— Полунощ?

— Така се казва. Часът, когато мъртвите излизат от гробовете си и призраци плъпват по света.

— А мис Легет каза, че било след три часа.

— Ето, виждате ли! — възкликна той победоносно, сякаш ми е доказал нещо, за което сме спорили. — Тя е сляпа като къртица, а отказва да сложи очила, за да не ѝ навредят на красотата. Постоянно

прави такива грешки. И бридж играе ужасно, защото двойките ги взема за аса. Трябва да е било дванайсет и петнайсет, а тя е объркала стрелките на часовника.

Аз поцъках съчувствено с език, благодарих му и се запътих към магазина на „Холстед и Бошан“ на Гиъри Стрийт. Уот Холстед се оказва любезен, блед, плешив, дебел мъж с уморени очи. Яката на ризата явно го стягаше. Казах му с какво се занимавам и го попитах доколко познава Легет.

— Той е желан клиент, а знам също така, че е и много голям учен. Защо питате?

— Ами тази негова кражба не е много убедителна — поне в някои отношения.

— О, грешите. Искам да кажа — грешите, ако допускате, че човек от неговия калибър ще се забърка в подобна история. Слуга — да, това е възможно, често се случва, нали така? Но не и Легет. Той е учен с име. Постигнал е забележителни резултати с цветовете, а освен това притежава значително състояние, освен, ако нашият финансов отдел не е бил дезинформиран. Не твърдя, че е богат в съвременния смисъл на думата, но има твърде много пари, за да извърши такава кражба, а между нас казано, случайно ми е известно, че понастоящем има повече от десет хиляди долара в Националната банка „Симанс“. А осемте диаманта не струваха повече от хиляда — хиляда и двеста, триста долара.

— На цени на дребно, разбира се. В такъв случай на вас са ви стрували пет-шестстотин долара.

Той се усмихна.

— По-точно седемстотин и петдесет.

— Как стана така, че му ги дадохте?

— Той е наш клиент, както ви казах, и бях дочул, че е постигнал успехи със стъкло. Помислих си, че ще е направо чудесно, ако същият метод може да се приложи и към диамантите. Фицтивън — от него именно научих за опитите на Легет — се отнесе скептично, но аз прецених, че си заслужава да опитаме — и все още съм на това мнение, — затова убедих Легет да започне работа.

Фицтивън ми се стори познато име.

— Кой Фицтивън имате предвид?

— Оуън, писателят. Познавате ли го?

— Да, но не знаех, че е тук, на Западното крайбрежие. Доста нещо сме изпили заедно. Знаете ли адреса му?

Холстед го потърси в телефонния указател и ми го даде. Апартамент в Ноб Хил.

От бижутерияния магазин се отправих към квартала, където живееше Мини Хърши. Обитателите му бяха предимно цветнокожи, поради което надеждите да получа що-годе вярна информация бяха два пъти по-слаби от всеки друг път. Онова, което успях да изкопча от тях, беше горе-долу следното: Мини пристигнала в Сан Франциско от Уинчестър, щата Вирджиния, преди четири или пет години, а през последните пет-шест месеца живеела с някой си Райноу Тингли, също цветнокож. Един ми каза, че малкото име на Райноу било Ед, друг — Бил, но всички бяха единодушни, че е млад, едър, чернокож и лесно ще го позная по белега на брадичката. Също така научих, че живеел на гърба на Мини и от печалбите си на билиард; че не бил лошо момче, освен когато се ядоса, а тогава ставал нещо страшно; и че мога да го зърна всяка вечер — само че по-раничко — или в бръснарницата на Мак Заека, или в магазинчето за цигари на Гърбър Големия Крак.

Взех адресите на бръснарницата и магазинчето, върнах се в центъра и отидох право в полицията. Стаята на дежурните беше празна. Прекосих коридора и попитах лейтенант Дъф дали някой се занимава със случая Легет.

— Провери при О'Гар.

Влязох в общата стая и докато търсех О'Гар, се питах какво отношение може да има той, сержант от отдела за убийства, към моя случай. Не открих нито него, нито партньора му Пат Реди. Изпуших една цигара, опитах се да отгатна кой е бил убит, след което реших да се обадя по телефона на Легет.

— Идвала ли е полиция, откак си тръгнах? — попитах, като чух дрезгавия му глас.

— Не, но преди малко се обадиха от участъка и помолиха жена ми и дъщеря ми да отидат на един адрес на Голдън Гейт Авеню да видят дали ще могат да опознаят някакъв труп. Тръгнаха преди десетина минути. Аз останах тук, тъй като не съм виждал предполагаемия крадец.

— Къде именно на Голдън Гейт Авеню?

Той обаче не помнеше номера. Затова пък знаеше къде се намира къщата — на ъгъла с Ван Нес Авеню.

Благодарих и се запътих натам. Пред входа на така описания неголям блок стоеше на пост униформен полицай. Попитах го дали О'Гар е горе.

— Да, в апартамент триста и девет — отвърна той.

Качих се с раздрънкания асансьор. Когато слязох на третия етаж, сблъсках се лице в лице с мисис Легет и дъщеря ѝ, които тъкмо си тръгваха.

— Надявам се, сега вече ще повярвате, че Мини няма нищо общо с тази работа — каза мисис Легет с упрек в гласа.

— Да не би полицията да е открила вашия непознат?

— Да.

Обърнах се към Габриел Легет:

— Ерик Колинсън ми каза, че било едва полунощ или няколко минути след това, когато сте пристигнали пред вашия дом в събота вечерта.

— Ерик е магаре — рече тя раздражено и мина покрай мен, за да влезе в асансьора.

Майка ѝ я последва, като я сгълча меко:

— Недей така, мила.

Тръгнах по коридора към една от стаите, където Пат Реди разговаряше на прага с двама репортери. Поздравих, промъкнах се между тях в малкото антренце и влязох в доста бедно обзаведена стая, където на сгъваемо легло лежеше мъртвец. Фелс от полицейското бюро за идентифициране вдигна поглед от лупата, която държеше, кимна ми и продължи да изучава ъгълчето на масата. О'Гар промуши глава и рамене през отворения прозорец и изръмжа:

— Пак ли с теб ще си имаме работа?

Беше едър, грубоват мъж на около петдесет години, който обичаше да носи черни шапки с широки периферии, като на шерифите в уестърните. В островърхата му глава обаче имаше много здрав разум и с него се работеше добре.

Погледнах към трупа — около четирийсетгодишен мъж, с едро бледо лице, къса, прошарена коса, проскубани тъмни мустаци и набити крайници. Точно над пъпа му имаше рана от куршум и втора отляво на гърдите.

— Това е мъж — каза О'Гар, докато го завивах отново с одеялото. — Той е мъртъв.

— Друго какво научи? — попитах.

— По всичко изглежда, че той и още някакъв тип са задигнали диамантите, след което другият е решил да не ги дели на две. Пликовете са тук — извади ги О'Гар от джоба си и ги побутна с пръст, — но диамантите ги няма — преди малко са слезли по аварийната стълба заедно с втория крадец. Забелязали са го, като се е измъквал, но минал напреки през задната уличка и повече не са го видели. Висок, с дълъг нос. А този — посочи с пликовете леглото — живее тук от една седмица. Името му е Луис Ъптън, а етикетите по дрехите му са нюйоркски. Не ни е известен. Никой в тази дупка не го е виждал в компания. Не са виждали и дългия нос.

Влезе Пат Реди. Беше едър, жизнерадостен младеж, а липсата на опит се компенсирала изцяло или почти от умствените му способности. Разказах на двамата е О'Гар какво съм научил до този момент.

— Значи дългоносият и този тук са следили къщата на Легет на смени? — предположи Реди.

— Така изглежда — отвърнах аз, — но има замесен и вътрешен човек. Колко са пликовете, О'Гар?

— Седем.

— Значи липсва пликът на подхвърления диамант.

— А какво ще кажеш за мулатката? — попита Реди.

— Довечера ще се срещна с мъжа, с когото живее — отвърнах.

— А вие защо не опитате да се свържете с Ню Йорк и да научите нещо за този Ъптън?

— Дадено — обеща О'Гар.

3. НЕЩО ЧЕРНО

В къщата в Ноб Хил, чийто адрес ми даде Холстед, казах името си на телефониста и помолих да го съобща на Фицтивън. Помнех го като дълъг, слаб, трийсет и две годишен мъж със заспали сиви очи, широка, често засмяна уста, винаги небрежно облечен; правеше се на по-мързелив, отколкото беше всъщност. Предпочиташе да приказва, вместо да върши нещо, и разполагаше с много точна информация и оригинални идеи по всеки въпрос, за който станеше дума, стига да не беше нещо обикновено. Бях се запознал с него преди пет години в Ню Йорк, където разследвах случай с цяла верига от мними медиуми, които бяха измъкнали от една богата вдовица сто хиляди долара. Фицтивън ровеше из същия боклук за литературен материал. Така се запознахме и продължихме със съвместни усилия. Аз спечелих повече от съюза ни, тъй като той беше запознат подробно с бизнеса, експлоатиращ призраците, така че с негова помощ приключих работата си само за една-две седмици. Цели два месеца след това, докато напуснах Ню Йорк, бяхме големи приятели.

— Мистър Фицтивън каза да се качите — обади се телефонистът.

Апартаментът му беше на шестия етаж. Когато излязох от асансьора, той ме чакаше на прага.

— Боже господи — каза, като протегна слабата си ръка. — Нима си ти!

— Аз и никой друг.

Никак не се беше променил. Влязохме в една стая, където имаше пет-шест библиотеки и четири маси, така че почти нямаше място за нещо друго. Навсякъде бяха разхвърляни списания и книги на разни езици, хартии, изрезки от вестници и списания, коректури — също както едно време в нюйоркския му апартамент. Седнахме, криво-ляво намерихме къде да вметим краката си и си разказахме в общи линии какво ни се бе случило, откакто се бяхме разделили. Оказа се, че вече близо година живеел в Сан Франциско, освен през уикендите и двата месеца, които прекарал уединен сред природата, за да довърши

някакъв роман. А аз вече пета година живея в Сан Франциско. Каза, че градът му харесвал, но нямало да се противопостави на такова движение, чиято цел би била да се върне Западното крайбрежие на индианците.

— Как върви писането? — попитах.

Той ме изгледа пронизващо.

— Не си ли чел новите ми книги?

— Не. Откъде накъде?

— Просто в гласа ти долових собственическа нотка, като у хората, дето си купуват книги за един-два долара и смятат, че в цената влиза и авторът. Рядко ми се случва да я чуя, не бих казал, че съм свикнал. Господи! Помниш ли, че веднъж ти подарих пълно събрание на съчиненията си?

Фицтивън си падаше по самоиронията.

— Помня. Но не ти се разсърдих. Беше пиян.

— Да, напих се с шери — у Елза Дън. Помниш ли я? Тя тогава ни показа последната си картина и ти заяви, че не била много лоша. Божичко, като си спомня как побесня Елза! Ти го изрече така спокойно и искрено, сякаш й правеше най-големия комплимент. Спомняш ли си? Тя ни изгони и двамата, но ние бяхме успели да се накъркаме с шерито й. Само че ти не беше дотам пиян, та да приемеш книгите ми.

— Страх ме беше да не взема да ги прочета и да ги разбера — обясних аз. — Току-виж, си се засегнал.

Влезе млад китаец и ни поднесе студено бяло вино.

— Още ли преследваш нещастните злосторници? — попита Фицтивън.

— Аха. Така попаднах на следите ти. Холстед ми каза, че познаваш Едгар Легет.

Дремливите му сиви очи изведнъж блеснаха. Той се изправи леко и попита:

— Да не е забъркал нещо?

— Защо мислиш така?

— Нищо не мисля. Само попитах. — Той отново се отпусна в стола си, но блясъкът остана в погледа му. — Хайде, изплюй камъчето. Не се опитвай да хитруваш с мен, синко. Не те бива за тази работа. Опитай и ще видиш — нищо няма да излезе. Хайде, казвай — какво е оплескал Легет?

— Няма да стане така работата — възпротивих се аз. — Ти си писател. Нямам ти доверие — може да използват разказа ми за основа на твоя и да го разкрасиш. Първо да чуя ти какво имаш да кажеш, за да не извъртиш фактите и да ги нагодиш към твоята история. Откога го познаваш?

— Запознахме се скоро след пристигането ми в Сан Франциско. Стори ми се много интересен. В него има нето загадъчно, нещо потайно и подканящо... Той например е аскет — нито пуши, нито пие, храни се оскъдно, спи, доколкото ми е известно, само три или четири часа на нощ, но душевно, или духовно, е чувствен, бих казал, до декадентска степен, ако това ти говори нещо. Ти винаги си твърдял, че имам ненормален интерес към фантастичното. Но него ако видиш! Избрал си е приятели — впрочем не, приятели той почти няма, да ги наречем познати, — които са страхотни оригинали: Макар с неговите безумни скулптури, дето не могат дори да се нарекат скулптури, а са по-скоро ограничени пространствени полета; Денбар Кърт с неговия алгебраизъм; Холдорнови и тяхната секта, наречена „Светият Граал“; щурата Лора Джойнс; Фарнам...

— И ти самият — вмъкнах аз — с твоите обяснения и описания, които нито обясняват, нито описват. Надявам се, не допускаш, че думите ти ми говорят нещо.

— Сега вече си спомних какво представляваш — винаги си бил такъв. — Той се усмихна широко и прокара тънки пръсти през червеникавата си коса. — Докато се опитам да намеря по-прости думи, като за теб, разкажи какво се е случило.

Попитах го дали познава Ерик Колинсън. Отговори ми положително. Знаел само, че бил сгоден за Габриел Легет, че баща му бил богат търговец на дървен материал, че Ерик бил завършил Принстънския университет, сега бил борсов посредник, играел хандбал и бил свястно момче.

— Възможно е — рекох, — но ме излъга.

— Видядаш ли какво си ченге! — поклати глава Фицтивън и се усмихна широко. — Сигурно си попаднал на някой друг, който се е представил за него. Нашият средновековен рицар никога не лъже, пък и за да излъжеш, трябва да имаш въображение. Сигурно... Един момент! Да не би въпросът ти да се е отнасял до някоя жена? — Аз кимнах. — Тогава си прав — увери ме Фицтивън. — Моля да ме

извиниш. Средновековният рицар винаги лъже, когато става дума за жена дори ако това е излишно и ѝ причинява безброй неприятности. Това е основен принцип на рицарството и е свързан, доколкото съм чувал, със запазването на нейната чест или нещо такова. Коя беше жената?

— Габриел Легет — отвърнах аз и му разказах всичко, което знаех за семейство Легет за диамантите, за мъртвия на Голдън Гейт Авеню.

Докато говорех, лицето му придобиваше все по-разочарован израз.

— Но това е плоско и скучно — оплака се той, когато свърших. — Тъкмо се бях настроил да мисля за Легет в стила на Дюма, и ти ми сервираш комична мелодрама ала О, Хенри. Подведе ме с твоите жалки диаманти. Обаче — очите му отново светнаха — за начало не е толкова зле. Престъпник или не, в него има мая за повече от едно дребно мошеничество за няколко застраховани диаманта.

— Ти какво, да не искаш да го изкараш от калибъра на големите престъпни умове? Прекалено много вестници четеш. За кого го вземаш? За крал на контрабандистите? Или шеф на международен престъпен синдикат? Търговец на бели робини? Глава на мрежа за пласиране на наркотици? Или крал на фалшификаторите?

— Не ставай идиот — скара ми се той. — Легет е умен и в него има нещо... черно. Нещо, за което избягва да мисли, но не бива да забравя. Вече ти казах, че е ненаситен за всичко, което е странно като мисъл, а същевременно е студен като риба, но студенината му е една такава... горчиво-суха. Той е невротичен тип, който поддържа тялото си във форма, чувствително и готово... — за какво, питам? — докато в същото време упоява ума си с какви ли не налудничави идеи. И през цялото време остава хладен и разумен. Ако човек има минало, което се стреми да забрави, най-лесно е да замъгли ума си чрез тялото, чрез чувственост, ако не чрез наркотици. Но да предположим, че миналото му не е мъртво, че този човек трябва да се поддържа във форма, за да се справи с него, ако то се появи в настоящето. В такъв случай най-разумно би било направо да упои ума си, а тялото си да остави силно и добре подготвено.

— Какво знаеш за това минало?

Фицстивън поклати глава.

— Ако не знам нищо — а това е така, — вината не е моя. Сам ще се убедиш в най-скоро време колко е трудно да се изкопчи нещо от това семейство.

— Опитвал ли си?

— Естествено. Нали съм писател. Работата ми е да надничам в душите, в онова, което става в тях. Неговата душа ме привлича и съм много засегнат, задето още не ми се е изповядал. Знаеш ли, съмнявам се, че името му е Легет. Та той е французин. Веднъж ми каза, че е родом от Атланта, но и на външен вид е французин, и по начина на мислене, и във всяко едно отношение — само дето не си го признава.

— А какво ще кажеш за другите членове на семейството? Габриел не е с всичкия си, нали?

— И аз това се питам. — Писателят ме изглежда с любопитство. — Това небрежно подмятане ли е или твое искрено мнение?

— Не знам. Много е особена, човек не се чувства удобно в нейно присъствие. Освен това ушите ѝ са като на животно, почти няма чело, очите ѝ постоянно се менят от зелено към кафяво и пак към зелено, без да се установят на някакъв цвят. Какво успя да разузнаеш за нея, с твоето душеене?

— Как смееш ти, който си печелиш хляба чрез душеене, да се присмиваш на моя интерес към хората и на опитите ми да го задоволя?

— Разликата е голяма — възразих. — Целта на моето душеене е да пъкна хората в затвора и за това ми плащат, макар че не толкова, колкото би трябвало.

— Не виждам никаква разлика. Целта на моето душеене е да пъкна хората в книгите си, за което също ми плащат, макар че не толкова, колкото би трябвало.

— И каква полза?

— Знае ли някой? Каква полза има пък от пъкването им в затвора?

— Облекчава се задръстването. Колкото повече народ затвориш, толкова по-малко проблеми ще имат големите градове с тяхното интензивно движение. Та какво знаеш за тази Габриел?

— Мрази баща си. А той я обожава.

— Защо го мрази?

— Не знам. Може би, защото той я обожава.

— Но това е безсмислено — оплаках се аз. — Стига с тези писателски номера. А мисис Легет?

— Предполагам, че не си ял нищо, сготвено от нея. Иначе не би хранил съмнения спрямо тази жена. Само една ведро, здравомислеща глава може да постигне нейните кулинарни успехи. Често съм се питал какво ли мисли за тези странни същества, дъщеря си и съпруга си, макар да допускам, че просто ги приема, без да си дава сметка колко са необикновени.

— Всичко това е много интересно, но все още не си ми казал нищо определено.

— Така е — съгласи се той. — Но това, момчето ми, е всичко. Казах ти и каквото знам, и каквото си представя въображението ми. Точно там е работата — след цяла година старание аз не научих нищо за Легет. Това не е ли достатъчно — предвид любопитството ми и умениято ми да го задоволявам, — за да те убедя, че той крие нещо, и то много умело?

— Така ли? Не знам. Знам само, че изгубих сума ти време, без да науча нещо, въз основа на което да напъхам някого в затвора. Какво ще кажеш да вечеряме утре заедно? Или вдругиден?

— Вдругиден. В седем часа удобно ли ти е?

Казах, че ще мина да го взема, и си тръгнах. Пет часът минаваше. Не бях обядвал, затова се отбих да хапна в „Бланко“ и се отправих към негърския квартал да хвърля едно око на Райноу Тингли. Открих го в магазинчето за цигари на Гърбър Големия Крак. Въртеше в устата си тлъста пура и разказваше нещо на другите негри — общо четирима на брой:

— ...Та му викам: „Хей, чернилке, не се чуваш кво дрънкаш“, и тъкмо да го сбарам, изведнъж гледам — честен кръст! — от него ни следа, само отпечатыци от стъпки по трутуара, на два метра една от друга по посока право вкъщи!

Огледах го изпитателно, докато си купувах пакет цигари. Беше шоколадов на цвят, нямаше трийсет години, близо метър и осемдесет висок и най-малко сто кила тежък, с огромни изцъклени очи, чието бяло бе възжълто, широк сплескан нос, големи синкави бърни и синкави венци, а от долната му устна се спускаше неравен черен белег и се губеше под яката на ризата на синьо-бели райета. Дрехите му бяха нови и си им личеше; носеше ги спортно. Гласът му бе дълбок, басов, а когато се засмя заедно със слушателите си, стъклата на витрините задрънчаха.

Продължиха да се смеят, докато излизах от магазинчето, чух как смехът секна зад гърба ми, устоях на изкушението да се обърна назад и се запътих към къщата, където живееха двамата с Мини. Бях на половин пряка от квартирата, когато ме настигна и се изравни с мен. Изминахме седем крачки един до друг, без да проговорим. Накрая той се обади:

— Ти ли си разпитвал за мен?

Киселата миризма на евтино италианско вино, която ме лъхна, бе толкова гъста, че с нож да я режеш. Помислих, преди да отговоря:

— Да.

— Че кво общо имаш с мен? — попита, но не заядливо, а като човек, който просто се интересува. От къщата на Мини на отсрещния тротоар излезе Габриел Легет, с кафяво палто и кафяво-жълта шапка, и тръгна на юг, без да се обърне към нас. Вървеше забързано, прехапала долната си устна. Хвърлих едно око на негъра. Той ме гледаше. С нищо не се издаде, че е видял девойката или че видът и му говори нещо.

— Нали нямаш какво да криеш? — попитах. — Тогава какво ти пука кой пита за теб?

— Все пак редно е да дойдеш при мен, щом като те интересувам. Ти ли си онзи, зарад когото са уволнили Мини?

— Не я уволниха. Тя сама напусна.

— Мини не е длъжна да понася каквото и да било от никого! Тя...

— Да отидем да поговорим с нея — предложих аз и го поведох към отсрещната страна на улицата.

При входната врата той ме изпревари, тръгна пред мен нагоре по стълбите, после по тъмен коридор и спря пред някаква врата, която отвори с един от двайсетте, ако не и повече ключове, които висяха на връзката му. Мини Хърши, издокарана в пембено кимоно с гарнитура от жълти щраусови пера, които приличаха на увехнала папрат, излезе от спалнята и ни пресрещна в дневната. Като ме видя, очите ѝ се ококориха.

— Нали познаваш джентълмена, Мини? — рече Райноу.

— Да — отвърна момичето.

— Не трябваше да напускаш Легетови по този начин — казах. — Никой не мисли, че имаш нещо общо с диамантите. За какво идва мис Легет?

— Никаква мис Легет не е идвала — заяви тя. — Не зная за какво говорите.

— Излезе от къщата тъкмо като наближихме.

— А! Мис Легет! Стори ми се, че казахте мисис Легет. Извинете. Да, сър. Мис Габриел наистина беше тук. Искаше да разбере дали ще се върна при тях. Тя има страшно високо мнение за мен, вярно ви казвам!

— И наистина трябва да се върнеш — рекох. — Глупаво беше, дето напусна така.

Райноу извади пурата от устата си и взе да сочи момичето със запаления край.

— Манала си се оттам и ще си стоиш настрана! — забумтя гласът му. — Не си длъжна от никого нищо да търпиш! — Бръкна в джоба на панталона си, измъкна тлъста пачка банкноти, тупна я на масата и продължи да боботи: — За кво ти е да се трепеш за хората?

Каза го на момичето, но всъщност гледаше мен, широко ухилен, а златните му зъби блеснаха на фона на синьолилавите му венци. Мини го изгледа презрително и рече:

— Стига си плямпал, пияницо! — После пак се обърна към мен с изопнато от напрежение кафяво лице, изгаряща от желание да й повярвам. — Райноу спечели парите на зарове, мистър — каза много настойчиво. — Да пукна, ако лъжа.

— На никого не му влиза в работата откъде са ми парите — заяви негърът. — Имам ги, и туйто. Имам... — Той остави пурата на ръба на масата, взе пачката, наслюнчи палец, голям колкото пета, с език не по-малък от изтривалка пред врата, и започна да брои банкнота по банкнота, като ги оставяше на масата: — Двайсет... трийсет... осемдесет... сто... сто и десет... двеста и десет... триста и десет... триста и трийсет... триста трийсет и пет... четиристотин трийсет и пет... петстотин трийсет и пет... петстотин осемдесет и пет... шестстотин и пет... шестстотин и десет... шестстотин и дваайсет... седемстотин и дваайсет... седемстотин и седемдесет... осемстотин и дваайсет... осемстотин и трийсет... осемстотин и четирийсет... деветстотин и четирийсет... деветстотин и шейсет... деветстотин и седемдесет... деветстотин и седемдесет и пет... деветстотин деветдесет и пет... хиляда и петнайсет... хиляда и дваайсет... хиляда и седемдесет. Ако някой иска да знае колко са, да заповяда: хиляда и

седемдесет долара. А ако някой иска да разбере откъде ги имам, може да му кажа, може и да не му кажа. Зависи дали ще съм на кеф.

— Спечели ги на зарове, мистър — повтори Мини. — Ей там в клуба „Щастливи дни“. Да пукна, ако лъжа!

— Може да е вярно — рече Райноу, все така широко ухилен. — Ами ако не е?

— Не ме бива да решавам ребуси — рекох и след като отново посъветвах Мини да се върне при Легетови, напуснах апартамента. Момичето затвори след мен.

Докато вървах по коридора, чух я да се кара на Райноу и в слуха ми отекна гърленият му, басов смях. Върнах се в центъра, влязох в една дрогерия, отворих телефонния указател на Бъркли, намерих само един Фриймандър и позвъних. Мисис Бег се оказа там и се съгласи да се срещне с мен, ако пристигна със следващия ферибот.

Къщата на Фриймандър беше встрани от пътя, който се виеше нагоре по хълма към Калифорнийския университет. Мисис Бег беше мършава, с едър кокал, редичка, почти бяла коса, прилепнала към изпъкналия ѝ череп, проникателни сиви очи и груби, работни ръце. Намусена и строга, тя не обичаше да извърта, така че пристъпихме към целта без предварително въртене и сучене. Разказах ѝ за обира и споделих мнението си, че на крадеца е била оказана помощ — най-малкото със сведения — от някой, който е бил добре запознат с Легетови и къщата им.

— Мисис Пристли ми каза, че сте работили като икономка при Легет, и изказа предположението, че можете да ми помогнете.

Мисис Бег се усъмни, че ще може да ми помогне с нещо, което да оправдае разкарването ми чак от града, но като честна жена, която няма какво да крие, щяла да се постарее. Щом започна обаче, нямаше спиране и за малко да ми проглуши ушите. Като оставим настрана несъщественото, ето какво научих: била наета от Легет като икономка през пролетта на 1921 година с посредничеството на бюро „Работна сила“. Отначало си имала и помощничка — едно младо момиче, — но нямало работа за двама души, затова предложила на мистър Легет да освободи втората прислужничка. Легет не бил капризен, а и по-голямата част от времето прекарвал на горния етаж в лабораторията си и в малката като килия спалня. Останалата част от къщата използвал само когато канел гости. Мисис Бег никак не харесвала приятелите му,

но доколкото разбрах, възраженията ѝ се отнасяха предимно до приказките им, които били „да си запушиш ушите“. Едгар Легет бил много свестен човек, обаче толкоз потаен, че направо я изнервял. Било ѝ забранено да се качва на третия етаж, а вратата на лабораторията винаги била заключена. Веднъж в месеца идвал да я почисти някакъв японец, а Легет не го изпускал от очи. Е, сигурно имал много научни тайни, а може би и опасни химикали, в които не му се искало хората да си пъхат носа, но въпреки това я изнервял. Нищо не ѝ било известно за личните и семейни работи на работодателя ѝ, но си знаела мястото и не му задавала въпроси. През август 1923 година — спомни си, че сутринта валяло — в къщата пристигнали една жена и петнайсетгодишно момиче с ужасно много куфари. Пуснала ги да влязат и жената попитала къде е мистър Легет. Мисис Бег се качила в лабораторията да му каже и той слязъл. През живота си не била виждала по-изненадан мъж. Пребледнял като платно и имала чувството, че ще се строполи на пода, така се разтреперал. Не разбрала какво си казали тримата, защото плямпали на чужд език, макар че много добре говорели английски, особено оная Габриел, когато я прихванели и започнела да ругае. Мисис Бег ги оставила и отишла да си гледа работата. След малко в кухнята влязъл Легет и ѝ казал, че гостите му били мисис Дейн, снаха му, и дъщеря ѝ, които не бил виждал от десет години и че щели да останат да живеят при него. По-късно мисис Дейн споменала пред мисис Бег, че били англичанки, но от няколко години живеели в Ню Йорк. Мисис Дейн била симпатична, разумна жена и отлична домакиня, но „оная“ Габриел била същинско чудовище. Мисис Бег наричаше момичето само „оная Габриел“. Домакинските способности на мисис Дейн направили присъствието на икономката излишно. Много щедро се отнесли към нея, каза ми тя, помогнали ѝ да си намери нова служба и на тръгване ѝ дали голямо възнаграждение. Оттогава не ги била виждала, но тъй като следяла съобщенията за женитби и раждания, както и некролозите, публикувани в сутрешните вестници, една седмица след заминаването си прочела, че Едгар Легет и Алис Дейн били сключили граждански брак.

4. ТАЙНСТВЕНИТЕ ХАРПЪРОВИ

Когато на другата сутрин в девет часа пристигнах в агенцията, заварих Ерик Колинсън да ме чака в приемната. Загорялото му лице бе посивяло, изгубило розовия си оттенък, и бе забравил да намаже косата си с брилянтин. Щом ме видя, скочи и ме пресрещна.

— Знаете ли нещо за мис Легет? — попита направо. — Снощи не се прибрала и още не се е върнала у дома. Баща ѝ се прави, че знае къде е, но аз съм сигурен, че и представа си няма. Каза ми да не се тревожа. Как да не се тревожа? Знаете ли нещо за нея?

Казах, че не знам, но съм я видял да излиза предната вечер от къщата на Мини Хърши. Дадох му адреса на мулатката и го посъветвах да пита нея. Той си нахлупи шапката и с бързи крачки напусна приемната. Свързах се с О'Гар и го попитах дали има отговор от Ню Йорк.

— Ъхъ — рече. — Ъптън — така му е името — е бил от вашето братя, частно ченге. Имал си собствена агенция до 1923-та, когато двамата с някой си Хари Рупърт били напъхани в пандиза, защото се опитали да подкупят съдебни заседатели. Как се справи с черния?

— Право да ти кажа, не знам. Този Райноу Тингли разнася из джобовите си над хиляда долара. Мини твърди, че ги бил спечелил на зарове. Може и така да е — за диамантите на Легет не би получил и половината. Ще проверите ли каква е работата? Твърди, че ги е спечелил в клуба „Щастливи дни“.

О'Гар обеща да направи каквото може и затвори. Изпратих телеграма до филиала ни в Ню Йорк с молба да разучат нещо повече за Ъптън и Рупърт, след което се отправих към Градския съвет и изрових папката с разрешения за сключване на граждански бракове за периода от август до септември 1923 година. Молбата, която търсех, беше с дата 26 август. В нея Едгар Легет заявяваше, че бил роден на 6 март 1883 година в Атланта, щата Джорджия, и че това бил неговият втори брак. Алис Дейн пишеше в молбата, че била родена в Лондон, Англия, на 22 октомври 1888 година и че това бил неин първи брак.

Когато се върнах в агенцията, Ерик Колинсън пак ме чакаше с още по-разрошена руса коса.

— Видях се с Мини — развика се възбудено още щом ме видя. — Но тя нищо не можа да ми каже. Габи била снощи при нея, за да я моли да се върне на работа, но нищо друго не знаела. Обаче... обаче на пръста ѝ видях смарагдовия пръстен на Габи — сигурен съм!

— Попитахте ли я за това?

— Кого? Мини ли? Не. Как може! Това би било... вие сам знаете.

— Така е — съгласих се аз и си спомних думите на Фицтивън за средновековния рицар. — Трябва винаги да сме вежливи. А защо ме излъгахте за часа, в който сте се прибрали с мис Легет онази нощ?

От смущение лицето му стана по-привлекателно и още по-неинтелигентно.

— Да, глупаво беше — запелтечи той. — Но аз... вие знаете... помислих си, че вие... боях се, че...

Така доникъде нямаше да стигнем.

— Решихте, че часът е твърде късен и има опасност да си помисля нещо лошо за нея, така ли? — изказах предположение.

— Да.

Отървах се от него и отидох в стаята на дежурните, където Мики Линан — едър, отпуснат, червендалест, и Ал Мейсън — слаб, мургав, мазен, се надлъгваха как едно време по тях били стреляли и всеки се изкарваше по-изплашен от другия. Разказах им, каквото знаех за делото Легет — ако това можеше да се нарече знаене — и изпратих Ал да държи под око къщата на Легет, а Мики — да провери какво правят Мини и Райноу.

Когато един час по-късно натиснах звънеца на къщата, отвори ми мисис Легет. Приятното ѝ лице бе посърнало. Влязохме в зелено-оранжево-шоколадовата стая. След малко се появи и мъжът ѝ. Казах им какво бе научил О'Гар за Ъптън и че съм телеграфирал в Ню Йорк за допълнителни сведения за Рупърт.

— Някои от съседите ви са забелязали в квартала човек, който не е бил Ъптън и който по описание много напомня мъжа, спуснал се по аварийната стълба от стаята на убития Ъптън. Така че искам да разберем как изглежда Рупърт.

Докато говорех, не откъсвах поглед от лицето на Легет. Той не трепна. Неговите блестящи червеникаво-кафяви очи изразяваха

интерес и нищо друго.

— Мис Легет у дома ли си е? — попитах.

— Не — отвърна той.

— Кога ще се върне?

— Едва ли ще се прибере в близките няколко дни. Не е в града.

— А къде мога да я намеря? — обърнах се към мисис Легет. — Искам да ѝ задам няколко въпроса.

Тя избягваше очите ми, гледаше съпруга си.

— Не знаем със сигурност — отговори той на въпроса ми с метален глас. — Дойдоха едни нейни приятели от Лос Анджелис — семейство Харпър — и я поканиха на екскурзия в планината. Не знам по кой път са тръгнали и се съмнявам, че имаха представа къде точно отиват.

Задах няколко въпроса относно семейство Харпър. Оказа се, че Легет почти нищо не знае за тях. Малкото име на жената било Кармъл, а мъжа наричали Бъд, обаче той не знаеше със сигурност дали името му е Франк или Уолтър. Не знаеше и адреса им в Лос Анджелис. Спомни си, че имали къща някъде в Пасадина, но не беше сигурен, защото бил чувал, че щели да я продадат или поне възнамерявали. Докато ми дрънкаше всички тези глупости, жена му не откъсваше очи от пода и само два пъти му хвърли мълниеносни, умоляващи погледи.

— Да знаете още нещо за тях? — обърнах се към нея.

— Не — едва отрони тя и метна още един поглед към мъжа си, който не ѝ обърна внимание, а продължи да ме наблюдава втренчено.

— Кога тръгнаха? — продължих да разпитвам.

— Рано сутринта — отвърна Легет. — Бяха отседнали в някакъв хотел — не знам кой, — а Габриел прекара нощта с тях, за да могат да потеглят рано.

Писна ми да слушам за Харпърови.

— Някой от вас знае ли нещо за Ъптън? Имал ли е вземане-даване с него преди тази история?

— Не — отвърна той.

Имах още въпроси, но отговорите, които получавах, бяха безсмислени, затова станах да си вървя. Изкуших се да му кажа какво мисля за него, но каква полза? Той също стана, усмихна се вежливо и рече:

— Съжалявам, че със своята небрежност причиних на застрахователната компания толкова неприятности. Бих искал да ви попитам следното: смятате ли, че е редно да поема отговорността за загубата на диамантите и да заплатя стойността им?

— Така както се очертава историята — отвърнах, — мисля, че е редно. Но това няма да прекрати разследването.

Мисис Легет бързо вдигна носна кърпичка към устата си.

— Благодаря — каза той с небрежно вежлив глас. — Ще си помисля по въпроса.

На път за агенцията се отбих при Фицтивън и останах при него около половин час. Каза, че пишел статия за „Психопатологичен преглед“ — сигурно греша, но беше нещо подобно, — в която заклеямвал хипотезата за несъзнателното или подсъзнателното начало като заблуда, клопка за невежите и оръдие в ръцете на шарлатаните, празнота в свода на психологията, която пречела или поне се опитвала да попречи на истинския учен да прогони разните мании, като например психоаналитиците и бихейвиористите и така нататък. Десет минути ме занимава с този проблем, но най-накрая слезе на земята с думите:

— А ти докъде стигна с неуловимите диаманти?

— Ами горе-долу — отвърнах аз и му разказах какво бях научил и извършил до този момент.

— Да, чудесно си оплескал всичко — поздрави ме той, когато свърших.

— Ще стане и по-зле — предрекох. — Много ми се иска да поговоря насаме с мисис Легет. Поне десет минути. Ако го няма мъжа й, мисля, че бих постигнал някакъв напредък с нея. Ти би ли могъл да измъкнеш нещо? Ще ми се да разбере защо е офейкала Габриел, дори и да не науча къде.

— Ще опитам — отзова се с готовност Фицтивън. — Какво ще кажеш, ако намина покрай тях утре следобед — да им поискам една книга? Например „Розовият кръст“ на Уейт ще свърши работа. Те знаят, че се интересувам от тези въпроси. Той сигурно ще работи в лабораторията и аз ще забраня да го безпокоят. Ще пристъпя към въпроса съвсем небрежно, но нищо чудно да измъкна нещо от нея.

— Благодаря. Значи до утре вечер.

По-голямата част от следобеда излагах черно на бяло онова, което бях научил, плюс предположенията си и се опитвах да ги подредя и свържа по някакъв начин. На два пъти ми звъня Ерик Колинсън да ме пита дали съм научил нещо за Габриел. Нито Мики Линан, нито Ал Мейсън се обадиха да докладват. В шест часа приключих е работата.

5. ГАБРИЕЛ

Следващият ден ми донесе новини. Рано сутринта получих телеграма от нийоркския ни филиал. Разшифрована, тя гласеше:

ЛУИС ЪПТЪН БИВШ СОБСТВЕНИК
ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ ТУК СТОП АРЕСТУВАН
ПЪРВИ СЕПТЕМВРИ ХИЛЯДА ДЕВЕТСТОТИН
ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ЗА ПОДКУПВАНЕ ДВАМА
СЪДЕБНИ ЗАСЕДАТЕЛИ ВЪВ ВРЪЗКА С ДЕЛОТО ПО
УБИЙСТВОТО НА СЕКСТЪН СТОП ОПИТАЛ ДА СЕ
ОТЪРВЕ КАТО СТОВАРИ ВИНАТА ВЪРХУ ХАРИ
РУПЪРТ ДЕТЕКТИВ В НЕГОВАТА АГЕНЦИЯ СТОП
ДВАМАТА ОСЪДЕНИ СТОП ОСВОБОДЕНИ ОТ СИНГ-
СИНП НА ШЕСТИ ФЕВРУАРИ ТАЗИ ГОДИНА СТОП
РУПЪРТ ЗАПЛАШВАЛ ДА УБИЕ ЪПТЪН СТОП
РУПЪРТ ТРИЙСЕТ И ДВЕ ГОДИШЕН ВИСОК МЕТЪР
СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДЕМ ТЕЖИ СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТ
КИЛОГРАМА КЕСТЕНЯВА КОСА КАФЯВИ ОЧИ
ЖЪЛТЕНИКАВ ТЕН СЛАБО ЛИЦЕ ДЪЛЪГ ТЪНЪК НОС
ХОДИ ПРИВЕДЕН НАПРЕД С ИЗДАДЕНА БРАДИЧКА
СТОП ИЗПРАЩАМЕ СНИМКИ ПОЩАТА

Вече нямаше съмнение, че Рупърт бе същият мъж, когото мисис Пристли и Дейли бяха видели и който бе убил Ъптън. Обади ми се О'Гар.

— Онзи, твоят Райноу Тингли, е бил спипан снощи в заложна къща — опитвал се да пробута разни бижута. Но между тях е нямало немонтирани диаманти. Не успяхме да му развържем езика, само установихме кой е. Изпратих един от нашите при Легет с част от скъпоценностите, защото помислих, че може да са техни, но и двамата отрекоха.

Тази новина не ми вършеше работа.

— Опитай при „Холстед и Бошан“ — предложих аз. — Кажи им, че според теб скъпоценностите са на Легет, без да споменаващ, че са отrekli.

След половин час О'Гар пак ми се обади от бижутерския магазин и ме осведоми, че Холстед с положителност е разпознал две от бижутата: перлена огърлица и брошка с топаз, които Легет бил купил от него за дъщеря си.

— Чудесно — рекох, — А сега ще те помоля за следното. Иди до квартирата на Райноу и упражни натиск върху неговата Мини. Претърси апартамента, отнеси се грубичко с нея и колкото повече я сплашиш, толкоз по-добре. Може би ще има смарагдов пръстен на ръката си. Ако изляза прав и откриеш още скъпоценности, които може да са на Легетови, вземи всичко със себе си, но не се застоявай дълго и след това не я безпокой за нищо. Аз я държа под око. Искam само да я разтревожиш и веднага да се разкараш.

— Ще ѝ взема здравето — обеща О'Гар.

В стаята на дежурните заварих Дик Фоули, който пишеше отчет за обира на някакъв склад, чието разследване не му беше позволило да мигне цяла нощ. Изгоних го да помага на Мики в следенето на мулатката.

— Щом си тръгнат полицаите и тя излезе от къщата, ще тръгнете и двамата след нея — наредих. — Като разберете къде е отишла, единият да намери телефон и да ми се обади.

Върнах се в кабинета си и взех да паля цигари. Тъкмо хабях третата, когато се обади Ерик Колинсън да попита дали съм открил неговата Габриел.

— Не още, но попаднах на следи. Ако не сте зает, елате — ще можете да ме придружите..., ако се окаже, че има къде да отидем.

Той се съгласи с готовност. Малко след това позвъни Мики Линан.

— Нашата отиде на гости.

И ми продиктува един адрес на Пасифик Авеню. Телефонът иззвъня отново още преди да съм оставил слушалката.

— Обажда се Уот Холстед — рече някакъв глас. — Можете ли да наминете?

— Сега не ми е възможно. Какво има?

— Става дума за Едгар Легет и съм силно озадачен. Тази сутрин от полицията ми донесоха няколко бижута и ме попитаха дали знам чии са. Разпознах една пер-лена огърлица и брошка, които Легет купи миналата година от нашия магазин за дъщеря си: брошката през пролетта, а перлите за Коледа. След като полицаите си отидоха, аз естествено се обадих на Легет, а той се отнесе твърде странно. Изчака ме да кажа всичко, след което заяви: „Много ви благодаря, задето се бъркате в личните ми работи“, и затвори. Какво му става, как мислите?

— Един господ знае. Сега трябва да бягам, но при първа възможност ще се отбия при вас.

Издирих телефонния номер на Фицтивън, обадих се и чух провлаченото му: „Ало?“

— Най-добре да избързаш с вземането на книгата, ако искаш да бъдеш полезен — рекох.

— Защо? Нещо ново ли има?

— Има.

— Например?

— Ами туй-онуй, но ако някой иска да си пъхне носа в тайните на семейство Легет, не е сега моментът да човърка проблемите на несъзнателното начало.

— Прав си. Вече съм на бойна нога.

По време на разговора се появи и Ерик Колинсън.

— Хайде — рекох и го помъкнах към асансьора. — Тревогата може и да не е фалшива.

— Къде отиваме? — нетърпеливо попита той. — Открихте ли я? Всичко наред ли е? — Отговорих само на единия въпрос, като му съобщих адреса на Пасифик Авеню.

Оказа се, че не го чува за пръв път:

— Значи при Джоузеф. — В асансьора имаше още пет-шест души, затова сведох отговора си до едно неопределено „аха“.

Откритият спортен крайслер на Ерик беше паркиран зад ъгъла. Качихме се в него и започнахме да лавираме между колите и светофарите по посока на Пасифик Авеню.

— Кой е този Джоузеф? — попитах аз.

— Глава на един нов религиозен култ. Нарекъл е къщата си „Храм на Светия Граал“. Сега е много на мода. Нали знаете, в Калифорния такива никнат като гъби. Никак не ми харесва, че Габриел

е там, ако наистина е така... Макар че, откъде да знам... може да са свестни хора. Джоузеф е един от странните приятели на мистър Легет. Смятате ли, че тя е там?

— Не е изключено. Член ли е на сектата?

— Ходи там от време на време. И аз съм бил с нея.

— Я ми разкажете каквото знаете.

— Ами... на пръв поглед всичко е наред — рече той неохотно. — Хората не са случайни: мисис Пейзън Лорънс, семейство Ралф Коулман, мисис Ливингстън Родман — все от сой. Пък и Холдорнови — Джоузеф и жена му Арония — изглеждат много свестни, но... не ми харесва Габриел да ходи там, и туйто. — Той за малко да уцели един трамвай с дясното колело на крайслера. — Не мисля, че е добре за нея да попада чак толкова под тяхно влияние.

— Били сте там — от какво естество е мошеничеството им?

— Всъщност не е мошеничество — смръщи той чело. — Почти нищо не знам за самата религия, но съм присъствал с Габриел на службите им и трябва да призная, че ги отслужват с много достойнство, дори бих ги нарекъл красиви като католическите меси. Не е от обичайните калифорнийски култове, дето са два за долар. Няма нищо общо с тях. Всичко е първокласно. Холдорнови са... как да ви кажа... доста по-културни от мен.

— Тогава какво ви съмнява?

Той поклати мрачно глава.

— Право да ви кажа, не знам дали нещо ме съмнява. Просто тази работа не ми харесва. Не ми харесва Габриел да изчезва, без да каже къде отива. Вие мислите ли, че родителите й знаят, че е там?

— Не.

— И аз съм на това мнение.

Откъм улицата „Храмът на Светия Граал“ изглеждаше като шестетажен жилищен блок от жълти тухли, какъвто си е бил първоначално. Нищо във външния му вид не издаваше промяната в предназначението му. Помолих Колинсън да го подмине и да спре на ъгъла, където Мики Линан подпираше с тремавото си туловище някаква каменна стена. Щом спряхме, дойде при нас.

— Мулатката си тръгна преди десет минути — докладва той. — Дик е по петите ѝ. Друг отговарящ на твоите описания не е излизал от къщата.

— Разположи се тук в колата и не откъсвай поглед от входната врата — наредих му аз. — Ние сега ще влезем — обърнах се към Колинсън. — Ще приказвам аз. — При вратата на Храма му отправих още едно предупреждение: — И не дишайте толкоз тежко. По всяка вероятност всичко е наред.

Натиснах звънеца. Вратата бе незабавно отворена от широкоплещеста, яка, месеста жена, наближаваща петдесетте. Беше най-малко със седем-осем сантиметра по-висока от моите метър и седемдесет. Плътта на лицето ѝ висеше на торбички, но не бих нарекъл меки или отпуснати нито очите, нито устата ѝ. Обширното пространство над горната ѝ устна явно беше бръснато. Дрехите ѝ бяха черни и я покриваха от брадичката и ушите, кажи-речи, до пода.

— Дошли сме при мис Легет — обявих аз. Тя се направи, че не ме разбира. — Дошли сме да видим мис Легет — повторих. — Мис Габриел Легет.

— Нищо не знам. — Гласът ѝ се оказа басов. — Но все пак влезте.

И тя ни вкара без особен възторг в малка полутъмна приемна встрани от вестибюла, нареди ни да чакаме и излезе.

— Познаваш ли този селски ковач? — обърнах се към Колинсън.

Той каза, че за пръв път я виждал, и започна да шари безцелно из стаята. Аз седнах. Щорите пропускаха твърде малко светлина, за да огледам добре наредбата, но килимът беше мек и плътен, а доколкото можех да видя нещо от мебелите, бих ги нарекъл по-скоро разкошни, отколкото спартански. Като изключим Колинсън, който продължаваше да шари неспокойно из стаята, до ушите ми не стигаше никакъв звук. Погледнах към отворената врата и видях, че сме обект на нечие внимание. На прага беше застанало дванайсет-тринайсетгодишно момче и ни зяпаше с големи черни очи, които сякаш излъчваха своя собствена светлина в обкръжаващия ни полумрак.

— Здравей, синко — поздравих го аз.

Гласът ми накара Колинсън да подскочи. Момчето не се обади. Продължи да ме гледа поне още една минута с празен, немигащ, смущаващ, втренчен поглед, който е специалитет единствено на децата, след което ми обърна гръб и си тръгна, без да вдигне повече шум, отколкото при появата си.

— Кой беше този? — обърнах се към Колинсън.

— Сигурно Мануал, синът на Холдорнови. За пръв път го виждам.

И той продължи да крачи напред-назад. Аз седнах и загледах вратата. След малко се появи някаква жена и влезе в приемната, като стъпваше безшумно по дебелия килим. Беше висока, изящна. Тъмните ѝ очи излъчваха собствена светлина, също като очите на момчето. Това бе за момента единственото, което успях да различа. Станах. Тя се обърна към Ерик:

— Здравейте. Вие сте мистър Колинсън, нали?

По-музикален глас не бях чувал.

Колинсън изломоти нещо и ме представи, като наричаше жената мисис Холдорн. Тя ми подаде топла, стегната ръка и прекоси стаята, за да вдигне едната щора. В приемната нахлу тлъст правоъгълен сноп от следобедни слънчеви лъчи. Докато мигах срещу нея от внезапната светлина, тя седна и ни махна с ръка да се настаним и ние. Отначало виждах само очите ѝ: огромни, почти черни, топли и обрамчени с черни, гъсти мигли. Бяха единственото живо, човешко, истинско нещо на овалното ѝ, леко мургаво лице, в което имаше топлина, имаше и красота, но те сякаш нямаха нищо общо с действителността. Като че ли беше маска, която е носила тъй дълго, че се е сраснала с лицето ѝ. Дори устата, за която бих могъл дълго да говоря, все едно, че не бе от плът, а от някакъв крайно сполучлив, свършен заместител — по-мек, по-ален, а може би и по-топъл от истинската плът, но въпреки това изкуствен. Дългата черна коса с път по средата, сресана гладко над лицето, или по-скоро маската, и опъната силно от слепоочията и ушите към тила, завършваше отзад на кок. Имаше дълга, силна, изящна шия. Самата тя беше висока, закръглена и гъвкава. Дрехите ѝ бяха тъмни, меки като коприна и сякаш част от тялото ѝ.

— Бихме искали да се видим с мис Легет, мисис Холдорн — обърнах се към нея.

— Защо мислите, че е тук? — попита тя с любопитство.

— Това няма никакво значение, нали? — побързах да кажа, преди Колинсън да е изтърсил нещо. — Важното е, че е тук. Искаме да я видим.

— Едва ли ще е възможно — бавно произнесе тя. — Не се чувства добре и дойде тук да си почине — най-вече за да се махне за известно време от някои хора.

— Съжалявам — настоях, — но е наложително. Ако не беше важно, нямаше да нахлуем по този начин.

— Наистина ли е важно?

— Да.

Тя се поколеба, каза „Ще видя какво мога да направя“, помоли да я извиним и излезе.

— Не бих имал нищо против и аз да поживея тук — рекох на Колинсън.

Той не ме разбра. Лицето му бе поаленияло, възбудено.

— Габриел може да се ядоса, задето нахълтахме по този начин — рече притеснено. Казах, че това ще е направо ужасно.

Арония Холдорн се върна, застана на прага и се усмихна учтиво:

— — Наистина много съжалявам, но мис Легет не желае да се среща с вас.

— Аз пък съжалявам, че не желае, защото се налага — отвърнах.

Жената вирна глава и престана да се усмихва.

— Извинете, не ви разбрах.

— Налага се да я видим — повторих все така дружелюбно. — Както вече ви казах, много е важно.

— Съжалявам. — Дори ледът, смразил гласа й, не успя да го загрози. — Не може да я видите.

— Мис Легет — поясних аз — е важна свидетелка, както сигурно ви е известно, в едно дело по грабеж и убийство. Затова трябва да говорим с нея. Ако предпочитате, готов съм да изгубя половин час, докато намеря полицаи, който да дойде с необходимите документи. Но така или иначе, ще се срещнем с нея.

Колинсън измърмори нещо нечленоразделно, но в тона му прозвуча извинение. Арония Холдорн се поклони едва-едва.

— Постъпете както сметнете за добре — изрече хладно. — Не одобрявам намерението ви да тревожите мис Легет, когато не желае да ви вижда, и що се отнася до моето позволение, аз не ви го давам. Но щом толкова настоявате, не мога да ви попреча.

— Благодаря. Къде е тя?

— В стаята си на петия етаж, вляво от стълбището. И като кимна пак с глава, Арония Холдорн се оттегли.

Колинсън ме хвана за ръката и запелтечи:

— Не знам дали аз... дали е редно ние... Габриел много ще се ядоса... Тя никак няма да...

— Както искаш — изръмжах, — но аз се качвам. Може да не й харесва, но и на мен никак не ми харесва, че бяга и се крие, когато трябва да й задам някои въпроси във връзка с откраднатите диаманти.

Той се намръщи, задъвка устните си, направи една-две притеснени гримаси, но ме последва. Намерихме асансьора, качихме се до петия етаж и тръгнахме по покрития с лилав килим коридор към вратата вляво от стълбите. Почуках с опакото на ръката си. Отвътре — нито звук. Почуках още веднъж, по-силно. Откъм стаята се дочу глас. Много неопределен, но вероятно женски. Беше твърде слаб, за да разберем какво казва, и прекалено неясен, за да разпознаем чий е. Ръгнах Колинсън с лакът и му наредих:

— Обади й се!

Той пхна пръст в яката си, задърпа я и подвижна с продран глас:

— Габи, аз съм — Ерик!

Отговор обаче не получи.

Потропах отново по вратата и креснах:

— Отворете!

Гласът измърмори нещо, но какво — не разбрах. Задумках отново и завиках да ми отвори. В дъното на коридора се откряна врата, от нея се подаде жълтеникаво старче с рядка косица, попита какво става, аз му казах да си гледа работата и отново заблъсках по вратата.

Гласът отвътре заякна достатъчно, за да ни стане ясно, че е недоволен, макар думите все още да не бяха членоразделни. Започнах да натискам ядосано дръжката и открих, че вратата не бе заключена. Натиснах по-силно и я открянах. Гласът се чу по-ясно. Долових тихи стъпки по пода. Сетне — сподавен хрип. Рязко разтворих цялата врата. Ерик Колинсън издаде гърлен звук, който наподобяваше идващ отдалече писък.

Габриел Легет стоеше до кревата, държеше се о една ръка за таблата и леко се олюляваше. Лицето й бе бледо като негасена вар. Очите й сякаш се състояха само от кафяв ирис — мътни, нефокусирани, — а малкото й чело се бе сбръчкало. Имаше вид на човек, който знае, че отпреде му има нещо, и се чуди какво ли е то. Беше с един жълт чорап, жълт комбинезон и кафява кадифена пола, с

която явно бе спала. Видях разхвърляни кафяви обувки, втория чорап, блузка в кафяво и златисто, кафяво палто и жълто-кафява шапка. Всичко останало в стаята беше бяло: бели тапети, бял таван, бели столове, бяло легло, бели масички, бяла дървения, дори телефонът и лампите бяха бели. Подът беше покрит с бял велтер. Нито един мебел не беше болничен, но белотата, ненарушена от нищо, създаваше такова впечатление. Имаше два прозореца и още две врати. Тази вляво водеше към банята, а другата — към малък дрешник.

Бутнах Колинсън да влезе, последвах го и затворих вратата. Нямаше ключ, нито ключалка или райбер — нищо. Колинсън стоеше и се пулеше срещу момичето с увиснало чене, а погледът му бе празен като нейния. Само че по лицето му бе изписан далеч по-неизразим ужас. Тя се облегна на леглото и се взря в празното пространство с тъмните си мътни очи, а изражението ѝ бе призрачно, озадачено. Прегърнах я през рамото и я сложих да седне.

— Събери дрехите ѝ — наредих на Ерик. Трябваше обаче да му повторя заповедта, за да излезе от състоянието си на транс.

Донесе ми всичко нейно и аз се заех да я обличам. Той впи пръсти в рамото и и запротестира с глас, който би бил твърде подходящ, ако ме беше хванал да обирам кутия с помощи за бедните:

— Не! Как може да...

— Я стига! — махнах ръката му. — Ако искаш, ти свърши тази работа.

Той бе започнал да се поти от притеснение. Преглътна мъчително и изпелтечи:

— Не, не! Не бих могъл... това е... Не се доизказа и отиде до прозореца.

— Не ме е излъгала, че си магаре — рекох на гърба му и открих, че ѝ обличам кафявозлатистата блуза наопаки. Все едно, че беше восъчна фигура, но тя не се съпротивляваше, докато я въртях из ръцете си, и където я сложех, там си и оставаше.

Когато ѝ навличах палтото и ѝ слагах шапката, Колинсън пак дойде при мен и ме бомбардира с въпроси. Какво ѝ имало? Дали не трябвало да повикаме лекар? Безопасно ли е за здравето ѝ да я изведем от къщата? А щом станах, пое девойката от мен и я поведе, като я обгърна с дългите си яки ръце.

— Аз съм, Габи — Ерик! — взе да ломоти в ухото ѝ. — Не ме ли позна? Кажи ми нещо. Какво ти е, миличко?

— Нищо ѝ няма — само се е натъпкала с наркотици — поясних аз. — И не се опитвай да я извадиш от това състояние. Изчакай да я откараме у тях. Хвани я за тази ръка, а аз за другата. Тя може и сама да върви. Ако срещнем някого, ти продължаваш с нея напред, а аз ще се оправя. Хайде, тръгвай.

Никого не срещнахме. Взехме асансьора, слязохме на партера, прекосихме вестибюла и излязохме на улицата, без да видим жива душа. Отидохме на ъгъла, където бяхме оставили Мики в крайслера.

— Свободен си — рекох.

— Добре, довиждане — отвърна Мики и си тръгна.

Двамата с Ерик вмъкнахме момичето в колата, настанихме го между нас на предната седалка и той подкара. Изминахме три преки. Сетне той попита:

— Сигурен ли сте, че за нея е най-добре да я откараме у тях?

Казах, че съм сигурен. Той помълча още пет преки, после повтори въпроса си, като добави нещо за болница.

— А защо не редакцията на някой вестник? — изсмях му се аз.

Три преки мълчание, след което поде отново:

— Познавам един лекар, който...

— А аз имам работа — прекъснах го. — Ако закараме мис Легет у тях в това състояние, ще успее да я свърша. Затова отиваме там.

Той ме изгледа убийствено и започна да сипе сърдити обвинения:

— Готов сте да я опозорите и унижите, да изложите живота ѝ на опасност, само и само да...

— Животът ѝ не е в по-голяма опасност от твоя или моя — прекъснах го отново. — Просто се е наблъскала с повече опиати, отколкото може да понесе. Но ги е приела сама. Не съм ѝ ги давал аз. — Момичето, за което ставаше дума, беше живо, дишащо, дори седеше с широко отворени очи, но имаше толкова ясна представа за онова, което ставаше около него, колкото, ако се намираше във Финландия.

На следващия ъгъл трябваше да завием надясно. Колинсън продължи право напред и увеличи скоростта на четирийсет и пет мили, впери поглед пред себе си, стиснал зъби.

— Завий на другия ъгъл — заповядах аз.

— Не! — отрязва той и не зави. Спидометърът показваше вече петдесет и хората на тротоара взеха да се озъртат, когато профучавахме покрай тях.

— Е? — попитах заплашително и издърпах ръката си от рамото на момичето.

— Отиваме на полуострова — решително заяви Ерик. — В това състояние не може да се прибере у тях.

— Така ли? — изръмжах и стрелнах ръка към таблото. Той я перна силно, стиснал кормилото с една ръка, а другата протегна като щит, да не би да опитам пак.

— Недейте — предупреди ме и увеличи скоростта с още пет-шест мили. — Знаете какво може да ни се случи, ако...

Аз го изругах злобно, доста изчерпателно и от все сърце. Той рязко се обърна към мен, изпълнен с праведно негодувание, защото — предполагам — езикът ми не беше подходящ за компанията на една млада дама.

И това ни видя сметката. От пресечката изскочи — само част от секундата преди да навлезем в нея — синя лимузина. Очите и вниманието на Ерик се бяха върнали където им беше мястото навреме, за да избегнем директния удар, но не достатъчно, та съвсем да ни се размине. Профучахме покрай другата кола на части от милиметъра, но при разминаването задните колела на крайслера поднесоха. Колинсън направи каквото можа — отпусна кормилото, за да има луфт, опита се да овладее пързаянето, но бордюрът на тротоара отказа да му сътрудничи. Остана твърд и неподвижен. Ударихме го странично и улучихме в движение уличната лампа. Стълбът се пречупи и се сгромоляса върху тротоара. Крайслерът, преобърнат на една страна, ни изръси и тримата около лампата. От прекършения стълб в краката ни заструи газ. Колинсън, с обелено лице, запълзя на четири крака към колата, за да изключи мотора. Аз седнах и повдигнах момичето, легнало върху гърдите ми. Дясното ми рамо беше изкълчено, не си усещах ръката. Габриел скимтеше тихичко, но не видях никакви рани, като изключим леката драскотина на едната буза. Бях й послужил като възглавница и бях отнесъл цялата сила на удара. Болката в гърдите, корема, гърба, рамото и ръката ми показваха до каква степен съм я предпазил.

Помогнаха ни да станем. Ерик беше прегърнал девойката и я молеше да каже, че не е мъртва и тъй нататък. Ударът частично ѝ бе възвърнал съзнанието, но тя още не разбираше какво е станало. Отидох при тях и помогнах на Колинсън да я държи изправена, макар че и двамата не се нуждаеха от това, като в същото време се обърнах напрегнато към насъбралата се тълпа:

— Трябва веднага да я откараме у дома. Кой може...

Трътлест мъж с голф си предложи услугите. Тримата с Ерик и Габриел се настанихме на задната седалка на колата му и аз дадох на трътлестия адреса на семейство Легет. Той промърмори нещо за болница, но аз го уверих, че собственият ѝ дом е най-подходящото място за нея. Колинсън бе твърде разстроен, за да каже нещо. Двайсет минути по-късно помагахме на момичето да слезе от колата. Благодарих многословно на трътлестия, без да му дам възможност да ни последва в къщата.

6. МЪЖЪТ ОТ ДЯВОЛСКИЯ ОСТРОВ

След известно забавяне — наложи се да позвъня два пъти — вратата бе отворена от Оуън Фицтивън. Този път очите му съвсем не бяха като заспали — напротив, сториха ми се блеснали, сякаш животът най-сетна им се бе видял интересен. Тъй като имах представа какво може да го заинтригува, аз се почудих какво ли се е случило.

— Какво сте правили? — попита той и заоглежда дрехите ни, окървавеното лице на Ерик и издрасканата буза на момичето.

— Автомобилна злополука — поясних. — Нищо сериозно. Къде са останалите?

— Останалите — отвърна той, като наблегна много особено на думата — са горе в лабораторията. — После ме погледна многозначително и додаде: — Ела за малко. — Последвах го през гостната, като зарязах Колинсън и Габриел на прага. Фицтивън долепи уста до ухото ми и прошепна: — Легет се самоуби.

Бях повече раздразнен, отколкото изненадан.

— Къде е? — попитах.

— В лабораторията. И мисис Легет е там заедно с един полицаи. Няма и половин час, откак се случи.

— Всички ще се качим — реших.

— Не е ли излишно за Габриел? — попита той.

— Може да й дойде нанаяно — отвърнах раздразнено, — но се налага. Така или иначе, е нафракана с наркотици и ще понесе удара по-добре, отколкото сетне, като вземе да й минава. — Обърнах се към Колинсън: — Елате, ще се качим в лабораторията.

И тръгнах напред, като оставих Фицтивън да помага на Ерик да носят момичето. В лабораторията заварихме шестима: униформено ченге — едър мъжага с рижи мустаци, застанал до вратата; мисис Легет, седнала на дървен стол в най-отдалечения край на стаята, приведена напред, поднесла носна кърпичка към лицето си, тихо хълцаща; О'Гар и Реди, изправени един до друг до прозорците, долепили глави над някакви хартии, които сержантът държеше в едрите си ръце; наконтен мъж със сивкаво лице и тъмен костюм,

застанал до покритата с поцинкована ламарина маса, въртеше в ръце пенсне, закачено на черно шнурче; и накрая Едгар Легет, седнал в кресло до масата, с разперени ръце.

О'Гар и Реди вдигнаха очи от четивото си и ме погледнаха. Запътих се към тях и като минавах покрай масата, забелязах кръв, малък черен автоматичен пистолет до едната ръка на Легет и седем диаманта до главата му.

— Я виж — рече О'Гар и ми подаде част от хартиите, които държеше: четири твърди листа, изписани с много ситен, равен и четлив почерк с черно мастило. Тъкмо се зачетох, когато Фицтивън и Колинсън вкараха Габриел Легет в стаята.

Ерик погледна мъртвия до масата. Лицето му пребледня. Изпречи едрото си тяло между момичето и баща му.

— Влезте — обадох се аз.

— Тук не е за мис Легет! — разгорещено заяви той и се обърна, за да я изведе.

— Редно е всички да са на едно място — обърнах се към О'Гар.

Той кимна с издължената си глава към полицаия, който сложи ръка на рамото на Ерик и рече:

— Влезте и двамата!

Фицтивън сложи до прозореца стол за Габриел. Тя седна и огледа стаята — мъртвия, мисис Легет и всички нас — с мътни, но вече не толкова празни очи. Колинсън застана до нея и ме загледа яростно. Мисис Легет изобщо не вдигна поглед от носната си кърпичка.

— Да прочетем писмото на глас — рекох иа О'Гар, но достатъчно високо, та да чуят всички.

Той присви очи, поколеба се, след това ми подаде всички листове и се съгласи:

— Прав си. Прочети го. И аз зачетох:

До полицията

Казвам се Морис Пиер дьо Майен. Роден съм във Фекан, департамент Сен-Енферьор, във Франция, на 6 март 1883 г., но израснах и бях възпитан предимно в Англия.

През 1903 г. отидох в Париж да уча рисуване и четири години по-късно се запознах там с Алис и Лили Дейн, дъщери на английски морски офицер, тогава вече покойник. На следващата — година се ожених за Лили, а през 1909 г. се роди дъщеричката ни Габриел.

Скоро след женитбата си установих, че съм извършил фатална грешка, защото всъщност обичах Алис, а не жена си Лили. Не споделих това с никого, докато детето поотрасна и стана на около пет години. Тогава помолих жена си да ми даде развод, за да мога да се ожения за Алис. Тя отказа.

На 6 юни 1913 г. убих Лили и тримата — аз, Алис и Габриел — избягахме в Лондон. Скоро обаче ме арестуваха и ме върнаха в Париж, където бях даден под съд и осъден на доживотно заточение на Ил дю Салю. Алис, която беше непричастна в убийството и не знаеше нищо за него, ме придружи до Лондон само защото много обичаше Габриел; тя също бе дадена под съд, но бе справедливо оправдана. Всичко това може да се намери в архивите на Париж.

През 1918 г. аз и още един затворник — Жак Лабо — избягахме от острова на паянтов сал. Не знам — така и не разбрахме — колко време ни носи океанът, а и сега не бих могъл да кажа колко дълго сме издържали без храна и вода. Лабо умря, тъй като организъмът му не понесе лишенията. Умря от глад и студ. Не съм го убил. Не бих могъл да убия никое живо същество — толкова бях обезсилен. След смъртта му обаче храната стигна колкото за мен и аз останах жив. Салът ме изхвърли на Голфо Триете.

Приех името Уолтър Мартин и се установих на работа в една английска компания, която се занимаваше, с извличането на медна руда в Ароа, и само след няколко месеца вече бях частен секретар на Филип Хауарт, управителя на компанията. Скоро след това ми назначение при мен дойде един лондончанин на име Джон Едж и ме запозна с плана си, според който бихме могли всеки месец да измъкваме чрез измама от компанията около стотина лири стерлинги. Когато отказах да участвувам в замисъла

му, Едж ми заяви, че знае кой съм, и ме заплаши да ме издаде, ако не му помогна. Фактът, че Венецуела не е сключила с Франция споразумение за екстрадиция, можел да ме отърве от едно насилствено връщане на Ил дю Салю, изтъкна Едж, обаче основната заплаха за мен не идвала оттам. Трупът на Лабо неотдавна бил изхвърлен на сушата в достатъчно запазено състояние, та да се види от какво е умрял, и аз — като избягал убиец — съм щял да бъда принуден да доказвам пред Венецуелския съд, че не съм го убил във венецуелски води, за да се спася от гладна смърт.

Тези аргументи не ме склониха да участвам в мошеническия замисъл на Едж и аз започнах да се готвя за бягство. Междувременно обаче Едж убил Хауарт и ограбил касата на компанията. Веднага след това дойде при мен и ме предума да бягам с него, защото — както ми каза — не съм можел да си позволя лукса да бъда подложен на полицейско разследване, дори и да не ме издадял. Той беше прав и аз тръгнах с него. Два месеца по-късно, в Мексико Сити, разбрах защо Едж настояваше толкова да го придружа. Той ме държеше здраво в ръцете си, понеже знаеше кой съм, а освен това имаше много високо — макар и неоправдано — мнение за способностите ми. По този начин възнамеряваше да ме използва, за да върши престъпления, които не бяха по силите му. Аз от своя страна бях решил твърдо, че каквото и да се случи каквото и да ми се наложи, никога няма да се върна на Ил дю Салю, но от друга страна, нямах и намерението да стана професионален престъпник. В Мексико Сити се опитах да се изплъзна от Едж, но той ме намери. Сбихме се и аз го убих. Убих го при самоотбрана — той пръв ме удари.

През 1920 г. пристигнах в Съединените щати, в Сан Франциско, смених отново името си на Едгар Легет и започнах да си търся ново място под слънцето, като се отдадох на опити с цветовете, каквито бях експериментирал като млад художник в Париж. През 1923 г., убеден, че вече е невъзможно да се направи връзката между Едгар Легет и Морис дьо Майен, повиках при себе

си Алис и Габриел, които бяха в Ню Йорк, и ние с Алис се оженихме. Миналото обаче се оказа все още живо и пропастта между Легет и Дьо Майен съвсем не беше безвъзвратно запълнена. След бягството ми Алис, на която не бях писал и която не знаеше какво се е случило с мен, наела частен детектив да ме издири — Луис Ъптън. Ъптън изпратил някой си Рупърт в Южна Америка, който успял да проследи пътя ми крачка по крачка от появата ми в Голфо Триете до отпътуването ми от Мексико след убийството на Едж. Оттам нататък следите ми се губели. По време на разследването Рупърт естествено научил за смъртта на Лабо, Хауарт и Едж. И в трите случая няха вина, но ако се стигнеше до съд, неминуемо щях да бъда осъден — предвид миналото ми — най-малко за смъртта на един от тях.

Не знам как ме е открил Ъптън в Сан Франциско. Най-вероятно е проследил къде са заминали Алис и Габриел. Дойде при мен миналата неделя късно през нощта и поиска пари в замяна на мълчанието си. Тъй като няхах в себе си, убедих го да почака до вторник и му дадох диамантите вместо част от исканата сума. Но бях отчаян. Знаех какво значи да си в ръцете на човек като Ъптън — имах вече опит с Едж. Затова реших да го убия, след което да се престоря, че диамантите са били откраднати, и да уведомя полицията. Бях убеден, че при това положение Ъптън ще се опита да влезе във връзка с мен. Щях да му определя среща и да го застрелям хладнокръвно, убеден, че ще съумея да скалъпя някаква история, която да оправдае убийството на уж непознатия крадец, у когото, несъмнено, щяха да бъдат намерени откраднатите диаманти.

Мисля, че замисълът ми щеше да излезе успешен. Обаче Рупърт, който имал зъб на Ъптън и отдавна го дебнел, ми спести това убийство, като сам свършил работата. Той също така знаеше — или защото бе проследил пътя ми от заточението до Мексико Сити, или от Ъптън, или като е шпионирал последния, — че Дьо Майен и Легет са едно и също лице и преследван от полицията за

убийството, дойде тук при мен да го укрива, Освен това ми върна диамантите и вместо тях поиска пари.

Аз го убих. Трупът му е в мазето. Отвън дебне полицаи, следи дома ми. Други полицаи се ровят някъде в работите ми. Не бях в състояние да дам задоволително обяснение за някои от постъпките си, да избегна противоречията и сега, когато вече ме подозират, вероятността миналото ми да се запази в тайна е твърде малка. Винаги съм знаел — дори и да не съм го признавал пред самия себе си, — че един ден това ще се случи. Няма да се върна на Ил дю Салю — Дяволския остров. Жена ми и дъщеря ми нито знаеха, нито имат нещо общо с убийството на Рупърт.

Морис дьо Майен

7. ПРОКЛЯТИЕТО

Няколко минути след като изчетох писмото, цареше тишина. Мисис Легет бе свалила кърпичката от лицето си и слушаше, като от време на време тихичко изхълцваше. Габриел хвърляше наоколо нервни погледи, светлинки се бореха с мъглата в очите ѝ, устните ѝ мърдаха спазмодично, сякаш искаше да каже нещо, а не можеше. Отидох до масата, наведох се над мъртвеца и пребърках джобовете му. Вътрешният джоб на самото му се издуваше. Пъхнах ръка, разкопчах го и извадих кафяв портфейл. Беше претъпкан с банкноти — по-късно, когато ги преброихме, се оказаха петнайсет хиляди долара. Показах на всички съдържанието на портфейла и попитах в [???

— Оставил ли е друго писмо освен това, което прочетох?

— Не, поне не намерихме друго — отвърна О'Гар. — Защо?

— А вие да знаете нещо, мисис Легет? — обърнах се към жената. Тя поклати глава.

— Защо? — повторно попита О'Гар.

— Защото не се е самоубил — отговорих. — Бил е убит.

Габриел Легет изпищя пронизително, скочи от стола си и насочи бял пръст с остър нокът към мисис Легет.

— Тя го уби! — крещеше момичето. — Каза му „Върни се“ и като държеше вратата на кухнята отворена с една ръка, взе с другата ножа от мивката и когато той мина покрай нея, заби ножа в гърба му. Аз я видях! Тя го уби! Не бях облечена и като ги чух да се задават, се скрих в килера и оттам видях всичко!

Мисис Легет се изправи. Залитна и щеше да падне, ако Фицтивън не бе избързал да я подкрепи. Изумление измести мъката от подпухналото ѝ лице. Наконтеният мъж със сивкавото лице — доктор Рийз, както научих по-късно — каза с хладен глас:

— Липсва рана от пробождање. Бил е застрелян в слепоочието със собствения му пистолет, съвсем отблизо, леко косо. Несъмнено самоубийство, бих казал.

Колинсън накара Габриел отново да седне и се опита да я успокои. Тя кършеше ръце и стенеше.

Извазах несъгласие с последното изявление на лекаря, като едновременно премислях още нещо:

— Убийство е. Патите са били в джоба му. Искал е да избяга. Написал е писмото до полицията, за да оневини жена си и дъщеря си — да не бъдат наказани за съучастие в престъпленията му. На теб — обърнах се към О'Гар — прозвуча ли ти като предсмъртно писмо на човек, който оставя любимите си жена и дъщеря? До тях няма нито дума — всичко е адресирано до полицията.

— Може и да си прав, но от друга страна, щом като е заминавал, защо все пак не им е написал...

— Щял е да им го съобщи — или писмено, или устно, — преди да тръгне. Слагал е работите си в ред, подготвял се е за заминаването, може и наистина да е възнамерявал да си тегли куршума, макар че парите и тонът на писмото ме карат да се съмнявам в това. Дори при това положение обаче, ако питате мен, не се е самоубил, а е бил убит, преди да приключи с делата си — може би защото се е разтакавал прекалено дълго. Кой и как го е открил?

— Аз чух — изхълца мисис Легет. — Чух изстрела, изтичах тук горе и той... заварих го така. Слязох долу да телефонирам и на вратата... на вратата се позвъни, беше мистър Фицтивън и аз му казах. Не е възможно... в къщата нямаше никой, който... да го убие.

— Вие сте го убили — казах ѝ аз. — Той е заминавал. Написал е това писмо и е поел всичките ви престъпления върху собствения си гръб. Убили сте Рупърт долу в кухнята. Момичето имаше предвид точно това. Писмото на мъжа ви звучи до голяма степен като предсмъртно или поне така ви се е сторило, затова сте го убили — мислели сте, че признанието и смъртта му ще потулят цялата история и ние ще престанем да се ровим по-нататък. — Лицето ѝ нищо не ми говореше. Беше изкривено, но това можеше да изразява какво ли не. Поех си въздух и продължих — не че се развивах, но бях на ръба: — Мога да посоча поне пет-шест лъжи в писмото на мъжа ви. Първо, не той ви е повикал с Габриел, а вие сте го открили къде е. Мисис Бег ми каза, че когато сте пристигнали от Ню Йорк, той бил най-изненаданият мъж, когото била виждала. И не е давал на Ъптън никакви диаманти. Обяснението му защо ги е дал и какво е смятал да прави след това, е нелепо: просто не е могъл за толкова кратко време да измисли нещо по-правдоподобно, с което да ви оправдае. Легет би могъл да му даде

или пари, или нищо, но не е бил такъв глупак, та да му връчи чуждите диаманти и да предизвика цялата тази история. Ъптън ви е проследил дотук и е дошъл да ви изнудва — вас, а не мъжа ви. Вие сте го били наели да открие Легет и той е познавал именно вас. Двамата с Рупърт са го проследили не само до Мексико Сити, а и дотук. Щели са да започнат шантажа си много по-рано, ако не са били изпратени в „Синг-Синг“ по друго обвинение. Щом излезли оттам, Ъптън пристигнал и започнал играта. Вие сте инсценирали грабежа, вие сте му дали диамантите, обаче не сте казали нито дума на мъжа си, който си мислел, че става дума за обикновена кражба. Щял ли е иначе той — човекът с досие на убиец — да рискува да се обажда на полицията? Защо не сте му казали за Ъптън? Може би не ви се е искало да разбере, че сте проследили стъпка по стъпка пътя му от Дяволския остров до Сан Франциско? Защо? Ако ви е трябвало нещо, с което да го държите в ръцете си, убийството на сестра ви е можело да свърши достатъчно добра работа. Може би не сте искали да разбере, че знаете за Лабо, Хауарт и Едж? — Не й предоставих възможност да отговори на никой от въпросите ми, а продължих още по-гръмогласно: — Може би Рупърт, който е последвал Ъптън, се е свързал с вас и вие сте го убедили да убие съдружника си — нещо, което се е съгласил да извърши на драго сърце, защото му е имал зъб. Може би след като го убива и идва при вас за помощ, сте сметнали за необходимо да му забиете ножа долу в кухнята. Не сте знаели, че момичето се крие в килера и ви е видяло, но ви е станало ясно, че сте започнали да прекалявате, че шансовете ви да се измъкнете невредима от цялата история са намалели неимоверно след това убийство. Прекалено много внимание се обръща вече на всичко, което става в къщата ви. И тогава виждате единствения изход и си изигравате картите. Отивате и разказвате всичко на мъжа си или поне толкоз, колкото да го убедите да се нагърби с вината ви. След което му теглите куршума — тук, до масата. Той ви прикрива както винаги досега. Вие — гръмна гласът ми, който беше влязъл във форма — сте убили сестра си Лили, първата му жена, и сте го оставили да се нагърбя с цялата вяна. Вие сте го последвали след това в Лондон. Ако бяхте невинна, щяхте ли да избягате с убиеца на сестра си? Бие сте го проследили дотук и сте го последвали. Вие сте се оженили за него. Вие именно сте решили, че се е оженил не за онази сестра, за която е трябвало, и вие сте я убили!

— Тя! Тя! — изкрещя Габриел и се опита да стане от стола, докато Колинсън я възпираше. — Тя...

Мисис Легет се изправи, вирна глава, усмихна се и показва здравите си, жълтеникави, злобно стиснати зъби. Направи две крачки към средата на стаята. Едната ѝ ръка беше на кръста, другата — отпусната свободно покрай тялото. Домакинята — спокойната, здравомислеща жена, за която ми бе говорил Фицтивън — изчезна. На нейно място видях руса закръглена жена, чиято пълнота не говореше за задоволена, добре гледана средна възраст, а за меко подплатените, скрити като в калъф мускули на хищна котка, била тя дива или улична. Вдигнах пистолета от масата и го прибрах в джоба си.

— Интересува ви кой уби сестра ми ли? — попита ме тихо, а зъбите ѝ потракваха след всяка дума, устата ѝ се усмихваше, очите ѝ горяха. — Ей това наркоманче Габриел — тя уби майка си. Той прикриваше нея, а не мен!

Момичето извика нещо нечленоразделно.

— Глупости — отсякох. — Била е съвсем дете.

— Съвсем не са глупости — настоя жената. — Беше почти на пет години. Играла си с пистолета, който измъкнала от чекмеджето, докато майка ѝ спяла. Пистолетът гръмнал и Лили била убита. Нещастен случай, разбира се, но Морис беше твърде чувствителен, за да понесе мисълта, че детето му ще израсне със съзнанието, че е убило майка си. Освен това съществуваше голяма вероятност, така или иначе, да го съдят — знаеше се, че двамата сме в интимна връзка и че вече е искал развод от Лили. На всичкото отгоре е бил почти до вратата на спалнята ѝ, когато чул изстрела. За него това беше без значение — единственото му желание бе да предпази детето от спомена за извършеното, та животът му да не бъде помрачен от съзнанието, че макар и без да иска, е убило майка си. — Най-страшна беше добродушността, с която тази жена се усмихваше, докато говореше, и старанието, почти придирчивостта, с която подбираше всяка дума и най-изискано я произнасяше. — Габриел винаги си е била — продължи тя, — дори преди да стане наркоманка, с ограничени умствени възможности. Така че, преди полицията да ни открие в Лондон, бяхме успели вече да изпразним ума ѝ от всякакъв спомен, искам да кажа, от този спомен. И това, уверявам ви, е самата истина. Тя уби майка си, а баща ѝ — да използвам вашите думи — се нагърби с цялата вина.

— Доста правдоподобно — признах аз, — но не всичко се връзва. Съществува вероятността да сте убедили Легет в тази история, но твърде се съмнявам. Според мен сега се опитвате да навредите на племенницата си, задето каза, че ви е видяла как убивате Рупърт в кухнята.

Тя оголи зъба и направи бърза крачка към мен. Очите ѝ бяха широко отворени, хлътнали. Осъзна се обаче, рязко се изсмя и яростта изчезна от погледа ѝ — или може би се скри някъде отзад и сега тлееше. Подпря ръце на кръста и ми се усмихна игриво, безгрижно, заговори закачливо, а през цялото време в очите, усмивката и гласа ѝ лумтеше неистова омраза.

— Така ли? Тогава ще ви кажа нещо, което — ако не беше вярно — никога не бих споменала. Аз я обучих как да убие майка си. Разбирате ли? Научих я, дресирах я, упражнявах я, репетирах заедно с нея. Можете ли да го проумеете? Ние с Лили бяхме родни сестри, неразделни, ненавиждащи се една друга с най-искрена отровна омраза. Морис всъщност не желаше да се ожени за никоя от нас — за какво ли му беше? — макар че поддържаше интимни връзки и с двете. В буквалния смисъл. Но ние бяхме бедни като църковни мишки за разлика от него и тъкмо защото ние бяхме бедни, а той — богат, Лили пожела да се омъжи за него. Аз пък исках да се омъжа за него, защото тя го искаше. И в това отношение както във всички останали бяхме истински сестри. Лили обаче първа го спечели — оплете го в мрежите си — може да звучи грубо, но точно така си беше. Габриел се роди шест или седем месеца след женитбата им. Какво щастливо малко семейство бяхме. Живеех с тях — нали ви казах, че двете с Лили бяхме неразделни — и отначало Габриел ме обичаше повече от собствената си майка. Аз се погрижих за това — леля Алис бе готова на всичко, само и само да угоди на любимата си племенничка, тъй като предпочитанията на детето към мен вбесяваха Лили — не че обичаше толкоз детето си, а защото бяхме сестри. Ако някоя от нас поискаше да притежава нещо, другата също го пожелаваше, и то само за себе си, без да го дели. Габриел едва се бе родила, и аз вече кроях планове какво ще направя един ден. И когато стана на пет години, изпълних замисъла си. Пистолетът на Морис — един такъв малък — стоеше заключен в най-горното чекмедже на скрина. Аз го отключих, изпразних го и научих Габриел на много забавна игра. Лягах в леглото

на Лили и се преструвах на заспала. Детето придърпваше един стол до скрина, качваше се на него, вадеше пистолета от чекмеджето, идваше на пръсти до леглото, допираше дулото до челото ми и натискаше спусъка. Когато го правеше добре — не вдигаше шум, държеше пистолета правилно в малките си ръчички, — аз я награждавах с бонбон и ѝ заръчвах да не казва за нашата игра на никого, защото един ден ще изненадаме майка ѝ. Така и стана. Много сполучливо я изненадахме един следобед, когато Лили взе аспирин срещу главоболие и заспа в леглото си. Този път отключих скрина, но не изпразних пистолета, казах на детето, че сега може да поиграе с майка си, и отидох на гости у едни приятели на долния етаж, та да не каже някой, че имам пръст в кончината на скъпата си сестрица. Мислех, че Морис няма да си бъде у дома целия следобед. Имах намерението, щом чуя изстрела, да се втурна нагоре с приятелите си и заедно да открием, че детето е убило майка си, докато си е играло с пистолета. Не се боях, че след това може да се разприказва. Знаех, че понеже е с ограничени умствени възможности, както вече споменах, обича ме, има ми пълно доверие и ще бъде в мои ръце преди и по време на официалното разследване, ако има такова, то аз ще мога много лесно да го подчиня на волята си и да му внуша да не споменава нищо за моето участие в... въ... нашето малко начинание. Но Морис за малко да обърка всичко. Върнал се неочаквано вкъщи и се появил на прага на спалнята в момента, в който Габриел натиснала спусъка. Само част от секундата, и е щял да спаси живота на жена си. Нямахме късмет обаче — това доведе до неговото осъждане. Затова пък и през ум не му мина да ме заподозре, а по-нататъшното му старание да изтрие от паметта на детето всичко, свързано със станалото, ме освободи от всякакви притеснения и опасения. Аз наистина го последвах в тази страна след бягството му от Дяволския остров и наех Ъптън да го проследи до Сан Франциско, действително използвах любовта на Габриел към мен и нейната омраза към баща ѝ — старателно бях насадила това чувство у нея с умело завоалирани, уж несръчни молби да му прости убийството на майка ѝ, — внимавах да не научи истината, възползувах се от прословутата си преданост към нея и него, за да го накарам да се ожени за мен, за да му внуша, че това донякъде ще спаси опропастения ни живот. В деня, когато той се ожени за Лили, аз се бях заклела, че ще

й го отнема. И й го отнех. Надявам се, че скъпата ми сестрица знае това там, в ада.

Усмивката бе изчезнала. Безумната ненавист вече не се спотайваше зад погледа и гласа й, а беше в тях, във всяка черта на лицето, в стойката на тялото й. Тази нечовешка омраза — и самата тя като част от нея — бе единственото одушевено нещо в стаята. Останалите осем души, които я наблюдавахме и слушахме, все едно, че не съществувахме в момента. За нея бяхме живи, но не и един за друг — само за нея.

Тя се извърна от мен и рязко посочи с пръст момичето в другия край на стаята. Гласът й стана гърлен, вибриращ от диво победоносно чувство. Групираше думите с паузи помежду им, сякаш скандираше:

— Ти си нейна дъщеря! — изкрещя. — И си прокълнатата със същата нечестива душа и черна кръв като всички нас от рода Дейн! Прокълнатата си с кръвта на твоята майка, с която изцапа ръцете си още като дете! И с изкривеното съзнание и нуждата от опиати, които са моят подарък за теб! И твоят живот ще бъде черен като моя и като живота на майка ти! И ще почерниш живота на всеки, до когото се докоснеш, както ние почернихме живота на Морис! И твоят...

— Млъкнете! — изохка Ерик Колинсън. — Накарайте я да млъкне!

Габриел Легет, запушила ушите си с ръце, с изкривено от ужас лице, изпищя страшно и падна напред от стола си.

Пат Реди бе млад в бизнеса, но поне ние с О'Гар трябваше да сме достатъчно опитни, за да не изпускаме мисис Легет от очи дори за част от секундата, колкото и неотложно да ни зовеше вопълът на момичето и неговото падане. Но ние взехме, че зяпнахме Габриел — макар и за по-малко от половин секунда. А когато отново погледнахме мисис Легет, тя стискаше пистолет в ръка и бе направила първата крачка към вратата. Между нея и изхода не стоеше никой — униформеният полицаи бе отишъл да помага на Колинсън да се справи с Габриел. Зад нея нямаше жива душа. Беше с гръб към вратата и когато се извъртя, в зрителното й поле попадна Фицтивън. Загледа ни с пламтящ поглед над черния пистолет, бляскавите й очи се стрелкаха ту към един, ту към друг от нас. Направи втора крачка заднишком и изръмжа:

— Никой да не мърда!

Пат Реди прехвърли тежестта си на пети. Аз го изгледах със свъсени вежди и поклатих глава. Коридорът и стълбите бяха подходящи — там можехме по-лесно да я спипаме. Тук някой неминуемо щеше да умре.

Мисис Легет прекрачи все така заднишком прага, издиша през зъби със свистене — също като змия — и изчезна към дъното на коридора.

Оуън Фицтивън беше пръв след нея. Полицаят ми се замота в краката, но успях да изскоча втори. Жената бе стигнала до площадката на стълбището в отсрещния край на мрачния коридор, а Фицтивън, плътно подире ѝ, вече я настигаше. Сипа я на междинната площадка точно когато стъпих на първото стъпало. Притисна едната ръка към тялото ѝ, но другата — тази с пистолета — остана свободна. Посегна и към нея, но не успя. Тя извъртя дулото към него, заби го в тялото му и аз — със свита между раменете глава, за да не улуча бордюра на пода — скочих отгоре им. Сгромолясах се върху двамата точно навреме, сплесках ги с гръм и трясък и ги притиснах към ъгъла на стената. Куршумът, предназначен за писателя, се заби в едно от стъпалата.

Както бяхме проснати на земята, опитах се да сграбча дулото, не улучих и я хванах през кръста. Някъде при брадичката ми тънките пръсти на Фицтивън се склочиха около китката на ръката ѝ, държаща пистолета. Тя извъртя тяло изпод дясната ми ръка, която още бе като саката след изръсването ни от крайслера. Нищо не можех да държа с нея. Пълното тяло на мисис Легет се поизправи и преобърна, така че аз останах отдолу.

До ухото ми избумтя изстрел, опари бузата ми. Тялото на жената се отпусна. Когато О'Гар и Реди ни разделиха, тя остана да лежи неподвижно. Вторият куршум бе минал през гърлото ѝ.

Качих се в лабораторията. Габриел Легет лежеше на пода, а до нея бяха коленичили лекарят и Ерик.

— По-добре идете да видите мисис Легет — обърнах се към доктор Рийз, — Тя е на стълбите. Мисля, че е мъртва, но по-добре я вижте.

Той излезе. Колинсън, който разтриваше ръцете на припадналото момиче, ме изгледа така, сякаш бях нещо, което трябва да се забрани със закон, и рече:

— Дано сте доволен от работата, която свършихте.

— Важното е, че е свършена — отвърнах.

8. „НО“ И „АКО“

Двамата с Фицтивън се нахранихме отлично същата вечер в заведението на мисис Шиндлър, което се помещаваше в нещо като мазе с нисък таван, ядохме вкусните ѝ ястия и пихме чудесната бира на мъжа ѝ. Писателят у Фицтивън трескаво се опитваше да открие онова, което той наричаше „психологическата мотивировка на мисис Легет“.

— Лесно можем да си обясним убийството на сестра ѝ сега, когато знаем какъв човек е била — рече той. — Както и убийството на мъжа ѝ, опитите ѝ да разруши живота на племенницата си, след като бе разкрита, дори решимостта ѝ да бъде по-скоро застреляна на стълбите, отколкото заловена. Но по никакъв начин не мога да си обясня годините на спокойствие помежду тези събития.

— Убийството на Легет съвсем не е лесно обяснимо — възразих аз. — Всичко останало е подчинено на едно-единствено желание — желанието да го има. Убива сестра си, или по-скоро организира убийството ѝ по такъв начин, че да го върже за себе си. Съдът обаче ги разделя. Тук тя е безпомощна и единственото, което може да направи, е да чака и да се надява на някакъв шанс, който винаги съществува, той да успее някой ден да се освободи. Не ни е известно по онова време да се е стремилa към нещо друго. Защо да не си трае, след като държи Габриел като заложница за шанса, на който разчита, и живее в относително охолство с неговите пари? Когато чува за бягството му, пристига в Америка и започва да го издирва. Щом наетите от нея детективи го откриват, тя незабавно пристига при него. Той се съгласява да се ожени за нея. Тя получава онова, което е желала. Защото да не бъде тиха и кротка? Не върши бели, за да се забавлява — не е от хората, на които им прави удоволствие да вредят на околните. Знае какво иска и е готова на всичко, за да го получи. Забележи само колко търпеливо, колко дълги години крие омразата си към момичето. А при това нещата, към които се стреми, съвсем не са кой знае колко необикновени. Ключът към нейната същност съвсем не се крие в някакво сложно умопомрачение. Тя е устроена просто като животно, с

естественото животинско неведение за добро и зло. Мрази, когато попречат на намеренията ѝ, и е злобна, когато я спипат натясно. Фицтивън отпи от бирата и попита:

— Да не би според теб проклятието на рода Дейн да е просто леко отклонение от нормалното?

— Дори по-малко — празни думи в устата на разгневена жена.

— Ето — такива като теб правят живота прозаичен — въздъхна той зад облака цигарен дим. — Нима фактът, че с Габриел са си послужили, за да убият майка ѝ, не те убеждава в нуждата — поне поетичната нужда — от съществуването на проклятието?

— Дори ако я беше убила — а това е нещо, в което не съм убеден, — пак не бих повярвал в него. Но Легет явно не се е съмнявал, че дъщеря му е убила майка си. И за да я прикрие, изпълва писмото си с подробности около тази стара история. Но освен думите на мисис Легет, че той е видял с очите си как става убийството, нямаме никакви други доказателства. От друга страна, тя също така каза, и то пред самата Габриел, че на детето от малко му е било внушавано, че баща му е убиец — това спокойно можем да повярваме. А не е вероятно, макар да е възможно, той да си прави целия този труд с друга цел, освен да ѝ попречи да се досети за собствената си вина. Оттук нататък обаче всяко предположение звучи еднакво правдоподобно. Мисис Легет го е искала и го е получила. Защо тогава го убива, по дяволите?!

— Божичко, колко си непоследователен — оплака се Фицтивън. — Нали отговори на този въпрос още в лабораторията? Защо не уважаваш собствените си отговори? Каза, че го е убила, защото писмото ѝ се е сторило като написано от самоубиец и е решила, че смъртта му ще осигури безопасността ѝ.

— Тогава звучеше добре — признах. — Но не и сега, след като размислих хладнокръвно и разгледах фактите. Години наред тя крои планове как да го спечели и най-търпеливо изчаква шанса си. Значи е представлявал някаква ценност за нея.

— Но не го е обичала или поне нямаме основания да смятаме, че е имала чувства към него. От тази гледна точка никаква ценност не е представлявал за нея — само ловен трофей. А смъртта му не намалява тази стойност — главата се балсамира и се окачва на стената.

— Защо тогава прави всичко възможно Ъптън да не се срещне с него? Защо е убила Рупърт? Защо се е нагърбила с всичко? Опасността

е била за него в края на краищата. Защо я поема, ако той не е представлявал за нея никаква ценност? Защо рискува всичко това, само и само той да не научи, че миналото е оживяло?

— Май че разбирам какво се опитваш да кажеш — бавно произнесе Фицтивън. — Според теб...

— Чакай — има още нещо. Разговарях на два пъти с Легет и жена му. И двата пъти не си размениха нито дума, макар че тя положи много труд, за да ми внуши, че ако го няма него, би ми казала нещо за изчезването на дъщеря си.

— А ти къде намери Габриел?

— След като видяла мъртвия Рупърт, тя избягала при Холдорнови с всичките си пари и бижута — бижутата дала на Мини Хърши да ги продаде. Самата Мини купила някои от тях за себе си — мъжът ѝ бил спечелил доста пари на зарове две-три нощи преди това — полицията провери — и го изпратила да заложи останалите. Бил задържан в една заложна къща, просто като съмнителен тип.

— Завинаги ли е напускала дома си?

— Не можем да я виним за това — баща си смятала за убиец, а майка си видяла да извършва убийство. Кой би останал да живее в такава къща?

— Смяташ значи, че Легет и жена му са били в лоши отношения? Не е изключено — напоследък рядко ги виждах, пък и не бяхме толкова близки, та да ми се доверят. Допускаш ли, че е подразбрал нещо — някаква част от истината за нея?

— Възможно е — но не дотам, че да не поеме вината за убийството на Рупърт. Освен това дори да е научил нещо, то не е било свързано с тази по-нова история, защото при първата ми среща с него той искрено вярваше в кражбата с взлом. Но от друга страна...

— О, я стига! Не можеш да живееш, ако не вмъкнеш навсякъде две „но“ — та и едно „ако“. Не виждам никакви основания да се съмняваме в разказа на мисис Легет. Най-доброволно си призна всичко. Защо трябва да допускаме, че ще лъже, за да хвърля вина върху себе си?

— Имаш предвид убийството на сестра ѝ ли? Нали е била оправдана, а френската система сигурно е като нашата — два пъти не могат да те съдят за едно и също престъпление каквото и да си признаеш след това. Така че тя нищо не рискуваше, братко.

— Колко си дребнав. Пийни още бира, дано станеш по-великодушен.

На съдебното следствие за убийствата на Легет и Рупърт отново видях Габриел, но не бях сигурен, че ме е познала. Беше с Мадисън Андрюс, адвокатата на Легет, който сега се грижеше за делата и наследството му. И Ерик Колинсън беше там, но — колкото и да е странно — не с Габриел. Кимна ми, и толкоз.

Вестниците се докопаха до разказа на мисис Легет относно събитията в Париж през 1913 г. и два-три дни вдигаха голяма пушилка. С намирането на диамантите на „Холстед и Бошан“ детективската агенция „Континентал“ излезе от играта: върху папката с делото „Легет“ написахме „Към архив“. Аз се качих в планината, за да извършва едно разследване за собственика на златна мина, който подозираше, че е мамен от служителите си. Очаквах да остана горе поне месец — работи като тази поглъщат много време. Вечерта на десетия ден обаче ми се обади Стария — моят шеф.

— Изпращам Фоули да те замести — рече. — Но ти не го чакай. Вземи първия влак. Делото „Легет“ отново е на дневен ред.

ВТОРА ЧАСТ

ХРАМЪТ

9. СЛЕПЕЦ В ТЪМНА СТАЯ

Мадисън Андрюс беше висок, мършав, шейсетгодишен мъж с рошава бяла коса и същите вежди и мустаци, които подчертаваха руменината на кокалестото му, стегнато лице. Винаги носеше широки дрехи, дъвчеше тютюн и на два пъти през последните десет години бе цитиран в съда като ответник при бракоразводни дела.

— Предполагам, че младият Колинсън ви е наговорил какво ли не по мой адрес — започна той. — Изглежда, е решил, че карам второ детство — почти ми го каза.

— Не съм се виждал с него. От два часа съм в града — колкото да отскоча до кантората и да дойда тук.

— Той може да й е годеник, но аз отговарям за нея и предпочетох да последвам съвета на доктор Рийз. Той е неин лекар. Каза ми, че ако я пуснем за кратко в Храма, това ще допринесе повече от всичко друго за възстановяването на душевното й равновесие. Не можех да пренебрегна съвета му. Холдорнови може да са шарлатани и вероятно са такива, но Джоузеф Холдорн е единственият човек, с когото тя разговаря доброволно, в чието присъствие се чувства омиротворена, откакто умряха родителите й. Доктор Рийз каза, че ако не удовлетвори желанието й да отиде в Храма, може да влошим състоянието й. Как тогава да пренебрегна мнението му само защото то не попадало на младия Колинсън?

— Прав сте — рекох.

— Не си правя никакви илюзии по отношение на този култ — продължи да се оправдава адвокатът. — Най-вероятно е лъжа и измама като всички останали. Но в момента не ни занимава религиозната му страна, а терапевтичната, способността му да излекува ума на Габриел. Дори ако членството в него не е напълно безопасно за момичето, аз пак бих се изкушил да го пусна. Моето твърдо убеждение е, че най-важната ни грижа сега е нейното оздравяване и нищо не бива да ни попречи.

Човекът беше притеснен. Кимнах и премълчах, с надеждата да разбере какво именно го притеснява. И това постепенно започна да ми

се изяснява, докато той извърташе и усукваше.

Оказа се, че разрешил на Габриел да отиде в „Храма на Светия Граал“, следвайки съветите на доктор Рийз и пренебрегвайки протестите на Ерик Колинсън. Тя настоявала да отиде и тъй като в момента там се намирала такава видна и уважавана персона като мисис Ливингстън Родман, а Холдорнови били приятели на Едгар Легет, Андрюс я пуснал. Това станало преди шест дни. Взела със себе си мулатката — Мини Хърши — да ѝ прислужва. Доктор Рийз я посещавал всеки ден. На четвъртия ден намерил, че състоянието ѝ се е подобрило. На петия обаче то тревожно се влошило. Умът ѝ бил позамъглен от всеки друг път и проявявала симптомите на човек, изживял тежък шок. Нищо не могъл да научи от нея. И от Мини нищо не измъкнал. Нито пък от Холдорнови. По никакъв начин не можел да разбере какво се е случило и дали изобщо нещо се е случило.

Ерик Колинсън държал докторът да му докладва всеки ден. Рийз му казал истината относно последната си визита. Колинсън освирепял. Настоял незабавно да вземат момичето от Храма — твърдял, че Холдорнови се готвели до го убият. Двамата с Андрюс се спречкали жестоко. Според адвокатата тя просто повтаряла болестта си, от която неминуемо би се излекувала, и то бързо, ако я оставели там, където желаела да бъде. Рийз бил склонен да се съгласи с Андрюс. Но не и Ерик. Заплашил да вдигне голям шум, ако незабавно не я вземат оттам. Това именно притесняваше адвокатата. Щеше да се zlepостави сериозно при положение, че нещо се случи с нея, ако се разчуеше, че той — опитният, врял и кипял адвокат — е допуснал довереницата му да попадне на такова място. От друга страна, твърдеше, че искрено е убеден в благотворното влияние на Храма върху здравето ѝ. А не му се искаше да ѝ се случи нещо лошо. Така че накрая постигнал споразумение с Колинсън: да позволят на Габриел да остане в Храма поне още няколко дена, но да се изпрати там някой да бди над нея и да внимава Холдорнови да не ѝ изиграят мръсен номер. Рийз предложил да се обърнат към мен — бил силно впечатлен от моето сполучливо разнищване на смъртта на Легет. Колинсън се противопоставил — моята безчовечност била според него до голяма степен виновна за сегашното състояние на Габриел, но накрая отстъпил. Все пак вече бях запознат с Габриел и нейната история, пък и не съм бил обърнал напълно първото разследване — способностите ми компенсирани

коравосърдечието ми или нещо такова. Така че Андрюс телефонираше на Стария, предложил му достатъчно високо възнаграждение, което да обезщети прехвърлянето ми от друго дело, и ето ме тук.

— Холдорнови знаят, че ще отидете — завърши адвокатът. — Отношението им е без значение. Просто им казах, че двамата с доктор Рийз сме решили така: докато психическото състояние на Габриел се поуравновеси, най-добре до нея за всеки случай да има способен мъж — не толкова да я охранява, колкото да предпази околните от неин изблик. Не е необходимо да ви давам указания. Достатъчно е просто да вземете всички предпазни мерки.

— А мис Легет знае ли за мене?

— Не и не смятам, че трябва да ѝ казваме. Естествено ще бдите над нея колкото се може по-незабелязано, но не мисля, че в сегашното си състояние ще обърне достатъчно внимание на присъствието ви, че да се разстрои. Ако ли нещо такова стане... ще видим каква ще правим.

Андрюс написа бележка до Арония Холдорн. Час и половина по-късно седях насреща ѝ в приемната на Храма и чаках да я прочете. След това тя ми предложи дълги руски папириси от бяла нефритова кутия. Извиних се, че предпочитам моите „Фатима“ и зацфраках запалката върху специалната масичка с принадлежности за пушене, която тя постави помежду ни. Когато и двамата запалихме, тя каза:

— Ще се постарая да ви настаним колкото се може по-удобно. Ние не сме нито варвари, нито фанатици. Подчертавам това, защото много хора се изненадват, че не сме. Това наистина е храм, но никой от нас не смята, че благополучието, удобствата или коя да е друга черта на цивилизования живот ще го оскверни. Вие сте външен човек. Може би — надявам се — ще се присъедините към нас. Обаче — не се притеснявайте — никой няма да ви досажда. Ако желаете, можете да присъствате на нашите служби, но само, ако желаете. Свободен сте да идвате в Храма и да го напускате, когато намерите за добре. Убедена съм, че и вие ще проявите същата деликатност, и съм също така убедена, че няма да се месите в онова, на което може да станете свидетел, колкото и особено да ви се стори то, щом няма опасност да навреди на вашата... пациентка.

— Да, разбира се — обещах.

Тя се усмихна сякаш в знак на благодарност, загаси фаса си в пепелника и стана.

— Ще ви покажа вашата стая.

И двамата не отронихме нито дума за предишното ми посещение.

Понесъл шапката и голямата си кожена чанта, аз я последвах към асансьора. Качихме се на петия етаж.

— Това е стаята на мис Легет — посочи Арония Холдорн вратата, пред която ние с Колинсън се бяхме редували да чукаме преди две седмици. — А ето и вашата — отвори тя срещуположната.

Стаята ми беше също като другата, но без дрешник. И моята врата нямаше заключалка на бравата.

— А къде спи прислужницата й? — попитах.

— В една от стаите за прислуга на най-горния етаж. Ако не се лъжа, доктор Рийз е в момента при мис Легет. Ще му съобщя за пристигането ви.

Благодарих й. Тя излезе и затвори след себе си. След петнайсетина минути на вратата се почука и влезе доктор Рийз. Той изговаряше думите особено — отривисто, много точно, а от време на време ги подчертаваше, като размахваше пенснето с черното шнурче, което нито веднъж не видях на носа му.

— Радвам се, че дойдохте — стисна ми ръката. — Надявам се да нямаме нужда от професионалните ви умения, но се радвам, че сте тук.

— Какво става? — попитах с тон, предназначен да предразполага към споделяне на тайни.

Той ме изгледа проникателно, почука с пенснето по нокътя на палеца си и заяви:

— Онова, което става, е — доколкото ми е известно — изцяло от моята област. За друго не знам. — Той пак ми стисна ръката. — На вас сигурно ще ви доскучае.

— Затова пък на вас сигурно не ви е скучно.

Той беше тръгнал към вратата, но спря, намръщи се, почука пак с пенснето по нокътя на палеца си и рече:

— Не, не ми е скучно.

Поколеба се, сякаш не можеше да се реши дали да добави още нещо, но тръгна да излиза.

— Имам право да поискам искреното ви мнение — настоях.

Той отново ми хвърли проникателен поглед.

— Не знам какво да мисля. — Помълча. — Не съм доволен. — Видът му също не беше доволен. — Ще намина пак по-късно. — Излезе и затвори вратата.

Няколко секунди по-късно отново надникна.

— Състоянието на мис Легет е изключително тежко. — Затвори вратата и се отдалечи.

— Явно ще падне голямо веселие — изръмжах аз под мустак, седнах до прозореца и запалих цигара.

На вратата се почука, влезе камериерка в черно-бяла униформа и ме попита какво ще желая за обяд. Беше жизнено, розовобузесто, пълно русо момиче на двайсет и няколко години, с любопитни сини очи, в които подскачаха весели пламъчета. Аз си пийнах уиски от шишето, което носех в чантата си, хапнах си здравата от храната, която момичето донесе след малко, и прекарах целия следобед в стаята.

Упоритото ми слухтене беше възнаградено — успях да засека Мини малко след четири часа, когато излизаше от стаята на Габриел. Очите на мулатката се око—кориха, като ме видя на прага на стаята.

— Влез — поканих я аз. — Доктор Рийз не ти ли каза, че съм тук?

— Не, сър. Вие... Нали нямате нищо общо е мис Габриел?

— Само ще си отварям очите на четири за нея и ще внимавам нито лошо да не ѝ се случи. А ти ще ме държиш в течение, ще ми казваш какво говори, какво прави, какво говорят и правят другите, ще ми помагаш и по този начин ще помагаш и на нея — защото в такъв случай няма да има защо да я безпокоя.

— Да, сър — с готовност се съгласи мулатката, но доколкото виждах по кафявото ѝ лице, идеята ми за близко сътрудничество не ѝ допадна особено.

— Как е тя сега?

— Направо е весела, сър. Тук ѝ харесва.

— Как прекара следобеда?

— Тя... Не зная, сър. Просто си го прекара... кротува.

Дотук нищо интересно.

— Доктор Рийз е на мнение, че е по-добре да ме знае за мен — продължих. — Така че няма защо да ѝ казваш, че съм тук.

— Няма, сър — тутакси обета момичето, но ми прозвуча по-скоро учтиво, отколкото искрено.

Рано вечерта се появи Арония Холдорн и ме покани да слеза на вечеря. Трапезарията беше облицована с ламперия от тъмен орех, мебелите също бяха орехови. Бяхме десет души на масата. Джоузеф Холдорн беше висок, с телосложение на класическа статуя, облечен с черна копринена роба. Косата му бе гъста, дълга, бяла и лъскава. Гъстата му брада, подрязана в кръгла форма, бе също бяла и лъскава. Арония Холдорн ми го представи само като Джоузеф, сякаш нямаше друго име. Всички останали също се обръщаха към него на малко име. Той ми се усмихна широко, показва ми равните си бели зъби и ми подаде силна, топла ръка. Лицето му, със здрав розов цвят, беше без никаква бръчица. Ведро и спокойно, особено ясните кафяви очи, то действуваше омиротворяващо. Същото омиротворяващо въздействие имаше и кадифеният му баритон.

— Щастливи сме, че сте сред нас — каза той.

Това бе най-обикновена, незначеща нищо учтива фраза, но въпреки това начинът, по-който я произнесе, ме накара да повярвам, че наистина съм го ощастливил. Сега вече ми стана ясна настойчивостта на Габриел Легет да дойде тук. Казах, че и аз съм щастлив да съм сред тях, и докато произнасях думите, искрено си вярвах.

Освен Джоузеф, жена му и синът му на масата присъстваха: мисис Родман — висока жена с крехко телосложение, прозрачна кожа, избелели очи и глас, който би могъл да се нарече само шепот; някой си Флеминг — млад, мургав, много слаб, с тъмни мустаци и вид на човек, отдаден изключително на собствените си мисли; майор Джефрис — с елегантно скроен костюм, крайно вежливи обноски, пълен, плешив, с жълтеникав тен; жена му — доста приятна персона въпреки кокетното си закачливо поведение, което би й отивало, ако беше с трийсет години по-млада; някоя си мис Хилън — с остра брадичка, остър глас и много напрегнато държане; и накрая мисис Павлов — съвсем младичка, с високи скули и мургаво лице, избягваща да погледне хората в очите. Храната, поднесена от двама млади филипинци, беше много вкусна. Разговорът не засягаше никакви религиозни теми. Всичко беше поносимо.

След вечеря се прибрах в стаята си. Подслушвах известно време пред вратата на Габриел, но не чух нищо. Пуших, мотах се и чаках

доктор Рийз, който ми беше обещал да дойде. Не дойде. Предположих, че е бил задържан от неотложен случай, каквито има често в лекарската практика, но въпреки това се раздразних. Никой не влезе в стаята на Габриел, нито пък излезе оттам. На няколко пъти отивах на пръсти да слухтя. Първия път нищо не чух. Втория път чух леко шумолене, което нищо не значеше. Малко след десет часа покрай вратата ми минаха няколко души — вероятно се прибираха в стаите си за през нощта. В единайсет и пет чух, че вратата на Габриел се отваря. И аз отворих моята. По коридора, към задното стълбище на къщата, вървеше забързано Мини Хърши. Изкуших се да я повикам, но се сдържах. Предишният ми опит да измъкна нещо от нея се бе овенчал с пълен неуспех, а не се чувствах достатъчно тактичен, за да изпробвам шансовете си за нещо по-добро.

Изгубих надежди да се видя този ден с доктор Рийз. Изгасих лампата, оставих вратата си откρεхната, седнах в тъмното, загледах се в отсрещната врата и взех да проклинам света. Спомних си анекдота за слепеца, който търсел в тъмна стая черна шапка, която изобщо не била там, и му влязох в положението. Малко преди полунощ в стаята на Габриел влезе Мини, облечена с палто и с шапка, сякаш пристигаше отвън. Не ме видя. Станах безшумно и се опитах да надникна покрай нея, когато отвори вратата, но не ми провървя. Мини остана вътре почти до един часа, след което излезе на пръсти и внимателно затвори. Това бе излишна предпазна мярка, предвид дебелия килим. И именно затова ме разтревожи. Отидох до вратата и тихичко повиках:

— Мини!

Може би не ме чу. Отдалечи се все така на пръсти към дъното на коридора. Това ме обезпокои още повече. Забързах подире ѝ и я спрях, като я улових за тънката китка. Лицето ѝ беше безизразно като на индиански вожд.

— Как е тя? — попитах.

— Мис Габриел е добре, сър. Само я оставете на мира — изломоти момичето.

— Не е добре. Какво прави сега?

— Спи.

— Упоена с наркотици, нали? — Тя вдигна сърдити тъмнокафяви очи, но пак ги впи в килима и нищо не каза. — За това ли те изпрати

навън — да ѝ намериш наркотик? — настоях аз и я стиснах още по-здраво за ръката.

— Изпрати ме... да ѝ купя едно лекарство, сър.

— И след като го взе, заспа, така ли?

— Ддда, сър.

— Ще се върнем в стаята да видим какво прави.

Мулатката се опита да издърпа ръката си. Аз я стиснах по-здраво.

— Оставете ме на мира, мистър, иначе ще се развикам — заплаши ме тя.

— Ще те оставя на мира — може би — след като я видим — рекох аз и я извъртях кръгом, като я хванах с другата ръка за рамото. — Така че, ако ще викаш, започни отсега.

Никак не ѝ се искаше да се върне, но не ми се наложи да я влача подире си. Габриел Легет лежеше на една страна в леглото, кротко спеше, а завивките едва-едва помръдваха в такт с дишането ѝ. В спокойно състояние дребното ѝ бледо лице, обрамчено от кестеняви къдрици, изглеждаше като на малко дете. Пуснах Мини и се прибрах в стаята си. Седнал там в тъмното, разбрах защо хората си гризат ноктите. Седях така цял час, ако не и повече, след което се проклех, задето се държа като стара баба, събух си обувките, избрах най-удобното кресло, качих си краката на едни стол, увих се в одеяло и заспах с лице към вратата на Габриел Легет.

10. УВЕХНАЛИ ЦВЕТА

Отворих сънливо очи, реших, че съм задрямал само за минутка, пак ги затворих, унесох се и отново си наложих да изляза от полуспящото си състояние. Нещо не беше наред. С усилие на волята отворих широко очи, затворих ги, пак ги отворих. Онова, което не беше наред, бе свързано именно с тях. Обгръщаше ме мрак независимо дали бяха отворени или затворени. Това би трябвало да е логично: нощта беше много тъмна, а прозорците ми бяха далеч от уличните лампи. Би трябвало, но не беше — спомних си, че оставих вратата отворена, а в коридора беше светло.

Отсреща ми липсваше бледият правоъгълник, очертан от рамката на моята врата. Вече бях прекалено буден, за да скоча като ужилен. Затаих дъх и се ослушах, но чух само тиктакането на собствения си часовник. Предпазливо мръднах ръка и погледна фосфоресциращия циферблат — три и седемнайсет. Бях спал повече, отколкото си мислех, а лампата в коридора бе изгасена.

Главата ми бе като замаяна, тялото си усещах натежало и схванато, в устата си имах лош вкус. Измъкнах се изпод одеялото, слязох сковано от двата стола — мускулите не ми се подчиняваха. На пръсти — по чорапи — отидох до вратата и се блъснах в нея. Беше затворена. Отворих, а навън лампата си светеше както преди. Въздухът, който нахлу откъм коридора, ми се стори учудващо свеж, режещ, чист. Извърнах лице назад към стаята и взех да душа. Долових аромат на цветя — лек, но задушлив, по-скоро миризма на затворено помещение, в което са увехнали цветя. Момини сълзи, маргаритки и май че още нещо. Прекарах известно време в опити да разделя мириса на съставните му части и най-сериозно се постарях да определя дали присъства следа от орлови нокти. Сетне си спомних смътно, че бях сънувал погребение. За да си възстановя по-точно съня, се облегнах на рамката на вратата и се оставих дрямката да ме унесе. Стресна ме клюмването на главата ми. С мъка отворих очи, застанал на крака, които не ми се подчиняваха, и тъпо се чудех защо не си лягам. Докато дремех над идеята дали пък няма някаква причина, поради която не е

редно да заспивам, опрях ръка на стената, за да се задържа прав. При това докоснах ключа на лампата. Добре, че го натиснах. Светлината опърли очите ми. Присвих ги и видях един реален за мен свят, спомних си, че съм тук по работа. Отидох в банята; обаче и след като се напписах със студена вода, продължих да се чувствавам замаян, с помътнен мозък, но поне донякъде в пълно съзнание.

Изгасих лампата, прекосих коридора, ослушах се пред вратата на Габриел, но нищо не чух. Отворих, влязох вътре, затворих след себе си. Светлината от фенерчето ми показва празно легло със смотани в долния му край завивки. Опипах вдлъбнатината, оставена от тялото ѝ — беше студена. В банята и дрешника нямаше никой. Изпод леглото се подаваха чифт зелени пантофки, а на облегалката на стола бе метнат зелен пенъор или нещо от този род.

Върнах се в стаята си, за да се обуя, и тръгнах надолу по стълбите, твърдо решен да претърся къщата от тавана до мазето. Възнамерявах да започна тихомълком, но сетне, ако не откриех нищо, което бе твърде вероятно, щях да вдигна врява до небесата, да ритам по вратите и да събудя всичко живо, докато момичето не се намери. Искаше ми се да го откроя възможно най-бързо, но тъй като то имаше голям аванс пред мен, няколко минути повече или по-малко вече нямаше да променят кой знае колко нещата — така че нито губих време, нито хукнах презглава. Когато бях някъде между втория и първия етаж видях долу нещо да мърда — или по-точно долових някакво движение, без всъщност да го видя. Движеше се откъм входната врата към вътрешността на къщата. В този миг бях с лице към асансьора и парапетът на стълбището ми препречваше вратата, така че нещото само ми се мярна между пръчките на парапета. Докато фокусирам погледа си, вече нямаше нищо за гледане. Стори ми се, че беше човешко лице, но в моето положение всеки би си помислил същото. Докато стигна партера, вестибюлът и коридорите, доколкото можех да видя, бяха безлюдни. Запътих се към задната част на къщата, но замръзнах на място. За пръв път, откак се бях събудил, чух звук, който не бе предизвикан от мен самия. Отвън по стъпалата изтопуркаха човешки стъпки. Отидох до вратата, сложих една ръка на резето, другата на дръжката, натиснах ги едновременно и рязко отворих с лявата ръка, като същевременно отпуснах дясната досами пистолета. На най-горното стъпало стоеше Ерик Колинсън.

— Какво правиш тук, дявол да те вземе? — попитах кисело.

Историята се оказа дълга, а той — твърде възбуден, за да я предаде като хората. Доколкото можах да проумея, имал навика всеки ден да се обажда на доктор Рийз, за да научи как е Габриел. Днес — по-точно вчера, — както и предишната вечер, не успял да се свърже с него. Звънял му до два часа през нощта. Казали му, че не си бил у дома и никой от близките му не знаел къде е, нито защо не се е прибрал. И тогава, след въпросното обаждане в два часа, Ерик дошъл тук и взел да се мотае около Храма с надеждата, че може да ме зърне и да научи нещо за момичето. Нямам намерение, каза, да влиза в къщата, но ме видял да надничам през вратата.

— Какво си ме видял?

— Да надничате.

— Кога?

— Преди минута.

— Не съм бил аз. Какво видя всъщност?

— Някой се показва за миг. Стори ми се, че бяхте вие, и дойдох веднага — бях на ъгъла, в колата. Габриел добре ли е?

— Разбира се — уверих го аз. Нямаше смисъл да му казвам, че съм тръгнал да я търся — щеше да се развика насреща ми. — Само не говори толкова високо. Значи близките на Рийз не знаят къде е?

— Да, и са много обезпокоени. Но това няма значение, щом като Габриел е добре. — Той ме хвана за ръката. — Мога ли... мога ли да я зърна? Само за миг. Нищо няма да кажа. Няма нужда дори да научи, че съм я видял. Нямам предвид още сега, но ще можете ли да го уредите?

Това момче беше младо, високо, силно и изгарящо от желание да бъде съсипано заради Габриел Легет. А аз знаех, че нещо не е наред. Нямах представа какво точно. Нито какво ще трябва да направя, за да въведа ред, или от каква помощ ще имам нужда. Не можех да си позволя разкоша да го отпратя. От друга страна, изключено бе да му кажа как точно стояха нещата — щеше да освирепее. Затова рекох:

— Хайде, влез. Тръгнал съм да проверявам дали всичко е наред. Можеш да ме придружиш, ако пазиш тишина, пък сетне ще видим.

Той влезе, като ме гледаше, сякаш съм свети Петър, който му отключва рая. Затворих подире му, вкарах го във вестибюла и се запътихме по главния коридор. Все едно, че бяхме сам-самички в цялата къща. Но изведнъж се оказа, че не е така. Откъм ъгъла точно

пред нас се появи Габриел Легет. Боса. Единственото ѝ облекло бе жълтеникава копринена нощница, оплескана с тъмни петна. В двете си протегнати напред ръце носеше огромен нож, почти меч. Целият беше червен, мокър. Голите ѝ ръце също бяха червени и мокри. На едната си буза имаше кърваво петно. Очите ѝ бяха бистри, ясни, спокойни. Малкото ѝ челце бе гладко, устата — здраво стисната. Приблужи се до мен, впила необезпокоен поглед в моите обезпокоени очи, и изрече с равен глас, сякаш е знаела, че ще бъда там, и просто е дошла при мен.

— Вземете го. Това е улика. Аз го убих.

— Ъ? — попитах аз.

Без да откъсва очи от моите, тя продължи:

— Нали сте детектив. Заведете ме там, където ще ме обесят.

Оказа се, че е по-лесно да мръдна ръцете си, отколкото езика. Поех от нея кървавия нож. Беше с широко, дебело острие, наточено от двете страни, с бронзова дръжка във формата на кръст. Ерик ме бутна, за да мине пред мен, и като пелтечеше нещо нечленоразделно, протегна към момичето треперещи ръце. То се сви и се притисна към стената, с ужасено лице.

— Не му позволявайте да ме докосва! — извика.

— Габриел! — възкликна той и посегна към нея.

— Не, не! — задъхано изрече тя.

Аз се пъгнах в прегръдките му, заставайки между тях двамата, с лице към него, опрях ръка в гърдите му, забутах го назад и изръмжах:

— Стой мирно, чуваш ли!

Той ме сграбчи за раменете с огромните си загорели ръце и започна да ме изтиква встрани. Приготвих се да го фрасна по брадичката с бронзовата дръжка на големия нож. Обаче не ми се наложи да отивам до такава крайност: загледан в момичето през моето рамо, той забрави намеренията си и ръцете му се свлякоха от раменете ми. Натиснах по-силно с ръката, опряна в гърдите му, и го забутах назад, докато опря в стената. След това отстъпих встрани, за да ги държа под око и двамата, застанали с гръб към срещуположните стени.

— Стой мирно, докато разберем какво е станало — наредих му аз и се обърнах към момичето, като посочих ножа: — Какво се случи?

Тя пак се беше успокоила.

— Елате — каза. — Ще ви покажа. Само нека Ерик да не идва, моля ви.

— Той няма да ти досажда — обещах.

Тя кимна много сериозно и ни поведе напред, откъдето беше дошла. Свихме зад ъгъла и видяхме малка желязна врата, леко откrehната. Тя мина първа. Аз след нея. Колинсън по петите ми. В лицето ме удари свеж въздух. Погледнах нагоре и видях бледи звезди на тъмното небе. Сведох очи и на светлината, която идваше откъм отворената врата, забелязах, че вървим по бяла мраморна настилка или петоъгълни плочи, имитиращи бял мрамор. Единствената светлина идваше през отворената врата отзад. Извадих фенерчето си. Габриел тръгна, без да бърза, по мраморните плочи, които сигурно бяха ледени за босите ѝ крака, и ни поведе право към някаква квадратна сивкава форма, която се мержелееше пред нас. Когато спря до нея и каза: „Ето!“, аз запалих фенерчето. Светлината се отрази ярко от искрящо бял олтар, целият в кристал и сребро. На най-долното от трите стъпала лежеше по гръб мъртъв доктор Рийз.

Лицето му бе спокойно, сякаш спеше. Ръцете му бяха отпуснати покрай тялото. Дрехите му не бяха измачкани, макар че сакоето и жилетката му бяха разкопчани. Ризата му бе цялата в кръв. На гърдите му зееха четири рани, всичките еднакви — с големината и формата на ножа, който момичето ми бе дало. Кръвта беше спряла да тече, но като сложих ръка на челото му, то беше още топло. По стъпалата на олтара имаше кръв, а най-долу се въргаляше съвсем здраво пенснето му, все така закачено на черното си шнурче. Изправих се и насочих лъча светлина към лицето на Габриел. Тя премигна и присви очи, но лицето ѝ не изрази нищо повече.

— Ти ли го уби? — попитах.

Младият Колинсън излезе от трансa си, за да изреве:

— Не!

— Затваряй си устата — наредих му аз и се приближих плътно до момичето, та той да не може да се намърда помежду ни. — Уби ли го? — повторих въпроса си.

— Учудвате ли се? — изрече тя съвсем тихо. — Нали бяхте там, когато мащехата ми каза за проклятието на рода Дейн, чиято кръв тече в жилите ми. Чухте какво означава това и какво очаква всеки, който се доближи до мен. Нима не сте предполагали нещо подобно? — посочи тя мъртвеца.

— Я стига глупости — наредих аз, като същевременно се опитвах да си обясня на какво се дължи спокойствието ѝ. Вече я бях виждал фразка до ушите с наркотици и ми беше ясно, че това е нещо друго. Само че представа си нямах какво. — Защо го уби?

Колинсън сграбчи ръката ми и рязко ме извърна към себе си. Беше извън кожата си от вълнение.

— Какво стоим и приказваме! — извика. — Трябва веднага да я махнем оттук, да скрием трупа или да го преместим някъде, където да не се досетят, че тя го е убила. Знаете как се правят тези работи. Аз ще я отведа у дома, а вие се заемете с останалото.

— Така ли? — попитах. — И какво по-точно да направя? Да насоча уликите към някой от прислужниците филипинци, та да обесят него вместо нея?

— Да, точно така. Знаете как да...

— Да, ама не! Много красиви идеи ти идват в главата!

Лицето му стана керемиденочервено.

— Аз нямах... — запелтечи той. — Нямах предвид да обесят някого, вярвайте ми. Не бих искал такова нещо. Не може ли обаче да се направи така, че той да се отърве? Аз... аз ще го възнаградя богато. Той би могъл...

— Я стига — изръмжах. — Само ни губиш времето.

— Трябва! — настоя Ерик. — Бяхте поставен тук, за да се грижите за Габриел, и сега трябва да направите нещо!

— Ами? Ти си бил голям умник.

— Знам, че много искам от вас, но ще заплатя...

— Престани. — Измъкнах ръката си от неговата и пак се обърнах към момичето. — Кой още беше тук, когато това се случи?

— Никой.

Осветих с фенерчето наоколо, после трупа, олтара, целия под, стените, но не видях нищо ново. Стените бяха бели, гладки и плътни, с изключение на вратата, през която бяхме дошли, и втора, съвършено същата, на отсрещната стена. Четири прави, варосани, голи стени се издигаха към небето на височина шест етажа. Поставих дългия нож до трупа на Рийз, изгасих фенерчето и се обърнах към Колинсън:

— Ще отведем мис Легет горе в стаята ѝ.

— За бога, трябва да я махнем оттук, от тази къща, още сега, докато има време!

Казах, че Габриел ще представлява чудесна гледка, ако хукне боса по улиците, само по окървавена нощница. Светнах отново фенерчето, защото го чух да прави нещо. Тъкмо си събличаше палтото.

— Колата ми е на ъгъла — рече. — Ще я занеса дотам.

И тръгна към нея с протегнато напред сако. Тя изтича зад мен, мина от другата ми страна и изстена:

— Не му давайте да ме докосва!

Протегнах ръка, за да го спра. Но тя не беше достатъчно яка. Габриел се скри зад гърба ми. Колинсън се втурна да я гони и тя мина пред мен. Почувствувах се като център на въртележка и това никак не ми допадна. Когато Ерик изскочи пред мен, аз забих рамо в ребрата му и го запокитих към олтара. Последвах го, заставах твърдо пред снажния дръвник и избухнах:

— Веднага престани! Ако желаеш да участваш в играта, ще спреш да вършиш каквото и да било на своя глава и ще правиш само каквото ти се каже! Остави я на мира! Ясно ли е?

Той се изправи на крака и започна:

— Ама вижте какво, не можете да...

— Остави я на мира! — повторих. — Остави и мен на мира! Още една глупост, и ще те фрасна по ченето с дулото на пистолета! Така че да му мислиш! Ще се държиш ли човешки?

— Добре — измънка той.

Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как Габриел тича като сивкава сянка към отворената врата. Босите ѝ крака не вдигаха никакъв шум по плочите за разлика от моите обувки, когато хукнах подире ѝ. Спипах я чак на прага и я хванах през кръста. Миг по-късно ръката ми рязко бе издърпана и аз бях метнат на една страна. Шляпнах се в стената и се свлякох на едно коляно на пода. Колинсън, който в тъмното ми се видя висок два метра и половина, стърчеше над мен и сипеше по мой адрес какво ли не, но долових само: „Да пукнеш дано!“

Можете да си представите настроението ми, когато се изправих. Не ми стигаше, дето се правех на бавачка на една откачена, ами сега и приятелят ѝ ме мятеше наляво-надясно като парцалена топка. Вмъкнах в гласа си максималното лицемерие, на което бях способен, и подхвърлих небрежно:

— Не биваше така! — Сетне отидох при застаналата до вратата Габриел: — Хайде да се качим в стаята ти.

— Без Ерик! — заяви тя.

— Той няма да ти досажда — обещах повторно, като се надявах, че този път казвам истината. — Хайде да вървим.

Тя се поколеба, после мина през вратата. Колинсън, донякъде смутен, донякъде войнствен, но общо взето, недоволен, тръгна подире ми. Затворих и попитах момичето дали има ключ.

— Не — отговори то, сякаш изобщо не беше чувало, че вратата се заключва.

Качихме се с асансьора, като Габриел през цялото време внимаваше да съм между нея и годеника ѝ, ако все още беше такъв. Той се взираше втренчено в празното пространство. Аз изучавах лицето ѝ и се опитвах да отгатна дали шокът я е върнал към нормалното ѝ състояние, или още повече я е отдалечил от него. Както я гледах, по-вероятно беше първото, но нещо отвътре ми подсказваше, че не е така. По пътя от олтара до нейната стая не срещнахме никого. Светнах лампата и влязохме. Затворих вратата и се облегнах на нея. Колинсън метна палтото и шапката си на един стол и застана със скръстени ръце, загледан в Габриел. Тя се отпусна на ръба на леглото и се втренчи в краката ми.

— Разкажи ни всичко, само че бързо — наредих аз.

Тя вдигна очи към лицето ми.

— Сега бих искала да поспя.

Това окончателно реши въпроса дали е нормална, поне що се отнася до мен. Но сега дойде ред да се тревожа за нещо друго — стаята не беше в същото положение, в което я бях оставил преди съвсем малко време. Затворих очи и се опитах да раздрусам паметта си, за да ми покаже как е изглеждала преди. После ги отворих и се огледах наоколо.

— Може ли? — попита Габриел.

Оставих въпроса ѝ висящ и обиколих с поглед всеки предмет. Единствената промяна, която установих, бе палтото на Ерик и шапката му върху стола. В присъствието им нямаше нищо тайнствено, но — реших аз — смущаваше ме именно столът. И продължаваше да ме смущава. Приблжих се и вдигнах палтото. Под него нямаше нищо. Ето кое не беше наред: трябваше да има зелен пенъор или нещо подобно. Огледах стаята, но никъде не го видях, а не бях дотолкова

сигурен, че ще го намеря, та да претърся всичко. Зелените пантофи се подаваха изпод леглото.

— Сега не може — казах на момичето. — Иди в банята да се измиеш от кръвта и после се облечи. Вземи си дрехите в банята. Щом се облечеш, дай нощницата па Ерик. — Обърнах се към него: — Ще я сложиш в джоба си и ще я държиш там. Няма да излизаш от стаята, докато не се върна, и никого да не пускаш вътре. Няма да се бавя. Имаш ли пистолет?

— Не, но аз...

Момичето стана от леглото, приближи се плътно до мен и го прекъсна:

— Не бива да ме оставяте насаме с него — изрече много настоятелно. — Няма да го допусна. Не ви ли стига, че вече убих един човек тази нощ? Не ме карайте да убивам втори.

Говореше много сериозно, без да е възбудена, сякаш думите й бяха съвсем разумни.

— Трябва да изляза за малко — настоях аз. — А ти не бива да оставаш сама. Прави, каквото ти казвам.

— Съзнаваш ли какво вършиш? — попита ме момичето с тъничък, уморен глас. — Сигурно не, защото иначе не би го вършил. — Беше с гръб към Колинсън. Повдигна лице към мен, така че по-скоро видях, отколкото чух, думите, произнесени от устните й: — Само не Ерик. Пусни го да си върви.

Направо ме побърка. Още малко, и щях да съм напълно готов за съседната до нейната стая в лудницата: сериозно се изкуших да я послушам. Посочих с палец банята и рекох:

— Можеш да останеш вътре, докато се върна, но той трябва да бъде в стаята.

Тя кимна отчаяно и влезе в малкия дрешник. Когато прекоси после стаята на път за банята, понесла дрехите в ръце, под клепките й блестяха две сълзи. Подадох пистолета си на Ерик. Ръката, с която го пое, бе напрегната, трепереща. Дишаше много шумно.

— Не върши глупости — скарах му се аз. — Поне веднъж ми помогни, вместо да ми пречиш. Никой да не влиза и да не излиза — ако се наложи да стреляш, стреляй!

Той се опита да каже нещо, не можа, сграбчи най-близката до него моя ръка и се постара да я изкълчи. Измъкнах я и тръгнах към

лобното място на доктор Рийз. Доста мъка видях, докато се добера до него. Желязната врата, през която бяхме минали само преди няколко минути, сега беше заключена. Ключалката ми се видя твърде проста. Подхванах я със сложните аксесоари, прикрепени към джобното ми ножче, и не след дълго я отворих. Но вътре не открих зеления пенъор. Не открих и тялото на Рийз върху стъпалата на олтара. Никъде не го видях. Ножът беше изчезнал. Изчезнала бе и всяка следа от кръв, с изключение на жълтоватото петно върху белите плочи, където бе изтекла цяла локва. Някой беше разтребвал.

11. БОГЪТ

Върнах се във вестибюла, където в една ниша бях зърнал телефон. Телефонът наистина беше там, но не даваше сигнал. Оставих слушалката и се запътих към стаята на Мини Хърши на шестия етаж. До този момент не бях имал никакъв успех с мулатката, но явно бе предана на господарката си, а при липсата на телефон имах нужда от куриер.

Отворих вратата на стаята ѝ — без ключалка като всички останали — и затворих след себе си. Прикрих с ръка стъклото на фенерчето и го запалих. През пръстите ми се процеждаше достатъчно светлина, за да видя момичето в леглото — спящо. Прозорците бяха затворени, въздухът — тежък, с една задушливост, която ми се стори позната — миришеше на стая, в която са увехнали цветя.

Погледнах Мини. Тя лежеше по гръб и дишаше през устата си. Лицето, натежало от съня, повече от всякога приличаше на индианско. Както я гледах и на мен ми се приспа. Грехота беше да я вдигам. Може би сънуваше... разтърсих глава, за да се избистри от мътилката, която я обземаше. Момини сълзи, маргаритки... повехнали цветя... дали не долавях и лекия аромат на орлови нокти? Въпросът ми се стори твърде важен. Фенерчето тежеше в ръката ми, много тежеше. По дяволите, нека го изтърва. Удари се в крака ми и аз се озадачих — кой ли докосна крака ми? Габриел Легет ме молеше да я отърва от Ерик Колинсън. В това като че ли нямаше никаква логика, или пък може би имаше? Отново отчаяно се опитах да разтърся глава. Тежеше цял тон и едва помръдна. Усетих, че се олюлявам. Протегнах напред един крак, за да запазя равновесие. Кракът беше безсилен, мек, тестен. Трябваше или да направя още една крачка, или да падна. Направих крачката, принудих главата си да стои изправена, а очите — отворени, и потърсих място, където да падна. Тогава на петнайсетина сантиметра от носа си зърнах прозореца. Политнах напред, бедрата ми се удариха в перваза и аз се задържах изправен. Опрях ръце на перваза. Потърсих дръжките в долната част на прозореца и без да съм сигурен, че съм ги намерил, вложих всичките си сили в опит да вдигна рамката нагоре.

Прозорецът не помръдна. Ръцете ми бяха като заковани за дървото. Мисля, че изхълцах отчаяно, и като се подпрях с дясната ръка на перваза, с лявата заудрях стъклото по средата, с разтворена длан. През отвора нахлу въздух, който ме защита като амоняк. Долепих лице до отвора и задишах с уста, нос, очи, уши, с всяка пора, смеех се, а към устата ми се стичаха сълзи от парещите очи. Стоях и вдишвах, докато се уверих поне донякъде, че краката ще ме държат, а очите ще виждат, че ще мога отново да се движа и да мисля, макар че и дума не можеше да става за бързина и сигурност. Но не можех да продължа да изчакам. Сложих носната си кърпичка на устата и носа и се извърнах от прозореца.

На по-малко от метър от мен в тъмната стая се гърчеше някакво тяло, което обаче не беше от плът. Беше високо, но не толкова, колкото изглеждаше, защото не бе стъпило на пода, а се носеше на една педя над него. Краката му... крака имаше, но не бих могъл да кажа каква бе формата им. Сякаш нямаха очертания, както нямаха конкретни очертания тялото, ръцете, главата и лицето. Всичко се гърчеше, издуваше се и се свиваше, разтягаше се и се скъсяваше — не много, но непрестанно. Едната ръка потъна бавно в тялото, сякаш погълната от него, а след малко отново се появи, като лисната от чешма. Носът се протегна надолу към безформената дупка на устата, присви се нагоре, сля се с лицето, докато стана едно цяло с издутите бузи, отново нарасна. Очите се разстлаха, превърнаха се в гигантско око, което завладя цялата горна част на лицето, започна да се смалява, докато изобщо изчезна, и изведнъж отново видях две очи, където им беше мястото. Краката се сляха в един, като извиващ се жив пиедестал, после станаха три и отново два. Някоя черта или крайник не спираше да се свива конвулсивно, да трепти, да се криви и ми беше невъзможно да видя истинската им форма. Тялото приличаше на човек, който се носи из въздуха, със страховито зеленикаво лице и бледа плът, която не беше плът, но се виждаше в тъмното — течна, неспокойна и прозрачна като воден поток.

Тогава разбрах, че не съм на себе си от вдишването на аромата на увехнали цветя, но колкото и да се опитвах, не можех да си внуша, че не виждам онова пред себе си. То беше там. Ако протегнех ръка, можех да го докосна — трептящо и извиващо се между мен и вратата. Не вярвам в свръхестественото, но какво от това? То бе там. Не беше

игра с фосфоресцираща боя, нито мъж, наметнат с чаршаф. Предадох се. Стоях с носна кърпа върху носа и устата, без да шавам, без да дишам, вероятно и без да давам на кръвта си да циркулира. Стоях и гледах тялото.

То проговори, но не бих казал, че действително чух думи. По-скоро ги възприех чрез цялото си тяло:

— На колене, враг на господа бог! На колене!

Чак тогава се размърдах — облизах устните си с език, по-сух и от тях.

— На колене, прокълнат от бога! На колене, преди да е ударил часът на възмездие!

Виж, от доводи разбирам. Свалих кърпата, колкото да произнеса:

— Върви по дяволите!

Продраният ми глас прозвуча много особено. Нещото се загърчи конвулсивно, олюля се и се наклони към мен. Изпуснах кърпата и посегнах към него с двете си ръце. Уж го хванах, а всъщност — нищо. Ръцете ми бяха отгоре му, по-скоро вътре в него — потънали до китките, в самия му център, склучени една в друга. Но в тях нямаше нищо освен влага — влага без температура, нито топла, нито студена.

Усетих същата влага, когато лицето му доплава до моето. Захапах го... но зъбите ми тракнаха в празнотата, макар да виждах и да чувствах, че лицето ми бе врязано в неговото. А нещото се виеше и гърчеше, потръпваше и се тресеше, мятеше се бясно, разпадаше се в ръцете ми и пак се сливаше в мрака на стаята. Виждах през прозрачното му тяло моите склучени в центъра на влажната му плът ръце. Разтворих ги и заудрях нагоре-надолу със схванати, сгърчени като куки пръсти, опитвах се да го разкъсам на парченца и наистина го раздирах, макар то веднага след това да се сливаше. А аз усещах само влага и нищо друго.

Ето обаче, че ме връхлетя ново усещане, което се засили, нарасна неимоверно бързо — чувството за огромна, задущаваща тежест, която ме смазва. Нещото, което нямаше плътност, притежаваше тегло, което ме притискаше към пода и ме душеше. Коленете ми омекнаха. Изплюх лицето му, изтръгнах дясната си ръка от тялото му и го заудрях по главата, но усетих само мокрота, която облиза юмрука ми. С лявата си ръка отново започнах да го раздирам, да късам тази субстанция, която тъй ясно виждах и тъй слабо усещах. И тогава по лявата си ръка

зърнах още нещо — кръв. Тъмна, гъста, съвсем истинска кръв покриваше дланта ми, капеше от нея, стичаше се между пръстите ми. Изсмях се и съумях да намеря сили, за да повдигна гръб под чудовищната маса, която ме притискаше, да забия отново нокти във вътрешностите на нещото, да изграча: — Пипнах ли те!

През пръстите ми се процеди още кръв. Опитах пак да се изсмея, този път победоносно, не можах, но затова пък се задавих. Тежестта отгоре ми се удвои. Политнах назад, отпуснах се като чувал с гръб срещу стената, прилепих се към нея, за да не се свлека на пода. Студен, чист, стипчив въздух нахлу през счупения прозорец, обви раменете ми, защита ноздрите ми и ми даде да разбере — чрез разликата с въздуха, който бях вдишвал, — че ме бе притиснало не теглото на нещото, а отровният мирис на увехнали цветя. Зеленикавата бледа влажност се заизвива по лицето и тялото ми. Закашлях се, преминах през него, като залитах, запътих се към вратата, успях да я отворя и се проснах навън в коридора, който се оказа тъмен като стаята, от която бях излязъл.

Докато падах, някой се стовари отгоре ми. Но не беше нещо необяснимо. Беше човек. Коленете, забили се в гърба ми, бяха остри, човешки. Ръмженето, което издиша горещ въздух в ухото ми, беше човешко, изненадано. Ръката, сграбчена от моята, беше човешка, с тънка китка. Благодарих на господ, че бе тънка. Въздухът в коридора ми се отразяваше много добре, но не бях във форма да се справя с някой атлет. Вложих всичките си сили в хватката върху тънката китка, задърпах я под себе си, като се опитах да се претърколя върху колкото се може по-голяма част от нейния притежател. Другата ми ръка, праметната през слабото тяло на човека, докато се претъркувах, удари и събори на пода нещо твърдо, метално. Свих китка, за да го докопам с пръсти, и го познах по допира — възголемия нож, с който бе убит Рийз. Мъжът под мен, изглежда, бе стоял пред вратата на Мини и бе чакал да ме накълца, щом изляза. Спасило ме бе падането ми: не беше ме улучил, защото го бях препънал. Сега подритваше, посягаше, опитваше се да ме докопа от легналото си с лице към пода положение, закотвен от моите деветдесет кила. Вкопчил пръсти в ножа, свалих дясната си ръка от неговата и я залепих за тила му, като притиснах лицето му плътно към килима; не бързах, изчаквах прилива на нови сили, които се възвръщаха в тялото ми с всяко поемане на въздух. Още

минута-две, и щях да съм в състояние да го изправа на крака и да го разпитам.

Но не ми беше отредено да чакам толкоз дълго. Нещо твърдо се стовари върху дясното ми рамо, после върху гърба ми, удари килима близо до главите ни. Някой размахваше по мой адрес яка тояга. Претърколих се от гърба на мършавия и спрях в краката на оня с тоягата. Замахвах с дясната си ръка нагоре към краката, получих още един удар по гърба, не улучих краката, но затова пък хванах края на женска пола. Изненадан, прибрах ръката си. Следващото халосване — този път отстрани по ребрата — ми напомни, че моментът не е за кавалерско поведение. Свих ръката си в юмрук и замахнах към полата. Тя се уви около юмрука ми, а месест пищял уби силата на замаха. Собственичката на пищяла изръмжа над главата ми и отстъпи, преди да успее да посегна втори път. Залазих на четири крака и понечих да стана, но главата ми се фрасна в нещо дървено — врата. Хванах се за дръжката и се изправих. На сантиметри от мен в тъмното тоягата отново изсвистя. Дръжката на вратата се превъртя в ръката ми. Влязох в стаята възможно най-безшумно и затворих след себе си.

Зад гърба си чух глас — тих, но много убедителен:

— Излез веднага или ще те застрелям.

Познах изплашения глас на пълната руса камериерка. Обърнах се, като се наведох много ниско — в случай че наистина стреля. В стаята се процеждаше достатъчно мътна сивота от приближаващия ден, за да разпозная силуета на седналата в леглото жена, стиснала нещо малко и черно в протегнатата си напред ръка.

— Аз съм! — прошепнах.

— А, вие ли сте! — изрече тя, без да свали пистолета.

— И ти ли си замесена в цялата история? — попитах, като рискувах да пристъпя към леглото.

— Върша, каквото ми наредят и си затварям устата, но за парите, които ми плащат, няма да посегна на човек.

— Това е добре — зарадвах се аз и направих още няколко, този път по-бързи крачки към леглото. — Мога ли да се спусна от прозореца на долния етаж, ако завържем няколко чаршафа?

— Не знам... Ох! Престанете!

Бях хванал ръката ѝ, стиснала пистолета — автоматичен, калибър 32, — и я извивах.

— Пусни! — наредих и тя го пусна.

И аз пуснах ръката ѝ, отстъпих назад и вдигнах ножа, който бях изтървал до леглото. Приблжих се на пръсти до вратата и се послушах. Нищо не чух. Бавно я откряхнах, пак нищо не чух и нищо не видях в мътната сивота, която проникна в стаята. Вратата на Мини Хърши беше отворена, както я бях оставил на излизане. Нещото, с което се бях сражавал, беше изчезнало. Влязох в стаята на мулатката и запалих лампата. Тя лежеше в същата поза и спеше дълбоко. Прибрах собствения си пистолет в джоба, дръпнах завивката, вдигнах момичето и го пренесох в стаята на камериерката.

— Виж дали ще можеш да я свестиш — казах на русата и стоварих Мини в леглото до нея.

— След малко сама ще дойде на себе си — винаги така става.

— Така ли? — попитах и излязох.

Слязох на петия етаж, където беше стаята на Габриел Легет. Тя беше празна. Палтото и шапката на Колинсън бяха изчезнали, както и дрехите, които тя беше взела със себе си в банята, и кървавата нощница.

Изругах и двамата, без да изразявам предпочитания към никого, но все пак се съсредоточих върху Ерик. Загасих лампата и хукнах надолу по централните стълби, обезумял и настървен като целия си външен вид — бях пребит, насинен, с разпокъсани дрехи, с кървава кама в едната ръка и с пистолет в другата. От четирите етажа, през които профучах, до слуха ми не достигна нищо, но когато стигнах втория, отдолу чух нещо като слабо бумтене. Запрескачах презглава останалите стълби и вече го долових по-ясно — някой блъскаше по входната врата. Надявах се да е с полицейска униформа. Дотичах до вратата, отключих и рязко я отворих. На прага стоеше Ерик Колинсън — с безумни очи и бяло като платно неистово лице.

— Къде е Габи? — попита запъхтяно.

— Да пукнеш дано! — изругах аз и го фраснах през лицето с дулото на пистолета.

Той се сви на две, политна напред, подпря се с две ръце на отсрещната стена на вестибюла, остана миг така и после бавно се изправи. От ъгълчето на устата му се стичаше кръв.

— Къде е Габи? — настоя упорито.

— А ти къде я остави?

— Тук. Трябваше да я отведа. Тя ме помоли. Изпрати ме първо да проверя дали има някой на улицата. И изведнъж вратата се затвори.

— Голям си умник, няма що! — изръмжах аз. — Тя те е преметнала — още се опитва да те спаси от това проклятие, дяволите да го вземат! Защо, и теб да те вземат дяволите, толкоз не може да свършиш каквото ти казах! Хайде, тръгвай — трябва да я намерим.

Нямаше я в приемните на партера. Оставихме лампите да светят и забързахме по главния коридор. Дребна фигурка в бяла пижама изхвърча от една врата и се метна отгоре ми, оплете се в краката ми и за малко да ме прекатури. От устата ѝ излизаха нечленоразделни звуци. Успях да се освободя и видях, че е малкият Мануал. Сълзи се стичаха по изплашеното му до смърт лице, а плачът правеше думите му неразгадаеми.

— Успокой се, синко — посъветвах го аз. — Не разбирам нито една дума. — В следващия миг разбрах. — Да не му позволя да я убие ли? Кой кого да убие? — Той продължи в същия дух, но успях да различа „татко“ и „мама“. — Баща ти се опитва да убие майка ти ли? — попитах, тъй като тази комбинация ми се видя най-вероятна. Детето кимна. — Къде? — То махна с ръка към желязната врата. Тръгнах към нея, но спрях. — Слушай, синко — направих опит да се спазаря. — Много искам да помогна на майка ти, но преди това трябва да намеря мис Легет. Знаеш ли къде е?

— Там, с тях! — извика момчето. — Побързайте, моля ви!

— Добре. Ела с мен, Ерик.

И ние препуснахме към желязната врата. Беше затворена, но отключена. Рязко я разтворих. Олтарът грейна насреща ми — бял, кристален и сребърен — в ярката светлина на ослепителен синьо-бял лъч, който се спускаше косо откъм покрива. В единия край на олтара седеше свита на топка Габриел, повдигнала лице към светлинния лъч. То бе мъртвешки бледо и безизразно под яркия прожектор. Арония Холдорн лежеше на мястото, заемано преди това от доктор Рийз. На челото си имаше огромна синина. Краката ѝ ръцете ѝ бяха завързани — последните към тялото — с широки ивици бял плат. Почти всичките ѝ дрехи бяха разпокъсани. Джоузеф, облечен в бяла роба, стоеше с лице към олтара и жена си. Ръцете му бяха протегнати високо нагоре, разперени, гърбът и вратът му бяха извити, така че брадатото му лице сочеше небето. В дясната си ръка стискаше най-обикновен кухненски

нож с кокалена дръжка и дълго, извито острие. Говореше на небето, но нищо не можахме да чуем, защото беше с гръб към нас. Докато прекривахме прага на вратата, той свали ръце и се наведе над жена си. Бяхме все още поне на десетина метра от него.

— Джоузеф! — изревах аз.

Той отново се изправи, обърна се и когато ножът се появи в полезрението ми, видях, че е все още чист, лъскав.

— Кой вика Джоузеф — име, което вече не съществува? — попита той и да пукна, ако лъжа — като стоях там (бях се заковал на три метра от него, Колинсън също бе спрял), гледах го и слушах гласа му, — аз започнах да вярвам, че в крайна сметка нищо лошо е нямало да се случи. — Няма никакъв Джоузеф — продължи той, без да изчака да отговорим на въпроса му. — Вече можете да узнаете, както ще узнае скоро целият свят, че онзи, който се разхождаше сред вас под името Джоузеф, бе всъщност самият бог! А сега, когато знаете, вървете си!

Редно беше да му кажа „Я стига си дрънкар!“ и да се метна към него. С всеки друг мъж бих постъпил по този начин. Но не и с него.

— Трябва да отведа мис Легет и мисис Холдорн — рекох нерешително, кажи-речи, с извинение в гласа.

Той се изправи в пълен ръст. Белобрадото му лице беше сурово.

— Върви си — нареди. — Върви си, преди твоето предизвикателство да е навлякло гибелта ти!

Арония Холдорн се обади от стъпалото, върху което лежеше завързана.

— Стреляйте! — извика ми тя. — Стреляйте бързо! Стреляйте!

— Никак не ме интересува кое е истинското ви име — обърнах се към мъжа. — Сега ще дойдете с мен в участъка. Свалете този нож!

— Богохулник! — изрева той и направи крачка към мен. — Сега ще умреш!

Звучи забавно. Но не беше.

— Спрете! — изкрещях.

Той обаче не спря. Изплаших се. Стрелях. Куршумът го улучи по бузата. Видях дупката, която направи. Нито мускул не трепна на лицето му. Крачеше към мен отмерено, без да бърза. Натиснах автоматичния спусък и изпразних още шест куршума в тялото и главата му. Видях как го надупчиха. А той продължи да върви уверено, без да покаже по някакъв начин, че съзнава това. Очите и лицето му

бяха строги, но не сърдити. Когато приближи до мен, вдигна ножа високо над главата си. Това е много неправилно при бой с нож. Той обаче не се биеше, а раздаваше възмездие и обърна точно толкова внимание на безнадеждните ми опити да го спра, колкото родител на детенцето, което наказва.

А аз се съпротивлявах. Когато блесналият над главите ни нож започна да се спуска надолу, аз се шмугнах под него, свил дясната си ръка под тъгъл към неговата с ножа, като в същия миг забих камата, която стисках в лявата ръка, в гърлото му. Тя потъна до кръстовидната дръжка. И тук изключих.

Не знаех, че съм бил затворил очи — разбрах го чак когато ги отворих. Първото, което видях, беше Ерик Колинсън, коленичил до Габриел Легет. Извъръщаше лицето ѝ от ярката светлина на прожектора и се опитваше да я свести. Следващото, което се изпречи пред погледа ми, бе Арония Холдорн, явно в несвяст върху стъпалото на олтара. Мануал ревеше отгоре ѝ и дърпаше трескаво ивиците плат, с които бе овързана. След това видях, че стоя с леко разкрячени крака, а Джоузеф лежи на пода под мен — мъртъв, със стърчащ от гърлото нож.

— Слава богу, че не беше наистина бог — промърморих на себе си.

Покрай мен се шмугна нещо кафяво — Мини Хърши се хвърляше в краката на Габриел Легет и крещеше:

— Ох, мис Габриел, аз пък си помислих, че онзи дявол е оживял и пак е дошъл да ви убие!

Отидох до мулатката, хванах я за рамото, вдигнах я на крака и попитах:

— Как ще оживее? Ти нали го уби?

— Да, сър, но...

— Но си помисли, че може да се е появил в друг облик?

— Дда, сър. Помислих, че той... — Мини млъкна и зашава беззвучно с устни.

— Че той съм аз, нали?

Тя кимна, без да ме погледне.

12. НЕСВЕТИЯТ ГРААЛ

Двамата с Оуън Фицстивън погълзахме поредната великолепна вечеря в ресторанта на мисис Шиндлър, макар че аз всъщност едва успях да пълна нещо в устата си покрай думите, които излизаха от нея. Любопитството му ме ръчкаше с въпроси, молби да изясня този или онзи аспект и нареждания да продължа да говоря всеки път, щом млъкнех, за да си поема въздух или храна.

— Можеше да ме включиш и мен — упрекна ме преди още да са ни поднесли супата. — В края на краищата познавах Холдорнови — срещал съм ги един-два пъти в дома на Легет. Спокойно можеше да използват това като предлог да ме посветиш в акцията и сега щях да знам от първа ръка какво се е случило и защо. А не да разчитам на малкото, което успявам да измъкна от устата ти, и на онова, което вестниците си въобразяват, че читателите биха искали да се е случило.

— Стигат ми главоболията с едничкия помощник, когото включих — Ерик Колинсън.

— Пада ти се, задето си се спрял не на когото трябва, и то при положение, че си разполагал с човек като мен. Хайде, момчето ми, слушам те. Първо да чуем какво ще разкажеш, а сетне ще ти разясня къде си сбъркал.

— Да, за това те бива — съгласих се аз. — Та значи Холдорнови се оказаха артисти по професия. По-голямата част от онова, което знам, е от нея лично, затова на много места може да има празноти. Финк изобщо отказва да говори, а прислугата — камериерки, филипинци, готвачът китаец и останалите, — изглежда, не е в течение на нищо съществено. По всяка вероятност не са били посветени в целия мошенически замисъл. Като актьори — според Арония Холдорн — двамата с Джоузеф били доста способни, но не напредвали както им се искало. Преди горе-долу една година срещнала случайно стар познат — едновременно колега от техния състав, — който зарязал сцената, за да се посвети на амвона, и сега направо процъфтявал — возел се в пакард, а не в третокласен вагон. Това я накарало да се замисли. А замислиш ли се в тази насока, неминуемо се сещаш за

разни типове от рода на Бухман^[1]. И накрая си рекла: защо пък и ние да не опитаме? Така че те или по-скоро тя — защото Джоузеф съвсем не се отличавал с гигантски умствени способности — измъдря някакъв култ, който уж представлява възраждане на старата келтска религия още от времето на крал Артур.

— Точно така — вмъкна Фицтивън. — Продължавай.

— Заедно с култа си се преселили в Калифорния, тъй като всички правят така, и се спрели на Сан Франциско, защото тук конкуренцията не е толкова жестока, както в Лос Анджелис. Довели със себе си и някой си Том Финк, който навремето организирал технически повечето от най-известните илюзионистки номера, както и жената на Финк — едра като селски ковач дама. Не им трябвала огромна тълпа от последователи, а напротив — съвсем малко на брой, но богати. Бизнесът потръгнал много бавно — до момента, в който попаднали на мисис Родман. Тя се оплела здраво в мрежите им. Убедили я да им предостави, една от къщите си и да плати за нейния ремонт и цялостна реконструкция. С реконструкцията се заел техникът Финк и много добре се справил със задачата си. Нямали нужда от кухните — по една във всеки апартамент, — а Финк знаел как да оползотвори част от разпръснатото из целия блок кухненско пространство за тайни стаички. Знаел освен това как да прекрои и приспособи за нуждите на фокусите си газовата, водопроводната и електрическата инсталация. Не съм в състояние да ти дам техническа характеристика на извършеното от него, преди да демонтираме всичко. Ще се окаже интересно. Бях свидетел на някои техни номера — дори си имах конкретно вземане-даване с един призрак, получен от светлинен лъч, насочен върху топла пара, която се издига в тъмна стая от тръба, скрита в дюшемето под леглото. Неосветената част от парата е невидима в тъмнината — вижда се нещо като човешка фигура, която се тресе и извива, при допир е влажна и осезателна, но без плътност. И можеш да ми повярваш — номерът е страхотен, вдъхва истински ужас, особено ако си се нагълтал с един газ, който вкарват в стаята, преди да ти пуснат призрака. Не знам дали са използвали хлороформ или етер — миризмата беше прикрита много удачно с парфюм, с мирис на цветя. Та този призрак — аз се бих с него най-сериозно и дори бях сигурен, че съм му пуснал кръв, без да знам, че съм си порязъл ръката, като счупих стъклото на прозореца — беше истински красавец и

благодарение на него няколко минути ми се сториха часове. До последния момент, когато Джоузеф се развилня, в работата им нямало нищо грубо. Службите си и целия официален облик на култа поддържали възможно най-изискано, без никакви крайности, много съдържано. Фокусите си вършели скришом, между четирите стени на стаите на жертвите. Първо вкарвали напарфюмирания газ. После им подхвърляли призрака — гласът излизал от същата тръба, а може да е имало и друго устройство, давал нареждания, указания или не знам какво си. Газът притъпявал възприятията и подозрителността, отслабвал волята и жертвата била готова да върши каквото ѝ заповядат. Много хитър номер и допускам, че по този начин са измъкнали сума ти пари. Тъй като виденията се появявали в стаята на жертвата, когато тя била съвсем сама, то те имали силно въздействие, а Холдорнови подпомагали този ефект с отношението си: да се обсъждат призраците не било забранено, но тези разговори не се и насърчавали. Смятало се, че това са поверителни срещи между жертвите и техния бог, твърде свещени, за да дрънкаш за тях наляво и надясно. Да ги споменеш дори пред Джоузеф — освен, ако за това нямало някаква специална причина, — се считало за проява на лош вкус, за много просташко. Разбираш ли колко хитро е било измислено? Все едно, че Холдорнови не правят капитал от тези срещи с призраци, представа си нямат какво е ставало и следователно никак не се интересуват дали жертвата изпълнява нарежданията на призрака, или не.

— Много хитро — ухили се доволно Фицтивън. — Съвсем обратно на обикновения култ или секта, ако щеш, при които се държи настойчиво на пълното изповядване, на публичните откровения или на някаква друга форма на открито разгласяване на мистериите. Продължавай. — Аз се опитах да сложа нещо в устата си. — А какво ще кажеш за членовете на сектата, за техните, така да се каже, клиенти? Какво мислят сега за култа? Нали си разговарял с някои от тях?

— Ъхъ — отговорих. — Но какво да ти кажа, половината са готови да продължат, пък макар и само с Арония Холдорн. Показах на мисис Родман една от тръбите, през които са минавали призраците. След като ахна веднъж и преглътна два пъти, тя предложи да ни заведе в най-близката църква и да ни покаже, че изображенията там, включително и онова върху кръста, са изработени от по-твърд и по-

земен материал, отколкото парата, и ни попита дали ще арестуваме епископа, задето в дарохранилищата няма да открием никаква истинска плът и кръв, била тя божествена или човешка. Имах чувството, че О'Гар, който е праведен католик, ще я фрасне с нещо твърдо по главата.

— Коулманови ги нямаше, нали? Ралф Коулман и жена му?

— Не.

— Виж, това е лошо — усмихна се широко той. — Ще трябва да намеря Ралф и да го разпитам. Вече е успял да се спотаи някъде, но аз ще го издира — заслужава си. Той винаги има най-последователни, логични и правдоподобни основания и оправдания за най-идиотските си постъпки. Работи в рекламата — добави, като че ли това обясняваше всичко. После се намръщи, като видя, че пак ям, и ми нареди нетърпеливо: — Говори де, момчето ми, говори!

— Срещал си се с Холдорн — рекох. — Как ти се стори като човек?

— Ако не се лъжа, виждал съм го два пъти. Беше много внушителен, съмнение няма.

— Така е — съгласих се. — Имаше всички данни. Разговарял ли си с него?

— Не, с изключение на обикновени учтивости от рода на „Много ми е приятно“.

— Тогава трябва да ти кажа, че като те погледнеш и ти кажеш нещо, вътре в тебе всичко се преобръщаше. Аз не съм от най-податливите на чуждо обаяние, поне така се надявам, но трябва да ти призная, че ми беше замаял главата. Към края малко ми остана да повярвам, че наистина е бог. Беше съвсем млад — трийсет и няколко годишен; по някакъв начин бяха убили пигмента на косата и брадата му, за да му придадат вид на светец. Жена му каза, че по-рано го хипнотизирала, преди да го пусне в действие, и че без да е хипнотизиран, не можел да влияе така на хората. По-късно се научил на самохипноза, а към края това било постоянното му състояние. Не знаела, че е лапнал по Габриел, до момента, в който момчето отишло да живее при тях в Храма. Дотогава все си мислела, че Габриел е за него дойна крава като всички останали клиенти, само че по-перспективна поради неотдавнашните си неприятности. Джоузеф обаче бил хлътнал по нея, искал я, и туйто. Не знам до каква степен е

бил стигнал в обработката на момичето, нито как я е обработвал, но предполагам, че е използвал страха ѝ от проклятието на рода Дейн, за да я върже в кърпичка със своите фокуси. Така или иначе, доктор Рийз най-сетне разбрал, че с момичето става нещо нередно. Вчера сутринта ми каза, че вечерта пак ще дойде да я види, и наистина е дошъл, само че не я видял. Аз също не го видях — поне тогава. Тръгнал към задната част на къщата, за да говори с Джоузеф, преди да се срещне с Габриел, и случайно чул инструкциите, които Джоузеф давал на Финкови. Дотук добре, само че не съвсем. Рийз имал глупостта да заяви на Джоузеф, че го е чул. И Джоузеф го заключил в една от тайните стаички.

От самото начало били отприщили по адрес на Мини цялото си майсторство. Като повечето мулати и тя е много податлива на всякакви суеверия, а освен това е предана на Габриел Легет. И я наблъскали с духове и гласове, докато тя съвсем изгубила ума и дума. Сега обаче решили да ѝ внушат да убие Рийз. Упоили доктора и го сложили върху олтара. Пуснали ѝ един призрак, който ѝ разяснил, че това е сатаната — внимавай, това е сериозно и те наистина са го направили, — който пристигнал от преизподнята, за да отнесе със себе си Габриел и да ѝ попречи да стане светица. Мини, горката, била зряла за тази роля и когато духът я уверил, че била избрана да спаси господарката си, че ще намери миропомазаното оръжие върху масата в стаята си, тя изпълнила напътствията му. Станала от леглото, взела камата, оставена върху масата, слязла долу при олтара и убила Рийз. За да се застраховат, напompали малко газ и в моята стая, да не би да се сблъскам с Мини, докато тя действа. Аз обаче бях неспокоен, нервен, заспах в един стол наред с стаята вместо в леглото си, близо до тръбата, и затова излязох от упоеното си състояние, преди да е станало твърде късно.

Междувременно Арония Холдорн прави две открития: първо, че интересът на мъжа ѝ към момичето не е изцяло финансов, и второ, че се е чалнал и е станал опасен луд. Поради постоянното си състояние на хипноза разсъдъкът му — който според нея поначало не бил нищо забележително — съвсем се помрачил. Успехът, с който завъртал умовете на последователите си, го бил главозамаял. Взел да си въобразява, че е способен на всичко и всичко може да му се размине. Започнал да има видения как е успял да прелъже целия свят да повярва

в неговата божественост. Не виждал защо това трябва да е по-трудно от замазването на очите на няколкото глупаци, които го гледали в устата. Тя твърди, че той дори вярвал, че е бог, но аз не бих стигнал дотам. Според мен той много добре е знаел, че не е никакъв бог, но си е мислил, че ще успее да заблуди света. Всички тези подробности нямат значение — важното е, че е бил откачен, който виждал властта си като безгранична.

Арония Холдорн също така твърди, че разбрала за убийството на Рийз едва след извършването му. Джоузеф изпратил Габриел долу — посредством появата на дух в стаята ѝ, — за да види трупа върху олтара. Това се връзва, както разбираш, с първоначалните му намерения да я спечели, като противопостави на нейното проклятие своята божественост. Изглежда, е възнамерявал да отиде и той при олтара и да я впечатли с някакъв фокус. Ние с Колинсън обаче сме му попречили. Двамата с Габриел ни чули да си приказваме пред входната врата и той се скрил, без да отива при нея, а тя дошла да ни пресрещне. Дотук замисълът на Джоузеф успял: момичето наистина повярвало, че проклятието е виновно за смъртта на Рийз. На нас ни заяви, че тя го била убила и трябва да я обесят. Но щом видях тялото на доктора, ми стана ясно, че момичето няма нищо общо с убийството. Той беше в много спретната поза. Явно е бил предварително упоен. Освен това вратата, през която се стигаше до олтара и която сигурно се заключаваше, беше отворена, а Габриел представа си нямаше за някакъв ключ. Съществуваше вероятността да е съучастница, но убийството в никакъв случай не беше извършено само от нея, както твърдеше. Мястото беше оборудвано технически за подслушване — и двамата Холдорнови бяха чули признанието ѝ. Арония веднага се заела да изфабрикува улики, които да паснат на признанието. Качила се в стаята на Габриел и задигнала пенъора ѝ, взела кървавата кама — бях я изтървал до трупа на доктора, след като я отнех от момичето, — увила я в пенъора и ги пхнала на такова място, че полицията да ги намери без особени затруднения. А Джоузеф междувременно работел в друга насока. Той за разлика от жена си не искал Габриел да му се изплъзне и да бъде отведена в пандиза или лудницата. Искал самата нея. Искал вярата ѝ в нейната собствена вина и отговорност да я обвърже с него, а не да я отдалечи. Затова скрива трупа на Рийз в една от стаичките и кара Финк и жена му да почистят кръвта. Чул е как

Колинсън ме убеждава да потулим цялата работа и знае, че може да разчита на момчето — единствения що-годе нормален очевидец освен мен — да си държи устата затворена, ако аз бъда премахнат.

Само че започнеш ли веднъж да убиваш наляво и надясно, рано или късно се озоваваш в задънена улица. За откачения Джоузеф отърваването от някого е вече само въпрос на още едно убийство. Накарал Финк и жена му отново да обработят Мини с поредния дух — макар че едва ли ще успеем да ги накараме да си признаят това. Тя вече най-послушно била ликвидирала Рийз, така че, защо да не ми види сметката и на мен? Само че те съвсем не били екипирани за тези масови убийства, в които внезапно затънали. Така например в къщата нямало огнестрелно оръжие, ако не се брои моят пищов и пищовът на една от камериерките, за който дори не знаели. Дългият нож бил единственото им оръжие, докато не включили в играта кухненските прибори и водопроводните инструменти. Освен това, предполагам, е трябвало да се съобразяват със спящите си клиенти — на мисис Родман например едва ли е щяло да ѝ допадне да бъде разбудена от духовните си наставници, увлечени в преследването на някакъв си простак детектив. Но както и да е — намерението им бяло да убедят Мини да се приближи до мен и тихичко да ме наръга с ножа. Отново го били намерили — в пенъора, скрит от Арония. Джоузеф тогава заподозрял жена си, че му играе номера. А когато я спипал да пуска цветния газ в стаята на Мини с такава сила, че момичето било безнадеждно упоено и вече дори десет призрака не можели да го размърдат, той се убедил в предателството ѝ. И — затънал вече до гуша в кръв — решил да убие и нея.

— Жена си ли? — попита Фицтивън.

— Да, какво значение има за него? За нашия бог дали е тя, или кой да е друг... Надявам се, че не правиш опити да систематизираш всички тези глупости в главата си. Много добре знаеш, че нещата не са се развили по този начин.

— Как са се развили тогава? — озадачи се той.

— Откъде да знам? Ако питаш мен, никой не знае. Разказвам ти онова, на което бях свидетел, плюс част от признанията на Арония Холдорн, които съвпадат с видяното от мен. За да паснат с онова, което знам, би трябвало събитията да са протекли както ти ги описах, поне в по-голямата си част. Ако желаш да повярваш, че е било така, добре.

Аз обаче не вярвам. По-склонен съм да мисля, че съм видял невъзможни неща.

— А, не! Ще те помоля — без такива! — възмути се той. — Поне не сега. По-късно, като свършиш разказа си, можеш да му прикачиш колкото си искаш, „но“ — та, и „ако“ — та, да го извърташ и изопачаваш, да го направиш възможно най-объркан и оплетен, но сега ще те помоля да свършиш, за да го схвана в оригиналния му вид, преди да си го усъвършенствал.

— Ама ти май си повярвал на всяка моя дума? — учудих се аз. Той кимна ухилен и ми заяви, че не само вярва, но и много му допада. — Боже, какво си дете! Дай тогава да ти разкажа за вълка, дето отишъл в къщата на бабата и...

— И тази много ми харесва, но първо свърши започнатото. Значи Джоузеф решава да убие жена си.

— Добре. То и без това не остана много. Докато Мини я обработвали, аз се вмъкнах в стаята ѝ с намерението да я събудя и изпратя да търси помощ. Преди да я помръдна обаче, на мен самия ми трябваше помощ: бях се нагълтал със сънотворния газ. Изглежда, съпрузите Финк ми бяха пуснали за компания духчето, защото Джоузеф се занимавал долу с жена си. Той дотолкова вярвал в божествената си неприкосновеност или пък до такава степен бил откачил, че я свалил на първия етаж и преди да я накълца, я завързал за олтара. Може да е бил намислил някакъв начин да свърже убийството ѝ с общия си замисъл или просто кървавите сценични номера са му допадали. Така или иначе, докато аз съм се сражавал в стаята на Мини с призрака, той смъкнал Арония долу. Призракът здравата ме изпоти, а когато най-сетне го зарязах и се закандилках към коридора, семейство Финк ме причака там и се нахвърли отгоре ми. Те си го признаха и аз знам, че казват истината, но навън беше такава тъмница, че нищо не видях. Отбих нападението им, снабдих се с пицов и слязох на долния етаж. Колинсън и Габриел бяха изчезнали. Него го открих: Габриел го подмамила да излезе навън и му хлопнала вратата. Синът на Холдорнови, който е горе-долу тринайсетгодишен, пристигна да ни съобщи, че „татко“ възнамерявал да убие „мама“, а Габриел била с тях. Аз убих Джоузеф, но трябва да ти кажа, че за малко да не сполуча. Вкарах му седем куршума! Седем оловни куршума калибър 32 се забиха най-акуратно в него — в главата и тялото му, почти от упор, а

той, все едно, че нищо! До такава степен се беше самохипнотизирал. Накрая трябваше да го довърши с нож в гърлото. Млъкнах.

— Е? — попита Фицтивън.

— Какво е?

— След това?

— След това нищо. Тази история е такава. Предупредих те, че едно с друго не се връзва.

— А Габриел какво правеше там?

— Седеше свита до олтара, вдигнала лице към ефектния прожектор.

— Но защо е била там? Повикана ли е била или по собствено желание? Как е попаднала при олтара? Защо?

— Не знам. И тя не знаеше. Попитах я, но каза, че не знае.

— От другите не подразбра ли нещо?

— Да, това, което вече ти разказах — предимно от Арония Холдорн. Тя и мъжът ѝ създали и ръководели религиозен култ, той откачил и започнал да убива хора, а тя нищо не можела да направи. Финк отказва да говори по същество. Да, той бил техник. Да, той монтирал цялата апаратура за номерата, а Холдорнови я използвали. Обаче представа си нямал за снощните събития. Чул шумове, но не му влизало в работата да си пъха носа навсякъде и да проверява какво става. Разбрал, че нещо не е наред едва когато се появила полицията и започнала да го тормози. Мисис Финк изчезна. Останалите служители на Холдорнови вероятно наистина не са в течение, макар че, ако питаш мен, много добре са се досеждали. Мануал, синът, е толкова изплашен, че от него дума не можеш да изкопчиш, а като преодолее уплаха си, ще се окаже, че нищо не знае — в това съм сигурен. Така че цялата работа се свежда до следното: ако Джоузеф се е побъркал и е извършил няколко убийства, то останалите, макар несъзнателно да са му помогнали, по същество са невинни. Най-лошото, което могат да очакват, е съвсем лека присъда, задето са участвали в измамата с култа. Но ако някой от тях признае нещо, тогава си вкарва главата в торбата и може да бъде осъден за съучастие в убийство. Така че едва ли ще проговорят.

— Ясно — бавно изрече Фицтивън. — Джоузеф е мъртъв, значи той е виновен за всичко. Как ще се справиш с това положение?

— Изобщо няма да се наемам, макар че полицията поне ще опита. Аз съм си свършил работата, както ми съобщи преди два часа Мадисън Андрюс.

— — Но ако — както казваш — не си убеден, че си научил всичко за тази история, според мен би трябвало да...

— Аз не участвам — прекъснах излиянията му. — Още много работа бих свършил, но този път бях нает от Андрюс да я охранявам, докато е в Храма. Вече не е там и адвокатът смята, че едва ли ще научим нещо повече за случилото се. А що се отнася до по-нататъшната ѝ охрана, редно е с тази задача да се заеме мъжът ѝ.

— Кой?

— Мъжът ѝ.

Фицтивън стовари халбата бира с такава сила върху покривката, че тя оля масата.

— Ето, виждаш ли! — упрекна ме той. — Думичка не ми спомена за това. Един господ знае какво още си скрил от мен!

— Колинсън се възползува от бъркотията, за да я отмъкне в Рино, където няма нужда да чакат три дни като тук, в Калифорния, за да получат разрешение за женитба. Представа си нямах, че са офейкали, докато Андрюс не се нахвърли отгоре ми три-четири часа по-късно. Държа се доста неприятно, което е една от причините да прекратим взаимоотношенията си на работодател и клиент.

— Не знаех, че се противопоставя на брака ѝ с Колинсън.

— Едва ли има нещо против, но преценява, че нито сега е моментът, нито това е начинът.

— Сега вече ми е ясно — рече Фицтивън, докато ставахме от масата. — Андрюс обича всичко да става както на него му се иска.

[1] Франк Бухман (1878—19(H)) — американски протестантски свещеник, основател на бухманизма, при който религиозната апология на капитализма е тясно свързана с проповядването на антикомунизма и стремежа да се обединят на тази основа всички християни. — Б. пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

КЕСАДА

13. ПЪТЕКАТА В СКАЛИТЕ

Получих телеграма от Кесада, подписана от Ерик:

ЕЛАТЕ ВЕДНАГА СТОП ТРЯБВАТЕ МИ СТОП
НЕПРИЯТНОСТИ ОПАСНОСТ СТОП СРЕЩА В ХОТЕЛ
СЪНСЕТ СТОП НЕ КАЗВАЙТЕ НИКОМУ СТОП
ГАБРИЕЛ НЕ БИВА ДА ЗНАЕ СТОЯ БЪРЗАЙТЕ

ЕРИК КАРТЪР

Телеграмата пристигнала в агенцията в петък сутринта, когато не бях в Сан Франциско. Намирах се в Мартинес и се пазарях с бившата съпруга на Фил Лийч, подвизаващ се и под безброй други имена. Търсехме го под дърво и камък, задето обилно бе ръсил фалшиви чекове из всички северозападни щати. Та тази негова бивша жена — дребна, много миловидна блондинка, прехранваща се като телефонистка — имаше неотдавнашна снимка на Фил и бе готова да я продаде.

— Никога не ми е имал достатъчно доверие, та да ми даде поне един чек да си купя нещо — оплакваше ми се тя. — Трябваше и аз да внасям своя дял в домакинството. Защо сега да не припечеля на негов гръб, когато някоя уличница сигурно граби с пълни шепи? Хайде, колко ще ми дадете за снимката?

Тя, разбира се, имаше доста преувеличена представа за това колко държим на тази фотография, но най-накрая успях да се спазаря. Обаче в града се прибрах след шест и вече нямаше влак, който да ме свали в Кесада още същата нощ. Стегнах една чанта багаж, изкарах колата от гаража и потеглих. Кесада е малко градче с един-единствен хотел, лепнато на скалистия склон на млада планина, която се спуска към Тихия океан на сто и двацет километра от Сан Франциско. Плажът на Кесада е прекалено стръмен, каменист и назъбен, за да става за къпане, затова градът няма развит туризъм. Известно време там процъфтявала контрабандата с ром, но и този бизнес е замрял сега

— на контрабандистите им станало ясно, че ако се занимават с местен, а не вносен алкохол, хем главоболията ще са по-малки, хем печалбите — по-големи. И Кесада отново потънала в дрямка.

Пристигнах в града след единайсет, паркирах и прекосих улицата по посока на хотел „Сънсет“. Беше ниска, разхвърляна сграда, боядисана в жълто. Нощният администратор беше сам във фоайето — дребно женствено човече, прескочило шейсетте, което се върза на фльонга, за да ми покаже колко лъскави и розови са ноктите на ръцете му. След като записа името ми в книгата за посетители, той ми подаде запечатан плик с емблемата на хотела, адресиран до мен с почерка на Ерик Колинсън: „Не излизайте от хотела, преди да се видим. Е. К.“

— Откога е тук това? — попитах.

— Някъде от осем часа. Мистър Картър ви чака повече от час след пристигането на последния влак.

— Не е ли отседнал при вас?

— Не за съжаление. Те наеха къщата на мистър Тукър, долу в заливчето.

Колинсън не е от хората, към чиито указания бих се придържал безпрекословно.

— Как се стига дотам? — попитах.

— През нощта е изключено да го намерите — увери ме човечето.

— Освен, ако не заобиколите по източния път, но и това е възможно само ако познавате местността.

— Ами? А през деня как се ходи там?

— Слиза се до края на тази улица, поема се по разклонението покрай океана и се върви през скалите. То не е път, а по-скоро пътека. До къщата има около пет километра — тя е кафява, облицована с дъски, разположена е върху малко възвишение. По светло лесно се намира, стига да се придържате все вдясно, до океана. Но е изключено, абсолютно изключено сега да...

— Благодаря — прекъснах го аз, защото не ми се изслушваше всичко отначало. Той ме придружи до една от стаите, обеща да ме събуди в пет, и в полунощ вече спях.

Когато изпълзах от леглото, за да кажа „Да, благодаря“ в телефонната слушалка, утрото беше мрачно, грозно, мъгливо и студено. Докато се облека и сляза долу, нищо не се беше променило. Дежурният на рецепцията ми заяви, че било изключено преди седем да

намеря в Кесада отворено заведение и да закуся. Излязох от хотела, поех по пътя, вървах, докато стана черен, после до разклона и отбих по посока на морето. Разклонението от самото начало не би могло да се нарече път, но скоро се превърна просто в камениста пътечка, която все по-плътно се притискаше към брега. Едната ѝ страна започна да става стръмна, а накрая съвсем се изроди в нещо като неравен перваз върху голата скала, на места широк от два до три метра, на други — едва метър — метър и половина. Над пътеката и зад нея скалата се издигаше на сто и осемдесет — двеста метра. Под мен и отпред се спускаше на трийсетина метра, ако не и повече, и се губеше в океана. Морски вятър, духащ някъде откъм Китай, влачеше мъгла, с която забулваше върха на скалата и разпенваше шумно водите ниско долу. Завих зад един ъгъл на най-стръмното място — тук скалата ставаше почти перпендикулярна и достигаше на височина поне трийсет метра — и спрях, за да хвърля едно око на някаква назъбена дупка във външния ръб на пътеката. Дупката беше широка петнайсетина сантиметра, от едната ѝ страна имаше натрупана в полукръг рохкава пръст, а от другата пръстта се бе изронила и разпръснала. Не представляваше занимателна гледка, но затова пък и на градско чедо като мен ставаше пределно ясно, че на това място съвсем наскоро е имало храст, сега изтръгнат.

А наоколо не се виждаше никакъв изкоренен храст. Захвърлих цигарата си, застанах на четири крака, подадох глава от ръба на пътеката и се загледах надолу. Храстът беше на пет-шест метра под мен. Бе кацнал на върха на изкорубено дръвче, растящо почти паралелно на скалата, а по корените му имаше полепнала свежа кафява пръст. Следващото нещо, привлякло погледа ми, бе също кафяво — мека шапка, въргаляща се с дъното надолу между два остри сиви камъка, досами водата. Погледнах към основата на скалата и видях чифт крака. Бяха мъжки, обути в черни обувки и тъмни панталони. Ходилата лежаха върху изгладен от водата голям камък, леко раздалечени, а носовете на обувките сочеха наляво. Малко над глезените краката потъваха във водата и се губеха под повърхността ѝ. Друго нищо не се виждаше от мястото, където бях застанал.

Спуснах се по скалата, макар и от друга точка — онази бе прекалено стръмна за дебел мъж на средна възраст. Около двеста метра по-назад пътеката пресичаше назъбен пролом, който цепеше

скалата диагонално от горе до долу. Върнах се там и заслизах — къде с препъване, къде по задник — потен, псуващ, но поне стигнах дъното без липсващи крайници, цял и невредим, ако не се смятат изподраните пръсти, омацаните дрехи и съсипаните обувки. Тясната камениста ивица между скалата и океана не беше предназначена за ходене, но аз съумях да мина по нея. Само веднъж-два пъти ми се наложи да нагазя във водата, и то не до колене. Затова пък, като стигнах до мястото, където стърчаха краката, трябваше да се потопя до кръста в Тихия океан, за да повдигна тялото. То лежеше по гръб върху полегатата, изгладена от водата страна на потопения наполовина камък, а от бедрата нагоре го скриваше морската пяна. Подпъхнах ръце под мишниците, потърсих твърда опора за краката си и го повдигнах. Беше Ерик Колинсън, През плътта на смазания му гръб и плата на скъсаното сако стърчаха кости. Задната част на главата му бе раздробена. Измъкнах го от водата и го положих да легне върху сухи камъни. Джобовите му, от които се стичаше вода, съдържаха сто петдесет и четири долара и осемдесет и два цента, часовник, ножче, златна писалка, златен молив, листове хартия, две писма и тефтерче. Разпрострях на земята хартиите, писмата и тефтерчето. Изчетох ги, но научих само, че нямат никакво отношение към смъртта му. Не намерих нищо — нито по него, нито наоколо, — което да ми каже повече за неговия край от изкоренения храст, заклещената между двата камъка шапка и положението на тялото.

Оставих го, където беше, върнах се при дефилето, задъхан се закатерих към скалната пътека и се върнах при дупката, оставена от изкоренения храст. Не открих никакви многозначителни следи, отпечатъци от обувки или каквото и да е. Пътеката бе всъщност плътна скална маса. Продължих по нея. Не след дълго скалата започна да се отдалечава от океана, а нивото ѝ се сниши. Още половин-един километър, и от скалата не остана нищо, освен обрасъл с храсталаци скат, покрай който продължаваше пътеката. От слънцето още нямаше и следа. Панталоните лепнеха неприятно за измръзналите ми крака. В разпокъсаните ми обувки жвакаше вода. Не бях закусвал. Цигарите ми се бяха измокрили. Лявото коляно ме болеше от едно стъпване накриво по време на спускането в дефилето. Пътеката продължи да ме отдалечава от морето, мина покрай обрасъл с дървета нос, който сякаш отблъскваше водите, спусна се към малка долчинка, изкачи се по

билото на нисък хълм и тогава чак видях къщата, описана от нощния администратор на хотела.

Бе възголяма, двуетажна, покривът и стените ѝ бяха покрити с кафяви дъски. Беше кацнала върху леко възвишение, а съвсем наблизо океанът се бе врязъл, за да отнеме от брега половин километър земя във формата на буквата „П“. Къщата бе обърната към морето. Аз бях зад нея. Не се виждаше жива душа. Прозорците на долния етаж бяха затворени, щорите — спуснати. Горните прозорци обаче зееха отворени. Встрани се виждаха ниски стопански постройки. Заобиколих отпред. На верандата, защитена от мрежи срещу комари, имаше плетени столове и маса. Вратата, през която се минаваше за верандата, представляваше дървена рамка с опъната мрежа срещу комари и бе затворена отвътре с кука. Заблъсках я шумно. Блъсках поне пет минути, но отговор — никакъв. Отново минах отзад и почуках на черния вход. Както си чуках, бутнах вратата и тя се откряна. Зад нея имаше тъмна кухня и тишина. Отворих по-широко, отново почуках, този път по-силно. Пак тишина. Извиках: „Мисис Колинсън!“ Като не получих отговор, минах през кухнята в още по-тъмна трапезария, открих стълбите, качих се и започнах да надзъртам в стаите. Къщата беше празна.

В една от спалните наред пода се търкаляше автоматичен пистолет, калибър 38. В непосредствена близост до него имаше изстреляна гилза, още една зърнах под стола в отсрещния край на стаята. Във въздуха се носеше лек мирис на барут. В единия ъгъл на тавана видях дупка, която можеше да е от куршум калибър 38, а под нея на пода имаше изпададала мазилка. Леглото беше гладко застлано, непокътнато. Дрехите в гардероба, вещите върху масата, бюрото и вътре в чекмеджетата сочеха, че това е стаята на Ерик. Съседната, съдейки по същите показатели, беше на Габриел. В леглото ѝ или никой не беше спал, или бе оправено след това. На пода в дрешника открих черна копринена рокля, носна кърпичка, която някога е била бяла, чифт черни велурени обувки — всичко това мокро и кално, а кърпичката освен това и изцапана с кръв. В банята — вътре във ваната — имаше хавлия и пешкир, омацани с кал и кръв, все още влажни. Върху тоалетната ѝ масичка намерих лист плътна бяла хартия, сгънат на две. В сгъвката имаше бял прах. Леко го близнах — морфин.

Върнах се в Кесада, смених си чорапите и обувките, закусих, купих си цигари и попитах дежурния на рецепцията — този път спретнатото младо момче — кой отговаря в града за реда и законите.

— Дик Котън е началник на полицията — отвърна той. — Само че снощи замина за Сан Франциско. Заместник-шерифът е Бен Роли. Най-вероятно е да го намерите в кантората на баща му.

— Къде е това?

— Вратата до гаража.

Открих я — едноетажна сграда от червени тухли с широки прозорци, на които с бели букви пишеше: „Дж. Кинг Роли. Недвижими имоти, ипотекы, заеми, акции, застраховки, агенция за работната сила, нотариус, премествания, складови помещения“ и още много такива, само че съм ги забравил вече. Вътре седяха двама мъже, вдигнали крака върху очукано бюро пред още по-очукан тезгях. Единият бе минал петдесетте, а косата, очите и кожата му бяха в неопределени избелели белезникави тонове. Видът му беше добродушен, дрехите — опърпани, и явно се чудеше какво да прави. Вторият беше с двайсетина години по-млад и след двайсет години щеше да изглежда по същия начин.

— Търся — казах — заместник-шерифа.

— Аз съм — обади се младият и спусна крака на пода. Не стана, а сгъна крак, залови с него един стол, придърпа го и пак качи крака върху бюрото. — Седнете. Това тук е татко — посочи с палец по-възрастния. — Можете да не се смущавате от него.

— Познавате ли Ерик Картър? — попитах.

— Оня, дето кара медения си месец в къщата на Тукър ли? Не знаех, че малкото му име е Ерик.

— Ерик Картър — обади се старият Роли. — На това име издадох квитанцията за наема.

— Мъртъв е — додадох. — Паднал е от пътеката в скалата — или снощи, или тази сутрин.

Бащата изгледа сина с кръгли белезникави очи. Синът ме изгледа въпросително с кръгли белезникави очи и каза:

— Ц-ц-ц!

Подадох му визитната си картичка. Той я прочете внимателно, обърна я да види дали има написано нещо на гърба и я прехвърли на баща си.

— Ще дойдете ли да му хвърлите едно око? — предложих аз.

— Май ще трябва — съгласи се заместник-шерифът и стана. Оказа се много по-едър, отколкото предполагах — колкото мъртвия Ерик, — и въпреки отпуснатия си вид, тялото му изглеждаше доста мускулесто. Последвах го в прашната кола, паркирана пред кантората. Роли старши не дойде с нас. — От някой човек ли научихте? — попита, след като потеглихме.

— Сам се натъкнах на него. Знаете ли кои са всъщност семейство Картър?

— Да не са нещо специално?

— Чухте ли за убийството на доктор Рийз в един храм в Сан Франциско?

— Тъхъ, нали чета вестници.

— Мисис Картър е Габриел Легет, а Картър е Ерик Колинсън — и двамата са замесени.

— Ц-ц-ц.

— А баща ѝ и мащехата ѝ бяха убити две-три седмици преди това.

— Ц-ц-ц. Че какво им става на тези хора?

— Семейно проклятие.

— Това доказано ли е?

Не знам доколко сериозно ми зададе този въпрос, макар че, съдейки по лицето и тона му, не се шегуваше. Все още не ми беше ясно що за птица е. Но шегаджия или не, той беше заместник-шерифът на Кесада и топката бе в неговото игрище. Имаше право да научи всички факти. Съобщих му ги, докато се друсрахме по неравния път. Всичко му разказах, като се започне от Париж през 1913 година и се свърши с пътеката в скалата отпреди два часа.

— Когато се върнаха оженени от Рино, Колинсън намина да ме види. Трябваше да останат в града, докато приключи процесът по делото на групата от Храма, но искаше веднага след това да отведе момичето в някое спокойно кътче — то все още бе като замаяно. Познавате ли Оуън Фицтивън?

— Да не е писателят, дето беше тук известно време миналата година? Знам го.

— Той предложи да дойдат в Кесада.

— Знам. Баща ми спомена нещо. Само че защо са приели чужди имена?

— За да избегнат вестникарската шумотевица и други такива, а отчасти и за да се предпазят от това, което се случи.

Той се намръщи неопределено и попита:

— Искате да кажете, че са очаквали нещо такова ли?

— Лесно е да речеш: „Нали ви казах!“, когато вече е късно, но на мен през цялото време ми се струваше, че не сме намерили отговорите на двете каши, в които тя бе забъркана. А като нямаш отговора, откъде да знаеш какво да очакваш? Аз не бях съгласен да заминат за някое уединено кътче като това тук, докато заплахата, надвиснала над главата ѝ, все още съществува, но Колинсън беше категоричен. Накарах го обаче да обещае да ми телеграфира, ако забележи нещо по-особено. Той така и направи.

Роли кимна два-три пъти и попита:

— Защо допускате, че не е паднал сам от скалата?

— Нали ми телеграфира да дойда. Значи нещо не е било наред. А освен това прекалено много неща се случиха с жена му, за да повярвам в случайността.

— А проклятието къде го оставяте?

— Да, проклятието — съгласих се, загледан изучаващо в невъзмутимата му физиономия. Все още не можех да проумея що за човек е. — Лошото е, че то проработва твърде гладко, твърде редовно. За пръв път попадам на такова образцово проклятие.

Той обмисли навъсено мнението ми, след което спря колата.

— Тук ще трябва да слезем — пътят се разваля. — Като че ли досега беше идеален. — И все пак от време на време се случва да се натъкнеш на проклятие, което действа. Такива работи стават, та човек да си помисли, че на тоя свят — в живота изобщо — много неща не са му ясни. — Той пак се навъси, докато слизахме от колата, и поехме пеша. Най-сетне намери дума, която да му допадне. — Непостижими работи.

Аз нищо не казах. Роли тръгна пред мен по пътеката в скалата, сам спря при изкоренения храст — подробност, която не бях споменал. Мълчах, докато той се взираше надолу към тялото на Колинсън. После огледа проникателно скалата и нагоре, и надолу, обходи пътеката, наклони се силно напред, за да опипа с белезникавите си очи земята.

Ходи наведен на-пред-назад десетина минути, ако не и повече, сетне се изправи и рече:

— Тук нищо не мога да открия. Да слезем долу.

Тръгнах назад към дефилето, но той заяви, че малко по-напред имало по-добро място за спускаме. И излезе прав. Слязохме при мъртвеца. Роли вдигна поглед от него към ръба на пътеката високо над нас и рече озадачено:

— Направо не виждам как е паднал именно тук.

— Не беше тук. Измъкнах го от водата — поясних аз и му показах къде бях намерил тялото.

— Виж, това е друга работа — реши той.

Седнах на един голям камък и изпуших цигара, докато той ходеше наоколо и разглеждаше, пипаше, местеше камъни и камъчета, ровеше се из пясъка. Изглежда, не му провървя.

14. СМАЧКАНИЯТ КРАЙСЛЕР

Отново се изкатерихме на пътеката и продължихме към наетата от Колинсън къща. Показах на Роли изцапаните пешкири, кърпичката, роклята и обувките, хартията, в която е имало морфин, пистолета на пода в спалнята на Ерик, дупката в тавана, гилзите на пода.

— Онази под стола си беше там — поясних. — Обаче другата, в ъгъла, беше ей тук, до пистолета.

— Искате да кажете, че след като сте били тук, тя е била преместена, така ли?

— Да.

— На кого му е потрябвало? — възрази той.

— Не знам, но все пак е преместена.

Роли бе изгубил интерес. Гледаше тавана.

— Два изстрела, една дупка — каза. — Любопитно. Може би другият куршум е бил изстрелян през прозореца. — Върна се в спалнята на Габриел и заразглежда черната копринена рокля. Тя беше раздрана на места — долу при подгъва, — но дупки от куршуми нямаше. Остави я и взе от тоалетката хартията от морфина. — Какво прави това тук, как мислите?

— Тя е морфинистка. Едно от нещата, на които я научила мащехата ѝ.

— Ц-ц-ц. По всичко личи, че е нейна работа.

— Ами?

— Сам виждате. Нали е наркоманка? Спречкали са се, той ви повиква и... — Млъкна, сви устни и попита: — Как смятате, по кое време е бил убит?

— Не знам. Може би снощи, на връщане, след като ме е чакал.

— Цяла нощ ли си бяхте в хотела?

— От единайсет и нещо до пет сутринта. Но бих могъл, разбира се, да се измъкна тихомълком и да утрепя някого.

— Не исках да кажа това. Само се питах... Как изглежда тази мисис Колинсън-Картър? Никога не съм я виждал.

— Двайсетинагодишна, метър и шейсет — шейсет и два, на вид е по-слаба, отколкото е всъщност, светлокестенява коса, късо подстригана и къдрава, големи очи, които са ту кафяви, ту зелени, бяла кожа, много ниско чело, малка уста, ситни зъби, остра брадичка, уши без месеста част, горе са заострени. Последните два месеца е била болна и ѝ личи.

— Би трябвало лесно да я открием — заяви той и взе да се рови из чекмеджета, дрешници и куфари. Аз ги бях пребъркал при първото си посещение и също като него не открих нищо интересно. — Не ми изглежда да е опаковала част от багажа си или да е взела нещо със себе си — реши Роли и се върна при мен; аз бях седнал до тоалетката. Посочи с дебелия си пръст монограма на сребърните тоалетни принадлежности: — Какво ще рече Г. Д. Л.?

— Преди да се омъжи, името ѝ беше Габриел, още нещо, Легет.

— Ясно. Предполагам, че е заминала с колата.

— С кола ли пристигнаха тук?

— Тон идваше в града или с открит спортен крайслер, или пеша. Единственият път оттук е източният. Ще тръгнем натам да проверим. — Отвън го изчаках да обиколи веднъж-два пъти къщата, без да открие нищо. Пред един навес, явно използван за гараж, ми показва някакви следи: — Тази сутрин е била изкарана.

Повярвах му. Тръгнахме по черен път, излязохме на друг, покрит с чакъл, и вървахме по него километър — километър и половина до една сива къща, която се открояваше сред няколко червени стопански постройки. Зад нея дребен мъж с високи рамене, леко накуцващ, смазваше водна помпа. Роли го нарече Дебро.

— Да, Бен — отвърна дребният на въпроса на заместник-шерифа. — Мина оттук към седем часа сутринта, караше като бясна. Беше сама в колата.

— Как беше облечена? — попитах.

— Без шапка, с бежово палто.

Попитах го какво знае за семейство Картър — все пак беше най-близкият им съсед. Той не знаеше нищо. Два-три пъти разговарял с Картър — сторил му се доста приятен младеж. Веднъж завел госпожата да навести мисис Картър, но мъжът ѝ казал, че не била добре и лежала. И двамата Дебро я били виждали само от разстояние, в колата или пеша, винаги заедно с Картър.

— Мисля, че едва ли ще намерите човек, наоколо който да е разговарял с нея — заключи той. — Освен, разбира се, Мери Нуньес.

— Мери ли са взели да им прислужва? — попита Роли.

— Да. Какво става, Бен? Да не се е случило нещо?

— Паднал снощи от скалата, а тя заминала, без да се обади на никого.

Дебро подсвирна. Роли слезе в къщата, за да се обади по телефона на шерифа. Останах отвън и се опитах да измъкна още нещо от дребния мъж, пък било то и личното му мнение. Единственото, което изкопчих, бяха учудени възклицания.

— Да идем при Мери — предложи заместник-шерифът, след като излезе. По-късно, като се разделихме с Дебро, прекосихме пътя и се запътихме през една нива към група дървета, додаде: — Странно защо я нямаше в къщата.

— Коя е тази Мери?

— Мексиканка. Живее долу в падината с останалите мексиканци. Мъжът ѝ, Педро Нуньес, лежи във Фолсъм с доживотна присъда, задето уби един контрабандист на алкохол — казваше се Дън — по време на нападение с цел грабеж преди две-три години.

— Тук някъде ли стана?

— Тъхъ. Ей, там долу в заливчето, пред къщата на Тукър.

Минахме през горичката и се спуснахме по склона на един хълм към пет-шест бараки, докарани по форма и размер да приличат на товарни вагони, за което допринасяше и обилното им намазване с оловен окис. Всички бяха строени на единия бряг на малка река, а зад тях имаше зеленчукови градини. Пред една от бараките върху сандък от консерви седеше безформена мексиканка с рокля на розови квадрати, пушеше лула от царевичен кочан и люлееше на ръце мургаво бебе. Между постройките играеха мръсни опърпани деца, а мръсни опърпани кучета от съмнително потекло им помагаха да вдигат дандания. В една от зеленчуковите градини мургав мъж с гащеризон, който някога е бил син, едва-едва помръдваше стара мотика. Децата спряха да играят, за да видят как ние с Роли ще пресечем рекичката по удобно наслаганите камъни. Кучетата се хвърлиха да ни посрещнат с лай и ръмжене, опитваха се да ни захаят, докато едно от момчетата ги прогони. Спряхме пред жената с бебето. Заместник-шерифът му се усмихна и рече:

— Виж ти, та той станал голям мъж!

Жената извади лулата от устата си, колкото да се оплаче равнодушно:

— Все го мъчат колики.

— Ц-ц-ц. А къде е Мери Нуньес? — Мундщукът на лулата посочи съседната барака. — Аз пък мислех, че работи за онези в къщата на Тукър — продължи той.

— Понякога — отвърна безразлично жената.

Отидохме до съседната барака. На вратата се беше появила възрастна жена със сиво пончо и ни наблюдаваше, като същевременно бъркаше нещо в жълта купичка.

— Къде е Мери? — попита Роли.

Старата каза нещо през рамо към вътрешността на бараката и се дръпна, за да стори място на друга жена — ниска, набита, трийсет и няколко годишна, с умни черни очи и широко плоско лице. Беше наметнала тъмно одеяло и стискаше краищата му около врата си. Одеялото падаше около нея на дипли и опираше в пода.

— Здравсти, Мери — поздрави я заместник-шерифът. — Защо не си у Картърови?

— Болна съм, мистър Роли. — Жената говореше без акцент. — Тресе ме, та реших да си остана вкъщи.

— Ц-ц-ц. Това е лошо. Вика ли лекар?

Не била викала. Роли каза, че ще е най-добре да повика. Тя заяви, че нямала нужда — често я тресяло. Роли каза, че може да е така, но затова именно на всяка цена трябвало да я види лекар — по-добре човек да играе на сигурно и да обръща внимание на такива неразположения. Тя каза „да, ама лекарите вземат толкоз скъпо“, не й стигало, дето била болна, ами и да плаща за това. Той каза, че в крайна сметка на човек можело да му излезе по-скъпо, като не повика лекар, отколкото като му плати за визитата. Тъкмо реших, че ще карат така до вечерта, когато Роли най-сетне отново завъртя разговора по посока на Картърови и попита жената за работата ѝ при тях.

Тя ни разказа, че я наели преди две седмици, когато се нанесли в къщата. Всяка сутрин отивала в девет — те никога не ставали преди десет, — готвела, чистела и си тръгвала, като измиела чиниите след вечеря — някъде към седем и половина. Много се изненада, като научи, че Колинсън — за нея Картър — е убит, а жена му изчезнала.

Каза, че Ерик излязъл снощи сам — на разходка, както казал — веднага след вечеря, към шест и половина, защото като никога вечеряли по-рано. Когато си тръгнала малко след седем, мисис Картър четяла в голямата стая на втория етаж. Мери Нуньес не можеше или не искаше да ни каже нищо, за което да се захвана и поне да се опитам да отгатна защо Колинсън ме е извикал. Твърдеше, че нищичко не знаела за тях, освен дето мисис Картър ѝ се струвала нещастна. Тя — Мери Нуньес — си имаше свое обяснение, което напълно я задоволяваше: мисис Картър обичала друг, но родителите ѝ я принудили да се омъжи за Картър. И ето сега естествено мистър Картър бил убит от онзи другия, с когото мисис Картър избягала. Не можах да я изнудя да споделя основанията си за тази теория, като изключим женската ѝ интуиция, затова попитах дали Картърови са посрещали гости. Каза, че никой не ги посещавал.

Роли я попита дали са се карали. Мери понечи да каже „не“, след което много бързо се отметна и задърдори, че да, много често, постоянно били сърдити един на друг. Мисис Картър не можела да понася присъствието на мъжа си и няколко пъти му била казала, и то пред Мери, че ако не ѝ се махне от очите, щяла да го погуби. Опитвах се да хвана жената натясно с уточняващи въпроси, но тя успяваше всеки път да се изплъзне. С положителност си спомняла само това, заяви, че мисис Картър заплашвала да убие мъжа си, ако той не си отидел сам.

— Сега вече всичко е ясно — доволно изрече Роли, когато пресякохме отново рекичката и се изкачихме по хълма към къщата на Дебро.

— Кое е ясно?

— Че жена му го е убила.

— Така ли мислите?

— И вие така мислите.

— Не, не мисля така.

Роли спря и ме изгледа с белезникави разтревожени очи.

— Как може да говорите така! — сгълча ме той. — Нали е наркоманка! Освен това е откачена, вие сам казахте. Защо е избягала? А дрехите, които е зарязала в къщата, не бяха ли изпокъсани и кървави? Толкова често е заплашвала да го убие, че той се стреснал и ви пратил телеграмата.

— Мери е чувала не заплахи, а предупреждения — във връзка с проклятието. Габриел Колинсън искрено вярваше в него и толкова обичаше Ерик, че все се опитваше да го спаси. Всичко това вече ми е минавало през главата. Тя нямаше да се омъжи за него, ако той не я бе отвлякъл в момент, когато бе прекалено разстроена, за да знае какво върши. А след това страхът да не му навреди отново я е обзел.

— Само че кой ще повярва...

— Никого не карам да вярва — изръмжах. — Казвам ви какво мисля. И понеже тъй и тъй споделям мненията си, ще добавя още нещо, в което съм убеден: Мери Нуньес излъга, че не е била в къщата тази сутрин, Може да няма нищо общо със смъртта на Колинсън. Вероятно просто е отишла там, видяла е, че Колинсънови ги няма, зърнала е окървавените дрехи и пистолета, ритнала е, без да иска, гилзата и е хукнала обратно към бараката, като пътъм е съчинила тази история с простудата, да не би да се замеси в нещо — достатъчно неприятности от подобен род е имала във връзка с мъжа си. А може и да е нещо друго. Както и да е, на нейно място така биха реагирали деветдесет на сто от жените и преди да повярвам, че именно тази сутрин я е втресло, бих поискал някакво доказателство.

— Ако наистина няма нищо общо с цялата тази история, има ли някакво значение? — попита заместник-шерифът. Отговорите, които ми хрумнаха, бяха ругателни и неласкателни. Запазих ги за себе си.

Като стигнахме пак фермата на Дебро, взехме на заем раздрънкана бричка, съставена най-малко от три марки коли, и потеглихме по източния път, с надеждата да проследим момичето с крайслера. Най-напред спряхме пред къщата на някой си Клод Бейкър — мършав, с жълтеникав тен и ъгловато лице, невиждало бръснач поне три-четири дена. Жена му вероятно беше по-млада от него, но изглеждаше по-възрастна — уморена, повехнала женица, която някога може и да е била миловидна. Най-голямото от шестте им деца — кривокрако момиченце, обсипано с лунички — беше десетгодишно, а най-малкото — дебело гръмогласно бебе — нямаше и годинка. Някои от тези на междинна възраст бяха момчета, други — момичета, но всички до едно — хремави. Цялата фамилия Бейкър се изсипа на верандата да ни посрещне. Не я били виждали — казаха. Никога не ставали преди седем часа. Виждали били Картърови отдалече, но нищо не знаели за тях. Зададоха ни повече въпроси, отколкото ние на тях.

Малко след като подминахме къщата на Бейкър, пътят от чакълест стана асфалтов. Следите от крайслера говореха, че след него не е минавала друга кола. На около три километра след Бейкъровата къща спряхме пред яркозелена къщурка, обградена от розови храсти.

— Харв! Ей, Харв! — изрева Роли.

Около трийсет и пет годишен едър мъж се появи на прага, каза „Здрасти, Бен“ и тръгна през розовите храсти към нашата кола. Чертите на лицето му, както и гласът бяха груби, движенията и говорът — забавени. Презимето му беше Уидън. Роли го попита дали е виждал крайслера.

— Да, Бен, видях ги. Минаха оттук тази сутрин към седем и петнайсет и трябва да ти кажа, че бяха настъпили здравата педала.

— Те? — попитах аз, докато Роли питаше: „Ги?“

— Вътре имаше мъж и жена — или момиче. Не ги видях много добре профучаха покрай мен. Тя караше колата — стори ми се дребничка, е кестенява коса.

— А мъжът как изглеждаше?

— Ами към четирийсетте. Той също не ми се стори много едър. Зачервено лице, сиво палто и сива шапка.

— Виждали ли сте мисис Картър? — попитах аз.

— Младоженката долу от залива ли? Не. Него съм го виждал, но нея не съм. Тя ли е била? — Казахме, че сигурно е била тя. — Мъжът беше друг — заяви той, — Този никога преди не съм го виждал.

— А ще го познаете ли, ако го видите пак?

— Мисля, че да — ако мине оттук по същия начин.

На шест километра след къщата на Уидън открихме крайслера. Беше излязъл от пътя с двайсестина сантиметра, от лявата страна, а радиаторът му бе забит в едно евкалиптово дърво. Всичките му стъкла бяха изпотрошени, тенекиите отпред бяха силно смачкани. Вътре нямаше никой. Нямаше и кръв. Двамата със заместник-шерифа бяхме единствените човешки същества докъдето стигаше взорът. Търчахме около колата, заничахме по земята и когато приключихме с огледа, знаехме толкоз, колкото и в самото начало: че крайслерът се е блъснал в евкалиптово дърво. На пътя имаше следи от гуми, по земята около колата имаше отпечатыци от стъпки, но същите следи и отпечатыци могат да се срещнат на стотици места по този или кой да е друг път. Върнахме се във взетата на заем бричка и продължихме по пътя, като

задавахме въпроси на всеки срещнат. Всички отговори гласяха: „Не сме я виждали“, „Не, не сме ги виждали“.

— Какво ще кажете за този Бейкър? — попитах Роли, когато обърнахме колата, за да се връщаме. — Дебро я видял сама. Когато минала покрай Уидън, била с мъж. Бейкърви не са видели нищо, а мъжът трябва да се е качил на тяхна територия.

— Какво пък, може и да не са го видели — свадливо ми възрази той.

— Да, но няма да е зле пак да поговорим с тях.

— Щом настоявате — съгласи се без възторг — Само не ме въвличайте в спорове с тях. Той ми е шурей.

Виж, това вече бе друго нещо.

— Що за човек е? — попитах.

— Че е некадърен, некадърен е. Дето вика баща ми във фермата си освен деца Пол друго не е завъдил, но не съм чул някому зло да е сторил.

— Вярвам ви, щом казвате, че не е лош човек — излъгах аз. — Няма да го безпокоим тогава.

15. „АЗ ГО УБИХ“

Шерифът Фийни — много дебел, червендалест, с рунтави тъмни мустаци, и окръжният прокурор Върнън — с остри черти, агресивен, жаден да се прослави, пристигнаха от главния град на окръга. Изслушаха разказа ни, огледаха местопроизшествието и се съгласиха с Роли, че Габриел Колинсън е убил съпруга си. Когато началникът на полицията Дик Котън — надут, тъп мъжага на четирийсет и няколко години — се завърна от Сан Франциско, и той присъедини гласа си към останалите. Следователят и съдебните му заседатели стигнаха до същото заключение на предварителното следствие, макар че официално се ограничиха с обичайното „От ръката на неизвестна личност или личности“, като направиха и някои предложения във връзка с издирването на момичето. Беше установено, че Колинсън е умрял между осем и девет часа в петък вечерта. По него не бяха открити следи, които да не се обяснят с падането му. Пистолетът в стаята бе опознат като лично негов. Отпечатъци от пръсти нямаше. Стори ми се, че някои от служебните лица на окръга подозираха, че аз съм се погрижил за това, макар че никой нищо не спомена. Мери Нуньес не промени разказа си, че същия ден я втресло и останала у дома. Свидетели й бяха цяла глутница мексиканци. А аз не открих никой, който да даде обратни показания. От човека, видян от Уидън, не открихме следи. Опитах се пак да изкопча нещо от Бейкъррови, но не ме огря. Съпругата на началника на полицията — крехка младолика жена с миловидно безволево личице и приятни стеснителни обноски, която работеше на телеграфа в пощата, ме уведоми, че Колинсън ми изпратил телеграмата си рано сутринта в петък. Бил много блед и нервен, с черни кръгове около очите, които били налети с кръв. Тя решила, че е пиян, макар да не усетила да лъха на алкохол.

Бащата и братът на Колинсън пристигнаха от Сан Франциско. Башата, Хюбърт Колигхън, беше едър, спокоен мъжага, който имаше вид на човек, способен да измъкне от дървопреработващата промишленост на Тихоокеанското крайбрежие още толкова милиона долара, колкото си реши. Лорънс Колинсън беше с година-две по-стар

от брат си и много приличаше на него. И двамата внимаваха да не изтърват нещо, което да се изтълкува като предположение, че смятат Габриел за виновна за смъртта на Ерик, но нямаше никакво съмнение, че точно това си мислеха. Хюбърт Колинсън ми рече тихо: „Продължете работата, докато разнищите всичко докрай“, и по този начин стана четвъртият клиент на агенцията във връзка с Габриел.

Мадисън Андрюс също пристигна от Сан Франциско. Дватама разговаряхме в моята хотелска стая. Той седна на стола до прозореца, отрязва си парче пресован тютюн от жълтеникав калъп, пхна го в устата си и заяви, че Ерик Колинсън се е самоубил. Аз седнах на ръба на леглото, запалих си една „Фатима“ и възразих:

— Ако се е хвърлил по своя воля, не би изтръгнал с корен храста.

— В такъв случай е паднал, без да иска. Пътят е много опасен в тъмното.

— Отдавна вече не вярвам в нещастните случаи. Освен това ми беше изпратил „SOS“. Да не забравяме и пистолета, с който е стреляно в стаята му.

Той се наведе напред. Очите му станаха остри, предпазливи. Пред мен беше адвокат, подлагащ свидетел на кръстосан разпит.

— Смятате ли, че Габриел е виновна?

Чак дотам не бих отишъл.

— Бил е убит. Бил е убит от... Още преди две седмици ви казах, че не сме приключили с онова дяволско проклятие и че единственият начин да сложим край на делото е, като разчепкаме докрай всичко, свързано с Храма.

— Да, спомням си. — Той почти се изсмя презрително. — Вие развихте теорията, че между смъртта на родителите ѝ и неприятностите в Храма съществува някаква връзка, но доколкото си спомням, и представа си нямате за нейното естество. Не смятате ли, че тази неяснота прави версията ви малко как да се изразя — несъстоятелна?

— Така ли? Убиват един след друг баща ѝ, майка ѝ, домашния ѝ лекар и съпруга ѝ, и то в продължение на по-малко от два месеца, а личната ѝ прислужничка е затворена за убийство. Всичките ѝ близки. Това не ви ли прилича на програмирано? Освен това — усмихнах му се мило — сигурен ли сте, че няма да продължи? И ако продължи, не сте ли вие следващият най-близък?

— Каква нелепост! — Сега вече бе силно раздразнен. — Знаем всичко за смъртта на родителите ѝ и за смъртта на Рийз и между тях няма никаква връзка. Знаем също така, че виновниците за смъртта на Рийз са или мъртви, или в затвора. Не можете да го отречете. Направо е нелепо да се твърди, че съществува връзка между отделните престъпления, когато знаем, че такава няма!

— Нищо такова не знаем — настоях аз. — Единствено ни е известно, че не открихме връзката. Кой печели или би спечелил от случилото се?

— Никой, доколкото ми е известно.

Ами ако и тя умре? Кой ще я наследи?

— Не знам. Има някакви далечни роднини в Англия и Франция, ако не се лъжа.

— Така доникъде няма да стигнем — изръмжах. — Но тъй или иначе, никой не е правил опити да я убие. Само близките ѝ мрат един след друг. — Адвокатът ми напомни с кисела физиономия, че не можем да знаем дали никой не е правил опит да я убие, или дори дали не е успял, преди да сме я открили. Не можех да споря по този въпрос. Следата ѝ все още се губеше там, където крайслерът бе спрял от евкалиптовото дърво. Преди да тръгне, го посъветвах: — Каквото и да мислите, неразумно ще е да поемате излишни рискове — помнете, че убийствата може да са програмирани и вие да сте следващият. Няма да е зле да внимавате.

Не ми благодари за съвета. Подметна злобно, че аз несъмнено смятам за препоръчително да си наеме частни детективи за охрана.

Мадисън Андрюс бе предложил възнаграждение от хиляда долара на онзи, който предостави сведения за местонахождението на момичето. Хюбърт Колинсън също предложи хиляда плюс две хиляди и петстотин за арестуването и осъждането на убиеца на сина си. Половината население на окръга се превърна в детективи. Където и да мръднеш, все някой слухтеше, дори лазеше, претърсваше ниви, пътеки, хълмове и долини за евентуални улики, а в гората имаше повече ченгета любители, отколкото дървета. Снимките ѝ масово се отпечатваха и разпространяваха. Вестниците от Сан Диего до Ванкувър посветиха на нашето дело първите си страници и раздухаха историята до невиждани мащаби. Всички детективи на „Континентал“ в Сан Франциско и Лос Анджелис, които можеха да бъдат изтеглени от

настоящите им задачи, проверяваха изходните пътища на Кесада, душеха, разпитваха и нищо не откриваха. Към търсенето се присъедини и радиото. Полицията и всички подразделения на нашата агенция бяха раздвижени. До понеделник резултатът от цялата тази патардия беше кръгла нула.

В понеделник следобед се върнах в Сан Франциско и разказах на Стария за патилата си. Той ме изслуша вежливо, сякаш ставаше дума за нещо относително интересно, което няма нищо общо с него, дари ме с нищо незначещата си усмивка и вместо помощ ми предложи учтиво формулираното си мнение, че в крайна сметка ще успея да се справя и ще постигна задоволителни резултати. След това ми съобщи, че е звънял Фицтивън и се е опитвал да се свърже с мен.

— — Може да е нещо важно. Ако не му бях казал, че те чакам всеки момент да се върнеш, щеше да тръгне за Кесада.

Обадих се на писателя.

— Ела веднага — рече той. — Имам нещо за теб. Не знам дали е нова гатанка или отговор на предишна, но все пак е нещо.

Отидох с трамвай до Ноб Хил и след петнайсет минути бях в апартамента му.

— Хайде, докладвай — наредих, след като се настанихме във всекидневната сред изобилието от вестници, списания и книги.

— Някакви следи от Габриел? — попита той.

— Никакви. Давай гатанката. Не ми прилагай литературни хватки като постепенно изграждане на кулминацията и тям подобни. Много съм прост за тях и само получавам колики. Пристъпи направо към фактите.

— Какъвто си, такъв ще си останеш — въздъхна той, като се опитваше да изглежда разочарован и възмутен, но не сполучваше, защото бе твърде възбуден. — В петък през нощта, към един и половина, ми се обади някой — мъжки глас. Попита: „Фицтивън ли е на телефона?“ Аз казах: „Да.“ Тогава гласът рече: „Е, аз го убих.“ Ей така го каза. Сигурен съм в думите, макар да не се чуваше много ясно. Имаше смущения по линията и ми се стори, че се обажда отдалече. Нямах представа нито кой е, нито какво иска да каже. Попитах: „Кого сте убили? Кой се обажда?“, но от отговора му дочух само „пари“. Говореше за пари и няколко пъти повтори думата, но освен нея не можах да доловя нито, защото при мен имаше хора — Маркардови,

Лора Джоинс и някакъв мъж, когото тя доведе, Тед и Сю Ван Слак — и тъкмо бяхме в разгара на литературен спор. На езика ми беше едно остроумие — че Кабел е също толкова романтик, колкото дървеният кон е бил троянски — и нямах намерение да допусна този пиян шегаджия да ме лиши от възможността да го поднеса. И понеже нищо не ми стана ясно от дрънканиците му, затворих и се върнах при гостите си. До вчера сутринта, когато прочетох за смъртта на Колинсън, и през ум не ми мина, че телефонният ми разговор може да има някакъв смисъл. Бях на гости на семейство Коулман в Рос. Отидох там в събота сутринта да прекарам уикенда, тъй като най-последно спипах Ралф. — Той се усмихна доволно. — И се постарях така да го изтормозя с въпроси, че като ме изпращаше тази сутрин едва сдържа радостта си. — Отново стана сериозен. — Но дори след като разбрах за Ерик, не бях убеден, че обаждането е от значение, че е свързано с убийството му. Беше прекалено глупаво. Имах намерение, разбира се, да ти разкажа за него. Обаче виж какво намерих сред писмата си тази сутрин, като се прибрах от Рос.

Той извади един плик от джоба си и ми го подхвърли. Беше бял, евтин, лъскав — от онези, дето се продават във всяка будка. Тъглчетата му бяха изцапани и измачкани, сякаш е бил носен известно време в нечий джоб. Името и адресът на Фицтивън бяха изписани с печатни букви, с твърд молив от някой, който никак не го биваше да пише печатно или искаше да мине за такъв. Пощенското клеймо беше от Сан Франциско, девет часа в събота сутринта. Вътре имаше откъснато накриво парче от мръсна кафява амбалажна хартия, на която пишеше със същите неугледни печатни букви: „Ако някой иска мисис Картър може да си я получи срещу 10 000 долара“. Нито дата, нито обръщение, нито подпис.

— В седем часа сутринта в събота са я видели сама в колата — казах аз. — А това е било пуснато тук, в девет часа или поне навреме за първата поща. Да се побърка човек. Още по-странно е обаче, че е изпратено до теб, а не до Андрюс, който се занимава с делата й, или до свекър й, който е тъпкан с пари.

— От една страна, е странно, но от друга, не е — възрази Фицтивън. Слабото му лице гореше от възбуда. — Може дори да е много показателно. Знаеш, че аз препоръчах на Колинсън да отиде в Кесада, защото прекарах там два месеца миналата пролет, докато

довършвах „Крепостните стени на Азот“. Дадох му препоръчително писмо до един тамошен агент за недвижими имоти — казва се Роли и е баща на заместник-шерифа, — като го представих под името Ерик Картър. Местен човек от Кесада може да не знае, че тя е Габриел Колинсън, по баща Легет, и в такъв случай няма как да разбере по какъв начин да се свърже с нейните хора освен чрез мен, защото аз съм я изпратил там с мъжа ѝ. Затова писмото е адресирано до мен, но започва с „Ако някой“ — за да го препратя до онзи, който се интересува.

— Или местен жител — бавно процедих аз, — или похитител, който иска да го вземем за местен и не иска да разберем, че познава двамата Колинсън.

— Точно така. А доколкото ми е известно, никой от тамошните хора ми няма адреса в Сан Франциско.

— И Роли ли?

— Освен, ако Колинсън му го е дал. Аз само написах няколко реда на гърба на една моя визитна картичка.

— Говорил ли си с някой друг за обаждането и за това писмо?

— Споменах за телефонния разговор на гостите си в петък вечерта — когато мислех, че е шега или някаква грешка. Но писмото не съм показвал на никого. Дори малко се колебаех, пък и още се колебая дали изобщо да го показвам. Дали няма да ми навлече неприятности?

— Да, ще ти навлече, но ти не обръщай внимание. Нали обичаш да си на преден план, когато става дума за неприятности? По-добре ми дай имената и адресите на гостите си. Ако те и семейство Коулман гарантират за алибито ти в петък вечерта и през уикенда, нищо кой знае колко страшно няма да те сполети. Макар че ще се наложи да отидеш до Кесада и да се подложиш на разпит с мъчения от страна на местните власти.

— Защо не тръгнем още сега?

— Довечера се връщам там. Да се срещнем утре сутрин в хотел „Сънсет“. Това ще ми даде време да обработя служителите на закона, та да не те хвърлят в зандана още щом те зърнат.

Прибрах се в агенцията и взех да звъня в Кесада. Не можах да се свържа с Върнън, нито с шерифа, но Котън се оказа на мое разположение. Предадох му сведенията, получени от Фицтивън, и

обещах да му предоставя писателя за разпит на другата сутрин. Началникът на полицията ме осведоми, че търсенето на момичето продължава без никакъв успех. Получили съобщения, че е била видяна едновременно в Лос Анджелис, Юрика, Карсън Сити, Денвър, Портланд, Тихуана, Огдън, Сан Хосе, Ванкувър, Портървил и на Хавайските острови. Проверявали всяко сведение с изключение на най-нелепите. Телефонната компания ме информира, че разговорът с Оуън Фицстивън в петък през нощта не бил междуселищен, че никой от Кесада не е поръчвал разговор със Сан Франциско нито в петък вечерта, нито в събота сутринта.

Преди да си тръгна от агенцията, наминах пак покрай Стария да го питам дали не би убедил окръжния прокурор да освободи под гаранция Арония Холдорн и Том Финк.

— Докато са в затвора, нямаме никаква полза от тях — обясних аз. — А ако са на свобода, може да ни наведат на нещо, стига да ги държим под око. Прокурорът едва ли ще е против — той много добре знае, че така, както се развиват засега събитията, вероятността да им издействува обвинение в убийство е нищожна.

Стария обеща да се постарее и да пусне по един детектив след двамата заподозрени, стига да ги освободят.

Отбих се в кантората на Мадисън Андрюс. Когато му казах за телефонния разговор и писмото и му разясних как ги тълкуваме, той закима с беловласата си глава и заяви:

— Независимо дали обяснението ви е правилно, или не, окръжните власти ще трябва да се откажат сега от абсурдната си теория, че Габриел е убила мъжа си.

Аз пък заклатих глава.

— Какво има? — избухна адвокатът.

— Ще решат, че всичко е било скалъпено, за да се оневини момичето.

— Така ли смятате?

Под ушите му изпъкнаха бучки, а рошавите му вежди съвсем скриха очите.

— Надявам се да не съм прав, защото като номер е прекалено елементарен.

— Как можем да скалъпим такъв номер? — гръмогласно запита адвокатът. — Не говорете глупости. По онова време никой от нас нищо

не е знаел. Тялото не е било открито, когато...

— Да — съгласих се аз. — Затова именно, ако се окаже номер, с Габриел е свършено.

— Не ви разбирам — свадливо продължи той. — Ту ми говорите, че момичето е подложено на преследване, ту изведнъж заявявате, че може то да е убиецът. Бихте ли ми казали точното си мнение?

— И двете може да са верни — не по-малко свадливо изрекох аз. — И какво значение има точното ми мнение? Съдебните заседатели ще имат думата, щом я открие полицията, Въпросът сега е: как ще постъпите във връзка с десетте хиляди долара, ако се окаже, че не е номер?

— Как ще постъпя ли? Ще увелича възнаграждението за нейното намиране и ще обещаю допълнителна награда за арестуването на оня, който я е отвлякъл.

— Ще сбъркате. И без това прекалено много награди са обещани. Единственият начин да се справиш с отвличане е, като играеш по правилата и изплатиш откупа. Несигурността, притеснението и разочарованието могат да превърнат и най-тихия похитител в опасен луд. Откупете момичето и след това поведете борбата си. Плащайте каквото ви искат, когато ви го поискат.

Той задърпа рошавите си мустаци, брадичката му щръкна упорито, но очите му бяха тревожни. Победи войнствената брадичка.

— Да пукна, ако се предам!

— Ваша работа. — Аз станах и посегнах към шапката си. — Моята е да открия убиеца на Колинсън и ако убият Габриел, това може дори да ми помогне.

Той премълча.

Отидох в кантората на Хюбърт Колинсън. Него го нямаше, но разказах всичко на Лорънс Колинсън.

— Бихте ли убедили баща си да даде парите? — завърших аз. — И да бъдат готови, щом получим указания от похитителя?

— Не е необходимо да го убеждавам — отвърна той веднага. — Разбира се, че ще платим, каквото поискат, за да гарантираме безопасността й.

16. НОЩНО ДИРЕНЕ

Хванах влака в пет и двајсет и пет. В седем и половина слязох в Постън — прашно градче, два пъти по-голямо от Кесада, — прехвърлих се на разбрицан автобус, чийто единствен пътник бях аз, и половин час по-късно стигнах местоназначението си. Когато слязох от автобуса и тръгнах към хотела, заваля дъжд. От телеграфното отделение на пощата изскочи Джак Сантос, репортер от Сан Франциско.

— Здравсти. Има ли нещо ново?

— Може и да има, но първо трябва да го съобщя на Върнън.

— Той е в стаята си в хотела, или поне беше там преди десет минути. Да нямаш предвид писмото с искане за откуп?

— Тъхъ. Той съобщи ли го вече на пресата?

— Котън тъкмо щеше да направи съобщението, когато Върнън го прекъсна и ни забрани да го публикуваме.

— Защо?

— Само защото Котън ни го съобщи. — Сантос сви тънките си устни. — Цялата работа се превърна в надпревара между Върнън, Фийни и Котън — чие име и снимка ще бъдат най-много публикувани в печата.

— А нещо друго да са вършили?

— Че откъде време? — попита той възмутен. — Десет часа на ден се опитват да попаднат на първа страница, още десет часа правят всичко възможно да попречат на другите да сторят същото, а нали трябва и да спят.

В хотела ме пресрещнаха още репортери, казах им, че няма нищо ново, регистрирах се, оставих багажа си в стаята и тръгнах по коридора към номер 204. На почукването ми отвори Върнън. Беше сам и явно четеше вестници, които образуваха върху леглото розово-зелено-бяла купчина. Стаята беше обвита в сивосинкав цигарен дим. Окръжният прокурор бе трийсетгодишен тъмноок мъж, който ходеше със силно вирната брадичка, така че тя изглеждаше доста по-голяма,

отколкото природата я бе замислила. Като говореше, оголваше всичките си зъби и открито демонстрираше амбициите си.

— Радвам се, че се върнахте — каза, след като разтърси енергично ръката ми. — Влезте и седнете. Има ли нещо ново?

— Котън предаде ли ви каквото му казах?

— Да. — Върнън застана прав пред мен, с ръце в джобовете и разкрачени крака. — Какво значение му придавате?

— Посъветвах Андрюс да приготви парите. Той отказа. Но затова пък Колинсънови са готови да платят.

— Да, готови са — повтори той, сякаш потвърждаваше мое предположение. — Е, и? — Изопна устни и оголи зъби.

— Ето писмото — подадох му го аз. — Фицтивън ще пристигне сутринта.

Той кимна енергично, поднесе писмото към светлината и го заглежда заедно с плика. Сетне го метна презрително върху масата.

— Явно е номер. Какво по-точно разказа този Фицтивън — така ли му беше името?

Предадох му всичко дума по дума. Когато свърших, той скръцна със зъби, обърна се към телефона, вдигна слушалката и каза на някого да предаде на Фийни, че той, окръжният прокурор, желаел незабавно да се види с нето. Шерифът пристигна след десет минути, като бършеше дъждовни капки от буйните си тъмнокестеняви мустаци. Върнън ми махна и ми нареди:

— Разкажете му.

Повторих отново разказа на Фицтивън. Шерифът ме изслуша толкова внимателно, че червендалестото му лице стана мораво, а дишането му прерасна в пъшкане. Още не бях изрекъл последната дума, когато прокурорът щракна с пръсти и заяви:

— Много добре. Значи той твърди, че при него е имало хора, когато са се обадили по телефона. Вземете им имената. Твърди, че уикенда е прекарал в Рос с... как се казваха? Коулманови? Много добре. Шерифе, погрижете се всичко да бъде проверено. Трябва да знаем доколко е вярно.

Дадох на Фийни имената и адресите, които Фицтивън ми беше съобщил. Той ги записа на гърба на една квитанция от химическо чистене и с пуфтене излезе, за да задействува окръжната машина за издирване на престъпници. Върнън нямаше какво да ми каже. Оставих

го да си чете вестниците и слязох долу. Женственият нощен администратор ме повика с пръст, за да ми каже:

— Мистър Сантос ме помоли да ви предам, че тази вечер в стаята му „ще се отслужи панихида“.

Благодарих му и се качих в стаята на Сантос, където заварих освен него още три вестникарски хрътки и един фотограф. Играеха покер. Някъде към дванайсет и половина, когато ме извикаха на телефона, за да чуя агресивния глас на окръжния прокурор, бях спечелил шестнайсет долара.

— Бихте ли дошли незабавно в стаята ми?

— Ъхъ. — Взех си палтото и шапката и казах на Сантос: — Изплатете ми парите. Важно повикване. Все така ще ми се случи, щом взема да печеля.

— Върнън ли беше? — попита той, докато броеше чиповете.

— Ъхъ.

— Едва ли ще е нещо важно — изпръхтя подигравателно. — Иначе щеше да повика и Ред — кимна към фотографа, — та утре читателите да го видят изтипосан с важната улика в ръка.

При прокурора заварих Котън, Фийни и Роли. Котън — среден на ръст и тегло, с плоско кръгло лице и трапчинка на брадичката — беше с гумени ботуши, мушама и шапка, целите мокри и изплескани с кал. Стоеше наред стаята и кръглите му очи явно се гордееха с притежателя си. Фийни бе яхнал като кон един от столовете и тормозеше мустаците си; червендалестото му лице беше намусено. Роли стоеше до него, свиваше си цигара и видът му както винаги беше разсеяно приветлив. Върнън затвори след мен вратата и рече раздразнено:

— Котън си мисли, че е открил нещо. Според него...

Котън го прекъсна, като пристъпи напред, изпъчил гърди:

— Нищо не си мисля, а много добре знам...

Върнън щракна с пръсти, застанал между него и мен:

— Остави това! Ще отидем и сами ще видим.

Отбих се в стаята си, за да взема дъждобрана, пистолета и джобното фенерче. После всички слязохме и се качихме в изкаляна кола. Котън шофираше. Върнън седна до него. Останалите се настаняхме на задната седалка. Дъждът барабанеше по покрива и страничните брезенти, стичаше се вътре през процепите.

— Ама че нощ за гонене на вятъра — изръмжа шерифът, като се опитваше да избегне една струйка от покрива.

— По-добре е Дик да си гледа собствената работа — съгласи се с него Роли. — Какво го интересуват разни неща, дето нямат нищо общо с Кесада?

— Ако обръщаше повече внимание на онова, което наистина става тук, нямаше да се притеснява за брега — додаде Фийни и двамата със заместника му се изкикотиха.

Смисълът на разменените реплики, ако имаше такъв, изцяло ми се изплъзна.

— Какви ги е намислил? — попитах.

— Никакви — отвърна шерифът. — Ще видите, че е празна работа, и да пукна, ако не му наговоря всичко, което ми е накипяло. Не знам какво го е прихванало Върнън, та изобщо му обръща внимание.

Пак нищо не разбрах. Надникнах през брезента. Дъждът и тъмнината изцяло закриваха гледката, но имах чувството, че се движим някъде по източния път. Самото пътуване беше ужасно — мокро, шумно и друсливо. То свърши на някакво място, дъждовно и кално като всички останали, през които минахме. Котън изгаси фаровете и слезе, следван от нас, останалите, джапащи до глезените в кал.

— Е, не! Това вече е прекалено! — оплака се шерифът.

Върнън понечи да каже и той нещо, но началникът на полицията се отдалечи с бърза крачка по пътя. Ние се потътрихме подире му, като се придържахме един до друг по-скоро благодарение на звука от шляпащите си крака, отколкото чрез зрително възприятие. Тъмнината беше непрогледна. Скоро отбихме от пътя, преборихме се с висока телена ограда и калта намаля, но затова пък сега под краката ни имаше хлъзгава трева. Изкатерихме някакъв хълм. Вятърът шибаше дъжда в лицата ни. Шерифът се задъхваше. Аз се потях. Стигнахме върха на хълма и взехме да се спускаме по другия склон, а някъде пред нас морето се плискаше о камъните. Наклонът стана по-стръмен, а тревата бе изместена от камъни. По едно време Котън се подхлъзна на колене и препъна Върнън, който се задържа на крака, като се вкопчи в мен. Задъхването на шерифа звучеше вече като стенание. Свихме наляво и тръгнахме в колона по един, а шумът на морето остана зад нас. После пак завихме наляво, изкачихме леко възвишение и спряхме под нисък

навес без стени — само дървен покрив, подпрян на десетина дирека. Точно пред нас на фона на черното небе се открояваше още по-черният силует на някаква къща.

— Изчакайте да проверя дали колата му е тук прошепна Котън и изчезна нанякъде.

Шерифът издиша тежко и изръмжа:

— По дяволите тази екскурзия!

Роли въздъхна. Началникът на полицията се върна тържествуващ.

— Няма я, значи и него го няма! Хайде, поне да не стоим на дъжда.

Последвахме го по кална пътека между гъсти храсти към тъмната къща и се изкачихме по стъпалата на тъмната веранда. Почакахме той да отвори един прозорец, да се прехвърли през него и да ни отключи отвътре. Фенерчетата ни, включени за пръв път, осветиха малка спретната кухня. Влязохме вътре, като оставихме подире си кални стъпки. Котън бе единственият член на компанията, който проявяваше признаци на възторг. Лицето му — от периферията на шапката до трапчинката на бузата — бе като на церемониалмайстор, който ей сега ще изненада гостите с някакъв възхитителен номер. Върнън го гледаше скептично, Фийни — с отвращение, а аз — който представа си нямах какво търсим — несъмнено с любопитство.

Оказа се, че сме дошли да обискираме къщата. Това и направихме, или по-скоро Котън свърши работата, а ние се преструвахме, че му помагаме. Къщата не беше голяма. Освен кухнята на приземния етаж имаше още една стая, а на горния — само една, и тя недовършена. Сметка от бакалията и квитанция за платен данък ме осведомиха чий дом обискираме — на Харви Уидън, едрия, бавно говорещ мъж, който бе видял непознат в колата на Габриел. Претърсихме долу с нулев резултат и се качихме горе. След десетминутно ровичкане най-сетне открихме нещо. Роли го измъкна измежду пръчките на леглото и дюшека. Беше плоско вързопче, увито в бяла платнена кърпа, Котън пусна дюшека, който бе държал, за да може заместник-шерифът да види под него, и се надвеси заедно с всички останали над вързопча. Върнън го размота върху леглото. Вътре имаше кутийка с фиби, поръбена с дантела бяла носна кърпичка, сребърна четка за коса, сребърен гребен с инициалите Г. Д. Л. и чифт

черни ръкавици от фина кожа — малки, дамски. От всички най-изненадан бях аз.

— Г. Д. Л. — казах, колкото да не мълча. — Може да значи Габриел, не знам си какво, Легет — моминското име на мисис Колинсън.

— Вие сте съвършено прав! — тържествуващо изрече Котън.

— Имате ли разрешение за обиск? — попита откъм вратата плътен глас. — И какво, по дяволите, правите тук, ако нямате? Това е кражба с взлом и много добре го знаете!

На прага стоеше Харви Уидън. Снажното му тяло, облечено в жълта мушама, изпълваше цялата рамка. Грубото едро лице беше мрачно, гневно.

— Уидън, аз... — започна Върнън.

— Той е! — изкрещя началникът на полицията и измъкна пистолет изпод палтото си. Бутнах ръката му в момента, в който стреля по застаналия на прага мъж. Куршумът се заби в стената.

Лието на Уидън придоби по-скоро учудено, отколкото сърдито изражение. Той отскочи назад и хукна надолу по стълбите. Котън, политнал на пода от моето бутване, се изправи, изруга ме и се втурна след него. Върнън, Фийни и Роли стояха и зяпаха подире им.

— Тези спортни занимания са много здравословна, обаче нищо не разбирам — обадих се аз. — Какво става? — Никой не ми отговори. — Гребенът и четката бяха на тоалетната масичка на мисис Колинсън, когато претърсихме къщата, нали Роли? — Заместник-шерифът кимна неуверено, загледан все така към вратата. Оттам вече не долиташе никакъв звук. — Котън има ли някакви специални основания да скрои такъв номер на Уидън?

— Не са добри приятели — рече шерифът. (Вече бях забелязал това.) — Ти какво мислиш, Върн?

Окръжният прокурор отмести от вратата втренчения си взор, уви обратно всичко в бялата кърпа и пъкна вързопчето в джоба си.

— Хайде! — рече рязко и тръгна надолу.

Входната врата зееше отворена. От Котън и Уидън ни следа — нито чухме, нито видяхме нещо. Пред портата един Форд — на Уидън — попиваше дъжда. Качихме се вътре. Върнън седна зад кормилото и подкара към къщата в скалистото залнвче. Чукахме на вратата, докато ни отвори някакъв старец по сиво бельо, оставен от шерифа за пазач.

Той ни каза, че Котън се отбил там в осем часа вечерта. Просто така, казал, отново да огледа всичко. Той, пазачът, не виждал защо трябва да държи началника на полицията под око и затова не му досаждал, а го оставил да прави, каквото си иска. Доколкото му било известно, Котън не взел нищо от вещите на Колинсънови, макар че би могъл, разбира се.

Върнън и Фийни нахокаха хубавичко стареца, след което се върнахме в Кесада. Роли седеше до мен на задната седалка.

— Какъв е този Уидън? — попитах го аз. — Защо му е потрябвало на Котън да го вкарва в беля?

— Ами, първо, Харви не се ползува с добро име — беше замесен в контрабандата с ром, която се ширеше по тези места, и от време на време си навличаше неприятности е полицията.

— Аха. И второ?

Заместник-шерифът се навъси, взе да се колебае и да си търси думите. Преди да ги е намерил обаче, спряхме пред обвита в асма къща на един тъмен уличен ъгъл. Прокурорът ни поведе към вратата и натисна звънеца. След малко някъде отгоре се чу женски глас:

— Кой е?

Трябваше да отстъпим назад, за да я видим — мисис Котън се подаваше от един прозорец на втория етаж.

— Дик върна ли се? — попита Върнън.

— Не, мистър Върнън, не се е прибрал. Започвам да се тревожа. Почакайте, ей сега ще сляза.

— Моля ви, не се притеснявайте — спря я той, — Няма да го чакаме. Ще се видим сутринта.

— Не, почакайте — настоя тя и изчезна от прозореца. Миг покъсно отвори вратата. Сините ѝ очи бяха потъмнели от възбуда. Беше по розов хавлиен халат.

— Не трябваше да си правите труда — каза прокурорът. — Нищо особено не се е случило. Просто се разгубихме с него преди малко и искахме да разберем дали се е прибрал. Нищо му няма.

— Беше ли... — Ръцете ѝ нервно мачкаха хавлиения плат над слабите ѝ гърди. — Беше ли подгонил... Харви... Харви Уидън?

— Да — отвърна Върнън, без да я погледне и без да оголи зъби. Фийни и Роли имаха не по-малко притеснен вид.

Лицето на мисис Котън порозовя. Долната ѝ устна затрепера, думите ѝ се сливаха нечленоразделно:

— Не му вярвайте, мистър Върнън. Не вярвайте на нито една негова дума. Харви няма нищо общо с онези Колинсънови — нито с мъжа, нито с жената. Не слушайте Дик. Казвам ви истината.

Върнън си гледаше краката и мълчеше. Роли и Фийни зяпаха напрегнато през отворената врата — бяхме влезли в антрето — към дъжда. Стори ми се, че никой няма намерение да проговори.

— Така ли? — попитах аз, като вложих в гласа си повече съмнение, отколкото изпитвах.

— Да, няма нищо общо! — извика тя и се обърна към мен. — Защото е невъзможно! Не е възможно да е замесен!

Розовината бе изчезнала от лицето ѝ и сега то беше бледо, отчаяно.

— Той... беше тук през онази нощ... цялата нощ... от преди седем, докато съмна.

— А съпругът ви къде беше?

— В града, при майка си.

— Какъв е адресът ѝ?

Тя ми го каза — на Ноу Стрийт.

— А някой дали...

— О, я престанете! — възмути се шерифът, все така втрещен в дъжда. — Не ви ли стига?

Мисис Котън се извърна от мт?н [???] и пак насочи вниманието си към прокурора:

— Само не ме обаждайте, моля ви, мистър Върнън! Ако това се разчуе, не знам какво ще правя! Обаче трябваше да ви го кажа. Не можех да го оставя да хвърли вината върху Харви. Моля ви, нали няма да кажете на никого?

Окръжният прокурор се закле, че при никакви обстоятелства нито той, нито кой да е от нас ще издума думичка по този въпрос, а шерифът и неговият заместник — с морави лица — закимаха енергично. Но щом влязохме отново във форда, далеч от нея, те забравиха смущението си и отново станаха ловци на хора. Само за десет минути успяха да постановят, че Котън, вместо да отиде в петък вечерта при майка си в Сан Франциско, е останал в Кесада, убил Колинсън, след това заминал за града, обадил се на Фицтивън, пуснал

писмото и се върнал в Кесада тъкмо навреме, за да отвлече мисис Колинсън, като всъщност целта му е била да скрои номера така, че вината да падне върху Уидън, на когото отдавна имал зъб, защото подозирал онова, което всички останали знаели — че е любовник на жена му.

Шерифът — същият, чието кавалерско чувство ми попречи да разпитам както трябва жената само преди минути — сега се държеше за корема от смях.

— А, не, ще умра! — давеше се той. — Представяте ли си — хукнал да фалшифицира улики срещу Харв, а Харв в това време си осигурява алиби в собственото му легло! Представям си физиономията на Дик, като му го кажем! Дайте да го намерим още тази вечер!

— По-добре да изчакаме — посъветвах ги аз. — Няма да ни навреди, ако направим една проверка за пътуването му до Сан Франциско и тогава да се нахвърлим отгоре му. Засега единственото, което имаме срещу него, е опитът му да стовари вината върху Уидън. Ако наистина той е убиецът и похитителят, излиза, че е извършил прекалено много излишни глупости.

Фийни ме изгледа намръщено и се впусна да защитава тяхната версия.

— Може да се е интересувал единствено от това — да стовари вината върху Харв.

— Може — съгласих се, — но все пак няма да е зле, ако го оставим известно време на мира, за да видим какво ще направи.

Фийни беше против. Искаше му се веднага да спипа началника на полицията, но Върнън ме подкрепи, макар и неохотно. Оставихме Роли пред дома му и се върнахме в хотела. Горе в стаята си поръчах разговор с агенцията в Сан Франциско. Докато чаках да ме свържат, на вратата се почука. Отворих и в стаята нахълта Джак Сантос по пижама, хавлиен халат и чехли.

— Добре ли се повозихте? — прозя се той.

— Чудничко.

— Нещо ново?

— Не е за публикуване, обаче — между нас да си остане — началникът на полицията се опитва да стовари всичко върху плещите на любовника на жена си — с изфабрикувани лично от него улики.

Другите големи началници са на мнение, че Котън сам е свършил работата.

— Е, това вече ще им осигури на всички първите страници на вестниците. — Сантос седна на ръба на леглото и запали цигара. — А ти да си чул, че Фийни е бил съперник на Котън за ръката на настоящата мисис Котън — телеграфистката, — която накрая предпочела полицейския началник? Истински триумф на трапчинките над мустаците.

— Не, не съм чул — признах си аз. — И какво от това?

— Откъде да знам? Просто слухът стигна до ушите ми. Каза ми го един собственик на гараж.

— Кога е било това?

— Кога са си съперничели ли? Преди по-малко от две години.

Свързаха ме със Сан Франциско и казах на Фийлд — нощния дежурен в агенцията — да изпрати някой да провери достоверността на гостуването на Котън на Ноу Стрийт. Докато разговарях, Сантос се прозя и си тръгна. Щом свърших, и аз си легнах.

17. НЯКЪДЕ ПОД ДЪЛ ПОИНТ

На другата сутрин телефонът ме събуди малко преди десет. Обаждаше се Мики Линан от Сан Франциско да ми каже, че Котън бил пристигнал у майка си в събота между седем и седем и половина часа сутринта. Спал пет-шест часа, като казал, че предишната нощ дебнал крадец и не бил мигнал. Тръгнал си в шест вечерта.

Когато слязох във фоайето, началникът на полицията тъкмо влизаше в хотела. Беше със зачервени очи, уморен, но все така непоколебим.

— Хванахте ли Уидън? — попитах го аз.

— Не, да му се не види, но ще го пипна. Радвам се, че ми бутнахте ръката, макар че това му помогна да се изплъзне. Аз... е, понякога човек се оставя ентусиазмът му да надделее над разума.

— Тъхъ. На връщане се отбихме у вас — да видим как сте се справили.

— Още не съм се прибирал. Цяла нощ го гоних. Къде са Върн и Фийни?

— Още хъркат. На ваше място и аз бих подремнал — посъветвах го. — Ако нещо се случи, веднага ще ви се обадим.

И той си тръгна. Влязох в залата за закуски. Почти се бях нахранил, когато се появи и Върнън. Получил телеграми от полицейското управление на Сан Франциско и от шерифа на Рос, които потвърждаваха алибитата на Фицтивън.

— Аз пък получих сведението за Котън — рекох. — Пристигнал при майка си в седем или малко след седем в събота сутринта и си тръгнал вечерта в шест.

— В седем или малко след това? — повтори прокурорът. Това не му хареса. Ако полицейският началник е бил в Сан Франциско по това време, той не би могъл да отвлече момичето. — Сигурен ли сте?

— Не, но засега толкова можахме. Ей го и Фицтивън. — Като погледнах през вратата на залата, зърнах мършавия гръб на писателя пред регистрацията на хотела. — Извинете ме за малко.

Отидох да го доведа и го представих на Върнън, Прокурорът стана и се ръкува с него, но беше тъй погълнат от мисълта за Котън, че нищо друго не бе в състояние да го заинтересува. Фицтивън каза, че бил закусил, преди да тръгне, и си поръча кафе. Точно тогава ме повикаха на телефона. Беше гласът на Котън, но почти неузнаваем от силно вълнение:

— За бога, вземете Върнън и Фийни и веднага пристигайте!

— Какво има?

— Бързайте! Нещо страшно се случи! Бързайте! — изкрещя той и затвори.

Върнах се при масата и предадох разговора на Върнън. Той скочи и обърна кафето на Фицтивън. Фицтивън също стана, като се двоумеше и ме гледаше въпросително.

— Хайде, ела и ти — поканих го аз. — Може да е нещо, което ще ти допадне.

Колата на писателя беше спряна пред хотела. Къщата на полицейския началник бе само на седем преки разстояние. Входната врата зееше отворена. Върнън почука по рамката, преди да влезе, но не изчакахме да ни се обадят. Котън ни пресрещна в коридора. Лицето му беше тебеширенобяло, очите — широко отворени и налети с кръв. Опита се да каже нещо, но зъбите му бяха стиснати и през тях не излизаше нито дума. Махна към вратата зад гърба си с юмрук, в който стискаше късче кафява амбалажна хартия. През процепа зърнахме мисис Котън. Лежеше върху покрития със син килим под, облечена в светлосиня рокля. Цялата ѝ шия беше в тъмни следи от пръсти, но устните и езикът ѝ — изплезен, подут — бяха още по-тъмни. Очите ѝ бяха широко отворени, изцъклени, обърнати с бялото нагоре, мъртви. Когато докоснах ръката ѝ, тя бе още топла.

Котън, който ни беше последвал вътре в стаята, ни подаде парчето кафява хартия. То бе откъснато накриво, изписано от двете страни с молив — по-скоро надраскано набързо, нервно и неравно. За разлика от посланието до Фицтивън, моливът беше по-мек, а хартията — по-тъмна. Аз бях най-близо до Котън, затова я взех от него и бързо прочетох написаното, като пропусках излишното:

„Уидън дойде снощи... каза, че мъжът ми е по следите му... да му лепне историята с Колинсън... Скрих го на тавана... каза, че единственият начин да се спаси е, като кажа, че е бил тук в петък през нощта... иначе щели да го обесят... Когато мистър Върнън дойде, Харв заплаши, че ще ме убие, ако не... затова го казах... Но не беше тук през онази нощ... Тогава не знаех, че е извършил... по-късно ми каза... В четвъртък през нощта се опитал да я отвлече... мъжът ѝ за малко да го хване... дойде при мен в пощата, след като Колинсън изпрати телеграмата, и я видя... Тръгнал след него и го убил... Заминал за Сан Франциско, след като пил много уиски... решил въпреки всичко да я отвлече... обадил се на някакъв човек, който я познавал, за да разбере от кого би могъл да измъкне пари... прекалено пиан, за да говори ясно... написал писмо и се върна... срещнал я по пътя... отвел я в старото скривалище на контрабандистите някъде под Дъл Поинт... ходи дотам с лодка... боя се, че ще ме убие... заключи ме на тавана... пиша, докато той слезе за храна... убиец... няма да му помагам... Дейзи Котън“.

Докато четях, пристигнаха шерифът и Роли. Лицето на Фийни беше бяло и изопнато като на Котън. Върнън оголи зъби и изръмжа на началника на полицията:

— Ти си го написал!

Фийни грабна хартията от ръцете ми, хвърли един поглед, поклати глава и рече прегракнало:

— Не, почеркът си е нейният.

— Кълна се пред бога, не съм аз — пелтечеше Котън. — Онези неща наистина ги бях сложил под дюшека, признавам, но това е всичко. Дойдох си вкъщи и я намерих така. Кълна се в бога!

— А къде беше в петък през нощта? — попита Върнън.

— Тук, наблюдавах къщата отвън. Мислех си... мислех си, че той може да... но не дойде. Чаках, докато се съмна, и тогава чак заминах за града. Не съм...

Викът на шерифа заглуши останалите думи. Той размахваше писмото на мъртвата жена.

— Някъде под Дъл Поинт! — крещеше той с цяло гърло. — Какво чакаме?

И се втурна вън от къщата, следван от всички нас. Котън и Роли тръгнаха към брега на морето с колата на заместник-шерифа. Върнън, шерифът, Фицтивън и аз — с колата на писателя. Шерифът плака през целия кратък път, сълзите му отскачаха от автоматичния пистолет върху скута му. Стигнахме брега и се прехвърлихме от колите в една бяло-зелена моторна лодка, карана от червенобузест русоляв хлапак на име Тим. Тим ни каза, че не знаел за никакво скривалище на контрабандисти под Дъл Поинт, но ако имало такова, той щял да го намери. Лодката разви изумителна скорост във вешите му ръце, но за Фийни и Котън не беше достатъчна. Те стояха заедно на носа с пистолети в ръце и ту протягаха до скъсване вратове напред, ту се обръщаха назад и крещяха: „По-бързо!“ След половин час заобиколихме някакъв тъп нос, който спътниците ми нарекоха Дъл Поинт, Тим намали скоростта и приближи моторницата до скалите, стърчащи остри и високи край брега. Целите бяхме зрение — зрение, което скоро се притъпи от виждане срещу обедното слънце, но ние продължихме да напъваме очи. На два пъти видяхме процепа в скалите, извисяващи се като стена нагоре, и изпълнени с надежда, се запътвахме натам, но те се оказваха задънени, неводещи до никакви скривалища. Третият процеп ни се видя още по-малко обещаващ от пръв поглед, но тъй като Дъл Поинт започна да остава далеч зад нас, не можехме да си позволим да го подминем. Плъзнахме се вътре, навлязохме достатъчно, за да се убедим, че е още една глуха линия, отказахме се и наредихме на Тим да се връща. Преди обаче русолявото момче да успее да обърне лодката, тя измина още метър-два и Котън, надвесен над носа, изрева:

— Ето го!

Сочеше с пистолета си към едната страна на процепа. Тим остави моторницата да се носи свободно още половин-един метър. Изпънахме вратове и видяхме, че онова, което бяхме взели за брегова линия, бе всъщност висока, плоска, назъбена скала, а между нея и отсамната канара имаше около шест метра вода.

— Вкарай я вътре! — нареди шерифът.

Тим загледа намръщено водата, поколеба се и каза:

— Няма как да влезе.

Лодката подкрепи думите му, като внезапно се разтърси под краката ни и издаде неприятен стържещ звук.

— Дявол да го вземе! — кресна Фийни. — Вкарай я!

Тим погледна обезумялото лице на шерифа и вкара моторницата. Тя отново се разтърси, този път по-силно, и освен стърженето чухме как нещо се раздра, обаче минахме през тесния отвор и заобиколихме назъбената скала. Озовахме се в закътан У-образен пролез, около шест метра широк при отвора, откъдето влязохме, и дълъг около двајсет и пет метра. Отвсякъде другаде беше недостъпен — и откъм сушата, и откъм морето. Водата, която ни влачеше — и в момента бързаше да ни потопи, — стигаше докъм една трета навътре в пролеза. Останалите две трети бяха покрити с бял пясък, в който бе забила нос малка лодка. Беше празна. Наоколо нямаше жива душа. Не виждахме къде може да се скрие човек, По пясъка личаха отпечатъци от стъпки — големи и малки, — търкаляха се празни консервени кутии, имаше останки от огън.

— На Харв е — кимна Роли към лодката.

Моторницата ни се заби до нея. Скочихме и зацапахме към брега — първо Котън, след него и ние. Внезапно, буквално изневиделица, от най-отдалечения край на „V“-ТО изскочи Харви Уидън с пушка в ръце. Ярост и изумление се бяха смесили върху грубото му лице, прозвучаха и в гласа му, когато изкрещя:

— Ах ти, подъл, проклет...

Изстрелът заглуши края на репликата. Котън се хвърли на земята. Куршумът мина на сантиметри от него, изсвири между нас двамата с Фицтивън, като закачи периферията на шапката му, и се разплеска в камъните зад гърба ми. Четири пистолета гръмнаха едновременно, някои повече от веднъж. Уидън политна назад, краката му се размахаха във въздуха. Когато отидохме при него, вече беше мъртъв — три куршума в гърдите, един — в главата.

Открихме Габриел Колинсън свита на топка в дъното на една дупка с тясно гърло, образувана в скалната стена — дълга триъгълна пещера, чието отворствие бе скрито от погледите ни от наклона, на който се намираше. Вътре имаше одеяла, разстлани върху купчина сухи водорасли, консерви, фенер и още една пушка. Дребното личице

на момичето трескаво пламтеше, гласът му бе прегракнал — беше настинало. Отначало силният уплах ѝ попречи да ни каже нещо свързано и явно не ни позна — нито мен, нито Фицтивън.

Моторницата, с която пристигнахме, вече не влизаше в работа, а на лодката на Уидън не можехме да поверим повече от трима души, за да ги прекара безопасно през прибоа. Тим и Роли отплаваха с нея за Кесада, за да докарат някакъв по-голям плавателен съд. Отиването и връщането щеше да им отнеме час и половина. В тяхно отсъствие се заехме с момичето — успокоявахме го, уверявахме го, че е сред приятели, че вече няма от какво да се страхува. Уплахът постепенно напусна погледа ѝ, дишането ѝ се успокои, ноктите престанаха да се впиват в дланите ѝ. А след половин час започна дори да отговаря на въпросите ни.

Каза, че за пръв път чувала за опита на Уидън да я отвлече в четвъртък вечерта и за телеграмата на Ерик до мен. Цялата нощ в петък срещу събота не мигнала, чакала го да се върне от разходката, а като съмнало, обезумяла от притеснение, тръгнала да го търси. Намерила го — както аз го бях намерил. Върнала се в къщата и направила опит да се самоубие — да сложи край на проклятието, като се застреля.

— На два пъти опитах — прошепна, — но не можах. Не можах. Оказах се голяма страхливка. Не можех да държа пистолета насочен към себе си. Първия път исках да се прострелям в слепоочието, после в гърдите. Но не ми достигна смелост. Всеки път го отдръпвах малко преди да натисна спусъка. А след втория път няхах сили дори да направя още един опит.

Тогава именно се преоблякла — вечерните ѝ дрехи били кални и изпокъсани, — качила се в колата и потеглила. Не каза къде е отивала. Изглежда, не знаеше. Най-вероятно е карала без цел — просто се е махала от къщата, където проклятието бе настигнало съпруга ѝ. Не била изминала голямо разстояние, когато я пресрещнала кола, карана от мъжа, който я довел тук. Той ѝ препречил пътя и за да не се блъсне в него, улучила дървото. Оттук нататък до момента, в който дошла на себе си в пещерата, нищо не помнеше. Оттогава била все тук. През повечето време стояла сама. Нямала нито сили, нито смелост да избяга с плуване, а друг начин не съществувал. Мъжът не разговарял с нея, не ѝ задавал въпроси, единствените му реплики били „Ето ви храна“ или

„Докато донеса вода, ще карате на доматен сок, ако ожаднеете“. Не си спомняше да го е виждала преди. Не знаеше как се казва. Той бил единственият човек, когото била виждала, откакто умрял мъжът ѝ.

— Как те наричаше? — попитах. — Мисис Картър, или мисис Колинсън?

Тя се замисли, свъсила вежди, после поклати глава:

— Май че изобщо не се обръщаше към мен по име. Говореше само в краен случай, пък и не оставаше тук за дълго. Обикновено си стоях сама.

— А сега, последния път, кога дойде?

— Преди да съмне. Събудих се от шума на лодката му.

— Сигурна ли си? Това е много важно, Сигурна ли си, че пристигна, преди да съмне?

— Да.

Бях клекнал пред нея. Котън стоеше от лявата ми страна, до шерифа. Аз вдигнах поглед към него:

— В такъв случай ти си свършил онази работа, Котън. Жена ти беше още топла, когато я видяхме — след единайсет.

Той се опули насреща ми и запелтечи:

— К-какво каза?

Чух как Върнън, застанал от другата ми страна, щракна със зъби.

— Жена ти се е страхувала, че Уидън може да я убие, и е написала онова изявление. Но той не я е убил. Бил е тук отпреди да съмне. Ти си намерил писмото и си разбрал от него, че двамата наистина са били твърде близки. Е, какво направи сетне?

— Това е лъжа! — изкрещя той. — Нито дума няма вярна! Беше мъртва, когато я намерих! Никога не съм...

— Ти си я убил — излая Върнън над главата ми. — Удушил си я, като си разчитал писмото да прехвърли вината върху Уидън.

— Лъжа! — извика отново началникът на полицията и стори грешка — опита се да измъкне пистолета си от кобура. Фийни го фрасна, събори го и му сложи белезниците, преди оня да успее да се изправи.

18. БОМБАТА

— Нищо не разбирам — казах аз. — Всеки път, щом докопаме виновника, се оказва, че не е с всичкия си, и вместо на бесилката, попада в лудницата.

— Типично за теб — заяви Фицтивън. — Сега си объркан, смутен и слисан. Би ли признал обаче, че си си намерил майстора и си попаднал на престъпник, който е по-хитър от теб? Никога! Щом те е надхитрил, значи е идиот или откачен. Разбира се, в отношението ти прозира и известна доза неочаквана скромност.

— Но той наистина трябва да не е с всичкия си! — настоях упорито. — Виж сега: Майен се оженва за...

— Пак ли! — отегчено ме прекъсна писателят, — Пак ли ще ми досаждаш с това изреждане?

— Прекалено си повърхностен — упрекнах го аз. — Не те бива за нашата работа. Убийци не се ловят, като се забавляваш с интересни хрумвания. Трябва да премислиш всички факти, които са налице, да ги въртиш така, пък иначе, докато си паснат.

— Щом са ти такива методите, придържай се към тях, но не виждам защо аз трябва да страдам от това. Снощи поне пет пъти ми изрецитира стъпка по стъпка историята Майен—Лебет—Колинсън. Откакто закусихме тази сутрин, все това слушам. Вече ми писна. Някоя човешка тайна не може да бъде толкова досадна, колкото ти изкарваш тази.

— По дяволите! — изругах. — Снощи, след като ти си отиде, аз продължих да си повтарям историята, кажи-речи, до сутринта. И ще предъвквам фактите, момчето ми, докато се навържат.

— Предпочитам школата на Ник Картър. А не те ли е сполетяло някакво умозаключение, след като толкова време ги прехвърляш в главата си?

— Да, разполагам с една версия: че Върнън и Фийни грешат, като мислят Котън за съучастник на Уидън в отвличането, играл обаче двойна игра. Според тях замисълът е на Котън, който убеждава Уидън да му свърши черната работа, докато той в качеството си на

полицейски началник използвал служебното си положение, за да го прикрива. Колинсън се натъква случайно на замисъла им и затова бива убит. След това Котън принуждава жена си да напише онова писмото наистина е фалшиво, било й е продиктувано, — убива я и ни води при Уидън. Той пръв скочи на сушата, когато стигнахме скривалището — за да успее да пречука Уидън при съпротива, преди да е проговорил.

Фицтивън прекара дългите си пръсти през червеникавата си коса и попита:

— А ревността според теб не е ли достатъчен мотив за Котън?

— Да, но какъв е мотивът на Уидън, за да се остави в ръцете на полицейския началник? И освен това къде е връзката между всичко това и историята с Храма?

— Сигурен ли си, че си прав, като търсиш връзка?

— Да. Бащата, мащехата, лекарят и съпругът на Габриел са избити в продължение на няколко седмици — всичките й близки хора. За мен това е напълно достатъчно като връзка. А ако искаш още, веднага ще ти посоча няколко. Ъптън и Рупърт, явните подстрекатели в първия случай, бяха убити. Холдорн — подстрекателят във втория случай — също. Уидън — в третия — и той. Мисис Легет убива съпруга си. Котън очевидно е убил жена си. И Холдорн щеше да убие своята, ако не му бях попречил. Като дете на Габриел е било внушено да убие майка си. На прислужницата й също е било внушено да убие Рийз, а след това за една бройка да убие и мен. Легет оставя предсмъртно писмо, в което обяснява — не напълно задоволително — всичко. След това го убиват. Същото се случва и с мисис Котън. Дори ако наречеш всички тези двойки от събития съвпадения, пак ще ти останат достатъчно факти, които да те наведат на мисълта за съществуването на някой, който си има любима система и се придържа към нея.

Фицтивън ме изгледа замислено и се съгласи:

— Може да си прав. Така, както представяш нещата, наистина ми прилича на работа на един човек.

— При това не с всички си.

— Щом толкоз държиш на това... Само че и лудият може да е имал някакъв мотив.

— Че защо?

— Да ти се не види инатът! — рече той с добродушна нетърпеливост. — Ако не е имал мотив, свързан с Габриел, защо тогава престъпленията му са свързани с нея?

— Нямаме данни, че всички са свързани — знаем само за някои. Фицтивън се усмихна.

— Ще пукнеш, но по гръб няма да паднеш.

— От друга страна, престъпленията на смахнатия може да са свързани с Габриел, защото и той е свързан с нея.

Сивите му очи придобиха замислено изражение, той сви устни и погледна към вратата, свързваща моята стая с тази на Габриел.

— Добре — върна погледа си върху мен. — Кой е този откачен, дето е близък на момичето?

— Най-смахнатият и най-близък на Габриел човек е самата тя.

Фицтивън стана, прекоси хотелската стая — бях седнал на ръба на леглото — и ми стисна тържествено и възторжено ръката.

— Страшен си! Направо ми взе ума. Случайно да те избива нощем на пот? Я си покажи езика и кажи: „Аа!“

— Ами ако... — започнах аз, но ме прекъсна леко почукване по външната врата.

Отидох и отворих. В коридора стоеше слаб мъж, колкото мен на ръст и години, с измачкан черен костюм. Дишаше тежко през носа си, целия на червени венички, а малките му кафяви очички ме гледаха смутено.

— Нали ме познавате? — попита с извинение в гласа.

— Да, влез. — Аз го представих на Фицтивън: — Това е Том Финк, един от помощниците на Холдорн в „Храма на Светия Граал“.

Финк ми хвърли укорителен поглед, свали измачканата си шапка и прекоси стаята, за да се ръкува с Фицтивън. Сетне се обърна към мен и каза почти шепнешком:

— Дойдох да ви съобща нещо.

— Да?

Той се засуети смутено, взе да върти шапката из ръцете си. Намигнах на Фицтивън и поведох Финк навън към коридора. Щом излязохме, затворих вратата и му рекох:

— Хайде, говори.

Финк облиза устни и ги избърса с опакото на мършавата си ръка. После каза все така полушепнешком:

— Дойдох да ви кажа нещо, което трябва да знаете.

— Е?

— Става дума за този Уидън, дето е бил убит.

— Е?

— Той беше...

Вратата на стаята ми се разтвори с изригване. Подът, стените и таванът се завъртяха под нас, около нас, над нас. Шумът беше прекалено силен, за да се чуе — рев, който се усещаше с тялото. Том Финк бе отнесен далеч от мен, заднишком. Имах достатъчно разум да се хвърля на пода в мига, в който почувствувах, че ще бъда издухан в обратна посока, затова най-лошото, което ми се случи, бе натъртено рамо от удара в стената. Финк бе спрял доста зле от рамката на една врата — ръбът ѝ го улучи по тила. Той политна пак напред, прегъна се одве и падна по лице на пода — неподвижен, с изключение на кръвта, която се стичаше от главата му. Станах и тръгнах към стаята. Фицтивън представляваше обезобразена купчина кърваво месо и дрехи. Леглото ми гореше. По прозореца нямаше и следа от стъкло, нито от мрежа срещу комари. Всичко това се запечатваше машинално в паметта ми, докато залитах към стаята на момичето. Междинната врата бе отворена — вероятно от експлозията. Габриел клечеше върху леглото, с крака върху възглавницата. Нощницата ѝ бе разкъсана на едното рамо. Зеленикавокафявите ѝ очи, святкащи изпод кестенявите къдрици, прикрили челото, бяха като на хванато в капан обезумяло животно. По острата ѝ брадичка блестеше слюнка. Беше сама в стаята.

— Къде е медицинската сестра? — Гласът ми бе сподавен. Габриел не отговори. Очите ѝ, фокусирани върху мен, запазиха налудничавия си ужас. — Веднага се завий! — наредих. — Пневмония ли искаш да хванеш? — Тя не помръдна. Заобиколих леглото, повдигнах с една ръка завивката, а с другата посегнах да я сложа да легне. — Хайде, пъхни се вътре.

Тя издаде странен гърлен звук, отпусна глава и заби острите си зъби в ръката ми. Заболя ме. Сложих я да легне, завих я, върнах се в моята стая и тъкмо изхвърлях горящия дюшек през прозореца, когато започнаха да се стичат хора.

— Повикайте лекар — извиках на първия пристигнал. — И никой да не влиза!

Мики Линан си проби път през тълпата, изпълваща коридора, когато се бях отървал вече от дюшека. Той примигна към останките на Фицтивън, после към мен и попита:

— Какво става, по дяволите?

Тъглчетата на голямата му отпусната уста висяха надолу като усмивка, само че наопаки. Облизах изгорените си пръсти и попитах ехидно:

— На какво, по дяволите, ти прилича?

— На още неприятности, какво друго. — Усмивката се обърна в правилна посока. — Естествено — нали ти си тук.

Влезе и Бен Роли.

— Ц-ц-ц — рече, като се оглеждаше наоколо. — Какво е това според теб?

— Ръчна граната.

— Ц-ц-ц.

Пристигна доктор Джордж и клекна пред разнебитения Фицтивън. Той се грижеше за Габриел, откак я бяхме върнали предния ден от пещерата. Беше нисък, набит мъж на средна възраст, целият обрасъл с черни косми, с изключение на устните, бузите, брадичката и чупката на носа. Косматите му ръце заопипваха Фицтивън.

— Разкажи ми за Финк. Какво прави? — попитах Мики.

— Почти нищо. Тръгнах по петите му вчера по обяд, когато го пуснаха. От пандиза се запъти право към един хотел на Кърни Стрийт и си нае стая. Повечето време прекара в Градската библиотека — изчете в старите вестници всичко, станало с момичето от началото досега. След това яде и се върна в хотела. Може да ми се е изплъзнал през задната врата. Ако не го е сторил, значи цялата нощ е прекарал в леглото си. Някъде в полунощ се изметох, за да мога да застъпя отново в шест сутринта. Той се появи в седем и нещо, закуси, взе влака за Постън, прехвърли се на рейса за насам, дойде право в хотела и пита за теб. Това е всичко.

— Бре, да пукна! — възкликна коленичилият лекар. — Този е още жив!

Не му повярвах. Дясната ръка на Фицтивън липсваше, както и по-голямата част от десния му крак. Тялото му бе така изкорубено, че

не можеше да се види какво е останало, но половината от лицето му не съществуваше.

— В коридора има още един — рекох. — Със смазана глава.

— А, на она му няма нищо — промърмори доктор Джордж, без да вдигне глава, — но тоя... да пукна на място!

Той се изправи на крака и започна да дава нареждания. Беше възбуден. Отвън влязоха двама души — мисис Хърман, сестрата, която се грижеше за Габриел, и някакъв мъж с одеяло — и отнесоха Фицтивън.

— Онзи в коридора Финк ли е? — попита Роли.

— Да — отвърнах и им предадох какво ми беше казал. — Не успя да си довърши приказката — добавих. — Експлозията му попречи.

— Да не би бомбата да е била предназначена за него — да му попречи да довърши?

— Никой не го проследи от града дотук — възрази Мики. — Освен мен.

— Възможно е — казах. — Иди по-добре да видиш какво става с него, Мик. — Мики излезе. — Прозорецът беше затворен — обърнах се към Роли. — Преди експлозията не чух шум от удар по стъклото, а вътре в стаята няма натрошени стъкла. Имайше и мрежа срещу комари, така че със сигурност можем да кажем — гранатата не е била метната през прозореца.

Роли кимна разсеяно, загледан в междинната врата.

— Ние с Финк разговаряхме в коридора — продължих аз. — Оттук се втурнах направо в нейната стая. Изключено е някой да е излязъл оттам след експлозията, без да го видя или чуя. Не измина и секунда от момента, в който изгубих от поглед тази врата, и нахълтването ми тук. Мрежата на нейния прозорец е непокътната.

— Мисис Хърман не беше ли при нея?

— Трябваше да е вътре, но я нямаше. После ще разберем защо. Излишно е да допускаме, че мисис Колинсън е метнала гранатата. Откак я докарахме вчера от Дъл Поинт, е все на легло. Няма начин да е накарала някого да постави предварително бомба, защото откъде ще знае, че ще бъде в тази стая? И никой не е влизал освен теб, Фийни, Върнън, лекаря, сестрата и мен.

— Не казвам, че е замесена в тази история — промърмори заместник-шерифът. — Тя самата какво разправя?

— Засега нищо. Дай да опитаме, макар да се съмнявам, че ще измъкнем нещо.

Излязох прав. Габриел лежеше в леглото, завила се плътно до брадичката, сякаш при най-малка опасност щеше да се покрие цялата, и само поклати глава. На всеки въпрос отговаряше с „не“, независимо дали „не“ — то пасваше на въпроса. Влезе сестрата — едра, гърдеста, червенокоса жена на четирийсет и няколко години. Лицето ѝ изглеждаше честно, защото беше добродушно, покрито с лунички и синеоко. Закле се върху Библията, че била извън стаята за по-малко от пет минути, колкото да слезе до долу за листове за писане, тъй като имала намерение да пише на племенника си във Валъехо, докато пациентката ѝ спи. И че това било единственото ѝ излизане от стаята за целия ден. Каза, че в коридора не срещнала никого.

— Отключена ли оставихте вратата? — попитах.

— Да, за да не я събудя, като се върна.

— Къде са листовите за писане?

— Така и не ги взех. Чух експлозията и хукнах обратно нагоре.

— Страх изпълни лицето ѝ и луничките се превърнаха в мъртвешки петна. — Да не би да си мислите...

— По-добре се погрижете за мисис Колинсън — рязко ѝ наредих аз.

19. ДЕГЕНЕРАТКАТА

Двамата с Роли се върнахме в моята стая и затворихме междинната врата.

— Ц-ц-ц. Никога не бих допуснал, че мисис Хърман ще...

— Напразно — изръмжах аз. — Нали ти я препоръча. Що за човек е?

— Тя е жената на Тод Хърман, собственика на гаража. Преди да се омъжи за Тод, беше медицинска сестра. Мислех, че става за тази работа.

— Има ли племенник във Валъехо?

— Ъхъ, малкият Шулц, дето работи на Кобилешкня остров. Как според теб се е забъркала в тази?...

— По-вероятно е да няма нищо общо — иначе щеше да представи хартията за писане. Постави някой да пази тук, докато повикаме от Сан Франциско специалист по експлозивите.

Заместник-шерифът извика някакъв мъж от коридора и ние го оставихме да си придава важност в стаята. Намерихме Мики Линан долу във фоайето.

— На Финк му е спукан черепът. На път е за Окръжната болница заедно с другата развалина.

— Фицстивън умря ли?

— Не, и докторът е на мнение, че ако го закарат някъде, където имат нужната апаратура, ще успеят да го спасят. Един господ знае защо — като му гледам състоянието... Те, лекарите, обаче най-много се радват тъкмо на такива като него.

— Арония Холдорн беше ли освободена заедно с Финк? — попитах.

— Да. Ал Мейсън я държи под око.

— Обади се на Стария и виж дали Ал е докладвал нещо. Разкажи му какво стана тук и питай дали са открили Андрюс.

— Андрюс ли? — попита Роли, когато Мики се запъти към телефона. — Какво му има?

— Не знам дали му има нещо. Просто не можем да го намерим, за да му кажем, че мисис Колинсън е освободена. Не са го виждали в кантората му от вчера сутринта и никой не знае къде е.

— Ц-ц-ц. А за какво ви е притрябвал толкоз?

— Нямам намерение да ѝ бера грижата до края на живота си. Делата ѝ са в негови ръце, той отговаря за нея, така че искам да му я предам.

Роли кимна разсеяно. Излязохме навън и заразпитвахме — къде, когото видяхме — за всичко, което ни хрумнеше. Никой от отговорите не ни даде нещо ново, само потвърди убеждението ни, че бомбата не е била хвърлена през прозореца. Говорихме с шестима, които са били пред хотела точно преди и по време на експлозията, и никой от тях не бе видял нещо, което да може по някакъв начин да се изтълкува като мятане на граната. Мики се върна от телефонната будка с информацията, че след освобождаването си от затвора Арония Холдорн отишла право в дома на някакво семейство на име Джефри в Сан Матео и не е мърдала оттам, а Дик Фоули, който бил по следите на Андрюс, хранел надежди да го открие в Саусалито.

Окръжният прокурор Върнън и шерифът Фийни, следвани плътно от глутницата репортери и фотографи, пристигнаха от окръжния център. Двамата доста дълго се правиха на детективи, но това не ги докара доникъде освен до първите страници на всички вестници, излизащи в Сан Франциско и Лос Анджелис: мястото, което най-много им допадаше. Накарах да преместят Габриел Колинсън в друга хотелска стая и закотвих Мики Линан в съседната, с отключена междинна врата. Габриел се разприказва най-сетне — пред Върнън, Фийни, Роли и мен. Но онова, което имаше да ни каже, с нищо не ни помогна. Спяла, но я събудил страшен трясък и нещо разтърсило силно леглото ѝ. След което съм влязъл аз. Друго не знаеше. Късно следобед пристигна Мак Кракън — специалист по експлозивите от полицейското управление на Сан Франциско. След като разгледа различните парчета, които можа да събере, той произнесе предварителната си присъда — че бомбата била малка, алуминиева, заредена с долнокачествен нитроглицерин и взривена от грубо самоделно устройство.

— Професионална ли е работата или любителска? — попитах аз.

МакКракън изплю няколко влакънца тютюн — той беше от онези, дето си дъвчат цигарите — и отговори:

— Ако питате мен, човекът си е разбирал от занаята, но е работил с подръчни материали. Ще ви дам по-подробни сведения, след като обработя този боклук в лабораторията.

— Часовников механизъм имало ли е?

— Не виждам следи от такъв.

Доктор Джордж се върна от окръжния център с новината, че остатъкът от Фицтивън още дишал. Той беше силно възбуден. Трябваше да му крещя, за да чуе какво го питам относно Финк и Габриел. Чак тогава ми каза, че животът на Финк бил във опасност, а наистинката на момичето била излекувана дотолкова, че можело да става от леглото, стига да пожелаело. Попитах как е с нервите, но той толкова бързаше да се върне при Фицтивън, че не бе в състояние да ми отдели повече внимание.

— Хм, да... разбира се — промърмори, докато се промъкваше странично покрай мен, по посока на колата си. — Тишина, спокойствие, никакви тревоги.

И изчезна.

Вечерях с Върнън и Фийни в ресторанта на хотела. Те смятаха, че не съм им разказал всичко, свързано с бомбата, и ме подложиха на кръстосан разпит, макар да не се осмелиха да ме обвинят право в очите, че крия нещо от тях. След вечеря се качих в новата си стая. Мики се беше проснал в леглото и четеше вестник.

— Иди да хапнеш — казах му аз. — Как е нашето бебе?

— Станала е. Как ти се струва — не й ли хлопа дъската?

— Защо? Какво прави?

— Нищо. Само се питам.

— Така е на празен стомах. По-добре иди се нахрани.

— Слушам, мистър „Континентал“ — рече той и излезе.

В съседната стая беше тихо. Ослушах се пред вратата, сетне почуках.

— Влез — каза гласът на мисис Хърман.

Бе седнала до леглото и бродираше крециящи пеперуди върху парче жълтеникав плат, опънато на гергеф. Габриел Колинсън беше в люлеещия се стол в противоположния край на стаята и гледаше намръщено стиснатите в скута си ръце — стиснати така, че

кокалчетата бяха побелели, а пръстите — разперени. Беше с вълнения костюм, по който бе отвлечена. Той бе все така измачкан, но изчеткан и изчистен от калта. Не вдигна поглед към мен. Затова пък сестрата ме погледна и сбърчи лунички, за да ми се усмихне смутено.

— Добър вечер — поздравих аз, като се опитвах да въздействам жизнерадостно с появата си. — Скоро, изглежда, няма да имаме болни.

Това не предизвика никаква реакция у Габриел и прекалено силна у сестрата.

— Да, наистина, колко сте прав — възкликна тя с прекомерен ентузиазъм. — Вече не бих нарекла мисис Колинсън болна — тя става и се движи. И да ви кажа правичката, почти съжалявам за това — хи-хи-хи, — защото, уверявам ви, че не съм имала такава приятна пациентка, във всяко едно отношение. Навремето, като работех в болницата, точно това си казвах с момичетата — колкото по-мил е пациентът, толкова по-малко време остава при пас, а пък неприятните живеят... искам да кажа, остават цяла вечност, че и отгоре. Поне така му се струва на човек. Спомням си веднъж... — Аз ѝ смигнах и кимнах към вратата. Останалите думи умряха в отворената ѝ уста. Лицето ѝ пламна, сетне пребледня. Захвърли бродерията си, стана и занарежда плиткоумно: — Да, да, винаги е така. Е, аз да отида да проверя онези... нали знаете, как се казваха... Нали ще ме извините за няколко минути?

И бързо излезе, странично, сякаш се страхуваше да не се промъкна зад гърба ѝ и да я ритна отзад.

Щом вратата се затвори, Габриел вдигна очи от ръцете си и рече: — Оуън е мъртъв.

Не ме попита, а го заяви, но можех да изтълкувам думите ѝ само като въпрос.

— Не. — Седнах на мястото на сестрата и извадих цигари. — Жив е.

— А ще оживее ли? — Гласът ѝ още беше дрезгав от простудата.

— Така казват лекарите — преувеличих аз.

— А ще бъде ли?... — Остави въпроса недовършен, но хрипкавият ѝ глас звучеше напълно безпристрастно.

— Доста ще е осакатен.

— Още по-зле — рече тя повече на себе си, отколкото на мен. Аз се усмихнах. Ако бях толкова добър артист, за колкото се имах, то в

усмивката ми би трябвало да проличи само добродушно веселие. — Смейте се — много сериозно продължи момичето. — Де да можехте със смях да оправите нещата. Само че няма да стане. То съществува. И винаги ще съществува. — Погледна ръцете си и прошепна: — Проклятие.

Произнесена с какъв да е друг тон, думата би прозвучала мелодраматично, нелепо, театрално. Но тя я отрони някак си машинално, без никакво чувство, като че ли изговарянето ѝ бе станало навик. Представих си я как лежи нощем в мрака и си я повтаря безкрай, шепне я на тялото си, докато се облича, на лицето си, отразено в огледалото, час подир час, ден подир ден. Размърдах се в стола си и изръмжах:

— Я стига! Само защото някаква си злобарка си изкара на теб омразата и яда и надрънка врели-некипели...

— Не, не. Мащехата ми просто изрази с думи онова, което отдавна ми беше известно. Не знаех, че съм го получила от рода Дейн, но винаги съм го усещала в кръвта си. И как иначе? Та нали имам всички признаци на израждане. — Тя прекоси стаята, за да застане пред мен, и взе да върти глава наляво и надясно, повдигнала с две ръце къдриците си. — Ето, вижте ушите ми: мекото липсва, а в горната част са заострени. Нормалните хора нямат такива уши. Само животните. — Пак се обърна с лице към мен, вдигнала все така косите си нагоре. — Вижте и челото — вижте колко е малко, каква форма има... също като на животно. Ами зъбите ми? — оголи ги тя: бели, ситни, остри. — А формата на лицето ми? — Пусна косите си и ръцете ѝ се плъзнаха по бузите, за да се склучат при странно изострената ѝ брадичка.

— Това ли е всичко? — попитах. — А случайно да имаш кози крака? Да допуснем, че всичко това е толкова ненормално, колкото го изкарваш. И какво от това? Мащехата ти беше чистокръвен представител на рода Дейн и същинска вещица, обаче къде бяха физическите ѝ признаци на изроденост? Не си ли съгласна, че на външен вид си беше най-нормална и здрава жена?

— Това не е отговор — нетърпеливо поклати Габриел глава. — Може би тя просто е нямала физически признаци. Но затова пък аз ги имам — плюс психическите. — Седна на ръба на леглото до мен, подпря лакти на коленете си и стисна в шепи измъченото си бледо лице. — Никога не съм била в състояние да разсъждавам ясно, като

другите хора — дори за най-простите неща. Всичко е объркано в ума ми. За каквото и да се опитам да мисля, винаги ме обвива някаква мъгла, намесват се други мисли и едва успявам да уловя нещо от първоначалната си идея, преди отново да я изгубя. Тогава започвам да се ровя из мъглата, докато открия изгубеното, за да се случи пак същото, и това се повтаря безкрай. Можете да си представите колко е ужасно да живееш по този начин и да знаеш, че винаги ще е така или най-много положението ти да се влоши.

— Не, не мога. Всичко това ми звучи крайно нормално. Никой не разсъждава ясно, каквото и да си въобразяват хората. Мисленето поначало е мътна история, въпрос на улавяне на мъгляви откъслечни разсъждения, които след това се опитваш да слепиш в едно цяло. Затова именно хората се придържат здраво към своите мнения и убеждения. Защото, като знаеш колко трудно си ги постигнал, и най-малоумната мисъл ти изглежда прелестно бистра, нормална и очевидна. Ако я изпуснеш, ще трябва пак да се гмурнеш в мъглата и калта и да се опиташ да измъкнеш оттам нова.

Тя откри лице и ми се усмихна стеснително.

— Странно, че досега не ми бяхте симпатичен. — Пак стана сериозна. — Обаче...

— Никакво обаче. Достатъчно си голяма вече, за да ти е ясно, че всички хора освен патологично лудите и най-тъпите имат моменти, в които, като се замислят, стигат до заключението, че не са съвсем нормални. Лесно можеш да откриеш в себе си признаци на ненормалност и колкото повече се ровиш в душата си, толкова повече ще изкараш на бял свят. Ничий ум не е в състояние да издържи на щателния преглед, на който сама си се подложила. По цял ден се чудиш как да се изкараш пълно куку! Истинско чудо е, че все още не си откачила.

— Може и да съм.

— Не. Повярвай ми, напълно си нормална. Или ако искаш, не ми вярвай, а помисли. Помисли само какво начало си имала в живота. От най-млада възраст попадаш в лоши ръце. Мащехата ти е истинска вещица и добре се постаравала да те съсипе, докато накрая успява да те убеди, че си омърсена от някакво много специално семейно проклятие. През последните месец-два — откак те познавам — всички злини, които могат да хрумнат на човек, се стовариха на главата ти и твърдата

ти вяра в проклятието те е накарала да се смяташ отговорна за всяка беда. Добре. Какво въздействие има всичко това върху теб? Част от времето беше упоена, друга част — истерична, след смъртта на мъжа си се опита да се самоубиеш, но не беше дотам чалната, та да понесеш мисълта за куршума, който ще разкъса плътта ти. Божичко, сестро! Аз, който съм един платен служител, заинтересован от неприятностите ти само доколкото ми се плаща за това, и аз от време на време имах чувството, че ще превъртя. Нали се опитах да ухапя призрака в Храма? Пък би трябвало да съм достатъчно стар и закоравял по отношение на престъпниците. Тази сутрин, след всичко, което мина през главата ти, някой метна нитроглицеринова бомба, кажи-речи, под леглото ти. А ето те здрава-права, облечена и спореща с мен по въпроса за нормалността си. Ако не си нормална, то е, защото си по-яка, по-здрава и по-хладнокръвна от най-нормалния. Престани да мъдруваш за Дейновата си кръв, а помисли, че в теб тече и кръвта на Майен. Откъде си наследила според теб издръжливостта си, ако не от него? Та нали тази именно издръжливост го е прекарала през Дяволския остров, Централна Америка и Мексико и го държа на крака до последния момент. Ти приличаш много повече на него, отколкото на единствената представителка на Дейнови, която съм срещал. Външно приличаш на него и ако имаш някакви физически белези на дегенерат, то и те ще са от него.

Това, изглежда, ѝ допадна. Очите и станаха почти щастливи. Но за момента бях изчерпал запаса си от думи и докато търсех нови и пусках тютюнев дим, блясъкът изчезна от погледа ѝ.

— Радвам се... благодаря ви за тези думи, ако наистина сте искрен. — Безнадеждността отново се засели в тона ѝ, ръцете отново скриха лицето ѝ. — Но независимо от всичко тя беше права. Не можете да го отречете. Не може да не се съгласите, че животът ми е прокълнат, както и животът на всеки мой близък.

— Аз съм жив отговор на въпроса — заявих. — Напоследък доста често се навъртам около теб и бая се замесих в работите ти, а все още нищо не ми се е случило — нищо, което да не може да се оправи с един хубав сън.

— Да, ама не е същото — бавно ми възрази тя, намръщила чело. — Нямам лични отношения с вас. Връзката ни е професионална, свързана с работата ви. Разликата е голяма.

— А, не е вярно — засмях се аз. — Вземи например Фицтивън. Вярно, че той познаваше семейството ти, но тук се намираше във връзка с мен, заради мен, и поради тази причина е с една крачка поотдалечен от теб. Защо тогава не пострадах преди него? Може би бомбата е била предназначена за мен? Твърде е възможно. Но това ни навежда на мисълта за човешка ръка, която се крие зад всичко — ръка, която може и да обърка нещата, а не непогрешимото ти проклятие.

— Не сте прав — прошепна момичето, загледано втренчено в коленете си. — Оуън ме обичаше.

Реших да не се показвам изненадан.

— Ти да не би?...

— Не, моля ви! Моля ви — не ме карайте да говоря за това. Сега не съм в състояние — след всичко, което се случи тази сутрин. — Тя сви рязко рамене и додаде сухо: — Споменахте нещо за непогрешимото проклятие. Не знам дали ме разбирате неправилно, или само се преструвате, за да ме изкарате глупачка. Аз не вярвам в непогрешимостта на проклятието, не вярвам, че то е дело на господ бог или на дявола. — Беше напълно сериозна, а не говореше, колкото да промени темата. — Не може ли обаче... няма ли хора, които са изцяло — до мозъка на костите си — зловредни и отравящи... събуждащи най-лошото у всеки, който ги наближи? Е, не може ли?...

— Има такива хора — почти се съгласих аз. — Когато пожелаят.

— Не, не става дума дали го желаят, или не. Напротив — когато от сърце и душа не го искат. Така е уверявам ви. Обичах Ерик, защото беше чист и добър. Вие го познавахте. Достатъчно добре го познавахте и знаете какви са хората, за да разберете какво имам предвид. Обичах го такъв и такъв именно го исках. И тогава, щом се оженихме... — Тя потрепера и ми подаде и двете си ръце. Дланите ѝ бяха сухи и горещи, а връхчетата на пръстите ѝ — ледени. Трябваше да ги стисна здраво, за да не се впият ноктите ѝ в месото ми.

— Девствена ли се омъжи за него? — попитах.

— Да, и още съм. Аз...

— Няма какво толкова да се разстройваш по този повод. Страдаш от обичайните глупави предразсъдъци. Освен това вземаш наркотици, нали? — Тя кимна. — Това намалява интереса към секса, така че най-нормалното отношение към него от страна на някой друг започва да ти се струва ненормално. Ерик беше твърде млад, твърде

влюбен в теб и вероятно достатъчно неопитен, за да бъде и непохватен. Така че недей да правиш от мухата слон.

— Работата не е само в Ерик — възрази ми тя. — Всички мъже около мен. Не ме мислете за самонадеяна. Знам, че не съм хубава. Но не искам да съм и зловредна. Не искам. Защо мъжете... Защо всички мъже, които съм...

— Да не би мен да имаш предвид?

— Не, знаете, че не говоря за вас. Моля ви, не ми се подигравайте.

— Значи има и изключения. Сецаш ли се за още някои? Мадисън Андрюс например?

— Ако изобщо го познавате или сте чували за него, нямаше да ми задавате този въпрос.

— — Така е — съгласих се. — Но няма защо да му приписваш проклятието — в случая става дума по-скоро за втора природа. Много ли беше нахален?

— Бих го нарекла мръсник — тъжно изрече момичето.

— Отдавна ли беше?

— Може би преди година и половина. Нищо не споменах на баща си и на мащехата си. Аз... срамувах се, че мъжете се държат така с мен и че...

— А откъде си толкова сигурна — изръмжах, — че повечето мъже не се държат така към повечето жени? Кое те кара да си въобразяваш, че си кой знае колко особен случай? Ако ушите ти наистина са толкова остри, тогава ще чуеш същите оплаквания от хиляди жени из цял Сан Франциско и бога ми, нищо чудно половината от тях да са напълно искрени.

Тя си дръпна ръцете и сковано изправи гръб. Лицето ѝ леко порозовя.

— Ето, че ме накарахте да се почувствувам глупачка.

— Едва ли се чувствуващ по-глупава от мен. Ужким съм детектив, а откак се заех с тази работа, все се въртя в кръг около това твое проклятие, представям си какво ще му се случи, ако се сблъскам лице в лице с него, но все не го срещам. Но сега вече — край. Можеш ли да издържиш още седмица-две?

— Искате да кажете...

— Искам да ти докажа, че историята с проклятието е празна работа, но затова ще ми трябват дни, може би дори седмица-две. — Тя ме гледаше с ококорени очи, трепереща, искаше да ми повярва, а не смееше. — Решено значи — продължих аз. — А сега какво ще правиш?

— Не... не знам. Мислите ли го всичко това? Че може да има край? Че няма вече... Че ще можете да...

— Да. В състояние ли си да отидеш пак за известно време в къщата в заливчето? Ще ни бъде от полза, пък и там ще си в безопасност. Можем да вземем и мисис Хърман с нас, и още един-двама детективи.

— Ще дойда.

Погледнах часовника си и станах.

— А сега е време за сън. Утре сутрин се местим. Лека нощ.

Тя подъвка долната си устна, понечи да каже нещо, отказа се и накрая изтърси:

— Ще ми трябва морфин за там.

— Разбира се. Каква е дневната ти дажба?

— Пет... десет грана.

— Че то нищо не е — рекох и добавих небрежно: — Приятно ли ти е да го вземаш?

— Боя се, че е твърде късно да мисля дали ми харесва, или не.

— Аз пък се боя, че си чела прекалено много илюстрирани списания. Ако искаш да се откажеш и ако имаме няколко излишни дни, бихме могли да ги използваме, за да те отбием. Не е кой знае каква работа.

Тя се засмя пресекливо, устата ѝ странно потръпна.

— Вървете си! — извика. — Не ми давайте повече уверения и обещания, моля ви! За тази вечер ми стигат. Опих се от тях. Вървете си, моля ви.

— Добре. Лека нощ.

— Лека нощ... и благодаря.

Прибрах се в стаята си и затворих вратата. Мики отвиваше капачката на една манерка. Коленете му бяха прашни. Обърна към мен малоумната си усмивка и каза:

— Адски тип си! Какво се опитваш да направиш? Да се задомиш?

— Шшт! Нещо ново?

— Големите пипета се прибраха в окръжния център. Червенокосата сестра се беше надупила пред ключалката, когато се върнах от вечеря. Веднага я разкарах.

— За да заемеш мястото ѝ ли? — кимнах към прашните му колене.

Не е лесно да смутиш Мики.

— А, не. Тя беше пред другата врата, откъм коридора.

20. КЪЩАТА В ЗАЛИВЧЕТО

Изкарах колата на Фицстивън от гаража и късно на другата сутрин откарах Габриел и мисис Хърман в къщата в заливчето. Момичето беше потиснато. Безуспешно се опитваше да се усмихне, когато я заговаряха, но самата тя нямаше какво да каже. Реших, че я гнети завръщането в дома, където бе живяла с Колинсън, но като стигнахме там, влезе вътре без видимо нежелание и идването в къщата като че ли не допринесе за унинието ѝ. След като се наобядвахме — мисис Хърман се оказа добра готвачка, — Габриел реши, че н се излиза навън, затова двамата се разходихме до селището на мексиканците, да видим Мери Нуньес. Тя обеща да се върне на работа още на другия ден. Изглежда, обичаше Габриел, но не и мен. Върнахме се покрай брега, като търсехме път между разпръснатите огромни камънаци. Вървахме бавно. Челото на момичето бе навъсено. И двамата мълчахме, докато стигнахме на половин километър разстояние от къщата. Тогава Габриел седна на един кръгъл камък, затоплен от слънцето.

— Спомняте ли си какво ми казахте снощи? — попита, като сливаше думите в бързината да ги изрече наведнъж. Имаше уплашен вид.

— Да.

— Кажете ми го пак — помоли тя и се отмести леко, за да ми направи място до себе си. — Седнете и още веднъж ми повторете всичко.

Така и направих. Обясних ѝ, че е също толкова глупаво да се опитваш да охарактеризираш човека, съдейки по формата на ушите му, колкото и по разположението на звездите, утайката на кафето или дупката в морето; че ако човек вземе да търси в себе си признаци на безумие, той неминуемо ще открие не един, тъй като всеки ум е сложна и объркана работа, с изключение на най-глупавия. Доколкото виждам, казах, тя твърде много прилича на баща си, за да има кой знае колко Дейнова кръв в жилите си или за да бъде повлияна от наличната, дори ако вярва толкова в наследствеността. Няма никакви признаци,

добавих, че влиянието ѝ върху околните е много по-лошо от чие да е друго, още повече, че поначало е съмнително дали хората оказват положително влияние на противния пол, а и тя е прекалено млада, неопитна и самовглъбена, за да съди доколко се различава в това отношение от останалите. Обещах в близките дни да ѝ докажа, че съществува много по-осезателно, логично и престъпно обяснение на проблемите ѝ от някакво си проклятие, че няма да ѝ е особено трудно да скъса с морфина, щом като взема относително малки дози, а и темпераментът ѝ е подходящ за лечението. Близко час ѝ втълпявах тези идеи и доста добре се справих. Докато говорех, страхът започна да изчезва от очите ѝ, а към края взе лекичко да се усмихва. Когато млъкнах, тя скочи и се засмя, сплела пръсти.

— Благодаря ви, благодаря ви! Моля ви, направете така, че винаги да ви вярвам! Карайте ме да ви вярвам дори ако... Да, вие сте прав! Искам винаги да ви вярвам! Хайде, елате. Нека още малко се поразходим.

Трябваше почти да тичам подире ѝ до къщата, а тя през цялото време дърдореше. Мики Линан беше отпред на верандата. Спрях да поговорим, а момичето влезе вътре.

— Ц-ц-ц, както би казал мистър Роли — ухили се той и поклати глава. — Ще взема да ѝ разкажа какво се случи на онова момиче в Пойзънвил, дето реши, че може да ти има доверие.

— Носиш ли някакви новини от селото? — попитах аз.

— Андрюс се появи. Бил в къщата на Джефри в Сан Матео, където е отседнала Арония Холдорн. Тя е все още там. Андрюс е бил при нея от вторник следобед до снощи. Ал държи под око къщата и го видял да влиза, но го познал чак когато излязъл. Семейство Джефри не са си у дома — в Сан Диего са. Дик започнал да следи Андрюс. Ал твърди, че Арония не била излизала никъде. Роли ми каза, че Финк е дошъл на себе си, но нищо не знаел за бомбата. Фицтивън още се крепи.

— Днес следобед ще отскоча да поговоря с Финк. А ти да не мърдаш оттук. И... ах, да, да не забравя. Дръж се почтително с мен в присъствие на мисис Колинсън. Много е важно да продължи да има високо мнение за мен.

— Тогава донеси нещо за пиене — рече Мики. — Не мога да го правя на трезва глава.

Финк седеше в леглото, подпрян на възглавници, и надничаше изпод превръзките. И на мен ми каза, че не знаел нищо за бомбата, а бил дошъл да ми съобщи, че Харви Уидън му бил заварен син — син на изчезналия селски ковач, както бях нарекъл жена му, от неин предишен брак.

— Е, и какво от това? — попитах.

— Какво от това — не знам, просто реших, че ще ви заинтересува.

— Защо?

— Вестниците писаха, че според вас между случилото се тук и в Храма има връзка, а онзи набитият полицаи ми рече, че пак според вас знам много повече, отколкото казвам. И понеже не искам да си имам още неприятности, реших да дойда да ви го кажа, за да не разправяте после, че съм скрил нещо.

— Ами? Тогава я ми кажи какво знаеш за Мадисън Андрюс.

— Виж, за него нищо не знам. Просто не го познавам. Той й е настойник или нещо такова, ако не се лъжа, нали? Четох във вестниците. Обаче не го познавам.

— Да, ама Арония Холдорн го познава.

— Може и така да е, господине, но аз — не! Аз само работех за Холдорнови. За мен това си беше служба и нищо повече.

— А за жена ти?

— Също — работа, и туйто.

— Къде е тя сега?

— Не знам.

— Защо избяга от Храма?

— Вече ви казах — не знам. Не е искала да си навлече неприятности. Аз... Че кой не би избягал, стига да може?

Медицинската сестра, която пърхаше наоколо, взе вече сериозно да ми досажда, така че напуснах болницата и се запътих към кабинета на прокурора в сградата на съда. Върнън бутна настрани куп документи, с жест, който сякаш казваше „писна ми от тази бумащина“, и ми закима енергично, оголил всичките си зъби.

— Радвам се, че дойдохте. Седнете.

— Разговарях с Финк — рекох, след като се настаних в един стол. — Нищо не успях да измъкна от него, но той е нашият човек. Единствено чрез него би могла да проникне бомбата в стаята ми.

Върнън се замисли, после рязко вирна брадичка и попита остро:

— Какъв му е бил мотивът? И после — нали и вие сте били там! Казахте, че докато е бил в стаята, не сте го изпускали от очи, но нищо не сте видели.

— И какво от това? Спокойно е можел да ме надхитри. Нали е технически специалист по фокусите. Не може да не знае как се прави бомба и как да я сложи някъде, без да бъде забелязан. Това му е работата. Освен това не знаем Фицстивън какво е видял. Научих, че ще прескочи трапа. Така че предлагам да не пускаме дотогава Финк.

Върнън щракна със зъби и рече:

— Добре, ще го задържим.

Отидох в кабинета на шерифа, който беше на същия етаж. Фийни го нямаше, но първият му заместник — мършав, сипаничав мъж на име Суийт — каза, че подразбрал от начина, по който Фийни му говорил за мен, че той — Фийни — би искал да ми бъде оказана всякаква помощ.

— Чудесно — рекох. — Желанието ми за момента е да си набавя едно-две шишета — няма значение дали уиски или джин — което по става за пиене във вашия край.

Суийт се почеса по адамовата ябълка.

— Представа си нямам от тези работи. Може би момчето, дето кара асансьора, ще знае. Предполагам, че джинът е по-безопасен за здравето. Вижте, Дик Котън по пял ден ни хленчи на главата, че иска да говори с вас. Ще поприказвате ли с него?

— Да, макар че не знам за какво.

— Добре тогава, върнете се след малко.

Излязох и натиснах кончето на асансьора. Момчето — с превит одве гръб поради напредналата възраст и с дълги жълтеникавобели мустаци — беше само в клетката.

— Суийт ми каза, че може би имате представа откъде да си набавя един галон от бялата вода — казах му аз.

— Той е откачил — изсумтя момчето и додаде, понеже си замълчах: — Оттук ли ще си тръгнете?

— Да, след малко.

То затвори вратата. Аз се върнах при Суийт. Той ме поведе по един специален коридор, свързващ съда със сградата на затвора, която беше отзад. Остави ме насаме с Котън в малка, облицована с котелна

стомана килия. Двата дни, прекарани в затвора, не се бяха отразили никак добре на началника на кесадската полиция. Лицето му бе посивяло, целият беше вързоп от нерви, а като говореше, трапчинката на брадичката му сякаш се гърчеше. Нямаше какво да ми каже, освен, че бил невинен. Единственото, което ми дойде наум, беше:

— Възможно е, но сам си го навлече. Всички улики сочат към теб. Не знам дали са достатъчни, за да те осъдят — това зависи от адвоката ти.

— Какво искаше? — попита Суийт, когато се върнах при него.

— Да ми каже, че е невинен.

Той се почеса пак по адамовата ябълка и попита:

— Че това има ли някакво значение за вас?

— Ами да, по цели нощи не мога да заспя. Хайде, ще се видим пак.

Отидох при асансьора. Момчето ми бутна в ръцете увита във вестник бутилка от един галон и рече:

— Десетачка.

Платих му, прибрах шишето в колата на Фицтивън, открих къде е местната поща и поръчах разговор с аптеката на Вик Далас в Сан Франциско.

— Искам — казах на Вик — петдесет и осем грама от онази смеска — каломел-ипекак-атропин-стрихнин. Ще изпратя човек от агенцията да прибере пакетчето още тази вечер или утре сутринта. Разбрахме ли се?

— Щом казваш. Но ако убиеш някого, ще те помоля да не разгласяваш откъде си я набавил.

— Ами да. Ако някой умре, то ще е, защото не съм дипломиран аптекар.

Поръчах втори разговор със Сан Франциско — този път с агенцията — и разговарях със Стария.

— Можещ ли да ми отделиш още един детектив?

— МакМан е свободен или ако предпочиташ, той може да смени Дрейк.

— МакМан ще ми свърши работа. Прати го в аптеката на Далас да вземе нещо за мен. Той знае къде е.

Стария ми съобщи, че няма нови сведения за Арония Холдорн и Мадисън Андрюс.

Върнах се в къщата в заливчето. Имахме компания. Три непознати коли бяха спрели на алеята и пет-шест репортери се въртяха на верандата около Мики. Прехвърлиха въпросите си върху мен.

— Мисис Колинсън е тук, за да си почине — рекох. — Никакви интервюта и снимки. Ще я оставите на мира. Ако има нещо ново, аз лично ще се погрижа то да стигне до вас — до онези, които не я закачат. Единственото, което мога да ви кажа сега, е, че Финк е задържан във връзка с бомбата.

— А за какво е дошъл Андрюс? — попита Джак Сантос.

Не се изненадах — очаквах го да се появи, щом напусне скривалището си.

— Попитайте него — отвърнах. — Той се грижи за работите на мисис Колинсън. Нищо тайнствено няма в идването му тук.

— Вярно ли е, че са в лоши отношения?

— Не.

— Тогава защо не дойде по-рано — вчера или оня ден?

— Питайте него.

— А вярно ли е, че е затънал до сливиците в дългове, или по-скоро е бил — преди да започне да се грижи за наследството, останало от Легет?

— Питайте него.

Сантос разтегна в усмивка тънките си устни.

— Няма нужда — вече питахме кредиторите му. А има ли нещо вярно в слуха, че мисис Колинсън и мъжът ѝ са се скарали, защото тя била в много дружески отношения с Уидън — няколко дена преди да убият Колинсън?

— Нито дума вярна. Много жалко — представям си какво бихте раздухали от една такава работа.

— Може и да пораздухаме нещо — отвърна Сантос. — Вярно ли е, че тя е в лоши отношения със семейството на съпруга си и че старият Хюбърт бил казал, че е готов да похарчи и последния си цент, но тя ще плати, ако е замесена в смъртта на сина му? Виж, това не го знаех.

— Я не дрънкай глупости. Че нали за Хюбърт работим сега, като се грижим за нея — той ни е клиентът.

— А вярно ли е, че мисис Холдорн и Том Финк са били пуснати на свобода, защото заплашили, че ако ги дадат под съд, ще кажат

всичко, каквото знаят?

— Ти започна да ме будалкаш, Джак. Андрюс още ли е тук?

— Да.

Влязох вътре и повиках Мики.

— Виждал ли си Дик?

— Мина с колата отгук две-три минути след пристигането на Андрюс.

— Измъкни се, без да те видят, и го намери. Предупреди го да внимава бандата репортери да не го надушат, дори с риск да изгуби за известно време следите на Андрюс. Ако разберат, че го следим, по първите страници ще се развихри невиджана история, а хич не ми се иска.

Мисис Хърман тъкмо слизаше по стълбите. Попитах я къде е Андрюс.

— Горе в голямата стая.

Качих се. Габриел, в тъмна копринена рокля с дълбоко деколте, седеше сковано, с изправен гръб, на ръба на кожен люлеещ се стол. Лицето ѝ бе бледо, намусено. Беше вперила поглед в опъната между пръстите си носна кърпичка. Вдигна очи към мен и сякаш се зарадва на появата ми. Андрюс стоеше с гръб към камината. Белите му вежди, коса и мустаци стърчаха във всички посоки от ъгловатото му розово лице. Прехвърли намръщената си физиономия от момичето към мен и сякаш не се зарадва на появата ми.

— Здравейте — поздравих аз и се подпрях на ръба на една маса.

— Дойдох, за да отведа мисис Колинсън обратно в Сан Франциско.

Тя не каза нищо.

— В Сан Франциско или в Сан Матео? — попитах аз.

— Какво искате да кажете с това? — Рошавите му бели вежди се спуснаха толкова ниско, че закриха почти изцяло сините му очи.

— — Един господ знае. Нищо чудно умът ми да е покварен от въпросите, които ми задаваха откъм вестникарите.

Той почти не трепна. Произнесе бавно, натъртено:

— Мисис Холдорн ме извика, за да се консултира с мен в качеството ми на юрист. Отидох, за да ѝ разясня, че при дадените обстоятелства ще ми бъде съвършено невъзможно да ѝ давам съвети или да бъда неин адвокат.

— Нямам нищо против — рекох. — И не виждам на кого му влиза в работата това, че са ви били нужни трийсет часа, за да ѝ обясните становището си.

— Точно така.

— Но на ваше място бих си мерил приказките пред репортерите, които чакат отвън. Знаете ги що за подозрителен народ са — и то без никаква причина.

Той отново се обърна към Габриел и заговори тихо, но с известна доза нетърпеливост:

— Е, Габриел, ще дойдеш ли с мен?

— Да отида ли? — попита ме тя.

— Само ако много ти се иска.

— Нне... не ми се иска.

— Значи решено — казах.

Андрюс кимна и пристъпи напред, за да се ръкува с нея.

— Съжалявам, скъпа, но трябва да бързам да се прибера обратно в града. На твое място бих прекарал телефон тук — за да можеш в случай на нужда да се свържеш с мен. — Тон отклони поканата ѝ за вечеря, пожела ми с известна доза любезност „лека нощ“ и излезе. Видях го след малко от прозореца как влиза в колата и почти не обръща внимание на накачулилите го вестникари.

Когато се извърнах от прозореца, Габриел ме гледаше намръщено.

— Какво имахте предвид с това Сан Матео? — попита тя.

— Приятелски ли са отношенията му с Арония Холдорн? — попитах и аз на свой ред.

— Представа си нямам. Защо? И защо разговаряхте с него по този начин?

— Причините са детективски. На първо място има слухове, че управляването на твоето наследство му помага самият той да се задържи на повърхността. Може и да не е вярно, но не е излишно да го посплаши човек, та да започне да слага в ред нещата, ако е правил нередни работи. Няма нужда като капак на всичките ти неприятности да останеш и без пари.

— Значи той... — започна момичето.

— Има на разположение една седмина или поне няколко дена, за да оправи всичко. Би трябвало да е достатъчно.

— Но...

Мисис Хърман, която ни повика за вечеря, сложи край на разговора. Габриел почти не яде. Двамата с нея бяхме единствените, които разговаряха на масата, докато не накарах Мики да ни разкаже за един свой случай в Юрика, където трябвало да се представя за чужденец, изобщо не говорещ английски. Тъй като освен английски той не знаеше никакъв друг език, а населението на Юрика съдържа поне по един екземпляр от всички възможни националности, дошло му твърде нанагорно да се държи така, че никой да не разбере за какъв се представя. Разказът му беше дълъг и много забавен. Може и да не лъжеше — но на него винаги му доставяше голямо удоволствие да се прави на малоумен. След вечеря двамата с него се поразходихме навън, докато пролетната нощ не потопи околностите в мрак.

— МакМан ще дойде утре сутрин — уведомих го аз. — Двамата с него ще вардите. Поделете си работата както намерите за добре, но един трябва да е на пост неотлъчно.

— А ти, разбира се, се нагърбваш с най-трудното — възмути се той. — Какво всъщност правим тук — капан ли устройваме?

— Може би.

— Тъхъ. Може би. Представа си нямаш какво вършиш. Мотаеш се като муха без глава и чакаш талисманът в джоба ти да проработи.

— На глупаците винаги им се струва, че плодът на успешния замисъл е просто късмет. Дик каза ли нещо ново?

— Не. Проследил Андрюс от тях дотук, никъде не се е отбивал.

Входната врата се отвори и върху верандата падна сноп жълта светлина. Габриел, наметнала тъмен шал върху раменете си, се появи в светлината, затвори вратата и слезе на покритата с чакъл пътека.

— Ако искаш, иди да поспиш сега — обърнах се към Мики. — Ще те събудя, като реша да си лягам. Ти ще вардиш после до сутринта.

— Ама и ти си голяма работа — засмя се той в тъмното. — Направо ще ме умориш.

— В колата има един галон джин.

— Ъ?! Защо не каза досега, ами само ми губиш времето с празни приказки.

И тревата на сочната морава заскърца под неговите отдалечаващи се стъпки. Аз пресрещнах момичето.

— Каква чудесна нощ — рече то.

— Да, но няма защо да бродиш сама из тъмното дори ако неприятностите ти са, кажи-речи, свършили.

— Нямах такова намерение — хвана ме Габриел под ръка. — А какво означава „кажи-речи“?

— Означава, че остават още някои дреболии — като например морфинът.

Тя потрепера.

— Имам само за тази нощ. Вие ми обещахте...

— Сутринта ще получа петдесет грама.

Не каза нищо, сякаш чакаше да продължа. Аз обаче замълчах. Пръстите ѝ върху ръкава ми се размърдаха.

— Нали казахте, че няма да е трудно да се излекувам — произнесе почти като въпрос и имах чувството, че очаква да отрека изобщо някога да съм споменавал такова нещо.

— Да, няма да е трудно.

— Казахте, че може би... — Тя не довърши.

— Че ще опитаме, докато сме тук в къщата ли?

— Да.

— А ти искаш ли? Ако не искаш, всичко е безсмислено.

— Дали искам? — Тя ми препречи пътя, застана с лице към мен. — Че аз ще дам... — Хълцането ѝ сложи край на изречението. След малко гласът ѝ се възвърна — висок, писклив: — Истината ли ми говорихте досега? Кажете! Онова, което ми казахте — снощи и днес следобед, — вярно ли е или само правдоподобно? На вашата искреност ли вярвам, или защото сте се научили — за професионални нужди — да убеждавате хората?

Може да беше луда, но не и глупава. Отговорих ѝ по моя преценка най-доброто за дадения момент:

— Твоята вяра в мен се гради на моята вяра в теб. Ако моята е неоправдана, същото се отнася и за твоята. Затова нека първо аз да ти задам един въпрос: излъга ли ме, когато каза, че не искаш да бъдеш зловредна?

— Истина е, не искам!

— Добре тогава — заявих категорично като че ли това решаваше всичко. — В такъв случай, щом като искаш да се откажеш от този боклук, ще те откажем.

— Колко... колко време ще продължи?

— Да речем, една седмица — най-много. Може би по-малко.

— Наистина ли? Няма да е по-дълго?

— Една седмица е трудното. А след това известно време ще трябва много да внимаваш, докато организъмът ти си възвърне нормалните обороти, но поне вече няма да си морфинистка.

— А ще страдам ли... много?

— Два-три дни ще бъде ужасно, но не колкото ти си мислиш отсега, а волята, наследена от баща ти, ще те накара да понесеш всичко.

— Ами, ако — започна тя бавно — разбере някъде по средата, че повече не мога, ще...

— А, не! Изключено! — отрязах я аз жизнерадостно. — Започнеш ли веднъж, ще караш докрай.

Габриел отново потрепера.

— Кога ще започнем?

— Вдругиден. Утре си вземи обичайната доза, но не се запасявай и от нищо не се бой. За мен ще бъде още по-трудно — ще трябва да те понасям.

— Нали ще разберете... ще се отнесете снизходително... ако не се държа добре, докато провеждам лечението... Дори и да съм много лоша?

— Не знам. — Не исках да я насърчавам да прави с мен каквото й скимне. — Не е истински добър онзи човек, когото и най-дребните неприятности могат да превърнат в лош.

— Да, ама... — Тя млъкна, сбърчи челцето си и каза: — Не може ли да отпратим мисис Хърман? Не ми се иска... Не искам да ме гледа такава.

— Още утре сутринта ще се отърва от нея.

— И ако... нали няма да пускате никого при мен..., ако съм много... много ужасна?

— Няма — обещах. — Обаче да се разберем: виждам, че се готвиш да ми изнесеш програма. Престани да се вълнуваш от тази страна на въпроса. Ще се държиш като хората. Не искам никакви маймунджилъци.

Габриел се изсмя внезапно и ме попита:

— Ще ме набиете ли, ако не се държа добре?

Отговорих, че все още е достатъчно млада, за да ѝ се отрази добре един хубав бой.

21. АРОНИЯ ХОЛДОРН

Мери Нуньес пристигна на другата сутрин в седем и половина. Мики Линан откара мисис Хърман в Кесада, остави я там и се върна с МакМан и пълен багажник с храна. МакМан беше як, набит бивш военен, който ходеше много изправен. Десетте години, прекарани из тихоокеанските острови, бяха спекли мрачното му лице със стиснати устни и изпъкнали челюсти в цвят тъмен махагон. Той бе идеалният войник — отиваше, където го изпратиш, стоеше, където го сложиш и не бѣкаше от собствени идеи, които да му пречат да изпълнява онова, което му наредиш.

Подаде ми пакетчето от аптеката. Занесох горе на Габриел десет грама морфин. Тя тъкмо закусваше в леглото. Очите и сълзяха, лицето ѝ беше влажно, посивяло. Като видя пликчетата в ръцете ми, бутна подноса встрани, възторжено протегна ръце и замърда нетърпеливо с рамене.

— Елате пак след пет минути — обърна се към мен.

— Можеш да си направиш инжекцията пред мен, няма да се изчервя.

— Но аз — каза — ще се изчервя. — И наистина се изчерви.

Така че излязох, затворих вратата, облегнах се на рамката и чух шумоленето на хартия, потропването на лъжичка по стъклена чаша. След малко тя извика:

— Готово.

Влязох пак в стаята. От едното пликче беше останало само смачкано топче бяла хартия. Останалите никъде не се виждаха. Беше се облегнала на възглавниците с притворени очи, доволна като котка, излапала златните рибки от аквариума. Усмихна ми се мързеливо и рече:

— Много сте мил. Знаете ли какво ми се прави днес? Искам да се наобядвам и да отида на брега на морето — цял ден да се излежавам на слънцето.

— Няма да ти се отрази зле. Вземи Линан или МакМан да ти прави компания. Сама не бива да ходиш никъде.

— А вие какво ще правите?

— Ще отида в Кесада, ще отскоча до окръжния център, а може да стигна чак до Сан Франциско.

— Не може ли и аз да дойда? Поклатих глава.

— Имам работа, а ти трябва да почиваш.

— Аха — рече тя и посегна към кафето си. Аз се обърнах към вратата. — А останалият морфин? — попита над ръба на чашата. — Нали сте го прибрали на сигурно място?

— Да — уверих я, като се потупах по джоба на сакото и ѝ се усмихнах широко.

В Кесада останах половин час, поговорих с Роли и изчетох вестниците от Сан Франциско. Бяха започнали да атакуват Андрюс с намеци и въпроси, които стигаха до ръба на клеветата. Това беше добре. Заместник-шерифът нямаше какво да ми каже.

Оттам отидох в окръжния център. Върнън беше на заседание в съда. Двайсетминутният ми разговор с шерифа не допринесе с нищо за общата ми култура. Обадох се в агенцията и разговарях със Стария. Той ми каза, че Хюбърт Колинсън — нашият клиент — изразил известно учудване от продължаването на операцията, защото предполагал, че смъртта на Уидън изяснявала въпросителните около убийството на сина му.

— Кажи му, че не е така — заръчах аз. — Убийството на Ерик е свързано пряко с неприятностите на Габриел и не можем да разнищим едното, без да изясним другото. Сигурно ще ни трябва още една седмица. Колинсън е свестен човек — уверих Стария. — Ще се съгласи, ако му го обясниш както трябва.

— Много се надявам — хладно отвърна шефът. Никак не беше радостен, че петима от оперативните му работници се занимават с дело, за което предполагаемият клиент може да откаже да плати.

Потеглих за Сан Франциско, вечерях в Сейнт Джърмейн, отбих се в квартирата да си сменя костюма и да напълня една чанта с чисти ризи и други подобни и се върнах в къщата в заливчето малко след полунощ. Докато прибирах колата под навеса — все още карахме Фицтивъновата — от тъмнината изплува МакМан. Доложи, че в мое отсъствие нищо ново не се било случило. Влязохме заедно в къщата. Мики беше в кухнята, прозяваше се и си наливаше чашка, преди да смени МакМан на пост.

— Легна ли си мисис Колинсън? — попитах.

— Лампата ѝ още свети. Цял ден не е мръднала от стаята си.

Ние с МакМан направихме компания на Мики на чашка джин и се качихме горе. Почуках на стаята на момичето.

— Кой е? — попита. Казах ѝ кой съм. — Какво има?

— Сутринта не закусвай.

— Така ли? — И добави, сякаш за малко е щяла да забрави да ми го каже: — Ах, да — реших да не ви подлагам на всички неприятности, свързани с лечението ми. — Отвори вратата, застана в процепа и ми се усмихна прелюбезно, пхнала пръст в сгъвката на някаква книга. — Добре ли прекарахте?

— Да — отвърнах, извадих останалите пликчета морфин от джоба си и ѝ ги подадох. — Тогава няма защо да разнасям това със себе си.

Тя не ги взе. Изсмя се и каза:

— Ама вие наистина сте голям грубиянин.

— Както искаш — ти ще се лекуваш, не аз. — Прибрах морфина обратно в джоба си. — Ако... — Млъквах, за да се послушам. Долу в антрето беше изскърцала дъска. Сега до слуха ми достигна приглушен звук, сякаш боси крака се влачеха по пода.

— Това е Мери, която бди над мен — весело прошепна Габриел. — Отказа да се прибере вкъщи и ще спи горе на тавана. Намира, че никак не е безопасно да бъде в една къща с вас и приятелите ви. Предупреди ме да внимавам. Каза, че сте били — какво беше? — ах, да... вълци. Вярно ли е?

— Не е далеч от истината. Значи няма да забравиш — сутринта никаква закуска.

На другия ден следобед ѝ дадох първата доза от сместа на Вик Далас и още три през двучасови интервали. Целия ден прекара в стаята си. Беше събота. В неделя взе десет грама морфин и беше бодра и весела; реши, че едва ли не вече се е излекувала. В понеделник ѝ дадох остатъка от сметката и денят премина също като съботата. Мики Линан се върна от окръжния център с новината, че Фицтивън е дошъл в съзнание, но бил толкова слаб и така превързан, че едва ли би могъл да каже нещо дори ако лекарите му разрешат; Андрюс пак ходил в Сан Матео при Арония Холдорн, която от своя страна отишла в болницата, за да види Финк, но шерифът отказал да я пусне.

Във вторник стана интересно. Когато занесох на Габриел подноса със закуската от портокалов сок, тя бе станала и се бе облякла. Очите ѝ светеха, беше неспокойна, разговорчива, смееше се с повод и без повод, докато споменах — между другото, — че няма да получи повече морфин.

— Искате да кажете никога? — Паника помрачи лицето ѝ, проникна в гласа ѝ. — Вие се шегувате, нали?

— Не.

— Но аз ще умра! — Очите ѝ плувнаха в сълзи, които се застичаха по дребното ѝ бяло лице. Започна да кърши ръце. Беше по детински трогателна. Трябваше да напомня сам на себе си, че сълзите са един от признаците на резултатното лечение. — Сам знаете, че не се прави така. Не очаквам да получавам колкото преди, но трябва постепенно да ми намалите дозата. Не можете да я спрете така изведнъж. Шегувате се. Аз ще умра! — И поплака още при мисълта за смъртта.

Принудих се да се засмея — все едно, че ѝ съчувствам, но въпреки това ми е забавно.

— Глупости! — заявих бодро. — Най-големият ти проблем ще бъде твоята прекалена жизненост. Още ден-два, и ще се оправиш.

Тя прехапа устни, успя най-сетне да докара нещо като усмивка на лицето си и ми протегна двете си ръце.

— Ще ви повярвам. Вече ви вярвам. И ще ви вярвам каквото и да ми говорите.

Ръцете ѝ бяха влажни и лепкави. Стиснах ги и рекох:

— Чудесно. А сега обратно в леглото. Ще надзъртам в стаята ти сегиз-тогиз, а ако междувременно имаш нужда от нещо, викай.

— Нали няма да ходите никъде днес?

— Няма — обещах.

Цял следобед се държа доста мъжки. Разбира се, в смеха ѝ, когато се присмиваше на самата себе си между кризисните моменти, в които я нападаха пристъпи на кихане и прозяване, нямаше особено веселие, но важното бе, че се опитваше да се смее. Към пет, пет и половина пристигна Мадисън Андрюс. Видях колата му от прозореца и го пресрещнах долу на верандата. Червендалестото му лице бе приbledняло и сега беше бледооранжево.

— Добър вечер — вежливо ме поздрави той. — Бих желал да поговоря с мисис Колинсън.

— Ще ѝ предам каквото имате да ѝ кажете — предложих си услугите.

Той свъси белите си вежди и лицето му донякъде възвърна естествената си руменина.

— Искам да се видя с нея! — Това беше нареждане.

— Тя обаче не желае да ви види. Искате ли да ѝ съобщите нещо?

Всичката руменина се бе върнала върху лицето му. Очите му мятаха мълнии. Бях застанал между него и вратата. Не можеше да влезе, ако не се отместех. За миг ми се стори, че ще ме бутне встрани. Не се притесних особено — имах преимущество от десет килограма и двайсет години; Андрюс заби брадичка във врата си и заяви властно:

— Мисис Колинсън трябва да се върне в Сан Франциско заедно с мен. Не може да остане тук. Всичко това е крайно нелепо.

— Няма да се върне в Сан Франциско — възразих. — Ако се наложи, окръжният прокурор ще нареди да остане тук като свидетел по делото. Опитайте се да скроите някакъв адвокатски номер, и ще ви създадем главоболия от съвсем различно естество. Казвам ви всичко това, за да сме наясно. Ще докажем, че може да представлявате опасност за нея. Откъде да знаем, че не сте правили нещо нередно с наследството ѝ? Откъде да знаем, че не възнамерявате да се възползвате от състоянието ѝ в момента, за да замажете някои нередни машинации с парите ѝ? Нищо чудно дори да замисляте затварянето и в лудница, за да продължите да държите имуществото ѝ в ръцете си.

В погледа му забелязах болка, макар че във всички останали отношения устоя на артилерийския ми огън. Когато възвърна дъха си и съумя да преглътне, понита:

— Габриел мисли ли така? Лицето му беше тъмнопурпурно.

— Не съм казал такова нещо — опитах се да бъда любезен. — Просто искам да знаете с какво ще излезем в съда. Вие сте адвокат и няма защо аз да ви казвам, че може да няма нищо общо между истината и представеното в съда... или предоставеното на пресата.

Болката се разпространи от дъното на погледа му, избута червенината от лицето му, сковаността от тялото му. Въпреки това той се задържа гордо изправен и гласът му не трепна:

— Можете да предадете на мисис Колинсън, че тази седмица ще върна на съда пълномощното си заедно с отчет за начина, по който съм управлявал имуществото ѝ, и ще помоля да бъда освободен от задълженията си.

— Чудесно — отвърнах, но ми домъчня за стария човечец, който се затътри към колата си и бавно влезе вътре. Изобщо не казах на Габриел, че е идвал. Наред с прозяването и кихането бе започнала и да хленчи, очите ѝ сълзяха. Лицето, тялото и ръцете ѝ бяха запотени. Не можеше да сложи нищо в уста. Постоянно я наливах с портокалов сок. Всякакви шумове и миризми — дори най-слабите и приятните — ѝ причиняваха болка и тя постоянно се въртеше и подскачаше в леглото си.

— Ще стане ли много по-тежко? — попита.

— Не много. Няма да е непоносимо. Когато слязох долу, Мики Линан ме чакаше.

— Мексиканката си набави нож — съобщи ми радостно.

— Ами?

— Да. Същия, с който режех лимони за смрадливия джин, закупен от теб със специално намаление или може би си го взел на заем, защото собственикът му е бил убеден, че ще го върнеш непокътнат — никой не би могъл да го вкуси. Нож за рязане на плодове — десетинасантиметрово острие от неръждаема стомана, за да не остави в теб следи от ръжда, като ти го забучи в гърба. Не го намерих и я попитах къде е, но тя не ме погледна като друг път — сякаш съм пуснал отрова в селския кладенец, — а заяви, че нищо не знаела. Обаче веднага ми стана ясно, че го е взела, защото досега не ме е гледала по този начин.

— Колко си интелигентен — възхитих се аз. — Дръж я тогава под око. Тя не ни обича особено.

— Аз ли да я държа под око? — ухили се широко Мики. — Ако питаш мен, всеки трябва да си отваря очите на четири и най-вече ти, защото те е нарочила и по всяка вероятност теб ще наръга. Какво толкова си ѝ направил? Надявам се, че не си бил чак такъв глупак — да се подиграеш с чувствата на една мексиканка.

Това не ми се стори смешно, но може и да грешах.

Арония Холдорн пристигна малко преди да се смрачи с огромна лимузина „Линколн“, шофирана от негър в униформа, който наду

клаксона, щом вкара колата в алеята пред къщата. Бях в стаята на Габриел, когато мощната свирка ревна. Тя така подскочи, че щеше да падне от леглото, ужасена до смърт от — както несъмнено се бе сторило на свръхчувствителния й слух — адската врява.

— Какво беше? Какво беше това? — развика се тя. Зъбите й тракаха и тялото й тресеше леглото.

— Шшт — зауспокоявах я аз. Бях придобил нелоши лекарски похвати. — Просто клаксон, и нищо друго. Посетители. Ще слеза долу да ги отпратя.

— Нали няма да пуснете никого при мен? — помоли ме тя.

— Няма. Бъди послушна, а аз ей сега ще се върна. Когато излязох от къщата, Арония Холдорн стоеше до лимузината и разговаряше с МакМан. В мътната светлина на сумрака лицето й между черната шапка и черното кожено палто изглеждаше като мургава овална маска, но бляскавите й очи бяха съвсем живи.

— Здравейте — поздрави ме тя и ми подаде ръка. Гласът й можеше да пусне тръпки по гърба на който и да е мъж. — Радвам се за мисис Колинсън, че сте тук при нея. Ние двете имаме случай да се убедим в качествата ви на закрилник — нали дължим живота си на вас.

Така си беше, но вече ми бе казвано. Махнах с ръка, което трябваше да означава скромно нежелание да се зачеква темата, и я парирах, преди да си е направила устата.

— Толкова съжалявам, че мисис Колинсън не може да ви приеме. Не се чувства добре.

— Ах, а на мен така ми се искаше да я видя, поне за минутка. Не смятате ли, че ще й бъде от полза? — Казах, че съжалявам. Тя, изглежда, се примири, макар да додаде: — Дошла съм чак от Сан Франциско, за да се срещна с нея.

Опитах номера с:

— Мистър Андрюс не ви ли каза... — като оставих тя да си довърши въпроса.

Но Арония Холдорн премълча. Обърна се и бавно закрачи през моравата. Нищо не ми оставаше, освен да тръгна редом с нея. От нощния мрак ни делеяха броени минути. След малко, когато се бяхме отдалечили на трийсет-четирийсет крачки от колата, тя рече:

— Мистър Андрюс мисли, че го подозирате.

— Има право.

— В какво го подозирате?

— В машинации с наследството. Нищо определено не знам, разбира се — просто го подозирам.

— Наистина ли?

— Наистина. И то само в това.

— Бих казала, че е напълно достатъчно — На мен ми стига. Но на вас едва ли.

— Моля?

Почвата, на която бях стъпил спрямо тази жена, никак не ми харесваше. Боях се от нея. Събрах закуп всички факти, с които разполагах, прибавих някои предположения и скочих в празното пространство:

— Когато са ви пуснали от затвора, извикали сте Андрюс, измъкнали сте от него всичко, което му е било известно, и щом сте научили, че той злоупотребява с парите на момичето, сте решили, че това е твърде добра възможност да объркате цялата игра, като хвърлите подозрението върху него. Всички знаят, че на горкия старец му е слаб ангелът — той би бил пластелин в ръцете на жена като вас. Не знам какви са намеренията ви спрямо него, но Андрюс вече не е на себе си, а вие сте пуснали и вестниците по следите му. Предполагам, че сведенията за финансовите му игри са били подхвърлени от вас. Излишно е, мисис Холдорн. Няма да мине. Откажете се. Е да, може да го предизвикате да извърши някакво престъпление и да го натопите в голяма кал — откак стрелите се насочиха срещу него, той е направо обезумял. Но каквото и да стори, то няма да прикрие извършеното от някой друг в миналото. Обеща да приведе в ред наследството и да го предаде в други ръце. Оставете го на мира. Номерът ви няма да мине. — Извървахме още десетина крачки, без тя да каже нещо. Под краката ни се появи пътека. — Тази пътека води към скалите, откъдето е бил бутнат Ерик Колинсън. Познавахте ли го?

Тя рязко си пое дъх, почти изхлипа, но когато ми отговори, гласът ѝ беше равен, тих и мелодичен:

— Знаете, че го познавах. Защо тогава питате?

— Детективите обичат да задават въпроси, на които знаят отговорите. Защо дойдохте, мисис Холдорн?

— И това ли е въпрос, на който предварително знаете отговора?

— Да, знам, че може да има две причини за идването ви — или е едната, или са и двете.

— Така ли?

— Първо, за да разберете доколко сме се приближили до отговора на загатката, нали?

— И аз страдам от нормално човешко, любопитство — призна си тя.

— Нямам нищо против да оправдая в това отношение пътуването ви. Знам отговора.

Тя спря наскрел пътеката, а очите ѝ в гъстия здрач сякаш фосфоресцираха. Сложи ръка на рамото ми — беше по-висока от мен. Другата ръка бе пхнала в джоба на палтото си. Приблужи лице до моето. Заговори много бавно, като че ли се стараше на всяка йена да бъде разбрана:

— Кажете ми истината. Не ме заблуждавайте. Не желая излишно да причинявам някому вреда. Почакайте, не бързайте — помислете, преди да ми отговорите, и ми вярвайте, че моментът никак не е подходящ за преструвки, блъфиране или лъжи. А сега ми кажете истината: известен ли ви е отговорът?

— Да.

Тя се усмихна едва-едва, свали ръка от рамото ми и добави:

— Тогава няма защо да кръстосваме шпаги.

Метнах се отгоре ѝ. Ако беше стреляла през джоба си, може би щеше да ме опатка. Но тя се опита да извади пистолета. А в това време аз вече я бях стиснал за китката. Куршумът се заби в земята между краката ни. Ноктите на свободната ѝ ръка изровиха в бузата ми три кървави бразди. Подпхнах глава под брадичката ѝ, извъртях бедрото си към нея, преди да ме фрасне с коляно, придърпах я силно, обгръщайки я с една ръка, и извих ръката с пищова зад гърба ѝ. Докато падахме, изпусна оръжието. Намерих се отгоре ѝ. Останах така, докато напипах пистолета. Вече ставах, когато се появи МакМан.

— Всичко е наред — обърнах се към него, но имах доста неприятности с гласа си.

— Да я цапардосам ли? — попита той, загледан във все още лежащата жена.

— Не, всичко е наред. Ти се погрижи шофьорът да не ни причини главоболия.

Той си тръгна. Жената седна, подпъхна крака под себе си и започна да разтрива китката си.

— А това — рекох — бе втората причина за посещението ви, макар, честно казано, да мислех, че куршумът е предназначен за мисис Колинсън. — Тя стана. Не й помогнах, за да не разбере, че едва се държа на краката си. — Щом сме стигнали дотук — добавих, — няма да ни навреди да си поговорим, дори, напротив, може да имаме полза от това.

— Не мисля, че на този етап ще има полза от каквото и да било. — Тя оправи шапката си. — Твърдите, че знаете. В такъв случай лъжите са излишни, а само те биха помогнали. — Сви рамене и попита: — Е, а сега?

— Сега нищо, ако обещаете да запомните, че е отминал моментът на отчаяното безразсъдство. Тази работа се дели на три части: да те хванат, да те осъдят, да те накажат. Ако сте съгласна, че за първото е вече късно — с нищо не можете да помогнете, — тогава сама знаете що за стока са калифорнийските съдилища и затвори.

— Защо ми казвате това? — изгледа ме тя с любопитство.

— Защото съм свикнал да стрелят по мен и защото, като приключи някое дело, обичам всичко да е ясно. Не ме интересува дали ще бъдете осъдена за участието си в това престъпление и много ми досажда, като си пъхате носа точно в този момент и се опитвате да замътите водата. Вървете си у дома и се дръжте прилично.

Върнахме се при лимузината, без да си кажем нито дума повече. Там тя се обърна към мен, подаде ми ръка и рече:

— Мисля — още не знам със сигурност, — че ви дължа дори повече отпреди.

Не поех ръката ѝ и премълчах. И може би защото я беше протегнала, тя добави:

— Бихте ли ми върнали пистолета?

— Не.

— А бихте ли предали на мисис Колинсън най-добрите ми пожелания? Кажете ѝ, че много съжалявам, задето не можахме да се видим.

— Ще ѝ кажа.

— Довиждане — рече и влезе в колата.

Аз си свалих шапката и тя потегли.

22. ИЗПОВЕДНА

Мики Линан ми отвори входната врата. Погледна издраното ми лице и избухна в смях:

— Ама ти наистина виждаш големи мъчнотии с тия жени. Защо не опиташ с добро, преди да започнеш насила? Би си спасил много кожа. — Посочи с палец тавана. — Качи се горе и гледай да уредиш нещо с онази там. Голяма врява вдига.

Отидох в стаята на Габриел. Беше седнала насред разбърканото си легло. Скубеше си косите. Подгизналото в пот лице беше на трийсет и пет годишна жена. Издаваше гърлени звуци като ранено животно.

— Трудничко е, нали? — обадох се откъм вратата.

Тя свали ръце от косата си.

— Нали няма да умра? — изскимтя през здраво стиснати зъби.

— Изключено.

Момичето изхлипа и си легна. Оправих завивките и ги метнах отгоре ѝ. Оплака се, че в гърлото ѝ била заседнала буца, че я болели челюстите и сгъвките зад коленете.

— Нормални симптоми — уверих я аз. — Скоро ще престанат и спазмите ще се разреждат.

Някой задращи леко по вратата. Габриел скочи в леглото и извика:

— Не ме оставяйте пак!

— Само до вратата — обещах и отидох да отворя. Беше МакМан.

— Мери мексиканката — зашепна ми той — се криеше в храстите и ви следеше — теб и онази жена. Зърнах я, когато се измъкна оттам, и я проследих до долния път. Спря лимузината и разговаря с жената — пет или десет минути. Не можах да се приближа достатъчно, за да ги чуя.

— Къде е сега?

— В кухнята. Върна се, а онази с колата продължи по пътя. Мики твърди, че мексиканката е задигнала някакъв нож и ще ни създаде главоболия. Има ли основания, как мислиш?

— Обикновено има — признах. — Тя е изцяло на страната на мисис Колинсън, а е решила, че намеренията ни спрямо нея не са добри. Защо, по дяволите, не си гледа своята работа! Изглежда, е подразбрала, че мисис Холдорн не си пада по нас, решила е, че е на страната на мисис Колинсън, и е отишла да я моли за съдействие. Надявам се, че мисис Холдорн е била достатъчно разумна да й каже да се държи прилично. Така или иначе, не виждам какво друго можем да направим, освен да не я изпускаме от очи. Няма смисъл да я гоним — все някой трябва да ни готви.

Когато МакМан си тръгна, Габриел се сети, че някой е идвал, и ме попита кой е бил, какъв е бил изстрелът, който чула, и защо ми е издрано лицето.

— Арония Холдорн идва — казах й — и си изтърва нервите. Нищо не ми стори. Вече си отиде.

— Дошла е да ме убие — обяви момичето, без да се вълнува, сякаш съобщаваше сигурен факт.

— Възможно е. Не си призна. Защо й е да те убива?

Отговор обаче не получих.

Настъпи безкрайна мъчителна нощ. По-голямата й част прекарах в стаята на Габриел, в люлеещ се кожен стол, който бях домъкнал от хола. Тя спа около час и половина, на три дози. И трите пъти излизаше от кошмарите си с оглушителни писъци. Аз задрямвах, когато ме оставеше на мира. От време на време в коридора се чуваха тихи стъпки — Мери Нуньес бдеше над господарката си, предполагах аз. Срядата беше още по-безкрайна и по-мъчителна. Някъде към обяд и мен ме заболяха челюстите като Габриел, толкова бях стискал зъби. Тя беше в разгара на кризата. Очите я боляха нетърпимо от светлината, всеки звук й причиняваше непоносими мъки, и най-леката миризма бе ужасна за обонянието й. Копринената нощница й тежеше, допирът на чаршафите терзаеше кожата й. Всеки неин нерв тормозеше непрестанно мускулите й. Обещанията, че няма да умре, вече не помагаха: животът бе изгубил за нея привлекателността си.

— Ако искаш, престани да се стягаш и контролираш — предложих аз. — Отпусни се и се отдай на нервната криза. Аз ще се погрижа за теб.

Тя взе, че ме послуша, та трябваше да се справям с една луда. Писъците й привлякоха Мери Нуньес и тя започна да ми се зъби от

вратата и да ме ругае на испански. Удържах Габриел в леглото, като я натисках за раменете, и се потях не по-малко от нея.

— Разкарай се — изрепчих се на мексиканката.

Тя пхна мургава ръка в пазвата си и пристъпи в стаята. Мики Линан се приближи изотзад, издърпа я в коридора и затвори вратата. Между кризисните моменти Габриел се отпускате по гръб, задъхана, потръпваща, и гледаше вторачено тавана с отчаяни, изпълнени със страдание очи. Понякога ги затваряше, но не бе в състояние да контролира гърчовете си.

Същия следобед от Кесада пристигна Роли, за да ми извести, че Фицтивън се бил свестил — колкото да бъде разпитан от Върнън. Казал на окръжния прокурор, че не видял бомбата и изобщо нищо не видял — нито кога, нито как, нито откъде била попаднала в стаята, но смътно си спомнял, че чул лек звън, като от счупено стъкло, и тъп звук от падането на нещо миг след като ние с Финк сме излезли. Заръчах на Роли да предаде на Върнън, че ще гледам да намина покрай него на другия ден и да не пуска Финк. Заместник-шерифът обеща да му каже и си тръгна. Ние с Мики останахме на верандата. Нямаше какво да си кажем — както впрочем през целия ден. Тъкмо палех цигара, когато от вътрешността на къщата се чу гласът на момичето. Мики се извърна и каза нещо, като спомена и името господне. Аз го изгледах сърдито и попитах:

— Добре де, кажи — прав ли съм, или не?

Той ми върна не по-малко сърдит поглед, заяви, че предпочитал да не съм прав, и се махна. Аз го изругах и влязох вътре. Мери Нуньес, която бе тръгнала да се качва по стълбите, побърза да се оттегли обратно в кухнята, като вървеше заднишком и не откъсваше от мен безумни очи. Изругах и нея и се качих горе, където бях оставил МакМан да варди пред стаята на момичето. Той избягваше да ме гледа в очите, така че включих и него в броя на изруганите.

Габриел прекара останалата част от следобеда, като пицеше, молеше и плачеше за морфин. Вечерта направи пълно признание.

— Казах ви, че не искам да съм злонамерена — започна, като мачкаше завивките в трескавите си ръце. — Обаче ви излъгах. Искam. Винаги съм искала, винаги. Исках и с вас да сторя същото, както с останалите, но вече не ми трябва — искам само морфин. Няма да ме обесят, знам. А какво друго ще направят с мен, не ме интересува, стига

да получавам морфин. — Изсмях се злобно и продължи: — Прав бяхте, когато казахте, че събуждам у мъжете най-лошото — защото го искам. Искях го и наистина го постигах — освен с доктор Рийз и Ерик. Не знам каква беше причината. Но и с двамата претърпях неуспех, а междувременно допуснах да научат твърде много за мен. Затова бяха убити. Джоузеф даде опиат на доктор Рийз, а аз го убих. След това внушихме на Мини, че тя е сторила това. Убедих Джоузеф да убие Арония и щеше да го направи — би направил всичко, което поискам от него, — ако не бяхте се намесили. Накарах Харви да убие Ерик вместо мен. Бях обвързана с Ерик... по закон... свестен мъж, който искаше да направи от мен почтена жена. — Габриел се изсмях отново, облиза устни. — Ние с Харви трябваше да намерим отнякъде пари, а аз не можех — боях се да не бъда заподозряна — да поискам от Андрюс. Затова инсценирахме отвлечането ми, за да се доберем до по-голяма сума. Жалко, че убихте Харви — той беше великолепен мъж. А бомбата я имах от няколко месеца. Задигнах я от лабораторията на баща ми, когато правеше опити за една филмова компания. Не беше голяма и винаги я носех със себе си — за всеки случай. Тогава в хотелската стая исках вас да взривя. Между нас с Оуън не е имало, нищо — и това беше лъжа. Никога не е бил влюбен в мен. Искях да ви убия, защото бяхте..., защото се боях, че се приближавате до истината. Имах температура и когато чух, че двама души излизат от стаята и вътре остава един, бях сигурна, че това сте вие. Вече беше късно, като видях, че е Оуън — бях отворила вратата и метнала бомбата. Ето, получихте каквото искахте. Дайте ми морфин. Вече няма защо да си играете с мен. Дайте ми морфин. Спечелихте играта. Можете да напишете признанието ми — аз ще го подпиша. Вече е излишно да се преструвате, че си заслужава да ме лекувате и да ме спасите. Дайте ми морфин.

Сега беше мой ред да се изсмея.

— А няма ли да си признаеш, че си взривила парахода „Мейн“?

Последва още един пристъп, който ми се стори ад — цял час, — докато тя пак се изтощи. Криво-ляво изкарахме нощта. Габриел спа малко повече от два часа — половин час повече в сравнение с предишната нощ. Аз придремвах в стола, когато имах тази възможност. Някъде на разсъмване ме разбуди нечия ръка, която шареше по сакото ми. Запазих равното си дишане и леко открехнах очи, колкото да ми

просветне между клепките. В стаята едва бе развиделяло, но доколкото можех да видя, Габриел си беше в леглото, макар да не можех да различа дали спи, или е будна. Главата ми беше отметната назад и почиваше на облегалката. Не виждах ръката, която пребъркваше вътрешния ми джоб, нито продължението ѝ, което се спускаше през рамото ми. Обаче усетих мириса на кухня и предположих, че е много мургава.

Мексиканката беше зад гърба ми. Мики ме бе предупредил, че има нож. Въображението ми представи как го е вдигнала с другата си ръка. Разумът ме посъветва да не я закачам. Послушах го и пак затворих очи. Хартия изшумоля между пръстите ѝ и ръката се измъкна от джоба ми. Размърдах сънено глава и преместих единия си крак. Щом чух, че вратата зад гърба ми тихичко се затваря, изправих гръб и се огледах. Момичето спеше. Преброих пликчетата в джоба си — осем бяха изчезнали.

След малко Габриел отвори очи. За пръв път, откак бяхме започнали лечението, се събуди мълчаливо. Лицето ѝ бе измъчено, но очите не гледаха безумно.

— Няма ли да съмва вече? — попита, след като погледна към прозореца.

— Развиделява — отвърнах и ѝ дадох портокалов сок. — Днес ще хапнеш и някаква храна.

— Не искам храна. Искам морфин.

— Не ставай глупава. Ще ядеш. Морфин няма да получиш. Днес няма да е като вчера. Прехвърли кризата, изкачи баира и сега вече ще се спускаш по нанадолнището, макар че сигурно ще има тежки моменти. Но вече би било глупаво да искаш морфин. Какво ще постигнеш? Нима не искаш да видиш резултата от адските мъки, през които премина? Пребори се с морфинизма си и сега остава да затвърдиш постигнатото.

— Наистина ли... наистина ли се преборих?

— Ами да! Сега трябва само да надвиеш нервите си и спомена за това колко хубаво си се чувствала след всяка доза.

— Мога да го направя. Мога, защото вие ми го казвате.

Докъм обяд всичко мина гладко. После за час-два пак я прихванаха. Но не беше като друг път и можах да се справя. Когато

Мери качи подноса с нейния обяд, ги оставих сами и слязох и аз да хапна.

Мики и МакМан вече бяха седнали на масата. По време на обяда не продумаха — нито помежду си, нито на мен. Щом като мълчаха, и аз мълчах. Когато се качих отново горе, Габриел седеше по зелен хавлиен халат в люлеещия се кожен стол, който две нощи подред ми бе служил за легло. Беше си сресала косата и напудрила лицето. Очите ѝ бяха предимно зелени, а тъгълчетата им леко се повдигаха, сякаш съдържаше някаква шега. Като ме видя, произнесе с престорена тържественост:

— Седнете. Искам да си поговорим сериозно. — Седнах. — Защо понесохте всичко това... заради мен? — Вече беше сериозна. — Нищо не ви задължаваше, а едва ли ви е било приятно. Аз бях... дори не знам колко ужасна съм била. — Изчерви се от челото до гърдите: — Била съм гнусна, отвратителна. Представям си каква съм ви изглеждала. Защо... защо го направихте?

— Сестро, аз съм два пъти по-възрастен от теб — същински старец. Да пукна, ако се изкарам глупак, като ти призная защо съм го направил, защо всичко това не ми се видя нито гнусно, нито отвратително, защо с готовност и радост бих го сторил още веднъж.

Тя скочи от стола, очите ѝ потъмняха, станаха кръгли, устата ѝ затрепери:

— Искате да кажете?...

— Нищо не искам да кажа и нищо няма да си призная — заявих. — А ако продължиш да се развяваш с този халат, ще си спечелиш някой бронхит. Бившите наркомани трябва много да се пазят от настинка.

Тя седна отново, захлупи лице и заплака. Оставих я да се нареве. След малко се закикоти през пръстите на ръцете си и попита:

— Ще излезете ли, за да остана сама цял следобед?

— Да, ако обещаеш да стоиш на топло.

Заминах за окръжния център, отидох в болницата и се пререкавах с кого ли не, докато ме пуснаха в стаята на Фицтивън. Деветдесет процента от тялото му бе в превръзки, виждаше се само едно око, едно ухо и едно тъгълче на устата му. Окото и половината уста ми се усмигнаха през бинтовете, дочу се и глас:

— Повече никакви хотелски стаи. — Не се чуваше ясно, защото говореше странично и не можеше да си мърда челюстта, но гласът ми се стори доста жизнен. Глас на човек, който възнамерява да живее.

— Хотелски стаи не те чакат — усмихнах се аз. — Освен ако на „Сан Куентин“ му викаш хотел. Достатъчно ли си силен да издържиш на разпит с мъчения, или да изчакаме ден-два?

— Сега би трябвало да съм най-подходящ за целта — отвърна той. — Изразът на лицето няма да ме издаде.

— Добре. Ето тогава номер едно: Финк ти е подал бомбата, когато се е ръкувал с теб. Това е единственият начин да попадне в стаята, без аз да видя, защото беше с гръб към мен. Не си знаел какво ти слага в ръката, но е трябвало да го поемеш, както и сега, щеш не щеш, трябва да отричаш, за да не се издадеш, че си свързан с бандата от Храма и Финк е имал причини да иска да те убие.

— Невероятни неща приказваш — рече Фицтивън. — Но все пак се радвам, че е имал причини.

— Убийството на Рийз е било организирано от теб. Останалите са били просто съучастници. След смъртта на Джоузеф цялата вина бе стоварена на негов гръб — предполагаемия луд. Това е напълно достатъчно, за да се оневинят останалите, или поне би трябвало да е достатъчно. Но ето че убиваш и Колинсън и замисляш още един господ знае какво. Финк разбира, че ако продължаваш в същия дух, рано или късно истината за убийството в Храма ще изплува на бял свят и той ще ти прави компания на въжето. Затова, изплашен и паникьосан, решава да сложи край на деянията ти.

— Става все по-интересно. Значи аз съм убил Колинсън?

— Организирал си убийството му — наел си Уидън а след това не си му платил. Тогава той отвлякъл Габриел и поискал откуп — защото е знаел, че всъщност се домогваш до нея. Когато го спипахме, куршумът му профуча най-близо до теб.

— Възкличанията ми се изчерпват. Значи съм се домогвал до нея? Много се питах какъв ли е бил мотивът ми.

— Изглежда, поведението ти спрямо нея е било твърде некоректно. Андрюс, че дори и Ерик са й досаждали с ухажванията си, но не й тежеше да ми говори за тях. Когато обаче се опитах да науча нещо повече за твоето задиряне, тя потрепера и млъкна. Предполагам,

че ти е отрязала квитанцията много категорично, а ти си от егоистите, които след такова изритване няма да се спрат пред нищо.

— Предполагам. Знаеш ли, през цялото време хранех едно почти осезателно подозрение, че тайно мътиш някаква изумително идиотска теория.

— И защо не? Ти беше в непосредствена близост до мисис Легет, когато тя внезапно се обзаведе с пистолет. Откъде го е докопала? Преследването ѝ от лабораторията надолу по стълбите съвсем не бе постъпка, която да се връзва с твоя характер. Ръката ти стискаше нейния пистолет, когато куршумът проби гърлото ѝ. Нима очакваш да бъда глух, ням и сляп? Ти сам се съгласи с мен, че всички неприятности на Габриел се дирижират от един човек, чиято връзка с всеки епизод може да се проследи и който има необходимия мотив. Мотивът именно ме забави — не бях сигурен в него, докато не разпитах Габриел след експлозията. Второто, което ме задържа, бе липсата на връзка между теб и бандата от Храма, но Финк и Арония Холдорн ми я набавиха.

— А, значи Арония ме е натопила? Какви ги е вършила? — разсеяно попита той, а единственото му сиво око, което се виждаше от превръзките, бе присвито, сякаш мисълта му бе заета с нещо друго.

— Постара се да те прикрие, като обърка нещата, създаде хаос, пусна ни по следите на Андрюс, дори се опита да ме застреля. Споменах Колинсън веднага след като я осведомих, че номерът с фалшивата следа „Андрюс“ не минава. Тя ахна и изхълца — просто за всеки случай, да не пропусне нито една възможност, дано се хвана и се заблудя. Харесвам тази жена, много е находчива.

— Вироглава е — рече той нехайно, без да е чул и половината от думите ми, все така зает със собствените си мисли. Обърна глава и присвитото му, вгълбено око се впери в тавана.

— И с това слагаме край на Голямото Проклятие на рода Дейн.

Тогава той се изсмя, доколкото беше възможно с етно око и част от устата, и рече:

— Ами ако ти кажа, момчето ми, че и аз съм от рода Дейн.

— Ъ? — хлъцнах аз.

— Майка ми и дядото на Габриел по майчина линия бяха сестра и брат.

— Не може да бъде!

— А сега трябва да си отидеш, за да мога да обмисля всичко — продължи той. — Още не съм решил каква линия на поведение ще предприема. Да сме наясно обаче — за момента нищо не признавам. Много вероятно е да се придържам твърдо към проклятието, да го използвам, за да спася скъпото си вратле. В такъв случай, синко, ще станеш свидетел на най-забележителната защита, на един цирк, от който вестниците в цялата страна ще се затърчат от удоволствие. Ще бъде един Дейн, в чиито жили тече прокълната кръв, и ще привлече за свидетели в моя полза злодеянията на братовчедката Алис, братовчедката Лили, племенницата Габриел и още кой знае колко престъпни Дейновци. Броят на собствените ми престъпления също ще говори в моя полза, защото ще развием теорията, че само един луд е в състояние да извърши толкова много убийства. А че ще бъдат много, не се и съмнявай. Ще изнамеря колкото си искаш, като се започне от бебешката люлка. Ще помогнат и собствените ми литературни творения. Та нали повечето критици бяха единомисленици, че „Бледият египтянин“ е дело на малоумен тип. А доколкото си спомням, мнението на критиката гласеше, че „Осемнайсет инча“ съдържа всички симптоми на писателско израждане. Това са все доказателства в моя полза, които ще отърват драгоценното ми вратле. На всичкото отгоре ще размахвам пред очите им обезобразеното си тяло — без ръка, без крак, без част от трупа и от лицето, — една развалина, чиито злодеяния са били достатъчно сурово наказани от всевишния. А може бомбената експлозия да е предизвикала у мен частично нормализиране на психиката или поне да е издухала престъпната лудост. Дали пък да не се обърна и към религията? Ах, какъв цирк ще бъде! Направо се изкушавам. Но преди да предприема такъв курс на действие, трябва да обмисля всичко добре.

Той дишаше тежко през откритата частица на устата си, изтощен от дългата реч, вперил в мен ликуващо сиво око.

— Сигурно ще го предприемеш — рекох аз и станах да си вървя. — И ако го направиш, лично аз ще бъда доволен. Достатъчно пострада. Пък и от гледна точка на закона, ако някой има юридически основания да си отърве кожата, това си само ти.

— Юридически основания ли? — повтори той и окото му престана да тържествува. Извърна се, сетне пак ме загледа — тревожно. — Кажи ми истината. Луд ли съм? — Аз кимнах. — По

дяволите, това разваля всичко! — оплака се Фицтивън, като с все сили се стараяше да премахне тревогата от погледа си, да запази обичайния си ленив, духовит, весел маниер, и бих казал, че му се удаваше. — Изобщо не е забавно, яко дъската наистина ми хлопа.

Когато се върнах в къщата при заливчето, Мики и МакМан седяха отпред на стъпалата!

— Здравсти — поздрави МакМан.

— Да си си набавил пресни белези от жени? — полюбопитствува Мики. — Твоята приятелка питаше къде си.

От думите им и от това, че отново ме допускаха в кръга на човеците, си направих извода, че Габриел е прекарала лек следобед.

Беше седнала в леглото, облегната на възглавниците, все така — или наново — с напудрено лице, с щастливо грейнали очи.

— Като ви казах да си вървите, нямах предвид да си отидете завинаги — смъмри ме тя. — Постъпихте много зле. Имам изненада за вас и щях да се пръсна от нетърпение, докато чаках.

— Ето ме. Каква е изненадата?

— Затворете очи. — Затворих ги. — Сега ги отворете. — Отворих ги. В протегнатата си ръка държеше осемте пликчета, които Мери Нуньес бе измъкнала от джоба ми. — От обяд са у мен — гордо поясни тя. — По тях ще намерите следи от нокти и размазани сълзи, но нито едно не е отворено. И да си кажа честно, не ми беше чак толкова трудно.

— Знаех, че за човек като теб няма да е трудно — съгласих се аз. — Затова не си ги взех от Мери.

— Вие знаехте?! Нима ми имахте такова доверие — да излезете и да ме оставите с тях?! — Само идиот би си признал на мое място, че от два дни в пликчетата вместо морфин имаше пудра захар, — Вие сте най-прекрасният човек на този свят! — Хвана едната ми ръка, потърка бузата си о нея, бързо я пусна и направи сърдита физиономия. — Обаче! Днес по обяд умишлено се опитвахте да се изкарате влюбен в мен!

— Е и? — попитах, като се опитвах да запазя сериозна физиономия.

— Вие сте лицемер. Измамник на млади момичета, Направо си заслужавате да ви накарам да се ожените за мен или да ви дам под съд за нарушено обещание за брак. Аз най-искрено ви вярвах цял следобед

— и това много ми помогна. Вярвах ви, докато не влязохте преди малко. Защото изведнъж видях... — Тя млъкна.

— Какво видя?

— Едно чудовище. Наистина добро, чудовище, което може много да ти помогне, когато си в беда, но все пак лишено от всякакви човешки слабости, като способността да се влюби и... Какво има? Да не би да казах нещо нередно?

— Каза. Никак не съм убеден, че не бих си сменил сега мястото с Фицстивън — ако в сделката влезе и жената с големите очи и топлия глас, която ми говореше преди малко.

— О, боже! — рече тя.

23. ЦИРКЪТ

Оуън Фицтивън никога вече не ми проговори. Отказваше да се види с мен, а когато — в качеството му на затворник — това не зависеше от него, затваряше уста и нищо не бе в състояние да го накара да я отвори. Тази внезапна ненавист към мен — защото това си беше именно ненавист — се бе породила, както предположих, от убеждението му, че го имам за луд. Много му се искаше останалата част от човечеството или поне дванайсетте съдебни заседатели, които щяха да представляват човечеството в залата на съда, да го мислят за луд — и успя да ги убеди в това, — но не желаше аз да съм на същото мнение. Като напълно нормален мъж, който се преструва на луд, вършил е, каквото му хрумне и е избегнал наказанието, той си правеше хубава шега — ако това може да се нарече така — с целия свят. Но ако бе луд, който не знае това, а си въобразява, че се прави на луд, тогава шегата — ако може да се нарече така — беше за негова сметка. А да си правя такава шега на негов гръб, беше твърде много за себичната му натура, макар че едва ли бе признавал някога пред самия себе си, че е или може да е психически болен. Но каквото и да си мислеше, той така и не ми проговори повече след разговора ни в болницата, когато му казах, че има всички юридически основания да отърве бесилото. Когато се съвзе достатъчно, за да може да се яви в съда, делото му наистина се превърна в обещания от него цирк и вестниците се гърчиха от удоволствие. Беше подведен под отговорност за убийството на мисис Котън и делото се гледа в залата на Окръжния съд. Намериха се още двама свидетели, които го бяха видели да излиза онази сутрин от задната врата на дома на Котън, и трети, който бе видял колата му паркирана на четири преки от къщата през цялата нощ или поне през по-голямата ѝ част. Прокурорът на Сан Франциско и окръжният прокурор бяха единодушни, че тези улики са предостатъчни. Защитата на Фицтивън пледира „Невинен поради невменяемост“, или както там се казва на юридически език. Тъй като убийството на мисис Котън бе последното негово престъпление, адвокатите му можеха — и така и сториха — да представят като доказателство за невменяемостта му

участието му във всички предишни злодеяния. Те се справиха неимоверно добре със задачата си, с което доказаха първоначалната му идея, че най-добрият начин да се докаже колко е луд е, като се демонстрира, че е извършил далеч повече престъпления, отколкото е по силите на нормален човек. А в това нямаше никакво съмнение.

Запознал се с братовчедка си Алис Дейн в Ню Йорк, когато живеела там заедно с Габриел — тогава още дете. Самата Габриел не можеше да потвърди това, така че разполагахме единствено с неговото твърдение. Но сигурно не лъжеше. Криели познанството си от всички, защото не искали бащата на момичето — когото Алис тогава търсела — да разбере, че тя влачи със себе си някаква връзка с опасното минало. Фицтивън заяви, че Алис му била любовница в Ню Йорк. Може и да беше вярно но нямаше никакво значение. След като двете с Габриел заминали за Сан Франциско, двамата с Фицтивън си пишели от време на време, но без определена цел. По това време Фицтивън се запознал с Холдорнови. Култът бил негова идея — той го организирал, финансира и пренесъл в Сан Франциско, но запазил в тайна връзката си с него, защото всички знаели колко скептично се отнасял към подобни явления и интересът му към него само щял да издаде фалшивото му естество. Култът представлявал за него, поне така твърдеше, комбинация от интересна игра и източник на доходи — той обичаше да оказва влияние върху хората, особено по неведоми пътища, а никой не купуваше охотно книгите му. Арония Холдорн му била любовница. Джоузеф бил марионетка както в семейството си, така и в Храма.

В Сан Франциско Фицтивън и Алис уредили той да се запознае с мъжа ѝ и Габриел у приятели на семейството. Момичето било пораснало, превърнало се било в млада жена. Физическите ѝ особености, които изтълкувал приблизително по същия начин, както ги бе изтълкувала тя самата, силно го привлекли и той си опитал късмета. Но не сполучил. Това го амбицирало и решил на всяка цена да я има. В лицето на Алис намерил съучастничка. Тя добре го познавала, мразела момичето и искала той да го прелъсти. Била му разказала историята на рода си. Бащата на Габриел не знаел още как ѝ е било внушено, че той е убиецът на майка ѝ. Разбирал само, че Габриел дълбоко го ненавижда, но не проумявал причината. Решил, че преживяното в затвора и след това го е направило отблъскващ за едно младо момиче,

което въпреки роднинската им връзка го познава съвсем отскоро. Научил истината, когато сварил Фицтивън да се опитва да вразуми Габриел — както той самият се изрази, — и се скарал жестоко с жена си и госта си. Едва тогава на Легет му станало ясно какъв човек е жена му. Престанал да кани Фицтивън в къщата си, но писателят продължил да се чува и вижда с Алис и да дебне подходящ момент.

Моментът настъпил, когато пристигнал Ъптън и започнал изнудваческата си дейност. Алис се обърнала за съвет към Фицтивън. И той ѝ го дал — най-коварно. Настоял тя сама да се оправи с Ъптън, като скрие от Легет искането му за пари и факта, че е запознат с миналото му. Казал ѝ, че трябва да прави, да струва, но да продължи да пази в тайна от мъжа си какво ѝ е известно за престоя му в Централна Америка и Мексико — това бил важен коз за нея сега, когато той я мразел заради отровата, която била вляла в душата на момичето. По предложение на Фицтивън диамантите били дадени на Ъптън и бил инсцениран грабежът. Бедната Алис нищо не значела за него — изобщо не го интересувало какво може да ѝ се случи, стига той да погуби Легет и да получи Габриел. Успял в първото от тези две начинания: напътствана от него, Алис унищожила семейство Легет, като до последния момент — когато той хукнал след нея по стълбите, след като ѝ пхнал пистолета в ръката — си въобразявала, че е намислил някакъв хитър план как да се спасят — тоест как да се спасят те двамата, защото мъжът ѝ значел за нея не повече, отколкото тя за Фицтивън. Писателят трябвало да я убие, то се знае, за да не го издаде, когато научи, че хитрият му план е капан за нея.

Фицтивън заяви, че той лично бил убил Легет. Когато Габриел избягала от къщи, след като станала свидетелка на убийството на Рупърт, тя оставила писмо, че повече няма да се върне. Това слагало край на условностите, поне що се отнасяло до Легет. Казал на Алис, че повече не може, че ще се махне, и сам предложил да напише изявление, с което да поеме вината за нейните престъпления. Фицтивън се опитал да я убеди да го убие, но тя отказала. Затова той свършил тази работа. Искал да получи Габриел, а едва ли живият Легет, макар и беглец от закона, е щял да допусне това. Лесно постигнатият успех — а именно отърваването от Легет и последвалото убийство на Алис, замаскирало първото престъпление — много го насърчил. Той безгрижно продължил да осъществява плана си спрямо

момичето. Няколко месеца преди това Холдорнови били представени на семейство Легет и Габриел била захапала въдицата. Когато избягала от къщи, отишла в Храма. Този път те пак я убедили да отиде при тях. Холдорнови не знаели какво е намислил Фицтивън и как е постъпил спрямо семейство Легет. Мислели, че момичето е само поредната риба, която той им изпраща. Обаче доктор Рийз, който търсел Джоузеф в другия край на къщата същия ден, когато аз отидох там, отворил една врата, която трябвало да бъде заключена, и сварил Фицтивън и Холдорнови на съвместно съвещание. Това било опасно — нямало начин да му наредят да си мълчи, а разчуело ли се за връзката на писателя с Храма, нищо чудно да изплува на бял свят и участието му в драмата на семейство Легет. Имал подръка две послушни оръдия — Джоузеф и Мини. Така че се отървал и от Рийз. Но това пък от своя страна отворило очите на Арония относно естеството на интереса му към Габриел. В ревността си тя настояла да се откаже от момичето — в противен случай щяла да го издаде. Тогава той внушил на Джоузеф, че никой от тях не е застрахован от бесилката, докато Арония е жива. Когато съм спасил Арония от ножа на мъжа ѝ, аз временно съм спасил и самия Фицтивън: Арония и Финк трябвало да си траят за смъртта на Рийз, за да не бъдат обвинени в съучастие. Междувременно Фицтивън бил набрал скорост. Гледал на Габриел като на своя собственост, купена с цената на причинената от него смърт. Когато Ерик я отмъкнал и се оженил за нея, писателят изобщо не се поколебал. Ерик трябвало да бъде убит.

Близо година преди това имал нужда от тихо, спокойно местенце, където да довърши романа си. Мисис Финк, моят селски ковач, му препоръчала Кесада. Тя била родом оттам, в Кесада живеел и синът ѝ от предишен брак, Харви Уидън. Фицтивън поживял два месеца в Кесада и доста добре опознал Уидън. Сега, когато трябвало да бъде извършено още едно убийство, той се сетил, че Уидън би го извършил — за пари. Като чул от Колинсън, че търси тихо местенце, където жена му да си отпочине и да се съвземе, докато чакат да се гледа делото на Холдорнови, той препоръчал Кесада. Че било тихо, в това нямало съмнение — може би най-тихото градче в цяла Калифорния. След това Фицтивън предложил на Уидън хиляда долара за убийството на Ерик. Отначало Уидън отказал, но умът му не бил особено пъргав, а Фицтивън умее да убеждава, така че сделката била сключена.

В четвъртък вечерта Уидън направил един опит, но не успял, а само уплашил Ерик и той ми пратил телеграма. Зърнал телеграмата в пощата и разбрал, че за да отърве кожата си, трябва да доведе започнатото дело докрай. Подкрепил се в петък вечерта с уиски, последвал Колинсън и го бутнал от скалата. Сетне пил още и пристигнал в Сан Франциско, убеден, че е голям смелчага. Обадил се на работодателя си и казал: „Готово — убих го. По-мъртъв от него няма да намериш. А сега си искам парите.“

Разговорите на Фицтивън минавали през телефонната централа на къщата и той не знаел дали телефонистката не е чула. Затова решил да не рискува. Престорил се, че не знае с кого разговаря и какво искат от него. Уидън от своя страна решил, че писателят си е наумил да го измами, и като знаел до какво всъщност се домогвал, решил да отмъкне момичето и да иска като откуп не първоначалните хиляда долара, а десет хиляди. Макар и пьян, умът му стигнал да замаскира почерка си, когато писал бележката на Фицтивън, да не я подпише и така да я формулира, че Фицтивън да не може да каже на полицията кой я е изпратил, без да обясни откъде му е известно това.

Положението на Фицтивън доста се напекло. Като получил бележката на Уидън, решил да си изиграе картите смело и да изпробва докрай късмета си, който до този момент не го бил подвел. Казва ми за обаждането по телефона и ми дава писмото. Това му позволява да се появи в Кесада и да има всички основания да бъде там. Пристигнал обаче доста по-рано — през нощта, преди да дойде при мен в хотела — и отишъл в къщата на полицейския началник да попита мисис Котън — за чиято връзка с Уидън знаел — къде да го намери. Уидън бил в къщата — криел се от началника на полицията. И понеже мисълта му не се отличавала с особена пъргавина — а Фицтивън умее да убеждава, когато иска — писателят му обяснил как безразсъдството му го било принудило да се престори, че не разбира за какво става дума по телефона. Сега Фицтивън имал чудесен план, който щял да позволи на Уидън безпрепятствено да си получи десетте хиляди, или поне успял да внуши това на съучастника си.

Уидън се върнал в скривалището. Фицтивън останал при мисис Котън. Горката жена знаела твърде много — което никак не му допадало, — така че била обречена. Единствения сигурен начин да затвори нечия уста бил, като убие човека — това го доказвал целият му

опит. А примерът с Легет го бил научил, че ако жертвата остави след себе си писмо, в което приемливо — ако не съвсем правдиво — се изясняват някои тайнствени моменти, то положението му би било още по-розово. Мисис Котън се усъмнила в намеренията му и отказала да му помогне да ги изпълни. Най-сетне приела да напише под диктовка изявлението, но чак на разсъмване. Описанието, което даде на начина, по който я убедил да остави след себе си писмо, не беше никак приятно, но важното било, че най-после разполагал с него, удушил я и едва свършил тази работа, когато мъжът ѝ се върнал у дома след гонитбата, продължила цяла нощ. Фицтивън избягал през задната врата — свидетелите, които го видели да излиза от къщата, отишли да съобщят едва след като снимката му във вестниците освежила паметта им — и дошъл при мен и Върнън в хотела. Заедно с нас отива в скривалището на Уидън под Дъл Поинт. Тъй като си познавал човека, знаел и каква ще е реакцията на не особено интелигентния Уидън на това второ предателство. Знаел също така, че нито Котън, нито Фийни ще съжаляват ужасно, ако му теглят куршума. Затова решил, че ще се остави в ръцете на късмета си и на онова, което комарджиите наричат шанс. Ако номерът не минел, намерението му било да се препъне на слизане от лодката и да застреля уж без да иска Уидън (помнел как хитро се бил отървал от мисис Легет). Може би щели да го държат виновен за това или дори да го заподозрат, но едва ли е щяло да се стигне до съд и присъда. Късметът отново издържал на изпитанието. Като видя Фицтивън с нас, Уидън пламна от яд, опита се да го застреля и бе повален на място от Котън.

Това бе историята, с която този умопобъркан, убеден, че е напълно нормален, се опита да докаже невменяемостта си и успя. Останалите, обвинения срещу него бяха отменени. Изпратиха го в щатската лудница в град Нейпа. Година по-късно го пуснаха. Едва ли управата на лудницата бе преценила, че се е излекувал — просто го имаха за прекалено осакатен, за да представлява някаква опасност. Доколкото разбрах, Арония Холдорн го взела със себе си на някакъв тихоокеански остров. В съда тя беше една от свидетелките на защитата, но нея самата не съдиха. Опитът на мъжа ѝ и Фицтивън да я убият ѝ свърши полезна работа — премахна я от списъка на обвиняемите. А мисис Финк така и не открихме.

Том Финк получи присъда от пет години, които да излежи в „Сан Куентин“, заради атентата срещу Фицтивън. Никой от тях не хвърляше вина върху другия, дори, напротив — опитваха се да замазват нещата, когато се явяваха свидетели. Финк заяви, че мотивът му бил отмъщение за смъртта на заварения си син, но никой не му повярва. Всъщност е искал да сложи край на дейността на Фицтивън, преди писателят да прекали и да развали цялата работа. Когато го пуснали от затвора и разбрал, че го следят, в преследвача си видял повод за страх, но и за сигурно алиби. Онази нощ наистина надхитрил Мики, като се измъкнал през задния вход на хотела, за да си набави материали за бомбата. Новината, която ми донесе, трябвало да оправдае присъствието му в Кесада. Бомбата била съвсем малка, сложена в алуминиева сапунерка, увита в бяла хартия, и за двамата с Фицтивън не било никак трудно да я скрият от погледа ми, когато си я разменили по време на ръкуването. Фицтивън помислил, че Арония му изпраща нещо достатъчно важно, за да оправдае риска на самото изпращане. Не можел да откаже да я поеме, без да привлече вниманието ми и без да издаде познанството си с Финк. Скрил я от мен и я отворил, след като сме излезли — за да дойде на себе си чак в болницата. Том Финк си мислел, че е в безопасност, защото Мики можел да свидетелства, че не го е изпускарал от поглед, откак бил излязъл от затвора, а аз бях очевидец на поведението му в хотела по време на експлозията.

Според Фицтивън разказът на Алис Легет за това как е била убита сестра ѝ едва ли отговарял на истината. Той смятал, че убийството е било извършено от самата Алис, а след това е излъгала, за да навреди на Габриел. Всички взели думите ѝ за чиста монета, дори и Габриел, макар че Фицтивън нямаше никакви доказателства в подкрепа на тази своя теория. По едно време се изкуших да телеграфирам на представителя на агенцията в Париж да се поразрови из онази история, но реших, че няма нужда. На никого не влизаше в работата освен на Габриел, а тя, изглежда, бе напълно доволна от досегашните разкрития. За нея вече се грижеха Колинсънови. Дойдоха да я вземат от Кесада веднага след като вестниците отпечатаха първите съобщения за вината на Фицтивън за убийството на Ерик. Колинсънови нямаше защо да си признават, че са я подозирали, и веднага след като Андрюс предаде пълномощното си и бе назначен

негов приемник — Уолтър Фийлдинг, — те просто я поеха като най-близки нейни роднини.

Два месеца на планина завършиха успешно лечението ѝ и тя се върна в Сан Франциско нов човек. Разликата не беше само във външния ѝ вид.

— Направо не мога да повярвам, че всичко това се е случило с мен — каза ми по време на обяда, който имах с нея и Лорънс Колинсън между сутрешното и следобедното заседание на съда. — Как смятате, дали съм била толкова безчувствена, защото прекалено много ми се бе струпало?

— Не. Не забравяй, че почти през цялото време беше под въздействието на морфина. Той те спаси от най-лошото. Може да се каже, че имаше късмет в това отношение. Ако отсега нататък не се поддадеш на изкушението да започнеш пак, всичко станало ще ти се струва като смътен сън. Но ако пожелаеш да си възвърнеш спомена ясно и отчетливо, вземи морфин.

— Няма, няма, никога — обеща тя. — Дори и само за да не ви доставя удоволствието да изкарам повторно лечение. Той ужасно се забавляваше — обърна се към Лорънс Колинсън. — Ругаеше ме, подиграваше ми се, заплашваше ме с най-страшни неща, а накрая дори се опита да ме прелъсти. Така че, ако от време на време съм недодялана и груба, Лорънс, да знаеш, че вината е негова — въздействието му трудно може да се нарече облагородяващо.

Изглежда, доста се беше оправила.

Лорънс Колинсън се присъедини към смеха ни, но само от устата надолу. Имах чувството, че според него въздействието ми наистина трудно би могло да се нарече облагородяващо.

МАЛТИЙСКИЯТ СОКОЛ

СПЕЙД И АРЧЪР

Челюстта на Самюъл Спейд беше издължена и кокалеста, а брадичката му представляваше издадено напред „V“ под по-гъвкавото „V“ на устата му. Жълтеникавосивите очи бяха разположени хоризонтално, „V“-мотивът се подемаше отново от гъстите вежди, чиито косми стърчаха напред от две еднакви гънки над орловия нос, а светлокестенявата коса се спускаше от високи полегати слепоочия към челото и там образуваше още едно „V“. Общо взето, видът му беше приятен — като на русоляв сатана.

— Кажи, съкровище — обърна се той към Ефи Перин.

Ефи беше върлинещо, загоряло момиче, чиято бежова рокля от тънък вълнен плат висеше на тялото от пуснато, като мокра. Имаше закачливи кафяви очи, които грееха на хлапашкото ѝ лице. Затвори вратата, облегна се на рамката и рече:

— Търси те едно момиче — името му е Уъндърли.

— Клиентка ли е?

— Сигурно. Но така или иначе, ще я приемеш — страхотна е.

— Вкарай я тогава, ангеле мой, вкарай я.

Ефи отвори пак вратата — този път широко и гостоприемно — и каза:

— Заповядайте, мис Уъндърли.

— Благодаря — изрече друг глас, толкова тих, че ако не беше безупречната артикулация, нищо нямаше да се чуе.

И в кабинета на Спейд влезе млада жена. Бавно се приближи, с нерешителна стъпка, и изгледа детектива с кобалтовосините си очи — едновременно плахо и изпитателно.

Беше висока, гъвкава и стройна, със заоблени форми, изправена фигура, стегнат бюст, дълги крака, тесни ръце и ходила. Облеклото ѝ бе издържано в два оттенъка на синьото, подбрани в тон с очите. Косата, струяща на вълни изпод синята шапка, бе тъмnochрвеникава, а сочните ѝ устни — по-ярко червени. Белите зъби блеснаха в полумесеца, образуван от стеснителната ѝ усмивка.

Спейд се изправи с поклон и посочи с дебелия пръст на ръката си дъбовия стол пред бюрото. Беше висок метър и осемдесет. Полегатите му закръглени рамене правеха тялото му почти цилиндрично — колкото широко, толкова и пълно — и пречеха на току-що изгладеното сако да лежи добре.

— Благодаря — тихо продума мис Уъндърли и седна на ръба на дървения стол.

Спейд се отпусна в своя, извърна се леко, за да бъде с лице към нея, и се усмихна вежливо. Усмихваше се, без да разтваря устни. Всички „V“-та на лицето му се издължиха.

През затворената врата долитаха тракането, тихото звънче и приглушеното бръмчене на пишещата машина на Ефи. Някъде в съседна кантора глухо бръмчеше електромотор. В пиринчения, пълен с угарки пепелник върху бюрото на Спейд димеше мека цигара. Сиви парцалчета пепел осейваха жълтата повърхност на бюрото, зелената попивателна преса и листовите хартия. През прозореца с жълтеникавите завеси, откряхнат двайсетина сантиметра, откъм вътрешния двор проникваше намирисващ на амоняк въздух. Парцалчетата пепел потръпваха и се гърчеха от въздушното течение.

Мис Уъндърли ги наблюдаваше как трепкат и се извиват. Очите ѝ бяха неспокойни. Бе седнала на самия ръб на стола, стъпила здраво на пода, сякаш всеки момент щеше да стане. Ръцете ѝ в тъмни ръкавици стискаха плоска тъмна чанта. Спейд се облегна в стола си и попита:

— Е, с какво мога да ви услужа, мис Уъндърли?

Тя си пое рязко въздух и го погледна. Сетне преглътна и изрече забързано:

— Бихте ли?... Помислих си, че... Впрочем...

Взе да хапе долната си устна с лъскави зъби и замълча. Сега говореха само очите ѝ — тъмни, умоляващи.

Спейд се усмихна и кимна, сякаш я разбираше, но така ведро, като че ли не ставаше дума за нищо сериозно.

— Най-добре ми разкажете всичко от самото начало, а после ще решим какво да правим — предложи той. — Започнете откъдето си спомняте.

— Значи от Ню Йорк.

— Добре.

— Не знам къде се е запознала с него. Искам да кажа, къде в Ню Йорк. Тя е с пет години по-млада от мен — само седемнайсетгодишна — и се движим в различни компании. Всъщност за сестри не сме много близки. Мама и татко са в Европа. Ако научат, това ще ги съсипе. Трябва да я върна у дома, преди да са се прибрали.

— Да — рече той.

— Пристигат на първи другия месец.

Погледът на Спейд светна.

— Зяпачи имаме цели две седмици.

— Нямах представа какво бе направила, докато не получих писмото ѝ. Направо обезумях. — Устните ѝ потрепераха. Ръцете ѝ замачкаха тъмната чанта. — Боях се да се обърна към полицията, след като бе направила такова нещо, но от друга страна, страхът, че може да е в опасност, ме тласкаше към участъка. Нямахше от кого да поискам съвет. Не знаех как да постъпя. Какво можех да направя?

— Нищо, разбира се. И така, значи получихте писмото ѝ?

— Да, след което ѝ изпратих телеграма да се върне у дома. Изпратих я до тукашната поща — „До поискване“. Това бе единственият адрес, който ми беше дала. Чаках цяла седмица, но не получих отговор, тя изобщо не се обади. А завръщането на мама и татко все повече наближава. Затова дойдох в Сан Франциско, да я върна у дома. Писах ѝ, че пристигам. Може би не трябваше, как мислите?

— Може би не е трябвало. Човек трудно преценява как трябва да постъпи. Не я ли открихте?

— Не. Писах ѝ, че ще отседна в „Сейнт Марк“, и я молах да дойде там да поговорим, дори ако не желае да се върне у дома. Но не дойде. Три дни чаках, а тя дори не се обади.

Спейд кимна с главата си, намръщи се съчувствено и сви устни.

— Беше ужасно — продължи момичето, като се опита да се усмихне. — Не можех да стоя и да чакам, без да знам какво ѝ се е случило, какво ѝ се случва в момента. — Прекрати опитите си да се усмихне и вместо това потрепера. — Единственият адрес, с който разполагах, беше „До поискване“. Писах ѝ още едно писмо, а вчера следобед отидох до пощата. Останах там, докато мръкна, но не я видях. Тази сутрин пак отидох там. Не видях Корин, но затова пък зърнах Флойд Тързби.

Спейд кимна отново. Престана да се мръщи. Вместо това погледът му придоби израз на будна съсредоточеност.

— Отказа да ми съобщи къде е Корин — продължи тя някак си отчаяно. — Изобщо отказа да ми каже каквото и да било, освен че била добре и щастлива. Само, че как да му вярвам? Той във всички случаи би ми казал това, нали?

— Така е — съгласи се Спейд. — Но може и да е вярно.

— Дано. Така се надявам — възкликна момичето. — Но не мога да се прибера у дома с празни ръце, без да съм я видяла или поне да сме говорили по телефона. Отказа да ме заведе при нея. Не искала да ме види — така ми каза. Не му вярвам. Обеща да ѝ предаде, че ме е срещнал, и да я доведе тази вечер в хотела ако тя се съгласи. Обаче бил сигурен, че няма да поиска. Обеща той самият да дойде, ако тя не се съгласи. Той... — Момичето млъкна и стреснато вдигна ръка към устата си. Вратата се отваряше.

Мъжът, който я отвори, влезе поривисто, каза „О, извинете!“, свали с бързо движение кафявата шапка от главата си и излезе заднишком.

— Няма нищо, Майлс — обади се Спейд. — Влез, Мис Уъндърли, това е мистър Арчър, моят партньор.

Майлс Арчър отново влезе в кабинета, затвори вратата, сви глава между раменете си, усмихна се на девойката и учтиво махна с шапка в ръка. Беше среден на ръст, набит, с широки рамене, дебел врат, жизнерадостно румено лице с тежки челюсти и прошарена, ниско подстригана коса. Очевидно беше прескочил четирийсетте с толкова години, с колкото Спейд — трийсетте.

— Сестрата на мис Уъндърли избягала от Ню Йорк с някой си Флойд Тързби. Намират се тук. Мис Уъндърли срещнала Тързби и довечера пак има среща с него. Може би ще доведе сестра ѝ. Повероятно е да не я доведе. Мис Уъндърли иска да я открием, да я откъснем от него и да я върнем у дома. — Той се обърна към нея. — Така ли е?

— Да — едва чуто отрони тя. Смущението, което Спейд постепенно бе прогонил с любезни усмивки, кимания и съгласявания с

всяка нейна дума, отново сбърчи лицето ѝ. Впери поглед в чантичката и взе нервно да я бучка с облечен в ръкавица пръст.

Спейд намигна на партньора си.

Майлс Арчър пристъпи напред и застана до бюрото. Девојката гледаше чантичката си, той гледаше нея. Кафявите му очички дръзко и одобрително я обхващаха от наведената глава до краката и пак се връщаха към лицето ѝ. Сетне прехвърли поглед към Спейд и беззвучно изсвири с уста, за да изрази възхищението си.

Спейд вдигна предупредително два пръста от страничната облегалка на креслото си и каза:

— Няма да се затрудним кой знае колко. Чисто и просто наш човек ще го чака довечера в хотела и ще го проследи, щом си тръгне, а той ще ни отведе при сестра ви. Ако тя дойде с него и я убедите да заминете оттук заедно, толкоз по-добре. В противен случай — ако не пожелае да го напусне, след като я открием, — е, ще трябва да измислим нещо.

— Да — додаде Арчър с натежал, дрезгав глас.

Мис Уъндърли вдигна поглед и бързо стрелна Спейд, смръщила чело.

— Само че трябва много да внимавате! — Гласът леко потрепера, устните изговориха думите с нервна тръпка. — Изпитвам смъртен ужас от него, страх ме е да си помисля какво може да направи. Тя е толкова млада, а това, дето я е довел тук чак от Ню Йорк, е такава сериозна... да не би... да не би да ѝ... да ѝ стори нещо...

Спейд се усмихна и потупа страничната облегалка на стола си.

— Оставете тази работа на час. Знаем как да се справяме с такива като него.

— Но би могъл, нали? — настоя тя.

— Такава вероятност винаги съществува — мъдро кимна Спейд. — Но можете да ни имате доверие — ще се погрижим и за това.

— Имам ви доверие — изрече тя много сериозно. — Само, че помнете — много е опасен. Мисля, че няма никакви скрупули. Според мен не би се поколебал да... да убие Корин, ако е убеден, че това ще го спаси. Вие как мислите?

— Нали не сте го заплашвали?

— Казах му, че само искам да я върна у дома, преди мама и татко да са пристигнали, за да не разберат какво е направила. Обещах му, че

ако ми помогне, и думичка няма да издума за това, но ако не — татко положително ще направи всичко, за да бъде наказан. Май... май не ми повярва напълно.

— Би ли могъл да замаже нещата, като се ожени за нея? — попита Арчър.

Момичето се изчерви и отвърна смутено:

— Той е женен и има три деца — семейството му е в Англия. Кории ми писа това, за да обясни защо е била принудена да избяга с него.

— Обикновено е така, само че не винаги семействата им са в Англия — съгласи се Спейд и посегна да вземе молив и бележник. — Как изглежда?

— Ами около трийсет и пет годишен, висок колкото вас и е или мургав по природа, или силно загорял. Косата му също е тъмна, а веждите — гъсти. Говори високо, сякаш вечно се кара, държи се нервно, раздразнително. Създава впечатление, че е... сприхав и лесно избухлив.

Спейд драскаше нещо в бележника; попита, без да вдигне очи:

— Какъв цвят са очите му?

— Сиво-сини, воднисти, но не говорят за слабохарактерност. И... ах, да — на брадичката си има дълбока остра трапчинка.

— Слаб, среден, набит?

— Спортна фигура. Раменете му са широки и ходи много изправен, може да се каже, че стойката му е военна. Тази сутрин беше облечен в светлосив костюм, със сива шапка.

— От какво живее? — попита Спейд и остави молива си.

— Не знам. И представа нямам.

— По кое време ще дойде в хотела?

— След осем.

— Добре, мис Уъндърли, ще изпратим наш човек. Това ще е от полза, в случай на...

— Мистър Спейд, не може ли вие лично или мистър Арчър? — скръсти тя умолително ръце. — Не може ли някой от вас двамата да се заеме? Не казвам, че човекът, който ще изпратите, няма да е способен, но... ох, така се боя да не се случи нещо на Корин! Боя се от него. Ще можете ли? Аз... съм готова да платя повече, разбира се. — Отвори с

нервни пръсти чантичката си и постави на бюрото две банкноти от по сто долара. — Това достатъчно ли е?

— Тхъ — откликна Арчър. — И аз лично ще се заема.

Мис Уъндърли стана и му протегна импулсивно ръка.

— Благодаря! Много ви благодаря! — Сетне подаде ръка на Спейд и повтори: — Много ви благодаря!

— Няма за какво — отвърна той, стискайки ръката. — За нас беше удоволствие. Ще ни помогнете, ако посрещнете Тързби долу във фойето или по някое време се покажете там заедно с него.

— Добре — обеща тя и отново благодари на двамата партньори.

— И да не вземете да ме търсите — предупреди Арчър. — Аз сам ще ви видя.

Спейд изпрати мис Уъндърли до коридора. Когато се върна в стаята, Арчър кимна към стотачките на бюрото, изръмжа доволно „Таман ще ни стигнат“, взе едната, пхна я в джобчето на жилетката си и додаде:

— А в чантичката имаше още сестрички.

Преди да седне, Спейд прибра другата банкнота в джоба си.

— Внимавай, не я залъгвай с големи обещания. Какво ти е мнението?

— Страхотна! А ти ми викаш да не я залъгам с обещания. — Арчър се изсмя внезапно, но не особено весело. — Може ти да си я видял пръв, Сам, но аз пръв я заговорих.

Той пхна ръце в джобовете на панталона си и взе да се полюлява от пръсти на пети.

— Виждам, че ще си опиташ късмета — ухили се Спейд с вълча усмивка, като оголи чак най-задните си кътници. — Сече ти пипето.

И започна да си свива цигара.

СМЪРТ В МЪГЛАТА

Телефонен звън отекна в мрака. След третото иззвъняване изскърцаха пружини на креват, пръсти заопипваха дърво, нещо малко и твърдо падна с тъп звук върху килима, пружината пак изскърца, обади се мъжки глас:

— Ало... Да, на телефона... Мъртъв?... Да... След петнайсетина минути... Благодаря.

Щракна ключ и бялото кълбо, окачено на три позлатени вериги в средата на тавана, изпълни стаята със светлина. Спейд — бос, по пижама на зелени и бели карета — седна на ръба на леглото. Загледа намръщено телефона върху масичката, докато ръката му вземаше поставения редом пакет кафяви хартии за цигари и торбичка силен тютюн. През двата отворени прозореца нахлуваше като пара студен въздух и донасяше глухите стенания на Алкатраската сирена за мъгла, която виеше по шест пъти в минута. Тенекиен будилник, закрепен нестабилно на ръба на обърнатата с корицата надолу книга от Дюк „Прочути криминални дела в Америка“, сочеше два и пет.

Дебелите пръсти на Спейд свиваха цигарата с преднамерена старателност, пресявайки премереното количество кафеникави шушки тютюн в извитата хартия.

Разпределяйки ги равномерно така, че да има по равно в двата края, с лека вдлъбнатина в средата, палците взеха да навиват краищата, докато показалците притискаха, сетне пръстите се плъзнаха към края на хартиения цилиндър, за да го придържат, докато езикът облизваше ръбчето, левият показалец и палец прищипваха своя край, а десните пригладиха мокрото крайче, извиха цигарата и я повдигнаха към устата.

Спейд взе падналата на пода никелирана запалка в калъфче от свинска кожа, щракна и стана с повесена в ъгъла на устната запалена цигара. Съблече си пижамата. Гладките закръглени ръце, крака и тяло, отпуснатите, също закръглени рамене му придаваха вид на мечок. На

избръснат мечок. Нямаше косми по гърдите. Кожата му бе мека и розова като на дете.

Почеса се по тила и започна да се облича. Сложи си тънко, но топло бельо, сиви чорапи, черни жартieri, тъмнокафяви обувки, завърза ги, вдигна слушалката на телефона, набра 45–00 и поръча такси. Облече си бяла риза на тънки зелени райета, мека бяла яка, зелена вратовръзка, сивия костюм, който бе носил през деня, широко вълнено палто и тъмносива шапка. Домофонът иззвъня точно когато пъхаше тютюна, ключовете и парите в джобовете си.

Там, където Буш Стрийт преминава над Стоктън, преди да се спусне към китайския квартал, Спейд плати на шофьора на таксито и го освободи. Нощната мъгла на Сан Франциско — тънка, лепкава и всепроникваща — замазваше очертанията на улицата. Близко до мястото, където слезе от колата, стояха няколко мъже и зяпаха нагоре към една странична уличка. По прозорците на къщите също се мяркаха хора.

Спейд прекоси тротоара между люковете с железни перила, конте водеха към голи грозни стълби, приближи се до парапета, облегна ръце на влажния метал и се загледа надолу към Стоктън Стрийт. От тунела под него изскочи с мощен рев лек автомобил, като че бе издухан, и изчезна. Досами отвора на тунела някакъв мъж клечеше на пръсти пред табло за обяви, на което имаше окачени реклами за игрален филм. Отзад в пролуката между сградите на два магазина се виждаше бензиностанция. Главата на клекналия почти опираше до тротоара — той надничаше под таблото. Едната му ръка бе подпряна на настилната, другата се държеше здраво за зелената рамка на таблото и това правеше стойката му гротескна. Други двама стояха отстрани в неудобни пози и надзъртаха в тясната само няколко сантиметра пролука между таблото и сградата, която бе обърнала към тях сив калкан. По него пробягваха светлини и сенките на някакви мъже.

Спейд се отлепи от парапета и тръгна по Буш Стрийт към уличката със струпаните мъже. Униформен полицаи, дъвчещ дъвка под емайлираната табелка, на която с бели букви на син фон пишеше „Бърит Стрийт“, протегна ръка да го спре и попита:

— Какво търсите тук?

— Аз съм Сам Спейд. Том Полхос ме повика.

— Вярно, че сте вие. — Ръката на полицаия се отпусна. — В първия момент не ви познах. Те са ей там посочи с пръст през рамо. — Лоша работа.

— Да, кофти — съгласи се Спейд и тръгна по уличката. Между него и групичката мъже, недалече от отвора на тунела, бе спряла тъмна линейка. Вляво зад нея уличката бе ограничена от висока до кръста ограда, скована напречно от груби дъски. От нея към рекламното табло долу на Стоктън Стрийт стръмно се спускаше черен насип.

Близо три метра от парапета на оградата бяха откъснати от подпората си и висяха в противоположния край. На четири-пет метра от началото на стръмния насип стърчеше голям плосък камък. Майлс Арчър лежеше по гръб във вдлъбнатината между насипа и камъка. Над него се бяха надвесили двама мъже. Единият бе насочил към мъртвеца снопа светлина от електрическото си фенерче. По наклона сновяха още хора с фенерчета в ръце. Един от тях се провикна към Спейд: „Здрасти, Сам!“ и се заизкачва към уличката, а сянката му тичаше по наклона пред него. Беше висок, с огромно шкембе, проникателни очи, дебели устни и небрежно избръснати мургави бузи. Обувките, коленете, ръцете и брадичката му бяха оплескани с глина.

— Предположих, че ще искаш да хвърлиш един поглед, преди да го откараме — рече той, докато прекрачваше счупената ограда.

— Благодаря ти, Том — отвърна Спейд. — Какво е станало?

Той се облакът на една от подпорите и се загледа към мъжете долу, кимайки на онези, които го поздравяваха.

Том Полхос забучи мръсен пръст в лявата част на гърдите си.

— Улучил го е право тук, ей с това — извади той от джоба на палтото си закръглен пищов и го подаде на Спейд. Всички вдлъбнатинки по повърхността на оръжието бяха запълнени с кал. — „Уебли“, Мисля, че е английска марка.

Спейд свали лакът от подпората и се наведе да разгледа пистолета, без обаче да го докосне.

— Да. Автоматичен „Уебли-Фозбъри“. Правилно. Калибър трийсет и осем, пълнителят е за осем куршума. Вече не ги произвеждат. Колко са изстреляни?

— Едничък. — Том отново забучи пръст в гърдите си. — Когато се е фраснал в оградата, вече е бил мъртъв. — Той повдигна калния пистолет. — Виждал ли си това?

Спейд кимна.

— Виждал съм не един „Уебли-Фозбъри“ — отвърна безразлично и продължи забързано: — Значи тук горе са го застреляли? Стоял е на твоето място, с гръб към оградата. А убиецът е стоял тук. — Той заобиколи Том, мина пред него и вдигна ръка на нивото на гърдите, с насочен като пищов показалец. — Опатква го, Майлс полита назад, помита парапета, пробива оградата и се търкаля назад, докато камъкът го спира. Така ли е?

— Така — бавно потвърди Том, смръщил вежди. — Изстрелът е опърлил самото му.

— Кой го откри?

— Дежурният от квартала — Шилинг. Идвал откъм Буш Стрийт и като стигнал това място, някаква завиваща кола осветила оградата с фаровете си и той видял, че част от парапета липсва. Приближил се да провери каква е работата и го открил.

— Научихте ли нещо за колата, която е завивала в този миг?

— Нищичко, Сам. Шилинг не й обърнал внимание, тъй като не е знаел, че нещо се е случило. Твърди, че докато идвал откъм Пауъл, никой не излязъл оттук — щял да го види. Единственият друг изход е, като се мине под рекламното табло и се излезе на Стоктън. Но и там било безлюдно. Земята е влажна от мъглата и единствените следи са от подхлъзването на Майлс и търкулването на ей тоя пищов.

— Никой ли не е чул изстрела?

— За бога, Сам! Та ние тъкмо пристигнахме. Като се поразтършуваме наоколо, все ще открием някой, който е чул. — Той се обърна и праметна крак през оградата. — Ела да хвърлиш едно око, преди да сме го откарали.

— Не — отсече Спейд.

Том застина с праметнат през оградата крак и го загледа учудено с малките си очички.

— Ти нали си го видял. Едва ли ще видя нещо повече от теб — додаде Спейд.

Том, все така загледан в него, кимна, не особено убеден, и праметна другия си крак през оградата.

— Пистолетът беше затъкнат в кобура му. Не е стрелял с него. Палтото му бе закопчано. В джобовете открихме сто шейсет и един долара. По работа ли беше излязъл, Сам?

След минутно колебание Спейд кимна.

— Е? — продължи Том.

— Трябваше да проследи някой си Флойд Тързби — отвърна Спейд и описа Тързби, както му го беше обрисувала мис Уъндърли.

— С каква цел?

Спейд пхна ръце в джобовете на палтото си и замига със сънливи очи срещу Том.

— С каква цел? — нетърпеливо повтори полицаят.

— Предполага се, че е англичанин. Не знам със сигурност с какви далавери се занимава. Искрахме да разберем къде живее. — Спейд се усмихна едва-едва и извади една ръка от джоба си, за да потупа Том по рамото. — Не ме насилвай. — Прибра отново ръката в джоба. — Ще отида да съобщя на жената на Майлс.

И му обърна гръб.

Том го изгледа сърдито, отвори уста, пак я затвори, без да каже нищо, изкашля се и заговори с хрипав добродушен глас:

— Много ми е жал, че свърши така. И той си имаше кофти страни като всички нас, но сигурно е имал и добри качества.

— Сигурно — съгласи се Спейд с глас, който нищо не изразяваше, и напусна уличката.

Спейд влезе в една денонощна дрогерия на ъгъла на Буш Стрийт и Тейлър Стрийт и се обади по телефона.

— Душко — започна, след като го свързаха. — Майлс е застрелян... Да, мъртъв е... Хайде, не се разстройвай... Да... Трябва да съобщиш на Айва. Не. Няма да ѝ се обадя за нищо на света... Ти трябва да го свършиш... Благодаря ти... И гледай да я държиш настрана от кантората... Кажй ѝ, че ще отида да я видя... ъъ... някой път... Да, но да не вземеш да ми назначиш конкретна среща... А така! Ти си ангел. Дочуване.

Когато запали отново окаченото за тавана бяло кълбо, тенекиеният будилник показваше четири без двайсет. Метна шапката и палтото върху леглото, отиде до кухнята и се върна с винена чаша и бутилка ром. Наля си и пи прав. Остави чашата и шишето върху масата, седна на ръба на леглото с лице към тях и си сви цигара. Когато домофонът иззвъня, беше изпил три чаши „Бакарди“ и палеше пета цигара. Стрелките на тенекиения часовник сочеха четири и половина.

Спейд въздъхна, стана от леглото и отиде при апарата, монтиран до банята. Натисна копчето, което отваряше долната врата. Изруга под нос и се озъби на черния домофон, като дишаше неравно, а бузите му постепенно поаленияха.

Откъм коридора се дочу скърцане и дрънчене при отварянето и затварянето на асансьора. Той въздъхна отново и се запъти към вратата. По килима на коридора отекнаха тежки стъпки. Приближаваха се двама мъже. Лицето на Спейд се проясни. Очите му изгубиха израз си на хванато натясно животно. Бързо отвори вратата.

— Здравсти, Том — поздрави той високия шкембест полицай, с когото бе разговарял на Бърит Стрийт. — Здравейте, лейтенанте — обърна се към втория мъж. — Влезте.

Те кимнаха едновременно, без да кажат нищо, и влязоха. Спейд затвори след тях и ги вкара в стаята. Том седна на ръба на канапето, под прозорците. Лейтенантът се настани на един от столовете около масата.

Беше набит, с кръгла глава, ниско подстригана прошарена коса, квадратно лице и къси прошарени мустаци. Карфицата на вратовръзката му беше от петдоларова златна монета, а на ревера си имаше забодена сложната диамантена значка на някакво тайно общество.

Спейд донесе от кухнята още две чаши, напълни и трите с ром, подаде на всеки по една и седна със своята на ръба на леглото. Лицето му беше спокойно, безразлично. Вдигна чаша, каза „Да пием за престъпленията“ и изпи рома на екс.

Том също изпразни чашата си, остави я на пода и избърса уста с кален пръст. Впери поглед в крака на леглото, сякаш се опитваше да се сети за какво му напомняше.

Лейтенантът съзерцава няколко секунди чашата си, отпи едва-едва и я остави на масата. Бавно и целенасочено огледа стаята, сетне

прехвърли поглед върху Том.

Полицаят зашава смутено и без да вдигне очи, рече:

— Съобщи ли вече на жената на Майлс, Сам?

— Ъхъ — отвърна Спейд.

— Как го прие?

— Не ги разбирам жените.

— Разправяй го на старата ми шапка — тихо откликна Том.

Лейтенантът опря ръце на коленете и се наведе напред. Зеленикавите му очи се впиха неподвижно в Спейд, сякаш фокусирането им се регулираше от някакъв механизъм и се променяше само ако дръпнеш лост или натиснеш копче.

— Какъв пистолет носите? — попита той.

— Никакъв. Не си падам по пищовите. В кантората имам няколко, разбира се.

— Бих искал да видя поне един — продължи лейтенантът. — Тук нямате ли?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Ами вижте сам — усмихна се Спейд и махна с празната чаша.

— Можете да обърнете бърлогата с краката нагоре. Думичка няма да кажа — ако имате разрешение за обиск.

— Е, стига, Сам — взе да протестира Том.

Спейд остави чашата си на масата, стана и се обърна към лейтенанта.

— Какво целиш, Дънди? — попита с глас, твърд и студен като погледа му.

Очите на лейтенант Дънди се преместиха, за да запазят фокуса си върху Спейд. Само очите.

Том отново зашава, издиша тежко през носа си и жално проплака:

— Да не мислиш, че искаме да ти причиним неприятности, Сам?

Спейд, без да обърне внимание на Том, продължи към Дънди:

— Кажи де! Какво целиш? Говори направо. Какво си въобразяваш? Откъде накъде пристигах тук и се опитвах да ми прикачиш убийство?

— Добре — изрече Дънди с дълбок гърлен глас. — Седни и слушай.

— Ако искам, ще седна! — каза Спейд, без да помръдне.

— За бога, Сам, бъди по-разумен! — замоли се Том. — Има ли смисъл да се дърляме? Ако искаш да знаеш, не започнахме направо, защото, като те попитах кой е този Тързби, ти почти ми каза, че не било моя работа. Така не можеш да се отнасяш с нас, Сам. Не е правилно и нищо няма да постигнеш. И ние трябва да си вършим работата.

Лейтенант Дънди скочи на крака, приближи се плътно до Спейд и вирна квадратно лице към по-високия си събеседник.

— Предупредих те, че в най-скоро време ще се подхлъзнеш.

Спейд сви пренебрежително устни и повдигна вежди.

— Всеки рано или късно се подхлъзва — отвърна с подигравателна мекота.

— И ето че на теб ти се случи.

Спейд се усмихна и поклати глава.

— Ще се оправя, не се безпокой. — Спря да се усмихва. Горната му устна оголи левия кучешки зъб. Очите му се присвиха и натежаха. Гласът му стана гърлен като на лейтенанта. — Тази работа не ми харесва. С каква цел ми висите тук на главата? Казвайте или се разкарайте! Искам да си лягам:

— Кой е Тързби? — попита Дънди.

— Казах на Том всичко, което знам за него.

— Почти нищо не си казал.

— Защото почти нищо не знам.

— Защо го следеше?

— Не аз, а Майлс. По простата причина, че имахме клиент, който ни плати с хубави зелени доларчета, за да го проследим.

— И кой е този клиент?

Спокойствието отново се върна в израза и гласа на Спейд.

— Знаеш, че не мога да ти съобщя името му, преди да съм получил неговото съгласие — рече той с укор.

— Ще го кажеш или на мен, или пред съда — разлюти се Дънди. — Става дума за убийство и те съветвам да не го забравяш!

— Възможно е. А сега, скъпи, аз ще ти кажа нещо и те съветвам да не го забравяш. Дали ще кажа името на клиента, или не, е лично моя работа. Отдавна не съм проливал горчиви сълзи, защото някой полицай не ме бил харесвал.

Том стана от канапето и седна на ръба на леглото. Небрежно обръснатото му кално лице беше уморено, сбръчкано.

— Бъди разумен, Сам — замоли се той. — Не ни усложнявай живота. Как да разкрием убийството на Майлс, ако не ни кажеш каквото знаеш?

— Няма какво толкова да се трепете — заяви Спейд. — Аз сам ще си погребам мъртвците.

Лейтенант Дънди седна и отново подпря лакти на коленете си. Очите му бяха като нагорещени зелени дискчета.

— Така си и помислих — усмихна се той с мрачно задоволство. — И затова именно дойдохме. Нали, Том?

Том изпъшка, но не каза нищо членоразделно.

Спейд предпазливо наблюдаваше Дънди.

— Точно това казах на Том — продължи лейтенантът. — Казах му: „Том, да знаеш, че Сам Спейд е от хората, които не разнасят семейните си неприятности из целия град.“ Точно така му рекох.

Предпазливостта изчезна от погледа на Спейд. Този път очите му натежаха от скука. Извърна лице към Том и попита преднамерено безгрижно:

— Сега пък какви го прихванаха твоя приятел?

Дънди скочи и почука Спейд по гърдите с два сгънати пръста:

— Ами ето какви — рече, като изговаряше много грижливо всяка дума и я подчертаваше с по едно почукване на пръстите си. — Тързби е бил застрелян пред хотела си точно трийсет и пет минути след като ти си тръгна от Бърит Стрийт.

— Веднага си прибери гадните ръце — изговора Спейд също така старателно.

Дънди престана да го почуква, но гласът му си остана същият.

— Според Том така си се разбързал, че не си имал време дори да хвърлиш един поглед на партньора си.

— По дяволите, Сам, ти наистина хукна презглава — изръмжа полицаят с нотка на извинение в гласа.

— Пък и не си ходил в къщата на Арчър, за да известиш жена му — додаде лейтенантът. — Обадохме се и момичето от кантората ти каза, че си изпратил нея.

Спейд кимна. Спокойствието придаваше едва ли не глупав израз на лицето му.

Лейтенант Дънди повдигна двата си сви пръсти към гърдите на Спейд, после бързо ги свали и рече:

— Да кажем, че са ти трябвали десет минути, да намериш телефон и да поговориш с момичето. Още десет, за да стигнеш до хотела на Тързби — на Гиъри близо до Лийвънуърт. Спокойно би стигнал дотам за десет, хайде, да кажем, петнайсет минути — най-много. Така си разполагал с още десет-петнайсет, за да ги изчакаш да се появи.

— Значи съм знаел къде живее? — попита Спейд. — И съм знаел, че след убийството няма да се прибере право в хотела си?

— Каквото си знаел, си го знаел — упорито настоя Дънди. — В колко се прибра тук?

— В четири без двајсет, Разходих се, за да обмисля нещата.

Лейтенантът закима с кръглата си глава.

— Знаем, че в три и половина те нямаше. Звъняхме по телефона. Та къде, казваш, се разхождат?

— Нагоре по Буш Стрийт и обратно.

— Срещна ли по пътя някой, който...

— Не, нямам свидетели — весело се засмя Спейд. — Я седни, Дънди. Не си изпил рома. Дай си чашата, Том.

— Не, Сам, благодаря — отвърна Полхос.

Дънди седна, но не обърна внимание на чашата. Спейд напълни своята, пи, остави я празна на масата и се върна на мястото си на ръба на леглото.

— Е, сега всичко ми е ясно — рече, като прехвърляше дружелюбен поглед от единия полицај към другия. — Извинете, че се наежих, ама доста ме ядосахте, като се опитахте да ме изработите. Не ми стига, дето пречукаха Майлс, ами и вие се довлякохте, че и натясно се опитвате да ме поставите. Сега вече всичко е наред, като знам какви сте ги намислили.

— Хайде стига — рече Том.

Лейтенантът нищо не каза.

— Та значи Тързби е мъртъв? — продължи Спейд.

Докато лейтенантът се колебаеше дали да отговори, Том го изпревари:

— Да.

Тогава началникът му додаде сърдито:

— И мога да те осведомя — ако не ти е известно, — че умря, без да успее да ни каже нещо.

Спейд си свиваше цигара. Попита, без да вдигне очи:

— Какво искаш да кажеш с това? Мислиш, че съм знаел?

— Каквото исках да кажа, го казах — рязко заяви Дънди.

Спейд го погледна и се усмихна, взел в едната ръка свитата цигара, в другата — запалката.

— Още нямаш основания да ме арестуваш, нали Дънди?

Лейтенантът впери в него острите си зелени очи, но не отговори.

— Тогава — продължи Спейд — пет пари не давам какво мислиш, ясно ли е?

— О, Сам, бъди разумен — замоли се пак Том.

Спейд пхна цигарата в устата си, запали я и изпусна дим през смях.

— Добре, Том, ще бъда разумен — обеща той. — Та как съм убил Тързби, казваш? Защото позабравих.

Том изръмжа отчаяно. Лейтенант Дънди отговори:

— Четири изстрела в гърба с калибър четирийсет и четири или четирийсет и пет, от отсрещната страна на улицата, тъкмо като се е бил запътил към хотела. Никой нищо не е видял, но това не е чудно.

— А в кобура под мишницата си е носел „Лугер“ — додаде Том. — С който изобщо не е стреляно.

— Какво знаят в хотела за него? — попита Спейд.

— Нищо. Само, че живеел там от една седмица.

— Сам ли?

— Сам.

— Какво открихте в джобовете му и в стаята?

Дънди сви устни.

— А ти как смяташ?

Спейд махна със саморъчната си цигара.

— Нещо, което да ви подсказе що за птица е, с какво се е занимавал. Е?

— Мислехме, че ти ще ни кажеш нещо по въпроса. Спейд впи в лейтенанта жълто-сивите си очи, изпълнени с прекалена искреност.

— Никога не съм виждал Тързби — жив или мъртъв.

Дънди стана с недоволен вид. Том също се изправи като се протягаше и прозяваше.

— Зададохме въпросите, за които дойдохме — обобщи Дънди, присвивайки твърдите си като зелени камъчета очи. Горната му устна с мустаците бе прилепнала плътно към зъбите и изговаряше думите само с долната. — Само че ти казахме повече, отколкото ти на нас. И това е напълно справедливо. Познаваш ме добре, Спейд. Дали си го извършил, или не, ще се отнеса към теб както е редно, дори снизходително. Не бих те винил излишно — но това няма да ми попречи да те заловя.

— Напълно справедливо — съгласи се Спейд с равен глас. — Но ако си изпиеш рома, ще се почувствувам по-сигурен.

Дънди се върна при масата, вдигна чашата и бавно я пресуши. Сетне каза „лека нощ“ и протегна ръка. Тържествено си стиснаха ръцете. Сетне Том и Спейд си стиснаха също така официално ръцете. Спейд ги изпрати до вратата. После се съблече, изгаси лампата и си легна.

ТРИ ЖЕНИ

Когато Спейд пристигна в кантората си в десет часа на другата сутрин, Ефи Перин вече седеше зад бюрото и отваряше сутрешната поща. Палавото ѝ хлапашко лице беше бледо под слънчевия загар. Остави няколкото писма и месинговия нож за рязане на хартия и прошепна предупредително:

— Тя е вътре.

— Нали те помолих да я държиш настрана за известно време — захленчи Спейд, също шепнешком.

Ефи се ококори и отвърна раздражено:

— Да, но не ми каза по какъв начин. — Очите ѝ се попритвориха, раменете ѝ леко се приведоха. — Не се заяждай, Сам — помоли уморено. — Цяла нощ ми беше на главата.

Спейд се приближи до момичето, сложи ръка на главата му и оправи няколкото косъма, нарушили равния път.

— Прости ми, душице, не съм... — Той не продължи: вратата към неговия кабинет се отвори. — Здравей, Айва — поздрави жената, която се подаде отвътре.

— Ох, Сам!

Беше блондинка, трийсет и няколко годишна. Хубостта на лицето ѝ бе попрехвърлила е около пет години най-добрия си период. Макар и яко, тялото ѝ бе добре оформено и изящно. От шапката до обувките бе облечена в черно. Траурът ѝ имаше набързо скалъпен вид. След като проговори, отстъпи назад към стаята и зачака Спейд да я последва.

Той свали ръка от главата на Ефи. Перин, влезе в кабинета си и затвори вратата. Айва бързо: се приближи до него и повдигна, за целувка тъжното си лице. Преди да е протегнал ръце към нея, тя вече го прегръщаше. След като се целунаха, той понечи да я пусне, ала тя притисна лице към рамото му и се разхълца.

Спейд взе да я потупва по гърба и да повтаря: „Горкичката.“ Гласът му беше нежен. Очите му се извиха към бюрото на покойния партньор, разположено в другия край на стаята срещу неговото;

гледаше ядосано. Нетърпелива гримаса изопна устните му и извърна брадичка, за да не закачи дъното на шапката ѝ.

— Съобщи ли на брат му?

— Да, пристигна тази сутрин.

Думите ѝ не се чува ясно, пречеше хълцането и сакото на Спейд, притиснато до устата ѝ.

Той отново смръщи лице и наклони глава, за да погледне незабелязано часовника си. Лявата му ръка лежеше върху рамото ѝ. Ръкавът бе дръпнат леко нагоре, така че се виждаха стрелките. Сочеха десет и десет.

Жената се размърда в прегръдките му и отново повдигна лице. Сините ѝ очи бяха мокри, кръгли, уморени. Устата ѝ бе влажна.

— Ох, Сам! — изстена тя. — Ти ли то уби?

Спейд се обleti. Костеливата му долна челюст увисна. Отпусна ръце и се отдръпна от нея. Погледна я сърдито и се прокашля.

Ръцете ѝ останаха вдигнати, както го бе прегръщала. Болка бе замъглила очите ѝ, попритворени под сключените вежди, Меките влажни устни трепереха.

Спейд се изсмя с едно-едивствено дрезгаво „ха!“ и отиде до прозореца с бежовите пердета. Остана там с гръб към нея, загледа в двора, докато тя не тръгна към него. Тогава бързо се извърна и отиде при бюрото си. Седна, облакът се, подпря брадичка на юмруците си и впери поглед в жената. Жълтеникавите му очи проблясваха между присвитите клепачи.

— Кой — попита хладно — ти внуши тази мъдра мисъл?

— Ами аз си помислих... — Тя вдигна ръка към устата си и очите ѝ се изпълниха отново със сълзи. Приблужи се до бюрото му с грациозна сигурна походка. Краката ѝ бяха обути в изумително малки черни обувки на невероятно висок ток. — Бъди мил е мен, Сам — смиреното замоли.

Спейд се изсмя, очите му все така мяхаха мълнии.

— Ти уби съпруга ми, Сам, бъди мила с мен — изимитира я той, плесна с ръце и додаде: — Боже господи!

Тя ревна на глас, притиснала бяла кърпичка към лицето си.

Той стана и отиде зад нея. Прегърна я през рамо. Целуна шията ѝ между косата и яката на палтото.

— Хайде, Айва, недей.

Лицето му беше безизразно. Когато тя спря да плаче, долепи устни до ухото ѝ и рече:

— Не биваше да идваш днес, мила. Много неблагоприятно от твоя страна. Не можеш да останеш тук, Трябва да си вървиш.

Айва се извърна към него.

— Довечера ще дойдеш ли?

— Не бива — поклати той леко глава.

— Тогава скоро?

— Да.

— Колко скоро?

— Веднага щом мога.

Целуна я по устата, побутна я към вратата, отвори, рече „Довиждане, Айва“, поклони ѝ се любезно и се върна при бюрото. Измъкна от джоба на жилетката си тютюна и хартийките, но не си сви цигара. Седеше и гледаше замислено бюрото на мъртвия си партньор.

Ефи Перин отвори вратата и влезе. Кафявите ѝ очи гледаха тревожно. Гласът ѝ бе небрежен.

— Е? — попита тя.

Спейд не отговори. Замисленият му поглед не се отмести от празното бюро. Момичето се намръщи, заобиколи, отиде до него и повтори с по-висок глас:

— Е? Как се разбрахте с вдовицата?

— Тя мисли, че аз съм убил Майлс — отвърна той само с устни.

— За да се ожениш за нея ли?

Спейд не даде отговор на този въпрос. Ефи свали шапката от главата му и я постави върху бюрото. Сетне се наведе напред и измъкна от неподвижните му пръсти тютюна и цигарените книжки.

— Полицията мисли, че аз съм застрелял Тързби — обади се той.

— Кой? — попита Ефи, докато вадеше една книжка от пакетчето и сипваше вътре тютюн.

— А според теб кого съм застрелял? — Тя не обърна внимание на въпроса му. Спейд добави: — Тързби е онзи, когото Майлс трябваше да проследи.

Тънките ѝ пръсти бяха свили цигарата. Облиза краищата, поприглади я, засука я от двете страни и я пхна между устните му.

Той каза „Благодаря, душко“, обгърна с ръка тънкото ѝ кръстче, уморено облегна буза на бедрото ѝ и притвори очи.

— Ще се ожениш ли за Айва? — попита Ефи, загледана в светлокестенявата му коса.

— Не ставай глупава — промърмори той. Незапалената цигара заподскача надолу-нагоре в такт с устните му.

— Тя не го намира за глупаво. Пък и има основания — ти доста активно се забавляваш с нея.

Спейд въздъхна.

— Ох, по-добре изобщо да не бях я срещал.

— Вярвам, че сега си искрен. — В гласа на момичето се промъкна женска злоба. — Само че навремето не мислеше така.

— Никога не знам как да постъпя или какво да кажа на една жена, освен по този единствен начин — изръмжа Спейд. — Пък и не обичах Майлс.

— Стига си лъгал, Сам. Знаеш, че за мен тя е мръсница, но и аз бих станала същата, ако това ми гарантира тяло като нейното.

Спейд нетърпеливо потърка лице в бедрото ѝ, но нищо не каза. Ефи прехапа устна, смръщи чело, приведе се, за да вижда по-добре лицето му, и рече:

— Допускаш ли, че го е убила?

Спейд подскочи и се изправи, свали ръка от кръста на момичето и се усмихна. Усмивката му показваше само колко му е забавна тази мисъл. Извади запалка, щракна, доближи пламъка до цигарата.

— Ти си кукла — рече нежно, като изпусна облак дим. — Хубава празноглава кукла.

Тя се усмихна накриво.

— Така ли мислиш? Ами ако ти кажа, че твоята Айва тъкмо се беше прибрала, когато пристигнах у тях в три часа сутринта, за да ѝ съобщя какво се е случило?

— Казваш ли ми го? — попита той. Очите му придобиха напрегнат израз, макар че продължи да се усмихва.

— Накара ме да чакам пред вратата, докато се събличаше или доразсъбличаше. Видях дрехите ѝ закуп върху един стол. Шапката и палтото бяха най-отдолу. Бельото беше още топло. Каза, че спяла, но ме излъга. Беше разбъркала леглото, но си личеше, че в него никой не бе лягал.

Спейд хвана ръката на момичето и я потупа.

— Голям детектив си, скъпа, но... — поклати глава — не го е убила тя.

Ефи рязко си издърпа ръката.

— Тази мръсница иска да се омъжи за теб, Сам — настоя тя разстроено.

Той махна нетърпелива с глава в ръка. Момичето се намръщи и попита:

— Снощи видяхте ли се?

— Не.

— Честна дума?

— Честна дума. Не ставай като Дънди, миличко. Не ти отива.

— Дънди да не те е подгонил?

— Ъхъ. Двамата с Том Полхос се отбиха при мен на чашка в четири сутринта.

— Наистина ли мислят, че ти си убил този... как му беше името?

— Тързби. — Той захвърли фаса в месинговия пепелник и веднага взе да си свива нова цигара.

— Кажй де! Мислят ли го? — настоя Ефи.

— Един господ знае. — Очите му не се откъсваха от хартийката с тютюна. — Минаваше им такава мисъл през ума, Не знам до каква степен успях да ги разубедея.

— Я ме погледни, Сам.

Той я погледна и избухна в смях — за миг безпокойството, изписано по лицето й, се примеси с веселие.

— Тревожиш ме — възвърна си тя сериозното изражение. — Все си мислиш, че знаеш какво вършиш, но един ден ще разбереш колко дълбоко се лъжеш, само че ще бъде късно.

Той въздъхна превзето и потърка буза о ръката й.

— И Дънди ми каза същото. Ти само дръж Айва настрана от мен, ангелче, а аз сам ще се оправя с останалите си неприятности. — Стана и си нахлупи шапката. — Свали от вратата табелката „Спейд и Арчър“ и сложи нова, само с моето име. Ще се върна след час или ще ти звънна по телефона.

Спейд прекоси дългото, издържано в лилави тонове фоайе на „Сейнт Марк“ и попита рижото конте на рецепцията дали мис Уъндърли си е в стаята. Рижото конте изви глава, пак я върна в предишното положение и я поклати отрицателно.

— Тя напусна тази сутрин, мистър Спейд.

— Благодаря.

Сам мина покрай рижия и се запъти към нишата встрани от фоайето, където зад махагоново писалище седеше възпълен младолик мъж на средна възраст в тъмен костюм. На ръба на писалището обърната към фоайето беше поставена триъгълна махагонова призма, на която пишеше с месингови букви: „Мистър Фрийд“.

Пълният мъж стана и заобиколи писалището с протегната ръка.

— Съжалявам за Арчър, Спейд — изрече той с тон на човек, свикнал да изказва съболезнования по най-деликатен начин. — Току-що прочетох в „Кол“. Той идва при нас снощи, сигурно знаеш.

— Благодаря, Фрийд. Ти ли разговаря с него?

— Не. Седеше във фоайето, когато застъпих рано вечерта. Направих се, че не го виждам. Предположих, че е по работа, и знам, че предпочитате да не ви закачат, като сте заети. Има ли нещо общо това с неговата...

— Не мисля, но още нищо не знаем. Така или иначе, няма да замесваме името на хотела, стига да може да се избегне.

— Благодаря.

— Няма за какво. Можеш ли да ми кажеш нещо за един бивш гост на хотела, а след това да забравиш, че изобщо съм те питал?

— Естествено.

— Мис Уъндърли, която е напуснала тази заран. Искam някои сведения.

— Ела с мен — покани го Фрийд. — Да видим какво можем да направим.

Спейд обаче не помръдна от мястото си, само поклати глава.

— Не искам лично да проявявам интерес.

Фрийд кимна и излезе от нишата. Насред фоайето внезапно спря и се върна при Спейд.

— Хариман беше снощи дежурният детектив на хотела — рече той. — Сто на сто е видял Арчър. Да го предупредя ли да не споменава на никого?

Спейд хвърли кос поглед към Фрийд.

— По-добре недей. Пък и няма значение, стига да не се направи връзката с тази Уъндърли. Хариман е добро момче, но обича да плямпа, та предпочитам да не знае, че трябва да пази нещо в тайна.

Фрийд кимна отново и се отдалечи. След петнайсет минути се върна.

— Пристигнала е миналия вторник, от Ню Йорк. Без куфар, само няколко пътнически чанти. Не се е обаждала по телефона от стаята си и не е получавала поща. Единственият човек, с когото си спомнят да са я виждали, е висок, мургав мъж на около трийсет и шест години. Тази сутрин излязла в девет и половина, след един час се върнала, платила сметката и наредила да натоварят чантите ѝ в чакаща кола. Момчето, което свалило багажа ѝ, си спомня, че била наета. Оставила е адрес — хотел „Амбасадор“, Лос Анджелис.

— Много ти благодаря, Фрийд — рече Спейд и си тръгна.

Върна се в кантората и Ефи спря да трака на машината, за да му съобщи:

— Твоят приятел Дънди беше тук. Искаше да хвърли едно око на пищовите ти.

— Е и?

— Казах му да дойде пак, като се върнеш.

— Браво. Като дойде, дай му да ги види.

— Обади се и мис Уъндърли.

— Крайно време беше. Какво каза?

— Иска да се видите. — Ефи взе от бюрото листче хартия и прочете написаното с молив: — Отседнала е в „Коронет“ на Калифорния Стрийт, апартамент 1001. Под името мис Лъоблан.

— Я дай — рече Спейд и протегна ръка.

Щом тя му даде листчето, той извади запалка, щракна, поднесе хартията към пламъка, държа я, докато се нагърчи и стана на черна пепел, освен ъгълчето, което бе хванал, сетне го пусна на линолеума и го стъпка с крак. Момичето го гледаше неодобрително. Той се ухили, каза:

— Такива ми ти работи, душко — и излезе.

ЧЕРНАТА ПТИЦА

Мис Уъндърли, в зелена копринена рокля, препасана с коланче, му отвори вратата на апартамент 1001, хотел „Коронет“. Тъмночервената ѝ коса, с път отляво, се спускаше на свободни вълни към дясното ѝ слепоочие, леко разчорлена. Спейд свали шапка и нездрави:

— Добро утро.

Тя му отговори с усмивка, но не толкова широка. Очите ѝ, почти виолетово-сини, не изгубиха разтревоженото си изражение. Наведе глава и произнесе приглушено, смутено:

— Влезте, мистър Спейд.

Поведе го покрай отворените врати на кухнята, банята и спалнята и го вкара в хола, издържан в бежово-червена гама. Извини се, че е разхвърляно:

— Всичко е с главата надолу. Още не съм си разопаковала багажа.

Остави шапката му върху някаква масичка и седна на орехово канапе. Той се настани срещу нея в тапицирано с плътна коприна кресло с овална облегалка.

Мис Уъндърли взе да разглежда ноктите си, да трие пръсти един о друг. Накрая рече:

— Мистър Спейд, трябва да ви призная нещо много, много ужасно.

Спейд я дари с учтива усмивка, която тя не видя, тъй като не вдигна поглед. Той премълча.

— Онази история... която ви разправих вчера, беше цялата... измислена — произнесе момичето със запъване и го загледа с уплашени, нещастни очи.

— А, онази ли? — небрежно подхвърли Спейд. — Е, не може да се каже, че ви повярвахме.

— Тогава?... — Към нещастния израз и уплахата в очите се прибави и недоумение.

— Повярвахме на двестата долара.

— Искате да кажете...

Тя като че ли не го разбра.

— Искам да кажа, че ни платихте повече, отколкото бихте дали, ако казвахте истината — поясни Спейд без заобикалки. — Достатъчно повече, за да се съгласим със всичко.

Очите ѝ изведнъж грейнаха. Надигна се леко от канапето, пак седна, оправи си полата, наведе се напред и заговори напрегнато:

— Дори и сега ли сте готов...

Спейд вдигна ръка и я накара да замълчи. Горната част на лицето му се намръщи. Долната се усмихваше.

— Зависи — рече. — Лошото е там, мис... Името ви Уъндърли ли е или Лъоблан?

Тя пламна и промърмори:

— Всъщност фамилното ми име е О'Шонеси. Бриджд О'Шонеси.

— Лошото, мис О'Шонеси, е там, че две убийства — тя направи болезнена гримаса, — особено закуп като в случая, размътват водата, карат полицията да смята, че може да прекрачи всички граници, а останалите стават много важни и искат скъпо и прескъпо. Не е като...

Спейд млъкна, защото тя вече не го слушаше, а само го чакаше да се доизкаже.

— Кажете ми истината, мистър Спейд. — Гласът ѝ завибрира на ръба на истерията. Лицето около отчаяните очи някак си помръкна. — Аз ли съм виновна за... за снощи?

Спейд поклати отрицателно глава.

— Не, освен ако има нещо, което да не ми е известно. Предупредихте ни, че Тързби е опасен. Е да, излъгахте ни за сестра ѝ и всичко останало, но това не се брои — така или иначе, не ви повярвахме. — Той сви полегатите си рамене. — Не мога да кажа, че сте виновна за случилото се.

— Благодаря — прошепна тя и поклати глава. — Обаче винаги ще се самообвинявам. — Вдигна ръка към гърлото си. — Мистър Арчър беше толкова... толкова жив вчера следобед, толкова жизнен и весел и...

— Хайде стига — нареди Спейд. — Той си знаеше работата. Такива са рисковете на професията ни.

— Беше ли... беше ли женен?

— Да, без деца, имаше осигуровка за десет хиляди и жена, която не го обичаше.

— Моля ви, недейте! — прошепна тя. Спейд пак сви рамене.

— Това е самата истина. — Погледна часовника си и се премести от креслото върху канапето, до нея. — Сега не е време да се разстройваме. — Гласът му беше дружелюбен, но твърд. — Наоколо вече души цяла хайка полицаи, заместник-прокурори и репортери. Какво възнамерявате да правите?

— Искam да ме отървете от... от всичко това — отвърна тя с тънко, треперливо гласче. Сложи свенливо ръка на ръкава му. — Те вече знаят ли за мен, мистър Спейд?

— Не още. Искah първо аз да се срещна с вас.

— А какво... какво ще си помислят, ако разберат, че съм ви наговорила... всички онези лъжи?

— Ще се настроят подозрително. Затова именно ги държа настрана, докато не съм говорил с вас. Помислих си, че може би не е наложително да им кажем всичко. Все ще скалъпим нещо, което да им замаже очите, ако е необходимо.

— Нали не допускате, че имам нещо общо с... с убийствата?

Спейд се усмихна широко.

— Да, забравих да ви попитам: имате ли нещо общо с убийствата?

— Не.

— Това е добре. А сега — какво ще кажем на полицията?

Тя се размърда неспокойно, очите под тежките мигли затрепкаха, сякаш се опитваха да се отскубнат от неговите, а не можеха. Изведнъж му се стори по-дребна, почти дете и много потисната.

— А трябва ли изобщо да разберат за моето съществуване? Предпочитам да умра, мистър Спейд. Сега не е време да ви обяснявам, но не можете ли по някакъв начин да ме укриете от тях — да не ми се наложи да отговарям на въпросите им? Не бих понесла разпитите им точно в този момент. Предпочитам да умра. Ще можете ли, мистър Спейд?

— Може и да мога. Но трябва да знам цялата истина.

Тя коленичи в краката му. Вдигна лице към него — изопнато, напрегнато, уплашено над двете ѝ здраво стиснати ръце.

— Не водих добър живот — възкликна тя. — Бях лоша, много повече, отколкото бихте допуснали, но иначе съвсем не съм зла. Погледнете ме, мистър Спейд. Нали ми вярвате, че не съм лош човек? Виждате, нали? Тогава не можете ли да ми имате поне мъничко доверие? Толкова съм самотна, страх ме е, ако вие не ми помогнете, няма кой. Знам, че нямам право да претендирам за вашето доверие, след като самата аз не ви се доверявам. Не, доверявам ви се, но не мога да ви разкажа всичко. Засега поне не мога. По-късно, когато съм в състояние, ще ви го разкажа. Боя се, мистър Спейд. Страх ме е да ви се доверя. Не, не искам да кажа това. Имам ви доверие, но... и на Флойд му имах доверие, а... нямам никой друг, нямам друг близък, мистър Спейд. Вие можете да ми помогнете. Казахте вече, че можете. Ако не бях повярвала на думите ви, щях още днес да избягам, а не да ви моля да дойдете. Ако допусках, че някой друг може да ме спаси, щях ли да ви моля така на колене? Знам, че не постъпвам честно. Но бъдете великодушен, мистър Спейд, не искайте от мен да постъпвам честно. Вие сте силен, изобретателен, храбър. Можете да ми отстъпите малко от тези си качества, убедена съм в това. Помогнете ми, мистър Спейд. Помогнете ми, защото имам голяма нужда от помощ и ако не го сторите, няма към кого другого да се обърна, колкото и да ми се иска. Помогнете ми. Нямам право да настоявам да го сторите слепешката, но ви моля. Бъдете великодушен, мистър Спейд. Можете да ми помогнете. Помогнете ми!

Спейд, който, кажи-речи, беше спрял да диша по време на тази реч, сега изпразни белите си дробове с дълбока въздишка измежду свити устни и рече:

— Няма да имате нужда от кой знае каква помощ. Бива си ви, много ви бива. Основната работа вършат очите, струва ми се, и пулсиращата треперливост в гласа, когато изричате неща като „Бъдете великодушен, мистър Спейд“.

Тя скочи на крака. Лицето ѝ пламна болезнено, ала задържа главата си вирната, докато го гледаше право в очите.

— Заслужавам си го — каза. — Заслужавам си го, но... ах, колко ми се искаше да ми помогнете. Пък и лъжата беше по-скоро в начина, по който ви разказах историята, отколкото в нея самата. — Извърна се, без да вири повече глава. — Аз съм си виновна за това, че вече отказвате да ми вярвате.

Спейд пламна и промълви, забил очи в пода!

— Ето че ставате опасна.

Бриджид О'Шонеси отиде до масата и взе шапката му. Върна се при него, без да му я подава, но я държеше така, че Да си я вземе сам, ако пожелае. Лицето ѝ беше бледо, изопнато.

Той погледна шапката и попита:

— Та какво се случи снощи?

— Флойд дойде в хотела в девет и излязохме да се поразходим. Аз предложих разходката, за да може мистър Арчър да го види добре. Отбихме се в едно ресторантче на Гиъри Стрийт, ако не се лъжа, вечеряхме, потанцувахме и към дванайсет и половина се върнахме в хотела. Флойд ме остави пред входа, а аз постоях малко вътре и видях как мистър Арчър тръгна подире му по отсрещната страна на улицата.

— По посока на Маркет Стрийт ли?

— Да.

— А да имате представа какво може да са правили около Буш и Стоктън, където е бил застрелян Арчър?

— Това не е ли близо до хотела на Флойд?

— Не, доста встрани от пътя му, ако е тръгнал от вашия хотел към своя. Е, а вие какво правихте, след като се разделихте?

— Легнах си. А тази сутрин, като излязох да закуся, видях заглавията във вестниците и прочетох за... вие знаете. Сетне отидох до Юниън Скуеър, където съм виждала коли под наем, наех една и се върнах в хотела да си прибера багажа. След като видях вчера, че стаята ми е била претърсвана, разбрах, че трябва да се преместя, и още вчера следобед намерих тази квартира. Нанесох се и се обадох в кантората ви.

— Стаята ви в „Сейнт Марк“ е претърсвана, така ли?

— Да, докато съм била в кантората ви. — Тя прехапа устна. — Нямах намерение да ви го кажа.

— За да не ви задавам въпроси в тази връзка ли?

Бриджид О'Шонеси кимна смутено. Той я погледна неодобрително. Тя взе да върти шапката из ръцете си. Спейд се изсмя нетърпеливо и рече:

— Стига сте размахвали тази шапка в лицето ми. Нали вече обещах да направя каквото мога.

Тя се усмихна напрегнато, отнесе я на масата и пак седна до него на канапето.

— Нямам нищо против да ви се доверя слепешката, само че няма да мога да ви помогна, ако не знам за какво става дума — рече Спейд. — Например трябва да науча нещичко за вашия Флойд Тързби.

— Запознах се с него в Далечния изток — заговори тя бавно, заглеждана в тънкия си пръст, който чертаеше осмици по тапицерията на канапето помежду им. — Миналата седмица пристигнахме от Хонконг. Той беше... беше обещал да ми помогне. Възползува се От моята безпомощност и зависимост, за да ме измами.

— По какъв начин?

Тя поклати глава и нищо не каза. Спейд се намръщи нетърпеливо и попита:

— А защо искахте да го следим?

— За да разбере докъде е стигнал. Отказа дори да ми каже къде е отседнал. Искях да науча какво върши, с кого се среща — разбирате ме.

— Той ли е убил Арчър?

Тя вдигна поглед, изненадана.

— Да, разбира се.

— В кобура му бе намерен „Лугер“, а Арчър е застрелян с друго оръжие.

— В джоба на палтото си също държеше пистолет.

— Виждали ли сте го?

— Много пъти. Знам, че винаги имаше пистолет в джоба си. Снощи не го видях, но той никога не облича палто, без да го пъхне в джоба.

— За какво са му толкова пищови?

— С тях си вадеше хляба. В Хонконг разправяха, че е пристигнал там като телохранител на някакъв комарджия, на когото се наложило да напусне Щатите, и че комарджията изчезнал доста внезапно. Говореше се, че Флойд е замесен в цялата история. Аз самата нищо не знам, освен че ходеше въоръжен до зъби и не лягаше да спи, без да застеле пода около леглото си с намачкани вестници — да не би някой да се вмъкне безшумно в стаята му.

— Чудесно другарче сте си избрали.

— Само такъв като него можеше да ми помогне — простичко отвърна тя. — Ако бе останал верен на думата си.

— Именно „ако“ — съгласи се Спейд, зачовърка с два пръста долната си устна и взе да наблюдава мрачно момичето. Вертикалните бръчки покрай носа му станаха още по-дълбоки, веждите му се сключиха. — Докъде сте затънали във въпросната каша?

— Дотам, че повече няма накъде — отвърна тя.

— Има ли опасност от физическо насилие?

— Не съм героиня. Според мен по-лошо от смъртта няма.

— Такава е значи работата?

— Точно такава — увери го тя и потрепера. — Освен ако не ми помогнете.

Той свали ръка от устата си и прокара пръсти през русата си коса.

— Не съм дядо господ — рече раздражено. — Чудеса не умея да върша. — Погледна часовника си. — Времето минава, а вие не ми казвате нищо, на което да се опра. Кой уби Тързби?

Момичето вдигна смачканата носна кърпичка към устата си и промърмори през нея:

— Не знам.

— Негови врагове или ваши?

— Не знам. Надявам се, негови, но се боя, че... не знам.

— По какъв начин щеше да ви помогне? Защо го доведохте тук чак от Хонконг?

Тя го погледна с уплашени очи и мълчаливо поклати глава. Лицето ѝ бе измъчено и упорито, по един такъв жалък начин.

Спейд стана, пхна ръце в джобовете на самото си и я загледа вбесен.

— Не, цялата работа е безнадеждна! — изсъска разярено. — С нищо не мога да ви помогна. Не знам какво искате от мен. Дали изобщо имате представа какво искате.

Тя наведе глава и заплака. Спейд изръмжа гърлено и се запъти към масата за шапката си.

— Нали няма — замоли тя сподавено, без да вдигне очи — да отидете в полицията?

— Аз ли да отида?! — възкликна той гръмогласно, яростно. — Те ме тормозят от четири часа сутринта! Да знаете само какви

неприятности си навлякох с това, че ги размотавам! И то защо, ако смея да попитам? Защото, виждате ли, имало някаква вероятност да ви помогна! Не, не мога! Няма и да се опитам! — Нахлупи шапка ниско на челото си. — Да ходя в полицията! Достатъчно е да стоя мирно и те сами ще плъпнат по мен. Обаче ще им кажа каквото знам, а вие се оправяйте!

Тя се надигна от канапето, застана твърдо отпреде му, макар коленете ѝ да потреперваха, и вдигна побеляло, изплашено до смърт лице. Не можеше да контролира трепкащите мускули на устата и брадичката си.

— Бяхте търпелив. Опитайте се да ми помогнете. Явно всичко е безнадеждно и безполезно. — Протегна дясната си ръка. — Много ви благодаря. Сама... сама ще се оправям.

Спейд отново изръмжа гърлено и се отпусна на канапето.

— С колко пари разполагате?

Въпросът я стресна. Прехапа долната си устна и отговори неохотно:

— Останаха ми около петстотин долара.

— Дайте ги.

Тя се поколеба, продължи да го гледа смутено. Спейд помръдна сърдито уста, вежди, ръце и рамене. Момичето отиде в спалнята и почти веднага се върна с пачка банкноти в ръка.

Той ги пое, преброи ги и рече:

— Тук са само четиристотин.

— Оставих си малко, нали трябва да живея с нещо — обясни тя покорно, вдигнала ръка към гърдите си.

— Още не можете ли да намерите?

— Не.

— Все имате нещо, срещу което да получите пари — настоя Спейд.

— Имам няколко пръстена и малко бижута.

— Ще трябва да ги заложите — протегна той ръка. — Най-добрата заложна къща е „Ремидиъл“ — на ъгъла на Мишън и Пета улица.

Тя го загледа умолително. Жълто-сивите му очи бяха твърди, непоколебими. Момичето бавно бръкна в деколтето си, измъкна тънко руло банкноти и ги пхна в протегнатата му ръка. Той ги разглади и ги

преброи — четири двайсетачки, четири десетачки и една петачка. Върна й двайсет и пет долара. Останалите прибра в джоба си. Стана и каза:

— Сега излизам, ще се опитам да направя нещо за вас. Ще се върна когато мога и ще гледам да донеса възможно най-благоприятни новини. Ще звънна четири пъти — дълго, късо, дълго и пак късо, за да знаете, че съм аз. Няма нужда да ме изпращате, сам ще се оправя.

Остави я застанала наскред стаята, загледапа подире му със замаяни сини очи.

Спейд влезе в приемна с табела на вратата: „Уайз, Мериган & Уайз“. Рижото момиче пред телефонния номератор го поздрави:

— О, мистър Спейд, здравейте.

— Здравсти, мила. Тук ли е Сид?

Той застапа до нея и сложи ръка на закръгленото й рамо, докато тя пъхаше щифта и казваше в слушалката:

— Дошъл е мистър Спейд, мистър Уайз. — Вдигпа поглед към посетителя: — Влезте направо.

Той стиспа рамото на момичето в знак на благодарност, прекоси приемната и се озова в мрачен коридор. Запъти се към остъклената с матово стъкло врата в дъното на коридора. Отвори я и влезе в малка канцелария, където зад огромно бюро с камари от хартия седеше дребно мургаво човече с уморено продълговато лице и рядка тъмна коса, изпъстрена с пърхут. Човечето размаха полуизпушена пура и рече:

— Придърпай си стол. Значи Майлс си намери снощи майстора?

Нито умореното му лице, нито възпискливият му глас издадоха някакво чувство.

— Тъхъ, тъкмо за това идпам — намръщи се Спейд и се изкашля. — Май ще се наложи да пратя следователя по дяволите, Сид. Има ли начин да се прикрива зад светостта на тайните на клиента, да не издам неговата личност и лака нататък — като свещениците и адвокатите?

Сид Уайз сви рамене. Тъглите на устата му се отпуснаха.

— Че защо пък не? Следствието не е съдебен процес. Във всеки случай може да опитащ. С къде по-сложни положения си се справял преди.

— Знам, но Дънди взе да става неприятен и май че този път няма да е толкоз лесно. Хайде, Сид, слагай си шапката и да вървим при когото трябва. Искам да съм напълно сигурен.

Уайз погледна натрупаните върху бюрото книжа и изстена, обаче стана и се запъти към дрешника до прозореца.

— Кучи син си ти, Сами — оплака се, докато сваляше шапката си от закачалката.

Спейд се прибра в кантората си в пет и десет. Ефи Перин четеше „Таим“. Той седна върху бюрото и попита:

— Нещо ново?

— Нищо. Имаш вид, сякаш си спечелил от лотарията.

Спейд се ухили самодоволно.

— Май ще имаме някакво бъдеще. Винаги съм си мислил, че ако Майлс хвърли топа, шансовете ни да прокопсаме ще са къде-къде по-добри. Ще се погрижиш ли да изпратиш цветя от мое име?

— Вече изпратих.

— Ти си безценно ангелче. Как си днес с женската интуиция?

— Защо?

— Какво мислиш за Уъндърли?

— Сто процента съм „за“ — отговори Ефи, без да се поколебае.

— Твърде много имена има — замислено изрече Спейд. — Уъндърли, Лъоблан, а сега твърди, че истинското било О’Шонеси.

— Ако ще да има всички имена от телефонния указател. Момичето е свястно и ти много добре знаеш това.

— Дали? — запремига Спейд сънливо. Сетне се изкикоти. — Във всеки случай за два дни изплю седем стотачки, което никак не е лошо.

Ефи Перин се изправи в стола си.

— Сам, ако това момиче има неприятности и го подведеш или се възползуваш от затруднението му, за да го доиш, никога вече няма да те уважавам — никога!

Спейд се усмихна накриво. После се намръщи. Също накриво. Отвори уста да каже нещо, но откъм коридора се чу щракането на бравата. Ефи стана и отиде в приемната. Спейд си свали шапката и седна зад бюрото. Момичето се върна с луксозна визитна картичка „Мистър Джоуел Кайро“ и съобщи:

— Много особен тип.

— Тогава го вкарай, съкровище.

Мистър Джоуел Кайро беше мургав, с дребен кокал, среден на ръст. Косата му бе черна, гладка и много лъскава. Чертите на лицето му бяха левантински. Едър рубин, обкръжен от четири диаманта, блестеше на широката му наситенозелена връзка. Черното сако, скроено тясно — според раменете, леко се разтваряше около закръглените очертания на бедрата. Панталоните се увиваха около пълните му крака по-плътно, отколкото го изискваше модата на деня. Горнищата на лачените му обувки се криеха под бежови гети. Облечената му в тънка ръкавица ръка стискаше черна филцова шапка, а стъпката, с която се приближи до Спейд, бе ситна, танцуваща и леко скоклива. Лъхаше на френски одеколон „Шипр“.

Спейд кимна първо към посетителя, сетне към един стол и рече:
— Седнете, мистър Кайро.

Кайро се поклони изискано над шапката си, благодари също тъй изискано с високо, пресекливо гласче и седна, като кръстоса превзето крака и сложи шапка върху коленете си. После започна да сваля жълтите си ръкавици.

Спейд се облегна на стола и попита:

— С какво мога да ви услужа, мистър Кайро?

Дружелюбно-небрежният тон и начинът, по който се облегна назад, бяха същите както предния ден, когато се обърна с този въпрос към Бриджид О'Шонеси.

Кайро обърна шапката си с дъното надолу, пусна вътре ръкавиците и я остави на ръба на най-близкото бюро. На показалеца и безименния пръст на лявата му ръка грееха диаманти, а средният пръст на дясната бе украсен със същия рубин както на връзката, обкръжен с четири диаманта. Ръцете бяха пухкави, добре гледани. Макар да не бяха големи, меките им отпуснати очертания ги правеха да изглеждат тромави. Потърка длани една о друга и рече на фона на шумолящия звук, който издадоха:

— Ще позволите ли на един непознат да изкаже съболезнованията си по повод злочестата кончина на вашия партньор?

— Благодаря.

— Мога ли да попитам, мистър Спейд, дали съществува връзка, както намекнаха вестниците, между... тъ... тази нещастна случка и смъртта на някой си Тързби, настъпила малко по-късно?

Спейд не отговори, лицето му остана безизразно. Кайро се надигна от стола и се поклони.

— Моля за извинение.

Седна отново и постави ръцете си една до друга, с дланите надолу, на ръба на бюрото.

— Причината, поради която ви зададох този въпрос, мистър Спейд, не беше празно любопитство. Опитвам се да възвърна едно... тъ... украшение, което бе, ако ми позволите да се изразя по този начин, изчезнало. Помислих си, много се надявах, че ще ми помогнете.

Спейд кимна с повдигнати вежди, за да покаже, че внимава.

— Въпросната дреболия е една статуетка — продължи Кайро, като старателно подбираше и изговаряше думите. — Черна статуетка, изобразяваща птица.

Спейд кимна отново, учтиво заинтересован.

— Ако бъде възстановена на законния ѝ притежател, готов съм да заплатя сумата пет хиляди долара. — Посетителят вдигна една ръка от ръба на бюрото и проби дупка във въздуха с широкия нокът на грозния си показалец. — Готов съм да обещаая, че... как се казва?... излишни въпроси няма да бъдат задавани. — Той отново постави ръка до другата и мазно се усмихна.

— Пет хиляди са много пари — изкоментира Спейд, загледан замислено в Кайро. — Това е... — По вратата леко забарабаниха пръсти. — Влез!

Вратата се откряна колкото Ефи да провре глава и рамене. Беше си сложила малка, черна филцова шапка и черно палто със сива кожена яка.

— Имаш ли още нужда от мен?

— Не. Лека нощ. Заклучи, ако обичаш, след себе си.

— Лека нощ — рече момичето и изчезна зад вратата.

Спейд се извъртя, за да се обърне с лице към Кайро, и рече:

— Цифрата е твърде интересна.

Откъм коридора се чу затварянето на външната врата.

Кайро се усмихна и измъкна от вътрешния джоб на самото си малък, прибран, плосък черен пистолет.

— Ще ви помоля да сключите ръце отзад на тила си — каза той.

ЛЕВАНТИНЕЦЪТ

Спейд не погледна пистолета. Вдигна ръце, облегна се назад и сплете пръсти на тила си. Очите му останаха впити в мургавото лице на Кайро, без да изразяват нищо.

Левантинецът се прокашля, като че се извиняваше, и се усмихна нервно с леко пребледнели устни. Тъмните му очи бяха влажни, свенливи и много прями.

— Възнамерявам да претърся кантората ви, мистър Спейд. Предупреждавам ви, че ако се опитате да ми попречите, несъмнено ще ви застрелям.

— Ами хайде, давайте — изрече Спейд с глас, безстрастен като лицето му.

— Ще ви помоля да станете — нареди мъжът с пистолета, като продължаваше да сочи с него широките плещи на Спейд. — Трябва да се уверя, че не сте въоръжен.

Спейд стана и бутна стола назад. Кайро го заобиколи и прехвърли пистолета от дясната ръка в лявата. Повдигна полите на сако на Спейд и надникна под тях. Пъхна дясна ръка под мишницата му, като опираше пистолета в гърба му, и го потупа по гърдите. В този миг лицето на левантинеца се оказа на петнайсетина сантиметра зад десния лакът на детектива. Лакътят се отпусна внезапно надолу и Спейд рязко се извъртя. Лицето на Кайро отскочи назад, но не достатъчно: кракът на детектива, забит в лачената обувка на по-дребния мъж, го бе приковал в обсега на лакътя, който го фрасна малко под скулата и така го олюля, че ако Спейд не го бе настъпил здраво по крака, левантинецът неминуемо щеше да падне. Лакътят на детектива продължи траекторията си покрай изуменото мургаво лице. Ръката на Спейд се изпъна и удари пистолета. Кайро го пусна още щом детективът го докосна. В ръката на Спейд изглеждаше като детска играчка.

За да се извърне на сто и осемдесет градуса, Спейд отмести крак от обувката на Кайро. С лявата ръка го хвана за реверите и го повдигна

— зелената връзка с рубинената игла изскочи над кокалчетата му, — докато дясната прибираше отнетото оръжие в джоба на самото. Жълтосивите му очи бяха мрачни. Лицето му бе сковано, устата — намусена.

Лицето на Кайро бе изкривено от болка и огорчение. В тъмните му очи проблясваха сълзи. Кожата му придоби оловен цвят — с изключение на бузата, зачервена от лакътя на Спейд. Като хвана левантинеца за реверите, детективът бавно го извъртя и го бутна назад до стола, в който седеше допреди малко. Изразът на болка върху оловносивото лице на Кайро се смени с озадаченост. Изведнъж Спейд се усмихна. Нежно, почти замечтано. Дясното му рамо се повдигна няколко сантиметра. Прегънатата му дясна ръка също. Юмрукът, китката, ръката, сгънатият лакът — всичко бе сякаш едно твърдо цяло, задвижвано единствено от по-гъвкавото рамо. Юмрукът се вряза в лицето на Кайро, покри за миг едната страна на брадичката му, ъгълчето на устата и по-голямата част от бузата, между скулата и челюстта.

Кайро затвори очи и припадна.

Спейд пусна безжизненото тяло в стола, където то се разплъсна с разперени ръце и крака, а главата се полюляваше назад върху облегалката с отворена уста.

Детективът взе да изпразва един по един джобовете на безжизнения мъж — методично, като местеше отпуснатото тяло — и трупаше съдържанието им върху бюрото. Когато обърна всичко, седна на въртящия се стол, сви си цигара, запали я и започна да изучава пляката. Разглеждаше всичко сериозно, старателно, без да бърза.

Имаше голям портфейл от тъмна мека кожа. Вътре намери триста шейсет и пет долара в какви ли не деноминации, три банкноти от по пет английски лири, гръцки паспорт с множество визи на името на Кайро и с неговата снимка, пет сгънати нежнорозови хартийки, целите изписани като че на арабски, криво изрязано съобщение от вестник за намирането на труповете на Арчър и Тързби, снимка на мургава жена с нагли, жестоки очи и нежна, отпусната уста, голяма копринена носна кърпа, пожълтяла от времето и леко протрита на сгъвките, тънка пачка от луксозните визитни картички на мистър Джоуел Кайро и билет за място в първите редове на театър „Гиъри“ за същата вечер.

Освен портфейла имаше три копринени кърпички в ярки цветове и ухаещи на вече познатия френски одеколон, платинен швейцарски часовник на платинено-златна верижка, към другия край на която бе прикачена крушовидна висулка от бял метал, шепя американски, английски, френски и китайски монети, ключодържател с пет-шест ключа, автоматична писалка от сребро и оникс, метално гребенче в кожен калъф, пиличка за нокти — също в кожен калъф, малък уличен указател на Сан Франциско, квитанция за багаж, издадена от презокеански параход, полупразно пакетче бонбони-виолетки, визитна картичка на застрахователен агент от Шанхай и четири листа хартия за писма от хотел „Белведере“. Върху единия с дребни четливи букви бе изписано името на Самюъл Спейд и адресите на кантората и апартамента му.

След като разгледа внимателно всички предмети (дори отвори задния капак на часовника, за да се увери, че вътре няма нищо скрито), Спейд се наведе над припадналия, хвана с два пръста китката му и провери пулса. Сетне я пусна, настани се удобно в стола си, сви още една цигара и я запали. Докато пушеше, лицето му бе толкова неподвижно и замислено, с изключение на леки безцелни помръдвания на долната устна, че изглеждаше чак глуповато; ала след малко, когато Кайро се размърда, простена и клепките му затрепкаха, лицето на Спейд стана любезно, а в очите и ъглите на устата се появи зачатък на дружеска усмивка.

Джоуел Кайро се пробуждаше бавно. Първи се отвориха очите му, но трябваше да измине цяла минута, за да могат да се фокусират върху някаква точка на тавана. Сетне затвори уста и преглътна. Последва затруднено издишване през носа. Придърпа единия си крак и обърна нагоре с дланта ръката, лежаща върху бедрото. Надигна глава от облегалката на стола, огледа замаяно стаята, зърна Спейд и побърза да седне изправено. Отвори уста да каже нещо, стресна се и вдигна ръка към мястото, където го бе улучил юмрукът на детектива. То вече бе цветисто синьо.

— Можех да ви застрелям, мистър Спейд — произнесе през зъби, превъзмогвайки болката.

— Можехте — съгласи се Спейд.

— Но не го сторих.

— Знам.

— Тогава защо ме ударихте, след като вече бях обезоръжен?

— Моля за прошка — дари го с вълчата си усмивка Спейд. — Но представете си колко бях разочарован, като разбрах, че предложението за петте хиляди е било въздух под налягане.

— Грешите, мистър Спейд. То беше и продължава да е съвсем истинско.

— Ами! — изненадата на Спейд също беше съвсем истинска.

— Готов съм да заплатя пет хиляди долара за статуетката. — Кайро свали ръка от обезобразеното си лице и отново придоби стегнатия си делови маниер. — У вас ли е?

— Не.

— Щом като не е тук — вежливо изрази той недоверието си, — защо тогава рискувахте сериозна телесна повреда единствено за да ми попречите да претърся помещението?

— Значи според вас трябва да седя мирно и да се оставя на всеки срещнат да ми размахва пищов под носа? — Спейд щракна с пръсти към вещите на Кайро, струпани на бюрото му. — Имате и домашния ми адрес. Бяхте ли вече там?

— Да, мистър Спейд. Готов съм да заплатя пет хиляди долара, за да получа обратно статуетката, но съгласете се, че е напълно естествено да се опитам, ако е възможно, да спестя на собственика тези разноски.

— Кой е той?

Кайро поклати глава и се усмихна.

— Нали ще ми простите, че няма да отговоря на този въпрос.

— Мислите ли? — Спейд се наклони напред и се усмихна през стиснати зъби. — Аз ви държа в ръцете си, Кайро. Сам влязохте тук и се забъркахте — достатъчно, що се отнася до полицията — в снощните убийства. Така че сега или ще ми играете по свирката, или...

Усмивката на Кайро бе сдържана, невъзмутима.

— Преди да пристъпя към каквито и да било действия, направих доста обстойна справка за вас — изрече той. — И се уверих, че сте прекалено разумен, за да допуснете никакви странични съображения да се намесят във финансово изгодни за вас операции.

Спейд сви рамене.

— Къде са тези операции?

— Предложих ви пет хиляди долара за...

Детективът потупа портфейла на Кайро с опакото на ръката си.

— Тук няма и намек за пет хиляди долара. Приказвате си врили-некипели. Със същия успех можете да ми предложите един милион за доставката на лилав слон, само че каква полза?

— Ясно, разбирам — замислено изрече Кайро, извил очи към тавана. — Желаете да получите някакво уверение за моята искреност. — Той докосна зачервената си долна устна с връхчето на пръста си. — Какво ще кажете за нещо като аванс?

— Дадено.

Кайро посегна към портфейла си, поколеба се, отдръпна ръка и попита:

— Бихте ли приели, да кажем, сто долара?

Спейд взе портфейла, извади сто долара, намръщи се, рече:

— Я по-добре да ги направим двеста. — И ги направи.

Кайро нищо не каза.

— Първото ви предположение беше, че птицата е у мен — продължи Спейд отсечено, след като прибра двестата долара в джоба си и хвърли портфейла обратно върху бюрото. — В него няма и капка истина. Какво е второто?

— Че знаете къде е или ако не съвсем, то поне как да я набавите.

Спейд нито отрече, нито потвърди думите му. Той сякаш не ги чу.

— Какво доказателство можете да ми представите, че вашият човек е собственикът?

— За жалост почти никакво. Но мога да ви кажа следното: никой не може да ви представи достоверни доказателства, че е собственик. А ако знаете за цялата работа толкова, колкото предполагам — в противен случай не бих се намирал тук, — тогава трябва да ви е известно, че начинът, по който му бе отнета птицата, доказва недвусмислено правото му да я притежава — във всеки случай много повече, отколкото Тързби.

— Ами дъщеря му? — попита Спейд.

От възбуда очите на Кайро се разтвориха широко, лицето му поаления, гласът му се извиси пискливо:

— Собственикът не е той!

— Аха — рече детективът тихо и двусмислено.

— Значи той е тук сега, в Сан Франциско? — продължи Кайро не толкоз пискливо, но все така възбудено.

Спейд премига сънливо и предложи:

— Може би за всички ни ще е най-добре, ако свалим картите.

Левантинецът трепна и си възвърна спокойствието.

— Аз пък не съм на това мнение. — Гласът му бе станал почтителен. — Ако знаете повече от мен, ще се възползвам от вашата осведоменост, а вие ще спечелите пет хиляди долара. Ако не знаете нищо, значи съм сбъркал, като съм дошъл при вас, и да постъпя както предлагате, би означавало само да задълбоча грешката си.

Спейд кимна безразлично, махна към предметите върху бюрото си и рече:

— Приберете си нещата. — Сетне добави, докато Кайро ги пъхаше по джобовете си: — От само себе си се разбира, че докато търся тази ваша птица, ще ми плащате разноските, а щом я намеря — чисти пет хиляди.

— Да, мистър Спейд. Тоест пет хиляди долара без аванса, който получихте. Пет хиляди ще бъде цялата сума.

— Точно така. Освен това работата ми ще бъде изцяло в рамките на закона. — Лицето на Спейд беше напълно сериозно, с изключение на бръчиците в ъгълчетата на очите му. — С други думи, не ме наемате да върша убийства или кражби с взлом, а само да ви я върна по честен и законен път.

— Стига да е възможно — съгласи се Кайро. Лицето му също беше сериозно, с изключение на очите. — И при всяко положение — много дискретно. — Той стана и взе шапката си. — Ако пожелаете да се свържете с мен, аз съм отседнал в хотел „Белведере“, стая 635. Уверен съм, че и двамата ще бъдем облагодетелствувани от деловата си връзка, мистър Спейд. — След кратко колебание: — Мога ли да получа обратно пистолета си?

— Разбира се. Бях забравил.

Спейд извади оръжието от джоба на самото си и го подаде на Кайро. Кайро го насочи към гърдите му.

— Ще ви помоля да поставите ръце върху бюрото и да не мърдате — каза най-сериозно. — Възнамерявам да претърся кантората ви.

— Да пукна дано! — възкликна детективът. Сетне се засмя гърлено — Добре, хайде! Давайте! Няма да ви попреча.

ДРЕБНИЯТ ПРЕСЛЕДВАЧ

Около половин час след като Джоуел Кайро си отиде, Спейд остана неподвижен, вперил намръщен поглед в бюрото си. Сетне изрече с тон на човек, който решава повече да не се тормози:

— Какво толкоз, нали си плащат!

Извади от бюрото бутилка „Манхатънски коктейл“ и чашка от пресован картон, напълни я над половината, гаврътна съдържанието, върна шишето на мястото му, запрати чашката в кошчето за отпадъци, сложи си палтото и шапката, загаси лампата и излезе на мъждиво осветената нощна улица.

Дребен дваисет — дваисет и една годишен младеж, нахлупил хубав сив каскет и облечен със сиво палто, висеше безцелно на ъгъла под кантората.

Спейд тръгна по Сътър Стрийт към Кърни, където влезе в магазин за цигари и си купи два пакета тютюн „Бул Дъръм“. Като излезе, младежът бе сред четиримата, чакащи трамвая на отсрещния тротоар.

Спейд вечеря в „Хърбъртс Грил“ на Пауъл Стрийт. На излизане от ресторанта в осем без четвърт младежът разучаваше витрината на съседната кинкалория.

Спейд се запъти към хотел „Белведере“ и попита на рецепцията дали мистър Кайро си е в стаята. Отговориха му, че не е. Младежът се бе настанил в едно кресло в най-отдалечения край на фоайето.

Спейд отиде до театър „Гиъри“, не откри Кайро сред тълпата в преддверието и застана отвън на тротоара, с лице към входа. Младежът се шляеше по-нататък на същата улица, сред навалищата пред ресторант „Маркар“.

В осем и десет Джоуел Кайро се зададе по Гиъри Стрийт със същата ситна, скоклива походка. Не забеляза детектива, докато той не го докосна по лакътя. За миг сякаш се изненада, но не кой знае колко, после се досети:

— Ах, да, разбира се, видели сте билета.

— Тъхъ — потвърди Спейд. — Елате да ви покажа нещо. — Дръпна Кайро назад към ръба на тротоара, встрани от чакащите пред театъра. — Малкия с каскета пред „Маркар“.

— Сега ще го погледна — промърмори Кайро и хвърли един поглед към часовника си, сетне към Гиъри Стрийт и към театралния афиш, показващ Джордж Арлис като Шейлок; тъмните му очи бавно се извъртяха, докато спряха на младежа с каскета, на бледото му спокойно лице с извити мигли над сведения поглед.

— Кой е? — попита Спейд.

Кайро се усмихна.

— Не го познавам.

— Върви подире ми от кантората.

Кайро облиза долната си устна и попита:

— Тогава смятате ли, че е благоразумно да ни вижда заедно?

— Откъде да знам? — учуди се Спейд. — Така или иначе, вече ни видя.

Кайро свали шапка и приглади коса с облечената си в ръкавица ръка. Сложи си пак шапката, много внимателно, и рече с искрен тон:

— Давам ви честната си дума, че не го познавам, мистър Спейд и че нямам нищо общо с него. Никого освен вас не съм молил за съдействие, кълна ви се.

— Значи е от противниковия лагер.

— Възможно е.

— Искях просто да знам, защото, ако вземе да ми досажда, може да се наложи да му причиня болка.

— Постъпвайте както намерите за добре. Не ми е приятел.

— Дадено. Ето звънеца за началото на представлението. Приятно прекарване.

И Спейд прекоси улицата, за да вземе трамвая.

Младежът с каскета се качи в същия вагон. Детективът слезе на Хайд Стрийт и тръгна към квартирата си. Стаите не бяха кой знае колко разхвърляни, но нямаше съмнение, че са били претърсени. Спейд се изми, смени си ризата и отново излезе, запъти се нагоре по Сътър Стрийт и се качи на трамвай. Младежът също.

На пет-шест пресечки от „Коронет“ частният детектив слезе и се приближи до входа на висок, кафяв жилищен блок. Натисна едновременно три звънеца. Автоматичното устройство на вратата

иззвъня и той влезе, мина покрай асансьора и стълбището и тръгна по дългия коридор с жълти стени към задната част на къщата. Намери врата с автоматична ключалка и излезе в тесния заден двор, който извеждаше на тъмна уличка. Отмина две преки, прекоси Калифорния Стрийт и влезе в „Коронет“. Още нямаше девет и половина.

Нетърпението, с което Бридждид О'Шонеси го посрещна, показва, че не е била съвсем сигурна дали ще дойде. Беше с лъскава копринена рокля в моден син цвят, с тънки презрамки. Чорапите и обувките ѝ бяха в същата синя гама.

Червено-бежовият хол сега бе подреден и освежен с цветя в тантурести керамични вази в сребристо и черно. Три малки чепати цепеници горяха в камината. Докато тя прибираще шапката и палтото му в дрешника, Спейд не откъсна очи от огъня.

— Добри новини ли ми носите? — попита момичето, като се върна в хола. През усмивката му прозираше тревога, беше затаило дъх.

— Няма да ни се наложи да даваме допълнителни сведения.

— Искате да кажете, че не е необходимо полицията да научи за мен?

— Да.

Тя си отдъхна и седна на ореховото канапе. Лицето ѝ изгуби напрегнатото си изражение, тялото ѝ също се отпусна. Усмихна му се, а в очите ѝ се четеше възхищение.

— Как успяхте? — попита по-скоро учудено, отколкото любопитно.

— В Сан Франциско почти всичко може да се купи или вземе насила.

— Няма ли да си имате неприятности? Но седнете, моля ви. — И тя се дръпна, за да му направи място.

— Нямам нищо против неприятностите, стига да не са прекалено много — отвърна той, но не особено доволен. Стоеше до камината и я изучаваше, претегляше и преценяваше без капка стеснение. Тя пламна под откровения му поглед, но беше по-уверена в себе си отпреди, макар че свенливостта, която тъй ѝ отиваше, все още се четеше в очите ѝ. Спейд остана до горящия огън, сякаш възнамеряваше да

пренебрегне поканата ѝ да седне до нея, но накрая прекоси стаята и отиде при канапето.

— Всъщност — рече, докато седеше — вие не сте тази, за която се представяте.

— Не ви разбирам — каза тя приглушено, като го гледеше озадачено.

— Ами имам предвид държането ви на срамежлива ученичка, запъването, изчервяването и всичко оставало — неясни той.

Тя пламна и отвърна забързано, без да го гледа:

— Вече ви казах днес, че съм много по-лоша, отколкото можете да допуснете.

— Точно това имах предвид — произнесохте го днес следобед със същите думи, същия глас, същия тон. Това е изрепетирана реч.

Тя се смути почти до сълзи, но миг по-късно се стегна и се засмя:

— Е, добре, мистър Спейд. Съвсем не съм тази, за която се представям. Всъщност съм на осемдесет години, невероятно зла, а по професия съм ковач. Обаче така съм свикнала с тази си роля, че не искам от мен да се откажа изцяло от нея.

— Няма такава опасност — увери я той. — Само че жалко, ако наистина сте толкова невинна. Така доникъде няма да стигнем.

— Вече няма да бъда невинна — обеща тя, притиснала ръка до сърцето.

— Видях се тази вечер с Джоуел Кайро — произнесе той небрежно, сякаш се опитваше да поддържа светски разговор.

Веселото изражение изчезна от лицето ѝ. Очите ѝ, впити в профила му, първо погледнаха изплашено, сетне станаха предпазливи. Спейд бе протегнал и кръстосал крака и не откъсваше поглед от тях. По лицето му не можеше да се разбере дали мисли нещо. След дълга пауза тя попита смутено:

— Вие... нима го познавате?

— Запознахме се тази вечер. — Той все така не вдигаше очи и продължаваше да говори с лековат светски тон. — Отиваше да гледа Джордж Арлис.

— Значи ли това, че сте разговаряли?

— Само няколко минути, докато чухме звънеца за началото на представлението.

Бриджид стана, отиде до камината и взе да ръчка е дилаф цепениците. После размести леко едно от украшенията върху поличката, прекоси стаята до масичката в ъгъла, откъдето взе кутия с цигари, оправя пердето и се върна при канапето. Лицето ѝ вече бе спокойно, гладко.

Спейд ѝ се усмихна широко, без да се обръща към нея.

— Бива си ви — рече. — Дори много. Лицето ѝ не помръдна.

— Какво каза той? — попита тихо.

— Относно кое? Тя се поколеба.

— Относно мен.

— Нищо. — Спейд се обърна, за да поднесе пламъка на запалката си към цигарата ѝ. Очите му грееха от неподвижното му лице на млад сатана.

— Добре де... какво каза? — настоя момичето с игрива нацупеност.

— Предложи ми пет хиляди долара за черната птица.

Тя се стресна, зъбите ѝ загризаха кранчето на цигарата, а очите ѝ метнаха бърз тревожен поглед, след което веднага се извърнаха.

— Нали няма пак да почнете да ръчкате огъня и да оправяте стаята? — попита той лениво.

Тя се изсмя звънко и весело, захвърли обезобразената цигара в пепелника и го погледна с ясни, блеснали очи.

— Няма — обеща. — А вие какво му рекохте?

— Пет хиляди долара са много пари.

Тя се усмихна, ала когато той я загледа сериозно, усмивката ѝ изтъня, изкриви се, а след малко и изчезна. Мястото ѝ се зае от наранено, смаяно изражение.

— Надявам се, че няма да приемете.

— Защо не? Пет хиляди долара са много пари.

— Но, мистър Спейд, нали обещахте да ми помогнете! — стисна тя ръката му. — Аз ви се доверих. Не можете... — Тя млъкна, свали ръце от ръкава му и ги закърши.

Спейд се усмихна нежно, загледан в разтревожените ѝ очи.

— Хайде да не се впускаме в подробности относно степента на доверието ви — предложи той. — Обещах да ви помогна, така е, но вие и дума не сте споменавали за никакви черни птици.

— Да, но изглежда, сте знаели, иначе нямаше да... да я споменавате. Вече знаете. Няма... не можете... не можете да се държите така с мен.

Очите ѝ бяха една кобалтовосиня молитва.

— Пет хиляди долара — изрече той за трети път — са много пари.

Тя сви рамене, повдигна ръце и отново ги отпусна с жест на признато поражение.

— Така е — съгласи се с тъничко, монотонно гласче. — Много повече, отколкото бих могла аз да ви предложа, ако ще трябва да наддавам за услугите ви. Спейд се изсмя кратко и някак си горчиво.

— Това звучи добре, особено от вашата уста. Какво сте ми дали досега освен пари? Случайно да съм получил доверието ви или част от истината, или може би съдействие, за да мога и аз да ви помогна? Нима не се опитахте да купите верността ми с пари и нищо друго? В такъв случай, след като я продавам, защо да не я предложа на онзи, който предлага най-много?

— Дадох ви всичките си пари. — В потъмнелите от мъка очи проблеснаха сълзи. Гласът ѝ дрезгаво завибрира. — Оставих се на вашата милост, признах ви, че ако не ми помогнете, с мен е свършено. Какво повече? — Тя внезапно се долепи до него и извика гневно: — Мога ли да ви купя с тялото си?

Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Спейд взе нейното в шепи и грубо, презрително целуна устата. Сетне се отдръпна.

— Ще си помисля по въпроса.

Лицето му беше каменно, гневно.

Тя седеше неподвижно, хванала изтръпналите си от неговите пръсти страни. Детективът стана.

— Божичко! Всичко е безсмислено! — каза той.

Направи две крачки към камината и спря, загледал ядосано горящите главни, скърцащ със зъби. Тя не помръдна. Обърна се към нея. Двете вертикални бръчки над носа му бяха като дълбоки бразди върху зачервеното му лице.

— Пет пари не давам за честността ви — опита се да говори спокойно. — Още по-малко ме интересува какви сте ги намислили, какви са тайните ви, но трябва с нещо да ми покажете, че знаете какво вършите.

— Знам, повярвайте ми. Много моля да ми повярвате, че всичко, което правя, е за добро, а...

— Докажете го — нареди Спейд. — Имам желание да ви помогна. Дотук — каквото можах, направих. Ако е необходимо, ще продължа слепешком, но трябва да ви имам по-голямо доверие. Искам да ме убедите по някакъв начин, че знаете какво вършите, че не си играете на догадки с надеждата, че накрая, дай боже, всичко ще се оправи.

— Не може ли още съвсем малко да ми имате сляпо доверие?

— Какво значи „съвсем малко“? И какво чакате?

Тя прехапа устна и сведе очи.

— Трябва да поговоря с Джоуел Кайро — рече почти беззвучно.

— Можете да се срещнете с него още тази вечер. — Спейд погледна часовника си. — Представлението скоро ще свърши. Ще му се обадим в хотела.

Тя вдигна към него разтревожените си очи.

— Но той не бива да идва тук. Не бива да разбере къде съм отседнала. Страх ме е.

— Тогава при мен — предложи Спейд.

Брнджид се поколеба, зашава с устни, сетне попита:

— Мислите ли, че ще дойде там?

Спейд кимна.

— Добре! — възкликна тя и скочи на крака с ококорени, грейнали очи. — Хайде да тръгваме!

И отиде в съседната стая. Спейд се приближи до ъгловата масичка и издърпа безшумно чекмеджето. Вътре имаше две тестета карти за игра, специално тефтерче за резултатите на бридж, месингов тирбушон, парче червен канап, златно моливче. Когато тя се върна в стаята с черна шапчица на главата, облечена със сиво велурено палто, с неговата шапка и палто на ръце, той вече бе затворил чекмеджето и тъкмо палеше цигара.

Таксито спря зад тъмна лимузина, паркирана точно пред вратата на Спейд. Зад кормилото й седеше Айва Арчър. Спейд повдигна шапка за поздрав и влезе в къщата заедно с Бриджид О'Шонеси. Във входа спря до една от пейките и се обърна към нея:

— Ще имате ли нещо против да почакате? Няма да се бавя.

— Разбира се — каза Бриджид и седна. — Не се притеснявайте.

Той излезе на улицата и се приближи до лимузината. Щом отвори вратата, Айва побърза да каже:

— Трябва да говоря с теб, Сам. Може ли да се кача?

Лицето ѝ беше бледо, изопнато.

— Сега е невъзможно.

Жената тракна със зъби и попита рязко:

— Коя е тази?

— Разполагам с много малко време, Айва — търпеливо заобяснява Спейд. — Какво има?

— Коя е тази? — повтори тя и кимна към вратата. Той прехвърли поглед към улицата. На другия ъгъл с гръб към вратата на някакъв гараж лениво се подпираше дребен младеж на двайсет — двайсет и една години с хубав сив каскет. Спейд се намръщи и погледна пак настойчивото лице на Айва.

— Какво има? — попита. — Случило ли се е нещо? Не ти е тук мястото посред нощ.

— Започвам и аз така да мисля — захленчи тя. — Каза ми да не идвам в кантората, а сега и тук не бивало да се показвам. Може би се опитваш да ми внушиш, че не бива да тичам подире ти? В такъв случай защо не ми го кажеш направо?

— Виж какво, Айва, нямаш право да се държиш така с мен.

— Знам, че нямам. Както изглежда, изобщо нямам права, що се отнася до теб. А си мислех, че не е така. Мислех си, че като се преструваш на влюбен в мен, това ми дава...

— Не е сега моментът да спорим по тези въпроси, скъпа — отегчено провлачи Спейд. — По какъв повод искаше да говориш с мен?

— Не мога тук. Сам. Нека се кача горе.

— Сега е невъзможно.

— Защо?

Той не отвърна. Айва сви устни, намести се зад кормилото и запали мотора, загледана сърдито напред. Щом колата потегли, Спейд рече: „Лека нощ, Айва“, — затвори вратата и остана на тротоара с шапка в ръка, докато изпрати с поглед лимузината. Сетне пак влезе в

блока. Бريدжд О'Шонеси стана с ведра усмивка и двамата се качиха в квартирата му.

„Г“ ВЪВ ВЪЗДУХА

В спалнята, която след прибирането на сгъваемото легло се бе превърнала в дневна, Спейд пое шапката и палтото на Бриджид О'Шонеси, настани я удобно в люлеещ се тапициран стол и се обади в хотел „Белведере“. Кайро не се беше прибрал от театъра. Спейд остави телефонния си номер с молбата Кайро да му позвъни веднага щом се върне.

Сетне седна в креслото до масата и без никакви увертюри, без встъпителна реплика заразправя на момичето една история, която се случила преди години в Северозападните щати. Говореше с монотонен делови глас, без да набляга на някоя дума или да прави пауза, макар че от време на време повтаряше с малко по-различен синтаксис някое изречение, сякаш бе изключително важно всяка подробност да бъде предадена точно така, както се е случила.

Отначало Бриджид слушаше с половин ухо, явно изненадана по-скоро от факта, че той разказва нещо, отколкото от самата история, заинтригувана повече от причината, поради която би седнал да ѝ разправи нещо, отколкото от самия разказ. Ала постепенно случката започна да поглъща вниманието ѝ, докато накрая слушаше, без да помръдне, наострила уши.

Някой си Флиткрафт излязъл един ден от кантората си за продажба на недвижими имоти в Такома, за да обядва, и повече не се върнал. Не отишъл на назначената среща да играе голф след четири часа следобед, макар че сам бил поел инициативата половин час преди да излезе. Жена му и децата повече не го видели. Семейните им отношения изглеждали съвсем нормални. Имал две момчета, едното на пет, другото на три години, собствена къта в покрайнините на Такома, чисто нов пакард и всички останали атрибути на един преуспяващ живот. От баща си бил наследил седемдесет хиляди долара и тъй като сделките му с недвижими имоти се оказали твърде сполучливи, в деня на изчезването си имал в банката около двеста хиляди долара. Делата му били в пълен порят дъх, а от някои недовършени сделки ставало

ясно, че не ги е оправил именно защото не е имал намерение да изчезне. Така например на другия ден трябвало да доведе до успешен край една покупко-продажба, от която очаквал значителна комисиона. Нямало основания да се предполага, че в момента на изчезването си е имал в наличност повече от петдесет-шестдесет долара. Навиците му през последните месеци можело да бъдат проследени съвсем точно, за да се родят някакви подозрения за тайни пороци или друга жена, макар че и двете били почти недопустими.

— Изчезнал ей така! — рече Спейд и щракна с пръсти.

В този момент телефонът иззвъня.

— Ало — обади се детективът. — Мистър Кайро ли е?... Спейд на телефона... Можете ли да дойдете в апартамента ми... на Поуст Стрийт... още сега? Да, мисля, че да. — Погледна към момичето и продължи забързано: — Тук е мис О'Шонеси и иска да говори с вас. — Бриджид се намръщи, зашава в стола, но не каза нищо. Спейд затвори и се обърна към нея: — След няколко минути ще е тук. Та значи, това станало през 1922 година. През 1927-а работех в една от големите детективски агенции в Сиатъл. При нас дойде мисис Флиткрафт и каза, че някой бил видял в Споукейн мъж, който приличал досущ на нейния. Изпратиха мен. Оказа се, че наистина е Флиткрафт. От една-две години се подвизавал там под името Чарлс — това си беше малкото му име — Пиърс. Продавал автомобили и изкарвал на година чисти двайсет — трийсет и пет хиляди, имал си жена, новородено синче, къща в едно от предградията на Споукейн и след четири часа ходел да играе голф.

Спейд нямал указания как да постъпи, ако открие Флиткрафт. Двамата разговаряли в стаята на детектива в хотел „Девънпорт“. Флиткрафт не изпитвал никакво чувство за вина. Предишното си семейство бил оставил добре обезпечено и в неговите очи постъпката му била напълно оправдана. Тревожел се единствено дали ще съумее да разясни доводите си на Спейд. Никога дотогава не бил разказвал историята си и това щял да бъде първият му опит да представи убедително съображенията си.

— На мен всичко ми стана ясно — продължи Спейд. — Обаче мисис Флиткрафт така и не разбра нищо. Видя ѝ се глупаво. Може и да беше права. Но така или иначе, всичко свърши добре. Не искаше да раздухва шумни истории, а и след номера, който ѝ бе по-годил — поне тя така виждаше нещата, — не желал да го връща при себе си. Така

че тихичко се разведоха и всички останаха доволни. А работата беше следната: като отивал да обядва, минал покрай новостроящо се здание и отгоре, от височина осем или десет етажа, паднала греда или нещо такова и се сгромолясала на тротоара на сантиметри от него. Нищо му нямало, само дето от плочника отхвъркнало парче и го пернало по бузата. Част от кожата се обелила, нищо повече, но като говорих с него, белегът още си личеше. Докато ми разказваше историята си, постоянно го пипаше с пръст — почти с любов. Изкарал си ума, разбира се, но бил по-скоро поразен, отколкото уплашен. Имал чувството, че някой е свалил похлупака от казана на живота и му е позволил да надзърне вътре.

Флиткрафт бил примерен гражданин, добър съпруг и баща, при това не по принуда, а защото се чувствувал добре само когато е в крак със заобикалящата го среда. Така бил възпитан. Хората около него били същите. Животът — такъв, какъвто го познавал — бил чистичък, подреден, здравомислещ, изпълнен с отговорности. А ето че някаква си паднала греда преобърнала всичките му разбирания с главата надолу. Той, примерният гражданин-съпруг-баща, мажело да бъде изтрит от лицето на земята от една нещастна случайност. Изведнъж раздрал, че кората си мрат ей така, по волята на случая, и живеят само ако същият този сляп случай ги пощади.

Не че го разстроила несправедливостта. Той я приел, след като преминал първият шок. Безпокояло то откритието, че като подредил спретнато нещата си, той всъщност не бил в крак с живота, а извън строя. Не бил извървял и двайсет крачки от падналата дъска и му станало ясно, че докато не се приспособи към новото си виждане за живота, ме ще познае спокойствието на духа. По време на обяда му хрумнало как да се приспособи. Животът му можел да бъде прекъснат от една случайно паднала греда. Той пък щял да го промени чисто и просто като изчезне. Обичал семейството си, поне така твърдял, като всеки нормален човек, но знаел, че го оставя обезпечено, пък и любовта му била от такова естество, че отсъствието му нямало да се приеме болезнено.

— Същия следобед заминал за Сиатъл — продължи разказа си Спейд, — а оттам с кораб за Сан Франциско. Година-две го влачело течението, докато го отнесло на северозапад. Установил се в Споукейн и се оженил. Втората му жена не приличала външно на първата, но

всъщност сходството помежду им се оказало по-голямо от разликата. Познавате този тип жени — играят добре голф и бридж и обичат да си разменят нови рецепти за салати. Не съжаляваше за постъпката си. Струваше му се напълно разумна. Според мен той така и не беше разбрал, че фактически се е влял в същия коловоз, от който се бе измъкнал чрез бягството си от Такома. Да си призная, това именно ми допадна най-много от цялата история. Първо се приспособява към падащите греди, а когато спрат да падат, се приспособява към непадането им.

— Ах, какъв увлекателен разказ — каза Бриджид О'Шонеси, стана и се приближи до него. Очите ѝ бяха широко отворени, дълбоки. — Излишно е да ви казвам в какво неизгодно положение можете да ме поставите пред него, стига да пожелаете.

Спейд се усмихна леко, без да разтваря устни.

— Да, излишно е — съгласи се.

— Също така знаете, че не бих допуснала да попадна в това положение, ако ви нямах пълно доверие.

Пръстите ѝ започнаха да въртят едно от черните копчета на синьото му сако.

— Пак ли! — въздъхна той с преторено примирение.

— Знаете, че е така — настоя тя.

— Не, не знам — потупа Спейд ръката, която въртеше копчето. — Тук ни доведе именно въпросът ми защо трябва да ви имам доверие. Нека не смесваме нещата. Впрочем не сте длъжна да ми се доверявате, стига да можете да ме убедите да ви имам доверие.

Тя го изгледа изпитателно. Ноздрите ѝ потръпваха. Спейд се засмя и пак я потупа по ръката:

— Хайде, сега не бива да се тревожите за това. Всеки момент ще пристигне. Свършете си работата с него и тогава ще знаем кое какво е.

— А ще ми разрешите ли да се справя с него — както аз си знам?

— Разбира се.

Бриджид изви ръка, стисна неговата и рече тихо:

— Вие сте ми дар от бога.

— Не преувеличавайте.

Макар и усмихната, тя му хвърли укорителен поглед и се върна при люлеещия се тапициран стол.

Джоуел Кайро беше възбуден. Тъмните му очи бяха само зеници, а пискливото му гласче занарежда, още преди Спейд да отвори вратата:

— Онова момче е отвън пред къщата, мистър Спейд — същото, което ми посочихте или на което ме посочихте пред театъра. Какво означава всичко това, мистър Спейд? Дойдох тук с най-добри намерения и през ум не ми е минало да погаждам номера или да поставям клопки...

— И аз ви поканих с най-добри намерения. — Спейд се навъси замислен. — Трябваше да се досетя, че рано или късно пак ще се появи. Видя ли ви да влизате?

— Естествено можех да продължа по улицата, но ми се стори безсмислено, след като вече допуснахте да ни види заедно.

Бриджид се появи зад гърба на детектива и попита тревожно:

— Какво момче? Какво става?

Кайро свали черната си шапка, поклони се сковано и изрече благовъзпитано:

— Ако не знаете, попитайте мистър Спейд. Всичко, което ми е известно по въпроса, дължа на нето.

— Някакъв младок цяла вечер се опитва да ме следи — небрежно подхвърли детективът през рамо, без да се обърне към момичето. — Влезте, Кайро. Няма защо да провеждаме разговора на площадката, за радост на съседите.

Бриджид стисна ръката на Спейд точно над лакътя и попита настойчиво:

— Видя ли ви да влизате в моя хотел?

— Не. Още преди това се отървах от него. Сетне, предполагам, е дошъл направо тук, с надеждата да подхване пак следата.

Кайро, притиснал черната шапка към корема си, влезе в антрето. Спейд затвори външната врата и всички минаха в хола. Там Кайро отново се поклони сковано над шапката и заяви:

— Очарован съм да ви видя отново, мис О'Шонеси.

— Бях сигурна в това, Джо — подаде му тя ръка. Той я пое, поклони се официално и побърза да я пусне. Момичето се отпусна отново в люлеещия се тапициран стол. Кайро седна в креслото до масата. Спейд прибра в дрешника шапката и палтото на госта си, приседна на ръба на дивана пред прозорците и взе да си свива цигара.

— Сам ми каза какво предложение си му направил относно сокола — продължи Бриджид О'Шонеси. — В какъв срок можеш да набавиш парите?

Веждите на Кайро потръпнаха.

— Те са набавени — усмихна се той и продължи да ѝ се усмихва дълго след като изрече това. Сетне прехвърли поглед върху Спейд. Детективът си палеше цигарата. Лицето му беше невъзмутимо.

— В брой ли? — питаше момичето.

— Да, разбира се.

Тя се намръщи, пхна езиче между устните си, пак го прибра и попита:

— Значи си готов, ако ти дадем сокола, още сега да ни изплатиш пет хиляди долара?

Кайро вдигна ръка и я размахна.

— Извинете, зле се изразих. Не съм искал да кажа, че парите са в джоба ми, а че мога да ги набавя за няколко минути в работното време ма банките.

— Аха! — погледна тя към Спейд. Той изпусна дим надолу и рече:

— Мисля, че не лъже. Като го пребърках днес следобед, в джобовете му имаше само неколкостотин долара.

Когато очите ѝ се разтвориха широко, той се усмихна. Левантинецът се наведе напред. Опитваше се да прикрие възбудата от лицето и гласа си.

— Със сигурност мога да ви дам парите, да кажем, утре сутринта в десет и половина.

— Само че соколът не е в мен — осведоми го усмихнато Бриджид О'Шонеси.

Лицето на Кайро пламна от раздразнение. Стисна с грозните си ръце облегалките на креслото, а дребното му телце щръкна сковано между тях. Нищо не каза. Момичето направи подигравателно-успокоителна физиономия.

— Успокой се, най-много след една седмица ще имам птицата — рече то.

— Къде е сега? — Кайро се опитваше чрез вежливостта, изписана по лицето му, да изрази скептицизма си.

— Там, където я е скрил Флойд.

— Флойд ли? Флойд Тързби?
Бриджид кимна.
— А знаете ли къде е това?
— Мисля, че знам.
— Тогава защо да чакаме цяла седмица?
— Може да не се наложи да чакаме толкова много. За кого я откупуваш, Джо?
Кайро повдигна вежди.
— Вече казах на мистър Спейд. За собственика й.
Момичето искрено се изненада.
— Значи си се върнал при него!
— Естествено.
Тя се изсмя меко, гърлено.
— Умирам да видя как си го направил.
Кайро сви рамене.
— Логично беше да постъпя така. — Потърка ръце и присви очи.
— А защо, ако ми позволите и аз да задам един въпрос, сте готова да ми я продадете?
— Страх ме е — простичко отвърна тя. — След всичко, което се случи с Флойд. Затова именно не е в мен. Боя се дори да я докосна, освен за да я предам веднага на някой друг.
Подпрял се на облегалката на дивана, Спейд безпристрастно ги слушаше и наблюдаваше. Удобно отпуснатото му тяло и естествено спокойните му черти не издаваха нито любопитство, нито нетърпение.
— А какво всъщност се случи с Флойд? — сниши Кайро глас.
Бриджид О'Шонеси бързо нарисова с пръст във въздуха едно „Г“.
— Ясно — каза левантинецът, но в гласа му се прокрадна съмнение. — Той тук ли е?
— Не знам — нетърпеливо отрязва тя. — Има ли значение?
Съмнението в усмивката на Кайро се задълбочи.
— Значението може да се окаже огромно — каза той, като отпусна ръка в скута си. Нарочно или не, късият му показалец сочеше Спейд.
Момичето погледна насочения пръст и тръсна нетърпеливо глава.
— Или аз, или ти... — рече то.

— Именно. А за по-голяма сигурност да прибавим и момчето, което чака отвън, какво ще кажете?

— Добре — съгласи се Бриджид и се засмя. — Освен ако не е същото, с което си имаше работа в Истанбул.

Ярки петна избиха по лицето на Кайро от внезапния приток на кръв. Вбесен, той извика пискливо:

— Онова, дето не можа да свалиш ли?

Тя скочи от стола, прехапала долната си устна. Очите ѝ бяха тъмни, широко разтворени върху напрегнатото бледо лице. С две бързи крачки се озова до креслото на Кайро. Той понечи да стане. Дясната ѝ ръка отскочи и изплющя остро по бузата му, като остави отпечатъци от пръстите.

Той изръмжа и също ѝ зашлеви един шамар, от който тя се олюля. От устата ѝ се изтръгна кратък приглушен писък.

Детективът вече беше при тях, запазил каменно лице. Хвана Кайро за врата и го разтърси. Левантинецът изхриптя и пхна ръка във вътрешния джоб на самото си. Спейд го сграбчи за китката, отстрани ръката му и я заизвива, докато тромавите отпуснати пръсти изтърваха черния пистолет на килима. Бриджид побърза да го сграбчи.

— За втори път ми посягате — едва-едва изговори левантинецът. Ръцете на Спейд го стискаха за гърлото. Очите му, макар и изцъклени, бяха студени, заплашителни.

— Така е — изръмжа Спейд. — А като ви ударят шамар следващия път, препоръчвам ви да стоите мирен.

И като пусна ръката на Кайро, три пъти го зашлеви тежко по бузата. Кайро опита да се изплюе в лицето му, но устата му беше пресъхнала и се получи само гневна гримаса. Спейд го удари през устата и му сцепи долната устна.

На външната врата се позвъни.

Очите на Кайро рязко се извърнаха към нея. Изгубили сърдития си израз, те станаха предпазливи. Момичето остро си пое въздух и също се обърна с лице към коридора. Видът му бе изплашен. Спейд мрачно гледа известно време кръвта, която се стичаше от устата на Кайро, отстъпи назад и пусна гърлото му.

— Кой ли е? — прошепна момичето и пристъпи към Спейд.

Кайро зададе с поглед същия въпрос.

— Откъде да знам? — сърдито отвърна детективът.

Пак се позвъни, този път по-настойтелно.

— Пазете тишина! — нареди той, излезе от стаята и затвори след себе си.

Спейд запали лампата в коридора и отвори вратата. На прага стояха лейтенант Дънди и Том Полхос.

— Здравсти, Сам — поздрави Том. — Решихме, че едва ли вече си легнал.

Дънди кимна, без да каже нищо.

— Здравсти — добродушно откликна Спейд. — Страхотни часове си избирате за посещения. Какво има този път?

— Искаме да поговорим с теб, Спейд — тихо се обади Дънди.

— Говорете — подкани го детективът и препречи вратата. — Хайде, слушам ви.

— Трябва ли тук да провеждаме разговора? — пристъпи напред Том Полхос.

— Не мога да ви поканя вътре — каза Спейд с извинение в гласа, без обаче да помръдне.

Едрото лице на Том, наравно с това на Спейд, прие изражение на дружелюбно неодобрение, макар че в малките му хитри очи проблесна весела искрица.

— Какво ти става, Сам? — игриво побутна той детектива по гърдите.

Спейд се облегна на бутащата го ръка, ухили се с вълчата си усмивка и попита:

— Към сила ли ще прибегнеш, Том?

— О, я стига! — изръмжа полицаят и отдръпна ръката си.

Дънди стисна зъби и изсъска през тях:

— Пусни ни да влезем!

Устната на Спейд потръпна над кучешкия му зъб.

— Няма да влезете! — отсече той. — Е? Какво ще направите? Може би ще опитате насила? Или ще разговаряте тук, на прага? Или ще вървите по дяволите?

Том изстена.

— За теб самия е от полза да бъдеш по-услужлив, Спейд — все така през зъби изсъска Дънди. — Досега много неща ти се

разминаваха, но това няма да продължи вечно.

— Попречете ми, щом можете — високомерно отвърна Спейд.

— Така и ще направя. — Дънди склочи ръце зад гърба си и вирна глава под носа на частния детектив. — Говори се, че си имал вземане-даване с жената на Арчър.

Спейд се засмя.

— Това ми звучи повече като твоя измишльотина.

— Твърдиш, че слухът не е верен, така ли?

— Абсолютна лъжа.

— Говори се също така — продължи Дънди, — че искала да се разведе, за да се събере с теб, но той и дума не давал да се издума. Има ли нещо вярно?

— Не.

— Дори се говори — настоя, без да трепне, полицаят, — че именно затова са му светили маслото.

Спейд като че ли се развесели.

— Престани с тези свински номера — порица го той. — Не е красиво да се опитваш да ми лепнеш повече от едно убийство. Първоначалната ти версия, че съм пречукал Тързби, задето е убил Майлс, отива но дяволите, ако ме обвиниш и в убийството на Майлс.

— Кога си ме чул да казвам, че си убивал някого? — учуди се Дънди. — Ти си този, който постоянно повдига въпроса. Но дори и да съм го казал — като нищо си можел да пречукаш и двамата. Не противоречи на логиката.

— Тъхъ, вярно. Утрепвам Майлс, за да свия жена му, а след това и Тързби, за да му припиша убийството на Майлс. Чудна система или поне ще стане чудна, ако пречукам още някого, за да му лепна убийството на Тързби. Според теб колко време трябва да продължа по този начин? Или възнамеряваш отсега нататък да ме държиш отговорен за всички убийства в Сан Франциско?

— О, я стига си се правил на палячо, Сам — намеси се Том. — Много добре знаеш, че и на нас тази работа не ни доставя никакво удоволствие, но трябва да си гледаме службата.

— Надявам се да си намерите друго занимание, а не да ми се явявате всяка нощ по малките часове и да ми задавате купища тъпи въпроси.

— И да получаваме купища лъжливи отговори — натърти Дънди.

— Я по-спокойно! — предупреди го Спейд. Дънди го огледа от главата до петите, после впери поглед в очите му.

— Ако продължаваш да твърдиш, че между теб и жената на Арчър не е имало нищо, значи си лъжец и ти го заявявам направо! — изрече той.

Очичките на Том загледаха стреснато.

Преди да отговори, Спейд навлажни устни с език:

— Това ли е горещата следа, която те доведе тук в този неприличен час?

— Една от следите.

— А кои са останалите?

Дънди сви устни.

— Пусни ни да влезем!

И кимна многозначително към вратата, препречена от Спейд.

Спейд се намръщи и поклати отрицателно глава. Устата на Дънди се изви в мрачна, доволна усмивка.

— Това не е току-така! — обърна се той към Том.

Том взе да пристъпва от крак на крак, без да смее да погледне в очите нито колегата си, нито Спейд.

— Знае ли човек — промърмори той неопределено.

— Какви са тези гатанки? — не се стърпя Спейд.

— Добре, Спейд, тръгваме си — закопча Дънди палтото си. — Може и да имаш право да ни гониш. Но помисли добре.

— Дадено — широко се усмихна частният детектив. — Радвам се да ви видя по всяко време, лейтенанте, и когато не съм зает, ще ви пусна да влезете.

Откъм дневната на Спейд се дочу писък:

— Помощ! Помощ! Полиция! Помощ!

Гласът — висок, тънък и писклив — беше на Джоуел Кайро.

Лейтенант Дънди, който тъкмо бе обърнал гръб на Спейд, се извъртя кръгом и заяви решително:

— Този път вече ще влезем!

До ушите на тримата долетя шумът от кратко боричкане, удар и приглушен вик.

Лицето на Спейд се сгърчи в кисела усмивка.

— Да, няма как — съгласи се той и им стори място да минат.
Сетне затвори вратата и ги последва в стаята.

ВРЕЛИ-НЕКИПЕЛИ

Бриджид О'Шонеси се беше свила в креслото до масата. Ръцете ѝ закриваха лицето, коленете ѝ бяха придърпани нагоре и опираха в брадичката ѝ. Очите ѝ бяха широко разтворени, уплашени.

Над нея се бе надвесил Джоуел Кайро и държеше пистолета, който Спейд бе избил от ръката му. С другата ръка притискаше челото си. През пръстите му се процеждаше кръв и се стичаше по очите му. От разбитата устна течеше по-тънка струйка и се разделяше върху брадата му на три лъкатушещи ивици.

Кайро не обърна никакво внимание на полицаите. Яростният му поглед не се откъсваше от сгушеното пред него момиче. Устните му мърдаха конвулсивно, без да издават никакъв членоразделен звук.

Дънди, който пръв нахълта в стаята, веднага се приближи до него, с ръка, пъхната под палтото, сграбчи го за китката и изръмжа:

— Какви са тези номера?

Кайро свали окървавената си ръка и я размаха под носа на лейтенанта. На челото му зейна седем–осем сантиметрова рана с неравни краища.

— Вижте какво ми направи тая! — изкрещя той. — Вижте!

Момичето свали крака на пода и отмести уморен поглед от Дънди, стиснал все така здраво ръката на Кайро, към Том Полхос, застанал най-отзад, сетне към Спейд, облегнал се на рамката на вратата. Лицето на последния бе невъзмутимо. Когато погледите им се срещнаха, в жълто-сивите му очи за миг проблесна злобна насмешка, но после отново станаха безизразни.

— Вие ли го подредихте така? — обърна се Дънди към момичето и посочи сцепеното чело на Кайро.

Бриджид отново погледна Спейд, който с нищо не показва, че е разбрал молбата в очите ѝ. Стоеше все така облегнат на рамката на вратата и разглеждаше присъстващите с вежливото безразличие на случаен зрител.

Тя прехвърли погледа си върху Дънди. Очите ѝ бяха широки, тъмни, разтревожени.

— Нямах друг избор — произнесе с нисък, хълцащ глас. — Бях насаме с него, когато се нахвърли отгоре ми. Не можах... опитах се да го отблъсна... не можах да стрелям по него, нямах сили...

— Ах ти, лъжкиня такава! — разкрещя се Кайро и безуспешно се опита да изтръгне ръката с пистолета от здравата хватка на Дънди. — Долна мръсна лъжкиня! — Той се извъртя с лице към лейтенанта. — Всичко това са лъжи! Дойдох тук с най-добри намерения, а те и двамата ме нападнаха. Когато дойдохте и той излезе да разговаря с вас, тя ме заплаши с пистолета и заяви, че след като си отидете, ще ме убият. Тогава се развиках за помощ, за да не си тръгнете и да ме оставите, а тя ме удари с пистолета.

— Я ми дайте това — рече Дънди и му отне оръжието. — А сега да се разберем. За какво сте дошли тук?

— Той ме повика — извърна Кайро глава и изгледа подигравателно Спейд. — Обади ми се по телефона и ме покани да дойда.

Спейд премигна сънливо, без да каже дума.

— А защо ви извика? — продължи Дънди.

Преди да отговори, Кайро попи кръвта от челото и брадичката си с копринена носна кърпа на люлякови райета. Междувременно възмущението му частично се измести от чувство за предпазливост.

— Ами... каза ми... че искали да ме видят. Не знам в каква връзка.

Том Полхос се наведе над кърпичката, вдъхна аромата на френски одеколон, изпълнил въздуха, обърна се към Спейд и го изгледа с въпросителна усмивка. Спейд му намигна и взе да си свива цигара.

— И после какво стана? — разпитваше Дънди.

— После двамата се нахвърлиха отгоре ми. Тя първа ме удари, сетне той ме хвана за врата — за малко да ме задуши — и измъкна пистолета от джоба ми. Не знам какво още щяха да ми сторят, ако не бяхте пристигнали. Допускам, че щяха да ме убият. Когато позвънихте, той отиде да ви отвори, а нея остави да ме варди с пистолета в ръка.

Бриджид О'Шонеси скочи от креслото.

— Защо не го накарате да каже истината? — възкликна тя и силно удари Кайро по бузата.

Левантинецът се разkreщя истерично. Дънди бутна момичето обратно в креслото и изръмжа:

— Без номера!

Спейд запали цигарата, изпусна дим, усмихна се на Том и му рече:

— Много е необуздана.

— Тъхъ — съгласи се Том.

Дънди се озъби на момичето:

— Та каква ви се иска да бъде истината?

— Не такава, каквато той твърди! Не е казал нито една вярна дума! — И като се обърна към Спейд, потърси подкрепа: — Нали така?

— Че аз откъде да знам? — учуди се той. — Бях в кухнята и пържех яйца.

Тя сбърчи чело и го загледа със замъглени от изненада очи. Том се усмихна отегчен. Дънди продължи да гледа злобно момичето и попита, без да обърне внимание на думите на Спейд:

— Щом като не говори истината, защо тогава той викаше за помощ, а не вие?

— Ами уплаши се до смърт, след като го ударих — обясни тя и изгледа презрително левантинеца.

Лицето му пламна — там, където не бе оплескано с кръв — и той възкликна:

— Фу! Нова лъжа!

Тя го ритна и остро токче на синята ѝ обувка се заби в крака му малко под коляното. Дънди го издърпа от обсега ѝ, а Том се приближи до нея и изръмжа:

— Дръж се прилично, момиче! Така не може!

— Тогава го накарайте да каже истината! — предизвикателно настоя тя.

— Ще го накараме — обеща Том. — Само без груби номера!

Дънди погледна Спейд със зелените си очи — зорки, умни и доволни — и рече на подчинения си:

— Е, Том, струва ми се, че е най-добре да ги приберем и тримата. Том кимна мрачно.

Спейд отлепи гръб от рамката на вратата и тръгна към средата на стаята, като пусна мимоходом цигарата си в пепелника на масата. Усмивката и държането му бяха дружелюбни, спокойни.

— Какво сте се разбързали — подхвърли. — Всичко може лесно да се обясни.

— Не се и съмнявам — изпръхтя насмешливо Дънди. Спейд се поклони леко на момичето.

— Мис О'Шонеси, позволете да ви представя лейтенант Дънди и сержант Полхос. — Сетне се поклони по същия начин на Дънди. — Мис О'Шонеси е моя служителка.

— Не е вярно! Тя... — възмутено започна Кайро.

Спейд го прекъсна с висок, но все така любезен глас:

— Съвсем отскоро работи при мен — едва от вчера. А това е мистър Джоуел Кайро, приятел — или поне познат — на Тързби. Дойде днес следобед при мен и се опита да ме наеме да издирия нещо, което се предполага, че е било у Тързби в момента на убийството. Цялата работа ми се стори съмнителна и аз отказах да се захвана с нея. Тогава той ме заплаши с пистолет — но това въпреки е без значение, освен ако не вземем да се обвиняваме един друг официално. Та както и да е — след като обсъдих въпроса с мис О'Шонеси, реших, че може би ще успея да измъкна от него нещо във връзка с убийствата на Майлс и Тързби. Затова по поканих да дойде. Може малко грубо да сме му задавали въпросите, но недотам, че да вика за помощ. Още повече, че ми се наложи за втори път да му отнемам пистолета.

Докато той говореше, в очите на Кайро взе да се промъква тревога. Те заиграха нагоре-надолу, фокусът им се местеше неспокойно от пода към невъзмутимото лице на детектива.

Дънди се изправи пред Кайро и го попита рязко:

— Е, какво ще кажете?

Левантинецът мълча близо минута, вперил поглед в гърдите на лейтенанта. Когато вдигна очи, те бяха смутени и предпазливи.

— Не знам какво да кажа — промърмори. Смущението му беше искрено.

— Ами опитайте с фактите — подсказа му Дънди.

— Фактите ли? — Очите на Кайро зашаваха, макар да не се отместиха от лицето на лейтенанта. — А кое ми гарантира, че ще повярвате на фактите?

— Стига сте печелили време. Достатъчно е да направите официално оплакване, че са ви били. Нашият служител, при когото се заверяват оплакванията, ще повярва поне дотолкова, че да издаде заповед за задържането им и да ги хвърли в пандиза.

— Хайде, Кайро, давай — насърчи го с весел глас Спейд. — Ощастливи нашия лейтенант. Кажи му, че ще го направиш, след което пък ние ще подадем оплакване срещу теб, и той ще ни пипне и тримата.

Кайро се изкашля, огледа притеснено стаята, без да срещне очите на никой от присъстващите. Дънди изпръхтя силно и нареди:

— Хайде, вземете си шапките.

Очите на Кайро, разтревожени и питащи, срещнаха подигравателния поглед на Спейд. Спейд му намигна и се отпусна върху тапицираната странична облегалка на люлеещия се стол.

— Е, момчета и момичета — усмихна се той широко на левантинеца и момичето. — Голям успех пожънахме.

Навъсеното, ъгловато лице на Дънди леко почервения.

— Вземете си шапките — повтори той със заповеден тон.

Спейд прехвърли широката си усмивка върху лейтенанта, настани се още по-удобно върху облегалката и попита лениво:

— Не се ли усещате, като ви будалкат?

Лицето на Том Полхос се зачерви и лъсна от пот. Дънди, все така пламнал, със сковани черти, произнесе само с устни:

— Не, не се усещам, но този въпрос ще почака, докато стигнем управлението.

Спейд стана и пъкна ръце в джобовете на панталона си. Стоеше много изправен, за да може да гледа лейтенанта от горе на долу. Усмивката му целеше да дразни, а цялата му стойка изразяваше пълна самоувереност.

— Е, хайде, Дънди, арестувай ни — предизвика го той. — А ние ще ти се изсмеем от първите страници на всички вестници в Сан Франциско. Много добре знаеш, че никой от нас няма да подаде оплакване срещу другия. Я ела на себе си. Досега те будалкахме. Като се позвъни на вратата, казах на мис О'Шонеси и на Кайро: „Пак са онези досадни ченгета. Започват да ми лаят по нервите. Дайте да им изиграем един номер. Щом чуете, че си тръгват, някой от вас да

започне да вика за помощ и ще се позабавляваме, докато им дойде умът в главата.“ Пък и...

Бриджид О'Шонеси се наведе напред, както си седеше, и избухна в истеричен смях. Кайро се стресна и се усмихна. В усмивката му нямаше живот, но той я закрепил върху лицето си.

— Престани, Сам — ядосано изръмжа Том.

Спейд се засмя.

— Точно така беше. Ние...

— А спуканата глава и разкъраваната уста? — презрително попита Дънди. — Откъде са се появили?

— Ами попитай него — предложи Спейд. — Може да се е порязал, като се е бръснал сутринта.

Кайро заговори бързо, преди да са го попитали, а мускулите на лицето му потръпваха от напрежението да задържи усмивката:

— Паднах. Намерението ни беше, като отворите вратата, да се престорим, че се боричкаме за пистолета, само че аз паднах. Препънах се в килима и паднах, като се преструвахме, че се бием.

— Врели-некипели — рече Дънди.

— Така беше, Дънди, ако щеш, вярвай — намеси се Спейд. — Важното е, че това е нашата версия и ще се придържаме към нея. Вестниците ще я отпечатат — независимо дали вярваш — и не се знае на кое ще се смеят повече хората и кой ще се смее последен. Е, как смяташ да постъпиш? Не е забранено да будалкаш ченгета. Нямах за какво да се заядеш с който и да е от нас. Всичко, което ти разказахме, влизаше в шегата. Е, какво смяташ да правиш?

Дънди му обърна гръб и сграбчи Кайро за раменете.

— Няма да ми се измъкнеш така лесно — изръмжа той и раздруса левантинеца. — Щом си викал за помощ, сега ще ти помагаме.

— Не, сър — запелтечи Кайро. — Само се пошегувахме. Той ни каза, че сте му приятели и разбирате от шегата.

Спейд се изсмя. Дънди грубо извъртя Кайро, като този път го държеше за китката.

— Ще дойдеш с мен въпреки това — за притежаване на огнестрелно оръжие. А вие двамата ще го придружите, за да видим кой ще се смее последен.

Разтревожените очи на Кайро се стрелнаха встрани и се спряха върху лицето на Спейд.

— Не ставай глупак, Дънди — рече частният детектив. — Пищовът влизаше в номера. От моите е. — Той се засмя. — Жалко, че калибърът му е само трийсет и две, иначе сигурно щеше да откриеш, че с него са били застреляни Тързби и Майлс.

Дънди пусна Кайро, завъртя се на тока на обувката си и фрасна с десния си юмрук Спейд по брадичката. Бриджид О'Шонеси изпищя.

Усмивката на Спейд угасна в момента на удара, но веднага след това се появи отново, този път придружена от някаква замечтаност. Леко отстъпи назад, за да застане по-здравео на крака, а полегатите му месести рамене се размърдаха под сакото. Преди още да замахне, Том Полхос се вклини между двамата, с лице към Спейд, препречи му пътя с варелоподобното си шкембе и го сграбчи за ръцете.

— За бога, недей!

Спейд остана неподвижен известно време, после мускулите му се отпуснаха.

— В такъв случай веднага го разкарай оттук! Усмивката се бе стопила и сега лицето му бе навъсено и бледо.

Все така хванал ръцете на Спейд, Том извърна глава и погледна Дънди през рамо. Малките му очи бяха изпълнени с укор.

Лейтенантът стискаше юмруци, здраво стъпил на леко разкрачените си крака, а опърничавият израз на лицето му бе претърпял изменение в резултат на ивиците бяло, което се показваше между зелените ириса и горните клепачи.

— Вземи им имената и адресите — нареди той. Том хвърли поглед към Кайро, който побърза да каже:

— Джоуел Кайро, хотел „Белведере“.

Спейд се обади, преди Том да успее да попита момичето:

— Винаги можете да се свържете с мис О'Шонеси чрез мен.

Том погледна Дънди. Лейтенантът изръмжа:

— Вземи й адреса!

— Адресът ѝ е моята кантора — рече Спейд.

Дънди направи крачка напред и застана пред момичето.

— Къде живеете? Спейд се обърна към Том:

— Веднага го разкарай! Писна ми от него!

Том се вгледа в очите на Спейд — пронизващи и блестящи — и промърмори:

— Спокойно, Сам. — Закопча палтото си и се обърна към Дънди с престорено небрежен тон: — Хайде, нали свършихме?

И се запъти към вратата.

Злобно озъбеният Дънди не можа да прикрие колебанието си.

Неочаквано и Кайро се насочи към вратата.

— Аз също си тръгвам, ако мистър Спейд бъде така любезен да ми подаде шапката и палтото.

— Защо се разбързахте? — попита Спейд.

— Уж всичко беше на шега, а ви е страх да останете насаме с тях — сърдито се обади Дънди.

— Ни най-малко — отвърна левантинецът неспокойно, без да гледа никого. — Само, че стана късно и... трябва да си ходя. Ще си тръгна с вас, ако нямате нищо против.

Дънди ски устни, но не каза нищо. Зелените му очи блеснаха.

Спейд отиде до дрешника в коридора и се върна с шапката и палтото на Кайро. Лицето му не изразяваше нищо. Гласът му също не изразяваше нищо, докато помагаше на левантинеца да се облече.

— Кажи му да остави пищова — обърна се към Том.

Дънди извади пистолета на Кайро от джоба на палтото си и го остави върху масата. Излезе пръв, следван по петите от Кайро. Том спря за миг пред Спейд и промърмори:

— Дано знаеш какво вършиш.

След като не получи отговор, въздъхна и последва другите двама. Детективът ги изпрати до коридора, където изчака Том да затвори външната врата.

БРИДЖИД

Спейд се върна в стаята, седна на ръба на дивана, облегна лакти на коленете си, подпря бузи в шепи и се втренчи в пода, без да обръща внимание на момичето, което му се усмихваше вяло от люлеещия се стол. Гледаше мрачно. Бръчките между веждите се бяха задълбочили. Ноздрите му шаваха в такт с дишането.

Когато стана ясно, че няма да я погледне, Бриджид престана да се усмихва и го загледа с растящо безпокойство.

Внезапно лицето му се наля с кръв и той заговори яростно, с рязък, гърлен глас. Стиснал вбесеното си лице в ръце, вперил разярен поглед в пода, той руга Дънди цели пет минути без пауза, по най-неприличен, сквернословел начин, като от време на време дори се повтаряше.

Сетне вдигна глава, погледна момичето, ухили се виновно и рече:

— Детински ли се държа? Знам, но как мразя да ме удрят, без да мога да си го върна! — Докосна внимателно брадичката си. — Не че ударът му беше кой знае какво. — Засмя се и се отпусна назад върху дивана, с кръстосани крака. — Ниска цена за победата. — Веждите му се свъсиха за миг. — Но ще го запомня!

Момичето пак се усмихна, стана от стола и седна до него.

— Вие сте най-безразсъдният човек, когото съм виждала. Винаги ли се държите така своеволно?

— Че нали го оставих да ме цапардоса?

— Да, но той е полицейски служител.

— Не е там работата — обясни Спейд. — Грешката му беше, че си изтърва нервите. Ако му го бях върнал, тогава той щеше да кара докрай. Щеше да ни заведе в участъка, за да повторим там идиотската си версия. — Той я погледна замислено и попита: — Какво му стори на Кайро?

— Нищо — изчерви се тя. — Опитах се да го стресна, за да стои мирен, докато онези си отидат, но той или много се уплаши, или се

развика ей така, напук.

— След което го фрасна с пищова?

— Нямаше как. Той се нахвърли отгоре ми.

— Не знаеш какво вършиш. — Усмивката не може да прикрие раздразнението му. — Вече ти казах: опитваш се да налучкаш или караш на гол късмет.

— Много съжалявам, Сам — рече Бريدжид, а лицето и гласът ѝ вибрираха от разкаяние.

— Как няма да съжаляваш! — Спейд извади от джоба си тютюн и хартия и взе да си свива цигара. — След като най-сетне проведе тъй желания разговор с Кайро, можеш да поговориш и с мен.

Тя поднесе пръст към устата си и зарея празен поглед из стаята. Сетне присви очи и ги премести за миг върху Спейд. Той задълбочено си свиваше цигара.

— Ах, да... разбира се...

Свали пръст от устата си, разглади диплите на синята си рокля върху коленете и ги загледа навъсено. Спейд облиза цигарата, за да я залепи, и попита:

— Е?

След което затърси запалка.

— Да, ама... — Тя млъкна, сякаш много грижливо си подбираше думите. — Всъщност нямах време да довърша разговора с него. — Престана да се мръщи на коленете си и вдигна към Спейд ясни, искрени очи. — Тъкмо започнахме, и вие ни прекъснахте.

Спейд запали цигарата и през смях изкара дима от устата си.

— Да не би да искаш да му се обадя и да го покана да се върне?

Тя поклати глава, без да се усмихне. Очите ѝ под клепачите се движеха наляво-надясно, за да държат на фокус частния детектив. Спейд я прегърна през рамо, а тя се облегна, за да може той да обхване удобно закръглената ѝ гола ръка.

— Е, хайде, слушам — подкани я той.

Тя извърна глава, за да му се усмихне закачливо-дръзко, и попита:

— За целта трябва ли да ме прегръщаш?

— Не — отдръпна Спейд ръката си и я отпусна върху дивана зад нея.

— Човек никога не знае какво ще направиш в следващия момент — промърмори момичето.

Той кимна и настоя дружелюбно:

— Хайде, слушам.

— Божичко, виж колко е часът! — възкликна тя и посочи будилника, кацнал върху някаква книга и сочещ с недодяланите си стрелки три без десет.

— Ъхъ, малко ли неща се случиха за една вечер!

— Но това е ужасно! Трябва да си ходя!

Тя скочи от дивана.

Спейд не помръдна, само поклати глава и рече:

— След като ми разкажеш всичко.

— Но виж часа! — възпротиви се тя. — За да ти разкажа всичко, ми трябва сума време.

— Време колкото искаш.

— Да не съм твоя пленничка? — попита весело.

— Пък и долу чака онова момче. Едва ли си е легнало вече.

Веселото ѝ настроение се стопи.

— Мислиш ли, че е още там?

— Няма да се учудя.

Тя потрепера.

— Не можеш ли да провериш?

— Мога, разбира се — ще слеза долу да хвърля едно око.

— Ох, много ще ти бъда... Нали ще го направиш?

Спейд се вгледа в обезпокоеното ѝ лице и стана от дивана.

— Разбира се. — Взе си шапката и палтото от дрешника. — След десет минути съм тук.

— И да внимаваш — помоли тя и го изпрати до външната врата.

— Ще внимавам — обеща Спейд и излезе.

Когато слезе долу, Поуст Стрийт беше съвсем безлюдна. Извървя една пряка в източна посока, прекоси улицата, върна се две преки назад по другия тротоар.

Пак пресече и стигна собствения си блок, без да е видял жива душа, ако не се брояха двамата автомеханици, които се трудеха над някаква кола в съседен гараж.

Като отвори вратата на апартамента си, Бриджид О'Шонеси го чакаше при чупката на коридора, стиснала пистолета на Кайро в отпуснатата си надолу ръка.

— Още е там — рече Спейд.

Тя прехапа долната си устна, бавно се обърна и влезе в стаята. Спейд я последва, хвърли шапката и палтото си на един стол и рече:

— Така, че сега ще имаме време да си поприказваме.

Влезе в кухнята. Беше сложил кафеварката на печката и тъкмо режеше тънката френска франзела, когато тя се появи на прага. Застана там и го загледа с разтревожени очи. Пръстите на лявата ѝ ръка разсеяно поглаждаха дулото на пистолета, които все още стискаше в дясната.

— Покривката е ей там — посочи той с ножа долапа в нишата за хранене.

Тя подреди масата, докато Спейд мажеше филиите е лебервурст и правеше сандвичи със салам. Сетне сипа кафе, добави коняк от тумбесто шише и двамата седнаха един до друг на една от пейките. Тя постави пистолета на седалката до себе си.

— Можеш да говориш и с пълна уста — разреши ѝ той.

— Упорит си като магаре — нацупи се Бриджид и отхапа от сандвича.

— Да, а освен това съм щур и никой никога не знае какво ще направя в следващия момент. Каква е тази птица — соколът, който ви е взел ума на всичките?

Тя задъвка хляб и салам, преглътна, впери поглед в малкия полумесец, останал след отхапването, и попита:

— Ами ако не ти кажа? Ако не ти кажа нито дума за него? Какво ще направиш?

— Птицата ли имаш предвид?

— Не, всичко.

— Никак няма да ми е трудно да се досетя — ухили се той така, че и кътниците му се показаха — какво ще направя.

— Кажи де, какво? — прехвърли тя вниманието си от сандвича върху лицето му. — Интересно ми е да чуя.

Той само поклати глава. Подигравателна усмивка заля лицето ѝ.

— Нещо щуро и непредсказуемо?

— Възможно е. Но не виждам какво ще спечелиш, ако сега премълчиш. Така или иначе, малко по малко всичко излиза на бял свят. Много неща все още не са ми известни, но и доста научих, за голяма част се досещам и ако имам още един ден като днешния, ще знам дори повече от теб.

— Няма да се учудя, ако вече знаеш всичко — промърмори Бриджид, загледана отново в сандвича си, вече без усмивка на лицето. — Така ми е омръзнала цялата тази история и толкова не ми се ще да я разправям... Няма ли... няма ли да е по-добре, ако наистина изчакаме да научиш всичко, както твърдиш, че можеш?

Спейд се засмя.

— Не знам. Сама прецени. Моят метод на работа е малко особен — хвърлям гаечен ключ в сърцето на работещата машина, — нали съм си щур, и сам не знам какво ще направя в следващия миг. Лично аз съм доволен от резултата, но трябва да си сигурен, че няма да те улучи някое от разхвърчалите се железата.

Тя размърда неспокойно рамене, но не каза нищо. Няколко минути се храниха мълчаливо — той лениво, тя — потънала в мислите си. Най-сетне момичето прошепна:

— Ако искаш да знаеш истината — страх ме е от теб.

— Не е вярно.

— Вярно е — настоя все така шепнешком. — От двама мъже ме е страх, а тази вечер бях и с двамата.

— Разбирам защо се боиш от Кайро. Защото не можеш да го намотаеш на малкия си кръст.

— А пък теб мога, така ли?

— Не по същия начин — ухили се Спейд.

Тя пламна. Взе си филийка хляб, намазана със сивкав лебервурст. Постави я върху чинията си. Сбръчка бялото си чело и рече:

— Както знаеш, това е статуетка — черна птица, гладка и лъскава, ястреб или сокол, ей толкова висока — вдигна ръка на трийсетина сантиметра от покривката.

— А защо ѝ се придава такова значение?

Преди да поклати глава, Бриджид отпи от кафето с коняка.

— Така и не ми казаха. Обещаха ми петстотин лири, ако им помогна да я отмъкнат. А Флойд ми каза, след като зарязахме Джо, че ще ми даде седемстотин и петдесет.

— Значи струва повече от седем хиляди и петстотин долара?

— О, много повече. Никога не са твърдели, че ще делят наполовина с мен. Само ме наеха да им помогна.

— Как да им помогнеш?

Тя отново поднесе чашата към устата си. Спейд запали цигара, без да отмести от лицето ѝ властните си сиво-жълти очи. Кафеничето на печката зад тях взе да изпуска пара и да бълбука.

— Да им помогна да го отнемем от човека, в когото беше — бавно отвърна тя, след като остави чашата си. — Един белогвардеец на име Кемидов.

— По какъв начин? — повтори Спейд.

— Това е без значение — възпротиви се тя. — Не е важно за теб, пък и — усмихна се нагло — не е твоя работа.

— В Истанбул ли стана всичко това?

Бриджид се поколеба, кимна и промърмори:

— На остров Мармара, в Мраморно море.

Той махна с цигарата си:

— Продължавай, какво стана по-нататък?

— Това е, друго няма. Всичко ти разказах. Обещаха ми петстотин лири, ако им помогна, аз си изпълних ангажмента и тогава разбрахме, че Джо Кайро възнамерява да избяга със сокола и да ни остави с пръст в устата. Ние го изпреварихме. Но се оказа, че пак оставам с празни ръце, защото на Флойд и през ум не му минаваше да ми изплати обещаните седемстотин и петдесет лири. Още преди да дойдем тук, ми стана ясно. Каза, че ще отидем в Ню Йорк, където ще продаде птицата и ще ми изплати моя дял, но виждах, че ме лъже. — От възмущение очите ѝ потъмняха и станаха почти лилави. — Затова се обърнах към теб за помощ — за да разберем у кого е соколът.

— И ако успееш да си го върнеш, тогава какво?

— Тогава щях да преговарям с господин Флойд Тързби.

Спейд ѝ хвърли кос поглед.

— Нямах да знаеш обаче на кого да я продадеш, за да вземеш повече, отколкото той би ти дал. Толкова, за колкото той е предполагал, че ще я продаде.

— Така е, прав си.

Спейд изгледа сърдито пепелта, която бе тръснал, без да иска, в чинията си.

— Защо е толкова ценна тази птица? Би трябвало да знаеш или поне да имаш някаква представа.

— Понятие си нямам.

Той прехвърли сърдития си поглед върху момичето.

— От какво е направена?

— От порцелан или някакъв черен камък. Не знам. Дори не съм я докосвала. Видях я само веднъж, съвсем за кратко. Флойд ми я показва, когато я задигнахме.

Спейд смачка цигарата в чинията си и отпи от кафето с коняка. От сърдития му израз нямаше и следа. Избърса уста в салфетката, хвърли я върху масата и подхвърли небрежно:

— Голяма си лъжкиня.

Тя се изправи и застана до ръба на масата, като го гледаше отвисоко с тъмните си, засрамени очи. Лицето ѝ бавно се изчервяваше.

— Лъжкиня съм. Цял живот съм била лъжкиня.

— Няма защо да се хвалиш. Само децата се хвалят с това. — Гласът му беше добродушен. Измъкна се от тясното пространство между масата и пейката. — Има ли поне нещо вярно в тези врили-некипели?

Тя наведе глава. Тъмните ѝ мигли се навлажниха.

— Има — прошепна едва-едва.

— Колко?

— Не... не много.

Спейд я хвана за брадичката и повдигна главата ѝ. Изсмя се на влажните ѝ очи и рече:

— Цялата нощ е пред нас. Ще наля още коняк в прясното кафе и ще опитаме пак.

Клепките ѝ се отпуснаха.

— Толкова се уморих — проплака с треперлив глас. — И до гуша ми дойде от всичко — от самата мен, от лъжите, от усилието да ги измислям, да помня кое е лъжа и кое — истина. Направо ми иде...

Тя вдигна ръце към страните на Спейд, долепи разтворени устни до неговите, притисна се към тялото му.

Той я обгърна с ръце, мускулите издуха ръкавите на синята му риза, едната му ръка обхвана отзад главата ѝ, пръстите му се изгубиха в червеникавата ѝ коса, другата ръка започна да гали стройния ѝ гръб. Жълти пламъчета грейнаха в очите му.

КАНАПЕТО В „БЕЛВЕДЕРЕ“

Когато Спейд се събуди, новият ден бе запазил от нощта само лека синкава мъглявина. Мекото равномерно дишане на Бриджид О'Шонеси до него издаваше дълбокия ѝ сън. Той тихо се надигна от леглото, излезе от спалнята и затвори вратата. Облече се в банята. Сетне прегледа дрехите на момичето, извади от джоба на палтото му плосък месингов ключ и напусна апартамента.

Отиде в „Коронет“, като си отвори с ключа и долната врата, и вратата на апартамента. Ако някой го наблюдаваше, не би забелязал в държането му нищо потайно — влезе смело, без капка колебание. Ако някой се ослушваше, едва ли щеше да го чуе как се движи — той почти не вдигаше шум.

Вътре в апартамента запали всички лампи. Сетне го претърси от стена до стена. Очите и дебелиите му пръсти се движеха на пръв поглед без да бързат, без да се задържат на нещо, без суетене и без да се връщат повторно към вече провереното. Сантиметър по сантиметър, задълбочено, опитно, със сигурност. Всяко чекмедже, долап, кътче, кутия, чанта, куфар — заключени или не — бяха отворени, а съдържанието им бе подложено на щателен преглед от пръстите и очите. Всяка дреха бе опипана и проверена за издайнически издутини, а ушите се вслушваха да доловят шумолене на хартия. Свали завивките от леглото. Погледна под килимите и под всички мебели. Дръпна щорите, за да се увери, че нищо не е пхнато между пръчките им. Наведе се през прозорците да види дали няма нещо закачено от външната страна. Намушка с вилица пудрата и бурканчетата с крем за лице върху тоалетката. Шишетата поднесе към светлината. Прегледа чиниите, тенджерите, храната и всички опаковки. Изпразни кофата за боклук върху елин вестник. Отвори капака на казанчето в тоалетната, пусна водата и надникна вътре. Изследва металните решетки на каналите в банята — на ваната, умивалника и коритото за пране.

Не откри черната птица. Не откри нищо, което да има някаква връзка с нея. Единственият документ, който му попадна, бе написаната

преди седмица квитанция за месечния наем на апартамента на името на Бриджид О'Шонеси. Единственото, което събуди интереса му дотолкова, че да спре за миг обиска, бе шепата скъпи бижута в хромирана кутия, която намери в заключеното чекмедже на тоалетката.

След огледа си направи кафе, изпи го и отвори прозореца на кухнята, като леко одраска дръжката с джобното си ножче. От него се излизаше на аварийната стълба. Остави прозореца отворен, взе си шапката и палтото от канапето в хола и напусна апартамента през входната врата.

На път за вкъщи се отби в една бакалия, току-що отворена от треперещ от студ дебел продавач с подпухнали очи, и купи портокали, яйца, хлебчета, масло и сметана.

Тихо влезе в апартамента си, но още преди да е затворил вратата, Бриджид извика:

— Кой е?

— Младият Спейд със закуската.

— Ох, че ме изплаши!

Вратата на спалнята, която бе оставил затворена, сега бе широко отворена. Момичето седеше на ръба на леглото и трепереше, а дясната му ръка бе пъхната под възглавницата.

Спейд остави покупките на кухненската маса и се върна в стаята. Седна на леглото до нея, целуна я по гладкото рамо и рече:

— Слязох да проверя дали онзи е още на поста си и да купя нещо за закуска.

— Долу ли е?

— Не.

Тя въздъхна и се облегна на ръката му.

— Като се събудих, теб те нямаше и в този миг чух, че някой влиза. Изкарах си ума.

Спейд оправи косата ѝ с пръсти, вдигна я от челото и каза:

— Извинявай, ангелче. Мислех, че няма да се събудиш. Пистолетът през цялата нощ ли беше под възглавницата ти?

— Не, много добре знаеш, че го нямаше. Сkochих и го грабнах, когато се изплаших.

Докато тя се къпеше и обличаше, той приготви закуската и пъхна плоския месингов ключ обратно в джоба на палтото ѝ.

Бриджид излезе от банята, като си подсвиркуваше „А Куба“.

— Да оправя ли леглото? — попита.

— Няма да е зле. И без това яйцата трябва да се попържат още минута-две.

Когато тя се върна в кухнята, закуската беше сервирана на масата. Седнаха на същите места както вечерта и се нахвърлиха върху храната.

— Та да се върнем на въпроса за птицата — каза Спейд с пълна уста.

Бриджид остави вилицата си на масата и го погледна. Смръщи вежди и присви устни.

— Как може точно тази сутрин да ме караш да говоря за това! — изрече тъжно и отхапа от хлебчето.

Когато двамата излязоха на улицата и прекосиха тротоара, за да се качат в чакащото такси, нямаше и помен от младежа, който беше следил Спейд. Таксито не бе проследено. Пред „Коронет“ не видяха нито вчерашния преследвач, нито някой да се шляе безцелно наоколо.

Бриджид не пожела Спейд да я изпрати до вратата.

— Не стига, че се прибирам по това време с вечерна рокля, ами и мъж да водя със себе си. Дано не срещна никого по стълбите.

— Ще вечеряме ли заедно?

— Да.

Целунаха се. Тя влезе в „Коронет“.

— Хотел „Белведере“ — рече той на шофьора.

Във фойето зърна младежа, седнал на едно канапе, откъдето се виждаха асансьорите. Правеше се, че чете вестник.

На рецепцията Спейд бе осведомен, че Кайро не си е в стаята. Намръщи се и щипна долната си устна с два пръста. В очите му затанцуваха жълти точки светлина.

— Благодаря — рече тихо на служителя.

С бърза стъпка прекоси фойето, отиде при канапето, от което се виждаха асансьорите, и седна на не повече от педя разстояние от младежа, който се преструваше, че чете вестник.

Младежът не вдигна поглед от четивото си. От близко се виждаше, че в никой случай няма повече от дваайсет години. Чертите на лицето му бяха дребни, съразмерно с целия му ръст, и правилни. Кожата му беше много светла. Белотата на бузите му не бе помрачена нито от брада, пито от руменина. Дрехите му не бяха много нови и

качеството им не беше нищо особено, но както самите те, така и начинът, по който ги носеше, бяха по мъжки спретнати.

— Къде е той? — небрежно попита Спейд, докато тръскаше тютюн в кафявата хартийка и я извиваше, за да го разпредели равномерно.

Момчето свали вестника и извърна глава с преднамерена забавеност, както прави човек, съдържащ естествения си порив. Погледна гърдите на Спейд с малките си лешникови очи изпод дълги извити мигли и попита с безцветен, уравновесен и студен глас, напълно в тон с младежкото му лице:

— Моля?

— Къде е? — продължи Спейд, все така зает с цигарата.

— Кой?

— Левантинецът.

Лешниковият поглед се издигна от гърдите на Спейд до възела на червеникавата му връзка и там спря.

— Какво си въобразяваш, чичко? Или ме будалкаш?

— Като започна да те будалкам, ще те предупредя. — Спейд облиза ръба на цигарата и се усмихна на момчето. — Значи си от Ню Йорк.

Момчето премълча, без да откъсва поглед от вратовръзката на събеседника си. Спейд кимна, като че бе получил положителен отговор. Момчето съзерцава вратовръзката му още известно време. Сетне вдигна вестника и прехвърли вниманието си върху него.

— Изчезвай — произнесе с крайчеца на устата си.

Спейд запали цигарата, облегна се удобно на канапето и подхвърли с добронамерена небрежност:

— Няма как, синко — ще трябва да разговаряш с мен. Друг избор просто нямаш, няма и да имаш. Можеш да предадеш думите ми на онзи.

Момчето светкавично остави вестника и се извърна към Спейд, като пак впери във вратовръзката му безизразните си лешникови очи. Малките му ръце лежаха с дланите надолу върху корема му.

— Ще си изпросиш нещо, ако продължаваш в същия дух — изсъска то. Гласът му беше равен, заплашителен. — Казах ти да изчезваш.

Спейд изчака да се отдалечат някакъв трътлест мъж с очила и тънкокрако русо момиче, след което се засмя и рече:

— Това може и да мине на Седмо Авеню в Ню Йорк, но тук не е италианският квартал. Сега си на моя територия. — Всмукна дълбоко цигарен дим и го издуха като дълго бледо облаче. — Е, къде е?

Момчето изрече нещо гърлено, първата част от което не е за черно на бяло, а втората гласеше „мамата“.

— За такива приказки може и без зъби да останеш — все така дружелюбно продължи Спейд, макар лицето му да се бе сковало. — Ако държиш да останеш тук, ще трябва да се научиш на добри обноски.

Момчето повтори фразата.

Спейд хвърли фасата си във високата каменна ваза до канапетото, вдигна ръка и привлече вниманието на мъжа, който от няколко минути подпираше тезгяха на щанда за цигари. Мъжът кимна и се приближи. Беше на средна възраст, със среден ръст, облечен в спретнат тъмен костюм.

— Здравей, Сам — поздрави той.

— Здравей, Люк.

Ръкуваха се и Люк рече:

— Много съжалявам за Майлс.

— Да, не му провървя. — Спейд кимна към момчето до себе си. — Защо допускаш евтини гангстерчета във фоайето си? Пищовите им така издуват джобовете, че ще ги пръснат.

— Така ли? — Люк огледа момчето с лукавите си кафяви очи. Лицето му рязко бе променило израза си и сега беше като издялано от камък. — Какво търсиш тук?

Момчето стана. Спейд също. То изгледа двамата мъже, по-скоро вратовръзките им — първо едната, после другата. Връзката на Люк беше черна. Пред тях двамата изглеждаше като гимназист.

— Ако нищо не търсиш — продължи Люк, — тогава изчезвай и повече да не съм те виждал.

— Ще ви запомня добре и двамата — рече момчето и напусна хотела.

Те го проследиха с очи. Спейд свали шапката си и избърса потно чело с носна кърпа.

— Каква е тази работа? — попита Люк.

— Представа си нямам. Просто го забелязах. Знаеш ли нещо за Джоуел Кайро — стая шестстотин трийсет и пета?

— А, она ли? — ухили се многозначително детективът на хотела.

— Откога е тук?

— От четири дни. Днес е петият.

— Какво ще кажеш за него?

— Нищо не знам, Сам. Като изключим външния му вид, с друго не ми е направил лошо впечатление.

— Можеш ли да разбереш дали се е прибирал снощи?

— Ще опитам — обеща Люк и се отдалечи. Спейд седна на канапето да го изчака.

— Не — върна се Люк да докладва. — Не се е прибирал. Какво има?

— Нищо.

— Хайде де, кажи. Знаеш, че мога да си държа устата затворена, но ако нещо не е наред, трябва да сме в течение, за да си приберем парите.

— Работата е съвсем друга — увери го Спейд. — Дори, ако искаш да знаеш, той ми е клиент. Ако имаше нещо, щях да ти кажа.

— Разчитам на теб. Да го държа ли под око?

— Благодаря ти, Люк. Няма да навреди. В днешно време колкото повече знаеш за клиентите си, толкова по-добре.

Часовникът над асансьора показваше единайсет и два и пет и една минути, когато Джоуел Кайро влезе в хотела. Челото му беше превързано. Дрехите му бяха измачкани и видът им показваше, че дълго време не ги е свалял от гърба си. Лицето му бе подпухнало, устата и клепачите — отпуснати.

Спейд го пресрещна на рецепцията.

— Добро утро — поздрави той, сякаш нищо не е било.

Умореното тяло на Кайро някак си се стегна, отпуснатите черти на лицето му се изопнаха.

— Добро утро — отвърна без възторг.

Настъпи кратко мълчание.

— Да отидем някъде, където да поговорим — предложи Спейд. Кайро вирна брадичка.

— Моля да ме извините, но разговорите ни на четири очи винаги са завършвали така, че не изгарям от нетърпение да проведе още един. Съжалявам, че трябва да ви го кажа направо, но си е така.

— Снощи ли имате предвид? — Спейд махна нетърпеливо с двете си ръце едновременно. — Че какво друго можех да направя според вас? Мислех, че ви е пределно ясно. Ако се сдърпате с нея или допуснете тя да се сдърпа с вас, аз мога да застана само на нейна страна. Защото ние с вас не знаем къде е тази проклета птица. Само тя знае. Как ще се доберем до нея, ако не ѝ играем по свирката?

Кайро се поколеба, сетне рече със съмнение в гласа:

— Трябва да призная, че винаги имате подръка някое смислено обяснение.

— А вие какво искате? — озъби се Спейд. — Да започна да заеквам? Елате да поговорим тук. — И той го поведе към канапетото. Щом седнаха, попита: — Дънди закара ли ви в участъка?

— Да.

— Колко време ви обработваха?

— Допреди малко и изцяло против волята ми. — По лицето и в гласа на Кайро се четеше смесица от болка и негодувание. — Възнамерявам да отнеса въпроса до Гръцкото генерално консулство и да се обърна към адвокат.

— Отнесете го и ще видите какво ще си докарате. Изкопчиха ли нещо от вас?

Усмивката на Кайро излъчи самодоволство.

— Нищичко! Следвах политиката, която снощи предначертахте. — Усмивката му се стопи. — Макар че, да си призная, бих предпочел някоя по-разумна версия. Чувствувах се определено глупаво, като я повтарях.

Спейд се ухили подигравателно.

— Така е, но именно глупостта ѝ я прави чудесна. Сигурен ли сте, че нищо не сте им изплюли?

— Разчитайте на мен, мистър Спейд, думичка не им казах.

Спейд забарабани с пръсти по кожата на канапетото.

— Дънди пак ще ви потърси. Нищо няма да се случи, ако продължавате да си държите устата затворена. И не се тревожете, че историята ни била глупава. Ако беше по-разумна, сега всички да сме в пандиза. — Той стана. — Щом цяла нощ сте били подложен на

полицейския ураган, значи трябва да се наспите. Ще се видим по-късно.

Когато Спейд прекрачи прага на кантората си, Ефи Перин тъкмо осведомяваше някого по телефона, че още не е дошъл. Щом го чу да влиза, тя се извърна и беззвучно, само с устни рече:

— Айва. — Той поклати глава. — Да, ще му предам да ви се обади веднага щом се появи — каза Ефи и затвори. — Трети път звъни от сутринта — обърна се към Спейд.

Той изръмжа с досада.

Момичето посочи с очи вратата на неговия кабинет.

— Твоята мис О'Шонеси е тук. Чака от девет и нещо.

Спейд кимна, като че ли бе очаквал това, и попита:

— Нещо друго?

— Сержант Полхос се обади, но не каза какво да ти предам.

— Обади му се, ще говоря с него.

— Звъня и Г.

— Кой? — попита Спейд с блеснал поглед.

— Г. Така каза. — Позата ѝ на лична незаинтересованост беше безупречна. — Като чу, че те няма, рече: „Бихте ли ми предали, като дойде, че Г. се е обадил да каже, че е получил съобщението и пак ще телефонира.“

Спейд премлясна с устни, сякаш опитваше нещо много вкусно.

— Благодаря ти, съкровище. Свържи ме сега с Том Полхос.

И влезе в кабинета си, като затвори внимателно вратата след себе си.

Бриджид О'Шонеси, облечена със същите дрехи както при първото си посещение, стана от стола до бюрото и с бързи крачки се приближи до него.

— Някой е тършувал из апартамента ми! — възкликна тя. — Всичко е обърнато с главата надолу!

Спейд не беше особено изненадан.

— Изчезнало ли е нещо?

— Не, не мисля. Не знам. Побоях се да остана и да проверя. Преоблякох се набързо и дойдох направо тук. Ах, сигурно си допуснал онова момче да те проследи.

Спейд поклати глава.

— Не, ангелче.

Той извади от джоба си ранното издание на вечерния вестник, отвори го и посочи една от колоните, озаглавена „Писъци прогонват крадеца“.

Някоя си Каролин Бийл, млада жена, живееща сама на Сътър Стрийт, била събудена в четири часа сутринта от стъпките на човек, който се движел из спалнята ѝ. Тя се разпищяла. Човекът избягал. Други две жени, живеещи сами в същата сграда, открили рано сутринта, че и техните апартаменти са били посетени. И от трите жени нищо не било откраднато.

— Там се отървах от него — поясни Спейд. Влязох в къщата и се шмугнах през задния вход. Затова и трите са сами жени. Търсил ме е из апартаментите, на чиито врати е имало женски имена, като е мислел, че може да си ти под друго име.

— Но нали цяла нощ дебнеше под твоя апартамент! — обори го тя.

Спейд сви рамене.

— Нямаме основания да предполагаме, че работи сам. А може да е отишъл на Сътър Стрийт, след като е разбрал, че ще останеш през нощта при мен. Вероятностите са много, но едно е сигурно — не ме е проследил до „Коронет“.

Тя се поуспокои.

— И все пак той или някой друг е разбрал къде живея.

— Явно. — Спейд загледа намръщено обувките си. — Дали не е Кайро? — започна да разсъждава на глас. — Снощи не се е прибирал в хотела си, върна се едва преди няколко минути. Каза ми, че цяла нощ са го разпитвали в полицията. Питам се обаче дали е вярно. — Той отвори вратата и се обърна към Ефи: — Свърза ли се с Том?

— Няма го. Ще опитам пак след малко.

— Благодаря.

Спейд затвори и се върна при Бриджид. Тя го гледаше с премрежен поглед.

— Значи тази сутрин си ходил при Джо?

— Да.

Момичето се поколеба, преди да попита:

— Защо?

— Защо ли? — усмихна се той. — Защото, любов моя единствена, ако ще разнищвам тази оплетена история, трябва да не изпускам няколкото свободни края, които държа. — Прегърна я през рамо и я отведе при въртящия се стол. Леко я целуна по върха на носа и я настани в стола, а самият той седна на ръба на бюрото. — А сега май ще трябва да ти намерим ново жилище.

Тя кимна енергично.

— Там вече няма да се върна.

Спейд забарабани по бюрото и направи замислена физиономия.

— Мисля, че знам какво ти трябва — рече след малко. — Почакай.

И като излезе от стаята, грижливо затвори вратата след себе си.

Ефи Перин посегна към телефона.

— Ще опитам пак.

— След малко — прекъсна я Спейд. — Женската ти интуиция продължава ли да твърди, че тя е мадона или нещо подобно?

Ефи го изгледа строго.

— Да, твърдо съм убедена, че в каквато и каша да се е забъркала, по природа е добро момиче. Ако това имаше предвид.

— Точно това имах предвид. А до каква степен си на нейна страна? Готова ли си да ѝ помогнеш?

— По какъв начин?

— Като я приютиш за ден-два.

— Вкъщи ли?

— Да. В нейния апартамент са влезли с взлом и са го претършували. За втори път през тази седмица. Ще бъде по-добре, ако не е сама. Много ще помогнеш, ако я прибереш при себе си.

Ефи се наведе напред и попита напрегнато:

— Животът ѝ в опасност ли е, Сам?

— Така мисля.

Момичето почеса с нокът устната си.

— Това би изкарало ума на майка ми. Ще трябва да я излъжа, че е свидетелка по дело, която искаш да покажеш в последния момент, или нещо от този род.

— Ти си сладур — похвали я Спейд. — Най-добре още сега я заведи у вас. А аз ще взема ключа от апартамента ѝ и ще донеса всичко, от което има нужда. Един момент. Не бива да ви видят да

излизате заедно оттук. Върви си у дома. Вземи такси, но провери да не те следят. По всяка вероятност няма да има никой по петите ти, но за всеки случай се увери в това. А аз ще я изпратя след малко с друго такси и също ще гледам да не я проследят.

ДЕБЕЛИЯТ

Когато Спейд се върна в кантората, след като изпрати Бриджид О'Шонеси у Ефи Перин, телефонът на бюрото звънеше. Той вдигна слушалката.

— Ало... Да, Спейд на телефона... Да, разбрах. Чаках да се обадите... Кой?... Мистър Гътман? А, да, разбира се... Още сега — колкото по-скоро, толкова по-добре... Двайсет стотака... Дадено. Да кажем, след четвърт час... Ясно.

Той приседна на ръба на бюрото до телефона и си сви цигара. Устата му очертаваше твърдо самодоволно „V“. Очите му, вперени в пръстите, които свиваха цигарата, горяха като въглени под сведените клепачи.

Вратата се отвори и в стаята влезе Айва Арчър.

— Здравей, мила — поздрави Спейд дружелюбно.

Лицето му също тъй внезапно бе придобило дружелюбно изражение.

— Ах, Сам, прости ми! Прости ми! — извика младата жена с пресекващ глас. Застанала до самия праг, тя мачкаше в облечените си в ръкавици ръце траурна носна кърпичка, като в същото време се взираше в него с уплашени зачервени и подути очи. Той не помръдна от мястото си.

— Разбира се — рече. — Няма нищо. Забрави.

— Но, Сам! — стенеше тя. — Аз изпратих полицаите! Бях направо откачила от ревност и затова им се обадох по телефона и казах, че ако отидат при теб, ще научат нещо за убийството на Майлс.

— А защо си мислеше така?

— Не, Сам, не съм си го и помислила, но бях ужасно вбесена и исках да ти дам да разбереш.

— Доста неприятно се получи — рече Спейд, прегърна я през рамо и я придърпа към себе си. — Но всичко се оправи. Само ще те помоля повече да не ти хрумват такива налудничави идеи.

— Няма — обеща тя. — Никога вече. Но и ти снощи се държа ужасно. Беше студен, отчужден и искаше да се отървеш от мен, а аз бях дошла специално да те предупредя...

— За какво да ме предупредиш?

— — За Фил. Той е научил... че си влюбен в мен, а Майлс му бил казал, че съм искала развод, макар че той самият така и не научи защо. И Фил сега смята, че ние... че ти си убил брат му, защото не ми е давал развод, за да се оженим ние с теб. Каза, че е сигурен в това, а вчера е съобщил и в полицията.

— Колко мило — тихо произнесе Спейд. — А ти идваш да ме предупредиш и понеже съм зает, помагаш на този проклет Фил Арчър да забърка хубава каша!

— Много съжалявам — захленчи тя. — Знам, че никога няма да ми простиш. Но съжалявам, съжалявам, съжалявам!

— И има защо — съгласи се той. — При това не само заради мен, но и заради самата теб. Дънди да е бил у вас, откак Фил е надрънкал глупостите си? Или някой друг от участъка?

— Не.

От страх разтвори широко очи и уста.

— Ще довтасат. Затова най-добре да не те сварват тук. Ти каза ли коя си, като се обади?

— О, не. Само рекох, че ако отидат веднага в апартамента ти, ще научат нещо за убийството, и затворих.

— Откъде телефонира?

— От дръгстора^[1] до вас. Ох, Сам, миличък, аз...

Той я потупа по рамото и каза любезно:

— Тъп номер, няма що, но злото вече е сторено. Сега най-добре бързо да се прибереш у вас и да обмислиш какво ще кажеш на полицаите. Скоро ще те навестят. Може би ще е най-добре да отговаряш с „не“ на всички въпроси. — Той се намръщи на някаква своя мисъл. — Или по-добре иди първо при Сид Уайз. — И като свали ръка от рамото ѝ, извади от джоба си визитна картичка, написа на гърба три реда и я подаде на младата жена. — Можеш всичко да му кажеш. — Той се намръщи. — Или почти всичко. Къде беше през нощта, когато убиха Майлс?

— Вкъщи — отговори тя без колебание.

Той поклати глава и широко ѝ се усмихна.

— Вкъщи си бях — настоя Айва.

— Не е вярно, но нямам нищо против да го твърдиш. Така че иди при Сид. Кантората му е на другия ъгъл, в онази розовата къща, стая осемстотин дваисет и седем.

Сините очи се втренчиха изпитателно в жълто-сивите.

— Защо мислиш, че не съм си била у дома? — попита бавно.

— Просто знам, че те нямаше.

— Не е вярно, вкъщи си бях. — Устните ѝ се изкривиха, а от гняв очите ѝ потъмняха. — Ефи Перин ти е наговорила тези глупости — възмутено възкликна в следващия миг. — Видях я как ми оглежда дрехите и все души наоколо. Знаеш, че ме мрази, Сам. Защо вярваш на приказките ѝ, след като много добре ти е известно, че ще обърне света, за да ми навреди?

— Божичко, ама че сте и вие, жените! — въздъхна Спейд. — Погледна ръчния си часовник. — Трябва да изчезваш, съкровище. Закъснявам за една среща. Постъпи както знаеш, но аз на твое място бих казал на Сид или истината, или нищо. Мисълта ми е: пропусни онова, което не ти се иска да му кажеш, но не съчинявай вреди-некипели.

— Не съм те лъгала, Сам — запротестира тя.

— Ами, разправяй ги на старата ми шапка — рече той и стана.

Айва се изправи на пръсти, за да доближи лице до неговото.

— Значи не ми вярваш? — прошепна едва чуто.

— Не ти вярвам.

— И няма да ми простиш за... за това, което направих?

— Простих ти, разбира се. — Спейд се наведе и я целуна по устата. — Всичко е наред. Хайде, тичай.

Тя го прегърна.

— Защо не дойдеш с мен при мистър Уайз?

— Не мога, пък и само ще ви преча. — Той я потупа по ръцете, свали ги от врата си и целуна лявата ѝ ръка между ръкавицата и ръкава. Сетне я хвана за раменете, обърна я с лице към вратата и леко я побутна натам. — Изчезвай.

Момчето, с което Спейд бе разговарял във фоайето на „Белведере“, отвори махагоновата врата на апартамент 12С на хотел

„Александрия“ и застана на прага, без да пророни нито дума.

— Здравсти — любезно го поздрави Спейд.

То нищо не каза. Отмести се да му направи място да мине.

Спейд влезе в апартамента. Посрещна го един много дебел мъж с отпуснати тлъстини, издути розови бузи и устни и многобройни бръчки. Цялото му тяло представляваше всъщност огромно яйцеподобно шкембе, от което висяха конусовидни ръце и крака. Когато направи няколко крачки, за да пресрещне частния детектив, тлъстините му се надигнаха, затресоха се и сякаш щяха да се разхвърчат като сапунени мехурчета от върха на тръбичката, през която са ги издухали. Очичките му, които изглеждаха още по-малки поради тлъстите подутини около тях, бяха черни и лъскави. Тънък пласт тъмни къдрици покриваше широкия му череп. Беше облечен с черно сако, скроено като редингот, с черна жилетка и официална черна вратовръзка с карфица с розова перла, сиви вълнени панталони на райета и лачени обувки. Гласът му беше гърлен, мъркащ.

— А, мистър Спейд — възкликна възторжено и протегна ръка, която приличаше на тлъста розова звезда.

Спейд я пое, усмихна се и рече:

— Много ми е приятно, мистър Гътман.

Без да пуска ръката на детектива, дебелият се извърна, застана до него, сложи другата си ръка на лакътя на Спейд и го поведе през зеления килим към зеленото плюшено кресло, до което имаше масичка със сифон, чаши и бутилка „Джони Уокър“ върху поднос, кутия пури „Коронас дел Риц“, два вестника и една малка, съвсем обикновена кутийка от жълт стеатит.

Спейд се отпусна в зеленото кресло. Дебелият напълни две чаши с уиски и газирана вода от сифона. Момчето бе изчезнало. Вратите — по една на трите стени — бяха затворени. Четвъртата стена зад гърба на Спейд имаше два прозореца, които гледаха към Гиъри Стрийт.

— Добре започваме, сър — замърка дебелият, докато подаваше на Спейд една от чашите. — Винаги изпитвам недоверие към човек, който ми казва кога да спра да му наливам. Щом като внимава колко пие, значи не бива да му се доверяваш, когато е пил.

Спейд пое чашата усмихнат и леко се поклонил над нея. Дебелият вдигна своята към светлината, идваща от прозореца. Кимна одобрително на мехурчетата, които изпускаше течността.

— Е, сър — рече. — Да прием за говоренето без заобикалки и за взаимното разбирателство.

Отпиха и свалиха чашите от устните си. Дебелият погледна хитро детектива и попита:

— Умеете ли да си държите езика зад зъбите?

Спейд поклати глава.

— Не, обичам да плямпам.

— Все по-добре и по-добре! — зарадва се събеседникът му. — Нямам доверие на хора, които си държат езика зад зъбите. Такива проговорват в най-неподходящия момент и изтърсват точно каквото не бива. За да знаеш кога какво да кажеш, трябва да имаш богата практика. — Той се усмихна широко над чашата си. — Ще се спогодим, сър, сигурен съм в това. — Постави чашата на масичката и поднесе към Спейд кутията „Коронас дел Риц“. — Пура, сър?

Спейд си взе една, подряза крайчето ѝ и я запали. Междувременно дебелият придърпа второ зелено плюшено кресло с лице към детектива и постави високия пепелник на удобно разстояние и от двамата. Сетне взе чашата си от масичката, извади пура от кутията и се отпусна в креслото. Крушовидните тлъстини престанаха да се друсат и вместо това се разплуха спокойно като желе. Той въздъхна от удоволствие.

— А сега, сър, да поговорим, ако желаете, но искам веднага да ви уведомя, че обичам да разговарям с човек, който обича да разговаря.

— Чудесно. За черната птица ли ще разговаряме!

Дебелият се разсмя и сланините му заподскачаха надолу-нагоре.

— За нея ли? — попита. — Ами добре. — Розовото му лице лъсна от радост. — Мой човек сте вие, сър, правени сме по един калъп. Никакви заобикалки, право в целта. „За черната птица ли ще разговаряме?“ Добре, за нея. Това ми харесва. Обичам да работя по този начин. На всяка цена ще разговаряме за черната птица, но преди това, сър, ще ви помоля да ми отговорите на един въпрос, макар да има вероятност той да се окаже излишен. Важното е обаче да няма недоразумения от самото начало. Вие мис О’Шонеси ли представяте?

Спейд издуха облак дим над главата на дебелия — като издължено, косо перо. Смръщи замислено вежди над пепелта, образувана в запаления край на пурата. Отговори бавно, като претегляше всяка дума:

— Не мога да отговоря нито с „да“, нито с „не“. Защото и двете не са сигурни. — Вдигна поглед към дебелия и спря да се мръщи. — Зависи.

— Зависи от...

Спейд поклати глава.

— Ако знаех от какво зависи, щях да отговоря.

Дебелият отпи от чашата си, преглътна и изказа предположение:

— Да не би да зависи от Джоуел Кайро?

— Може би — веднага отвърна Спейд, но сякаш без да влага смисъл в тези думи. Отпи една глътка.

Дебелият се наведе напред, доколкото му позволи шкембето. Усмивката му беше мазна като мъркащия му глас:

— Добре ли ви разбирам, че въпросът се свежда до това, кого от двамата представяте?

— Би могло и така да се каже.

— Или единия, или другия, така ли?

— Не съм казал това.

Очичките на дебелия блеснаха. Гласът му спадна до гърлен шепот:

— Тогава кой е третият?

Спейд посочи с пурата гърдите си.

— Може да съм аз самият. Другият се облегна назад и цялото му тяло се отпусна. Издиша продължително въздух, явно доволен.

— Но това е чудесно, сър — измърка. — Чудесно. Обичам хората, които си казват направо, че знаят как да се грижат за себе си. Пък и не само аз ги харесвам. Ако някой ми каже, че не се интересува от собствените си интереси, нямам му доверие. Нямам му никакво доверие, защото е глупак, а глупаците постъпват в разрез със законите на природата.

Спейд изпусна дим. Лицето му изразяваше вежливо внимание.

— Тъхъ — каза. — А сега да поговорим за черната птица.

Дебелият се усмихна доброжелателно.

— Ами хайде. — Той присви очи, подпухналите тлъстини се събраха и на мястото на очите останаха две тъмни искрици. — Имате ли представа, мистър Спейд, колко пари могат да се получат за тази черна птица?

— Не.

Дебелият пак се наведе напред и постави набъбналата си розова ръка върху страничната облегалка на креслото на Спейд.

— Божичко, сър, ако ви кажа — ако ви кажа дори половината, — сигурно ще ме наречете лъжец.

Спейд се усмихна.

— Не. Дори и да си го помисля, пак няма да го кажа. Но за да не поемате този риск, просто ми кажете какво представлява, а аз сам ще си направя изчисленията.

Дебелият се засмя.

— Няма да можете, сър. Никой, който не е имал вземане-даване с такива вещи, не би могъл, а пък... — той направи многозначителна пауза — вещицата е уникална. — Крушовидните издутини се заблъскаха една о друга — той пак се смееше. После рязко прекрати смеха си. Месестите му устни останаха отворени така, както ги бе напуснало веселието. Втренчи в Спейд напрегнат поглед, който подсказваше, че страда от късогледство. — Нима не знаете какво представлява черната птица?

Спейд махна с пурата си.

— Ами какво да ви кажа — изрече небрежно. — Знам горе-долу как изглежда. Знам как я оценявате спрямо човешкия живот. Но не знам какво представлява.

— Тя не ви ли каза?

— Мис О'Шонеси ли?

— Да. Прелестно момиче, сър.

— Тъхъ. Не.

Очите на дебелия бяха като тъмни лъчи, скрити в засада зад пухкави розови телеса.

— Не може да не знае — промърмори почти нечленоразделно. Сетне додаде: — И Кайро ли не ви каза?

— Кайро е много потаен. Искане да я купи, без да ми каже нещо повече от онова, което вече знам.

Дебелият облиза устни.

— Колко ви предложи?

— Десет хиляди долара.

Последва презрителен смях.

— Десет хиляди, при това долари, моля ви, дори не английски лири! Ето какво представлява този грък. Хм. А вие какво му казахте?

— Казах му, че ако намеря птицата, очаквам да получа десетте хиляди.

— Ах, да, ако! Много точно сте се изразили, сър. — Челото на дебелия се загърчи в разплути бръчки. — Не може да не знаят — едва чуто промърмори и добави: — Всъщност, дали? Дали знаят какво представлява птицата, сър? Вие с какво впечатление останахте?

— Нищо не мога да ви кажа по този въпрос — призна Спейд. — Нямам кой знае какви впечатления. Кайро нито ми каза, че знае, нито, че не знае. Тя твърдеше, че няма представа, но за мен нямаше съмнение, че лъже.

— Съвсем правилно — рече дебелият, но си личеше, че мислите му са някъде далеч. Почеса се по главата. Намръщи се тъй напрегнато, че по челото му останаха червени бразди. Зашава в креслото, доколкото позволяваха размерите му и тези на креслото. Затвори очи, после внезапно ги разтвори — много широко — и каза: — А може и да не знаят. — Разплутото му розово лице бавно изгуби тревожното си изражение, след което — доста по-бързо — стана неизмеримо щастливо. — Ако не знаят... — извика и повтори: — Ако не знаят, то аз съм единственият човек в този прекрасен широк свят, който владее тайната!

Спейд опъна устни в натегната усмивка.

— Доволен съм, че съм дошъл, където трябва.

Събеседникът му също се усмихна, но някак разсеяно. Щастието се бе изпарило от лицето му, макар то да си остана усмихнато, и вместо него в очите му проблесна предпазливост. Физиономията му се превърна в недоверчива ухилена маска, издигната между мислите му и Спейд. Очите му избегнаха погледа на частния детектив; после се прехвърлиха върху чашата до неговия лакът. Лицето му светна.

— За бога, сър, чашата ви е празна.

Стана, отиде при масичката и с много дрънчене на чаши и шишета сипа още по едно уиски.

Спейд не помръдна от мястото си, докато дебелият не му подаде питието с широк жест, лек поклон и веселото:

— Ех, сър, това лекарство никога не ще ви навреди!

Детективът стана, приближи се до разплутото туловище и впери в очите му остър, блеснал поглед. Вдигна чаша. Гласът му беше предизвикателен, думите произнасяше натъртено:

— Да пием за говоренето без заобикалки и за взаимното разбирателство.

Дебелият се закикоти и двамата пиха. После той седна, притисна чашата с две ръце към шкембето си и повдигна към Спейд усмихнато лице.

— Да, сър. Изненадващо е, но никак не е изключено и двамата да нямат представа какво представлява птицата или дори никой на този широк и хубав свят да не знае, освен вашия покорен слуга Каспър Гътман.

— Прекрасно. — Спейд стоеше разкراчен, с една ръка, пъхната в джоба на панталона, другата — хванала чашата. — След като ми кажете, само ние двамата ще знаем.

— Математически сте прав, сър — очичките на дебелия засвяткаха, — но... — Усмивката му стана по-широка. — Не съм напълно сигурен, че ще ви кажа.

— Не ставайте глупав — търпеливо произнесе Спейд. — Вие знаете какво представлява. Аз знам къде е. Затова именно сме се събрали.

— Къде е тогава, сър?

Спейд все едно, че не чу въпроса. Дебелият сви устни, повдигна вежди и леко наклони глава към лявото си рамо.

— Ето, виждате ли — меко произнесе той. — Искате да ви кажа каквото знам, без вие да ми кажете къде е. Това трудно може да се нарече справедливо. Не, не — не мисля, че ще се разберем по този въпрос.

Лицето на Спейд се изопна и пребледня. Той заговори бързо с нисък, разгневен глас:

— Съветвам ви да размислите, и то незабавно. Казах на недоносчето ви, че ще трябва да разговаряте с мен, преди да е станало късно. А сега ви заявявам, че ако още днес не ми кажете всичко, ще бъде късно. Защо ми губите времето? Умрял съм за глупавата ви тайна! Господи! Много добре знам какви съкровища се съдържат в държавната хазна, но каква полза имам лично аз от това? Мога да мина и без вашата помощ. Вървете по дяволите! Може би и вие щяхте да минете без мен, ако бяхте стояли настрана. Но сега вече е късно. Не и в Сан Франциско. Или ще изплюете камъчето, или ще изчезнете — при това още днес.

Той се обърна и вбесен, без да гледа какво прави, замери с чашата си масичката. Тя се удари в дървото, разби се на парчета и заля със съдържанието си и с лъскави натрошени стъкълца цялата ѝ повърхност и пола. Спейд, сляп и глух спрямо постъпката си, се извърна рязко с лице към дебелия мъж.

Съдбата на чашата не направи впечатление на последния, отколкото на самия Спейд. Със свити устни, повдигнати вежди и наклонена наляво глава, Гътман бе запазил благия израз на розовото си лице през цялото време, докато детективът произнасяше гневната си реч, и сега все още с нищо не го бе променил. Все така ядосай, Спейд продължи:

— И още нещо. Не желая...

Вратата вляво от него се откряна. Момчето, което му бе отворило, влезе в стаята, затвори след себе си, отпусна ръце плътно покрай бедрата си и погледна детектива. Очите му бяха широко разтворени, тъмни, с разширени зеници. Погледът му забърса Спейд от раменете до коленете, вдигна се пак нагоре и се спря на носната кърпичка, чието кафяво ръбче се подаваше от малкото джобче на кафявото му сако.

— И още нещо — повтори Спейд, като изпепеляваше момчето с поглед. — Докато вземате решението си, дръжте това недоносче далеч от мен. Ще го убия. Не мога да го понасям. Действува ми на нервите. Ще го убия, ако ми се изпречи още веднъж пред очите. Няма да му дам възможност да посегне към пищова си. Няма да му дам никакъв шанс. Просто ще го убия.

Устните на момчето се изкривиха в подобие на усмивка. То нито повдигна очи, нито проговори. Дебелият рече добродушно:

— Ах, сър, изглежда, имате буен характер.

— Характер ли? — Спейд се изсмя гръмогласно.

Отиде до стола, върху който беше оставил шапката си, взе я и я нахлупи на главата си. Вдигна дългата си ръка и насочи дебел показалец към шкембето на Гътман. Сърдитият му глас изпълни стаята:

— Добре премислете и изобщо му ударете голямо мислене. Давам ви срок до пет и половина. След това или сте в играта, или излизате от нея — завинаги. — Той отпусна ръка, озъби се на невъзмутимия дебелак, прехвърли зловната си гримаса върху момчето

и тръгна към вратата. Отвори я, но се обърна и повтори рязко: — Пет и половина — след това край!

Момчето, впило поглед в гърдите на Спейд, повтори думите, които бе произнесло във фоайето на „Белведере“. Гласът му не беше силен. Само ожесточен.

Детективът излезе и затръшна вратата.

[1] Магазин за санитарни материали, лекарства, дребни стоки, закуски и пр. (ам.) — Б.е.р. ↑

ВЪРТЕЛЕЖКА

Спейд слезе с асансьора от етажа, където беше апартаментът на Гътман. Устните му бяха пресъхнали и грапави, а лицето — бледо и леко изпотено. Когато извади носна кърпа, за да се избърше, забеляза, че ръката му трепери. Тогава се усмихна широко и така високо каза „Пфу!“, че момчето, което караше асансьора, го погледна през рамо и попита:

— Моля, сър?

Тръгна по Гиъри Стрийт към хотел „Палас“, където обядва в ресторанта. Лицето му бе възвърнало нормалния си цвят, устните му бяха влажни. Яде като прегладнял, но без да бърза, след което се отправи към кантората на Сид Уайз.

Когато влезе, Уайз си хапеше ноктите и зяпаше през прозореца. Извади ръка от устата си, извъртя стола към Спейд и рече:

— Здравсти. Сядай.

Спейд придърпа друг стол към отрупаното с книжа бюро и седна.

— Идва ли мисис Арчър? — попита.

— Да. — В очите на Уайз проблеснаха едва доловими искрици.

— Ще се жениш ли за дамата, Сами?

Спейд изсумтя раздражено.

— Господи, пак ли започваш!

Бегла уморена усмивка опъна устните на адвоката.

— Защото, ако не се ожениш, ще си имаш неприятности.

Спейд вдигна поглед от цигарата, която свиваше, и рече кисело:

— Искаш да кажеш, че ти ще си имаш неприятности. Нали си ми адвокат. Какво ти каза?

— За теб ли?

— За всичко, което трябва да знам.

Уайз провря пръсти през косата си и посипа раменете си с пърхут.

— Каза, че се опитала да получи развод от Майлс, за да може да...

— Всичко това ми е известно — прекъсна го Спейд. — Можеш да го пропуснеш. Мини направо към онова, което не знам.

— А аз откъде да знам.

— Престани да печелиш време, Сид. — Спейд поднесе запалката си към готовата цигара. — Какво ти каза относно нещата, които искаше да скрие от мен?

Уайз го изгледа с упрек.

— Виж какво, Сами, това не е...

Спейд вдигна очи към тавана и изстена:

— Господи, това е личният ми адвокат, който натрупа състояние на мой гръб, а аз трябва на колене да му се моля, за да ми каже една-две думи! — Свали поглед към Уайз. — Защо, по дяволите, мислиш, че я изпратих именно при теб?

Адвокатът направи уморена физиономия.

— Още един клиент като теб — захленчи той, — и съм направо за лудницата... или за затвора.

— Повечето твои клиенти ще ти правят компания. Каза ли ти къде е била през нощта, когато го убиха?

— Да.

— Къде?

— Следяла го е.

Спейд се изправи рязко и премигна.

— Божичко, тези жени! — извика той, изумен. Сетне се засмя, отпусна се и попита: — Е, и какво е видяла?

Уайз обаче поклати глава.

— Нищо особено. Вечерта, като се прибрал да вечеря, й казал, че имал среща в „Сейнт Марк“ с някакво момиче, и взел да я дразни, че това бил шансът й да получи доказателства за развода си. Отначало помислила, че цели само да я изкара от кожата. Знаел много добре, че...

— Семейната им история ми е известна — прекъсна го Спейд. — Можеш да ми я спестиш. Кажи направо какво е правила.

— Ще ти кажа, ако ме оставиш да говоря. След като излязъл, тя си помислила, че нищо чудно наистина да има среща. Познаваш го Майлс. Напълно в стила му би било да...

— Спести ми и стила на Майлс.

— Би трябвало всичко да ти спестя — ядоса се адвокатът. — Изкарала колата си от гаража и тръгнала към „Сейнт Марк“. Паркирала отсреща и зачакала вътре в колата. Видяла го да излиза от хотела по петите на мъж и младо момиче — явно ги следял. Същото момиче видяла снощи с теб. Тогава разбрала, че всъщност е по работа и че я е будалкал. Сигурно е била разочарована и ужасно се е ядосала — така ми прозвуча, докато разказваше всичко това. Карала подир Майлс известно време, колкото да се увери, че наистина следи двойката, след което се отправила към твоя апартамент. Теб те нямало вкъщи.

— В колко часа станало това?

— Кога отишла у вас ли? Между девет и половина и десет — първия път.

— Как така първия път?

— Ами така. Около половин час карала в кръг из квартала и после опитала още веднъж. Значи някъде около десет и половина. Все още те нямало, затова се спуснала до центъра и влязла в едно кино, да убие времето до полунощ, когато мислела, че вече ще си бъдеш у дома.

Спейд се намръщи.

— В десет и половина ли отишла на кино?

— Така твърди — киното на Пауъл Стрийт, което е отворено до един през нощта. Не искала да се прибере, за да не си бъде вкъщи, като се върне Майлс. Това, изглежда, го вбесявало, особено след полунощ. Останала в киното, докато го затворили. — Уайз произнасяше бавно думите и в очите му се появи насмешливо пламъче. — Дотогава вече била решила да не ходи у вас. Не била убедена, че ще ти бъде приятно, ако нахълта по такова време, без да се е обадила. Затова отишла в закусвалнята „Тейт“ на Елис Стрийт, хапнала и се прибрала у дома — самичка.

Адвокатът се облегна назад в стола си и зачака Спейд да каже нещо. Спейд попита с безизразно лице: — Вярваш ли й на приказките?

— А ти?

— Откъде да знам? И откъде да знам, че всичко това не сте го скалпили двамата с нея?

Уайз се усмихна.

— Ти май не си от доверчивите, а, Сами?

— Не особено. Е, и после какво? Майлс го нямало вкъщи. Трябва да е било поне два часът, няма начин. А той е бил мъртъв.

— Да, Майлс го нямало и това, изглежда, я изкарало от кожата — че не се е върнал, за да се ядоса, че нея още я няма. Затова пак изкарала колата и потеглила към вас.

— Пък аз не съм си бил вкъщи, а при трупа на Майлс. Божичко, каква въртележка! Е, и носле?

— Прибрала се вкъщи, мъжът ѝ все така го нямало, а докато се събличала, пристигнал своят човек да ѝ съобщи, че Майлс е убит.

Спейд не проговори, сви си най-грижливо още една цигара и я запали. Чак тогава каза:

— Струва ми се, че е добре обмислено. Съвпада с повечето от известните факти. Ще хване вярa по всяка вероятност.

Пръстите на Уайз отново преминаха през косата му и поръсиха още пърхут по костюма. Той впи любопитен поглед в детектива и попита:

— Но ти самият не вярваш, така ли? Спейд извади цигарата от устата си.

— Нито вярвам, нито не вярвам, Сид. Изобщо нищо не знам по въпроса, дявол да го вземе.

Кисела усмивка изкриви устните на адвоката. После сви уморено рамене и рече:

— Точно така — минавам във вражеския лагер. Защо не си наемеш честен адвокат, на който да имаш доверие?

— Защото той умря. — Спейд стана и се усмихна криво. — Взе да ставаш много докачлив. Не ми стига другото, ами и с теб сега да внимавам да не би — не дай боже — да те засегна с нещо. Какво толкоз стъпих накриво? Или може би забравих да ти се поклоня на влизане?

Сид Уайз се усмихна смутено.

— И ти си един кучи син, Сами.

Когато влезе в кантората си, Ефи Перин стоеше наред саята. Изгледа го с разтревожени кафяви очи и попита:

— Какво стана?

Лицето на Спейд се изопна.

— Какво има да става?

— Тя защо не дойде?

Той направи две широки крачки и я хвана за раменете.

— Ама не пристигна ли у вас? — изрева в уплашеното ѝ лице.

Ефи поклати глава.

— Чаках, чаках, никаква не се появи и понеже не можах да се свържа с теб по телефона, дойдох направо тук.

Спейд рязко свали ръце от раменете ѝ, пхна ги в джобовете на панталона си и рече:

— Ето ти още една въртележка.

Каза го с висок, сърдит глас и влезе енергично в кабинета си. След малко пак се появи.

— Обади се на майка ти — нареди. — Виж дали не е вече там.

Докато момичето говореше по телефона, той крачеше нагоре-надолу из стаята.

— Няма я — докладва Ефи. — Ти... ти с такси ли я изпрати?

Изсумтяването му вероятно означаваше „да“.

— А сигурен ли си... някой може да я е проследил.

Спейд спря да кръстосва стаята. Сложи ръце на хълбоците си и загледа ядосано момичето. Заговори с висок, яростен глас:

— Никой не я проследи! Ти за какъв ме имаш? За някакъв ученик? Преди да я кача в таксито, се уверих напълно, направих няколко кръга из квартала заедно с него, за да се презастраховам и след като слязох, самият аз я проследих още няколко преки, за да съм напълно сигурен.

— Да, ама...

— Ама не е пристигнала. Вече чух. Вярвам ти. Да не мислиш, че подозирам, че е у вас?

— Държането ти във всеки случай е на ученик! — възмути се Ефи.

От гърлото на Спейд излезе някакво гъргорене. Сетне тръгна към външната врата.

— Излизам и ще я намеря дори ако се наложи да прочистя канализацията — заяви той. — Да стоиш тук, докато се върна или докато ти се обадя. И за бога, нека поне една работа свършим с теб като хората.

Излезе, измина половината път до асансьорите и се върна обратно. Ефи беше при бюрото си.

— И би трябвало да ме познаваш достатъчно добре, за да не се засягаш, като говоря така!

— Ако си въобразяваш, че ти обръщам някакво внимание, дълбоко се заблуждаваш. Само ме е яд, че поне две седмици няма да мога да облека вечерна рокля, горила такава! — кръстоса тя ръце и се пипна по раменете.

Той се усмихна смутено.

— За нищо не ме бива, съкровище. Сетне се поклони с пресилена вежливост и пак излезе.

Жълтите таксита бяха спрели до бордюра, на ъгловата стоянка.

— Къде е русият шофьор с червендалестото лице, който беше на смяна по обяд? — попита Спейд.

— С клиент — отвърна един от шофьорите.

— Ще се върне ли тук?

— Сигурно.

Втори шофьор кимна към източния край на улицата.

— Ей го, задава се.

Спейд застана до бордюра и зачака червендалестият да паркира и да излезе от колата. После се приближи до него.

— По обяд се качих при вас заедно с една дама. Тръгнахме по Стоктън Стрийт, носле по Сакраменто нагоре към Джоунс, където аз слязох.

— Ами да — рече червендалестият. — Спомням си.

— Казах ви да откарате дамата на един адрес на Девето Авеню. Обаче не сте я откарали. Какво стана?

Шофьорът потри буза с не особено чистата си ръка и погледна смутено Спейд.

— Ами... не знам как да ви кажа...

— Не се безпокойте — увери го детективът и му връчи една от визитните си картички. — Но ако искате всичко да бъде на чисто, да отидем при началника ви и той да разреши.

— Е, предполагам, че може. Закарах я до небостъргача „Фери“.

— Сама ли беше?

— Тъхъ. Разбира се.

— Преди това не се ли отбихте някъде?

— Не. Ето каква беше работата: след като ви оставихме, продължих по Сакраменто, но някъде при Поук Стрийт тя почука по разделителното стъкло и ми каза да спра, за да си купи вестник. Така че спрях на ъгъла и свирнах на едно вестникарче.

— Кой вестник си купи?

— „Зов“. Като подкарах пак по Сакраменто, тя отново почука, малко след като прекосихме Ван Нес и каза да я откарам до небостъргача „Фери“.

— Беше ли разтревожена или нещо такова?

— Не забелязах.

— А като я откарахте там?

— Ами тя ми плати и това беше.

— Някой чакаше ли я?

— Ако я е чакал, не съм видял.

— Накъде тръгна?

— Във „Фери“ ли? Не знам. Може би нагоре, а може и по стълбите.

— Носеше ли вестника със себе си?

— Да, докато ми плащаше, беше пхнат под мишницата ѝ.

— С розовата страница ли беше обърнат навън или с бялата?

— Е, мистър, не си спомням такива подробности.

Спейд благодари на шофьора, подаде му сребърен долар и каза:

— Купете си цигари.

След като си набави един брой „Зов“, Спейд влезе във фоайето на сградата, където се помещаваше кантората му, за да го прегледа на завет.

Очите му пробягаха по заглавията на първа страница, после на втора и трета. За миг се спряха на ЗАПОДОЗРЯН ФАЛШИФИКАТОР на четвърта страница и още веднъж на МЛАДЕЖ ОТ МАСАЧУЗЕТС ПРОСТРЕЛЯН С ПИСТОЛЕТ на пета. Шеста и седма страница не представляваха за него никакъв интерес. На осма прочете заглавието ТРИ МОМЧЕТА ОТ САН ФРАНЦИСКО АРЕСТУВАНИ СЛЕД ПРЕСТРЕЛКА С ПОЛИЦИЯТА. ЗАПОДОЗРЕНИ В ГРАБЕЖ. По-

нататък до трийсет и пета страница нищо не привлече вниманието му. Тя съдържаеше прогнози за времето, търговски, финансови и други обяви, съобщения за разводи, раждания, женитби и кончини. Прочете списъка на починалите, премина на трийсет и шеста и трийсет и седма — финансови вести, не откри нищо интересно и на последната, трийсет и осма страница, въздъхна, сгъна вестника, пхна го в джоба си и сви цигара.

Около пет минути стоя прав във фоайето и пуши, загледан навъсено в празното пространство. Сетне тръгна по Стоктън Стрийт, махна на едно такси и отпътува към „Коронет“.

Външната врата и вратата на апартамента на Бриджид О’Шонеси отворих ключа, който тя му беше дала. Синята рокля от предишната нощ бе метната небрежно върху леглото. Сините чорапи и обувките се търкаляха на пода на спалнята. Многоцветната кутия в чекмеджето на нощното шкафче, където държеше бижутата си, зееше празна върху тоалетката. Спейд се намръщи, като я видя, облиза устни, обиколи бавно стаите, без да докосва нищо, напусна „Коронет“ и пак тръгна към кантората си.

Долу на входа се сблъска с момчето, което бе оставил в апартамента на Гътман. То му препречи пътя:

— Ела. Иска да те види.

Беше пхнало ръце в джобовете на палтото си. Те изглеждаха поиздути, отколкото биха ги издули две голи ръце.

Спейд се усмихна широко и подхвърли насмешливо:

— Не допусках, че ще дойдеш преди пет и двацет и пет. Дано не съм те накарал дълго да чакаш.

Момчето вдигна поглед към устата на детектива и изговори с напрегнатия глас на човек, който изпитва физическа болка:

— Ако продължиш да ме закачаш, ще вадиш олово от пъпа си.

Спейд се изкикоти.

— Колкото по-жалък е мошеникът, толкова по-цветист е речникът му. Хайде, да вървим.

Тръгнаха един до друг по Сътър Стрийт. Момчето все така държеше ръце в джобовете си. Изминаха една пряка, без да проговорят. Сетне Спейд попита добродушно:

— Отдавна ли зарязва джебчийството, синко?

Момчето с нищо не показва, че е чуло въпроса.

— А изобщо някога... — започна детективът, но млъкна. Мека светлинка заблещука в жълтеникавите му очи. Повече не го заговори.

Влязоха в „Александрия“, качиха се с асансьора до дванайсетия етаж и тръгнаха към апартамента на Гътман. Коридорът беше безлюден.

Спейд изостана леко, така че на четири-пет метра от вратата на апартамента вървеше на една крачка зад момчето. Внезапно се наклони напред и встрани и го сграбчи изотзад за двете ръце, малко под лактите. Изви ги напред, както си бяха в джобовете, и те повдигнаха полите на самото. Момчето взе да се гърчи и съпротивлява, но беше безсилно в здравата хватка на едрия як мъж. Тогава започна да рити назад, но ударите му попадаха между разкрачените крака на Спейд.

Той го вдигна във въздуха и го стовари с все сила отново на пода. Шумът от удара бе изцяло погълнат от дебелия килим. В същия миг ръцете му се плъзнаха надолу и хванаха здраво китките на момчето. Стиснало зъби, то продължаваше да се съпротивлява, но не можа да се освободи, нито да попречи на силните ръце да уловят неговите. Чувахе се как малкият скърца със зъби и този шум се смесваше с тежкото дишане на Спейд, стиснал с все сили тънките китки.

Останаха напрегнати и неподвижни една дълга, предълга минута. Сетне ръцете на момчето изведнъж отмаляха. Детективът ги пусна и отстъпи крачка назад. Когато извади ръце от джобовете му, във всяка стискаше тежък автоматичен пистолет.

Момчето се обърна към Спейд. Беше мъртвешки бледо. Ръцете му бяха останали в джобовете. Гледаше гърдите на детектива и мълчеше.

Спейд пхна пищовите в собствените си джобове и се ухили подигравателно.

— Хайде — подкани го. — Това ще закрепим позициите ти пред шефа.

Отидоха до вратата и Спейд почука.

ПОДАРЪКЪТ НА ИМПЕРАТОРА

Отвори им Гътман. Тлъстото му лице бе грейнало в доволна усмивка.

— Заповядайте, сър — протегна той ръка. — Благодаря ви, че дойдохте. Заповядайте.

Спейд се ръкува и влезе, следван от момчето. Дебелият затвори след тях. Спейд извади пистолетите и ги подаде на Гътман.

— Ето. Не бива да му позволявате да носи такива играчки. Ще вземе да се нарани.

Дебелият се изсмя весело и ги пое от ръцете на детектива.

— Виж ти — рече. — Какво е това? — И прехвърли поглед от Спейд към момчето.

— Едно сака̀то вестникарче му ги отне, но аз го накарах да ги върне — поясни Спейд.

Мъртвешки бледото момче взе пистолетите от Гътман, пхна ги в джобовете си, но не каза нищо. Дебелият пак се засмя.

— Бога ми, сър, струва си да ви познава човек, много сте оригинален. Заповядайте, седнете. Дайте ми шапката си.

Момчето излезе през вратата вдясно. Дебелият настани Спейд в зелено плюшено кресло до масата, почерпи го пура, запали му я, забърка уиски и сода, подаде му едната чаша, а с другата седна срещу него.

— А сега, сър — започна, — надявам се, ще ми позволите да се извиня за...

— Няма нищо — прекъсна го Спейд. — Да поговорим за черната птица.

Дебелият наклони глава на една страна и впери в събеседника си изпълнени с възхита очи.

— Добре, да поговорим. — Отпи от чашата. — Това ще е най-изумителният разказ, който някога сте чували, сър, като го заявявам с пълното съзнание, че човек от вашата професия и с вашите способности трябва да се е сблъсквал с много смайващи неща.

Спейд кимна учтиво.

Дебелият вдигна драматично очи към тавана и попита:

— Какво знаете, сър, за Ордена на хоспиталиерите^[1] „Свети Йоан Ерусалимски“, наречен по-късно Малтийски орден, а известен също и под други имена?

Спейд махна с пурата си.

— Почти нищо — само каквото си спомням от училищните уроци по история — кръстоносни походи и тям подобни.

— Много добре. А помните ли от уроците, че султан Сюлейман Великолепни^[2] ги прогонил от Родос през 1523 година?

— Не.

— Това е факт, сър. След това се установили на остров Крит. Останали там седем години, а през 1530-а убедили император Карл V^[3] да им даде — Гътман вдигна три пухкави пръста и ги преброи — Малта, Гоцо и Триполи.

— Нима?

— Да, сър, но при следните условия: задължили се да плащат ежегоден данък на императора по един — той вдигна пръст, — един сокол в знак, че признават испанската собственост на Малта, а ако един ден напуснат острова, той отново ще мине в испански ръце. Разбирате ли? Дал им го, но само да го използват, без правото да го подарят или продадат.

— Да.

Дебелият хвърли поглед през рамо към трите затворени врати, придърпа стола си няколко сантиметра по-близо до Спейд и сниши глас до дрезгав шепот:

— Имате ли представа за огромното, неизмеримо богатство на Ордена по онова време?

— Доколкото си спомням — рече детективът, — кесията им била добре натъпкана.

Гътман се усмихна снизходително.

— Добре натъпкана, сър, е меко казано. — Шепотът му се сниши още повече, стана по-мъркащ. — Те били неприлично богати. Нямате представа какво значи това. Никой от нас няма. Години наред плячкосвали сарацините, отнели им един господ знае колко скъпоценни камъни, злато, сребро, коприна и слонова кост — каймака на източния каймак. Това са исторически факти, сър. Много добре

знаем, че кръстоносните походи както за тях, така и за Ордена на тамплиерите^[4] били преди всичко повод да грабят и плячкосват. Та, значи, Карл им дал Малта, а единственият наем, който поискал, бил някаква си нищожна птица, и то веднъж в годината — чиста формалност. Какво по-естествено тези рицари, които разполагали с несметни богатства, да потърсят начин да изразят признателността си. И те, сър, точно това направили — хрумнала им чудесната идея първата година да изпратят на Карл не някаква си мизерна жива птица, а великолепен златен сокол, обсипан от главата до краката с най-прекрасните скъпоценни камъни, които се намирали в съкровищницата им. А не забравяйте, сър, че що се отнася до тези камъчета, те разполагали с истински уникати — най-доброто в цяла Азия. — Гътман спря да шепти. Мазният му поглед опипа лицето на Спейд, което остана невъзмутимо. Сетне попита: — Е, сър, какво мислите по въпроса?

— Не знам.

Дебелият се усмихна самодоволно.

— Това са факти — исторически факти, които няма да намерите в учебниците по история. — Той се наведе напред. — Архивите на Ордена от XII век насам са все още в Малта. Те не са непокътнати, но съдържат поне три — той вдигна три пръста — сведения, които могат да се отнасят само до обсипания със скъпоценности сокол. Той се споменава в „Les Archives de l'Ordre de Saint-Jean“ от Ж. Дьолавил льо Ру — макар и косвено, но все пак се споменава. А допълнението към „Dell'origine ed istituto del sacro militar ordine“ на Паоли, което не е публикувано, защото останало незавършено, когато авторът умрял, съдържа ясно и недвусмислено фактите, които току-що ви изложих.

— Добре — съгласи се Спейд.

— Да, сър. Великият майстор Вилие дьо л'Ил Адам поръчал на роби турци да изработят тази трийсетсантиметрова фигура в замъка „Свети Анджелс“ и я из пратил на Карл, който се намирал в Испания. Изпратил я в галера под командуването на французина Кормие или Корвер, член на Ордена. — Гласът на Гътман отново се превърна в шепот. — Тя така и не пристигнала в Испания. — Усмихна се със стиснати устни и попита: — Чували ли сте за Барбароса, или Червената брада? Не? Прочут пиратски адмирал от онова време с база в Алжир. Та, сър, той пленил кораба на рицарите и плячкосал птицата.

Така тя попаднала в Алжир. Това е факт, отразен в едно от писмата на френския историк Пиер Дан, изпратено от Алжир. Той пише, че соколът се намирал там повече от сто години, докато не бил отмъкнат от сър Франсис Върни — английски авантюрист, който известно време се подвизавал сред алжирските пирати. Може и да не е вярно, но Пиер Дан е убеден в това и не виждам защо и аз да не вярвам. В „Мемоарите на рода Върни през XVII век“ от лейди Франсис Върни не се споменава нищо за птицата и това е факт. Аз лично проверих. Също така е извън всякакво съмнение, че когато сър Франсис умрял в болницата на Месина през 1615 година, соколът не бил у него. Защото нямал пукната пара. Но важното е, сър, че птицата все пак се озовала в Сицилия. Там попаднала в ръцете на Виктор Амадей II малко след като станал крал през 1713 година. Той я подарил на жена си, когато сключили брак в Шамбери след абдикацията му. Също исторически факт, сър. Карути, авторът на „Storia del regno di Vittorio Amadeo II“, се кълне в това. Възможно е те — Амадей и жена му — да са я отнесли със себе си в Торино, когато той се опитал да анулира абдикацията. Но както и да е, важното е, че следващият ѝ собственик бил испанец, участвувал в боевете за превземането на Неапол през 1734 година — бащата на Дон Хосе Манино-и-Редондо, граф Флоридабланка и премиер-министър на Карлос III. Няма свидетелства, че не е останала в негово владение поне до края на борбите между претендентите за испанския престол — 1840 година. Следващата ѝ поява била в Париж точно по времето, когато градът гъмжал от привърженици на един или друг претендент, принудени да напуснат Испания. Явно като предпазна мярка била покрита с черен емайлов лак и изглеждала просто като приятна черна статуетка. В този си замаскиран вид, ако може така да се каже, тя се подмятала из Париж близо седемдесет години в ръцете на собственици и търговци, които нямали достатъчно ум да прозрат какво се криело йод черната боя.

Дебелият млъкна, за да се усмихне и да поклати съжалително глава. Сетне продължи:

— Седемдесет години, сър, този уникален предмет бил подритван като футболна топка, ако мога да се изразя така, из канавките на Париж, докато през 1911 година един гръцки търговец на име Харилаос Константиnidис го открил в някакво забутано магазинче. На Харилаос не му трябвало много време, за да разбере

какво е това и да го купи. Колкото и плътно да било емайловото покритие, стойността на птицата не останала скрита от очите и носа на този грък. Именно Харилаос, сър, проследил по-голямата част от историческите перипетии на сокола и научил произхода му. Аз подразбрах за тази работа и в крайна сметка успях да го принудя да ми разкаже цялата история, макар че сам също успях да добавя някои подробности.

Харилаос не побързал да обърне откритието си в пари. Било му известно, че колкото и фантастична да е цената на птицата сама по себе си, тя ще нарасне неимоверно, ако автентичността ѝ бъде доказана извън всякакво съмнение. Може би е възнамерявал да преговаря с някой от сегашните наследници на Ордена — английския орден „Свети Джон Ерусалимски“, пруския „Йоханитер орден“, италианския или немския суверенен Малтийски орден — до един много богати. — Дебелият вдигна чашата си, усмихна се, като видя, че е празна, взе и чашата на Спейд и стана да ги напълни. — Вече започвате да ми вярвате по малко, нали? — попита, докато натискаше сифона.

— Не съм казал, че не ви вярвам.

— Така е — изсмя се Гътман. — Но видът ви го издаваше. — Той седна, отпи няколко огромни глътки и попи устата си с бяла носна кърпа. — Значи, сър, за да не се излага на рискове, докато прави проучванията си, Харилаос отново покрил сокола с черен лак — така, както е сега. Точно една година след като се сдобил с него — и приблизително три месеца след като го принудих да сподели с мен всичко, което знае, — прочетох в лондонския „Таймс“, че магазинът му бил ограбен, а той самият — убит. На другия ден вече бях в Париж. — Той тъжно поклати глава. — От сокола нямаше и следа. Да ви призная, сър, направо побеснях. Не вярвах друг освен мен да знае какво всъщност представлява. Едва ли го беше разказал на втори човек. Много стока бе изчезнала от магазина. Това ме наведе на мисълта, че крадецът е задигнал птицата заедно с останалата плячка, без да има представа какво краде. Защото — уверявам ви, — ако е знаел стойността ѝ, не би се обременил да отмъкне нищо друго освен може би бисери от кралската корона. — Той затвори очи и се усмихна самодоволно на някаква своя мисъл. Пак ги отвори и продължи: — Това стана преди седемнайсет години. Да, сър, седемнайсет години ми

бяха потребни, за да открия птицата, но най-сетне успях. Исках да я притежавам, а не съм от хората, които лесно се обезсърчават, когато желаят нещо. — Усмивката му стана по-широка. — Исках я и я открих. Искан я и ще я имам. — Изпразни чашата си, пак избърса устни и прибра носната кърпа в джоба си. — Проследих я до дома на един белогвардеец, някой си Кемидов, в Цариград. Той изобщо не знаеше какво представлява. За него тя бе просто черна емайлирана птица, но поради вродената си опърничавост не пожела да ми я продаде. Възможно е, изгарян от нетърпение, да съм сбъркал нещо, макар че се съмнявам. Нищо не знам по въпроса освен едно — че трябва да я имам, а на този упорит старец може да му скимне да провери що за вещ притежава и да откърти парче от емайла. Затова изпратих... въ... свои посредници — да ми донесат сокола. С две думи, сър, те са го взели, но аз все още не го притежавам. — Той стана и отнесе празната си чаша до масичката. — И въпреки това ще го имам. Чашата ви, сър.

— Значи птицата не е собственост на никой от вас, а на Кемидов, така ли?

— Собственост ли? — жизнерадостно се учуди дебелият. — Със същите основания може да твърдите, че принадлежи на испанския крал, защото не виждам как бихте могли с чиста съвест да я присъдите на когото и да било. Собственик е онзи, който я владее. — Той се засмя доволно. — Такъв ценен предмет, който преминава от ръце в ръце чрез споменатите средства, явно е собственост на онзи, който успее да го докопа.

— Значи в момента е притежание на мис О'Шонеси?

— Не, сър, освен в качеството ѝ на мой агент.

— Така ли? — иронично се учуди Спейд.

Загледан замислено в капачката на шишето което държеше в ръце, Гътман попита:

— Значи няма съмнение, че птицата е в нея?

— Няма.

— Къде е?

— Не знам със сигурност.

Дебелият стовари рязко шишето върху масичката.

— Нали казахте, че знаете! — възмути се той.

Спейд махна небрежно с ръка.

— Имах предвид, че знам откъде да я взема, когато дойде моментът.

Розовите крушовидни тлъстини по лицето на Гътман се наместиха в по-доволно изражение.

— Наистина ли? — попита.

— Да.

— Къде е?

Спейд се усмихна широко.

— Оставете тази работа на мен. Знам как да се оправя.

— Кога?

— Когато съм готов.

Дебелият сви устни и като се усмихна с едва доловимо смущение, попита:

— Мистър Спейд, а къде се намира сега мис О'Шонеси?

— Скрил съм я на безопасно място.

Гътман се усмихна одобрително.

— Не се и съмнявам. А сега, сър, преди да седнем да обсъждаме делово цената, кажете ми следното: колко скоро сте в състояние — или по-скоро ще пожелаете — да ми доставите сокола?

— След ден-два.

Дебелият кимна.

— Това е добре. Ние... но ето, че забравих тонизиращото средство. — Той се обърна към масата, наля уиски, добави сода, постави едната чаша до лакътя на Спейд, а другата вдигна високо. — Е, сър, да прием за честна сделка и печалба, която да задоволи и двама ни.

Пиха. Дебелият седна. Спейд попита:

— Как си представяте справедливата сделка?

Гътман вдигна чашата си към светлината, погледна я с одобрение, отпи продължително и рече:

— Имам две предложения, сър, като и двете са съвсем честни и справедливи. Вие ще изберете. Ще ви дам дваисет и пет хиляди долара, когато ми предадете сокола, и още толкова, щом пристигна в Ню Йорк. Или ще ви дам дваисет и пет процента — една четвърт — от онова, което ще получа за птицата. Това е, сър — или петдесет хиляди, кажи-речи, веднага, или значително повече след — примерно — два месеца.

— Колко повече? — заинтересува се Спейд, след като отпи.

— Значително — повтори дебелият. — Никой не е в състояние да назове точната сума. Може да е сто хиляди, а може да е и четвърт милион, кой знае? Ще ми повярвате ли, ако ви кажа колко е предполагаемият минимум?

— Защо не?

Дебелият млясна с устни и сниши глас до мъркащ шепот:

— Как ви звучи половин милион? Детективът присви очи.

— Значи джунджурийката струва два милиона?

Гътман се усмихна ведро.

— Както се изразихте, защо не?

Спейд изпразни чашата си, остави я на масичката, пъхна пурата в устата си, извади я, хвърли ѝ един поглед и пак я ухапа. Жълтосивите му очи изглеждаха леко мътни.

— Дяволски много пари.

— Че са много, много са — съгласи се дебелият, наведе се леко напред и потупа Спейд по коляното. — При това говоря за абсолютния минимум — освен ако Харилаос Константинодис е бил пълен глупак, което е изключено.

Спейд извади пак пурата от устата си, изгледа я намръщено, дори с погнуса, и я постави върху пепелника. Затвори очи, стисна ги и пак ги отвори. Мътният им израз се беше засилил.

— Значи... минимум, така ли? А максимумът?

Произнесе го като „макшимум“ — в това нямаше грешка.

— Максимумът ли? — Гътман протегна напред празната си ръка, с дланта нагоре. — Отказвам дори да правя предположения. Сигурно си мислите, че съм откачен. Но аз наистина не знам. Никой не е в състояние да каже докъде може да стигне цената и това е самата истина.

Спейд хвана долната си устна с два пръста и я придърпа над горната. Поклати нетърпеливо глава. Краткотрайна искрица на уплаха проблесна в погледа му, но бе угасена от засилващото се помътняване. Той стана, като се подпря с две ръце на облегалките на креслото. Разтърси отново глава и направи несигурна крачка напред. Засмя се гърлено ѝ промърмори:

— Да пукнеш дано.

Гътман скочи на крака и бутна стола си назад. Тлъстите му форми се раздрусаха. Очите му бяха като тъмни дупки върху мазното розово лице.

Спейд залюшка глава наляво-надясно, докато успя да спре мътните си очи, макар и без да ги фокусира, върху вратата. Направи още една несигурна крачка.

Дебелият извика остро:

— Уилмър!

Вратата се отвори и момчето влезе в стаята.

Спейд направи трета крачка. Лицето му беше посивяло, мускулите на челюстта изпъкваха като тумори под ушите му. След четвъртата крачка краката му не съумяха да се изправят, а мътните му очи бяха почти скрити от натежалите клепачи. Направи пета крачка.

Момчето се приближи и застана малко пред Спейд, но не непосредствено между него и вратата. Дясната му ръка беше пъхната във вътрешния джоб на сакото, близо до сърцето. Ъгълчетата на устните му потръпваха.

Спейд упорито се опита да направи шеста крачка.

Момчето рязко го срита отпред по крака. Той се препъна и се сгромоляса по лице на пода. Момчето, все така с ръка на сърцето, погледна надолу към него. Спейд се опита да стане. Момчето изтегли десния си крак назад и го ритна в слепоочието. Ритникът претърколи детектива. Той още веднъж се опита да се изправи, не можа и изгуби съзнание.

[1] Духовно-рицарски орден, основан в Палестина в началото на XII в. от кръстоносците. Първоначално се помещавал в дома за поклонници в Ерусалим, носещ името на свети Йоан, поради което рицарите се наричали йоанити. В края на XIII в. напуснали Изтока. От 1530 до 1798 г. обитавали остров Малта, а от 1834 г. резиденцията им е в Рим. — Б.пр. ↑

[2] Сюлейман I Кануни, известен в европейската литература като Сюлейман Великолепни (1495–1566), при когото Османската империя достигнала най-голямото си политическо могъщество. — Б.пр. ↑

[3] Карл V (1500–1558) — император на Свещената римска империя и крал на Испания (Карлос I). — Б.пр. ↑

[4] Католически духовно-рицарски орден, основан в Ерусалим през XII в. (от фр. temple — храм). Членовете му се занимавали с лихварство (през XIII в. били най-големите банкери в цяла Западна Европа). Съществувал до 1312 г., когато бил разпуснат по заповед на папа Климент V. — Б.пр. ↑

„ЛА ПАЛОМА“

Когато Спейд се зададе откъм ъгъла на коридора, където бяха асансьорите, в шест часа и пет минути сутринта, той забеляза, че през декоративното стъкло на вратата на кантората му се процежда жълта светлина. Закова на място, сви устни, огледа коридора в двете посоки и крадешком се промъкна към вратата.

Сложи ръка върху топката на бравата и внимателно я завъртя, без да се чуе нито звук. Когато тя спри да се върти, разбра, че е заключено отвътре. Прехвърли я в лявата ръка, без да я изпуска. С дясната бръкна в джоба си, извади внимателно ключовете, за да не дръннат, отдели от връзката ключа на кантората, стисна останалите в дланта си и го пъкна безшумно в ключалката. Прехвърли тежестта си на пети, пое дълбоко въздух, рязко отвори и влезе в стаята.

Ефи Перин спеше, подпряла глава на двете си ръце. Беше по палто, а едно от саката на Спейд бе наметнала върху раменете си.

Спейд изпусна поетия дълбоко въздух като приглушен смях, затвори и се приближи до вратата на кабинета си. Там нямаше никой. Тогава отиде при момичето и сложи ръка на рамото му.

Ефи се размърда, повдигна сънena глава, клепките ѝ трепнаха. После рязко се изправи в стола и отвори широко очи. Щом видя Спейд, тя се усмихна, облегна се назад и заразтрива очите си.

— Върна ли се най-послед? — попита. — Колко е часът?

— Шест. А ти какво правиш тук?

Момичето потрепера, уви се по-плътнo в сакото на Спейд и се прозя.

— Ами нали ми каза да не мърдам оттук, докато не се върнеш или обадиш но телефона.

— А, ти ли си сестрата на момчето, дето останало докрай на поста си върху горящата палуба?

— Нямах намерение да... — Тя млъкна и стана.

Сакото се плъзна от раменете ѝ и се свлече върху стола зад нея. Погледна със стреснати тъмни очи слепоочието му под ръба на

шапката и възкликна:

— Божичко, главата ти! Какво се е случило?

Дясното му слепоочие беше потъмняло и подуто.

— Не знам дали сам съм паднал, или са ме бутнали. Едва ли е кой знае колко сериозно, но ужасно боли. — Той докосна едва-едва мястото, намръщи се от болката, превърна гримасата в усмивка и обясни: — Бях на гости, където ме упоиха, и след дванайсет часа се съвзех на пода.

Ефи се пресегна и свали шапката от главата му.

— Ужасно е. Трябва да отидеш на лекар. Не можеш да се разхождаш с такава глава.

— Не е толкова зле, колкото изглежда. Само главоболието ме измъчва, но предполагам, че причината е повече в упойващите капки. — Той отиде до умивалника, скрит в един шкаф в ъгъла на стаята, и намокри носната си кърпа със студена вода. — Нещо интересно, докато ме нямаше?

— Откри ли къде е мис О'Шонеси, Сам?

— Още не. Нещо ново в мое отсъствие?

— Обади се от кабинета на районния прокурор. Искане да те види.

— Той лично ли?

— Така разбрах. Дойде и едно момче да съобщи, че мистър Гътман с удоволствие би се срещнал с теб преди пет и половина.

Спейд спря водата, изстиска кърпата, притисна я към слепоочието си и отиде при Ефи.

— Знам за това. Срещнах го долу и разговорът с мистър Гътман ме докара до това състояние.

— Това ли е въпросният Г., който се обади, Сам?

— Да.

— И какво?...

Загледан в момичето, сякаш не го виждаше, Спейд заговори бавно, като едновременно разсъждаваше:

— Искане нещо, което мисли, че мога да му набавя. Успях да го убедя, че ако не се споразумее с мен преди пет и половина, ще му попреча да го получи. И тогава... хъх, сигурен съм... след като му казах, че ще трябва да изчака ден-два, сипа в чашата ми някакъв опият. Едва ли е допускал, че това ще ме свърши. Знаел е, че след десет-

дванайсет часа ще бъде на крака. Значи по всяка вероятност е решил, че ще може да си го набави междувременно без моя помощ, стига да излезе от играта и да не му се пречкам из краката. — Той се озъби недоволено. — От все сърце се надявам да греша. — Погледът му се поизбистри. — Тая О'Шонеси не се ли обади?

Момичето поклати глава и попита:

— Това „нещо“ има ли връзка с нея?

— Има.

— Онова, което той иска, нейно ли е?

— Нейно или на испанския крал. Ефи, ти нали имаше вуйчо, който преподава история или нещо такова в университета?

— Братовчед. Защо?

— Ако осмислим живота му с предполагаема историческа тайна отпреди четири века, можем ли да му имаме доверие, че няма да я раздрънка поне известно време?

— Да, разбира се, много е свестен.

— Чудесно. Вземи си молива и тефтера.

Тя се приготви да пише. Спейд накваси отново кърпата, притисна я към слепоочието си и започна да диктува прав историята на сокола — така, както я чу от Гътман, — като започна с подаръка на Карл V за Ордена и свърши с попадането на птицата в Париж след наплива там на привържениците на различните претенденти за испанския престол. Но само дотам. Малко се позапъна, като стигна до имената на авторите и техните произведения, които Гътман беше цитирал, но успя да постигне някаква звукова прилика. Останалата част от разказа предаде с точността на свикнал да интервюира журналист.

Когато свърши, момичето затвори бележника, вдигна към него пламнало, широко усмихнато лице.

— Божичко, колко интересно! Та това е...

— Да, или е направо нелепо. А сега би ли отишла да го прочетеш на братовчед си и да го попиташ за мнението му? Попадал ли е досега на нещо, което да е свързано по някакъв начин с цялата тази история? Вероятна ли е? Възможно ли е — съществува ли дори най-малката възможност да е вярна? Иди всичко това са бабини деветини? Ако му трябва време, за да провери фактите, добре, само че още сега го

попитай какво е личното му мнение. И за бога — накарай го да си трае по въпроса.

— Тръгвам. А ти иди на лекар.

— Първо ще закусим.

— Не, аз ще хапна в Бъркли. Нямам търпение да чуя какво ще каже Тед за тази история.

— Само да не ревнеш, ако ти се изсмее в лицето — предупреди я Спейд.

След като закуси спокойно в „Палас“ и изчете двата сутрешни вестника, Спейд се прибра у дома, обръсна се, изкъпа се, поддържа бучки лед на раната и се преоблече.

Сетне се отправи към апартамента на Бриджид О’Шонеси в „Коронет“. Нямахте никой. Нищо не бе променено, откакто бе влизал последния път.

Оттам се запъти за хотел „Александрия“. И Гътман го нямаше. Нямахте ги и останалите обитатели на апартамента — дъщерята на Гътман и Уилмър Кук, неговия секретар. За дъщерята служителите от хотела казаха, че била хубаво, дребно русо момиче на седемнайсет години. Името му било Риа. Спейд научи също така, че всички пристигнали от Ню Йорк преди десет дена и не са се отписали от хотела.

Сетне отиде в „Белведере“ и свари колегата си да закусва в ресторанта.

— Добро утро, Сам. Седни да хапнеш. — Люк зърна слепоочието на Спейд. — Господи, с боздуган ли са те фраснали?

— Благодаря, вече закусих — рече Спейд, докато седеше, и добави по повод на раната: — Изглежда по-зле, отколкото е всъщност. Как се държи моят Кайро?

— Излезе не повече от половин час след като ти си тръгна вчера, и оттогава не съм го виждал. Не е спал в хотела.

— Започва да придобива лоши навици.

— Нали знаеш — пусни човек като него из големия град и... Кой те цапардоса, Сам?

— Не беше Кайро. — Спейд се втренчи в сребърния похлупак, който не позволяваше на препечените филийки на Люк да изстинат. —

Какво ще кажеш да хвърлим едно око в стаята му, докато го няма?

— Дадено. Знаеш, че за теб съм готов на всичко. — Люк бутна чашата с кафето си встрани, опря лакти на масата и впи поглед в очите на Спейд. — Само дете имам чувството, че ти самият далеч не си готов на всичко за мен и криеш нещо. Честно ми кажи, Сам — какъв е проблемът с този Кайро? Знаеш що за човек съм и спокойно можеш да ми се довериш.

Спейд свали поглед от сребърното похлупаче. Очите му бяха чисти и искрени.

— Познавам те, разбира се, и нищо не крия от теб. Каквото знам, ти го казах още тогава. Работя за него, но някои от приятелчетата му много ме съмняват и затова си имам едно наум.

— Момчето, което изгонихме вчера, от неговите приятели ли беше?

— Да, Сам.

— И някой от тях е видял сметката на Майлс, така ли?

Спейд обаче поклати глава.

— Майлс е убит от Тързби.

— А той самият от кого?

Частният детектив се усмихна.

— Това се пази в голяма тайна, но между нас казано, аз го пречуках. Поне така твърди полицията.

Люк изсумтя и стана с думите?

— Човек никога не може да те разбере какво мислиш, Сам. Хайде, ела да хвърлим въпросното око.

Задържаха се пред рецепцията, колкото Люк да уреди „да ни ударят една жица, ако се появи“, след което се качиха в стаята на Кайро. Леглото му беше гладко оправено, ала хартиите в кошчето за отпадъци, накриво дръпнатите завеси и двата смачкани пешкира в банята показваха, че камериерката още не бе чистила тази сутрин.

Багажът на Кайро се състоеше от квадратен сандък, куфар и пътническа чанта. Тоалетното шкафче в банята беше претърпкано с каква ли не козметика: кутийки, бурканчета, тубички и шишенца с пудри, кремове, мазила, парфюми, лосиони и тоници. В дрешника, над грижливо разтегнати в калъпи три чифта обувки, висяха окачени два костюма и едно палто.

Куфарът и чантата не бяха заключени. Люк успя да се справи със сандъка, докато колегата му претърсваше всичко останало.

— Дотук нищо — обяви Спейд, когато двамата завряха глави в сандъка. И там не откриха нищо интересно.

— Знаем ли какво търсим? — попита Люк докато заключваше квадратния сандък.

— Не. Предполага се, че е пристигнал от Цариград. Искам да се уверя, че е така. Не видях нищо, което да обори тази версия.

— С какво се занимава?

— И това се опитвам да разбера — поклати глава Спейд, прекоси стаята и се наведе над кошчето за отпадъци. — Тук е последната ни надежда.

Извади отвътре някакъв вестник. Очите му светнаха, като видя, че е „Зов“ от предния ден. Беше прегъват на страницата с личните съобщения и рекламите. Огледа я, но нищо не привлече вниманието му. Обърна на отсрещната страница, където бяха финансовите вести, прогнозата за времето, съобщенията за раждания, разводи и смърт. От долния ляв ъгъл липсваше около петсантиметрово парченце от втората колонка.

Непосредствено над откъснатото имаше заглавие с едър шрифт: **ДНЕС ПРИСТИГНАХА**, а отдолу следваше:

12,20 — „Капац“ от Астория

5,05 — „Хелън П. Дру“ от Грийнуд

5,07 — „Албарадо“ от Бандон

Скъсаното минаваше през следващия ред, от който се четеше само „от Сидней“.

Спейд остави вестника върху масата и пак надникна в кошчето. Откри малко парче амбалажна хартия, къс от въженце, два етикета от нови чорапи, касова бележка от галантериен магазин за покупката на пет чифта мъжки чорапи, а най на дъното — парченце вестник, свито на топче.

Той много внимателно го оправи, разгладил го върху масата и го постави там, откъдето беше откъснато. Отстрани пасна безупречно, обаче между горния край и реда, където се четеше „от Сидней“, липсваше около един сантиметър — достатъчно, за да се сместят

съобщенията за пристигането на шест или седем кораба. Обърна страницата и видя, че липсващото парче се падаше върху една лишена от смисъл реклама за продажба на недвижимо имущество.

Люк се бе надвесил над рамото му.

— Какво е това? — попита.

— Изглежда, джентълменът се е интересувал от някакъв кораб.

— Е, не знам да има закон, който да му го забрани — рече детективът на хотела, докато Спейд сгъваше вестника и откъснатото парче и ги пхаше в джоба на палтото си. — Свърши ли?

— Да, Люк, много ти благодаря. Ще ми звънеш ли, щом се прибере?

— Разбира се.

Спейд се отби в търговския отдел на „Зов“, купи един брой от предния ден и провери какво пише на липсващото парче от вестника, намерен в кошчето на Кайро:

5,17 — „Таити“ от Сидней

6,05 — „Адмирал Пийпълс“ от Астория

8,05 — „Ла Палома“ от Хонконг

8,07 — „Кадопийк“ от Сан Педро

8,17 — „Силверадо“ от Сан Педро

9,30 — „Дейзи Грей“ от Сиатъл

Бавно прочете списъка, подчерта Хонконг с нокът, отрязва с джобното си ножче целия списък, пхна вестника заедно с другия, на Кайро, в кошчето за боклук и се върна в кантората си.

Седна пред бюрото, провери някакъв номер в указателя и вдигна слушалката.

— Ако обичате, Кърни 14-01... Къде е акостирала „Ла Палома“ вчера сутринта, моля ви? — После повтори въпроса. — Да, благодаря.

Натисна вилката с палец, отпусна я и каза — Давънпорт 20-20... Полицейския участък... Там ли е сержант Полхос?... Благодаря... Здравей, Том. Сам Спейд на телефона... Да, опитах се да се свържа с теб вчера следобед... Да, какво ще кажеш да обядваме заедно?... Добре. — Без да махне слушалката от ухото си, пак натисна и

освободи вилката — Давънпорт 01–70, моля... Добър ден, обажда се Самюъл Спейд. Вчера сте телефонирали на секретарката ми, че мистър Брайън иска да ме види. Бихте ли го попитали кога ще му е удобно?... Да, Спейд. — Продължителна пауза. — Да... В два и половина? Добре. Благодаря. — Обади се на четвърти номер. — Здравей, мила, дай ми да говоря със Сид... Здравей, Сид. Сам. Имам среща с прокурора в два и половина днес следобед. Би ли звъннал тук в кантората към четири, колкото да се увериш, че не съм закъсал?... По дяволите твоят голф в събота следобед — работата ти е да внимаваш да не ме вкарат в затвора... Добре, Сид. Дочуване.

Бутна телефона встрани, прозя се, протегна се, опипа подутото слепоочие, погледна часовника, сви една цигара и я запали. Когато Ефи влезе в стаята, той пушеше лениво.

Момичето беше усмихнато, с блеснали очи и пламнали бузи.

— Тед каза, че е напълно вероятно — започна да докладва. — И дори се надява да е истина. Каза, че не е специалист по този период, но имената и датите са верни и никой от авторите не е отявлен фалшификатор. Много е възторжен.

— Това е добре, стига от прекален възторг да не пропусне да забележи, че е лъжа и измама.

— Кой, Тед? Никога! Той е много добър специалист и подобна грешка е изключена.

— Да, знам, в рода Перин всички са изключителни — включително ти самата и саждите на носа ти.

— Преди всичко той не е Перин, а Кристи. — Ефи се наведе да види носа си в огледалцето на пудриерата, която извади от ръчната си чантичка. — Сигурно е от пожара — каза, докато триеше саждите с носната си кърпичка.

— Да не би съвместният възторг на Перин и Кристи да е подпалил Зъркли?

Тя му се изплези и напудри носа си с розово пухче.

— Като се връщах, един кораб се беше запалил и вятърът издуха целия пушек върху нашия ферибот. Теглеха го на буксир.

Спейд опря ръце на облегалките на стола си.

— Минахте ли достатъчно близо, че да видиш името на кораба? — попита той.

— Да. „Ла Палома“, Защо?

— Да пукна, ако знам, сестричке — засмя се печално детективът.

ВСЕКИ ОТКАЧЕН

Спейд и сержант Полхос ядяха мариновани свински крачета в ресторант „Стейтс Хоф Бро“.

— Слушай, Сам — започна полицаят, като балансираше парче светла пача на върха на вилцата си, преди да го лапне. — Не се ядосвай за снощи. Шефът не беше прав, разбира се, но кой няма да изгуби търпение, ако непрекъснато му лаят по нервите?

Спейд се загледа замислено в сержанта.

— По този въпрос ли искаше да говориш с мен?

Полхос кимна, поднесе пачата към устата си, глътна я и уточни смисъла на кимването си:

— Най-вече.

— Дънди ли те изпрати?

— Знаеш, че не е така — направи отегчена физиономия полицаят. — Той не е по-малко твърдоглав от теб.

Спейд се усмихна и поклати глава.

— Не, Том, не е твърдоглав, но много му се иска да бъде.

Том се намръщи и взе да кълца с нож свинското краче в чинията си.

— Няма ли най-сетне да пораснеш? — изръмжа той. — За какво се дърляме постоянно? В крайна сметка нищо не ти е направил. Пак стана както ти искаше. Защо трябва да го правиш на въпрос? Сам си създаваш неприятности.

Спейд внимателно кръстоса ножа и вилцата в чинията си и постави ръце от двете й страни. Усмивката му беше съвсем бледа и лишена от топлина.

— След като всички ченгета в този град се трудят и в извънработно време да ми създават неприятности, малко повече главоболия дори не се и усещат.

Червендалестият по природа Полхос придоби керемиден оттенък.

— Много мило, че ми го казваш.

Спейд взе вилицата и ножа си и започна да яде.

— Видя ли запаления параход в залива? — попита след малко.

— Видях пушека. Бъди разумен, Сам. Дънди сбърка и много добре го знае. Защо не забравиш цялата тая история?

— Смяташ ли, че трябва да му се извиня и да го попитам дали брадичката ми не е наранила юмрука му?

Полхос яростно заби нож в крачето.

— А Фил Арчър да е идвал при вас с още някои свежи идеи? — продължи Спейд.

— О, стига вече! Дънди изобщо не е помислил, че ти си застрелял Майлс, но какво можеше да направи, след като онзи го заяви официално? И ти на негово място би постъпил по същия начин и много добре го знаеш.

— Така ли? — В очите на частния детектив блесна злоба. — А защо смята, че не съм аз убиецът? Ти самият защо си толкова убеден? Или може би не си?

Червендалестият Полхос отново пламна.

— Майлс е застрелян от Тързби — рече той.

— Ти така мислиш.

— Така е. Куршумът беше от неговия „Уебли“.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Открихме един камериер в хотела на Тързби, който зърнал пищова в стаята му същата сутрин. Обърнал му специално внимание, защото за пръв път виждал такъв. И аз за пръв път видях „Уебли“. Ти сам каза, че вече не ги произвеждат. Вероятността да има друг... пък и ако не е на Тързби, какво е станало с неговия? А няма съмнение, че куршумът е бил изстрелян от този същия. — Той понечи да пъхне парче хляб в устата си, свали го пак на масата и попита: — Казваш, че си виждал вече такива пищови. Къде?

— В Англия, преди войната.

— Ето, видя ли!

Спейд кимна и се съгласи:

— В такъв случай съм убил само Тързби.

Полхос взе да се върти на стола си със зачервено и лъснало от пот лице.

— За бога, как може да си толкоз злопаметен! — заоплаква се той най-искрено. — Та това е изключено. Знаеш го не по-зле от мен.

Такива ги дрънкаш, сякаш не си ченге като всички нас. Да не би никога да не си излизал е номера, който ти погодихме?

— Който се опитахте да ми погодите, Том — само се опитахте.

Полхос изруга под носа си и се нахвърли върху остатъка от свинското краче.

— Добре — съгласи се Спейд. — Ние двамата с теб знаем, че е изключено. Но Дънди знае ли?

— Знае.

— И кое му отвори очите?

— Ох, Сам, той всъщност никога не е мислил, че ти би... — Усмивката на Спейд го накара да млъкне. Без да довърши изречението, Том каза: — Открихме, че Тързби има досие в полицията.

— Така ли? Какъв се оказа?

Хитрите очички на сержанта опипваха проучващо лицето на частния детектив, който възкликна раздразнено:

— Де да знаех поне половината от онова, което си въобразявате, че знам, умници такива!

— Де да го знаехме и ние — изръмжа Полхос. — Оказа се, че е гангстерче от Сейнт Луис. На няколко пъти са го арестували по различни поводи, но като член на бандата на Иган всичко се е потуляло и му се е разминавало. Не знам по какъв повод е напуснал топлото местенце под крилото на Иган, но веднъж в Ню Йорк го спипали — ограбил казино — майката му го предала и престоял една година в пандиза, преди Фалън да успее да го измъкне оттам. След две години пак го окошарили — този път в Джолиът, — задето пребил с дулото на пищова си друга мацка — била си направила някакъв майтап с него. Веднага след това се свързал обаче с бандата на Дикси Монан и повече си нямал неприятности — успявал с негова помощ да се отърве от всичко. Това било по времето, когато Дикси минаваше за голяма работа, като Ник Гърчето в Чикаго. Тързби му станал телохранител и след това, когато Дикси сгафил нещо спрямо другите членове — или не можел, или не желал да изплати някакви дългове, — духнал заедно с него. Това станало преди година-две — по времето, когато затвориха яхтклуба на Нюпорт Бийч. Не знам дали Дикси е имал пръст в тази работа. Във всеки случай оттогава никой не ги е виждал — нито него, нито Тързби.

— Никой ли не е виждал Дикси? — попита Спейд.

Полхос поклати глава.

— Не. — Очичките му се присвиха пронизващо, изпитателно. — Освен ако ти не си го виждал или не си чувал някой да го е виждал.

Спейд се облегна назад и започна да си свива цигара.

— Не съм — отвърна най-спокойно. — Всичко, което ми разказа, беше ново за мен.

— Разправяй ги на старата ми шапка — изпръхтя Полхос.

Частният детектив се усмихна широко и попита:

— Как научи всичко това за Тързби?

— Някои работи ги има из архивите. А останалото — подочуваме оттук-оттам.

— От Кайро например? — Сега очите на Спейд святкаха изпитателно.

Полхос остави чашата с недопитото кафе на масата и поклати глава.

— Мито дума не можахме да изкопчим. Ти така го беше насъскал срещу нас, че...

Спейд се засмя.

— Не ми казвай, че две първокласни ченгета като вас с Дънди са обработвали цяла нощ един нищо и никакъв мухльо, без да го накарат да проговори.

— Как така „цяла нощ“? — възмути се полицаят. — Нямаше и два часа. Разбрахме, че доникъде няма да стигнем, и го пуснахме.

Спейд пак се засмя и погледна часовника си. Махна на собственика на заведението за сметката.

— Имам среща днес следобед с прокурора — обясни на Полхос, докато чакаше да му върнат рестото.

— Той ли пожела да те види?

— Да.

Полхос бутна стола си назад и стана — едър, флегматичен, с огромно шкембе.

— Няма да ми направиш приятелска услуга — рече, — ако му кажеш какво съм ти надрънкал.

Младо дългунесто момче с изпъкнали очи вкара Спейд в кабинета на прокурора. Частният детектив влезе със спокойна усмивка

и поздрави:

— Здравей, Брайън.

Прокурорът Брайън стана и му протегна ръка през бюрото си. Беше рус, среден на ръст, около четирийсет и пет годишен, с агресивни сини очи зад пенсне, от което се спускаше черна връвчица, възголяма уста, като на оратор, и широка брадичка с трапчинка.

— Как си, Спейд? — попита. Гласът му вибрираше от сдържана сила.

Ръкуваха се и седнаха. Прокурорът натисна едно от четирите седефени копчета на бюрото си и нареди на дългунестия, който се появи на вратата:

— Кажете на мистър Томас и на Хийли да дойдат при мен. — Сетне се облегна назад и каза най-дружелюбно на Спейд: — Напоследък нещо не се спогаждате с полицията?

Спейд махна пренебрежително с ръка.

— Нито сериозно. Дънди се престарава. Вратата се отвори и в стаята влязоха двама мъже.

Онзи, когото Спейд поздрави със „Здравей, Томас“, беше загорял, набит, около трийсетгодишен, небрежно вчесан и облечен. Той тупна частния детектив по рамото с луничавата си ръка, попита го как върви работата и седна до него. Другият беше по-млад и някак си белезникав. Седна малко встрани от останалите, закрепил стенографски бележник на коляното си и пригответи дълъг зелен молив.

Спейд погледна към него, засмя се и попита Брайън:

— Думите ми могат да бъдат използвани в съда срещу мен, така ли?

Прокурорът се усмихна.

— Това по принцип си важи. — Свали пенснето си и пак го нагласи. Погледна Спейд през стъклата и попита: — Кой уби Тързби?

— Не знам.

Брайън хвана с два пръста черната връвчица, която се спускаше от пенснето му, и рече уверено:

— Нищо чудно и да не знаеш, но можеш да направиш предположение.

— Мога, но няма да го направя. Прокурорът вдигна учудено вежди.

— Няма — повтори Спейд. Беше съвсем спокоен. — Предположението ми може да е отлично, но може и нищо да не струва, а госпожа майка ми не е отгледала глупаци, които да изказват предположения пред прокурор, заместник-прокурор и стенограф.

— Защо не, ако нямаш какво да криеш?

— Всеки крие по нещо — спокойно отвърна Спейд.

— А ти например?

— Предположенията си, да речем.

Прокурорът свали поглед към бюрото, сетне го вдигна към Спейд. Нагласи пенснето си още по-добре.

— Ако предпочиташ без стенограф, ще го освободим. Казах му да дойде само за да ни бъде по-удобно.

— Изобщо не ми пука — отвърна Спейд. — Готов съм да запишете всяка моя дума, че дори ще се подпиша отдолу.

— Няма да те караме да подписваш каквото и да било — увери го Брайън. — Изобщо ще те помоля да не гледаш на това като на официален разговор, И не смятай, че имам вяра — а още по-малко доверие — на теориите, които са измъдрили в полицията.

— Така ли?

— Самата истина.

Спейд въздъхна и кръстоса крака.

— Много се радвам. — Бръкна в джоба си за тютюна и хартийките. — А твоята теория каква е?

Брайън се наведе напред — очите му изглеждаха твърди и бляскави като стъклата на пенснето.

— Каж ми за кого е работил Арчър, като е следил Тързби, и аз ще ти кажа кой е убил Тързби.

Частният детектив се изсмя кратко и презрително.

— Не си на по-верен път от Дънди.

— Не ме разбирай погрешно, Спейд — продължи прокурорът, като потропваше по бюрото с кокалчетата на пръстите си. — Не казвам, че твойт клиент е убил Тързби или че е наредил да го убият, но продължавам да твърдя, че ако знам кой е или е бил клиентът ти, много скоро ще попадна на вярна следа.

Спейд запали цигарата, свали я от устата си, издуха дима от дробовете си и каза, привидно озадачен:

— Нещо не те разбирам.

— Не ме разбираш ли? Тогава ще ти го кажа по друг начин: къде е Дикси Монан?

Лицето на Спейд запази озадаченото си изражение.

— Този друг начин с нищо не ми помага, Все така не разбирам.

Прокурорът свали пенснето си и го заклати, за да подчертае, мисълта си:

— Известно ни е, че Тързби е служил като телохранител на Монан и го е последвал, когато Дикси сметнал за благоразумно да изчезне от Чикаго. Известно ни е също така, че Монан е задигнал при бягството си облози за двеста хиляди долара. Не ни е известно — все още — кои са били кредиторите му. — Той си нагласи пак пенснето и се усмихна мрачно. — На всички ни е много добре известно обаче каква съдба постига събирача на облози и телохранителя му, когато кредиторите ги открият. Вече се е случвало.

Спейд облиза устните си и ги опъна в грозно подобие на усмивка. Очите му под натежалите клепачи мятаха мълнии. Гласът му беше нисък, дрезгав и изпълнен с много приглушени чувства:

— Е, и какво мислиш в последна сметка? Че съм го убил по поръчка на кредиторите му? Или просто съм го открил и съм ги пуснал сами да си свършат работата?

— Не, не! — запротестира прокурорът. — Погрешно ме разбра.

— Много се надявам, че е така.

— Съвсем нямах предвид...

— Тогава какво имаше предвид? Брайън махна с ръка.

— Искях само да кажа, че може да си се забъркал, без да знаеш за какво става дума. Че би могъл...

— Ясно — изпръхтя подигравателно Спейд. — Не мислиш, че съм лошо момче, а само тъпак.

— Глупости. Да предположим, че някой дойде при теб и те наеме да откриеш къде е Монан, като ти каже, че има основания да предполага, че е в нашия град. Този някой би могъл да ти разкаже много убедителна, напълно измислена история — такива могат да се насъчинят колкото си искаш — или да ти каже, че Монан е взел от него пари на заем и е духнал. Без да се задълбочи в подробности. Ти откъде да знаеш какво се крие зад всичко? Как да прозреш, че това не е просто разследване? При тези обстоятелства никой не може да те държи отговорен за твоето участие, освен ако — тук той вложи по-голяма

изразителност в гласа си, а думите произнасяше отчетливо, с паузи помежду им, — освен ако не станеш съучастник, като прикриеш самоличността на убиеца или сведения, които биха довели до неговото залавяне.

Гневът напусна лицето на Спейд. В гласа му също не прозвучаха сърдити нотки:

— Това ли имаш предвид?

— Именно.

— Добре. В такъв случай не ти се сърдя. Но грешиш.

— Докажи.

Спейд поклати глава.

— Сега не мога. Но мога да ти кажа нещо.

— Кажи де!

— Никой не ме е наемал във връзка с Дикси Монан.

Брайън и Томас се спогледаха. Очите на прокурора се върнаха отново върху частния детектив.

— Но тогава признаваш, че си бил нает във връзка с телохранителя му Тързби.

— Да, във връзка с бившия му телохранител Тързби.

— Бивш ли?

— Бивш.

— Значи си знаел, че Тързби вече не е свързан с Монан? С положителност ли го знаеше?

Спейд протегна ръка и изгаси фаса си в пепелника върху бюрото.

— С положителност знам само, че клиентът ми не се интересуваше от Монан и никога не се е интересувал от него — рече небрежно. — Подочух, че Тързби и Монан заминали за Ориента и там Тързби зарязал работодателя си.

Прокурорът и помощникът му отново се спогледаха. Томас произнесе с безгрижен глас, който обаче не успя да прикрие възбудата му:

— Това ни навежда на нови мисли. Приятелите на Монан биха могли да пречукат Тързби, задето му е свил номер.

— Мъртвите комарджии нямат приятели — възрази Спейд.

— Това ни навежда на две нови версии — рече Брайън, облегна се назад и известно време се визира в тавана, след което рязко се изправи. Гласът му на опитен оратор се оживи: — Остават три

вероятности: първо, Тързби е бил убит от комарджиите, които Монан измамил в Чикаго. Без да знаят, че Тързби се е отървал от Монан — или без да го вярват, — те убиват телохранителя или защото е бил съобщил, или за да го премахнат от пътя си и да се доберат до Монан, или защото е отказал да го предаде. Второ, убит е от приятелите на Монан. И трето, продава Монан на враговете му, след което се скарва с тях и те му светяват маслото.

— Или четвърто — намеси се Спейд с жизнерадостна усмивка. — Умрял е от естествена смърт. Нали не говорите сериозно?

Двамата впериха в него втренчени погледи, но не се обадиха. Спейд прехвърли усмивката си от единия към другия, сетне поклати глава с престорено съжаление.

— Все така сте далеч от истината.

Брайън шляпна звучно едната си ръка о другата.

— — Решението е в едната от трите версии. — Силата на гласа му вече не беше латентна. Свитата му дясна ръка, от която стърчеше само показалецът, посочи първо тавана, сетне рязко се устреми към гърдите на Спейд. — А ти ще ни дадеш сведенията, необходими да уточним версията.

— Така ли? — мързеливо попита частният детектив.

Лицето му беше мрачно. Докосна с пръст долната си устна, погледна пръста си и се почеса с него по тила. Издиша тежко през носа, а гласът му наподобяваше недоволено ръмжене:

— Хич не ти трябваат моите сведения, Брайън. Защото няма да можеш да ги използват. Сценарият с отмъщението на комарджиите ще се пукне като сапунен мехур.

Брайън се изправи в стола си и изпъна рамене. Гласът му беше строг, без да е заплашителен.

— Не си ти този, който ще прецени. Прав или крив, аз си оставам областният прокурор.

Повдигнатата устна на Спейд оголи кучешкия му зъб.

— Аз пък си мислех, че не разговаряме официално.

— Заклел съм се да служа на закона двайсет и четири часа на ден и нито официалният, нито неофициалният разговор може да оправдае факта, че криеш от нас улики за престъпление, освен, разбира се — той кимна многозначително — ако не се позовеш на някои свои конституционни права.

— С други думи, ако самият аз не съм замесен? — попита Спейд. Гласът му беше най-спокоен, дори весел, но това не се отнасяше до лицето му. — Аз пък си имам по-добри основания, или по-скоро основания, които са ми по-удобни. Клиентите ми имат право да очакват от мен да не раздрънквам тайните им. Може би ще успеете да ме принудите да проговоря пред съдебни заседатели които да решат дали делото заслужава да се гледа, или пред следователя, но засега не съм призован и можете да сте сигурни, че няма да разглася работите на клиентите си, освен ако не съм принуден. Още нещо — и вие, и полицията ме обвинихте, че съм забъркан в убийството от онази нощ, И преди съм си имал неприятности с вас. Доколкото ми става ясно, най-добрият ми шанс да се отърва от неприятностите, които се опитвате да ми причините, е като ви доведе убийците — увити в целофан и завързани с панделка. А единствената ми възможност да ги хвана и да приключа с работата е, ако се държа колкото се може по-далеч от вас и от полицията, защото нито вие, нито те си имате представа каква е работата. — Той стана и извърна глава към стенографа: — Успя ли да запишеш правилно, синко? Да не би да говоря прекалено бързо?

Младежът го изгледа стреснато.

— Да, сър, всичко записах.

— Браво — похвали го Спейд и пак се обърна към Брайън: — А сега, ако искаш, тичай при комисията да се оплачеш, че преча на законността, и поискай да анулират разрешителното ми. И преди си се опитвал, но само ти се изсмяха в лицето.

Той си взе шапката.

— Ама чакай... — започна прокурорът.

— Не желая повече неофициални разговори. Нямам какво да кажа нито на теб, нито на полицията и ми писна вече всеки откачен на държавна служба да ме нарича каквото му скимне. Ако искаш да ме видиш, арестувай ме или ми изпрати призовка и аз ще дойда с адвокат си. — И като си сложи шапката, рече: — Довиждане в съда... може би.

ТРЕТОТО УБИЙСТВО

От прокуратурата Спейд се отправя към хотел „Сътър“ и оттам телефонира в „Александрия“. Гътман не се беше прибрал. Както и никой от другарчетата му. Спейд се обади в „Белведере“. И Кайро не се беше прибирал, цял ден не се появил.

Тогава отиде в кантората си.

В стаята на секретарката го чакаше мургав мазен мъж, чиито дрехи не биха го оставили да мине незабелязан. Ефи Перин кимна към него и рече:

— Джентълменът желае да говори с вас, мистър Спейд.

Спейд се усмихна, поклони се и отвори вратата на кабинета си.

— Влезте. — Преди да последва човека, попита Ефи: — Нещо ново по онзи въпрос?

— Не, сър.

Мургавият се оказа собственик на киносалон на Маркет Стрийт. Подозирал, че единият касиер и портиерът заговорничели срещу него с цел да го ограбят. Спейд го подканваше през цялото време да приключи по-бързо разказа си, обеща „да се погрижи за случая“, поиска и получи петдесет долара и се отърва от него за по-малко от половин час.

Когато вратата се затвори след собственика на киносалона, в кабинета влезе Ефи. Загорялото ѝ лице беше разтревожено, в очите ѝ се четеше въпрос.

— Още ли не си я открил?

Той поклати глава и продължи да опипва удареното си слепоочие, да го масажира с кръгови движения.

— Как е? — попита момичето.

— Горещо-долу, но ме мъчи главоболие.

Ефи застана зад гърба му, накара го да наведе глава и взе да го масажира с тънките си гъвкави пръсти. Той се облегна назад, докато главата му опря в гърдите ѝ.

— Ти си истински ангел.

Тя се наведе над него и го погледна в очите.

— Длъжен си да я намериш, Сам. Мина повече от един ден и тя...

Той се размърда нетърпеливо и я прекъсна:

— Нищо не съм длъжен, но ако оставиш тази нещастна глава да си почине една-две минутки, ще изляза и ще я потърся.

— Горката ти глава — промърмори момичето и продължи да го масажира безмълвно. След малко попита: — А знаеш ли къде е? Имаш ли някаква представа?

Телефонът иззвъня. Спейд вдигна слушалката.

— Ало... Да, Сид, всичко се размина, благодаря ти... Не. Разбира се. Взе да ми продава номера, но и аз не му останах длъжен... Втъпил си е, че става дума за нещо като гангстерска война между комарджии... Е, не бих казал, че се разцелувахме на раздяла. Поставих ги на мястото им и си тръгнах с гордо вирната глава... Това вече си е твоя грижа... Добре. Дочуване.

Затвори телефона и пак се облегна назад. Ефи Перин направи крачка напред и застана отстриани.

— Знаеш ли къде може да бъде, Сам?

— Знам къде е отишла — отвърна той недоволно.

— Къде? — развълнува се тя.

— На кораба, който си видяла да гори.

Очите ѝ се разтвориха толкова широко, че се видя почти всичкото бяло.

— Значи си ходил там.

— Това не беше въпрос.

— Не съм.

— Сам! — възкликна тя. — Момичето може да е...

— Отишла е на кораба — настоя той намусено. — Не е била отведена насила. Щом разбрала, че корабът е пристигнал, се е запътила натам, вместо да продължи към вас. Е, и какво от това? Може би трябва да тичам подир клиентите си и да ги моля на колене да ми позволят да им помогна с нещо?

— Но, Сам, нали ти казах, че корабът се беше запалил!

— Това беше по обяд, а аз имах среща с Полхос и втора с Брайън.

Тя го изгледа с яростно присвити очи.

— Сам Спейд, когато поискаш, можеш да бъдеш най-презряното същество на този свят. Защото, виждате ли, направила нещо, без да го сподели преди това с теб, ти си готов да седиш тук и да бездействуваш, когато знаеш, че е в опасност, когато знаеш, че може да е...

Лицето на Спейд пламна.

— Много добре може да се грижи сама за себе си — упорито настоя той. — А и знае къде да дойде за помощ, когато прецени, че има нужда, и когато ѝ е удобно.

— Това е чиста злоба — извика момичето. — Злоба и нищо друго. Яд те е, защото действа, без да те пита и без да те държи в течение. А защо трябва всичко да знаеш, ако смея да попитам? Нито си толкова честен, нито си бил толкова откровен с нея, че да ти има пълно доверие.

— Достатъчно — рече Спейд.

Тонът му пробуди неспокоен блясък в очите ѝ, но Ефи отметна глава и блясъкът изчезна. Беше свила здраво устни.

Ако не тръгнеш веднага, Сам, ще тръгна аз и ще повикам и полицията. — Гласът ѝ потреперваше, тънък и жалостив. — Моля те, Сам, иди!

Той стана и я изруга.

— Божичко! — додаде. — По-добре наистина да отида, отколкото да стоя тук и да те слушам как врякаш. Погледна часовника си. — А ти най-добре да заключиш и да се прибереш у дома.

— Няма. Ще те чакам да се върнеш.

— Прави каквото искаш, дявол да те вземе — изрече той, нахлупи си шапката, намръщи се от болка, свали я и излезе с шапката в ръка.

Час и половина по-късно, в пет и дваайсет, Спейд се върна. Весел.

— Защо ми е толкова трудно да се разбирам с тебе, сладурче? — попита жизнерадостно.

— С мен ли?

— Да, с теб. — Той натисна закачливо носа на Ефи, подпъхна ръце под лактите ѝ, вдигна я и я целуна по брадичката. Сетне я пусна пак на пода и попита: — Нещо интересно, докато ме нямаше?

— Люк — как му беше второто име — от „Белведере“ се обади да каже, че Кайро се е прибрал. Това беше горе-долу преди половин час.

Спейд рязко затвори уста, обърна се и се запъти към вратата.

— Откри ли я? — попита Ефи.

— Ще ти кажа, като се върна — отговори, без да се спре и излезе забързано.

Десет минути по-късно таксито го стовари пред хотела. Люк беше във фойето. Приблужи се ухилен до Спейд.

— Закъсня с петнайсет минути — каза, като клатеше глава. — Птичката ти излетя.

Спейд изруга.

— Плати си сметката и напусна заедно с багажа продължи детективът на хотела. Сетне измъкна от джоба на жилетката си опърпай тефтер, наслюнчи пръст, прелисти го и протегна една от страниците към Спейд. — Ето номера на таксито, което го откара. Толкоз можах.

— Благодаря. — Частният детектив преписа номера на гърба на някакъв плик. — Остави ли някакъв адрес?

— Не. Просто се върна с огромен куфар, качи се горе, опакова си нещата, слезе с всичкия багаж, плати сметката, качи се в едно такси и отпраши, без да го чуем какво каза на шофьора.

— А големият сандък? Долната челюст на Люк увисна.

— Божичко! Съвсем го забравих. Ела.

Качиха се в стаята на Кайро. Сандъкът беше там. Затворен, но не и заключен. Вдигнаха капака. Беше празен.

— Гледай ти! Какво ще кажеш? — чудеше се Люк.

Спейд мълчеше.

Върна се в кантората. Ефи вдигна любопитен поглед.

— Изпуснах го — изръмжа Спейд и влезе в кабинета си.

Тя го последва. Той седна и се залови да свива цигара. Ефи се настани върху бюрото пред него и подпря крака на ръба на неговия стол.

— А мис О'Шонеси? — настоя тя.

— И нея изтървах, но научих, че е била там.

— На „Ла Паломата“?

— Два определителни члена — „ла“ и „та“ не вървят.

— Престани. Бъди човек, Сам. Кажи ми.

Той запали цигарата, прибра запалката, потупа я по глезените и рече:

— Да, на „Ла Палома“. Отишла там вчера, малко след пладне. — Сви вежди. — Това значи, че след като таксито я оставило пред небостъргача „Фери“, тя се е запътила право към залива. Той е съвсем наблизо. Капитана го нямало. Казва се Джейкъби и е питала за него по име. Бил в града по работа. Значи не я е очаквал или поне не по това време. Чакала го до четири часа, когато се върнал. Времето до вечеря прекарали в каютата му, след което се хранили заедно. — Той дръпна от цигарата, издуха дима, обърна глава встрани, за да изплюе жълтеникава трошичка тютюн, и продължи: — След вечеря капитан Джейкъби имал още трима посетители. Единият бил Гътман, другият — Кайро, а третият — момчето, което вчера ти предаде посланието от Гътман за мен. Тримата пристигнали заедно, докато Бриджид била още там, и петимата провели дълъг разговор в капитанската каюта. Трудно можах да изкопча сведения от екипажа, но разбрах, че са се скарали и някъде към единайсет през нощта е чул изстрел. Вахтеният веднага се запътил към каютата, но капитанът го пресрещнал и му казал, че всичко е наред. В ъгъла имало прясна следа от куршум, но толкова високо, че нямало начин да е пострадал човек. Доколкото знам, друг изстрел не е имало. Но това, дето го разбрах, е съвсем малко. — Той се намръщи и отново дръпна от цигарата. — Всички излезли някъде към полунощ — капитанът и четиримата му посетители — и всички можели да се движат на собствените си крака. Това научих от вахтения. Не успях да се свържа с митничарите, които са били дежурни тогава. Това е всичко. Оттогава Джейкъби не се е връщал на кораба. Днес по обяд имал среща с корабни агенти, но не се явил и не могли да го открият, за да му съобщят за пожара.

— А за пожара какво научи?

Спейд сви рамене.

— Нищо. Открили го в задния трюм късно тази сутрин. Най-вероятно е избухнал вчера по някое време. Загасили го, но успял да

нанесе сериозни щети. Никой не искаше да говори по въпроса в отсъствие на капитана. Това е...

Външната врата се отвори. Спейд млъкна. Ефи скочи от бюрото, но човекът бе стигнал вътрешната врата, преди тя да успее да я отвори.

— Къде е Спейд? — попита влезлият.

Гласът му накара детектива да се изправи рязко в стола си. Беше остър, стържеш от болка и от нечовешкото усилие тези думи да не бъдат заглушени от течността, която бълбукаше и течеше под и зад тях.

Изплашена, Ефи се дръпна и му направи място да мине.

Човекът застана на прага, а меката му шапка се смачка от горната част на рамката: беше над два метра висок. Черното палто, скроено дълго и право като калъф и закопчано от коленете до шията, подсилваше внушителния му ръст. Раменете му бяха високи, слаби, ъгловати. Костеливото лице — обрулено от ветровете и набраздено от годините — беше с цвета на мокър пясък и лъщеше по бузите и брадичката от пот. Очите му бяха тъмни, кръвясали и гневни, долните клепачи висяха леко отпуснати, така че се виждаше розовата им вътрешна мембрана. Лявата му ръка, с жълтеникави и остри като на граблива птица пръсти, притискаше силно към гърдите пакет, увит в кафява амбалажна хартия и завързан с тънка врџчица. Пакетът беше елипсовиден, малко по-голям от топка за ръгби.

Високият стоеше на прага и с нищо не показваше, че се е обърнал към Спейд.

— Вижте какво... — започна той, но в същия миг бълбукащата течност се качи в гърлото му и удави следващите му думи. Той постави и другата си ръка върху елипсовидния пакет и тогава, прав като стълб, без да протегне ръце, за да смекчи удара от падането, се строполи напред като отсечено дърво.

Спейд, със сковано лице, но чевръсто, скочи от стола и подхвана мъжа, преди да се е ударил в пода. В мига, в който го хвана, устата на високия се отвори, от нея бликна кръв, увития в кафява хартия пакет падна от ръцете му и се претърколи през стаята, докато не го спря кракът на бюрото. Коленете на мъжа се подгънаха, той се прекърши в кръста, тънкото му тяло се отпусна в палтото-калъф и натежа в ръцете на Спейд, който не можа да го задържи.

Леко го отпусна и го сложи да легне на лявата страна. Очите на мъжа — тъмни, кръвясали, но вече без гняв — бяха изцъклени,

неподвижни. Устата му бе отворена, както когато от нея бликна кръв, но кръвта бе спряла. Дългото му тяло беше неподвижно като дъсчения под, върху който лежеше.

— Заклучи вратата — нареди Спейд.

Докато Ефи — с тракащи зъби и треперещи ръце — се опитваше да заклучи външната врата, Спейд коленичи до високия мъж, обърна го по гръб и опипа вътрешната страна на палтото му. Когато си извади ръката, тя беше цялата в кръв. Тази гледка не предизвика никаква промяна в израза на лицето му. Като държеше ръката си високо, за да не докосва нищо с нея, той извади с другата запалката от джоба си. Щракна я и поднесе пламъка първо към едното, сетне към другото око на високия мъж. И двете — клепачи, ириси и зеници — останаха замръзнали, неподвижни.

Спейд изгаси пламъка и върна запалката в джоба си. Обиколи мъртвия на колене и с чистата си ръка разкопча цилиндричното палто. Вътрешността му бе мокра от кръв, а двуредното сако беше цялото подгизнало. Там, където реверите на сакоето се кръстосваха, а също така отстрани и малко по-долу, платът бе целият в неравни, пропити с кръв дупки.

Спейд стана и отиде до умивалника в стаята на секретарката.

Ефи Перин, пребледняла и разтреперана, се крепеше с ръка върху дръжката на вратата, опряла гръб о стъклото. Тя вдигна поглед и прошепна:

— Той... такава...

— Да. Прострелян е в гърдите поне пет-шест пъти.

Спейд се зае да се мие.

— Не е ли редно да... — започна тя.

Той я прекъсна:

— За лекар е късно, а преди да направим нещо друго, трябва добре да размисля. — Беше се измил и сега плакнеше умивалника. — Не е могъл да върви дълго с толкова куршуми в гърдите. Ако... Защо, по дяволите, не живя колкото да каже нещо? — Той се намръщи, изплакна пак ръцете си и взе пешкира. — Я се стегни! За бога, да не вземеш да ми се разповръщаш! — Захвърли пешкира и прокара пръсти през косите си. — Да видим какво има във вързопа.

Влезе пак в личния си кабинет, прекрачи убития и вдигна увития в кафява хартия пакет. Претегли го в ръка и очите му блеснаха. Постави го върху бюрото с възела на връвчицата нагоре. Беше затегнат. Извади джобното си ножче и срязва връвта.

Момичето беше спряло да подпира вратата, промъкна се странично покрай мъртвия, с извърнато лице, и се приближи до Спейд. Сега, когато стоеше, опряла ръце о ръба на бюрото, и го наблюдаваше как реже връвта и развива кафявата амбалажна хартия, гаденето бе изместено от изражение на силна възбуда.

— Какво ли е? — прошепна тя.

— Сега ще видим — рече Спейд, чиито големи пръсти чевръсто развиваха вътрешния слой груба сива хартия — цели три листа, които се появиха след кафявата. Лицето му беше стегнато, безизразно. Очите му блестяха. Когато и сивата хартия бе свалена, в ръцете му остана яйцевидно валмо от плътно пресован фин талаш. Пръстите му разкъсаха и тази обвивка и тогава пред погледите им се изправи трийсетсантиметрова фигура на черна като смола лъскава птица. Само тук-таме блясъкът ѝ бе нарушен от дървесна прах и парченца талаш.

Спейд се изсмя високо. Сложи ръка върху птицата. Имаше пешо собственическо в извивката на широко разперените му пръсти. С другата ръка прегърна Ефи през рамото и я притисна с все сила към себе си.

— Наша е проклетата джунджурия, съкровище — възкликна.

— Ох, боли.

Той я пусна, вдигна черната птица с две ръце и я тръсна, за да изпадне талашът. Сетне отстъпи няколко крачки назад, вдигна я пред себе си и издуха прахта, все така с победоносен поглед.

С ужасено лице Ефи посочи краката му ѝ изпишя. Той погледна надолу. При последната крачка левият му ток бе докоснал ръката на убития и бе прищипал част от плътта към пода. Спейд отдръпна рязко крака си.

Телефонът иззвъня. Той ѝ кимна. Тя се обърна към бюрото и вдигна слушалката.

— Ало... Да... Кой?... А, да. — Очите ѝ се уголемиха. — Да... Да... Един момент... — Устата на Ефи изведнъж се разтегна от уплаха. — Ало! Ало! Ало! — Заудря по вилката и извика още два пъти „ало“. После изхълца, извърна се рязко към Спейд, който вече се бе

приближил до нея. — Беше мис О'Шонеси — изкрещя разтревожено. — Има нужда от теб. Обади се от „Александрия“, че е в опасност. Гласът ѝ беше... ох, Сам, направо ужасен! И нещо ѝ се случи, преди да успее да свърши. Иди ѝ помогни, Сам!

Спейд остави сокола върху бюрото и мрачно сведе поглед.

— Първо трябва да се погрижа за този тук — посочи с палец кльощавия труп на пода.

Тя взе да удря с юмруци гърдите му и да плаче:

— Не, не — трябва да вървиш при нея. Не разбираш ли, Сам? Той е съхранявал тази нейна птица, идваше при теб. Не ти ли е ясно? Искал е да ѝ помогне, а те са го убили и сега тя е... Ох, трябва да вървиш!

— Добре. — Спейд я отблъсна от себе си и се надвеси над бюрото. Постави птицата в нейното талашено гнездо, уви я в хартиите с бързи, нервни движения. Пакетът се получи доста по-обемист и тромав. — Веднага щом изляза, се обади в полицията. Разкажи им какво се случи, но без да намесваш никакви имена. Не знаеш, и туйто. Някой ми се обади по телефона и аз съм ти казал, че ми се налага веднага да изляза, но не съм казал къде. — Изруга връвчицата, че се бе оплела, изпъна я с рязко движение и взе да увива пакета. — А за това тук забрави, Разкажи всичко, както се случи, но не споменавай пакета. — Той задъвка долната си устна. — Освен ако не те притиснат. Ако се окаже, че знаят за него, няма как — признай си. Но едва ли. Ако знаят, тогава кажи, че съм го отнесъл със себе си, без да го отворя. — Завърза връвта и пъкна вързопа под лявата си мишница. — Искам всичко да ти е ясно. Нещата са се случили така, както си бяха в действителност, само без тази джунджурия, освен ако не знаят за нея, Няма да отричаш. Просто не я споменавай и толкоз. Освен това аз съм вдигнал телефона — не ти. Не знаеш нищо за никой, който да е свързан с този тук. За него също не знаеш нищо и не можеш да говориш за моите работи, докато не си се посъветвала с мен. Ясно ли е?

— Да, Сам. А кой... знаеш ли кой е?

Той се усмихна широко, озлобено.

— Не, но предполагам, че е капитан Джейкъби от „Ла Палома“. — Взе шапката и я нахлупи на главата си. Изглежда замислено мъртвия, сетне цялата стая.

— Побързай, Сам — замоли го момичето.

— Добре — отвърна разсеяно. — Ще побързам. Няма да е зле, ако почистиш онези пращинки талаш от пода, преди да е дошла полицията. А също така се свържи със Сид. Или не — потърка се по брадата. — Засега няма да го закачаме. Ще изглежда по-добре в техните очи. На твое място бих се заключил отвътре, докато дойдат. — След брадата потърка и бузата си. — Добър човек си ти, сестро — рече и излезе.

СЪБОТА ВЕЧЕР

Стиснал здраво пакета под мишница, Спейд забърза, като само постоянно стрелкащите му се очи издаваха безпокойството, което го изпълваше. Мина по тясната уличка, излезе на ъгъла на Кърни и Поуст Стрийт и спря минаващо такси. То го откара на крайната спирка на междуградските автобуси на Пета улица. Предаде вързоп на багаж, сложи квитанцията в плик с марка, написа „М. Ф. Холанд“ и номер на пощенска кутия в Сан Франциско, запечата го, пусна го и взе второ такси, което го откара в хотел „Александрия“.

Качи се до апартамент 12С и почука на вратата. При второто почукване тя бе отворена от дребно русо момиче в блестяща жълта роба. То беше бледо, без капка кръв по лицето, вкопчило се отчаяно с две ръце в дръжката на вратата.

— Мистър Спейд? — едва издума.

Спейд каза „да“ и я подхвана в мига, в който тя политна да падне. Тялото ѝ се изви назад през ръката му, главата ѝ се отпусна силно, така че късата ѝ руса коса увисна около главата, а тънкото вратле описа права линия от гърдите до брадичката.

Спейд повдигна ръката, с която я крепеше, малко по-нагоре и се наведе, за да подпъхне другата под коленете ѝ, но тя ги размърда, явно се съпротивляваше, докато измежду полуотворените ѝ, почти неподвижни устни излезе нещо като: „Не! Кажете им да вървят.“

И той я накара да върви. Затвори с ритник вратата и взе да я разхожда напред-назад по покрития със зелен мокет под. Едната му ръка бе обгърнала дребното ѝ телце, подпъхната под мишницата ѝ, другата стискаше китката ѝ. Държеше я изправена, когато залиташе, и я принуждаваше да върви все напред, но без да я носи. Караше преплитащите се крака да ѝ служат, доколкото това бе възможно, Вървяха така из стаята: момичето — със залитащи, некоординирани стъпки, а Спейд със сигурни крачки, без да допусне равновесието му да бъде нарушено от нейното постоянно клатушкане. Лицето ѝ беше

тебеширенобяло с безизразни очи, а неговото — мрачно, с напрегнат поглед, който се опитваше да обгърне всичко наведнъж.

През цялото време ѝ говореше монотонно:

— А така! Леви, десни, леви, десни. Браво, Едно, две, три, четири, едно, две, три, четири, сега кръгом. — Разтърси я. — Сега обратно. Едно, две, три, четири. Високо главата. Точно така. Браво. Леви, десни, леви, десни. Пак обратно. — Разтърси я отново. — Браво, ти си добро момиче. Върви, върви, върви, върви, Едно, две, три, четири. А сега ще се обърнем обратно. — Този път я раздруса по-грубо и ускори съвместната им крачка. — Така. Леви, десни, леви, десни, Много бързае. Едно, две, три...

Тя потрепера и мъчително преглътна. Спейд започна да разтрива ръката ѝ и доближи устни до ухото ѝ.

— Добре. Добре се справяш. Едно, две, три, четири. По-бързо, по-бързо, по-бързо. Точно така. Крачи, крачи, крачи. Вдигай крак и после на земята. Ето така. Сега обратно. Леви, десни, леви, десни. Какво е станало с теб — приспивателно ли ти дадоха? Същото като на мен ли?

Клепките ѝ трепнаха за миг над замъглените златистокафяви очи и тя успя да произнесе нещо като „да“.

Продължиха да крачат, като момичето трябваше почти да подтичва, за да успее да върви в крак с него; той непрекъснато я пошляпваше и пощипваше с две ръце през жълтата коприна на робата, без да млъква, а очите му бяха все така пронизващи, бдителни и напрегнати.

— Леви, десни, леви, десни, леви, десни, обратно. Браво, моето момиче. Едно, две, три, четири, едно, две, три, четири, Високо главата. А така. Едно, две... — Очите ѝ отново се отвориха едва-едва и безсилно помръднаха встрани. — Добре — каза той делово, като изостави монотонния си напев. — Дръж ги отворени. Широко! Широко! — И пак я разтърси.

Тя изстена възмутено, но клепачите ѝ се вдигнаха още по-нагоре, макар очите ѝ да бяха лишени от живот. Той я плесна пет-шест пъти силно по бузата. Момичето отново изстена и се опита да го отблъсне. Ръката му обаче я стискаше и той продължи да я влачи редом със себе си от единия край на стаята до другия.

— Върви — нареди ѝ с дрезгав глас. — Как се казваш?

— Риа Гътман.

Отговорът ѝ бе произнесен с надебелен глас, но напълно отчетливо.

— Дъщерята?

— Да.

— Къде е Бриджид?

Тя се изви конвулсивно и хвана китката му с две ръце. Той бързо я отдръпна и я погледна. Отгоре ѝ имаше тънка червена драскотина, дълга около три сантиметра.

— Какво е това, по дяволите? — изръмжа Спейд и взе да разглежда ръцете ѝ. Лявата беше празна. В дясната, когато я отвори, намери седемсантиметрова карфица с нефритена главичка? — Какво е това, дявол да го вземе? — изръмжа отново и пъкна карфицата под носа ѝ.

Щом я видя, момичето изхленчи и разтвори робата си. Повдигна леко горнището на кремавата пижама, така че се показва малко плът, някъде под лявата гърда — бяла плът, цялата в кървави драскотини и червени точици от убождания.

— За да не заспя... да вървя... докато дойдете... Тя каза, че ще дойдете... много се забавихте...

Риа залитна. Спейд я хвана по-здраво и нареди:

— Върви!

Тя взе да се съпротивлява, извъртя се, за да застане с лице към него.

— Не... спасете я...

— Бриджид ли?

— Да... Той я отведе... Бър-Бърлинггей... Анчо... Двайсет и шест... бързайте... много късно...

Главата ѝ клюмна върху рамото му. Той грубо я вдигна за брадичката.

— Кой я отведе? Баща ти ли?

— Да... Уилмър... Кайро... — Тя се заизвива, клепачите затрепкаха, но не се отвориха. — Ще я убият...

Отново главата ѝ увисна, отново Спейд я вдигна нагоре.

— Кой застреля Джейкъби?

Момичето сякаш не чу въпроса. Безуспешно се опита да задържи главата си вдигната, да отвори очи.

— Вървете... — промърмори. — Тя...

Спейд я разтърси грубо.

— Не заспивай, докато не дойде лекарят.

Страхът отвори очите ѝ и измести за миг мъглата от лицето и погледа.

— Не! — възкликна е надебелен език. — Татко... ще ме убие... закълнете се, че няма... ще разбере... аз... заради нея... обещаите... ще си отспя... до сутринта...

Той я раздруса.

— Сигурна ли си, че можеш да си отспиш и нищо няма да ти има?

— Да. — Главата ѝ отново клюмна.

— Кое е твоето легло?

Тя се опита да повдигне ръка, но усилието беше прекалено голямо и успя да посочи само килима. С въздишка на уморено дете отпусна тялото си и то се свлече безжизнено.

Спейд я подхвана — направо я загреба в ръцете си, преди да се е свлякла, и като я притискаше с лекота към гърдите си, я понесе към най-близката от трите врати. Завъртя топката на бравата само колкото да освободи езичето на ключалката, бутна вратата с крак и излезе в коридор, от който се минаваше в баня и спалня. Надникна през отворената врата на банята, видя, че е празна, и отнесе момичето в спалнята. Тя също беше празна. Дрехите и вещите върху тоалетката му подсказаха, че се ползува от мъж.

Върна момичето в хола със зеления мокет и опита противоположната врата. От нея мина във втори коридор, покрай още една празна баня и влезе в поредната спалня, която, съдейки по предметите в нея, беше женска. Отгърна завивките и положи момичето да легне, свали му чехлите, повдигна го леко, за да съблече робата, оправи възглавницата под главата му и го зави.

Сетне отвори двата прозореца на стаята и застана с гръб към тях, загледан в заспалото момиче. Дишането му беше тежко, но равно. Спейд се намръщи и се огледа наоколо, като мърдаше устни. Здрачът затъмняваше стаята. Стоя така около пет минути. Най-сетне сви нетърпеливо полегатите си рамене и излезе, а външната врата на апартамента остави незаклучена.

Отпрати се към станцията на Телефонната и телеграфна компания „Пасифик“ на Пауъл Стрийт и поръча разговор с Давънпорт 20–20.

— Болницата за бърза помощ ли е? Ало, в апартамент 12С на хотел „Александрия“ има упоено момиче... Да, най-добре да изпратите някой да го прегледа... Обажда се мистър Хупър от „Александрия“.

Остави слушалката върху вилката и гръмко се изсмя. Поиска втори номер.

— Ало, Франк. Сам Спейд на телефона... Можеш ли да ми дадеш под наем кола с шофьор, който да си държи устата затворена?... Веднага ми трябва, за да отидем на полуострова... За час-два, не повече... Точно така. Нека ме вземе от закусвалнята на Джон на Елис Стрийт колкото се може по-бързо.

Обади се и в своята кантора, подържа слушалката до ухото си, без да каже нищо, и затвори.

Оттам се отпрати към закусвалнята на Елис Стрийт, помоли сервитьора да изпълни по-бързо поръчката му — пържоли, домати, печени картофи? — нахрани се и вече си пушеше цигарата с кафето, когато до масата му се приближи набит младолик мъж с кариран каскет, нахлупен под ъгъл над очите, и дръзко жизнено лице.

— Всичко е готово, мистър Спейд, пълна е с бензин и няма търпение да потегли.

— Чудесно. — Спейд изгълта кафето и излезе с набития. — Знаеш ли къде е Анчо Авеню, улица или булевард в Бърлингем?

— Не, но ако наистина е там, ще го открием.

— Давай тогава — настани се детективът до шофьора в тъмния кадилак. — Трябва ни номер дваисет и шест, при това колкото се може по-бързо. Обаче няма да спираме пред входната врата.

— Ясно.

Изминаха пет-шест преки, без да проговорят. Шофьорът пръв наруши мълчанието:

— Партньорът ви го убиха, нали, мистър Спейд?

— Ъхъ.

— Не ви завиждам на професията — засмя се човекът. — Не я сменям за моята.

— И шофьорите не живеят вечно.

— Може и да сте прав. Но все пак лично за себе си бих се учудил.

Спейд впери поглед напред в празното пространство и от този момент нататък, при всеки опит на набития да го заговори, отговаряше едносрично, докато на онзи му омръзна.

Спряха в Бърлингем пред един дръгстор и разбраха как да стигнат до Анчо Авеню. След десетина минути колата намали ход близо до един неосветен ъгъл, изгаси фаровете и шофьорът махна с ръка към следващата пряка.

— Там е — третата или четвъртата къща на отсрещния тротоар.

— Добре — рече Спейд и излезе от колата. — Дръж мотора запален. Може да ни се наложи да потеглим внезапно.

Прекоси улицата и мина на другия тротоар. Далече пред него гореше самотна улична лампа. По-топли светлилки пробуждаха нощта там, където бяха къщите — по пет-шест между два преки. Тънкият месец високо горе беше студен и блед като далечната улична лампа, През отворените прозорци на една от отсрещните къщи се чуваше приглушеното бръмчене на радио.

Спейд спря пред втората къща. На единия от двата директа — непропорционално големи спрямо оградата, която тръгваше от тях — зърна цифрите 2 и 6 от светъл метал, който отразяваше малкото светлина на улицата. Над тях беше забучено квадратно бяло картонче, Като доближи лице до него, Спейд можа да прочете: „Продава се или се дава под наем“. Вратата, чието място беше между директите, липсваше. Спейд се запъти по циментовата пътека към къщата. Дълго стоя неподвижен при първото стъпало за горната площадка. Откъм къщата не долиташе нито звук. Беше потънала в мрак и единственото светло нещо беше второ бяло картонче, забучено на вратата.

Детективът се изкачи по стъпалата и се послуша пред вратата. Опита се да надникне през стъкленото прозорче. Погледът му не бе спрял от перде, а от непроницаемата вътрешна тъмнина. Отиде на пръсти до един прозорец, сетне до друг. И те като вратата бяха без завеси, закрити от мрак. Опита се да отвори и двата. Бяха залостени, Опита вратата. Беше заключена.

Слезе от площадката и като стъпваше внимателно по непознатия, потънал в тъмнина терен, прегази бурените около къщата. Страничните прозорци бяха разположени твърде високо и не можеше

да ги достигне. Задната врата и единственото прозорче отзад, което успя да достигне, бяха заключени.

Върна се при диреците отпред и като прикриваше в шепа пламъчето, поднесе запалката към картончето. На него бяха напечатани името и адресът на търговец на недвижимо имущество от Сан Матео, а със син молив беше добавено: „Ключът е на № 31“.

Спейд се върна при колата и попита шофьора:

— Имаш ли фенерче?

— Разбира се. — Човекът му го подаде. Да ви помогна ли?

— Може — седна Спейд до него. — Да отидел до номер трийсет и едно. Включи фаровете.

Търсената къща се оказа квадратна, сива, малко по-нататък, срещу дваисет и шест. На долния етаж светеха няколко прозореца, Спейд се приближи до площадката и натисна звънеца. Вратата му отвори тъмнокосо момиченце на четириайсет–петнайсет години. С лек поклон, усмихнат, Спейд рече:

— Мога ли да получа ключа за номер дваисет и шест?

— Ще повикам татко — отговори момичето и се върна в къщата, като се провикваше: — Татко!

Появи се пълен червендалест мъж с вестник в ръце, напълно плешив, но с разкошни мустаци.

— Ако мога да получа ключа за номер дваисет и шест — повтори Спейд.

Плешивият го изгледа със съмнение в очите.

— Токът е спрял. Няма да можете да видите нищо — рече.

Спейд се потупа по джоба.

— Нося си фенерче.

Плешивият го загледа с още повече съмнение. Изкашля се неспокойно и взе да мачка вестника.

Спейд му показва визитната си картичка, прибра я пак в джоба си и прошепна:

— Имаме сигнал, че вътре може да крият нещо.

Гласът и лицето на пълния мъж се изпълниха с искряща възбуда.

— Един момент. Ще дойда с вас.

Миг по-късно се върна с месингов ключ, закачен за синьо-червено картонче. Като минаха покрай колата, Спейд махна на шофьора и той се присъедини към тях.

— Някой да е оглеждал къщата наскоро? — попита Спейд.

— Поне аз не знам такова нещо — отговори пълният. — От два месеца никой не ми е искал ключа.

Той вървеше най-отпред с ключа в ръка. При стъпалата за площадката обаче го пхна в ръката на Спейд, промърмори „ето“ и отстъпи встрани.

Спейд отключи и бутна вратата. Посрещна го тишина и мрак. Стиснал незапаленото фенерче в ръка, той влезе вътре. Шофьорът го следваше по петите, а пълният завършваше шествието на известно разстояние от тях, Претърсиха къщата от мазето до тавана, отначало предпазливо, а после, след като не откриха нищо, по-смело. Тя беше празна несъмнено — и нямаше никакви признаци да е била посещавана от седмици.

— Благодаря, това е всичко — рече Спейд на шофьора, когато стигнаха „Александрия“.

Влезе в хотела и отиде на рецепцията, където висок млад мъж с мургаво сериозно лице го поздрави:

— Добър вечер, мистър Спейд.

— Добър вечер. — Спейд придърпа младия мъж към другия край на рецепцията. — Горе ли са онези Гътман — от 12С?

— Не — отвърна младежът, като стрелна с поглед частния детектив. После извърна очи, поколеба се, пак погледна Спейд и промърмори: — Нещо странно се случи във връзка с тях тази вечер, мистър Спейд. Някой се обадил в болницата за бърза медицинска помощ и казал, че горе в апартамента им има болно момиче.

— Защо, нямаше ли?

Не, разбира се, нямаше никой. Те излязоха много по-рано.

— Какво да ги правим тези шегаджии — въздъхна Спейд. — Благодаря.

Отиде до телефонната кабина, набра един номер и каза:

— Ало... мисис Перин?... Ефи вкъщи ли е?... Да, ако обичате... Благодаря... Здравей, съкровище. Нещо ново?... Чудесно, чудесно... Потърпи, ще дойда след дваайсет минути... Добре.

След половин час Спейд звънеше на двуетажната тухлена къща на Девето Авеню. Отвори му Ефи. Момчешкото ѝ лице беше уморено,

но усмихнато.

— Здравсти, шефе, влез. — И добави по-тихо: — Ако мама ти наговори нещо, Сам, дръж се както трябва с нея. Много е ядосана.

Спейд се усмихна успокояващо и я потупа по рамото. Тя го хвана за ръката:

— Мис О'Шонеси?

— Не — изръмжа Спейд. — Скроиха ми номер. Сигурна ли си, че беше нейният глас?

— Да.

Той смръщи лице.

— Да, ама се оказа вятър и мъгла.

Тя го вкара в ярко осветена дневна, въздъхна а се отпусна на ръба на един диван, усмихната ведро въпреки умората си. Той седна до нея и попита:

— Всичко наред ли е? Нищо ли не каза за вързопя?

— Нищо. Казах им само онова, което ти ме подучи, я те решиха, че телефонното обаждане е свързано с убийството и че си отишъл да провериш каква е работата.

— Дънди беше ли?

— Не. Хоф, О'Гар и още няколко, които не познавам. И с капитана разговарях.

— Заведоха ли те в участъка?

— Да, и ми зададоха куп въпроси, но всичко беше — ти знаеш — в реда на нещата.

Спейд потри ръце.

— Чудесно. — Сетне се намръщи. — Макар че, ако питаш мен, ще се сетят какво да ме питат, като се срещнем. Във всеки случай проклетият Дънди няма да ме остави на мира, нито пък Брайън. — Сви рамене. — Освен полицията да е идвал някой познат?

— Да — изправи се тя. — Онова момче — дето донесе бележката от Гътман. Не влезе, но полицаите бяха оставили вратата на коридора отворена и аз го зърнах.

— Ти нищо ли не каза?

— Не, разбира се. Ти нали така ми каза. Не му обърнах никакво внимание и като погледнах малко след това, вече го нямаше.

Спейд й се усмихна широко.

— Имала си голям късмет, сестро, че полицаите са дошли преди него.

— Защо?

— Защото е кофти човек — направо отрова. Убитият Джейкъби ли се оказа?

— Да.

Той ѝ стисна ръцете и стана.

— Аз да бягам. А ти — веднага в леглото. Направо си капнала.

Тя стана.

— Сам, какво е...

Спейд я накара да млъкне с ръка върху устата.

— Ще ме питаш в понеделник, Искан да се измъкна, преди майка ти да ме сгази и да ме направи на нищо, задето съм забъркал агънцето ѝ в какви ли не мръсотии.

Минаваше полунощ, когато Спейд се прибра у дома, Пъхна ключа в бравата на входната врата. Зад гърба му зачаткаха токчета. Той пусна ключа и рязко са извърна. По стълбите нагоре към него тичаше Бриджид О'Шонеси. Прегърна го през шията и увисна така, задъхана.

— Ох, вече си мислех, че никога няма да дойдеш.

Лицето ѝ беше измъчено, нещастно, разтърсвано от тръпки, които я тресяха цялата — от глава до пети.

С ръката, която не я придържаше, той отново напипа ключа, отвори вратата и почти я внесе вътре.

— Чакаше ли ме? — попита.

— Да — задъхано отвърна тя. — В един вход... по-горе... на улицата...

— Ще можеш ли сама, или да те нося на ръце?

Тя поклати глава, както я беше захлупила на рамото му.

— Ще се оправя... само да мога... да приседна някъде...

Качиха се с асансьора и влязоха заедно в апартамента. Бриджид най-сетне го пусна и застана до него — задъхана, притиснала две ръце към гърдите си, докато Спейд отключваше вратата, Той запали лампата в антрето. Влязоха. Спейд затвори вратата, прегърна я пак през кръста и я поведе към стаята. Когато бяха само на крачка от нея, лампата вътре изведнъж светна.

Момичето изпищя и се притисна към него.

На прага стоеше дебелият Гътман и им се усмихваше благодушно. От кухнята зад гърба им се появи младият Уилмър. Черните пистолети изглеждаха огромни в мъничките му ръце. От банята излезе Кайро. И той с пистолет в ръка.

— Е, сър — рече Гътман, — ето ни всички на едно място, както сам виждате. А сега да влезем, да се настаним удобно и да поговорим.

ИЗКУПИТЕЛНАТА ЖЕРТВА

Спейд, все така прегърнал Бриджид О'Шонеси, се усмихна едва-едва над главата ѝ и рече:

— Дадено, ще поговорим.

Гътман направи три крачки заднишком, поклащайки се като гъска. Крушовидните му тлъстини се затресоха.

Спейд и момчето влязоха заедно. Момчето и Кайро ги последваха. Кайро се спря на прага. Момчето прибра единия пистолет в джоба си и се приближи плътно зад Спейд.

Детективът погледна през рамо и каза:

— Разкарай се. Няма да ме пребъркаш.

Не мърдай и си затваряй устата — изсъска Уилмър.

Ноздрите на Спейд потрепнаха. Гласът му остана равен:

— Махни се. Ако ме докоснеш, ще те принудя да пуснеш пистолета в действие. Попитай шефа си дали иска да ме застреляш, преди да сме разговаряли.

— Остави го, Уилмър — обади се дебелият и изгледа Спейд строго, сякаш бе любимо, пакостливо дете. — Ама и вие сте много дебелоглав. Хайде да сядаме.

— Предупредих ви, че не понасям това недоносче — рече детективът и поведе Бриджид към канапето до прозорците. Седнаха един до друг, тя — облегла глава на лявото му рамо, той — праметнал лявата ръка през раменете ѝ. Бриджид вече не трепереше и дишаше равно. Появата на Гътман и компанията му сякаш я бяха лишили от способността да се движи и да чувства като живо същество и сега беше безволева като растение, макар да съзнаваше какво става около нея.

Гътман се отпусна в люлеещия се тапициран стол. Кайро избра креслото до масата. Уилмър изобщо не седна. Застана на прага, където преди това стоеше Кайро, отпуснал ръката с пистолета покрай тялото си, и поглеждаше изпод извитите си мигли към мястото, където седеше Спейд. Кайро остави своя пистолет на масата до себе си.

Спейд свали шапката си и я метна на другия край на канапето. После се усмихна широко на Гътман. Отпуснатата му долна устна и присвитите клепачи, съчетани с всички „V“-та на лицето му, придадоха на усмивката похотлив израз, като на сатир.

— Дъщеричката ви има много сладко коремче — рече. — Не е трябвало да го драскате и бодете с карфици.

Усмивката на Гътман беше любезна, макар и леко мазна.

Момчето направи крачка напред и вдигна пистолета до бедрото си. Всички в стаята обърнаха очи към него. В твърде различните погледи, с които го фиксираха Бриджид О'Шонеси и Кайро, имаше — колкото и да бе странно — еднакъв укор, Момчето се изчерви, отстъпи пак назад и загледа изпод мигли, които скриваха очите му, гърдите на Спейд. Изчервяването му беше едва забележимо и мигновено, но изглеждаше изненадващо върху това лице, винаги тъй студено и уравновесено.

Гътман отново насочи към Спейд мазната си усмивка и безизразните си очи. Гласът му беше благо мъркане:

— Да, сър, беше ми жал, но признайте, че си свърши работата.

Веждите на детектива се склочиха.

— Всичко би свършило работа. Съвсем естествено исках да се видя с вас още щом соколът попадна в ръцете ми. Клиентът, плащаш в брой, е винаги добре дошъл. Отправих се за Бърлингем, като очаквах нещо подобно на сегашната ни среща. Откъде да знам, че в това време вие се мотаете — с половин час закъснение и правите безуспешни опити да откриете пак капитан Джейкъби, преди той да ме е открил.

Гътман се изкикоти. В кикота му сякаш нямаше нищо друго освен задоволство.

— Както и да е, сър, ето ни тук на нашата малка среща. Нали това сте искали?

— Точно това. След колко време сте готов да изплатите първата сума, която уговорихме, и да ме освободите от присъствието на сокола?

Бриджид О'Шонеси се изправи рязко и изненадано изгледа Спейд. Той я потупа разсеяно по рамото. Очите му не се откъсваха от Гътмановите, които потрепваха весело между пухкавите понички, служещи му за клепачи.

— Що се отнася до това, сър — рече дебелият и пъхна ръка във вътрешния джоб на самото си.

Кайро, с ръце върху бедрата, се наведе напред, като дишаше тежко с отворена уста. Тъмните му очи бяха като лакирани. Фокусът им постоянно се местеше от лицето на Спейд върху Гътман и обратно.

— Та що се отнася до това, сър — повтори Гътман и извади от джоба си бял плик. Пет чифта очи — тези на момчето, скрити вече само наполовина от гъстите му мигли — се заковаха върху плика. Като го превъртя в издутите си от тлъстина ръце, Гътман погледна първо ненадписаното му лице, после гърба, който не беше запечатан, а само припъхнат. Сетне вдигна глава, усмихна се дружелюбно и го метна в скута на Спейд.

Макар да не беше тежък, белият плик полетя, удари се в долната част на гърдите на Спейд и падна върху бедрата му: Той го вдигна с преднамерено бавни движения и също тъй бавно го отвори с две ръце, като Отдръпна лявата си ръка от рамото на момчето. Пликът съдържаше банкноти от по хиляда долара — гладки, корави и чисто нови, Детективът ги извади и преброи, Бяха десет. После вдигна очи и се усмихна.

— Говорихме за много повече — рече благо.

— Да, сър, говорихме — съгласи се Гътман. — Но това беше преди време. А сега държите в ръцете си истински пари, законните банкноти на тази страна, С един такъв долар можете да купите много повече, отколкото с десет долара на приказки. — Дебелият се затресе в беззвучен смях. Когато кълбетата тлъстини се успокоиха, той додаде малко по-сериозно, но не съвсем: — Сега трябва да делим на повече части. — И той кимна с едрата си глава към Кайро, а в очите му продължиха да играят весели искри. — Казано с две думи, сър, положението се промени.

Докато Гътман говореше, Спейд подреди банкнотите в равна купчинка, върна ги обратно в плика и затъкна гърба. Седна приведен напред, опрял лакти на коленете си, а пликът висеше между краката му, хванат само с два пръста.

— Е, да — подхвърли небрежно. — Вие сега сте повече, но пък соколът е в наши ръце.

Джоуел Кайро произнесе целомъдрено с високия си, тънък гласец, стиснал с грозните си ръце страничните облегалки на креслото,

приведен напред:

— Мисля, че е излишно да ви напомняме, мистър Спейд, че макар да държите сокола, ние от своя страна държим вас в ръцете си.

Спейд се усмихна широко.

— Опитвам се да не се тревожа за това. — И като се изправи и остави плика върху канапето, той се върна към Гътман: — Ще се върнем пак на въпроса за парите. Преди това трябва да се погрижил за нещо друго. Необходима ни е изкупителна жертва.

Дебелият се намръщи, неразбрал за какво става дума, ала Спейд продължи, преди онзи да успее да се обади:

— Трябва да предложим някого на полицията — някой, на когото да лепнат и трите убийства. Ние...

Кайро го прекъсна с възбуден, пресекващ глас:

— Убийствата са две — само две, мистър Спейд. Партньорът ви несъмнено е бил убит от Тързби.

— Добре, две — изръмжа детективът. — Каква разлика? Важното е, че трябва да подхвърлим някого на полицията...

Този път го прекъсна Гътман с уверена усмивка и добродушна категоричност:

— Доколкото вече ви познаваме, сър, няма защо да си правим труда. Полицията ще оставим на вас — сигурни сме, че ще се справите. Едва ли ще имате нужда от некомпетентната ни помощ.

— Значи не сте много наясно с въпроса, щом като така мислите.

— Хайде, хайде, мистър Спейд. Няма да ни убедите, Или не се боите от полицията или не сте в състояние да се справите...

Спейд изпръхтя гръмко. Наведе се напред, облегна пак лакти на коленете си и раздразнено прекъсна дебелия:

— Изобщо не се боя от тях и много добре знам как да се справя. Точно това се опитвам да ви кажа. Единственият начин е да им подхвърлим жертва — някой, на когото да припишат всички бели.

— Признавам, сър, че това е единият начин, по който може да действуваме, но...

— Никакво но! Това е единственият начин. — Очите му светеха като въглени под зачервеното от възбуда чело. Натъртеното място на слепоочието му беше станало моравосиньо. — Много добре знам какво говоря. Минавал съм по този път и още не веднъж ще мина. Имало е случаи, когато съм пращал по дяволите и Върховния съд и пак

ми се е разминавало, за което винаги съм помнил, че един ден ще си платя сметката. И когато този ден дойде, искам да тръгна за полицейския участък, побутвайки пред себе си жертвата: „Заповядайте, господа, вашия престъпник.“ Докато знам, че ще мога да го направя, не ми пука от нищо, мога да покажа среден пръст на всички закони в кодекса. Но не успя ли дори веднъж, с мен е свършено. Засега това не се е случвало. И няма да се случи. По този въпрос не искам да има недоразумения.

Очите на Гътман проблеснаха, мазното им изражение се примеси с леко съмнение, но останалите му черти запазиха подпухналото си розово, усмихнато, самодоволно покритие, а в гласа му нямаше и нотка безпокойство:

— Похвална система сте си изработили, сър, похвална. И ако можехме да я приложим и този път, аз пръв щях да ви кажа: „Придържайте се към нея на всяка цена, сър.“ Но по някакво изключение в този случай тя е неприложима. Така е с блестящите системи. Винаги идва моментът на изключението и мъдрият просто го прави, Такъв е и нашият случай и няма да пропусна да ви изтъкна, че сте твърде добре заплатен именно за да го направите. Може да имате повече неприятности, отколкото ако разполагате с жертва, която да предложите на полицията, но — той се засмя и разпери ръце — вие не сте от хората, които ще се изплашат от малко неприятности. Знаете как да се оправите и в крайна сметка излизате сух от водата каквото и да се случи. — Той сви устни и притвори едно око. — Ще се оправите.

Очите на Спейд вече не бяха благи. Лицето му стана безизразно, мускулите се свиха на бучки.

— Знам какво говоря — произнесе с нисък, преднамерено търпелив глас. — Познавам града и имам свой начин да си играя играта. Вярно е, че бих могъл да ад измъкна сух от водата — този път, — но ако се опитам сетне още веднъж да им пробутам някой номер, така ще ми го върнат, че и майка ми ще заплаче. Затова няма да мине. Вие ще си отлетите за Ню Йорк или Истанбул, или не знам още къде, а аз оставам тук.

— Не се съмнявам обаче — започна Гътман, — че ще успеете...

— Няма да успя — много сериозно рече Спейд. — Няма. Знам го със сигурност. — Той се облегна назад. Лицето му се освети от приятна усмивка, която изтри и безизразното изражение, и свитите на

бучки мускули. — Слушайте, Гътман — заговори бързо, убедително. — Казвам ви кое ще е най-добре за всички ни. Ако не им предоставим жертва, рано или късно ще се натъкнат на данни за сокола — това е сто на сто сигурно. Тогава ще трябва да се криете вдън земя заедно с него — независимо къде се намирате, — а при такова едно положение едва ли ще успеете да разбогатеете от успешната му продажба. Но ако им дадете изкупителна жертва, веднага ще престанат да се ровят.

— Точно там е въпросът, сър — отвърна дебелият, а безпокойството му все още прозираше, но само в очите, и то едва-едва. — Ще престанат ли да се ровят? Дали въпросната изкупителна жертва няма да им послужи за прясна следа, която да ги наведе на сокола? От друга страна, не ви ли се струва, че вече са мирисали и че най-добре ще направим, ако не раздухваме огъня?

— Господи! — На челото на Спейд започна да се издува една раздвоена вена. Представа си нямате за нищо! — Гласът му беше като схванат. — Те не пасат трева, Гътман. Просто са се спотаили и изчакват. Опитайте се да го проумеете. Напъхал съм си главата в торбата и те много добре го знаят. Няма нищо против, стига да действувам както трябва, когато му дойде времето. Ако ли не — да му мисля. — Гласът му отново стана настойчив. — Слушайте, Гътман. На всяка цена трябва да им подхвърлим жертва, Няма друг начин. Да им дадем недоносчето — кимна той добродушно към застаналото на прага момче. — В края на краищата той наистина ги е застрелял — и Тързби, и Джейкъби, — нали така? Пък и сякаш е правен по поръчка за целта. Да му прикачим нужните доказателства и да им го връчим.

Момчето помръдна леко ъгълчетата на устните си, което можеше да мине за миниатюрна усмивка. Това бе единственото въздействие, което предложението на Спейд има върху него. Джоуел Кайро бе отворил широко уста и очи, мургавото му лице бе прежълтяло от изумление. Дишаше през устата си, закръглените му женствени гърди се издигаха и спадаха, докато се пулеше срещу детектива, Бриджид О'Шонеси се бе отдръпнала, за да може да го вижда по-добре. Зад смаяното объркване на лицето ѝ се таеше истеричен смях.

Гътман остана неподвижен и дълго време лицето му не изразяваше нищо, Сетне реши да се засмее. Смя се сърдечно и продължително и спря чак когато мазните му очи попиха част от веселието. Щом престана да се друса, рече:

— Голям образ сте, сър, няма що! Извади носна кърпа и попи очите си. — Да, сър, човек никога не знае какво ще кажете или направите в следващия момент и само едно е сигурно — че ще изненадате всички.

— Няма нищо смешно. — Спейд сякаш не се засегна от смеха му и изобщо не бе впечатлен от нищо. Говореше като човек, който се опитва да вразуми своеволен, но разумен приятел. Това е най-доброто, на което можем да заложим. Ако го има в ръцете си, полицията няма да...

— Но, драги — възпротиви се Гътман. — Толкова ли не виждате? Ако и през ум ми минеше да постъпя по този начин... Но и това е нелепо. Уилмър за мен е като същински син. Ако обаче изобщо си помислех да ви послушам, как смятате — кое ще му попречи да разкаже на полицията всичко, което знае за сокола?

Спейд се усмихна с непослушни устни.

— Ако се наложи, ще бъде убит при съпротива на властите да го арестуват. Но дотам няма да се стигне. Ако ще да прегракне от приказки — обещавам ви, че никой няма да обърне внимание и на една негова дума. Толкоз мога да уредя, и то много лесно.

Розовата плът, покриваща челото на Гътман, се набразди, Той наведе глава, при което многобройните му брадички се сплескаха върху яката на ризата му, и попита:

— По какъв начин? — Сетне рязко — при което всичките му тлъсти сфери се задрусаха и заудряха една ъ друга — той вдигна глава, извърна се, за да погледне момчето, и се изсмя гръмогласно. — Какво ще кажеш, а, Уилмър? Нали е смешно?

Очите на момчето метнаха студени кестеняви мълнии изпод гъстите мигли. То изсъска членоразделно: — Много смешно — кучия му син.

— Как се чувствуваш, съкровище? — обърна се Спейд към Бриджид О'Шонеси. — По-добре ли си?

— Много по-добре, само че — тя сниши глас — много съм уплашена.

— Няма защо — небрежно изрече той и сложи ръка на обутото ѝ със сив чорап коляно. — Нищо лошо няма да се случи. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Сега не, благодаря. — Тя отново заговори шепнешком. — Внимавай, Сам.

Спейд се усмихна широко и погледна към Гътман, който от своя страна не сваляше очи от него. Дебелият се усмихна любезно, известно време нищо не каза, сетне повтори:

— По какъв начин?

Спейд не разбра.

— Какво по какъв начин?

Гътман прецени, че трябва пак да се смее, а после да даде обяснение:

— Ами, сър, ако предложението ви, така да се каже, е сериозно, най-малкото, което можем да направим от чиста учтивост, е да ви изслушаме. По какъв начин ще уредите Уилмър — тук той направи пауза, за да се посмее отново — да не може да ни навреди?

Спейд поклати глава.

— Не, няма да се възползвам от ничия учтивост, колкото и да е чиста. Оставете това.

Дебелият нагърчи тлъстите сфери на лицето си.

— Хайде, недейте така — запротестира той. Определено ме карате да се чувствам неудобно. Не биваше да се смея, за което коленопреклонно ви моля за прошка. Не бих искал да си мислите, че се подигравам на предложенията ви, мистър Спейд, колкото и да не съм съгласен с вас. Знаете, че дълбоко уважавам и дори се прекланям пред вашата съобразителност. Имайте предвид, че не виждам по какъв начин бихме могли да приложим на практика това ваше предложение, дори ако пренебрегнем факта, че Уилмър ми е повече от син, макар да не е моя плът и кръв, но ще сметна за голяма лична услуга, а също така за знак, че сте приели извиненията ми, ако ни обясните по-подробно.

— Имате право — съгласи се Спейд. — Брайън е като всички прокурори — повече го интересува как ще изглежда активът му черно на бяло, отколкото всичко друго. По-скоро би се отказал от някой случай със съмнително успешен изход, отколкото да рискува несполука. Не знам предумишлено да е лепвал обвинение на човек, за когото е знаел, че е невинен, но не си го представям да си внуши, че е невинен, ако има възможност да докопа или да нагоди доказателства, че човекът е виновен. За да е сигурен, че ще получи присъда срещу един, той е готов да си затвори очите и да пусне на свобода пет-шест

не по-малко виновни съучастници — ако има опасност да обърка цялото си дело при опита да ги осъди. Ние ще го поставим именно пред такъв избор и той с готовност ще нагълта всичко, което му поднесем. Соколят изобщо няма да го интересува. Ще си затвори очите пред всичко и ще убеди сам себе си, че приказките на недоносчето са врели-некипели, опит да го объркат. Тази страна на въпроса оставете на мен. Ще го убедя, че ако вземе да чопли, където не му е работата, и прави опити да прибере всички, замесени в случая, тогава цялото му дело ще се запъне и съдебните заседатели ще се оплетат като пилета в калчища. Ако, от друга страна, си гледа само недоносчето, ще успее да му осигури присъда и със затворени очи.

Гътман бавно заклати глава наляво-надясно, усмихнат широко, с което явно искаше да покаже, че най-добродушно не одобрява тези думи.

— Не, сър, боя се, че няма да стане, в никой случай няма да стане. Не виждам как дори този ваш прокурор ще направи връзката между Тързби, Джейкъби и Уилмър, без да...

— Не сте запознат с начина на мислене на прокурорите — прекъсна го Спейд. — Случаят с Тързби е от лесен по-лесен. Той беше професионален гангстер, телохранител, също като вашия Уилмър. Брайън дори си има вече теория по този въпрос. Всичко ще мине по мед и масло. Боже мой! Недоносчето може да бъде обесено един-единствен път. Защо да го съдят за убийството на Джейкъби, след като вече ще бъде осъден за убийството на Тързби? Делото просто ще отиде в архив, след като му пришият каквото си решат, и точка по въпроса. Ако е използвал един и същ пистолет и в двата случая, което е много вероятно, експертизата ще докаже това и всички ще останат доволни.

— Да, ама... — започна Гътман, но млъкна, за да погледне момчето.

То беше тръгнало към средата на стаята със скована походка, с леко разкрячени крака и спря между Гътман и Кайро.

Приведе се напред от кръста, раменете му се повдигнаха. Пистолетът висеше все така отпуснато в ръката му, но кокалчетата на пръстите му бяха побелели върху ръкохватката. Другата му ръка бе стисната силно в юмрук. Подчертаната младоликост на лицето му правеше особено зловеща — дори нечовешка — нажежена та до бяло омраза и ледената ненавист в погледа му.

— Копеле мръсно, стани веднага и си вземи пицкова! — рече то на Спейд с глас, пресекващ от силни чувства.

Детективът му се усмихна. Не широко, но затова пък си личеше, че се забавлява съвсем истински.

— Ставай, копеле, и стреляй, ако ти стиска! — настоя момчето. — Търпях, каквото можах, вече край!

Искреното веселие в усмивката на Спейд се засили. Той погледна към Гътман.

— Младата кръв на Дивия запад — рече с глас, който то много отиваше на усмивката му. — Може би е редно да го предупредите, че ще навреди на бизнеса ви, ако ме застреля, преди да сте докопали сокола.

Опитът на Гътман да се усмихне излезе безуспешен, но той все пак запази гримасата върху лицето си, което изби на петна. Облиза със сух език сухите си устни. Гласът му се оказа прекалено стържещ и прегракнал за укорителния бащински тон, който се опита да постигне:

— Престани, Уилмър. Без глупости. Не бива да придаваш такова значение на думите му. Ти...

Без да откъсне очи от Спейд, момчето проговори сподадено, като помръдваше само ъгълчето на устата си:

— Тогава го накарай да ме остави на мира. Ако продължава, ще му светя маслото и нищо няма да ме спре.

— Стига, Уилмър — рече Гътман и се обърна към Спейд: — Планът ви, сър, както изтъкнах от самото начало, е неосъществим. — Той вече контролираше и лицето, и гласа си. — Да не говорим повече за това.

Спейд местеше поглед от единия към другия. Вече не се усмихваше. Лицето му бе лишено от всякакво изражение.

— Ще говоря каквото си искам — заяви той.

— Да, разбира се — побърза да го успокои дебелият. — Това е една от чертите ви, на които винаги съм се възхищавал. Но въпросът, както вече казах, е без практическо приложение, затова е напълно излишно да продължаваме да го обсъждаме, сам виждате.

— Нищо не съм видял — упорствуваше Спейд. — Нито ме накарахте да видя, нито ще ме накарате. — И той изгледа намръщено дебелия. — Да се разберем веднъж завинаги. Има ли смисъл да

разговарям с вас? Мислех, че вие дърпате конците. Ако ще разговарям с недоносчето, знам как да го направя.

— Но, моля ви, сър — рече Гътман. — С пълно право преговаряте с мен.

— Добре тогава. Имам и друго предложение. Не е на висотата на първото, но е за предпочитане пред нищо. Искате ли да го чуете?

— Обезателно.

— Дайте им Кайро.

Левантинецът чевръсто грабна пистолета, който лежеше на масата до него. Стисна го с две ръце в скута си. Дулото му сочеше към пода, малко по посока на канапетото. Лицето на Кайро отново прежълтя. Черните му очи взеха да се стрелкат от Спейд към Гътман и обратно. Поради непрозрачността си изглеждаха плоски, двуизмерни.

Гътман, с физиономия, сякаш не е чул добре или не вярва на ушите си, попита:

— Какво да направя?

— Да предадете на полицията Кайро.

Дебелият понечи да се разсмее, но се въздържа. В крайна сметка възкликна с несигурен глас:

— За бога!

— Недоносчето е за предпочитане — продължи Спейд. — Кайро не е гангстер и пистолетът му е с по-малък калибър, отколкото онзи, с който са били застреляни Тързби и Джейкъби. Ще имаме повече главоболия с него, но е пак по-добре, отколкото ако не им дадем никого.

Кайро изквича с пресекващо от възмущение гласче:

— А какво ще кажете, ако предадем вас, мистър Спейд, или мис О'Шонеси? Какво ще кажете за това, щом като така твърдо сте решили да им връчите някого?

Спейд му се усмихна и отговори с равен глас:

— Нали искате сокола? Той е в мен. Изкупителната жертва влиза в цената, която искам. А що се отнася до мис О'Шонеси — безразличният му поглед се плъзна по пребледнялото ѝ озадачено лице, спря се пак на Кайро и той сви едва-едва рамене, — ако смятате, че ще е подходяща за ролята, готов съм да преговарям с вас.

Момичето вдигна ръце към гърлото си, от което излезе кратък сподавен вик, и се отдръпна още повече от него.

Кайро, чието лице и тяло се гърчеха от възбуда, възкликна:

— Изглежда, забравяте, че положението ви не позволява да настоявате за каквото и да било!

Спейд се изсмя — кратко, грубо и подигравателно.

— Моля ви, господа — намеси се Гътман с глас, в който твърдостта се опитваше да прозвучи мазно. — Да запазим дружеската основа на разговора ни. В думите на мистър Кайро обаче — продължи той към Спейд — има нещо вярно. Трябва да имате предвид...

— Трябва... друг път! — Спейд изплю думите с грубиянска небрежност, която им придаде повече тежест, отколкото ако бе наблегнал на тях чрез драматично извисяване на гласа. — Как ще се доберете по птицата, ако ме убиете? И след като знам, че не можете да си позволите да ме убиете, преди да сте я получили, по какъв начин си въобразявате, че ще ме сплашите, за да ви я дам?

Гътман наклони глава на една страна, за да обмисли тези въпроси. Очите му блестяха под набръчканите клепачи. След малко отговори любезно:

— Освен убийството и заплахата за убийство, сър, има и други убедителни средства.

— Така — съгласи се Спейд, — но те не вършат работа, ако зад тях не се крие заплахата от смъртта, която да държи жертвата в подчинение. Разбирате ли ме? Ако опитате нещо, което не ми допада, аз няма да стоя със скръстени ръце. Ще ви принудя или да се откажете от него, или да ме убиете, като през цялото време ще знам, че няма да посмеете да ми теглите куршума.

— Разбирам — изкикоти се Гътман. — Положението изисква внимателно обмисляне и от двете страни, защото, както сигурно ви е известно, сър, като се разгорещят, хората често забравят основни неща и допускат чувствата им да вземат връх над здравия разум. Спейд също се усмихна ласкаво.

— Това именно е умението, което се изисква от мен — да играя достатъчно сигурно и грубо, за да ви водя за носа, като същевременно внимавам да не ви вбеся, та да ме пречукате, пък ако ще после да си късате косите.

— Голям образ сте, сър — възхити се Гътман.

Джоуел Кайро скочи от креслото, в което седеше, и заобиколи момчето и люлеещия се стол на Гътман. Наклони се над ухото на

дебелия и като прикриваше уста с ръката, в която не държеше пистолета, му прошепна нещо. Гътман го изслуша внимателно, с притворени очи.

Спейд се усмихна широко на Бриджид О'Шонеси. Устните ѝ се опънаха едва-едва в отговор, но очите ѝ не претърпяха промяна — останаха все тъй замаяни, втренчени.

— Бас ловя, момчето ми, че в момента те продават — обърна се Спейд към Уилмър.

Той не отговори. Коленете му така се разтрепераха, че разклатиха крачолите на панталоните му.

— Не се оставяйте да ви повлияят пицовите на тези джобни гангстерчета — рече детективът на Гътман.

Дебелият отвори очи. Кайро спря да му шепне и застана прав зад люлеещия се стол.

— Имам вече опит — мога да ги отнема и на двамата, така че в това отношение няма да има затруднения — продължи Спейд. — Недоносчето е...

Със задавен от безразсъдна ярост глас момчето извика:

— Добре тогава! — И вдигна рязко пистолета пред гърдите си.

Гътман метна пухкава дебела ръка към китката му, сграбчи я и натисна надолу оръжието, докато разплутото му тяло се надигаше панически от люлеещия се стол. Джоуел Кайро притича от другата страна на момчето и го хвана за ръката, в която нямаше пистолет. Двамата започнаха да се боричкат с младото гангстерче, притискаха надолу ръцете му, докато то напразно се опитваше да ги изтръгне от здравата им хватка. До слуха на Спейд достигаха откъслечни думи, фрагменти от нечленоразделните крясъци на момчето: „... дадено... пусни... копеле... маслото...“, многократно повтаряното от Гътман „Хайде, Уилмър, престани“ и молбите на Кайро „Моля те, недей!“, и „Недей така, Уилмър!“

С неподвижно лице и замъглени очи детективът стана от канапето и се приближи до тримата. Момчето, неспособно да се справи с натиска, който упражняваха отгоре му, бе престанало да се съпротивлява. Кайро продължаваше да го държи за ръката, застанал малко пред него, и му говореше нещо успокоително. Спейд леко бутна левантинеца встрани и заби левия си юмрук в брадата на момчето. Главата му се отметна рязко назад — доколкото това бе възможно със

сковани ръце — и пак се върна в предишното положение. Гътман започна отчаяно: „Ей, какво...“, докато Спейд фрасна момчето и с десния си юмрук.

Кайро пусна ръката му и го остави да се стовари върху огромния кръгъл корем на Гътман. Сетне левантинецът се метна към детектива и взе да дере лицето му с ноктите на двете си ръце, Спейд издиша шумно и го отблъсна. Кайро пак се нахвърли отгоре му. Очите му бяха пълни със сълзи, устните му мърдаха гневно, макар от устата му да не излизаше нито звук.

Спейд се засмя, изръмжа „Ах, каква си досада!“ и го зашлеви по бузата с опакото на ръката си. Шамарът го залепи за масата. Кайро си възвърна равновесието и за трети път се нахвърли върху детектива, който го спря само като опря длани в лицето му.

По-късите ръце на Кайро не успяха да се доберат до лицето на Спейд и той го заудря по ръцете.

— Престани — изръмжа детективът. — Престани, защото ще ти причиня болка.

— Голям страхливец такъв! — изкрещя дребното човече и отстъпи назад.

Спейд се наведе, за да вдигне пистолета на Кайро от пода, а сетне и този на момчето. Изправи се, като ги държеше и двата в лявата си ръка, провесени с дулата надолу, закачени за предпазителите на спусъците за дългия му показалец.

Гътман беше сложил Уилмър да седне в люлеещия се стол и сега го гледаше с тревожни очи. Лицето му бе свъсено, колебливо. Кайро коленичи до момчето и взе да разтрива безжизнено отпуснатата му ръка.

Спейд опипа с пръсти брадичката му.

— Счупено няма — съобщи. — Да го сложим да легне на канапето.

Подпъхна дясната си ръка под ръката на момчето, зад гърба му, а лявата под коленете му, вдигна го без видимо усилие и го отнесе на дивана. Бриджид О'Шонеси побърза да стане. С дясната си ръка Спейд потупа дрехите на малкия, откри втория пистолет, прибави го към първите два и обърна гръб на канапето. Кайро вече седеше при главата на Уилмър.

Спейд подрънка пистолетите един о друг и усмихна весело на Гътман.

— Ето ни изкупителната жертва — рече.

Лицето на Гътман бе посивяло, очите му бяха замъглени. Той изобщо не погледна детектива. Беше вперил очи в пода и мълчеше.

— Без повече глупости — предупреди Спейд. — Оставихте Кайро да ви шепне на ухото и държахте момчето, докато аз го нокаутирах. Не ми излизайте пак със смях, защото може да ви застрелям.

Гътман размърда крака върху килима, но продължи да мълчи.

— А втората страна на въпроса е, че или ще се съгласите още сега на минутата, или ще ви предам на полицията и вас, и проклетия ви сокол — продължи Спейд.

Гътман вдигна глава и промърмори през зъби:

— Това не ми харесва, сър.

— Аз и не очаквам да ви хареса. Е?

Дебелият въздъхна, направи кисела физиономия и отвърна тъжно:

— Добре, ваш е.

— А така! — рече Спейд.

РЪКАТА НА КЕМИДОВ

Момчето лежеше по гръб на дивана и ако не беше дишането, малкото му телце напълно би наподобявало труп. Джоуел Кайро седеше наведен над не го, разтриваше му бузите и китките, приглаждаше назад косата му, шепнеше му, взиращо се тревожно е неподвижното бледо лице.

Бриджид О'Шонеси стоеше в тясното пространство между масата и стената. Беше долепила една ръка о масата, другата притискаше към гърдите си. Прехапала долната си устна, тя мятеше крадешком погледи към Спейд — всеки път, когато той не я гледаше. А щом я погледнеше, отместваше очи към Кайро и момчето.

Лицето на Гътман постепенно губеше тревожното си изражение и възвръщаше розовия си цвят. Беше пхнал ръце в джобовете на панталоните си. Стоеше с лице към Спейд и го гледаше безпристрастно.

Спейд, като подрънкваше разсеяно пистолетите един о друг, кимна към гърба на Кайро и попита дебелия:

— Той дали няма да се възпротиви?

— Не знам — кротко отвърна Гътман. — Тази страна на въпроса оставям изцяло на вас, сър.

Усмивката на детектива подчерта още повече острата форма на брадичката му.

— Кайро — повика той. Левантинецът погледна през рамо. Тъмното му лице се бе сбръчкало от безпокойство. — Остави го за малко да си почине — продължи Спейд. — Ще го предадем на полицията, но преди да дойдат, трябва да уточним някои подробности.

— Не мислите ли, че и без това му причинихте достатъчно злини? — попита Кайро с горчивина в гласа.

— Не — отговори Спейд.

Левантинецът стана от канапето и се приближи до дебелия.

— Моля ви, мистър Гътман, недейте — замоли го той. — Сам разбирате, че...

— Вече е решено — прекъсна го Спейд. — Въпросът е вие как ще постъпите при това положение. Ще се включите ли с нас, или ще излезете от играта?

Макар усмивката на Гътман да беше леко тъжна, дори печална, той кимна в знак на съгласие.

— И моята душа се бунтува — осведоми той левантинеца, — но засега нямаме друг избор. Наистина нямаме.

— Е, Кайро? — настоя Спейд. — С нас или без нас?

Кайро облиза устни и бавно се извърна към детектива.

— Ами ако... — Той преглътна. — Имам ли? Мога ли да избирам?

— Можете — най-сериозно го увери Спейд. — Но трябва да знаете, че ако отговорът е без нас, ще ви предадем на полицията заедно с вашето приятелче.

— Е, стига, мистър Спейд — запротестира Гътман. — Това не е...

— Как да не е! Да не би да го пуснем да си върви? Или с нас, или с него в затвора. Не можем да оставим кой знае колко въпроса без отговори. — Той се озъби недоволно на Гътман и избухна: — Господи! За пръв път ли крадете? Големи сте мухльовци! Защо не паднете на колене да се помолите на дядо боже? — И като обърна озъбената си физиономия към Кайро, изръмжа: — Е? Кое избирате?

— Щом като нямам избор... — Тесните рамене на левантинеца се свиха леко в жест на безнадеждност. — С вас.

— Добре — рече Спейд и погледна дебелия и Бриджид О'Шонеси. — Седнете.

Момичето приседна предпазливо на ръба на канапето до краката на Уилмър, който все още не беше дошъл в съзнание. Гътман се върна при люлеещия се тапициран стол, а Кайро седна пак в креслото. Спейд остави пистолетите на масата и седна отгоре ѝ съвсем до тях. Погледна ръчния си часовник и рече:

— Два часът. Не мога да получа сокола преди да се е съмнало или поне преди осем часа. Имаме предостатъчно време, за да се разберем по всички точки.

Гътман се изкашля.

— Той къде е? — попита и побърза да добави: — Всъщност това не ме интересува, сър. Искях само да кажа, че за всички

заинтересовани ще е по-добре, ако не напускаме стаята, преди да сме си свършили работата. — Той погледна канапето, после рязко прехвърли очи върху Спейд. — Пликът във вас ли е?

Спейд поклати глава, погледна към канапето, сетне момичето. Усмихна се само с очи и рече:

— Мис О'Шонеси го взе.

— Да, у мен е — потвърди тя шепнешком и пхна ръка във вътрешния джоб на палтото си. — Вдигнах го от...

— Добре — рече Спейд. — Дръж го и не го давай на никого. — После се обърна към Гътман: — Няма да е необходимо да напускам стаята. Мога да уредя да донесат сокола тук.

— Би било чудесно — измърка дебелият. — Тогава, сър, ще ни го връчите срещу десетте хиляди долара и Уилмър и ще ни дадете два часа да се измъкнем от града, преди да го предадете на властите.

— Няма да ви се наложи да бягате — рече Спейд. — Всичко ще бъде уредено без грешка.

— Възможно е, сър, но бихме се чувствували по-сигурно, ако не сме в града, когато прокурорът започне да разпитва Уилмър.

— Както желаете — отвърна Спейд. — Ако искате, и цял ден мога да го държа тук. — Той започна да си свива цигара. — А сега да уточним подробностите. Защо е застрелял Тързби? А също така защо, къде и как е теглил куршума на Джейкъби?

Гътман се усмихна снизходително, поклати глава и измърка:

— Хайде, хайде, сър. Не искате ли прекалено много? Дадохме ви парите и Уилмър. С това изпълнихме нашата половина от споразумението.

— Съвсем не искам много — настоя Спейд и вдигна запалка към цигарата си. — Говорехме за изкупителна жертва, а каква изкупителна жертва ще е, ако не е в състояние да изкупи нищо? А за целта трябва да знам кое как е станало. — Той свъси вежди. — Какво толкова сте се запревземали? Положението ви съвсем няма да е кой знае колко розово, ако му оставите вратичка да се измъкне.

Гътман се наведе напред и заклати тлъст показалец към пистолетите на масата, до крака на Спейд.

— Има предостатъчно доказателства за вината му, сър. И двамата са били застреляни с това оръжие. За полицейските експерти не представлява никаква трудност да установят, че куршумите и в двата

случая са били изстреляни от тях. Много добре знаете — сам го казахте. А това, доколкото ми е известно, е напълно достатъчно, за да се докаже вината му.

— Възможно е — съгласи се Спейд. — Но работата е далеч по-сложна и аз трябва да знам точно как е станало всичко, за да мога да замажа онези точки, които не пасват.

Очите на Кайро бяха станали кръгли, яростни.

— Очевидно забравяте, че ни уверявахте колко просто ще е за вас да уредите всичко — намеси се той, Сетне обърна възбуденото си мургаво лице към Гътман: — Виждате ли! Съветвах ви да не се съгласявате. Не мисля, че...

— Какво мислите и двамата, няма абсолютно никакво значение — грубо го прекъсна детективът. Прекалено е късно за това и сте нагазили до шия в калта. Защо е убил Тързби?

Гътман сплете пръсти на шкембето си и се залюля на стола. И усмивката, и гласът му бяха неприкрито унили:

— Вие сте изключително труден човек, ако ми позволите да се изразя най-меко. Започвам да мисля, че сгрешихме, като ви забъркахме в тази история. Да, сър, точно така мисля.

Спейд махна небрежно с ръка.

— Не сте изгубили нищо. Получавате сокола, без да попаднете в затвора. Какво друго искате? — Той вмъкна цигарата в ъгъла на устата си и рече през нея: — Във всеки случай сега поне знаете как стоят нещата. Та защо е убил Тързби?

Гътман спря да се люлее.

— Тързби беше известен главорез и съдружник на мис О'Шонеси. Ние бяхме сигурни, че ако го премахнем по този начин, тя може да се замисли и евентуално да реши, че е за предпочитане в крайна сметка да заглади недоразуменията си с нас. Освен това я оставяхме без защитника, който не подбираше много средствата си. Виждате ли, сър, че започвам да ставам откровен с вас?

— Да. Продължавайте в този дух. Не мислехте ли, че соколът може да а в него?

Гътман поклати глава и кръглите му бузи се раздрусаха.

— И за миг дори не го допуснахме. — Той се усмихна неволно. — Имахме преимущество да познаваме мис О'Шонеси достатъчно добре и макар тогава да не ни беше известно, че в Хонконг е дала

сокола на капитан Джейкъби, за да го пренесе дотук на „Ла Палома“, докато те го изпреварват с по-бърз кораб, и през ум не ни мина, че ако един от тях знае къде е птицата, то този някой е Тързби. Спейд кимна замислено и попита:

— А не се ли опитахте да преговаряте с него, преди да му светите маслото?

— Разбира се, че се опитахме, сър. Аз самият разговарях с него същата нощ. Уилмър го беше открил два дни преди това и се бе опитал да го проследи до мястото на срещата му с мис О’Шонеси, но Тързби се оказа твърде хитър, макар и да не подозираше, че го следят. Така че вечерта Уилмър отиде в хотела му, разбра, че не си е в стаята, и го причака отвън. Предполагам, че Тързби тъкмо се е прибирал, след като е убил партньора ви. Както и да е, Уилмър го доведе при мек. Но не можах да го вразумя. Най-твърдоглаво бе реч шил да остане предан на мис О’Шонеси. Така че, сър, Уилмър го последва обратно в хотела и по пътя си свършил работата.

Спейд се замисли.

— Звучи правдоподобно. А сега, как стана с Джейкъби?

Гътман изглежда детектива със сериозни очи и рече:

— Убийството на капитана е изцяло грешка на О’Шонеси.

Момичето извика сподавено „ох“ и вдигна ръка към устата си. Гласът на Спейд беше гърлен, равен.

— Това сега е без значение. Разкажете ми как стана.

Като метна хитър поглед към детектива, дебелият се усмихна и започна:

— Ами, както знаете, Кайро се свърза с мен — аз пратих да го повикат, след като онази нощ, или по-скоро сутрин, го пуснаха от полицията. — Той адресира усмивката си към левантинеца. — Мистър Кайро разсъждава много трезво, „Ла Палома“ беше негово хрумване. Забелязал във вестника обявата за нейното пристигане и си спомнил, че в Хонконг до него достигнали слухове за срещи между Джейкъби и мис О’Шонеси. Били ги виждали заедно. Това става по времето, когато се опитвал да я открие, и отначало дори си мислел, че е отпътувала с „Ла Палома“, макар по-късно да разбрал, че не е така. Така че, като видял обявата във вестника, се досетил какво е станало: дала птицата на Джейкъби да ѝ я докара дотук. Капитанът естествено не е знаел какво носи. Мис О’Шонеси е твърде дискретна, за да му се довери. —

Той озари момичето с усмивката си, залюля се два пъти на стола и продължи: — Тримата с мистър Кайро и Уилмър подсетихме капитан Джейкъби и имахме късмета да варим мис О'Шонеси при него. Съвещанието ни в много отношения се оказа трудно, но някъде към полунощ успяхме да убедим мис О'Шонеси да постигне съгласие с нас, или поне така си мислехме. Сетне слязохме от кораба и аз се запътих към хотела си, където трябваше да връча на мис О'Шонеси известна сума пари та да получа птицата. Но, сър, ние, мъжете, сме прекалено самонадеяни, щом си въобразяваме, че можем да с справим с нея. Пътюм тя, капитан Джейкъби и птицата се изплъзнаха измежду пръстите ни. — Той се засмя весело. — И при това много хитро го направиха, сър.

Спейд погледна момичето и срещна големите му тъмни очи, в които се четеше молба.

— А преди да тръгнете, теглихте кибрита на кораба, така ли? — попита той Гътман.

— Съвсем не нарочно, сър — отвърна дебелият. — Макар че, трябва да призная, ние — или по-скоро Уилмър — носим отговорността за пожара. Той претърсваше кораба, за да открие сокола, докато ние преговаряхме в каютата, и сигурно е бил небрежен с кибрита.

— Чудесно — одобри Спейд. — Ако се наложи да му припишем убийството на Джейкъби, ще можем да му лепнем и едно обвинение в подпалвачество. Това е добре. А сега как стана така, че го застреляхте?

— Ами, сър, ние цял ден препускахме из града, за да ги намерим, и най-сетне днес следобед попаднахме на следите им. Отначало не бяхме много сигурни. Знаехме само, че сме открили апартамента на мис О'Шонеси. Но като се ослушахме през вратата, чухме ги да се движат отвътре, затова натиснахме звънеца. Тя попита „кой е?“ и ние ѝ казахме — през вратата, — но в същия миг чухме отварянето на прозорец. Естествено, веднага се досетихме какво означава това. Затова Уилмър хукна с все сили надолу по стълбите, за да мине отзад и да държи под око аварийната стълба. А като се втурнал в уличката, сблъскал се гърди в гърди с капитана, който тичал със сокола под мишница. Положението не било никак розово, но Уилмър се справил възможно най-добре. Стрелял в Джейкъби — няколко пъти, — но той

се оказал прекалено як и нито се строполил, нито изпуснал пакета, а на всичко отгоре бил твърде близо до Уилмър и момчето не успяло да се отдръпне от пътя му. Капитанът го съборил на земята и продължил да бяга. Всичко това става посред бял ден, нали разбирате — днес следобед. Когато Уилмър се изправил на крака, насреща му по уличката се задавал полицай. Затова нямало как — отказал се от преследването. Мушнал се в отворената задна врата на съседната на „Коронет“ къща, излязъл оттам на улицата и се качи при нас. И слава богу, че никой не го видял. И ето, сър, че отново бяхме в глуха линия. След като затворила прозореца подир Джейкъби, мис О’Шонеси ни отвори вратата на двамата с Кайро и тя... — Той млъкна за миг и се усмихна на някакъв спомен. — Склонихме я — това е думата, която търсех, сър — да ни каже, че е наредила на Джейкъби да отнесе сокола на вас. Вероятността да стигне жив чак до кантората ви беше нищожна, дори ако полицията не го прибере, но друга възможност няхаме. Така че за втори път склонихме мис О’Шонеси да ни окаже малка помощ. Ние... хм... я убедихме, така да се каже, да ви се обади по телефона, за да ви измъкне от кантората преди пристигането на Джейкъби, като същевременно изпратихме Уилмър по петите му. За жалост бяхме изгубили твърде много време, докато вземем решението и склоним мис О’Шонеси да...

Момчето на канапето изстена и се обърна на една страна. Очите му няколко пъти се отвориха и затвориха. Момичето скочи и отново застана между масата и стената.

— ... да ни сътрудничи — побърза да довърши изречението Гътман. — Така че соколът попадна в ръцете ви, преди да се доберем до вас.

Момчето стъпи с единия крак на пода, повдигна се на лакът, отвори широко очи, спусна и другия си крак, седна и се огледа наоколо. Когато погледът му се фокусира върху Спейд, обърканото изражение напусна очите му.

Кайро стана от креслото и се приближи до него. Сложи ръка на рамото му и понечи да каже нещо. Момчето се изправи рязко, като отмахна ръката от себе си. Обиколи с поглед стаята и отново се втренчи в Спейд. Лицето му беше каменно, а тялото му се стегна до такава степен, че изглеждаше смалено.

Спейд, седнал на ръба на масата и като поклащаше небрежно крака, рече:

— Виж какво, малкия. Ако ми налетиш, ще те ритна в лицето. Така че, ако искаш да оцелееш, седни, мълчи и се дръж прилично.

Момчето погледна Гътман. Дебелият му се усмихна благо и каза:

— Уилмър, момчето ми, съжалявам, че се налага да се разделя с теб, но държа да ти кажа, че те обичам като собствен син. Само че, бога ми, ако изгубя син, може да имам друг, докато малтийският сокол е уникален.

Спейд се засмя.

Кайро се приближи до момчето и зашепна нещо на ухото му. Без да откъсва студените си кафяви очи от лицето на дебелия, то пак се отпусна на канапето. Левантинецът седна до него.

Въздишката на Гътман не повлия върху благостта на усмивката му.

— Младите просто не си дават сметка за някои неща — обърна се той към Спейд.

Кайро отново бе преметнал ръка през раменете на Уилмър и му шепнеше в ухото. Спейд се усмихна широко на Гътман и се обърна към Бриджид О'Шонеси:

— Ще бъде много мило от твоя страна, ако видиш в кухнята какво има за ядене и ни го донесеш с много кафе. Нали ще бъдеш тъй добра? Не ми се иска да оставям гостите си сами.

— Да, разбира се — рече тя и се запъти към вратата.

Гътман спря да се люлее на стола.

— Един момент, миличка — вдигна той пухкава тлъста ръка. — Не е ли по-добре да оставите плика в стаята? Може случайно да го омазните в кухнята.

Момичето погледна въпросително Спейд. Той рече безразлично:

— Парите са си все още негови.

Бриджид бръкна във вътрешния джоб на палтото си, извади плика и го подаде на детектива. Той го хвърли в скута на дебелия с думите:

— Защо не седнете отгоре му, като толкоз ви е страх да не го изгубите?

— Не ме разбрахте правилно — мазно отвърна Гътман. — Съвсем не е такава работата — просто бизнесът си е бизнес и трябва

да се върши по подобаващ начин. — Той отвори плика, извади банкнотите от по хиляда долара, преброи ги и се засмя тихичко, от което шкембето му заподскача. — Ето например тук са само девет банкноти — разпръсна ги върху дебелиите си колене и бедра. — А бяха десет, когато ви ги връчих, както много добре знаете. — Усмивката му беше широка, жизнерадостна и победоносна.

Спейд погледна Бриджид О'Шонеси.

— Е?

Тя заклати отрицателно глава, много силно. Нищо не каза, макар устните ѝ да помръднаха, сякаш правеше безуспешен опит да проговори. Лицето ѝ беше изплашено.

Спейд протегна ръка и дебелият сложи в нея парите. Детективът ги преброи — девет банкноти от по хиляда долара — и ги върна на Гътман. Сетне стана от масата. Лицето му беше безизразно, спокойно. Вдигна трите пистолета и заговори делово:

— Искам да разбера каква е тази работа. Ние двамата — кимна към момичето, без да го погледне — ще отидем в банята. Вратата ще остане отворена и ще бъда с лице към нея. За да излезете оттук, ще трябва да минете покрай мен — освен ако не желаете да скочите от третия етаж. Така че без номера.

— Но моля ви, сър — запротестира Гътман. — Не е необходимо, а и не е много любезно от ваша страна да ни отправяте подобни заплахи. Би трябвало да знаете, че нямаме ни най-малко желание да напускаме стаята.

— Каквото трябва да знам, ще го науча, като приключа с това. — Гласът на Спейд беше търпелив, но безапелационен. — Този номер обърква нещата. Трябва да разбера какво е станало. Няма да се бавим. — Той докосна лакътя на момичето. — Хайде.

В банята Бриджид О'Шонеси най-сетне възвърна гласа си. Тя сложи ръце върху гърдите на Спейд, приближи лице до неговото и прошепна:

— Не съм взела банкнотата, Сам.

— И аз така мисля — рече той, — но трябва да се уверя. Съблечи се.

— Няма ли да ми повярваш на думи?

— Не. Съблечи се.

— Няма!

— Добре тогава. Ще се върнем в стаята и ще ги накарам да ти свалят дрехите.

Тя отстъпи назад, вдигнала ръка към устата си. Очите ѝ станаха кръгли, ужасени.

— Нима ще го направиш? — прошепна през пръстите си.

— Ще го направя. Трябва да разбере какво е станало с банкнотата и никакъв момински свян няма да ме спре.

— Не е това, което мислиш. — Тя се приближи до него и пак сложи ръце върху гърдите му. — Не ме е срам да се съблека гола пред теб, но... толкова ли не разбираш? Не искам да е по този начин. Нима не виждаш, че ако го направиш, ще... ще убиеш нещо в мен?

— Не ме интересува — отвърна той, без да повиши глас. — Просто трябва да разбере какво е станало с банкнотата. Събличай се.

Тя се взря в немигащите жълто-сиви очи, лицето ѝ порозовя, после отново стана бяло като платно. Изправи се сковано в цял ръст и започна да се съблича. Той приседна на ръба на ваната, без да изпуска от очи нито нея, нито отворената врата. Откъм стаята не долиташе нито звук. Бриджид свали дрехите си бързо, без излишно суетене, като ги пускаше на пода до краката си. Когато остана гола, отстъпи назад, без да сваля поглед от него. Лицето ѝ бе гордо, без следа от предизвикателство или смущение.

Спейд постави пистолетите върху тоалетната седалка и коленичи пред облеклото ѝ, с лице към вратата. Вдигаше всяка дреха, опипваше я, оглеждаше я, но не откри банкнотата. Като привърши, стана, подаде ѝ целия куп и рече:

— Благодаря. Сега вече знам.

Тя пое дрехите си от него, без да каже нищо. Спейд взе пистолетите, затвори след себе си вратата на банята и се върна в стаята.

Гътман му се усмихна мило от люлеещия се стол.

— Открихте ли я?

Кайро, седнал на канапето до момчето, изгледа детектива с въпрос в тъмните си непрозрачни очи. Уилмър изобщо не го погледна.

Седеше наведен напред, стиснал глава в ръце, подпрял лакти на коленете си, вперил очи в пода между краката си.

— Не я открих — отговори Спейд на въпроса на Гътман. — Вие сте я взели.

Дебелият се изкикоти.

— Аз ли?

— Да — рече Спейд, като подрънкваше пистолетите. — Ще си признаете или да ви обискирам?

— Да ме...

— Или ще признаете, или ще ви претърся. Трета възможност не съществува.

Гътман се вгледа в безизразното лице на детектива и се изсмя.

— Божичко, сър, ще го направите и окото ви няма да мигне. Голям образ сте, ако ми позволите да се изразя по този начин.

— Вие сте я взели — настоя Спейд.

— Да, сър, така е. — Дебелият извади смачканата банкнота от джоба на жилетката си, разглади я върху обширното си бедро, бръкна в джоба на самото си за плика с останалите девет хилядарки и я прибави към тях. — Не бива да ми отказвате да си правя от време на време малки шегички, пък и исках да разбера как ще постъпите. И трябва да призная, че издържахте изпита с пълно отличие. И през ум не ми мина, че ще се решите на такъв прост и пряк начин, за да разберете истината.

Спейд се усмихна накриво, но без злоба.

— Такъв номер бих очаквал по-скоро от някой младок като недоносчето.

Гътман пак се изкикоти.

Бриджид О'Шонеси, облечена, но без палтото и шапката, се появи откъм банята, направи една крачка към вътрешността на стаята, спря, обърна се кръгом, отиде в кухнята и запали лампата.

Кайро седна по-плътно до момчето и отново му зашепна в ухото. То само сви раздражено рамене.

Спейд погледна първо пистолетите в ръката си, сетне Гътман, излезе в коридора, отиде при дрешника, отвори вратата, сложи ги и трите на най-горния рафт върху капака на някакъв куфар, затвори вратата, заключи, прибра ключето в джоба на панталона си и отиде при вратата на кухнята.

Бриджид О'Шонеси пълнеше с вода и кафе алуминиевата кафеварка.

— Намери ли кое къде стои? — попита той.

— Да — отвърна тя с леден глас, без да вдигне глава. После остави кафеварката и се приближи до него. Изчерви се. Очите ѝ бяха големи, влажни и изпълнени с укор. — Не биваше да постъпваш така с мен, Сам — кротко му рече.

— Трябваше да разбера как стоят нещата, съкровище — каза той, наведе се, целуна я леко по устата и се върна в стаята.

Гътман му се усмихна и му подаде белия плик с думите:

— Скоро, така или иначе, ще е ваш — може отсега да го вземете.

Спейд обаче не го взе. Седна в креслото и рече:

— Има време. А и не сме разговаряли достатъчно по въпроса за парите. Трябва да получа повече от десет хиляди.

— Десет хиляди долара са много пари.

— Цитирате собствените ми думи, но познавам и по-големи суми.

— Така е, сър, имате право. Но за няколко дни никаква работа това са много пари.

— Смятате, че не съм си мръднал и пръста ли? — попита Спейд и сви рамене. — Възможно е, но това си е моя работа.

— Да, така е — съгласи се дебелият. Присви очи, кимна към кухнята и сниши глас: — Щеделите ли с нея?

— Това също си е моя работа.

— Да, разбира се — съгласи се пак Гътман, — но... — Той се поколеба. — Ще приемете ли един съвет?

— Кажете.

— Ако не... предполагам, че така или иначе, ще ѝ дадете част от парите, но... ако не ѝ дадете толкоз, колкото тя смята, че трябва да получи, моят съвет е — внимавайте.

В очите на Спейд проблесна лека подигравка.

— Значи е такъв човек? — попита.

— Да, такъв.

Спейд се усмихна широко и започна да свива цигара.

Кайро все така шепнеше в ухото на момчето, като отново го бе прегърнал през рамо. Изведнъж Уилмър го отблъсна и се извъртя към левантинца. По лицето му бяха изписани отвращение и гняв. Сви

ръката си в юмрук и удари Кайро по устата. Кайро извреця по женски и се отдръпна в края на канапетото. Извади от джоба си копринена кърпичка и я долепи до устата си. Когато я погледна, по нея имаше кръв. Доближи я пак до нараненото място и погледна с укор момчето.

— Стой по-далеч от мен! — изръмжа то и отново захлупи лице в шепа.

От кърпичката на Кайро се разнесе аромат на френски одеколон. Привлечена от крясъка му, на прага се появи Бриджид О'Шонеси.

— Какво става с храната? — усмихнато я попита Спейд.

— Ей сега — отвърна тя и пак се скри в кухнята.

— Да обсъдим паричния въпрос — обърна се детективът към Гътман.

— С готовност, сър, с цялата си душа и сърце, но съвсем искрено ще ви кажа от самото начало, че нямам откъде да взема и цент повече.

— Трябва да получа двайсет — рече Спейд и издуха дим през устата си.

— Де да можех да ви ги дам! С удоволствие бих ви платил толкоз, ако ги имах, но десет хиляди са абсолютният максимум, давам ви честната си дума. Разбира се, сър, вие съзнавате, че това е чисто и просто първата, така да се каже, парична вноска. По-късно...

Спейд се изсмя.

— За по-късно знам — ще получа милиони. Засега обаче да се придържаме към така наречената първа вноска. Какво ще кажете за петнайсет хиляди?

Гътман се усмихна, намръщи се и поклати глава.

— Мистър Спейд, казах ви честно и открито и ви дадох думата си на джентълмен, че нямам и един цент повече от тези десет хиляди — нито цент.

— Съвсем не бяхте категоричен.

— Категоричен бях — засмя се Гътман.

— Не е кой знае какво, но щом нямате повече, дайте ги — мрачно изрече детективът.

Гътман му подаде плика. Спейд преброи банкнотите и тъкмо ги прибираще в джоба си, когато Бриджид влезе в стаята с поднос в ръце.

Момчето отказа да яде. Кайро прие чаша кафе. Момичето, Гътман и Спейд закусиха бъркани яйца, бекон, препечен хляб и сладко от портокалови корички, след което изпиха по две чаши кафе. Като

привършиха, всички се разположиха колкото се може по-удобно и зачакаха края на нощта.

Гътман пушеше пура, четеше „Прочути криминални дела в Америка“, от време на време се смееше тихичко на прочетеното или коментираше някои пасажии, които му се струваха забавни. Кайро държеше кърпичката пред устата си и се мусеше в единия край на канапето. Момчето подпираше бузи в шепи докъм четири часа, след което легна с крака към Кайро, обърна лице към прозореца и заспа. Бриджид О’Шонеси дремеше в креслото, слушаше коментариите на дебелия и от време на време, през големи интервали, разменяше по някоя приказка със Спейд.

Детективът си свиваше цигари, пушеше и крачеше из стаята, но без да се суети или да нервничи. Понякога се отпускате ту на облегалката на креслото, в което седеше момичето, ту на ръба на масата или на пода в краката му, ту на твърдия дървен стол с права облегалка. Беше бодър, жизнен и пълен с енергия.

В пет и половина отиде в кухнята и свари още кафе. След още половин час момчето се размърда, събуди се, прозя се и седна. Гътман погледна часовника си и се обърна към Спейд:

— Можете ли вече да го вземете?

— Да изчакаме още един час.

Дебелият кимна и продължи да чете.

В седем Спейд се обади на Ефи Перин в дома й.

— Ало, мисис Перин ли е?... Тук е Спейд. Може ли да повикате Ефи?... Да, неотложно е... Благодаря. — Тихичко започна да си свири с уста „В Куба“. — Ало, съкровище, ти ли си? Извинявай, че те събудих толкоз рано... Да, много. Ето каква е работата: в пощенската ни кутия ще откриеш плик, надписан собственоръчно от мен. Втре има квитанция за багаж от „Пикунк“ — става дума за вчерашния пакет. Вземи го, моля те, и го донеси тук — веднага!... Да, вкъщи съм си... Браво, ти си истински сладур. Бързай... Дочуване.

В осем без десет отдолу се позвъни. Спейд натисна копчето на домофона, което отваряше вратата откъм улицата. Гътман остави книгата и се изправи усмихнат.

— Ще имате ли нещо против, ако отворим заедно? — попита той.

— Не — отвърна Спейд.

Дебелият го последва в коридора. Спейд открехна външната врата. След малко от асансьора излезе Ефи Перин, с увития в кафява амбалажна хартия пакет. Момчешкото ѝ лице беше весело и сияещо, вървеше бързо, почти подтичваше. Хвърли един поглед на Гътман, след което повече не му обърна внимание. Усмихна се на Спейд и му подаде пакета.

— Много ви благодаря, мадам — пое го той. — Извинете, че така ви провалих деня...

— Няма да е първият — засмя се тя и добави, като разбра, че няма да бъде поканена да влезе: — Още нещо?

— Не, благодаря — поклати той глава.

— Довиждане — рече Ефи и се запъти обратно към асансьора.

Спейд затвори вратата и внесе пакета в стаята. Лицето на Гътман бе пламнало, бузите му се тресяха.

Кайро и Бриджид О'Шонеси се приближиха към масата, върху която детективът постави пакета. Бяха възбудени. Момчето се изправи, бледо и напрегнато, но остана до канапето, откъдето наблюдаваше другите изпод извитите си мигли.

Спейд отстъпи крачка назад и каза:

— Ето, заповядайте.

Дебелите пръсти на Гътман набързо се справиха с връвта и хартията, сетне с талаша. Черната птица беше в ръцете му.

— Ах! — въздъхна той дрезгаво. — Най-послед, след седемнайсет години!

Кайро потриваше възбудено ръце. Момичето бе прехапало долната си устна. Всички без изключение дишаха тежко. Въздухът в стаята беше хладен, застоял, гъст от тютюневия дим.

Гътман постави внимателно сокола върху масата и бръкна в джоба си.

— Той е — рече. — Но все пак да се уверим в това.

Кръглите му бузи лъщяха от пот. Пръстите му трепереха, докато вадеше от джоба си златно ножче и го отваряше.

Кайро и момичето стояха редом с него, от двете му страни. Спейд бе застанал по-отзад, за да може да държи под око едновременно и момчето, и групичката около масата.

Гътман обърна птицата с главата надолу и взе да чопли основата ѝ с острието на ножчето. Черният емайл се свличаше на тънки къдрави

стружки. Отдолу се показва потъмнял метал. Дебелият заби острието в него и отдели още една тънка къдрава стружка. Вътрешната ѝ страна, както и тясната ивица метал, останал след нея, блестяха меко, приглушено и сиво — също като олово.

Дъхът на Гътман се изтръгна със съскане от гърдите му. Лицето му се наля с кръв. Обърна птицата и застърга главата ѝ. Ножчето пак оголи оловна повърхност. Пусна и сокола, и ножчето отвисоко върху масата и се извъртя с лице към Спейд.

— Фалшификат! — рече дрезгаво.

Лицето на детектива бе помръкнало. Кимна бавно, но в движението, с което изстреля ръка и сграбчи китката на Бриджид О'Шонеси, нямаше нищо бавно. Придърпа я към себе си, хвана брадичката ѝ със свободната си ръка и грубо я повдигна нагоре.

— Добре — изръмжа в лицето ѝ. — Пошегува се — стига толкоз! Сега ще ни разкажеш всичко.

— Не, Сам, не! — извика момичето. — Кълна се, това взех от Кемидов! Кълна се...

Джоуел Кайро се навря между Спейд и Гътман и се развива пискливо, нечленоразделно:

— Точно така! Точно така! Това е негова работа! Как не се сетих по-рано! Ние го мислехме за глупак, а той ни намота на малкия си пръст! — По лицето на левантинеца се стичаха сълзи; от възбуда той подскачаше на място. — Вие объркахте всичко! — развива се на Гътман. — Вие с глупавите си опити да я купите от него! Тлъст глупак! Издали сте се колко е ценна, той се е усъмнил, проверил е и е поръчал да изработят този дубликат. Нищо чудно, че толкоз лесно го задигнахме! И нищо чудно, че той с такава готовност ме изпрати накрай света да го дирия! Ах ти, глупак такъв! Разплут кретен!

Той захлупи лице в ръце, като хлипаше и мърмореше несвързано.

Ченето на Гътман увисна. Замига с очи, а погледът му беше празен. Сетне се отърси като куче и отново се превърна — след като обилните му телеса престанаха да се друсат и да подскачат — в предишния жизнерадостен дебелак.

— Хайде, хайде, сър — рече добродушно. — Няма никакъв смисъл да вилнеете. Всеки греша понякога и можете да ми повярвате, че за мен ударът не е по-малко тежък, отколкото за всички останали. Да, това е ръката на Кемидов, няма съмнение. И какво предлагате? Да

проливаме сълзи и да се ругаем един друг? Или може би — той направи пауза и продължи с ангелска усмивка — да се върнем в Истанбул?

Кайро свали ръце от лицето си. Очите му се изцъклиха.

— Нима ще... — запелтечи той. Изумлението, примесено с осъзнаване на току-що казаното, го лиши от дар-слово.

Гътман потри пухкавите си дебели ръце. Очите му святкаха.

— Седемнайсет години копнея по този сокол и се опитвам да го докопам — измърка той гърлено, самодоволно. — Ако трябва да прекарам още една година в търсене, то това, сър, ще означава само — устните му замърдаха, докато пресмяташе — пет цяло и петнайсет седемнайсети процента допълнителна загуба на време. Левантинецът се изкикоти и извика:

— И аз идвам с вас!

Спейд рязко пусна ръката на момичето и огледа стаята. Уилмър го нямаше. Детективът излезе в коридора. Външната врата зееше отворена. Като сви недоволно устни, той я затвори и се върна в стаята. Облегна се на рамката на вратата и се загледа в Гътман и Кайро. Очите му се задържаха върху дебелия и изражението им беше възкисело. Сетне рече, като имитираше гърленото му мъркане:

— Е, сър, трябва да призная, че сте чудесна банда мошеници.

Гътман се изкикоти.

— Няма с какво особено да се похвалим и това си е факт, сър. Но затова пък всички до един сме живи и е излишно да си въобразяваме, че е настъпил краят на света само защото сме се натъкнали на малка пречка. — Той извади лявата ръка иззад гърба си и я протегна към Спейд с розовата, гладка, пухкава длан нагоре. — Ще ви помоля да ми върнете плика, сър.

Спейд не помръдна. Лицето му беше каменно.

— Аз изпълних поетите от моя страна задължения. Получихте си играчката. А че не е онова, което сте искали, това си е за ваша сметка, не за моя.

— О, недейте така, сър — започна да го предумва дебелият. — Провалът е общ и няма защо единият от нас да понесе всички последствия, пък и... — Той измъкна и дясната ръка иззад гърба си. В шепата си стискаше малък пистолет — целият в злато, сребро и седеф.

— Накратко, сър, принуден съм да ви помоля да ми върнете десетте хиляди долара.

Лицето на Спейд не промени израза си. Той сви рамене, извади плика от джоба си, понечи да го подаде на дебелия, поколеба се, отвори го, извади една банкнота, пхна я в джоба на панталона си, припхна гърба на плика както си беше и го подаде на Гътман.

— За времето и разноските — поясни той.

След като помисли малко, Гътман сви рамене също като детектива и пое плика.

— А сега, сър, ще си вземем довиждане, освен ако... — пухкавите тлъсти понички около очите му се набръчкаха весело — освен ако не дойдете с нас в Истанбул. Не желаете? Е, сър, откровено казано, щеше да ми е приятно, ако се бяхте съгласили. Вие ми до падате, защото сте мъж на място — изобретателен и разсъдлив. И именно понеже сте разсъдлив, убеден съм, че ще се сбогуваме с уверението да запазите в тайна подробностите около нашето малко начинание. Знаем, че можем да разчитаме на вас, защото ясно ще си дадете сметка — при така стеклите се обстоятелства всички затруднения, които може да ни създаде законът във връзка със събитията от последните няколко дни, биха могли в еднаква степен да споходят и вас, и очарователната мис О'Шонеси. Достатъчно сте разумен, за да разберете това, убеден съм.

— Да, разбирам — отвърна Спейд.

— Така си и знаех. Също така знам, че при липса на избор в момента все някак си ще успеете да набавите изкупителна жертва за пред полицията.

— Ще се оправя — увери го детективът.

— Знаех си аз. Е, сър, кратките сбогувания са най-добри. Сбогом. — Дебелият се поклонил достолепно. — Сбогом и на вас, мис О'Шонеси. Оставям ви рядката птица на масата като малък спомен.

АКО ТЕ ОБЕСЯТ

Цели пет минути след затварянето на външната врата зад гърба на Каспър Гътман и Джоуел Кайро Спейд остана неподвижен, вперил безжизнен поглед в дръжката на междинната врата. Очите под навъсеното му чело бяха мътни, неприветливи. Бръчките около устата станаха дълбоки, зачервени. Устните му стояха отпуснати, нацупени. После ги сви и отиде до телефона. Нито веднъж не бе спрял погледа си на Бриджид О'Шонеси, която стоеше до масата, впила в него обезпокоени очи.

Спейд вдигна слушалката, постави я върху полицата и се наведе над телефонния указател, закачен в ъгъла. Прелисти бързо страниците, докато откри каквото търсеше, прокара пръст надолу по колонката, изправи се и пак взе слушалката.

— Ало, там ли е сержант Полхос? — попита, след като набра номера. — Бихте ли го повикали?... Обажда се Самюъл Спейд... — Той впери празен поглед в пространството, зачака. — Здравсти, Том. Имам новини за теб... Да, и то не една. Ето каква е работата: Тързби и Джейкъби са били застреляни от едно момче, Уилмър Кук му е името. — Той го описа подробно. — Работи като телохранител за някой си Каспър Гътман. — Описа и Гътман. — Онзи Кайро, когото видя при мен, е също в купа... Да, именно... Гътман е отседнал в „Александрия“, апартамент 12С, или по-скоро беше там. Току-що си тръгнаха оттук и възнамеряват да изчезнат от града, така че трябва да действувате светкавично. Макар да не мисля, че очакват да ги приберете... С тях има и едно момиче — дъщеря на Гътман. — Описа Риа. — Да внимавате с момчето — стреля, без да се замисля... Точно така, Том, а освен това и тук имам едно подаръче за вас. Мисля, че пистолетите, които е използвал, са у мен... Да, именно. Хайде, давайте, и ви желая успех.

Спейд бавно постави слушалката на вилката и върна телефона върху поличката. Облиза устни и погледна ръцете си. Дланите му бяха влажни. Пое си дълбоко въздух. Очите между присвитите му клепачи

странно проблясваха. Обърна се и с три бързи крачки се върна в стаята.

Бриджид О'Шонеси, стресната от внезапното му приближаване, леко ахна. Застанал плътно до нея, почти опрял лице в нейното — висок, едър, мускулист, с остро очертана челюст, пронизителни очи и студена усмивка, — той рече:

— Ще проговорят, щом ги спипат — за нас двамата. Седнали сме върху буре с барут и имаме само няколко минути да се разберем, преди да е нахълтала полицията. Разкажи ми всичко, и то много бързо. Гътман ли ви изпрати двамата с Кайро в Истанбул? — Той постави ръка върху рамото ѝ. — Говори, дяволите да те вземат! И аз съм си пъхнал врата в твоята примка и нямам намерение да оплескам работата! Той ли ви изпрати в Истанбул? Говори!

— Да, каза той. Изпрати мен, а аз срещнах там Джо и... и го помолих да ми помогне. След това двамата...

— Един момент! Ти си помолила Кайро да ти помогне да задигнете птицата от Кемидов, така ли?

— Да.

— За Гътман ли работехте?

Тя пак се поколеба, зашава неспокойно под твърдия му гневен поглед, преглътна и рече:

— Не, по това време вече не... Мислехме да я вземем за себе си.

— Ясно. После?

— Ами... после започнах да се страхувам, че Джо няма да играе честно с мен и... и помолих Флойд Тързби да ми помогне.

— И той ти помогна. После?

— После я взехме и заминахме за Хонконг.

— Заедно с Кайро ли? Или вече се бяхте отървали от него?

— Да. Оставихме го в Истанбул, в затвора... във връзка с един фалшив чек.

— Който вие фалшифицирахте от негово име, за да го задържите там, нали?

Тя го погледна засрамено и прошепна:

— Да.

— Ясно. Значи пристигате с Тързби и птицата в Хонконг и?...

— Да, и тогава... аз не го познавах добре... не знаех дали мога да му имам доверие. Реших, че ще е по-безопасно, ако... така или

иначе, срещнах капитан Джейкъби, разбрах, че корабът му ще отпътува за насам, и го помолих да ми пренесе един пакет — това беше птицата. Не бях сигурна, че мога да имам вяра на Тързби или че Джо... че някой, който работи за Гътман, няма да се качи на същия кораб, с който щяхме да пътуваме... затова ми се стори най-безопасно...

— Добре. След това двамата с Тързби се качихте на по-бърз кораб и пристигнахте тук преди Джейкъби. После?

— После... после започнах да се страхувам от Гътман. Знаех, че има връзки навсякъде и много скоро ще научи какво сме направили. Боях се да не е разбрал, че сме потеглили от Хонконг за Сан Франциско. Той самият беше в Ню Йорк и знаех, че ако му съобщят по телеграфа, ще пристигне тук преди нас. Така и стана. Тогава още не знаех това, но се боях, а трябваше да стоя тук и да чакам кораба на капитан Джейкъби. Страхувах се да не ме открие Гътман... или да разбере за Флойд и да го подкупи. Затова дойдох при теб и те помолих да го следиш, за да...

— Лъжеш — прекъсна я Спейд. — Тързби е бил лапнал здравата по теб и ти много добре си го знаела. Ангелът му е бил много слаб. Това го има и в досието му — единствените му провали са ставали, щом е имало замесена жена. А такива не се променят и от нищо не си вземат поука. Може да не си знаела за женските му истории, но си била сигурна, че е налапал яко въдицата и ще играе по свирката ти.

Тя пламна и го изгледа свенливо.

— Искала си да го премахнеш от пътя си преди пристигането на Джейкъби и плячката. Какви са били намеренията ти?

— Знаех... че е напуснал Щатите с някакъв комарджия, след като са имали неприятности. Представа си нямах какво точно, но реших, че ако е било нещо сериозно и види, че го следят, ще си помисли, че е във връзка с предишните истории, ще се изплаши и ще изчезне. И през ум не ми мина...

— Ти си му казала, че го следят — уверено заяви Спейд. — Майлс не беше от най-умните, но не беше и чак такъв левак, че да се остави да го забележат още в самото начало.

— Да, казах му. Като излязохме да се разходим същата вечер, аз се престорих, че го забелязвам, и го посочих на Флойд. — Момичето изхлипа. — Моля те, Сам, моля те да ми повярваш — никога нямаше

да го направя, ако бях допуснала, че Флойд ще го убие. Само си помислих, че ще се изплаши и ще изчезне от града. През ум не ми мина, че най-хладнокръвно ще го застреля.

Спейд се усмихна широко, по вълчи, но само с устните — очите му не участваха.

— Не ти е минало през ум, защото не го е направил той, съкровище.

Повдигнатото ѝ лице изразяваше крайно недоумение.

— Тързби не го е убил — поясни детективът. Към недоумението ѝ се прибави и недоверие.

— Майлс не беше от най-умните — повтори Спейд, — но, бога ми! Беше достатъчно опитен като детектив, с многогодишен стаж зад гърба си, за да бъде спипан така евтино от човека, когото Следи. Да го претрепят в глуха уличка с пищова му в кобура и закопчано догоре палто? Никога! Беше глупав, но не чак толкоз. Единствените два изхода от глухата уличка се наблюдават откъм края на Буш Стрийт, над тунела. Ти сама каза, че Тързби не го бивало да играе роли. Изключено е да подмами Майлс в уличката, а насила да го заведе там, също не е възможно. Казах ти вече — беше глупав, но не чак толкоз. — Той прокара език през вътрешната страна на устните си и се усмихна на момичето с много обич. — Но с теб, съкровище мое, би отишъл там, стига да е бил сигурен, че сте само двамата. Ти му беше клиент и ако му наредиш, той веднага би зарязал следенето. Ако си го настигнала и си му казала да те следва, би те послушал. Толкоз глупав наистина беше. Ще те огледа от горе до долу, ще оближе устни и ще се ухили до уши — след което можеш да се приближиш колкото си искаш до него в тъмната уличка и да му теглиш куршума с пистолета, който си задигнала от Тързби същата нощ.

Бриджид О'Шонеси отстъпи назад, докато я спря ръбът на масата. Погледна го с ужасени очи и възкликна:

— Недей! Не говори така, моля те! Знаеш, че не е вярно, Сам! Знаеш, че...

— Я престани! — Спейд погледна ръчния си часовник. — Полицията ще нахълта всеки момент и вече ти казах, седнали сме върху буре с барут. Хайде, говори!

Тя допря опакото на ръката си до челото.

— Ах, как можеш да ме обвиняваш в такива страшни...

— Ще престанеш ли, казах! — изръмжа той нетърпеливо. — Не му е сега времето да ми се правиш на невинна гимназистка. Слушай — седнали сме и двамата под бесилката. — Хвана я за китките и я придърпа към себе си. — Говори!

— Аз... аз... Откъде знаеш, че... че си облиза устните и ме изглежда...

Спейд се изсмя грубо.

— Познавах добре Майлс. Но да оставим сега това. Защо го застреля?

Тя изтръгна китките си от неговите ръце и го прегърна през врата, после придърпа главата му надолу, докато устните му почти докоснаха нейните. От коленете до гърдите тялото ѝ бе плътно прилепено о неговото. Той също я прегърна и я притисна към себе си. Очите ѝ бяха почти забулени от гъстите тъмни мигли. Гласът ѝ бе приглушен, пулсиращ:

— Отначало нямах такова намерение, честна дума. Не те излъгах. Само че, като видях, че Флойд не се плаши...

Спейд я потупа по рамото.

— Лъжеш. Ти изрично пожела някой от нас двамата с Майлс да се заеме лично с Флойд. Искаше да си сигурна, че ще те познава, за да се съгласи да тръгне подире ти. Същия ден, по-скоро нощ, си задигнала пистолета на Флойд. Апартаментът в „Коронет“ вече е бил нает. Там намерих пътнически сандъци, каквито в хотелската ти стая нямаше, а когато го претърсих, открих квитанция за платен наем пет или шест дни преди датата, когато ми каза, че си го наела.

Тя преглътна тежко. Гласът ѝ беше смирен.

— Да, Сам, излъгах те. Наистина имах такова намерение, ако Флойд... Не мога да те гледам в очите и да ти говоря това. — Придърпа главата му още по-надолу, докато бузите им се допряха, и долепи уста до ухото му, прошепна: — Знаех, че Флойд няма да се изплаши лесно, но си помислих... ако знае, че някой го следи, той или ще... Ох, Сам, не мога да го кажа!

И като се притисна към него, тя захлипа.

— Мислела си, че Флойд ще налети да го убие и един от двамата ще бъде застрелян. Ако това е Тързби, ще се отървеш от него. Ако е Майлс, ще се погрижиш Тързби да бъде хванат и пак ще се отървеш от него. Прав ли съм?

— Ннещо такова.

— А като си разбрала, че Флойд няма никакво намерение да му тегли куршума, ти си му задигнала пистолета и сама си свършила тази работа. Така ли беше?

— Да... макар че не съвсем.

— Така е било — в основни линии. От самото начало си имала такива намерения. Мислела си, че Флойд ще бъде заподозрян за убийството.

— Ми-мислех, че ще го задържат в полицията поне до пристигането на капитан Джейкъби и сокола...

— И още, не си знаела, че Гътман е по следите ти. Това и през ум не ти е минавало, защото в такъв случай не би ликвидирала телохранителя си. Разбираш за появата на Гътман, щом научаваш, че Тързби е застрелян. Тогава решаващ, че ти трябва нов телохранител, и се връщаш при мен. Така ли беше?

— Да, но... мили мой! Не беше само това. Рано или късно щях да се върна при теб. Още щом те видях, и ми стана ясно, че...

— Съкровище ненагледно! — нежно произнесе Спейд. — Ако ти провърви със съдебните заседатели, ще се измъкнеш от „Сан Куентин“ след двайсет години и аз ще те чакам.

Тя отлепи буза от неговата и отдръпна назад глава, за да го изгледа с неразбиращи очи. Той беше мъртворешки блед.

— Искрено се надявам да не те обесят за това прелестно вратле, ангелче — нежно й рече.

Тя светкавично се измъкна от прегръдката му и отново долепи гръб до масата, сгърчена, хванала гърлото си с две ръце. Погледът ѝ беше безумен, измъчен. Сухите ѝ устни се отваряха и затваряха, без от тях да излезе звук. Най-сетне произнесе с едва доловим пресипнал глас:

— Нима ще ме... — Останалите думи не излязоха от устата ѝ, не можеше да ги изрече.

Лицето на Спейд беше станало жълтеникавобяло. Устата му се усмихваше, около развеселените му очи се бяха образували ситни бръчици. Гласът му прозвуча меко, нежно:

— Да, ще те предам на полицията. Вероятността да се отървеш с доживотна присъда е много голяма. А това значи, че след двайсет години отново ще си на свобода. Ти си истинско съкровище и аз ще те

чакам. — Той се изкашля, за да прочисти гърлото си. — А ако те обесят, винаги ще те помня.

Тя отпусна ръце и се изправи. Лицето ѝ стана гладко, спокойно, с изключение на искриците съмнение в очите. Върна му нежната усмивка.

— Недей, Сам, дори на шега не ми говори така. Ако знаеш как ме изплаши в първия момент! Наистина си помислих, че... Винаги постъпваш така неочаквано и безразсъдно... — Тя млъкна, издаде глава напред и се втренчи в очите му. Страните и устните ѝ потрепераха, страхът се върна в погледа ѝ. — Какво... Сам! — И като вдигна панически ръце към шията си, Бриджид отново се прегърби.

Спейд се изсмя. Жълтеникавото му лице беше плувнало в пот и макар да запази усмивката си, не успя да задържи нежността в гласа си.

— Не ставай глупава — изръмжа. — Изкупителната жертва ще си ти. Един от двамата ни ще трябва да опере пешкира, след като онези се разприказват. Мен със сигурност ще ме обесят, докато твоите шансове са къде-къде по-добри. Е?

— Но... но, Сам! Не можеш да постъпиш така! След всичко, което се случи между нас двамата! Не можеш...

— Мога, и още как! Тя си пое спазматично дъх.

— Значи си играеше с мен, така ли? Само си се преструвал, че ме обичаш... за да ме вкараш в капана. Изобщо... изобщо не си имал чувства... не си... не си ме... обичал...

— Мисля, че те обичам. И какво от това? — Мускулите, които задържаха усмивката му, изпъкнаха като въжета. — Аз не съм Тързби. Нито Джейкъби. Няма да ме намотаеш на пръста си и да ме правиш на глупак!

— Не е честно! — извика тя. Очите ѝ се насълзиха. — Не е справедливо! Как не те е срам! Много добре знаеш, че това не е вярно! Как можеш да говориш така!

— Мога! — настоя Спейд. — Вмъкна се в леглото ми, за да спра да задавам въпроси. Вчера ме вкара в капана на Гътман с лъжливото си телефонно обаждане и молба за помощ. Снощи си дошла тук заедно с тях, причака ме отвън и влезе с мен. Когато се намърдах в клопката, ти се провеси на врата ми и ми върза ръцете — нито можех да бръкна и да извадя револвера, ако имах такъв, нито да стрелям, ако ми се

наложеше. И единствената причина, поради която не те взеха сега със себе си, е, че Гътман е твърде благоразумен, за да ти има доверие — освен съвсем за кратко време, когато няма друг избор. Също така си мислеше, че ще баламосаш и мен и няма да му навредя от страх да не ти се случи нещо лошо.

Бриджид О'Шонеси запремига, за да прогони сълзите от очите си. Направи крачка напред и се втренчи в него — твърдо и надменно.

— Нарече ме лъжкиня, а ето че ти лъжеш! Лъжеш, щом твърдиш, че не знаеш колко те обичам, въпреки всичко, което съм направила.

Спейд ѝ се поклони леко, рязко. Очите му се наливаха постепенно с кръв, но никаква друга промяна не настъпи в жълтеникавото му, влажно от пот, напрегнато усмихнато лице.

— Може и да знам. Какво от това? Да ти имам доверие ли? На теб, която погоди онова малко сладко номерче на предшественика ми Тързби? На теб, която пречука Майлс — един човек, който нищо лошо не ти беше направил? Застреля го хладнокръвно, все едно, че смачка досадна муха, и то с единствената цел да измамиш Тързби. На теб, която изигра Гътман, Кайро и Тързби — един, двама, трима. Която, откак те познавам, не си била искрена и не си играла почтено с мен и петнайсет минути? Да ти се доверя ли искаш? Не, любов моя, не бих го направил дори и да можех. Откъде накъде?

Очите ѝ не се откъсваха от неговите, а гласът ѝ бе приглушен, но твърд:

— Откъде накъде ли? Ако си се забавлявал с мен, ако не ме обичаш, не мога да отговоря на този въпрос. А ако не е така, то тогава отговорът става излишен.

Кървави жилки кръстосваха вече очите на Спейд, а твърде дълго престоялата усмивка се бе изкривила в зловеща гримаса. Той се изкашля продрано.

— Всякакви високопарни слова са вече излишни. — Сложи трепереща, несигурна ръка на нейното рамо. — Не ми пука кой кого обича. Няма да се оставя да ме баламосваш. Няма да последвам Тързби и един бог знае кого още. Щом си убила Майлс, ще си платиш. Можех да ти помогна, като пусна онези да си вървят и праметна по някакъв начин полицията. Но вече е късно. Вече не мога да ти помогна. А и да можех, не бих го направил.

Тя сложи ръка върху неговата, легнала все така на рамото ѝ.

— Тогава не ми помагай — прошепна едва чуто. — Но и не ми причинявай зло. Пусни ме да си вървя.

— Не. С мен е свършено, ако не си ми подръка да те предам на полицията, като дойдат. Само това може да ме спаси да не последвам останалите в затвора.

— Няма ли да го направиш за мен?

— Няма да ти бъда изкупителна жертва.

— Не говори така, моля те! — Тя свали ръката му от рамото си и я притисна нежно към лицето си. — Защо трябва да постъпваш така с мен, Сам? Не мога да повярвам, че мистър Арчър е значел за теб повече от...

— Майлс — дрезгаво произнесе Спейд — беше един мръсник. Разбрах това още през първата седмица на съвместната ни работа и имах намерението да го изритам преди края на годината. Не бих казал, че ми причини голяма вреда, като му тегли куршума.

— Тогава?

Спейд издърпа ръка от нейната. Лицето му вече нито се усмихваше, нито гримасничеше. Беше все така жълтеникаво и влажно, но чертите му се бяха вкаменили, бръчките — задълбочили. Очите му блестяха неестествено силно.

— Слушай какво ти говоря — може да не ме разбереш, но ще го кажа за последен път, и край! Чуй ме. Когато убият партньора ти, трябва да вземеш някакви мерки. Независимо какво е било мнението ти за него. Щом ти е бил партньор, трябва да предприемеш нещо. А в случая на всичкото отгоре сме и детективи. Основно правило в нашия бизнес е да преследваме до дупка убиеца на наш колега. Иначе се пише лошо. Пише се лошо за всички — и за организацията, и за кой да е друг детектив. Трето — аз съм детектив и да искам от мен да заловя престъпник и да го пусна да си върви по живо, по здраво, е все едно да очакваш от ловното куче да хване заек и да го пусне на свобода. Не че е изключено — понякога и това става, — но просто не е естествено. Единственият начин да те пусна беше, ако бях оставил Гътман, Кайро и момчето да си вървят. А това...

— Ти се шегуваш. Едва ли очакваш от мен да повярвам, че всички тези причини са достатъчно основателни, за да ме изпратиш на...

— Изслушай ме и след това говори. Четвърто — каквото и да ми се иска сега, изключено е да те пусна, без самият аз да отида на бесилката, заедно с онези другите. Пето — нямам никакви, ама никакви основания да ти вярвам, но дори и да ти се доверя и този път да ми се размине, то ти ще имаш коз срещу мен, който ще можеш да използваш всеки път, когато ти скимне. Станаха пет. А шестото е, че след като разполагам с необорими улики срещу теб, никога няма да съм сигурен, че не ще решиш да ми теглиш някой ден куршума. Седмо — никак не ми се иска да знам, че съществува вероятност, пък била тя и едно на хиляда, да съм ти налупал въдицата и да си ме изиграла. Осмо... впрочем стига. Всичко това е от една страна. Някои от тези причини може да не са много важни. Няма да споря по въпроса. Но виж само колко са на брой! А от другата страна с какво разполагаме? Само с факта, че може би ме обичаш и може би те обичам.

— Би трябвало да знаеш дали е така — прошепна Бриджид.

— Да, но не знам. Много е лесно човек да си изгуби ума по теб. — Той я изгледа жадно от главата до петите и отново впи очи в нейните. — Но не знам какво означава това в крайна сметка. И знае ли някой изобщо? Да кажем, че е така и аз те обичам. Какво от това? Следващия месец може да те разлюбя. Имал съм такива случаи, макар че не са продължавали чак месец. И тогава какво? Тогава ще си задам въпроса дали не съм ти послужил за изкупителна жертва. Ако те пусна и ме пхнат в затвора, ще знам със сигурност, че си ме изиграла. А ако те предам, много ще страдам, ще прекарам няколко безсънни нощи, но ще ми мине. Слушай — хвана я за раменете, наклони я леко назад и се наведе към нея. — Ако всичко това нищо не ти говори, да го оставим и да кажем така: няма да те пусна, защото цялото ми същество го иска — иска да прати всички възможни последствия по дяволите и да те задържи — и защото — дяволите да те вземат! — Знам, че точно на това си разчитала, както с предишните хапльовци.

Той свали ръце и ги отпусна вяло покрай тялото си. Бриджид пое лицето му в шепи и го придърпа към себе си.

— Погледни ме в очите и ми кажи истината — щеше ли да постъпиш така с мен, ако соколът беше истинският и ти си беше получил парите?

— Има ли някакво значение сега? Не бъди сигурна, че съм толкоз продажен, за колкото ме имат. Понякога е полезно за нашата

работа да те мислят за користен — възлагат ти добре платени дела и лесно се справяш с врага.

Тя го изгледа, но премълча. Спейд сви леко рамене и добави:

— Така или иначе, парите щяха да натежат като осма точка върху другата страна на везните.

Бриджид вдигна лице към неговото. Устата ѝ беше леко отворена, устните — издадени напред.

— Ако ме обичаше — прошепна, — нямаше да имаш нужда от каквото и да било от другата страна на везните.

Той стисна зъби и процеди през тях:

— Няма да позволя да ме изиграеш.

Момичето бавно долепи устни до неговите, обви с ръце шията му, а той я взе в прегръдките си и я притисна към сърцето си. На вратата се позвъни.

Прегърнал с лявата ръка Бриджид О'Шонеси, Спейд отвори вратата. На прага стояха лейтенант Дънди, сержант Полхос и още двама полицаи.

— Здравей, Том — поздрави частният детектив. — Пипнахте ли ги?

— Пипнахме ги — отвърна Полхос.

— Браво. Хайде, влезте. Ето ви още една — побутна Спейд момичето към тях. — Тя е убила Майлс. Имам и няколко веществени доказателства: пицовите на момчето, на Кайро и банкнотата от хиляда долара, с която трябваше да бъде подкупен. — Той се загледа в Дънди, свъси вежди, наклони се леко напред, за да види по-добре лицето на лейтенанта, и избухна в смях. — Какво му става на твоето другарче, Том? Има съкрушен вид. — Засмя се отново. — Бас лоя, че след като е чул разказа на Гътман, е решил, че най-сетне ме е спипал натясно.

— Престани, Сам — изръмжа Том. — Изобщо не сме си помислили...

— Ами, как ли не! — весело го сръза Спейд. — Веднага е хукнал насам и от сладостно предвкушване са му течали лигите, макар че за теб съм сигурен — разбрал си, че съм водил дебелия за носа.

— Престани — отново изръмжа Том и хвърли кос притеснен поглед към началника си. — Пък и не сме научили историята от

Гътман, а от Кайро. Гътман е убит. Когато нахълтахме, момчето тъкмо му беше теглило куршума.

Спейд кимна.

— Той трябваше да очаква това.

Когато в понеделник сутринта Спейд влезе в кантората си малко след девет, Ефи Перин остави вестника и скочи от неговия въртящ се стол.

— Добро утро, съкровище — поздрави той.

— Вярно ли е... това, което пише във вестника? — попита момичето.

— Вярно е. — Спейд метна шапката си върху бюрото и седна. Лицето му беше с цвят на маджун, но изражението му бе жизнерадостно, а очите, макар и с леки червени жилки, се бяха избистрили.

Кафявите очи на Ефи изглеждаха странно големи, устата ѝ също бе свита по несвойствен за нея начин. Застана до него и го загледа. Той вдигна глава, усмихна се широко и рече закачливо:

— Как е женската ти интуиция?

Гласът ѝ бе не по-малко странен от израза на лицето ѝ:

— Как си могъл да постъпиш така с нея!

Спейд я изгледа рязко.

— Твоят Сам е детектив. — Прегърна я през кръста. — Та тя е убила Майлс, ангеле мой! — нежно ѝ рече. — Ей тъй — щракна той с пръстите на другата ръка. — За едното нищо.

Тя се изплъзна от ръката му, сякаш я болеше.

— Моля те, не ме докосвай — каза с пресекващ глас. — Знам... знам, че си прав. Но не ме докосвай сега — сега не мога.

Лицето на Спейд пребледня като яката на ризата му.

Някой натисна шумно дръжката на външната врата. Ефи бързо се обърна и излезе от кабинета, като затвори междинната врата. След малко се върна.

— Айва е дошла — рече едва чуто.

Спейд, впил очи в бюрото си, кимна почти незабележимо.

— Добре — каза и потръпна. — Нека влезе.

КЛЪЩАВИЯТ

I

Бях се облегал на бара в едно малко заведение на Петдесет и втора улица и чаках Нора да приключи с коледните си покупки, когато от една маса с четиричленна компания се надигна младо момиче и се приближи до мен. Беше дребничко и русо и радваше окото както с лицето си, така и с облечената в пепелявосин спортен костюм фигура.

— Не се ли казвате Ник Чарлс? — попита ме то.

— Да — отвърнах аз.

Момичето протегна ръка.

— А аз съм Доръти Уайнънт. Сигурно не ме помните но би трябвало да си спомняте баща ми — Клайд Уайнънт. Вие...

— Да, разбира се! Сега си спомних — само че тогава бяхте дете — няхахте повече от дванайсет години.

— Да, това беше преди осем години. Знаете ли какво искам да ви попитам? Спомняте ли си историите, които ми разправяхте? Бяха ли верни?

— По всяка вероятност не. Как е баща ви? Доръти се засмя.

— Точно това се канех да ви попитам. Сигурно не знаете, че те с мама се разведоха и оттогава не се е обаждал. Само от време на време четем във вестниците за някои от шашмите му. А вие не сте ли го виждали?

Чашата ми беше празна. Попитах я какво ще пие, тя каза уиски със сода, аз поръчах две и чак тогава отговорих:

— Не. Сега живея в Сан Франциско.

— Искате ли да се срещна с него — бавно изрече тя. — Мама ще ме направи на нищо, ако разбере, но на мен много ми се иска.

— Тогава защо не се срещнете?

— Вече не живее на стария си адрес на Ривърсайд Драйв, а името му го няма в телефонния указател.

— Опитайте чрез неговия адвокат — посъветвах я аз.

— Кой е той? — светна личицето й.

— Навремето беше някой си Мак... не си спомням точно. Сетих се — Маколи! Да, Хърбърт Маколи. Кантората му се помещаваше в небостъргача на „Сингер“.

— Дайте ми десет цента — помоли тя и влезе в телефонната кабина.

След малко се върна усмихната.

— Открих го. Съвсем наблизо е — на Пето Авеню.

— Баща ви ли?

— Адвокатът. Каза, че татко не бил в града. Уредих си среща с него. — Тя вдигна чаша. — Да пием за семейните срещи след раздяла. Вижте, защо не...

Аста подскочи и ме ръгна в корема с предните си лапи. Нора се обади от другия край на каишката:

— Щастлива е, защото си прекара най-приятно следобеда: преобърна една масичка с детски играчки в „Лорд и Тейлър“, близна по крака една дебела жена в „Сакс“ и ѝ изкара акъла и беше погалена по главата от цели трима полицаи.

Представих ги една на друга.

— Жена ми. Доръти Уайнънт. Баща ѝ ми беше клиент преди време, когато тя беше ей толкова от земята. Симпатичен човек, но му хлопа дъската.

— Бях страшно впечатлена от него — каза Доръти, имайки мен предвид. — Истински жив детектив! Вървах по петите му и го карах да ми разправя приключенията си. Той ме лъжеше най-безсрамно, а аз вярвах на всяка дума.

— Изглеждаш ми уморена, Нора — обадох се аз.

— Уморена съм. Дай да подгъна крак.

Доръти Уайнънт каза, че трябва да се върне на масата, ръкува се с Нора, покани ни на чашка — живеели в апартаментите „Кортланд“ и фамилното име на майка ѝ сега било Йоргенсен. Отвърнахме, че ще ни е много приятно, поканихме я от своя страна да мине да ни види в хотел „Норманди“, където ще останем още седмица-две. Тя погали кучето по главата и си тръгна. Намерихме празна маса.

— Хубавичка е — рече Нора.

— Ако си падаш по този тип.

— Че ти имаш ли си тип? — усмихна се тя.

— Само твоя тип, скъпа — върлинести брюнетки със зловниченета.

— А какво ще кажеш за червенокосата, с която се измъкна снощи от Куинови?

— Как не те е срам! — сгълчах я аз. — Жената искаше просто да ми покаже колекцията си от френски офорти.

II

На другия ден ми се обади Хърбърт Маколи.

— Ало! Не знаех, че си в Ню Йорк. Доръти Уайнънт ми каза. Хайде да обядваме заедно!

— Колко е сега часът?

— Единайсет и половина. Да не те събудих?

— Да, но нищо. Защо не дойдеш при нас на обяд? Махмурлия съм и никак не ми се препуска из града... Добре, значи в един часа.

Пихме по чашка с Нора, която тръгна на фризьор, после още една сам, след като взех душ, и когато телефонът звънна отново, вече се чувствах по-добре.

— Там ли е мистър Маколи? — попита женски глас.

— Още не е дошъл.

— Извинете за безпокойството, но бихте ли го помолили да се обади в кантората си веднага щом дойде? Много е важно.

Обещах да му предам.

След десетина минути Маколи се появи. Беше едър, къдрокос, с румени бузи. Хубав мъж, приблизително на моите години — четирийсет и една, — макар да изглеждаше по-млад. Минаваше за много способен адвокат. На няколко пъти бях работил за него, докато живеел в Ню Йорк, и се бяхме погаждали много добре.

Ръкувахме се, потупахме се по гърбовете, той ме попита как е животът, казах, че е добре, и му предадох молбата да се обади в кантората си. Върна се намръщен.

— Уайнънт пак се е появил в града и иска да се срещнем.

Обърнах се към него, както държах в ръце двете чаши, които бях напълнил.

— Може да отложим обяда...

— Нека почака — рече той и пое от мен едната чаша.

— Все така ли е смахнат?

— Работата не е до шеги — сериозно ми отвърна той. — Сигурно знаеш, че през 1929 го прибраха в психиатрична болница и го

държаха близо година.

— Не, не съм чувал.

Той кимна. После седна, постави чашата на масичката до себе си и леко се наклони към мен.

— Какви ги е намислила Мими, Чарлс?

— Мими ли? Ах, да — жена му, бившата му жена. Не знам. Трябва ли да е намислила нещо?

— От нея само това може да се очаква — сухо ми отговори той и продължи много бавно: — Мислех, че си в течение.

Ето каква била работата.

— Виж какво, Мак, вече шест години — от 1927 — не се занимавам с детективска работа.

Той ме изгледа учудено.

— Честна дума! — уверих го аз. — Една година след като се ожених, умря тъстът и остави наследство на жена ми — фабрика за преработка на дървесина, теснолинейка и още какво ли не, така че зарязах бюро, за да се грижа за бизнеса. Пък дори и да детективствам, няма да работя за Мими Уайнънт, или Йоргенсен, или както и да се казва сега. Тя не ме понася и чувството е взаимно.

— Не знаех, че си... — Маколи млъкна, направи широк жест с ръка и вдигна чашата си. След като отпи, продължи: — Само се питах. Първо Мими ми се обаждат преди три дни — във вторник — и се опитва да открие Уайнънт, после вчера и Доръти ми звъни — ти си й бил казал как да ме намери — и идва да ме види, сетне... Помислих, че още работиш, и се зачудих за какво е цялата тази работа.

— Че те не ти ли казаха?

— Казаха ми, разбира се. Искали да го видят в името на добрите стари времена. Това може да значи много неща.

— Вие, адвокатите, сте изтъкани от подозрителност. Може и да са казали истината, а като прибавим и парите... Но за какво е целият този шум? Той да не се крие?

Маколи сви рамене.

— И аз знам колкото теб. От октомври не съм го виждал. — Той отпи отново. — Колко време ще останеш в Ню Йорк?

— Ще посрещнем тук Новата година — отвърнах аз и се обадох в ресторанта на хотела да ни изпратят менюто.

III

Същата вечер отидохме с Нора на премиерата на „Меден месец“ в Малкия театър, а след това на гости на някои си Фриман или Филдинг — не им запомних името. Когато тя ме събуди на другата сутрин, не бях никак във форма. Подаде ми вестника заедно с кафето и ми нареди:

— Прочети това!

Послушно изчетох един-два параграфа, след което оставих вестника и отпих от кафето.

— Шегата настрана, но точно сега с удоволствие, бих разменил всички интервюта на новоизбрания кмет О'Брайън — публикувани и непубликувани — плюс снимката на индианеца като притурка срещу една глътка уис...

— Не това, глупчо! — Тя посочи с пръст мястото. — Ето тук!

СЕКРЕТАРКАТА НА ИЗОБРЕТАТЕЛЯ УБИТА В АПАРТАМЕНТА СИ

НАМЕРЕНО Е НАДУПЧЕНОТО ОТ КУРШУМИ ТЯЛО НА ДЖУЛИЯ УЛФ

ПОЛИЦИЯТА СЕ ОПИТВА ДА ОТКРИЕ РАБОТОДАТЕЛЯ Й КЛАЙД УАЙНЪНТ

„Късно следобед вчера е било намерено надупченото от куршуми тяло на Джулия Улф, лична секретарка на известния изобретател Клайд Уайнънт. Била открита в собствения си апартамент на Източна петдесет и четвърта улица №411 от мисис Кристиан Йоргенсен, бивша съпруга на изобретателя, отишла там с цел да научи настоящия адрес на бившия си съпруг.

Мисис Йоргенсен, която се е завърнала в понеделник след шестгодишен престой в Европа, заявила в полицията,

че след като позвънила на вратата на убитата, дочула слаби стенания и веднага уведомила Мървин Холи — момчето, което карало асансьора и което от своя страна повикало домоуправителя Уолтър Мийни. Мис Улф била открита на пода на спалнята си с четири куршумени рани от пистолет калибър 32 в гърдите и починала, без да дойде в съзнание, преди пристигането на полицията и линейката.

Хърбърт Маколи, адвокатът на Уайнънт, казал на полицията, че за последен път бил видял изобретателя през октомври. Уайнънт му се обадил вчера по телефона и му назначил среща, на която не се явил. Той отрича категорично, че знае къде се намира клиентът му. Мис Улф според сведенията, получени от Маколи, е работила осем години като секретарка на изобретателя. Адвокатът също така казал, че нищо не му е известно за семейството на убитата и за личните ѝ работи, поради което не е в състояние да хвърли светлина върху убийството ѝ.

Огнестрелните рани не биха могли да бъдат нанесени от самата жертва, както твърди...”

Останалото беше обичайната полицейска информация.

— Мислиш ли, че той я е убил? — попита Нора, щом оставих за втори път вестника.

— Уайнънт ли? Не бих се учудил. Той е съвсем откачен.

— Ти познаваш ли я?

— Да. Какво ще кажеш за няколко капки спирт, че умирам...

— Как изглеждаше?

— Прилично. Освен че изглеждаше добре, беше много умна и изключително смела — а за да живееш с онзи, това е крайно необходимо.

— Че тя живееше ли с него?

— Да. Искам чаша уиски, моля те! Поне живееха заедно, когато ги познавах.

— Защо не закусиш преди това? Беше ли влюбена в него, или просто въпрос на служба?

— Не знам. Много е рано за закуска.

Щом Нора отвори вратата, за да излезе, кучето нахълта в стаята, скочи с предните си крака върху леглото и завря муцуна в лицето ми. Взех да го милвам по главата и се опитах да си спомня какво ми беше казал някога Уайнънт — нещо за кучетата и жените. Не беше виц и не можех да се сетя какво точно беше; само знаех, че е много важно да си го спомня.

Нора се върна с две чаши и нов въпрос:

— А той как изглежда?

— Много висок — над метър и осемдесет — и е най-кльощавият човек, когото съм виждал. Вече трябва да наближава петдесетте, макар че още тогава, навремето, косата му беше почти бяла. Вечно е обрасъл, неподстриган, мустакът му е проскубан, гризе си ноктите.

Трябваше да бутна кучето настрана, за да стигна чашата си.

— Звучи прекрасно. Какво си работил за него?

— Негов бивш служител го беше обвинил, че му е откраднал нещо като идея или изобретение, не знам точно. Казваше се Роузуотър. Опитваше се да изнуди Уайнънт за пари, като заплашваше Да го застреля, да му взриви къщата, да му отвлече децата, да пререже гърлото на жена му и какво ли не още. Така и не го хванахме — явно го бяхме стреснали и подплашили. Във всеки случай заплахите престанаха и повече нищо не се случи.

Нора спря да пие, за да попита:

— А Уайнънт беше ли го ограбил наистина?

— Хайде стига. Утре е Коледа — опитай се да мислиш добри неща за себеподобните си.

IV

Същия следобед изведох Аста на разходка, обясних на двама души, че породата ѝ се нарича шнауцер, а не е мелез между шотландски и ирландски териер, отбих се в бара на Джим за една-две чашки, натъкнах се на Лари Кроули и се върнах в „Норманди“ заедно с него. Нора тъкмо приготвяше коктейли за семейство Куин, Марго Инес, някакъв мъж, чието име така и не разбрах, и Доръти Уайнънт.

Доръти пожела да разговаря с мен, така че отнесохме коктейлите си в спалнята.

Там тя пристъпи направо към въпроса.

— Ник, смяташ ли, че баща ми я е убил?

— Не, защо?

— Ами... Полицията е на мнение... Тя му беше любовница, нали?

Кимнах с глава.

— Така беше, когато работех за него. Тя се загледа в чашата си.

— Той ми е баща. Никога не съм го харесвала. Аз и мама не харесвам. — Вдигна поглед към мен. — И Гилбърт не харесвам.

Гилбърт беше брат ѝ.

— Не се притеснявай. Колко хора не си харесват роднините...

— А ти харесваш ли ги?

— Роднините си ли?

— Не, моите. — Тя се намръщи. — И престани да разговаряш с мен, като че ли съм още дванайсетгодишна!

— Не е това причината — обясних аз. — Просто взех да се напивам.

— Отговори ми на въпроса. Поклатих глава.

— Ти беше добро дете, само дето те бяха разглезили. А що се отнася до останалите — мога да живея и без тях.

— Къде сме сбъркани всичките? — попита тя по-скоро реторично, но сякаш много ѝ се искаше да получи отговор на въпроса си.

— Всеки различно. Твоят... Харисън Куин отвори вратата.

— Ела да поиграем пинг-понг, Ник.

— След малко.

— И доведи това красиво дете.

Той изглежда Доръти похотливо и излезе.

— Едва ли познаваш Йоргенсен — продължи тя.

— Познавам един Нелс Йоргенсен.

— Завиждам ти, че не познаваш този, когото имам предвид — Кристиан. Същинско сладурче. Но и мама е една — развежда се с лудия, за да се ожени за жиголо. — Очите ѝ се навлажниха. Сподави хълцането си и попита: — Какво да правя, Ник?

Гласът ѝ беше като на изплашено дете.

Аз я прегърнах през рамо и взех да издавам утешителни звуци — поне си мислех, че са утешителни. Тя се разрида на ревера ми. Телефонът на нощната масичка иззвъня. В съседната стая бяха надули радиото. Чашата ми беше празна.

— Зарежи ги — посъветвах я аз. Тя отново се разхълца.

— Не можеш да зарежеш себе си.

— Тогава не знам какво всъщност искаш.

— Не ме дразни, моля те — смирено прошепна тя.

Нора, влязла заради звънящия телефон, ме погледна въпросително. Аз ѝ направих физиономия над главата на момичето.

Щом Нора каза „ало!“, Доръти бързо се отдръпна от мен и се изчерви.

— Аз... извинете — заекна тя. — Не исках... Нора ѝ се усмихна съчувствено.

— Не ставай глупава — рекох аз.

Момичето извади носната си кърпичка и взе да си бърше очите.

— Да, ще проверя дали си е вкъщи — каза Нора по телефона. — Кой го търси, моля? — Тя закри слушалката с ръка и се обърна към мен: — Някой си Норман. Ще говориш ли с него?

Казах, че не знам, и поех слушалката.

— Ало?

Малко груб, дрезгав глас попита:

— Мистър Чарлс ли е на телефона? Мистър Чарлс, научих, че преди време сте работили за Трансамериканското детективско бюро.

— С кого говоря?

— Казвам се Албърт Норман, мистър Чарлс. Името ми едва ли ви говори нещо, но бих искал да ви направя едно предложение. Убеден съм, че ще...

— Какво предложение?

— Не ми е възможно да го обсъждам по телефона, мистър Чарлс, но ако ми отделите половин час, обещавам...

— Извинете ме, но страшно съм зает и...

— Но, мистър Чарлс, става дума за...

Чу се остро изпукване — можеше да бъде изстрел или шум от падането на тежък предмет, или нещо друго.

— Ало, ало! — развихах се аз, не получих отговор и затворих телефона.

Нора беше завела Доръти пред огледалото и я утешаваше с пудра и руж.

— Някой се опита да ми продаде застраховка — казах аз и отидох в хола да си наля чашка.

Броят на гостите се беше увеличил. Разговарях с някои. Харисън Куин стана от канапето, където седеше заедно с Марго Инес, и ми рече категорично:

— А сега пинг-понг!

Аста скочи и ме сръга в корема с предните си лапи. Аз спрях радиото и си забърках коктейл. Мъжът, чието име не бях дочул добре, се обади:

— Щом избухне революцията, първата им работа ще е да ни изправят до стената и да ни разстрелят.

Тази мисъл, изглежда, му доставяше удоволствие. Куин се доближи до мен да си допълни чашата. Погледна към вратата на спалнята.

— Къде откри това русо дете?

— Люлял съм го на коляното си.

— Кое коляно? Може ли да го погала?

Нора и Доръти излязоха от спалнята. Забелязах върху радиото следобедното издание на вестника и го отворих. Заглавията крещяха:

Джулия Улф е била любовница на гангстер Артър Нънхайм идентифицира трупа От Уайнънт няма и следа.

Нора прошепна на ухото ми:

— Поканих я да вечеря с нас. Бъди мил с детето — много е разстроено.

Нора е на двадесет и шест години.

— Както кажеш.

Обърнах се. Доръти се смееше на някакъв виц, който Куин ѝ разказваше.

— Но ако се забъркаш в чужди неприятности, не чакай от мен да те утешавам — продължих аз.

— Няма. Ти си голям сладур, макар и да си глупавичък. И тук не е място за четене — отне ми тя вестника и го пхна зад радиото.

V

През нощта Нора не можа да мигне. Чете спомените на Шаляпин, докато се унесох в сън, след което ме събуди, за да ме попита:

— Спиш ли? Казах, че спя.

Тя ми запали цигара, после още една за себе си.

— Не ти ли е минавало през ума, че би могъл от време на време да се връщаш към детективската си работа — просто за удоволствие? Знаеш какво имам предвид — когато ти падне нещо изключително интересно, например като делото Линдб...

— Скъпа — прекъснах я аз. — Предполагам, че Уайнънт е убиецът и полицията ще го хване и без моята помощ. А и всичко това ми е крайно безразлично.

— Нямах предвид това, а...

— Пък и нямам никакво време — прекалено съм зает с това да внимавам да не изгубиш нито цент от парите, заради които те взех. — Аз я целунах. — Защо не си налееш една чашка? Това може да те приспи.

— Не, благодаря.

— Тогава аз ще си сипя.

Когато се върнах с моето уиски и сода, тя седеше, смръщила вежди.

— Много е сладка, но е доста откачена — подхванах отново. — Иначе нямаше да е негова дъщеря. Не знаеш дали мисли онова, което говори, и дали онова, което мисли, се е случило в действителност. Много ми е симпатична, но ми се струва, че ти се увли...

— Аз пък не съм сигурна, че ми е симпатична — прекъсна ме Нора със замислен вид. — Най-вероятно ще се окаже малка глезла, но ако в думите ѝ има поне капка истина, то здравата го е загазила.

— С нищо не мога да ѝ помогна.

— Тя е на друго мнение.

— Също и ти, което доказва, че щом си наумиш нещо, все ще намериш някой да ти уйдиса на...

Нора въздъхна.

— Защо не си малко по-трезвен, че да може човек да разговаря с теб. — Пресегна се, за да отпие от чашата ми. — Ако ми дадеш коледния подарък сега, и аз ще ти дам твоя.

Поклатих глава.

— По време на закуската.

— Вече е Коледа!

— На закуска.

— Дано не си харесам подаръка!

— Дори да не ти хареса, пак ще трябва да си го задържиш, защото продавачът категорично ме предупреди, че няма да го приеме обратно. Каза, че вече...

— Какво ти пречи да видиш дали не можеш да ѝ помогнеш? Тя ти има такова доверие, Ник!

— Всички имат доверие в гърците.

— Моля те!

— Просто си решила да си пъхнеш носа в чужди...

— Искях да те попитам: жена му знаеше ли, че тази Джулия Улф му е любовница?

— Не знам. Но не я харесваше.

— Що за човек е жена му?

— Ами... жена.

— Хубава ли е?

— Беше голяма красавица.

— Стара ли е вече?

— Четирийсет, четирийсет и две. Стига вече, Нора. Не ти трябва да се месиш. Нека Чарлсови си гледат техните неприятности, а Уайнънтови — своите.

Тя сви обидено устни.

— Все пак ми сипи чашка — може да ме приспи.

Станах от леглото и отидох да ѝ наляя уиски със сода. Върнах се в спалнята и в същия миг телефонът иззвъня. Погледнах часовника си върху нощната масичка. Наближаваше пет.

Нора вече беше вдигнала слушалката.

— Ало... Да, на телефона. — Тя погледна към мен. Аз поклатих отрицателно глава. — Да. Разбира се... разбира се.

Затвори и ми се усмихна широко.

— Ужасна си! Какво ще ми сервираш сега?

— Доръти вече се качва. Стори ми се къркана.

— Направо съм възхитен. — Взех си халата. — Вече се страхувах, че ще трябва да поспя.

Тя се беше навела и си търсеше чехлите.

— Не ставай дърт мърморко. Имаш цял ден на разположение — спи колкото щеш. — Намери си чехлите и ги обу. — Дали наистина се бои от майка си толкова, колкото твърди?

— Ами ако има за пет пари ум в главата си... Мими е първокласна усойница.

Нора присви тъмните си очи и попита бавно:

— Какво криеш от мен?

— Ох, господи! Все се надявах, че няма да научиш. Всъщност Доръти е моя дъщеря. Но аз просто не знаех какво върша, Нора. Беше пролет във Венеция, бях толкова млад и имаше пълнолуние...

— Смей се ти, смей се! Искаш ли нещо за ядене?

— Само ако и ти си гладна. Какво да ти поръчам?

— Сандвич със сурова говежда кайма и много лук. И кафе.

Доръти пристигна, докато говорех по телефона с денонощния кулинарен магазин. Когато влязох в хола, тя се надигна от стола, като се олюляваше, и каза:

— Много се извинявам, Ник, че ви досаждам на двамата с Нора, но не мога да се прибера у дома в този вид. Не мога. Страх ме е. Не знам какво може да ми се случи, не съм сигурна и аз какво ще направя. Моля те, не ме карай да си отивам.

Беше много пияна. Аста ѝ подуши краката. Аз ѝ направих знак да мълчи.

— Шт! Чувствуй се като у дома си. Седни. След малко ще донесат кафе. Къде си се натряскала?

Тя седна и взе да клати глупаво глава.

— Не знам. След като излязох отук, къде ли не ходих... Освен вкъщи, защото не мога да се прибера в този вид. Виж какво имам.

Тя пак стана и извади от джоба на самото си очукан автоматичен пистолет.

— Виж! — развя го под носа ми, а Аста размаха опашка и заподскача радостно, за да го захапе.

Нора шумно си пое въздух. Тилът ми изстина. Отблъснах кучето и взех пистолета.

— Що за шеги са това? Седни!

Пуснах го в джоба на халата си и бутнах Доръти назад, за да седне.

— Не ми се сърди, Ник — захленчи тя. — Задръж го, ако желаеш. Не искам да ти доставям неприятности.

— Откъде го имаш?

— От едно заведение на Десето Авеню. Дадох му в замяна гривната си — онази със смарагдите и брилянтите.

— А след това си я спечелила обратно на зарове може би? Гривната е все още на ръката ти.

Тя се втренчи озадачено в нея.

— Мислех, че съм му я дала. Погледнах към Нора и поклатих глава.

— Стига си я тормозил, Ник — обади се жена ми. — Не виждаш ли, че е...

— Не ме тормози, Нора, ни най-малко — побърза да каже Доръти. — Той... той е единственият човек в света, към когото мога да се обърна за помощ.

Спомних си, че Нора не се беше докоснала до уискито си, така че отидох в спалнята и пресуших чашата. Като се върнах, заварих жена си седнала на страничната облегалка на стола на Доръти, прегърнала момичето през рамо. То подсмърчаше, а Нора го утешаваше.

— Ник изобщо не ти се сърди, миличка. Той много ти съчувствува. — Тя вдигна поглед към мен. — Нали не си сърдит, Ник?

— Не, само съм обиден. — Седнах на дивана. — Откъде взе пистолета, Доръти?

— От един човек — нали ти казах. — Какъв човек?

— Казах ти вече — в едно заведение.

— И си му дала в замяна гривната си.

— Така си мислех, ама виж — още е на ръката ми.

— Вече забелязах.

Нора потупа момичето по рамото.

— Разбира се, че е на ръката ти.

— Когато пристигне момчето с кафето и сандвичите, ще го помоля да не си тръгва — рекох аз. — Нямам намерение да оставам насаме с две...

Нора ме погледна намръщено и каза на момичето:

— Не му обръщай внимание. Цяла нощ е такъв.

— Той си мисли, че съм пияна глупачка — подсмъркна Доръти. Нора пак я потупа по рамото.

— Все пак за какво ти трябваше пистолет? — продължих да питам аз.

Доръти се изправи в креслото и ме загледа с широко отворени пияни очи.

— Заради него! — възбудено зашепна тя. — Ако започне да ме закача. Страхувах се, защото бях пила. Затова. А после се изплаших и от това, та дойдох тук.

— Баща си ли имаш предвид? — попита Нора, като се опитваше да прикрие възбудата в гласа си.

Доръти поклати глава.

— Баща ми се казва Клайд Уайнънт. А той е мъж на майка ми.

Тя облегна глава на гърдите на Нора.

— Аха! — рече жена ми като човек, на когото всичко е ясно като бял ден. — Горкичкото! — додаде тя и ме изгледа многозначително.

— Я Да пийнем по нещо — предложих аз.

— Без мен. — Нора пак ме гледаше сърдито. — А не мисля, че и Доръти се нуждае...

— Нуждае се! Ще ѝ помогне да заспи. — Налях ѝ конска доза скоч и се погрижих да го изпие до капка. Ефектът беше чудотворен — докато пристигнат сандвичите и кафето, тя вече спеше дълбоко.

— Сега доволен ли си? — попита Нора.

— Доволен съм. Дай да я сложим да легне, а ние да седнем да хапнем.

Отнесох я в спалнята и помогнах на Нора да я разсъблече. После се върнахме при храната. Извадих пистолета от джоба си и го разгледах. Имаше два куршума — един в дулото и един в пълнителя.

— Какво ще го правиш? — любопитствува Нора.

— Нищо — докато не разбере дали с него е била убита Джулия Улф. Калибърът е 32.

— Но нали тя каза...

— Че го купила в някаква кръчма — от неизвестен човек — срещу гривната си. Чух.

Нора проточи врат над сандвича си и ме изгледа с широко отворени, бляскави, почти черни очи.

— Мислиш ли, че го е взела от втория си баща?

— Убеден съм — рекох аз, но прекалих със сериозния си вид.

— Отвратителен грък! Но нищо чудно и от него да го е взела — откъде знаеш? Нали не вярваш на разказа ѝ?

— Слушай, скъпа, утре ще ти купя цял куп криминални романи, но не затормозвай тази вечер главичката си с тайнствени истории. Тя просто се опита да ти каже, че се бои да не би Йоргенсен да ѝ налети, като се прибере вкъщи, и се страхува, че е прекалено пияна, за да му се опре.

— Какво говориш! А майка ѝ?

— Това е много специално семейство. Можеш... Доръти застана, олюлявайки се леко, на прага на спалнята, по нощница, която ѝ беше прекалено дълга, и като запримига от светлината, рече:

— Моля ви, може ли да дойда при вас? Страх ме е там сама.

— Разбира се.

Тя се сви до мен на дивана, а Нора отиде да вземе нещо да я завие.

VI

Тримата закусвахме рано следобед, когато довтасаха Йоргенсенови. Нора се обади по домофона, а после съобщи, като се опитваше да прикрие възбудата си:

— Майка ти. Чака долу във фоайето. Казах ѝ да се качи.

— По дяволите! — изруга Доръти. — Защо ли ѝ се обадох!

— Защо изобщо не се преместим да живеем във фоайето — рекох аз.

— Не му обръщай внимание — каза Нора и потупа Доръти по рамото.

На вратата се позвъни. Отидох да отворя.

Изминалите осем години с нищо не бяха накърнили красотата на Мими. Имаше по-зрял и фрапантен вид, но това беше всичко. Беше по-едра от дъщеря си и по-живописно руса. Засмя се и тръгна към мен с протегнати ръце.

— Весела Коледа! Така се радвам да те видя след толкова години. Това е съпругът ми. Запознай се с мистър Чарлс, Крие.

— Приятно ми е да те видя, Мими — казах аз и се ръкувах с Йоргенсен.

Беше около пет години по-млад от жена си, висок, слаб, стегнат, мургав мъж, старателно издокаран и нагласен, с гладко вчесана коса и напомадени мустаци.

Поклони ми се учтиво.

— Приятно ми е, мистър Чарлс.

Говореше със силен немски акцент, ръката му беше слаба, но мускулеста. Влязохме в хола.

След като ги представих на Нора, Мими взе да ѝ се извинява за ненадейното нахълтване.

— Но така ми се искаше да се срещна пак с мъжа ви, пък и знам, че единственият начин да замъкна тази глезла някъде навреме е, като я пренеса на ръце. — Тя прехвърли усмивката си върху Доръти. — Хайде, миличко, обличай се.

Миличкото изръмжа с уста, натъпкана с препечена филия, че не виждало защо трябва да си прахосва следобеда у леля си Алис дори на Коледа.

— Бас ловя, че Гилбърт няма да дойде.

Мими каза, че Аста е прекрасно куче, и ме попита дали имам някаква представа къде може да е бившият ѝ мъж.

— Не.

Тя продължи да си играе с кучето.

— Той е луд, направо луд! Да изчезне в такъв момент! Нищо чудно, дето полицията отначало го заподозря, че е забъркан в тази история.

— А сега какво мислят? — попитах аз. Тя вдигна поглед към мен.

— Не си ли чел вестниците?

— Не.

— Оказа се, че е някой си Морели — гангстер. Той е убил жената. Бил ѝ е любовник.

— Хванали ли са го?

— Още не, но е той. Много ми се иска да открия Клайд. Маколи категорично отказва да ми помогне. Твърди, че не знаел къде е, но това са глупости. Има пълномощно от него и знам много добре, че поддържа връзка с Клайд. Как смяташ — може ли да се вярва на Маколи?

— Той е адвокат на Уайнънт — отвърнах аз. — Нямах никакви основания да му вярваш.

— И аз така си помислих. — Тя ми направи място до себе си на дивана. — Седни. Толкова неща искам да те питам.

— Какво ще кажеш преди това да пийнем по нещо?

— Само да не е яйчен коняк, че от него ми стават киселини.

Когато се върнах с напитките, Нора и Йоргенсен изпробваха един върху друг познанията си по френски, Доръти се преструваше, че яде, а Мими пак си играеше с кучето. Раздадох чашите и седнах до Мими.

— Имаш прелестна жена — каза тя.

— И на мен ми харесва.

— Кажи ми истината, Ник. Смяташ ли, че Клайд е истински луд? Искам да кажа, достатъчно луд, за да трябва да се предприеме нещо?

— Аз откъде да знам?

— Тревожа се за децата — продължи тя. — Аз лично нямам никакви претенции — сумата, която получих при развода, уреди всичко. Но с децата не е така. Останали сме без пукната пара и се тревожа за тях. Ако е откачен, ще вземе да прахоса всичко и да ги остави без един цент. Как мислиш, какво да направя?

— Относно затварянето му в психиатрична лечебница ли?

— Неее — провлачи тя. — Но ми се иска да поговоря с него. — Тя сложи ръка върху моята. — Ти можеш да го откриеш.

Поклатих глава.

— Няма ли да ми помогнеш, Ник? В името на старото ни приятелство.

Сините ѝ очи ме гледаха нежно и умолително. Доръти ни наблюдаваше откъм масата, изпълнена с подозрение.

— За бога, Мими — рекох аз. — В Ню Йорк детективи колкото искаш! Наеми някой от тях. Аз вече не работя.

— Знам, но... Дори беше ли много пияна снощи?

— По-скоро аз бях препил. Тя ми се стори съвсем трезва.

— Не намираш ли, че е станала много хубава?

— И по-рано си беше хубава.

Тя се замисли над думите ми, после додаде:

— Но тя е още дете, Ник.

— В каква връзка ми казваш това? Мими се усмихна.

— Защо не се облечеш, Дори?

Доръти повтори намусено, че не виждала защо трябва да си прахосва следобед у леля си Алис. Йоргенсен се обърна към жена си:

— Мисис Чарлс много любезно предложи да не...

— Да, наистина — каза Нора. — Защо не поостанете? Чакаме гости. Няма да е кой знае колко забавно, но все пак...

Тя замахна широко с чашата си като завършек на изречението.

— Много бих искала — бавно отговори Мими. — Но се боя, че Алис...

— Извини ѝ се по телефона — предложи Йоргенсен.

— Аз ще го направя — каза Доръти. Мими кимна.

— Дръж се мило с нея.

Доръти отиде в спалнята. Всички изведнъж се ободриха. Нора ми намигна весело и ща не ща, трябваше да се направя, че ми е много

приятно, защото Мими ме гледаше в този момент.

— Всъщност не ти се иска да останем, нали, Ник? — обърна се тя към мен.

— Но моля те!

— Почти съм убедена, че лъжеш. Ти май харесваше бедната Джулия?

— „Бедната Джулия“ звучи много добре от твоята уста. Да, аз я харесвах.

Мими отново сложи ръка върху моята.

— Тя е виновна за раздялата ми с Клайд. Естествено аз я ненавиждах — тогава. Но вече мина много време. Когато отидох да се срещна с нея в петък, не хранех никакви лоши чувства. Ник, видях я как умира. Не заслужаваше да умре. Беше ужасно. Каквото и да съм изпитвала навремето към нея, сега остана само жал. Затова бях искрена, като казах „бедната Джулия“.

— Не знам какви си ги намислила — казах аз. — Идея си нямам какво сте намислили всички вие.

— Всички ли? — повтори тя. — Да не би Дори да е... Доръти се върна от спалнята.

— Оправих нещата.

Тя целуна майка си по устата и седна до нея. Мими извади пудриерата си да провери в огледалцето дали не се е размазало червилото ѝ, и попита:

— Леля ти не се ли нацупи?

— Не, всичко е наред. Какво трябва да направиш в тази къща, за да получиш нещо за пиене?

— Трябва да отидеш до онази маса, където са шишетата и ледът, и да си налееш — отвърнах аз.

— Много пиеш — обади се майка ѝ.

— Не колкото Ник обаче. Тя се запъти към масата. Мими поклати глава.

— Тези деца! Та тъкмо казвах — ти много харесваше Джулия Улф, нали?

— Ти искаш ли, Ник? — провикна се Доръти.

— Да, благодаря. — После отговорих на Мими: — Беше ми доста симпатична.

— Ужасно си потаен! — оплака се тя. — Харесваше ли я колкото мен например?

— Имаш предвид няколкото следобеда, които прекарахме заедно, ли?

Смехът ѝ бе искрен.

— Това вече е истински отговор.

Тя се обърна към Доръти, която се бе запътила към нас с чаши в ръце.

— Трябва да си ушиеш рокля в този син цвят, миличко. Много ти отива.

Поех едната чаша от момичето и се извиних, че е време да се обличам.

VII

Когато излязох от банята, заварих Нора и Доръти в спалнята. Нора си решише косата, а момичето седеше на ръба на леглото и си играеше с някакъв чорап.

Нора изпрати въздушна целувка на отражението ми в огледалото. Имаше много щастлив вид.

— Ти обичаш Ник, нали, Нора? — попита Доръти.

— Той е глупав грък, но съм свикнала с него.

— Но Чарлс не е гръцко име!

— Името ми е Хараламбидис — поясних аз. — Като пристигнал баща ми, глупакът, който му оформял документите за имиграция, заявил, че Хараламбидис е прекалено дълго, и го съкратил на Чарлс. Старият нямал нищо против — бил готов да му викат и Хикс, само и само да го пуснат в страната.

Доръти ме изглежда.

— Никога не съм сигурна кога си сериозен и кога ме будалкаш. — Започна да си обува чорапа, но спря. — Какво се опитва да изкопчи от теб майка ми?

— Нищо. Сведения. Много иска да разбере какво си правила снощи и какво си говорила.

— И аз така си помислих. Ти какво й каза?

— Че какво мога да й кажа? Нито си правила нещо, нито си говорила.

Тя смръщи чело, обмисляйки моя отговор, но като проговори, темата беше друга:

— За пръв път чувам, че между вас двамата с мама е имало нещо. Вярно, че тогава бях дете и даже да бях забелязала нещо, нямаше да знам какво е. Но съм изненадана дори, че си говорите на малки имена.

Нора се извърна засмяна от огледалото.

— Започва да ми става интересно. — Тя махна с гребена си към Доръти. — Продължавай, моето момиче.

— Не знаех, и туйто — настоя Доръти.

Извадих чиста риза и се приготвих да я обличам.

— А сега какво толкова знаеш?

— Нищо — бавно произнесе тя и лицето ѝ порозовя. — Но мога да се досетя.

И Доръти пак се наведе над чорапа си.

— Щом като можеш, досещай се! — изръмжах аз. — Ти си едно глупаво момиче, но карай да върви! Какво си виновна, че имаш циничен ум.

Тя вдигна глава и се засмя, но после попита сериозно:

— Смяташ ли, че съм се метнала на майка си?

— Не бих се изненадал.

— Кажы — смяташ ли?

— Искаш да чуеш отрицателен отговор. Не, не смятам.

— Ето с какъв човек съм принудена да живея — жизнерадостно обяви Нора. — Нищо не можеш да изкопчиш от него.

Облякох се и отидох в хола. Мими се беше настанила в скута на Йоргенсен. Щом влязох, тя стана и попита:

— Какво получи за Коледа?

— Нора ми подари часовник — показах ѝ го аз. Тя каза, че е прекрасен, което си беше вярно.

— А ти какво ѝ подари?

— Колие.

— Мога ли да си наляя още? — попита Йоргенсен и стана, без да дочака отговор.

На вратата се позвъни. Посрещнах Куин, жена му и Марго Инес и ги представих на Йоргенсенови. Нора и Доръти най-сетне се бяха облекли и излязоха от спалнята. Куин веднага се лепна за Доръти. Пристигна и Лари Кроули с някакво момиче на име Денис, а малко след тях и семейство Едж. Спечелих от Марго Инес тридесет и два долара на табла и тя обеща честно да ми се изплати по-късно. Денис трябваше по едно време да си полегне в спалнята. Малко след шест часа Алис Куин успя с помощта на Марго да откъсне мъжа си от Доръти и да го отведе някъде другаде на гости. Едж и жена му също си тръгнаха. Мими си облече палтото и настоя мъжът ѝ и дъщеря ѝ да сторят същото.

— Каня ви в последния момент, но ще можете ли да дойдете утре на вечеря? — попита тя.

— Разбира се — отговори Нора.

Ръкувахме се, казахме си нужните учтиви думи и те си тръгнаха.

Нора затвори след тях и се облегна на вратата.

— Леле, колко е хубав! — въздъхна тя.

VIII

До този момент знаех със сигурност къде ми е мястото в историята Улф—Уайнънт—Йоргенсен и каква роля играя в нея — отговорите бяха съответно никъде и никаква, — но когато в четири сутринта на другия ден се отбихме в „Ройбен“ на връщане към хотела, за да пием по едно кафе, Нора разгърна някакъв вестник и ето какво откри в клюкарската рубрика: „Ник Чарлс, бивш детектив от Трансамериканското детективско бюро, е пристигнал от крайбрежието^[1] да разследва тайнственото убийство на Джулия Улф.“

А когато шест часа по-късно отворих очи и седнах в леглото, открих, че Нора ме друса за раменете, а някакъв мъж с пистолет в ръка е застанал на прага на спалнята.

Беше тъмен, пълен, младолик мъж със среден ръст, широко чене и ниско чело. На главата си имаше черно бомбе, черното палто му стоеше много добре, а черният костюм и черните обувки изглеждаха, сякаш са били купени преди петнадесет минути. Пистолетът — черен, автоматичен, калибър 38, с късо дуло — не сочеше никъде, а просто лежеше удобно в шепата му.

— Той ме накара да го пусна, Ник — обясняваше Нора. — Каза, че трябва да...

— Трябва да говоря с вас — довърши вместо нея човекът с пистолета. — Нищо друго, но трябва да говоря.

Гласът му беше нисък, стържещ.

Вече бях мигал достатъчно, за да се поразсъня. Погледнах към жена си. Тя беше възбудена, но ни най-малко не я беше страх — все едно, че наблюдаваше как конят, на който е заложила, изпреварва останалите с една глава.

— Добре, говорете, но бихте ли скрили този пистолет? — предадох се аз.

Той се усмихна само с долната си устна.

— Знам, че минавате за костелив орех. Не е нужно да ми го казвате. — С тези думи той прибра пицкова в джоба на палтото си. —

Аз съм Шеп Морели.

— За пръв път чувам това име — рекох аз.

Той направи крачка напред и взе да клати глава от ляво на дясно.

— Не съм очистил Джулия.

— Може и така да е, но не го съобщавате където трябва. Аз нямам нищо общо с това.

— От три месеца не съм я виждал — продължи той. — Бяхме скъсали.

— Кажете го на полицията.

— А и нямам никакви основания да й причиня нещо лошо — тя винаги се е държала прекрасно с мен.

— Чудесно. Но си продавате стоката на погрешен пазар.

— Чуйте — пристъпи той към леглото. — Стъдси Бърк ми каза, че навремето сте били свястно момче. Затова дойдох. Вярно ли е...

— Как е Стъдси? — прекъснах го аз. — Не съм го виждал, откак го опандизиха — беше през 23-та или 24-та.

— Добре е. Иска да ви види. Държи едно заведение на Западна четиридесет и девета улица. Казва се „Пиджирън Клъб“. Кажете ми — какво иска от мен полицията? Или просто се опитват да ми лепнат нещо?

Поклатих глава.

— Ако знаех нещо, щях да ви кажа. Не вярвайте на вестниците — нямам нищо общо с тази история. Обърнете се към полицията.

— Това ще е страшно умно — усмихна се той отново с долната си устна. — Най-умната постъпка в целия ми живот. Аз, заради когото един полицейски капитан свърши в болницата. Не се разбрахме по един въпрос. Чакат ме с разтворени обятия да се отбия и да им задам един-два въпроса. Ще си умрат от радост до върха на полицейските си палки. — Той вдигна длан. — Казвам ви истината. Стъдси каза, че и вие говорите винаги истината. Кажете ми я тогава.

— Нали това правя — уверих го аз. — Ако знаех нещо, щях...

На външната врата се почука три пъти, остро. Пистолетът на Морели се озова в ръката му, преди чуването да е престанало. Очите му като че се въртяха едновременно във всички посоки. Гласът му изстърга като по желязо дълбоко в гърдите му:

— Какво е това?

— Не знам. — Аз седнах по-удобно в леглото и кимнах с глава към пистолета. — Трябва да са твоите хора. — Дулото сочеше право в гърдите ми. — Нямаме аварийен изход — заключих аз и протегнах ръка към Нора, седнала в другия край на леглото.

Отново се почука и плътен глас извика:

— Отворете! Полиция!

Долната устна на Морели се изви, покри горната и той ме изгледа с бялото на очите си.

— Ах ти, предател! — бавно изрече той, сякаш му беше мъчно за мен. Леко пристъпи назад и подпря вратата с гръб. В ключалката на външната врата застърга ключ.

Ударих Нора с лявата си ръка и я съборих на пода. Възглавницата, която метнах с дясната ръка срещу пищова на Морели, бе сякаш перушинка — понесе се бавно и плавно като листче хартия. Никога — нито преди, нито след това — не съм чувал по-гръмък звук от изстрела на Морели. Нещо ме удари отляво, докато се хвърлях на пода. Успях да хвана един от глезените му и го съборих долу заедно със себе си, докато той ме удряше по гръба с пистолета. Успях да се освободя и взех да го удрям колкото се може по-ниско по тялото.

Влязоха някакви мъже и ни разтърваха.

Трябваша ни цели пет минути, за да свестим Нора.

Тя най-сетне седна, хвана се за бузата, огледа стаята и съзря Морели с белезници на ръцете, застанал между двама полицаи. Лицето му беше цялото в кръв — ченгетата го бяха пообработили, колкото да си направят удоволствието. Нора ме изгледа яростно:

— Глупак с глупак! За какво ти трябваше да ме цапардосаш така, че да изгубя съзнание? Знаех, че ще се справиш с него, но исках да видя как!

Един от полицаите се изхили.

— Боже! — възхитено рече той. — Тая жена си я бива.

Тя му се усмихна и стана. Когато погледна мен обаче, усмивката ѝ се стопи.

— Ник, та ти си...

Отговорих, че според мен не е нищо особено, и разкопчах останките от горнището на пижамата. Куршумът на Морели беше издълбал улейче — дълго десетина сантиметра — точно под лявото ми зърно. Доста кръв течеше, но раната не беше дълбока.

— Язык! — обади се Морели. — Един-два сантиметра по-навътре, и каква прекрасна разлика!

Ченгето, което се възхити от Нора — як, белезникав мъж на петдесетина години, облечен в зле скроен сив костюм, — цапардоса Морели през устата.

Кайзер, управителят на „Норманди“, каза, че ще повика лекар, и отиде да се обажда по телефона. Нора изтича до банята да донесе пешкири.

Сложих един от пешкирите върху раната и пак си легнах.

— Нищо ми няма. Да не говорим повече за това, докато не дойде лекарят. Кажете, как стана така, че пристигнахте толкова навреме?

Полицаят, който удари Морели, обясни:

— Подразбрахме, че всички Уайнънтови си правят тук срещите, плюс адвокатата му и останалите, замесени в историята, та решихме за всеки случай да държим хотела под око, да не би да се появи и той. И ето, тази заран Мак — той беше дежурен тогава — видял как този тук се вмъква и веднага ни се обади, а ние накарахме мистър Кайзер да се качи с нас и добре, че така стана, иначе я бяхте закъсали.

— Да, имах късмет — иначе сигурно нямаше да стреля по мен.

Той ме изгледа подозрително. Очите му бяха избелялосиви и воднисти.

— Да не ви е приятел?

— За пръв път го виждам.

— Какво искаше?

— Да ми съобщи, че не е убил Джулия Улф.

— Че какво ви засяга вас?

— Не ме засяга.

— А той защо мислеше, че ви засяга?

— Ами попитайте го. Аз откъде да знам?

— Питам вас.

— Питайте колкото си искате.

— И друго искам да ви попитам: ще направите ли оплакване, задето ви рани?

— И това е въпрос, на който не мога да отговоря веднага. Може да не е било преднамерено.

— Окей. Време има предостатъчно. Както виждам, ще трябва да ви зададем много повече въпроси, отколкото си мислехме. — Той се

обърна към един от хората си: — Претърсете апартамента.

— Само ако имате разрешение от прокурора.

— Вие така си мислите. Хайде, Анди. И те се заеха с претърсването.

Влезе лекарят — безцветен, сумтящ дребосък — и взе да се суети и да подсмърча около раната ми, спря кръвотечението, превърза ме и ме успокои с думите, че ако полежа ден-два, всичко ще е наред. Никой нищо не му каза. Полицаяте не му разрешиха да направи нещо за Морели. Той си отиде по-безцветен и сумтящ отпреди.

Белезникавият здравеняк се беше върнал от хола с една ръка, скрита зад гърба. Изчака лекарят да си отиде и тогава попита:

— Имате ли разрешително за носене на оръжие?

— Не.

— Тогава какво прави това у вас? — И ми показва пистолета, който бях отнел на Доръти Уайнънт.

Какво можех да му кажа?

— Чували ли сте какво гласи законът по този въпрос?

— Да.

— Значи знаете какво ви чака. Ваш ли е пистолетът?

— Не.

— Чий тогава?

— Ще се опитам да си спомня.

Той го прибра в джоба си и седна на стола до леглото ми.

— Вижте, мистър Чарлс. Май и двамата възприехме погрешен тон. Не искам да обърна дебелия край, а на вас едва ли ви се иска да се държите зле с мен. Раната сигурно ви причинява болка и не ми се ще да ви притеснявам, докато не си отпочинете както трябва. Тогава ще поговорим отново и може би ще налучкаме правилния тон.

— Благодаря — искрено казах аз. — Тогава да се почерпим.

— Ей сега — скочи Нора от ръба на леглото. Белезникавият мъжага я проследи с поглед, после тържествено закима с глава. Гласът му също беше тържествен.

— Ей богу, сър, провървяло ви е. — После най-неочаквано ми протегна ръка. — Казвам се Гилд. Джон Гилд.

— Моето вече ви е известно.

Стиснахме си ръцете. Нора се върна със сифона, бутилката скоч и няколко чаши върху подноса. Понечи да даде и на Морели една

чаша, но Гилд я спря.

— Много мило от ваша страна, мисис Чарлс, но законът не позволява да се дава на арестантите алкохол или лекарства, освен ако не каже лекарят. — Той ме погледна. — Така ли е?

— Така е — потвърдих аз.

Всички останали пихме.

След като си пресуши чашата, Гилд я остави и стана.

— Трябва да взема пистолета със себе си, но не се безпокойте. Ще имаме време да си поговорим, щом се оправите. — Той пое ръката на Нора и тронаво се поклони над нея. — Надявам се, че не ми се сърдите за думите преди малко, но не исках да...

Когато поиска, Нора може да се усмихва много красиво. Сега го дари с една от най-чаровните си усмивки.

— Да ви се сърдя? Та на мен ми беше толкова забавно!

Тя изпрати полицаите и арестанта им. Кайзер си беше тръгнал преди това.

— Много е симпатичен. Боли ли те?

— Не.

— Всичко е по моя вина, нали?

— Глупости, Налей ми още. Тя ми наля.

— Днес не бива да пиеш много.

— Няма. На закуска ми се яде пушена риба. И тъй като неприятностите ни приключиха засега, кажи им да ни изпратят кучето, че взе да ми липсва. Поръчай също на телефонистката да не ни свързва с никого — сигурно ще ни търсят разни журналисти.

— А какво ще кажеш на полицията за пицкова на Доръти? Все някакво обяснение ще трябва да им дадеш, нали?

— Още не знам.

— Кажи ми истината, Ник: много ли глупаво се държах?

Аз поклатих глава.

— Не по-глупаво от всеки друг път.

— Мръсен грък! — засмя се тя и отиде да се обади по телефона.

[1] Има се предвид Тихоокеанското крайбрежие. — Б. пр. ↑

IX

— Само се фукаш — каза Нора. — И с каква цел? Много добре ми е известно, че куршум не те лови. Не е необходимо да ми го доказваш.

— Нищо няма да ми стане, ако се изправя.

— Нищо няма да ти стане и ако полежиш един ден. Лекарят каза...

— Той, ако разбираше нещо от медицина, щеше да излекува собствената си хрема. — Седнах в леглото и пуснах краката си на пода. Аста взе да ги гъделичка с език.

Нора ми донесе чехлите и халата.

— Добре, герой! Стани и изцапай килимите с кръв.

Изправих се предпазливо и като че ми нямаше нищо, стига да внимавах с лявата си ръка и да се пазех да не се препъна в Аста.

— Разсъждавай логично — рекох аз. — Никак не ми се искаше да се забърквам с тези хора — и още не искам, — ама каква ми беше ползата? Явно не мога да се отърва от цялата история, затова трябва да направя нещо.

— Дай да се махнем оттук — предложи тя. — Да заминем за Бермудските острови или Хавана, или просто да се приберем у дома.

— Това няма да оправи нещата — пак ще трябва да дам някакво обяснение на полицията за онзи пистолет. Ами ако излезе, че с него е била убита? Ако още не знаят, всеки момент ще им стане ясно.

— Мислиш ли...

— Само допускам. Ще отидем на вечеря у тях и...

— Никъде няма да ходим. Ти съвсем си откачил! Ако толкова искаш да говориш с някого, извикай го тук.

— Не е същото — прегърнах я аз. — Стига си вдигала шум за тази дракотина. Нищо ми няма.

— Фукаш се — повтори тя. — Искаш хората да видят какъв герой си — и куршумите не могат да те спрат.

— Не ставай лоша.

— Ще ставам! Няма да допусна да си... Закрих й устата с ръка.

— Искам да видя Йоргенсенови у тях, да се срещна й с Маколи, и със Стъдси Бърк. Прекалено много си играха с мен. Трябва да се погрижа за едно-две неща.

— Ей, корава глава! Но така или иначе, часът е само пет. Полежи още, докато стане време да се обличаме.

Аз се свих удобно на канапето в хола. Обадохме се да ни изпратят горе следобедните вестници. Морели бил стрелял в мен — два пъти според единия вестник и три пъти според другия, — докато съм се опитвал да го арестувам за убийството на Джулия Улф. Състоянието ми било толкова тежко, че нито съм можел да се срещна с някого, нито дори да бъда преместен в болница. Имаше поместени и снимки — една на Морели и една моя, правена преди тринадесет години. На нея бях с някаква много смешна шапка и си спомних, че ме снимаха по времето, когато работех по експлозията на Уол Стрийт. Повечето от написаното за убийството на Джулия Улф беше неясно и неопределено. Докато четяхме, пристигна нашата постоянна гостенка Доръти Уайнънт. Нора отвори вратата и чух Доръти да казва:

— Долу не ме пускаха и аз едва се промъкнах. Не ме гони, моля те. Ще ти помогна да се грижиш за Ник. Ще правя всичко, каквото ми кажеш. Моля ти се, Нора!

Нора едва успя да каже едно „влез“. Доръти влезе и се опули насреща ми.

— Но... ввестниците писаха, че си...

— Имам ли вид на умиращ? А с теб какво се е случило?

Долната й устна беше подута и сцепена в ъгълчето, на едната й скула имаше рана, бузата й бе издрана с нокти, очите — зачервени и подути.

— Мама ме наби — обясни тя. — Виж!

Пусна палтото си на пода, скъса едно копче, докато се опитваше да разкопчее роклята си, извади една ръка от ръкава и ни показа гърба си. Цялата й ръка беше в синини, а гърбът й бе в дълги червени белези, сякаш са я били с камшик.

— Видяхте ли! — разплака се тя. Нора я прегърна.

— Горкичкото!

— Защо те би? — попитах аз.

Тя се извърна от жена ми и коленичи до мен на пода. Аста се приближи и взе да я души.

— Тя си мисли... мисли си, че съм дошла при теб заради татко и Джулия Улф. — Хълцането ѝ разпокъсваше разказа. — Затова дошла — да разбере, — а ти си я убедил, че не е така. Тя повярвала, че не ти пука за цялата история — както и аз повярвах, — и ѝ нямаше нищо, докато не видя тази сутрин вестниците. Тогава разбра, че си лъгал, и ме наби, за да ѝ кажа какво съм ти наговорила.

— И ти какво ѝ каза?

— Какво можех да ѝ кажа? Никога не бих се осмелила да спомена и дума за Крие. Какво можех да ѝ кажа?

— Той беше ли там?

— Да.

— И я остави да те пребие?

— Но той... той никога не ѝ се бърка.

— За бога, дай да пийнем по нещо — обърнах се аз към Нора.

— Веднага — откликна тя, вдигна палтото на Доръти, метна го на облегалката на един стол и влезе в килерчето.

— Нека остана при вас, Ник — замоли се момичето. — Няма да ви преча, честна дума, пък и ти сам каза да ги зарежа. Каза ми, а аз нямам къде да отида. Моля те!

— Успокой се. Първо трябва добре да обмислим всичко. Знаеш, че и мен ме е страх от Мими не по-малко от теб. Тя как смята — какво си ми казала?

— Сигурно знае нещо — нещо за убийството — и си мисли, че и аз го знам. Но аз нищо не знам, Ник! Честна дума! Нищичко!

— Това ми е от голяма полза — намръщих се аз. — Чуй сега, моето момиче: все пак има неща, които са ти известни, и нека започнем от тях. Разкажи ми всичко дума по дума — от самото начало. Иначе няма да се разберем.

Тя вдигна тържествено ръка.

— Кълна се, че всичко ще си кажа.

— Добре тогава. А сега да пийнем. — И ние поехме чашите си от Нора. — Каза ли ѝ, че ги напускаш завинаги?

— Не, нищо не казах. Тя може а да не знае, че не съм си в стаята.

— Виж, това е добре.

— Нали няма да ме накараш да се върна? — изплаши се тя.

— Детето не може да остане там да го пребиват от бой, Ник — обади се и Нора с чаша в ръка.

— Шт! Още нищо не знам. Просто си помислих, че ако отидем у тях на вечеря, по-добре ще е Мими да не знае...

Доръти се втренчи в мен с изпълнени с ужас очи.

— Не си въобразявай, че след този случай ще им стъпя в къщата! — заяви Нора.

— Но мама не ви очаква! — заговори като картечница Доръти. — Дори не знам дали ще си е вкъщи. Вестниците писаха, че си на смъртно легло. И през ум не й минава, че може да отидеш.

— Толкова по-добре — заявих аз. — Ще ги изненадаме.

Тя долепи пребледнялото си лице до моето и от възбуда разля част от уискито си върху ръкава ми.

— Не отивай! Не бива да ходиш там! Послушай ме! Послушай Нора! Не ходи! — Тя извърна бледото си лице към Нора. — Нали? Кажи му да не ходи!

Нора, без да отмества очи от мен, проговори:

— Чакай, Доръти. Той знае какво трябва да прави. Какво, Ник?

Аз се намръщих.

— Просто опипвам почвата. Щом искаш Доръти да остане тук, нека остане. Може да спи при Аста. Но за всичко друго аз ще решавам. Не знам какво точно ще правя, защото не ми е известно в какво са ме забъркали. Но трябва да разбера. И то както аз си знам.

— Няма да ти се бъркаме, нали, Нора? — побърза да каже Доръти.

Жена ми обаче продължи да ме гледа мълчаливо.

— Откъде си взела пистолета? — попитах аз момичето. — И този път без врели-некипели.

Тя си облиза устните. Лицето ѝ порозовя. Изкашля се.

— Внимавай! — предупредих я аз. — Ако ми разтеглиш още един локум, ще се обадя на Мими да дойде да те прибере.

— Не я притеснявай де! — застъпи се Нора. Доръти пак се изкашля.

— Може ли... може ли да ти разкажа какво ми се случи веднъж, като бях дете?

— Свързано ли е с пистолета?

— Не съвсем, но така по-лесно ще разбереш защо...

— Друг път. Не сега. Откъде взе пистолета?

— Нека да ти разкажа! Главата ѝ клюмна към гърдите.

— Откъде взе пистолета?

— От някакъв човек в едно барче... Гласът ѝ едва се чуваше.

— Знаех си, че рано или късно ще се доберем до истината — рекох аз. Нора се намръщи и поклати предупредително глава. — Добре. Да допуснем, че е така. Кое барче?

— Не знам — вдигна глава Доръти. — Доколкото си спомням, някъде на Десето Авеню. Твоят приятел мистър Куин би трябвало да го знае. Той ме заведе там.

— Срещнали сте се, след като излязохте оттук, значи?

— Да.

— Предполагам, че е било най-случайно. Тя ме погледна с укор в очите.

— Опитвам се да ти кажа истината, Ник. Бях му обещала да се срещнем в някакво заведение, което се казва „Палма Клъб“. Той ми написа адреса на едно листче. След като се разделихме с вас двамата, аз отидох на срещата и ние с него обиколихме много заведения. В последното купих пистолета. Беше един ужасен гангстерски бар. Питай го дали не ти казвам истината.

— Куин ли ти набави оръжието?

— Не. Той вече беше излязъл от строя. Спеше с глава върху масата. Аз го оставих там. Казаха ми, че ще се погрижат да го изпратят у тях.

— А пистолета?

— Сега ще ти кажа. — Тя се изчерви. — Куин ми каза, че барчето се посещава предимно от наемни убийци. Затова го помолих да отидем там. След като той заспа, аз се заприказвах с някакъв мъж. Имаше ужасно бандитски вид и бях направо като запланена. Никак не ми се прибираще у дома, исках да се върна тук, но не знаех дали ще ми позволят. — Лицето ѝ беше пламнало като божур и от смущение не изговаряше ясно думите. — Затова си помислих, че... може би, ако аз... ако ти си помислиш, че съм в голяма опасност... и освен това по този начин няма да се чувствам толкова глупаво. Във всеки случай попитах този тип с вид на закоравял гангстер дали може да ми продаде някакъв пистолет, или поне да ми каже откъде да си купя. Отначало той си помисли, че го занасям, и взе да се смее, но аз му казах, че

говоря напълно сериозно. Той продължи да се усмихва, но ме попита колко ще платя, ако успее да ми набави. Нямах много пари в себе си и му предложих гривната, Той, изглежда, не я хареса особено, защото отказа — трябвало да получи парите в брой, така че накрая му дадох дванайсет долара — оставих си само един долар за такси, — а той ми даде пистолета. Тогава пристигнах тук и се направих, че ме е страх да се прибера вкъщи заради Крие.

Последните думи изрече толкова бързо, че почти нищо не й се разбра, а накрая въздъхна, сякаш се радваше, че е свършила.

— Значи Крие не ти е налитал?

— Налитал ми е, но не чак толкова — прехапа тя устна. После хвана ръката ми с две ръце, а лицето й почти се докосна до моето. — Трябва да ми повярваш! Ако не ти казвах истината, не бих могла да ти разкажа всичко това и да се излагам по този начин пред теб.

— Не е много за вярване, Дванайсет долара пари ли са? Но засега да оставим това. Беше ли ти известно, че Мими възнамерява да отиде същия следобед при Джулия Улф?

— Не, Тогава още не знаех, че се опитва да открие баща ми. Те и дума не ми казаха тогава къде отиват.

— Кои те?

— Ами да, и Крие тръгна с нея.

— По кое време беше това? Тя смръщи чело.

— Трябва да е наближавало три часът. Във всеки случай беше след два и половина. Спомням си, защото закъснявах за една среща с Елзи Хамилтън — трябваше да ходим заедно на пазар, — и бързах да се облека.

— Заедно ли се върнаха?

— Не знам. И двамата си бяха у дома, когато се прибрах.

— Ти кога се прибра?

— Някъде след шест. Ник, допускаш ли, че те... Да! Сега си спомням какво рече мама, докато се обличаше. Не знам какво е казал преди това Крие, но тя му отговори: „Ще ми каже всичко, щом я попитам...“ Нали знаеш царствения й маниер, с който говори от време на време. Друго не чух. Това значи ли нещо?

— Какво спомена тя за убийството, след като ти се прибра?

— Само, че тя я била намерила и колко се разстроила покрай полицията и цялата история.

— Беше ли наистина много разстроена? Доръти поклати отрицателно глава.

— Не. Само възбудена. Нали я знаеш каква е. — Тя ме изглежда продължително и попита много бавно: — Мислиш ли, че има нещо общо с цялата история?

— А ти как смяташ?

— Не съм мислила по въпроса. Мислех си само за татко. — След малко додаде сериозно: — Ако го е направил, това е, защото е луд, но тя би убила човек, стига да пожелае.

— Не е нужно да е някой от тях двамата — изтъкнах аз. — Полицията се е спряла на Морели. За какво толкова иска да намери баща ти?

— За пари. Останали сме без цент. Крие всичко изхарчи. — Ъгълчетата на устата ѝ се отпуснаха. — И ние му помогнахме, но главно той. А мама се страхува, че щом остане без пари, той ще я напусне.

— Ти пък откъде знаеш?

— Чувам ги; като се разправят.

— А според теб ще я напусне ли? Доръти кимна убедено.

— Освен ако тя не намери отнякъде пари. Погледнах часовника си.

— Останалата част от историята ще почака, докато се върнем. Така или иначе, ще спиш тук. Устрой се удобничко и позвъни долу в ресторанта да ти изпратят вечеря. По-добре ще е да не излизаш.

Тя ме изглежда с много нещастен вид, но не каза нищо. Нора я потупа по рамото.

— Не знам какво точно е намислил, Доръти, но щом настоява да отидем там на вечеря, значи знае какво върши. Той не би...

Доръти се усмихна и скочи от пода.

— Вярвам ви. Повече няма да се правя на глупачка. Обадих се на рецепцията и ги помолих да ни качат пощата. Имаше две писма за Нора, едно за мен, няколко закъснели коледни честитки, бележки за телефонни обаждания и една телеграма от Филадельфия:

ЗА НИК ЧАРЛС „НОРМАНДИ“ НЮ ЙОРК

БИХТЕ ЛИ СЕ СВЪРЗАЛИ С ХЪРБЪРТ МАКОЛИ
ВЪВ ВРЪЗКА С ПОЕМАНЕ РАЗСЛЕДВАНЕТО НА
УБИЙСТВОТО НА ДЖУЛИЯ УЛФ СТОП ИЗПРАЩАМ
МУ ПЪЛНИ УКАЗАНИЯ СТОП МОИТЕ УВАЖЕНИЯ
КЛАЙД МИЛЪР УАЙНЪНТ

Сложих телеграмата в един плик заедно с бележка, че току-що съм я получил, и я изпратих по човек на отдел „Убийства“ в полицейското управление.

Х

— Сигурен ли си, че си добре? — попита Нора в таксито.

— Сигурен съм.

— Няма ли да се пренапрегнеш?

— Нищо ми няма. Какво мислиш за разказа на момичето?

Тя се поколеба.

— Ти май не й вярваш, а?

— Опазил ме бог. Поне докато проверя кое как стои.

— Ти си по-добре запознат с тези истории от мен, но мисля, че тя поне се опитваше да говори истината.

— Най-красиво съчинените истории се разказват от хора, които също като нея се опитват да кажат истината. Нямах ли навика, много е трудно.

— Изглежда, сте голям познавач на човешката природа, мистър Чарлс? Някой ден трябва да ми разкажете за преживелиците си като детектив.

— Била купила цял пистолет за дванайсет долара! Не че е изключено, но все пак...

Известно време помълчахме. Сетне Нора се обади:

— Какъв е всъщност проблемът й?

— Баща й е луд и тя се страхува, че също е луда. — Ти пък откъде знаеш?

— Нали ме попита? Аз ти отговарям.

— Искаш да кажеш, че правиш догадки?

— Искам да кажа, че това е нейният проблем. Не знам със сигурност дали Уайнънт е клинично луд, нито пък ми е известно дали тя е унаследила лудостта му, ако това е така, но тя си мисли, че и двата отговора на тези въпроси са положителни, и затова прави щуротии.

Спряхме пред „Кортланд“ и Нора рече:

— Но, Ник, това е ужасно! Някой трябва да... Казах, че не знам. Може пък Доръти да е права.

— Изобщо няма да се учудя, ако в този момент шие кукленска рокличка за Аста.

Казахме на портиера имената си, за да ги съобщи на Йоргенсенови, и след известно забавяне ни бе разрешено да се качим. Мими ни посрещна в коридора, щом излязохме от асансьора, и тръгна насреща ни с разтворени обятия и порой от думи:

— Тези отвратителни вестници! Направо ме подлудиха с глупостите си, че си бил на смъртно легло. Два пъти се обаждах по телефона, но отказваха да ме свържат с апартамента ви и да ми кажат как си. — Тя ме хвана и за двете ръце. — Толкова се радвам, Ник, че всичко това са долни лъжи, макар че ще трябва да вечеряме каквото се намери в хладилника. Аз естествено не ви очаквах... Но ти си толкова блед! Значи наистина си бил ранен.

— Слаба работа — само съм одраскан.

— И въпреки всичко си дошъл у нас на вечеря! Това много ме ласкае, но се боя, че е също така и безразсъдно. — Тя се обърна към Нора. — Сигурна ли сте, че е разумно да го пускате...

— Не съм сигурна — отвърна Нора, — но той настоя.

— Мъжете са толкова глупави — произнеса Мими, докато ме прегръщаше през кръста. — Те или правят от мухата слон, или напълно пренебрегват неща, които могат... Но влизайте де! Чакай да ти помогна.

— Не съм чак толкова зле — уверих я аз, но тя настоя да ме настани в удобно кресло и ме отрупа с десетина възглавнички.

Влезе Йоргенсен, ръкува се с мен, каза колко му било приятно да ме види по-жив, отколкото твърдели вестниците, и се поклони над ръката на Нора.

— Ако ме извините за един момент, ще довърша коктейлите.

И той пак излезе от стаята.

— Не знам къде е Дори — заговори Мими. — Сигурно е излязла някъде да се цупи. Вие нямате деца, нали?

— Не — отговори Нора.

— Много губите, макар че понякога са нетърпими. — Мими въздъхна. — Изглежда, не съм достатъчно строга. Когато ми се налага да се скарам за нещо на Дори, тя ме мисли за истинско чудовище. — Лицето ѝ се озари. — А ето го и другото ми дете. Спомняш ли си мистър Чарлс, Гилбърт? А това е мисис Чарлс.

Гилбърт Уайнънт беше с две години по-млад от сестра си — дългнесто, бледо, русо момче на осемнайсет години със слабоволева брадичка под отпуснатата уста. Големите, забележително яносини очи и дългите мигли му придаваха леко женствен вид. Дано вече не е онова хленчещо неприятно хлапе, каквото беше едно време, рекох си аз.

Йоргенсен внесе подноса с коктейлите и Мими настоя да й разкажем всичко за стрелбата. Разказах й, като изкарах историята още по-безсмислена, отколкото беше.

— Но защо изобщо е дошъл при теб? — попита тя.

— Един господ знае. Макар че и аз бих искал да науча защо. Същото се отнася и за полицията.

— Чел съм — обади се Гилбърт, — че когато закоравели престъпници ги обвинят в нещо, което не са извършили — дори да е съвсем незначително, — те се разстройват много повече, отколкото някой обикновен човек. Смятате ли, че това е вярно, мистър Чарлс?

— Не е изключено.

— Освен когато е нещо много голямо — нещо, което биха искали да са извършили — продължи Гилбърт.

Пак казах, че не е изключено.

— Не се чувствуй задължен да се държиш учтиво с Гил, ако започне да плещи глупости — заяви Мими. — От много четене всичко в главата му е каша. Донеси ни по още един коктейл, момчето ми.

Той отиде да донесе шейкър. Нора и Йоргенсен седяха в единия ъгъл на стаята и избираха грамофонни плочи.

— Днес получих телеграма от Уайнънт — рекох аз. Мими огледа предпазливо стаята, наведе се към мен я попита почти шепнешком:

— Какво пишеше?

— Искан да разбере кой я е убил. Изпратена е днес следобед от Филадельфия.

— И ще го направиш ли? — задиша тя тежко. Свих рамене.

— Изпратих я на полицията.

Гилбърт се върна с шейкър. Йоргенсен и Нора сложиха на грамофона „Малката fuga“ на Бах. Мими бързо си изпразни чашата с коктейла и я протегна на Гилбърт да я напълни отново. Той седна и каза:

— Искан да ви попитам: може ли да се познае наркоманът само като го погледне човек?

Целият се тресеше от възбуда.

— Много рядко. Защо?

— Просто се питах. Дори ако е закоравял наркоман?

— Колкото е по-зле, толкова по-големи са шансовете да познае човек, че нещо не е наред, но не винаги можеш да си сигурен, че състоянието е причинено от наркотик.

— И още нещо — продължи той. — Грос твърди, че когато те наръгат с кама, в първия момент усещаш са-; мо удара, а болката идва след това. Вярно ли е?

— Да, ако те наръгат достатъчно силно е достатъчно остър нож. С куршума е същото — усещаш само удара, а ако куршумът е малокалибрен и обвит в стомана, то в първия момент изобщо нищо не усещаш. Болката настъпва с проникването на въздух в раната.

Мими пресуши третия си коктейл, след което се намеси:

— Според мен и двамата сте захванали адски зловеща тема, особено като се има предвид какво му се е случило днес на Ник. Много те моля, Гил, опитай се да откриеш Дори. Не може да не познаваш някои от приятелите ѝ. Позвъни им. Предполагам, че всеки момент ще се прибере, но все пак се притеснявам.

— Тя е при нас в хотела — рекох аз.

— При вас ли?

Учудването ѝ може би беше истинско.

— Дойде днес следобед и ни помоли да остана известно време.

Тя се усмихна снизходително и поклати глава.

— Тези деца! — Спря да се усмихва. — Известно; време ли каза? Аз кимнах.

Гилбърт очевидно изгаряше от нетърпение да ме зададе нов въпрос и затова не обръщаше никакво внимание на нашия разговор.

Мими отново се усмихна.

— Много съжалявам, че ви притеснява, но все пак за мен е облекчение да знам къде е, а не да се чудя къде ли може да е заминала. Сигурно вече ще е престанала да се цупи, като се приберете, затова ще ви помоля да ѝ кажете да си дойде. Тя ми сипа един коктейл. — Много сте мили с нея. Аз премълчах.

— Мистър Чарлс — отново започна Гилбърт, — вярно ли е, че престъпниците — имам предвид професионалните престъпници — обикновено...

— Не ни прекъсвай, Гилбърт — отрязва го Мими. — Нали ще я изпратите да се прибере?

Беше любезна, но — както каза Доръти — отново говореше с царствения си маниер.

— Ако иска, нека остане. На Нора ѝ в приятно. Тя игриво ме заплаши с пръст.

— Няма да разреши да я глезите по този начин. Представям си какви глупости ви е наговорила по мой адрес.

— Спомена нещо, че си я била.

— Ето, виждаш ли! — доволно заяви тя, сякаш това доказваше мисълта ѝ. — Не, Ник, трябва обезателно да ѝ кажете да се прибере у дома.

Довърших коктейла си.

— Е? — настоя тя.

— Ако иска, нека остане при нас, Мими. На нас ни в много приятно с нея.

— Но това е смешно! Нейното място си е тук! Искам да се прибере. — Гласът ѝ се изостри. — Та тя е още дете. Не бива да поощрявате глупостите ѝ.

— Нищо не поощрявам. Ако иска да остане у нас, ще остане.

Гневът много добре се отрази на хубавите ѝ очи.

— Тя е мое дете и е малолетна! Бяхте много мили с нея, но по този начин не правите услуга нито на самата Доръти, нито на мен и аз няма да допусна такова нещо. Ако вие не я изпратите, ще предприема мерки да си я прибера. Бих предпочела да се разберем с добро, но... — Тя се наклони напред и довърши мисълта си бавно, натъртено: — Тя трябва да се прибере!

— Не те съветвам да си разваляш отношенията с мен, Мими — казах аз.

Тя ме погледна, сякаш щеше да ми каже „аз те обичам“, и попита:

— Това заплаха ли е?

— Добре, щом искаш — нека ме арестуват за отвличане, поощряване престъпната дейност на малолетен или каквото и да е друго абсурдно обвинение.

— И кажи на жена си да престане да опипва мъжа ми — неочаквано рязко произнесе тя, явно побесняла.

Нора, която заедно с Йоргенсен търсеше някаква друга грамофонна плоча, бе сложила ръка на ръкава му. И двамата се обърнаха и погледнаха изненадано Мими.

— Нора, мисис Йоргенсен желае да не пускаш ръце на мистър Йоргенсен — казах аз.

— Много се извинявам — усмихна се Нора на Мими, после ме погледна, направи страшно изкуствена физиономия на загрижена съпруга и каза напевно-монотонно като ученичка, рецитираща стихотворение: — Ах, Ник, колко си блед! Убедена съм, че си надценил силите си и състоянието ти ще се влоши. Много се извинявам, мисис Йоргенсен, но трябва да го прибера у дома и да го сложа да си легне. Нали ще ни извините?

Мими каза, че ще ни извини. Всички бяхме самата учтивост един към друг. Слязохме на улицата и хванахме такси.

— С приказките си ни лиши от вечеря — рече Нора. — Какво предлагаш сега? Да се приберем ли у дома да вечеряме заедно с Доръти?

Аз поклатих глава.

— Известно време бих искал да не виждам наоколо си нито един Уайнънт. Дай да отидем „При Макс“. Ядат ми се охлюви.

— Дадено. Подразбра ли нещо?

— Нищо.

— Язык, че е толкова хубав — замислено произнесе Нора.

— Що за човек е?

— Просто една голяма кукла. Язык!

Вечеряхме и се прибрахме в „Норманди“. Доръти я нямаше. Имах чувството, че го бях очаквал.

Нора обиколи стаите и се обади на рецепцията. Не беше оставила нито бележка, нито нищо.

— Какво значи това? — попита тя. Още нямаше десет часа.

— Може би нищо — Отговорих аз. — А може би всичко. Според мен ще се появи към три часа сутринта къркана, с картечница под ръка, закупена в „Чайлдс“.

— Да върви по дяволите. Обличай пижамата и лягай.

XI

Чувствувах се много по-добре, когато Нора ме събуди по обяд на другия ден.

— Моят сладък полицаи иска да говори с теб. Как си?

— Зле. Трябва да съм си легнал трезвен. Отместих Аста и станах.

Щом влязох в хола, Гилд се надигна от стола си с чаша в ръка и се усмихна с цялото си широко, белезникаво лице.

— Я! Мистър Чарлс! Тази сутрин имате много бодър вид.

Ръкувах се с него, потвърдих, че се чувствам много добре, и всички седнахме. Той се намръщи добродушно.

— И все пак не биваше да ми играете такива номера.

— Номера?

— Ами да! Хукнахте на гости, след като аз отложих разговора си с вас, за да ви дам възможност да си починете. Затова реших, че имам правото пръв да ви посетя.

— Не съм и помислил. Много се извинявам. Получихте ли моята телеграма от Уайнънт?

— Ъхъ. Проследяваме я сега във Филаделфия.

— А що се отнася до пистолета... — започнах аз. Той ме прекъсна.

— Пистолет ли? На това пистолет ли му викате? Ударникът строшен, всичко вътре ръждясало и разядено. Ако е стреляно с него през последните шест месеца, тогава аз съм папата от Рим. Да не си губим времето с разговори за такива боклуци.

Аз се засмях.

— Сега ми стават ясни доста неща. Взех го от един пияница, който ме уверяваше, че го купил в една кръчма за дванайсет долара. Сега вече му вярвам.

— Той нека да внимава някой да не му продаде сградата на кметството. Но да говорим като мъже, мистър Чарлс: работите ли по делото Улф, или не?

— Видяхте телеграмата от Уайнънт.

— Видях я. Значи не работите за него. Но все пак отново питам.

— Вече не работя като частен детектив. И изобщо да съм никакъв детектив.

— Да, чух. И все пак ви питам.

— Е, добре. Не, не работя. Той се замисли за момент.

— Тогава нека задам въпроса по друг начин. Интересува ли ви това дело?

— Познавам хората и затова е естествено да ме интересува.

— И само това ли?

— Само това.

— И не възнамерявате да работите по него? Иззвъня телефонът и Нора отиде да се обади.

— Честно казано, не знам. Ако продължават да ме навират в тази работа, не знам докъде ще стигна и колко ще издържа.

Гилд заклати глава нагоре-надолу.

— Разбирам. Бих искал да ви кажа, че ще ми а приятно, ако се включите в работата — но на правата страна.

— Искате да кажете не на страната на Уайнънт, нали? Той ли е убиецът?

— Това не мога да ви кажа, мистър Чарлс, но вие в сам знаете, че той с нищо не ни помага да открием кой а извършил убийството.

На прага се появи Нора.

— Търсят те на телефона, Ник. Беше Хърбърт Маколи.

— Здравей, Чарлс. Как е раната?

— Добре, благодаря.

— Да се в обаждаш Уайнънт?

— Да.

— Получих от него писмо, че ти е изпратил телеграма. Много ли си зле? Няма ли да можеш...

— Не, на крака съм. Ако останеш в кантората си по до късно следобед, ще намина да те видя.

— Чудесно. Ще те чакам до шест.

Върнах се в хола. Нора тъкмо канеше Гилд да ни прави компания и да обядва, докато ние закусваме. Той отговори, че било много мило от нейна страна. Аз и: казах мнението, че преди да закуся, трябва да пийна нещо. Нора отиде да поръча храна и да ни налее по чашка.

Гилд поклати глава.

— Изключителна жена, мистър Чарлс. Аз кимнах тържествено.

— Да предположим, че ви принудят да се намесите, както се изразихте — продължи той. — Много ми се иска да съм сигурен, че ще работите с нас, а не против нас.

— На мен също.

— Значи се разбрахме — заключи той. После се прегърби леко в стола си, придърпа го към мен и каза: — Едва ли ме помните, но аз бях патрулен полицаи по Четирийсет и трета улица, когато работехме в Ню Йорк.

— Разбира се — излъгах. — Знаех си аз, че лицето ви ми е познато... Но нали сте без униформа — това ме заблуди.

— Да, сигурно. Значи мога да приема, че не криете нищо от нас?

— Нямам такива намерения. Но не ми е известно вие какво знаете. Самият аз не знам кой знае колко. Откак стана убийството, не съм се виждал с Маколи, а и не следя вестниците.

Телефонът пак иззвъня. Нора ни подаде чашите и отиде да се обади.

— Това, което знаем, не е голяма тайна — каза Гилд. — И ако имате време да ме изслушате, ще ви го кажа всичкото. — Той опита уискито и кимна одобрително. — Но преди това искам да ви попитам нещо. Казахте ли снощи на мисис Йоргенсен, че сте получили телеграма от него?

— Да. Казах й също, че съм ви я предал. А тя какво каза?

— Нищо, Задаваше ми въпроси. Опитва се да го намери.

Той леко наклони глава на една страна и притвори едното си око.

— Допускате ли, че двамата работят заедно? — Вдигна примирително ръка. — Разберете, не ми е известно защо биха работили заедно и ако е така, с каква цел го правят, но все пак питам.

— Нищо не е изключено, но според мен вероятността е твърде слаба. Защо питате?

— Сигурно сте прав. — После добави неопределено: — Но има едно-две неща... — Въздъхна. — Винаги има такива неща. Е, мистър Чарлс, ето какво знаем със сигурност за случая и много ще ви бъда благодарен, ако допълвате разказа ми.

Казах, че ще се постарая.

— Някъде около трети октомври Уайнънт заявил на Маколи, че за известно време напуска града. Не му казал къде заминава и с каква цел, но Маколи имал чувството, че отива да поработи върху някакво изобретение, което пази в тайна. По-късно успял да изкопчи от Джулия Улф, че е прав. Според него Уайнънт се бил скрил някъде в Адирондакските планини, но като взел да я подпитва, тя му отговорила, че не знае нищо повече.

— А знаела ли е що за изобретение е това? Гилд поклати отрицателно глава.

— Маколи твърди, че не. Разбрал само, че е нещо, за което е нужно голямо място за машините и оборудването, и че е много скъпо, защото той уреждал именно паричния въпрос. Уговорката им била Маколи да продаде и превърне в налични пари всичките му акции и ценни книжа и да му изпраща нужните суми, щом му ги поиска, като същевременно се грижи за банковата страна на въпроса и останалите му дела, все едно, че е самият Уайнънт.

— Значи му е дал генерално пълномощно?

— Точно така. И още нещо — когато му трябвали пари, искал ги в брой.

— Винаги е бил фрашкан с шантави идеи.

— Всички така казват. По всяка вероятност не е искал да бъде проследен по чековете, нито там горе да разберат, че той именно е Уайнънт. Затова не взел и момичето със себе си и дори не му казал къде заминава. Пуснал си и брада.

С лявата си ръка Гилд поглади въображаемата си брада.

— Там горе, казвате — повторих аз. — Значи наистина е бил на Адирондак?

Гилд сви едното си рамо.

— Казах така, защото Адирондак във Филаделфия са единствените конкретни имена, които са ни споменали досега. Проверяваме, доколкото е възможно, планините, но нищо не се знае. Може да е в Австралия.

— И колко пари е поискал Уайнънт в брой?

— Това мога да ви кажа със сигурност. — Той извади пачка замърсени, измачкани и оръфани хартии от джоба си, измъкна отвътре някакъв плик, една идея по мръсен от останалите, и върна всичко друго в джоба си. — На другия ден след разговора си с Маколи той

лично изтеглил от банката пет хиляди в брой. На дваайсет и осми — става дума все за октомври — поискал от Маколи още пет хиляди, на шести ноември — две хиляди и петстотин, на петнайсети — хиляда, на трийсети — седем хиляди и петстотин, на шести — вече става дума за декември — хиляда и петстотин, на осемнайсети — хиляди, на дваайсет и втори — пет хиляди. Това е денят преди убийството.

— Близо трийсет хилядарки — пресметнах аз. — Хубава сметчица е имал в банката.

— По-точно дваайсет и осем хиляди и петстотин — върна Гилд плика в джоба си. — Само че не всичко е било в наличност, нали разбирате. След първото му обаждане Маколи е трябвало всеки път да продава по нещо, за да набави сумата. — Той пак бръкна в джоба си. — Имам списък на продадените ценни книжа, ако ви интересува.

Казах, че не ме интересува.

— А как е предавал парите на Уайнънт?

— Уайнънт пишел на секретарката си за кога му трябва и тя ги вземала от Маколи. Срещу разписки — те са у Маколи.

— Тя как ги е давала на Уайнънт? Гилд поклати глава.

— Казала на Маколи, че се е срещала с Уайнънт на разни посочени от него места, но според него тя е знаела къде се крие, макар винаги да твърдяла обратното.

— А може би последните пет хиляди са били още у нея, когато е била убита?

— Кое то ще значи грабеж. — Воднистите очи на Гилд почти се затвориха. — Освен ако не я е убил, когато е отишъл за парите.

— Или — изказах аз друго предположение — някой друг я е убил по неизвестни причини, намерил е парите и си е казал: защо да не ги прибера?

— — Може — съгласи се той. — Такива неща постоянно се случват. Случва се също онези, които открият тялото, да задигнат нещо, преди да се обадят в полицията. — Той вдигна голямата си ръка. — Разбира се, в случая с мисис Йоргенсен — такава дама, — надявам че, не си помислихте, че аз...

— Пък и тя не е била сама, нали?

— Само за малко. Телефонът бил развален и домоуправителят слязъл да се обади от офиса си. Но искам да ме разберете правилно —

не твърдя, че мисис Йоргенсен е извършила нещо нередно. Такава дама никога не би...

— Какво му е било на телефона? — прекъснах го аз. На вратата се позвъни.

— Просто не знам какво да си мисля — отговори Гилд. — Бил е...

Той млъкна. В стаята влезе келнер и взе да нарежда масата.

— Та ви казвах за телефона — продължи той, като седнахме да се храним. — Не знам какво да си мисля. Бил е прострелян с куршум право през слушалката.

— Случайно или...

— И аз знам толкова. Куршумът е от същия пистолет, с който е била убита, но дали се е целил в нея и не е улучил, или го е направил нарочно, просто не знам. Струва ми се доста шумен начин да изкараш един телефон от строя.

— Това ми напомни нещо — никой ли не е чул стрелбата? Калибърът е дребен, но все някой трябва да е чул.

— Ами да — изрече той възмутено. — Сега на всички в къщата им се струва, че са чули нещо, но не и тогава, а и показанията им за това, какво са чули, изобщо не съвпадат.

— Все така става — казах му съчувствено.

— Аз ли не знам — пхна той една хапка в устата си. — Та докъде стигнах? А, да — за Уайнънт. Когато заминал, освободил апартамента си, а всичките си вещи дал на багаж. Прегледахме всичко, но досега не сме открили никаква следа нито къде е отишъл, нито над какво е работел, а това можеше да ни помогне. В лабораторията му на Първо Авеню — същата история. Заключена е, откак е заминал. Само тя е ходела два пъти в седмицата за по час-два да прегледа получената поща и да свърши туй-онуй. В писмата, които се получиха от убийството насам, няма нищо, което да ни е от полза. Нито в апартамента й. — Той се усмихна на Нора. — Предполагам, че всичко това ви е безкрайно скучно, мисис Чарлс.

— Скучно? — изуми се тя. — Та аз едва седя на стола си.

— Дамите обикновено предпочитат нещо по-живописно — поясни Гилд и се изкашля. — С повече блясък. И така, нямаме никакви данни къде е той. Обадил се на Маколи по телефона в петък и му

определил среща за два часа във фоайето на „Плаза“. Маколи не си бил в кантората, затова само помолил да му предадат.

— Маколи беше тук на обяд — поясних аз.

— Да, той ми каза. Във всеки случай Маколи отишъл в „Плаза“ чак в три часа и не сварил там никакъв Уайнънт. Не бил регистриран и в хотела. Описал го на рецепцията и с брада, и без брада, но никой не си спомнил да го е виждал. Телефонирал в кантората си, но Уайнънт повече не се бил обаждал. Тогава звъннал на Джулия Улф, но тя му казала, че изобщо не знаела Уайнънт да е в града, което според него е лъжа, защото ѝ бил предал петте хиляди предния ден и според него Уайнънт се е появил за парите си, но ѝ казал „добре“, затворил и отишъл да си върши работата.

— Каква му е работата?

Гилд престана да дъвче хапката, която тъкмо бе отхапал от хлебчето.

— Да. Няма да ни навреди да разберем това. Ще се опитам да науча. Нищо не сочеше към него, затова не си направихме труда, но все пак е полезно да знаем кой има алиби и кой не.

Поклатих отрицателно глава, преди още да ми е задал въпроса.

— Не виждам нищо, което да ви насочва към него, като изключим това, че е адвокат на Уайнънт и сигурно не казва всичко, което знае.

— Да, разбирам. Какво да се прави — нали затова хората си имат адвокати. А сега за момичето: може да се каже, че истинското ѝ име съвсем не е Джулия Улф. Все още не знаем със сигурност, но вече имаме сведения, че съвсем не е от жените, на които би трябвало да поверява толкова пари — ако, разбира се, е знаел що за стока е.

— Има ли полицейско досие? Той кимна с глава.

— В чудесна каша е забъркана. Една-две години преди да постъпи при него на работа, е излежала шест месеца по обвинение в изнудване на мъж с помощта на съучастник. Това е станало в Клийвланд, на запад, и е действала под името Роуда Стюарт.

— Предполагате, че Уайнънт е знаел това?

— Не мога да кажа. Не вярвам, че ако е знаел, би ѝ давал в ръцете толкова пари, но на какво ли не са способни някои мъже. От време на време са я виждали също така в компанията на този Шеп Морели и хората му.

— А за него имате ли сигурни улики?

— Не и в този случай — призна със съжаление Гилд. — Но ни трябваше за едно-две други неща. — Той свъси леко белезникавите си вежди. — Много ми се ще да разбера защо се е домъкнал тук при вас. От тези наркомани, разбира се, всичко може да се очаква, но все пак ми е интересно.

— Не знам, нали ви казах.

— Не подлагам думите ви на съмнение — побърза да ме увери той. После се обърна към Нора: — Нали не се държа с него прекалено остро? Трябва да ни разберете, принудени сме...

Тя му се усмихна, каза, че много добре разбира всичко, и му напълни чашата с кафе.

— Благодаря ви, мисис Чарлс.

— Споменахте нещо за наркомани — кого имахте предвид? — попита тя.

— Морели, разбира се.

— Той беше ли... — обърна се тя към мен.

— До ушите.

— А защо не ми каза — ядоса се тя. — изпускам всичко интересно!

И отиде да се обади по телефона, който пак звънеше.

— Ще го дадете ли под съд, задето ви рани? — попита Гилд.

— Само ако настоявате.

Той поклати глава. Гласът му беше небрежен, макар в очите му да са четеше любопитство.

— Засега имаме достатъчно улики срещу него.

— Започнахте да ми разказвате за момичето.

— Да. Разбрахме значи, че прекарва доста нощи извън апартамента си — понякога е отсъствала по два-три дни. Изглежда, тогава именно се е срещала с Уайнънт. Но не съм сигурен. Не успяхме да открием никакви несъответствия в разказа на Морели — той твърди, че от три месеца не са се срещали. Вие как смятате?

— И аз съм на същото мнение. Уайнънт е изчезнал преди близо три месеца. Това може да значи нещо, но може и нищо да не значи.

Нора влезе и ми каза, че Харисън Куин ме търси на телефона. Той ме осведоми, че е продал някои акции, които бях отписал като чиста загуба, и ми съобщи цените.

— Виждал ли си Доръти Уайнънт? — попитах аз.

— Откак бяхме у вас, не съм я виждал, но днес следобед имаме среща в „Палма“ — ще пийнем по една аперитивче. Сега се сетих — тя ми заръча да не ти казвам. Какво ще кажеш за тези мангизи, Ник? Ще са минеш, ако на се включиш и ти. Онези диваци от Западните щати ще предизвикат инфлация, щом се свика Конгресът, а дори и да на го направят, всички го очакват от тях. Вече ти казах миналата седмица, че има слух за картел, който...

— Добре, добре — съгласих се аз и му дадох указания какви акции да купи и на каква цена. Той чак тогава се сети, че чел нещо във вестниците за моето раняване. На беше много заинтересован и почти не обърна внимание на уверенията ми, да се чувствам добре.

— Значи едва ли ще играем пинг-понг в близките ден-два — произнесе той с искрено съжаление. — Слушай, нали имаш билети за премиерата тази вечер? Ако няма да ходите, бих...

— Ще ходим. Благодаря все пак. Той се засмя и се сбогува.

Когато се върнах в хола, келнерът вече разчистване масата. Гилд се беше настанил удобно на дивана. Нора тъкмо му говореше:

— ... и всяка година за коледните празници трябва да отпътуваме нанякъде, защото роднините ми много държат на тях и ако сме си въкъщи, или ще ни дойдат на гости, или ние трябва да им гостуваме, а Ник много мрази.

Аста си ближеше лапите в ъгъла. Гилд погледна часовника си.

— Вече ви отнех много време. Нямах намерение да ви се натрапвам...

— Тъкмо бяхме стигнали до убийството — обадох се аз и седнах.

— Да, вярно — отпусна се той пак на дивана. — Убита е в петък, на двајсет и трети, малко преди три и двајсет следобед — тогава мисис Йоргенсен я открила. Трудно е да се каже със сигурност колко време я лежала така в предсмъртна агония, преди да я намерят. Единственото, което ни е известно, е, че в два и половина е била жива и здрава и телефонът е работел, когато ѝ се обадила мисис Йоргенсен, и че все още е била жива в три часа, когато Маколи е разговарял в нея по телефона.

— Не знаех, че мисис Йоргенсен се е обаждала.

— Обаждала се е, това е факт. — Гилд се изкашля. — Не че подозирахме нещо, нали разбирате, но все пак проверихме — това е наш дълг — и телефонистката на „Кортланд“ е сигурна, че е свързала мисис Йоргенсен с мис Улф някъде около два и половина.

— А мисис Йоргенсен какво каза?

— Каза, че се обадила да попита къде може да намери Уайнънт, но Джулия Улф ѝ казала, че не знае. Тогава мисис Йоргенсен решила, че ако отиде да се види лично с нея, онази ще ѝ каже истината, защото изобщо не ѝ повярвала, и помолила да намине за малко. Джулия Улф казала „добре“. — Той се намръщи, вперил поглед в дясното ми коляно. — Отишла значи и л намерила. Хората от блока не си спомнят да са виждали някой да е влизал или излизал от апартамента на Улф, но това нищо не значи. Който си иска, може да го направи, без да го видят. Пистолетът не е намерен. Нямаше признаци за насилствено влизане, нищо от вещите не бе помръднато — вече чухте, Искан да кажа, че нямаше признаци да е било претърсено. На пръста си имаше пръстен с брилянт, който струва най-малко няколко стотачки, а в чантата ѝ намерихме трийсетина долара. Хората тук познават и Уайнънт, и Морели — и двамата са били чести посетители, — но твърдят, че от доста време не са виждали нито единия, нито другия. Прозорецът, от който се излиза на аварийната стълба, беше заключен, а и по самата стълба нямаше никакви скорошни следи. — Той вдигна ръце с дланите нагоре. — Това май е всичко.

— Отпечатьци от пръсти?

— Нейните и на чистачката — поне така решихме. Във всеки случай никакви, които да ни бъдат от полза.

— Приятелите ѝ какво казват?

— Изглежда, не е имала приятели — поне не близки.

— Ама онзи — как му беше името? — Нънхайм, който се сети, че е била приятелка на Морели?

— Знаел я по лице, защото я бил виждал в компанията на Морели и я познал на снимката във вестника.

— Какъв е той?

— Чист е. Знаем всичко за него.

— Нали не криете нищо от мен? — попитах аз. — Особено след като ме накарахте да ви обещавам, че ще бъда искрен с вас.

— Само между нас да си остане обаче — предаде се Гилд. — Той ни прави услуги от време на време.

— А, така ли.

— Съжалявам искрено, но това е всичко, което ни е известно. — Гилд се изправи. — Можете ли да ни помогнете с нещо?

— Не.

Той ме изгледа напрегнато.

— А какво е мнението ви?

— Пръстенът с диаманта годежен пръстен ли е?

— Носела го е на този пръст. — И попита след кратка пауза: — Защо?

— Би било полезно да научим кой ѝ го е купил. Днес следобед имам среща с Маколи. Ако науча нещо ново, ще ви се обадя. Наистина всичко сочи към Уайнънт, но все пак...

Той изръмжа добродушно?

— Тъхъ — има едно все пак.

После се ръкува с Нора и мен, благодари ни за уискито, обяда, гостоприемството и изобщо за нашата любезност и си тръгна.

XII

Писмото, което Маколи бе получил от Клайд Уайнънт, беше забележителен документ. Напечатано бе на проста бяла хартия, а най-отгоре пишеше:

„Филадельфия, 26 декември 1932 г.“

„Драги Хърбърт.

Изпратих телеграма на Ник Чарлс, който ми свърши добра работа преди години (сигурно си спомняш) и който е сега в Ню Йорк, да се свърже с теб по повод ужасната смърт на горкичката Джулия. Моля те да направиш всичко възможно (тук цял ред беше задраскан с х-та и м-та и не можах да прочета какво е било написано), за да го убедиш да открие убиеца ѝ. Не ме интересува колко ще струва — плати му!

Ето някои неща, които да му кажеш освен това, което ти самият знаеш. Не мисля, че трябва да ги съобщава на полицията, но той най-добре знае какво да прави и освен това настоявам да получи пълни пълномощия, тъй като му имам абсолютно доверие. Може би най-добре ще е да му покажеш това писмо, а след това те моля най-внимателно да го унищожиш.

Ето какви са фактите.

Когато се видяхме с Джулия в четвъртък вечерта, за да взема от нея хилядата долара, тя ми каза, че си подава оставката. От известно време никак не се чувствала добре и лекарят я посъветвал да замине някъде и да си почине. Тъй като била получила наследство от чичо си, можела да си го позволи и настояваше да го стори. Нищо не ми е споменавала преди за влошеното си здраве и затова

помислих, че крие истинската причина. Опитах се да я измъкна от нея, но тя само повтаряше същото. Не бях чувал, че има чичо на смъртно легло. Каза, че това бил чичо ѝ Джон от Чикаго. Предполагам, че това може да се провери, ако е важно. Не успях да я склоня да промени решението си и накрая се разбрахме да напусне в последния ден на месеца. Видя ми се разтревожена или напласена, но твърдеше, че не била. Отначало съжалих, че ме напуска, но после престанах да съжалявам, защото винаги съм ѝ имал доверие, а отсега нататък, ако ме лъжеше, както бях убеден, вече нямаше да мога да ѝ се доверявам.

Другото, което искам да предадеш на Чарлс, е, че независимо какво мислят хората, по време на убийството двамата с Джулия бяхме и сме били за повече от година само работодател и платен служител. Това бе резултат от взаимно споразумение между нас двамата.

Още нещо: според мен трябва да се издири Виктор Роузуотър, с когото си имахме неприятности преди година във връзка с претенциите му, че експериментите, които правя, са били в резултат на откраднати от него идеи. Според мен той е достатъчно луд да убие Джулия в изблик на ярост, ако тя е отказала да му съобщи къде може да ме намери.

Четвърто и най-важно — дали бившата ми жена не поддържа връзка с Роузуотър? Откъде знае тя, че провеждам експерименти, в които той навремето ми е помагал?

Пето. Полицията трябва да бъде убедена, и то незабавно, че не знам нищо за убийството, за да не правят никакви опити да ме открият. Тези опити биха довели до преждевременно разкритие на естеството на експериментите, които правя, а това е изключително опасно за момента. Най-добре ще постигнем това, като се разкрие незабавно тайната около убийството ѝ, и именно това желая да се направи.

От време на време ще се свързвам с теб, а ако междувременно абсолютно ти се наложи да влезеш във връзка с мен, дай следната обява в «Таймс»: «Абнър. Да. Бъни.» В резултат на обявлението ще се свържа о теб. Надявам се, че ти стана ясна необходимостта да убедиш Чарлс да действа на моя страна, тъй като е запознат с неприятностите, които имах о Роузуотър, и знае повечето от хората, които са замесени.

Твой
Клайд Милър Уайнънт“

Оставих писмото върху бюрото на Маколи.

— Тук има много важни неща — рекох аз. — Спомняш ли си естеството на неприятностите с Роузуотър?

Нещо, свързано с промяната на структурата на кристалите. Мога да проверя. — Той взе първия лист от писмото и се намръщи. — Пише, че онази нощ получил от нея хиляда долара. А аз ѝ дадох пет хиляди да му предаде. Каза ми, че толкова поискал.

— Това да не са четирите хиляди наследство от чичо Джон?

— Така изглежда. Странно — и през ум не ми е минавало, че ще го оскубе. Трябва да разбере каква е истината и за другите пари, които съм ѝ предал.

— Известно ли ти е, че тя е била осъдена и е лежала в клийвландския затвор за мошеничество?

— Не. Наистина ли?

— Така твърди полицията — под името Роуда Стюарт. Къде я намери Уайнънт?

— Нямам представа — поклати той глава.

— А да знаеш нещо — откъде е, кои са ѝ роднините, нещо от този род?

Той пак поклати глава.

— За кого е била сгодена? — продължих аз.

— За пръв път чувам, че е била сгодена.

— Имала е годежен пръстен на този пръст.

— Това е ново за мен. — Маколи затвори очи и са замисли. — Не, не си спомням да съм забелязал, че носи годежен пръстен. — Той сложи ръце на бюрото и ми се усмихна широко. — Е, има ли шансове да те убеди да се наемеш с работата, за която той моли?

— — Почти никакви.

— И аз така си помислих. — Той вдигна ръка и докосна писмото. — Знаеш за отношението му точно толкова, колкото и аз. С какво бих могъл да те убедя?

— Няма да...

— Ами ако го склоня да се срещне с теб? Може би ако му кажа, че само при това условие си съгласен...

— Искане ми се да поговоря с него, но в такъв случай ще трябва да ми каже много повече, отколкото пише.

— Да не искаш да кажеш, че според теб той я е убил? — бавно произнесе Маколи.

— Нищо не знам по въпроса. Не ми е известно всичко онова, което знае полицията, а подозирам, че нямат достатъчно доказателства да го дадат под съд, дори и да го намерят.

— Не е много забавно да си адвокат на луд човек — въздъхна Маколи. — Ще се опитам да го накарам да се вслуша в съветите ми, но отсега знам, че това е празна работа.

— Искане да те попитам, как е той сега с парите? Все така ли е добре като едно време?

— Почти. Депресията го засегна леко като всички нас, а доходи от изобретението му за леене на метали почти не постъпват, откакто закъсахме с металите. Все пак получава около петдесет-шестдесет хиляди годишно от патентите си за пергамин и звукоизолационни материали, а капе и от други изобретения, като... — Той млъкна и попита: — Безпокоиш се дали е в състояние да ти плати каквото искаш ли?

— Не, само се питах. — Сетих се за още нещо: — Има ли други роднини освен бившата си жена и децата?

— Има сестра, Алис Уайнънт, но двамата не си приказват поне от... четири или пет години.

Предположих, че това ще е била леля Алис, която Йоргенсенови не отидоха да посетят на Коледа.

— За какво са се скарали?

— Даде интервю за един вестник, в което каза, че според него петгодишният план на руснаците съвсем не е обречен на провал.

Аз се засмях.

— Изглежда, и двамата са...

— Тя е по-зле от него. Вече всичко забравя. Когато оперираха брат ѝ от апандисит, двете с Мими отивали на свиждане същия следобед с такси, а покрай тях минала една катафалка. Мис Алис пребледняла, сграбчила Мими за ръката и казала: „Божичко! Това дали не е... как му беше името?“

— Къде живее?

— На Мадисън Авеню. Адреса ѝ го има в телефонния указател.

— Той се поколеба. — Не мисля, че...

— Няма да я безпокоя.

И преди да успея да добавя нещо, телефонът взе да звъни. Той вдигна слушалката.

— Ало?... Да, на телефона... Кой?... А, да... — Мускулите около устата му се стегнаха, очите му се отвориха широко. — Къде? — Слуша известно време. — Да, разбира се. А ще успея ли? — Погледна часовника на лявата си китка. — Добре. Ще се видим във влака. — Той затвори. — Беше лейтенант Гилд. Уайнънт направил опит за самоубийство в Алънтаун, Пенсилвания.

XIII

Като влязох в „Палма Клъб“, заварих Доръти и Куин на бара. Видяха ме чак когато приближих и поздравих. Доръти беше със същите дрехи, както и последния път, когато я видях.

Тя ме погледна, после отмести погледа си върху Куин и се изчерви.

— Защо си му казал!

— Момичето е много добре — жизнерадостно каза Куин. — Купих ти от онези акции. Би трябвало да си купиш още обаче. Какво ще пиеш?

— Един старомоден^[1]. Ама и ти си една гостенка — измъкваш се, без да се обадиш!

Доръти ме погледна отново. Драскотините по лицето ѝ бяха избледнели, синината почти не си личеше, а устата ѝ вече не беше подута.

— Аз пък ти имах доверие — каза тя и имах чувството, че ще заплаче.

— Какво значи това?

— Много добре знаеш какво значи. Вярвах ти дори когато отиде на вечеря у мама.

— А защо не?

— Цял следобед е такава — намеси се Куин. — Не я дразни. — Той сложи ръка върху нейната. — Хайде, хайде, мила, недей да...

— Млъкни, ако обичаш — дръпна си Доръти ръката. — Много добре знаеш какво значи това! — продължи тя към мен. — Вие двамата с Нора, сте ми се подиграли пред мама и...

Започнах да проумявам.

— Тя ти го каза и ти ѝ повярва? — засмях се аз. — След като я познаваш двайсет години, как можеш още да ѝ се хващаш на лъжите! Предполагам, че ти е звъннала по телефона, след като си тръгнахме оттам — ние се скарахме и останахме съвсем малко.

Тя провеси глава надолу.

— Ах, че съм глупачка! — прошепна с нещастен глас. — Слушай, нека отидем още сега при Нора. Трябва да ѝ се извиня. Ама че съм магаре! Пада ми се, ако тя вече никога...

— Ще отидем, разбира се. Време имаме колкото искаш. Но първо дай да пийнем по нещо.

— Братко Чарлс — започна Куин. — Искам да ти стисна ръката. Ти върна светлината в погледа на това дете и донесе радост на... — Той изпразни чашата си. — Хайде да отидем при Нора. Пиенето там не е по-лошо, а струва по-малко.

— Защо не останеш тук? — предложи Доръти. Куин се засмя и поклати глава.

— Никога! Можеш да убедиш Ник да остане тук, но аз не се отделям от теб. Цял следобед съм ти понасял съзливото настроение и сега заслужавам да се порадвам на слънцето в очите ти.

Когато пристигнахме в „Норманди“, заварихме при Нора брата на Доръти, Гилбърт Уайнънт. Той целуна сестра си, ръкува се с мен, а след като го представихме на Харисън Куин, подаде и на него ръка. Доръти веднага пристъпи към поднасянето на дълги, искрени и немного разбираеми извинения на жена ми.

— Стига, стига — прекъсна я Нора. — Няма за какво да ми се извиняваш. Ако Ник ти е казал, че съм обидена, засегната или нещо такова, да знаеш, че е един лъжлив грък! Дай си палтото.

Куин включи радиото. Удари гонгът и съобщиха, че часът е пет и тридесет и една минути.

— Хайде, ти си барман — обърна се Нора към Куин. — Знаеш кое къде е, — И тя влезе след мен в спалнята. — Къде я откри?

— В едно кръчме. Какво прави тук Гилбърт?

— Каза, че дошъл да я види. Снощи не се била прибирала и той решил, че може да е при нас. — Тя се засмя. — Макар че никак не се изненада, като не я завари тук. Каза, че вечно изчезвала от къщи, страдала от дромомания^[2], породена от комплекс на тема „майка“ — крайно интересно заболяване.

Твърди, че според Щекел страдащите от дромомания обикновено проявявали и клептомански импулси и бил оставял разни вещи из къщата, за да види дали ще ги открадне, но засега нищо не крадяла.

— Той бил голямо съкровище! А за баща си каза ли нещо?

— Не.

— Може и да не се е обаждал, Уайнънт е направил опит за самоубийство в Алънтаун. Гилд и Маколи заминаха да го видят. Не знам да кажа ли на децата, или да си мълча. Дали Мими има нещо общо с неговото идване тук?

— Не съм се сетила за това, но ако ти смяташ...

— Просто се питам. Откога е тук?

— Отпреди един час. Много особено момче. Изучава китайски и пише книга „Знанието и вярата“ — не на китайски обаче. Също така смята, че Джак Оуки много го бива.

— Аз също. Ти да не си къркана?

— Малко.

Като се върнахме в хола, Доръти и Куин танцуваха под музиката на „Ийди бе истинска дама“. Гилбърт остави списанието, което разлистваше, и най-учтиво изрази надеждата, че се оправям от раната си. Казах, че се оправям.

— Никога не съм изпитвал истинска болка — продължи той. — Поне не си спомням. Опитвал съм се сам да се нараня, разбира се, но не е същото. Само си причиних неудобства, раздразних се и много се потих.

— Иначе до голяма степен е същото — уверих го аз.

— Наистина ли? Аз пък си мислех, че е по... по-така. — Той дойде по-близо до мен. — Ето това са усещанията, които не познавам. Толкова отвратително млад съм, че не съм имал случая да... Мистър Чарлс, ако сте много зает и не желаете да разговаряте о мен, надявам се, че ще ми го кажете направо, но ще ви бъда много задължен, ако ми позволите да поговоря с вас някой път, когато нямате гости да ни пречат. Толкова неща искам да ви попитам — неща, на които никой освен вас не би могъл да ми даде отговор, а...

— Не съм убеден в това — прекъснах го аз, — но с радост ще се опитам да ти отговоря по всяко време, когато пожелаеш.

— Наистина ли нямате нищо против? Нали не го казвате само от учтивост?

— Не, напълно съм искрен, само се боя, че няма да научиш всичко онова, на което се надяваш. Зависи, разбира се, какво те интересува.

— Ами например канибализмът — започна той. — Нямам предвид в Африка или Нова Гвинея, а, да кажем, тук, в Щатите. Често

ли се среща?

— В днешно време — не. Поне не ми е известно.

— Значи едно време е имало?

— Не знам до каква степен, но се е случвало от време на време, преди държавата да се утвърди напълно. Почакай малко, ще ти дам един пример. — Отидох до библиотеката и взех оттам „Прочути криминални дела в Америка“ на Дюк, която Нора беше закупила от една антикварна книжарница. Намерих мястото, което търсех, и му я подадох. — Само три-четири странични е.

АЛФРЕД ПАКЪР, ЧОВЕКОЯДЕЦЪТ, КОЙТО УБИЛ ПЕТИМАТА СИ СПЪТНИЦИ В
ПЛАНИНИТЕ НА КОЛОРАДО, ИЗЯЛ ТЕЛАТА ИМ И ОТКРАДНАЛ ПАРИТЕ ИМ

„През есента на 1873 г. двадесетина смелчаци напуснали Солт Лейк Сити, щата Юта, за да търсят злато в Сан Хуан. Наслушали се на истории за бързо забогатяване, те тръгнали изпълнени с радост и надежди, но когато се занизали седмиците, а освен гола пустош и снежни планини не видели нищо друго, в сърцата им се загнездило отчаянието. Колкото по-навътре навлизали, толкова по-неприветлива ставала местността, докато накрая ги обзело пълно униние, защото разбрали, че единствената им награда ще бъдат гладът и смъртта.

Точно когато златотърсачите щели да се предадат на отчаянието, забелязали в далечината индиански лагер и макар да не били уверени как ще се отнесат с тях «червенокожите», все пак сметнали, че всяка смърт е за предпочитане пред гладната, така че решили да рискуват.

Като наближили лагера, насреща им излязъл да ги посрещне един индианец, който се показал добронамерен, и ги завел при вожда си на име Аури. За голяма изненада на златотърсачите индианците се отнесли към тях много любезно и настояли те да останат — в лагера, докато се възстановят напълно.

Когато най-сетне решили да потеглят отново за Лос Пинос, Аури взел да ги разубеждава и наистина успял да повлияе върху решението на десетина от тях. Те се отказали и се върнали в Солт Лейк. Останалите десет обаче продължили, така че Аури им дал храна и ги посъветвал да вървят все покрай река Гънисън, наречена на името на лейтенант Гънисън, убит през 1852 г. [вж. «Животът на мормона Джо Смит»).

Алфред Г. Пакър, който се изявил като водач на групата, продължила пътуването, се хвалел с добрите си познания по топографията на местността и изказал увереността си, че ще съумее да намери пътя без никакви затруднения. Когато извървели известно разстояние, Пакър им казал за богатите мини, открити неотдавна близо до река Рио Гранде, и предложил да ги поведе натам.

Четирима от групата настояли да следват съвета на вожда Аури и да вървят покрай река Гънисън, обаче Пакър успял да убеди Суон, Милър, Нун, Бел и Хъмфри да го последват до мините, докато останалите четирима вървят покрай реката.

От четиримата, тръгнали отделно, двама умрели от глад и студ, но другите двама все пак се добрали до Лос Пинос през февруари 1874 г., след като минали през нечовешки изпитания. Фортът се командувал от генерал Адамс и към нещастниците се отнесли много състрадателно. Когато си възстановили силите, те се върнали отново в света на цивилизацията.

През март 1874 г. генерал Адамс бил повикан по работа в Денвър и през една студена утрин, когато навън вилнеела снежна буря, (служителите във форта, които тъкмо закусвали, били стреснати от появата на някакъв мъж с нечовешки изстрадал вид, който жално ги замолил за храна и подслон. Лицето му било страшно подпухнало, но иначе бил в относително добро състояние, само дето стомахът му на можел да понася храната, която му предложили. Човекът се представил като Пакър и твърдял, че петимата му спътници го били зарязали, докато

боледувал, но му оставили една пушка, която донесъл със себе си във форта.

След като се възползувал от гостоприемството на служителите в течение на десет дни, Пакър продължил към Сакуош, като обяснил, че възнамерява да стигне Пенсилвания, където имал брат, печелейки пътом пари с каквато работа му попадне. В Сакуош Пакър започнал да се запива и по всичко личало, че пари не му липсвали. В пияно състояние взел да разказва какви ли не противоречиви истории по повод петимата си спътници, така че се зародили подозрения да не би да се е отървал от тях с нечисти средства.

По същото това време генерал Адамс се отбил в Сакуош на връщане от Денвър и докато бил в дома на Ото Миърс, посъветвал хората да арестуват Пакър и да проучат действията му. Генералът решил да го върна обратно със себе си във форта, а пътом се отбили в дома на майор Дауни, където заварили десетимата, последвали съвета на индианския вожд и изоставили експедицията. Тогава станало ясно, че голяма част от твърденията на Пакър са измислици, така че генералът решил да направи пълно разследване на случая. Пакър бил завързан и върнат във форта, където бил държан под арест.

На 2 април 1874 г. двама възбудени до крайност индианци се втурнали във форта с късове плът в ръце, за която казали, че това е «месо на бял човек» и която били намерили недалеч от форта. Тъй като месото било захвърлено в снега в това все още студено време, то било добре запазено.

Щом Пакър съзрял парчетата плът, лицето му пребледняло мъртвешки и с глух стон припаднал на пода. След като му дали различни средства, за да дойде на себе си, той взел да моли за милост и направил следното признание:

«Когато заедно с петимата ми другари напуснахме лагера на Аури, преценихме, че разполагаме с достатъчно

храна за дългия и уморителен път, който ни предстоеше, но тя бързо се стопи и скоро бяхме на ръба на гладната смърт. Взехме да изравяме различни корени от земята и така преживяхме няколко дни, но те не бяха достатъчно хранителни, а студът бе прогонил всички животни и птици, което направи положението ни отчайващо. В погледите на всички ни взеха да проблясват особени пламъчета и станахме подозрителни един към друг.

Един ден отидох да събера дърва за огъня, а когато се върнах, разбрах, че мистър Суон, най-възрастният от всички ни, е бил ударен по главата и убит, а останалите тъкмо разрязваха тялото му и се готвеха да го ядат. Парите му — общо две хиляди долара — бяха разделени между всички нас.

Тази храна ни стигна само за няколко дни и аз предложих следващата ни жертва да стане Милър, тъй като бе най-едър от всички ни. Черепът му бе раздробен с брадва, докато той събираше съчки за огъня. След него бяха убити Хъмфри и Нун. Бел и аз сключихме тържествено споразумение, че тъй като сме единствените оцелели, ще се поддържаме един друг каквото и да ни се случи и няма да се изяждаме, дори да умираме от глад. Един ден Бел ми каза: „Не мога повече!“ и се нахвърли отгоре ми като изгладнял тигър, като в същото време се опитваше да ме удари с пушката си. Аз парирах удара и го убих с брадвата. След това нарязях месото му на парчета, които взех със себе си, и потеглих на път. Когато зърнах форта от върха на хълма, захвърлих месото, което ми беше останало, и трябва да призная, че го направих неохотно, тъй като вкусът на човешката плът ми се беше усладил, особено на онази част около гърдите.»

След като разказал тази потресаваща история, Пакър се съгласил да поведе една група под предводителството на Х. Лотър, за да издирят останките на убитите. Повел ги по високи, непристъпни планини и тъй като заявил, че се е

заблудил, било решено да изоставят диренето и на другия ден да потеглят обратно.

През нощта Пакър и Лотър спели един до друг и Пакър нападнал Лотър с намерението да го убие и да избяга, но бил надвит, завързан и предаден на шерифа, щом експедицията се прибрала във форта.

В началото на юни следващата година един художник на име Рейнълдс от Пеория, щата Илинойс, открил по време на излет с цел скициране на брега на езеро Крестовал останките на петима мъже в една елова горичка. Четири от телата лежали едно до друго, а петото било открито недалеч обезглавено. Телата на Бел, Суон, Хъмфри и Нун имали рани от куршуми в тила, а когато било намерено тялото на Милър, главата му била премазана, очевидно от удар с пушка, захвърлена недалеч, чиято цев била отделена от дръжката.

Начинът, по който изглеждали телата, говорел недвусмислено, че Пакър е не само канибал, но и убиец. Очевидно бил казал истината, че предпочита човешка гръд, тъй като тази част била изрязана от всички тела.

От телата до недалечната барака водела добре утъпкана пътека, където били открити одеялата и другите вещи на убитите. Всичко сочело, че Пакър е живял в бараката дълго време след убийствата и често е прескачал до убитите, за да попълни запасите си от месо.

След това откритие шерифът издал заповед за арестуване, обвинявайки Пакър в петте убийства, но докато той отсъствувал, затворникът успял да избяга.

Нищо не се чуло за него до 29 януари 1883 година — след цели девет години, — когато генерал Адамс получил писмо от Шейен, щата Уайоминг, от един златотърсач от Солт Лейк, който го уведомявал, че се бил сблъскал лице в лице с Пакър в това градче. Златотърсачът пишел още, че Пакър бил известен сега под името Джон Шварц и че бил заподозрян в съучастничество с престъпници.

По дирите му били пуснати детективи и на 12 март 1883 г. шериф Шарплес от областта Ларами арестувал

Пакър, а на 17 същия месец шериф Смит от областта Хинсдейл отвел арестувания обратно в Солт Лейк Сити.

Делото, по което бил обвинен в убийството на Суон а областта Хинсдейл на 1 март 1874 г., започнало на 3 април 1883 г. Било доказано, че всички членове на експедицията освен Пакър притежавали значителни суми пари. Обвиняемият повторил предишното си признание, с което твърдял, че е убил само Бел, и то при самозащита.

На 13 април съдебните заседатели признали обвиняемия за виновен и издали смъртна присъда. Екзекуцията била отложена и Пакър незабавно се обърнал към Върховния съд с молба за помилване. Междувременно бил преместен в затвора на Гънисън, за да избегне саморазправа от страна на тълпата.

През октомври 1885 г. Върховният съд наредил делото да се преразгледа и тогава било решено да бъде подведен под отговорност за убийствата на петимата. Бил признат за виновен във всеки един от случаите и бил осъден на осем години за всяко убийство, или общо на четирийсет години.

На 1 януари 1901 г. бил освободен от затвора и умрял на 24 април 1907 г. в едно ранчо в Денвър.“

Докато Гилбърт четеше това, аз си сипах нещо за пиене. Доръти спря да танцува и дойде при мен.

— Харесва ли ти? — кимна тя към Куин.

— Да, защо не.

— Не е лош, но понякога е страшно глупав. Не ме попита къде съм спала снощи. Не те ли интересува?

— Не ми влиза в работата.

— Да, ама научих нещо, което може да те интересува.

— Какво?

— Спах у леля Алис. Тя не е съвсем редовна в главата, но е ужасно мила. Каза, че получила днес писмо от татко, в което той я предупреждавал да внимава с мама.

— Предупреждава ли я? Какво по-точно ѝ пише?

— Не съм чела писмото. Леля Алис му е сърдита от няколко години и взела, че го скъсала. Каза, че бил комунист, а Джулия Улф била убита от комунистите, които накрая и него ще убият. Според нея всичко свързано с някаква тайна, която те са издали.

— Ох, божичко! — не се стърпях аз.

— Аз нямам нищо общо с тези глупости. Просто ти предавам думите ѝ. Казах ти, че не е наред в главата.

— А каза ли ти какви глупости пише в писмото?

— Не — поклати глава Доръти. — Само спомена за предупреждението. Доколкото си спомням, писал ѝ да няма доверие на мама при никакви обстоятелства и да не се доверява на никой, свързан с нея, което, предполагам, включва всички нас.

— Спомни си още нещо.

— Друго нямаше. Само това ми каза.

— Откъде е било пуснато писмото?

— Не знаеше — спомняше си само, че биле пристигнало с въздушна поща. Не я интересувало къде е било пуснато.

— Как го е приела? Искam да кажа, как е приела предупреждението?

— Заяви, че бил опасен радикал — това са точните ѝ думи — и че не я интересуват никакви негови предупреждения.

— А ти самата как го приемаш?

Тя ме изгледа продължително Е облиза: устните са, преди да проговори:

— Според мен...

Гилбърт дойде при нас с книгата в ръка. Изглеждаше разочарован от историята, която му дадох да прочете.

— Много е интересна — започна той, — но случаят не е патологичен, нали ме разбирате? — Той прегърна сестра си през кръста. — Било е въпрос на човекоядство или гладна смърт.

— Само в случай, че си готов да му повярваш.

— За какво става дума — заинтересува се Доръти.

— За нещо, което пише в тази книга — поясни Гилбърт.

— Кажи му за писмото на леля ти — обърнах се към Доръти.

Тя му каза и той направи нетърпелива гримаса.

— Ама че глупост! Мама всъщност не е опасна. Тя просто медицински случай на забавено развитие, Повечето от нас са надживели етиката, морала и тъй нататък. А мама още не е дорасла до тях, — Тя се намръщи и замислено се поправи: — Би могла да представлява някаква опасност, но дотолкова, доколкото е опасно едно дете с кибрит в ръка.

Нора и Куин танцуваха.

— А ти какво мислиш за баща си? — попитах аз. Гилбърт сви рамене.

— Не съм го виждал, откак бях дете. Имам си изградена теория за него, но тя е основана на догадки. Бих искал... най-важното, което бих искал да науча за него, е дали е импотентен.

— Днес е направил опит за самоубийство в Алънтаун — рекох аз.

— Не може да бъде! — изкрещя Доръти така прони-зително, че Куин и Нора престанаха да танцуват. Тя вдигна очи към брат си: — Къде е Крис?

Гилбърт прехвърли поглед от нейното лице към моето, после бързо я погледна отново.

— Не ставай глупава! — хладно я сряза. — Той замина с онази неговата... Фентън.

Доръти сякаш не му повярва.

— Ревнува го — поясни той, Това е все нейната фикс идея на тема „майка“.

— Някой от вас двамата виждал ли е Виктор Роузуотър, с когото баща ви имаше неприятности навремето, когато се запознахме? — попитах аз.

Доръти поклати глава.

— Не, защо? — поиска да знае Гилбърт.

— Просто ми хрумна нещо. И аз не съм го виждал никога, но описанието, което получих за него, би паснало с леки изменения за вашия Крис Йоргенсен.

[1] Коктейл от уиски, хининова вода, вода, захар, резен цитрусов плод и една черешка. — Б. пр. ↑

[2] От гръцкото дрóμος — бягане. — Б. пр. ↑

XIV

Същата вечер двамата с Нора отидохме на една премиера в „Рейдио Сити Хол“, след един час решихме, че представлението ни е писнало, и си тръгнахме.

— А сега накъде? — попита жена ми.

— Няма значение. Искаш ли да открием къде се намира този „Пиджирън Клъб“, за който спомена Морели? Стъдси Бърк ще ти хареса. Навремето беше касоразбивач. Твърди, че разбил касата на хейгърстаунския затвор, докато излежавал там едномесечна присъда за неприлично поведение.

— Хайде — съгласи се тя.

Спуснахме се по Четиридесет и девета улица и след като разпитахме двама шофьори на таксита, две вестникарчета и един полицай, открихме заведението. Портиерът ни осведоми, че не познавал никакъв Бърк, но щял да провери. Стъдси дойде при нас.

— Как си, Ник? Хайде, влизай.

Беше среден на ръст мъж с могъщо телосложение, вече понапълнял, но не отпуснат. Трябваше да има поне петдесет години, но изглеждаше с десетина по-млад, Лицето му беше широко, симпатично грозно, със следи от шарка. Косата му беше с неопределен цвят и в оскъдно количество, а челото му въпреки плешивостта не изглеждаше високо. Гласът му представляваше басово ръмжене.

Ръкувахме се и му представих Нора.

— Жена ти значи! Бре-бре! Да не повярва човек! Трябва да отпразнуваме случая с шампанско. Инак ще трябва да се биеш с мен.

Уверих го, че до бой няма да се стигне, и тримата влязохме вътре. Заведението имаше уютно занемарен вид. Заварихме само трима клиенти — явно бяхме попаднали на пауза между два притока на посетители. Седнахме до една ъглова масичка и Стъдси инструктира келнера кое шише с вино да ни донесе. След това ме огледа внимателно и чак тогава кимна.

— Женитбата ти се е отразила добре — почеса се той по брадичката. — Отдавна не съм те виждал.

— Доста отдавна — съгласих се аз.

— Навремето той ме пъкна в пандиза — съобщи той на Нора.

Тя зацъка съчувствено с език.

— Биваше ли го като детектив?

Стъдси намръщи малкото чело, с което разполагаше.

— Така разправят хората, но аз лично не знам със сигурност. Мен ме пипна в резултат на чиста случайност — посегнах с дясната ръка вместо с лявата.

— Защо ми изпрати този шантав Морели? — попитах аз.

— Нали ги знаеш чужденците — направо са истерични. Откъде да знам, че ще направи такава дивотия? Беше се притеснил, че ченгетата ще му лепнат убийството на тази Улф, и като прочетохме във вестника, че и ти си забъркан в делото, аз му рекох: „Ник никога няма да продаде майка си, а ти все трябва да поговориш с някого“, и той каза „добре“. Какво си правил, че си го ядосал? Да не си му се изплезил?

— Оставил се да го забележат на влизане в хотела, а след това мен изкара виновен. Как ме откри къде съм?

— Има си приятели, а и ти не се криеше, нали?

— Бях само от една седмица в града, а никъде във вестниците не пишеше къде съм отседнал.

— Така ли? — страшно заинтригувано попита Стъдси. — Къде си сега?

— Живея в Сан Франциско. Та как ме откри Морели?

— Хубав град. От години не съм стъпвал там, но града си го бива. Не мога да ти кажа, Ник. Това си е негова работа.

— Само че ти ми го изпрати.

— Е да, така е. Като се изключи това... Но пък, от друга страна, нали разбираш, исках да припечелиш нещо — най-сериозно додаде той.

— Сърдечно съм ти благодарен.

— Откъде да знам, че ще му хвъркне чивията? Във всеки случай нали не те рани кой знае колко?

— Възможно е, но и полза от това нямах никаква, а освен това...

— Млъкнах, защото пристигна келнерът с шампанското. Опитахме го

и казахме, че е много хубаво. Беше доста лошо. — Мислиш ли, че той е убил момичето?

Стъдси заклати отрицателно глава с голяма сигурност.

— Изключено е.

— Не е от хората, дето чакат дълго да ги убеждаваш, преди да стрелят.

— Знам, тези чужденци са доста истерични, но той беше тук през целия следобед.

— Целия?

— Целия. Мога да се закълна. Горест имаше малко празненство и знам със сигурност, че не е мърдал оттук. Не те будалкам — може да се докаже.

— Тогава какво толкова се беше разтревожил?

— Откъде да знам? Нали и аз това се питам. Ама нали ги знаеш тези чужденци...

— Ъхъ. Истерични са. А дали не е изпратил някое свое приятелче да наmine да я види?

— Имам чувството, че си си съставил погрешно мнение за това момче — заяви Стъдси. — Познавах момичето. Понякога идваше тук заедно с него. Връзката им не беше никак сериозна. Съвсем не беше луд по нея, та да има защо да я пречука. Всичко си беше о'кей.

— И тя ли беше наркоманка?

— Не знам. Виждал съм я да взема понякога наркотици, но колкото да му прави компания.

— С кои други си я виждал?

— Не ги познавам — рече той с безразличие. — Имаше един мърльо — името му е Нънхайм, — който си падаше по нея, но поне не съм видял да постигне нещо.

— Ето значи откъде е взел Морели адреса ми.

— Не ставай глупав. Морели изобщо не му обръщаше внимание, най-много от време на време да го избудалка. За какво му е на Нънхайм да съобщава в полицията, че Морели е познавал момичето? Да не ти е приятел?

Помислих малко.

— Не го познавам, но чух, че от време на време вършел някоя и друга работа за полицията.

— Хм. Благодаря.

— За какво ми благодариш? Нищо не съм казал.

— Така е. Я кажи сега: за какво е целият този шум? Нали Уайнънт я е убил?

— Много народ е на това мнение, но аз лично залагам сто долара на твоите петдесет, че не е той.

Стъдси поклати глава.

— Не се хващам на бас с теб за неща, от които си вадиш хляба, но — лицето му светна — ще ти кажа какво ще направя и ако искаш, можем да заложим преди това. Нали помниш, че когато ме опандизи, аз наистина замахнах първо с дясната ръка и оттогава все се питам дали ще можеш пак... Та някой път, като се оправиш с ръката, какво ще кажеш да опитаме...

— Не, вече не съм във форма — засмях се аз.

— Аз самият нали ме гледаш как съм затлъстял — настоя Стъдси.

— То онова си беше чиста случайност — ти беше изгубил равновесие.

— Просто се опитваш да ме отклониш — намуся се той и добави по-замислено: — Макар че тогава и Ти си го получи. Е, щом като не щеш... Дайте да ви напълня чашите.

Нора реши, че иска да се прибере вкъщи рано и трезва, така че оставихме Стъдси в неговия „Пиджирън Клъб“ малко след единайсет. Той ни изпрати до таксито и енергично ни раздруса ръцете.

— Много ми беше приятно — увери ни той на раздяла.

Ние не му останахме длъжни по учтивост, след което се прибрахме. Нора каза, че Стъдси е страхотен.

— Половината от нещата, които говори, изобщо не ги разбирам.

— Добро момче е.

— Ти така и не му каза, че си зарязал детективската работа.

— Защото щеше да си помисли, че се опитвам да му погоя някакъв номер — обясних аз. — За член на подземното общество ченгето си остава завинаги ченге и аз по-скоро бих го излъгал, отколкото да го оставя да си помисли, че го лъжа. Имаш ли цигари? Той ми има доверие по своему.

— Истината ли говореше, като каза, че според теб Уайнънт не я е убил?

— Не знам. Май че да.

В „Норманди“ ме чакаше телеграма от Маколи от Алънтаун:

ЧОВЕКЪТ ТУК НЕ Е УАЙНЪНТ И НЕ Е ПРАВИЛ
ОПИТ ЗА САМОУБИЙСТВО.

XV

На другата сутрин поръчах да дойде стенографка и се отървах от по-голямата част от пощата, която се беше натрупала. Проведох един телефонен разговор с адвоката ни в Сан Франциско — опитвахме се да спасим единия от клиентите на нашата мелница от банкрут, — прекарах един час над плана, който бяхме съставили за намаляване на щатските данъци, и изобщо се проявих като един крайно зает бизнесмен, така че когато в два часа преустанових работата за деня и излязох с Нора да обядваме някъде навън, се чувствах ужасно добродетелен.

След обяда тя имаше среща да играе бридж, а аз отидох да се видя с Гилд — бях говорил преди това с него по телефона.

— Значи тревогата беше лъжлива? — попитах, щом се ръкувахме и се настанихме удобно в креслата.

— Така излезе. Оказа се също толкова Уайнънт, колкото и аз. Знаете как стават тези работи — съобщихме на полицията във Филаделфия, че го търсим, и изпратихме описанието му, така че през следващата седмица в половината щат Пенсилвания всеки кльощав мъж с бакенбарди ще е Уайнънт. Този се оказа някой си Барлоу, безработен дърводелец, доколкото разбрах, застрелян от някакъв черен, който се опитал да го обере. Още не може да говори.

— Дали не е бил застрелян от някой, който е направил същата грешка, както и полицията в Алънтаун?

— Искате да кажете от някой, който го е взел за Уайнънт? Предполагам, че би могло, ако това ни помага с нещо. Помага ли ни?

Казах, че не знам.

— А каза ли ви Маколи за писмото, което получи от Уайнънт?

— Не ми каза какво пише.

Аз му казах. Казах му и каквото знаех за Роузуотър.

— Виж, това е интересно — рече той.

Казах му и за писмото, което Уайнънт беше изпратил на сестра си.

— Както виждам, започнал е да пише много писма — изкоментира Гилд.

— И аз това си помислих — съгласих се и споделих, че описанието на Роузуотър, с няколко малки изменения, би могло да пасне на Кристиан Йоргенсен.

— Полезно е човек да се вслуша в такъв като вас. Продължавайте.

Казах му, че засега знам толкова. Той се облегна назад в креслото и вдигна поглед към тавана.

— Трябва да поразработим в тази насока — рече след малко.

— Човекът в Альтаун не беше ли застрелян с калибър 32? — попитах аз.

Гилд ме изгледа с любопитство, после поклати отрицателно глава.

— Не, с 44. Какво ви хрумна?

— Нищо. Просто обмислям всички възможни аспекти.

— Да, разбирам. — После пак се облегна и продължи да разучава тавана. Когато проговори отново, имах чувството, че си мисли за нещо друго. — Алибито на Маколи, което ме помолихте да проверя, е наред. Закъснял за една среща, но от три и пет до три и двайсет — най-важното време — се е намирал в кабинета на някой си Хърман на Петдесет и седма улица.

— Какво е станало в три и пет?

— А, да, вие не знаете. Изнамерихме един свидетел на име Карес, който има магазинче за химическо чистене на Първо Авеню. Минал през апартамента ѝ в три и пет да попита дали има дрехи за чистене, тя каза, че няма, защото щяла да заминава извън града. Така че вероятното време на убийството се стеснява от три и пет до три и двайсет. Нали не подозирате Маколи сериозно?

— Аз подозирам всички. Къде сте били от три и пет до три и двайсет?

Той се засмя.

— Знаете ли, че всъщност аз съм, кажи-речи, единственият без никакво алиби. Бях на кино.

— Защо, всички останали ли си имат алибита? Той поклати глава от горе на долу.

— Йоргенсен излязъл от къщи заедно с мисис Йоргенсен — около три и пет — и скришом отишъл на среща на Западна седемдесет и трета улица с едно момиче на име Олга Фентън — обещахме да не казваме на жена му. Останал там докъм пет часа. За мисис Йоргенсен знаем каквото ни трябва. Когато са излизали от апартамента, дъщерята се е обличала, след което взела едно такси и отишла право в един от големите магазини. Синът е прекарал целия следобед в Обществената библиотека. Боже, ако знаете какви странни книги чете... А Морели е бил в едно заведение някъде около Четирийсета улица. — Той се засмя. — А вие къде сте били?

— Ще си го запазя за времето, когато ми потрябва. Нито едно от алибитата не е абсолютно безспорно, но така е с повечето истински алибита. А за Нънхайм какво ще кажете?

Гилд се изненада.

— За него пък защо се сетихте?

— Разбрах, че си е падал по момичето.

— И откъде го разбрахте това?

— От едно място.

Той се намръщи.

— Можете ли да му имате доверие?

— Да.

— Е — бавно изрече той, — него поне можем да проверим както трябва. Само че защо се интересувате от всички тези хора? Не мислите ли, че Уайнънт е убиецът?

Казах му същото, с което се опитах да се хвана на бас със Стъдси:

— Залагам петдесет долара срещу ваши двайсет и пет, че не е Уайнънт.

Той се мръщи доста време, без да проговори, а накрая каза:

— Все пак и това е идея. Кой е вашият кандидат?

— Засега нямам такъв. Разберете, нищо не ми е известно със сигурност. Не казвам, че Уайнънт не е извършил убийството. Просто смятам, че всичко сочи в друга посока.

— И давате шанс две към едно. Кое толкова не сочи към него?

— Наречете го предчувствие, ако искате, но...

— Нищо не искам да го наричам. Според мен сте много добър детектив. Затова нека чуя мнението ви.

— По-скоро имам въпроси. Например колко време е изминало от момента, в който момчето, дете кара асансьора, е свалило мисис Йоргенсен пред вратата на мис Улф, до момента, в който тя му е позвънила да каже, че е чула стонове?

Гилд сви устни, след това ги отвори и попита:

— Мислите, че тя може би е... — И остави края на изречението да Виси във въздуха.

— Мисля, че може. Бих искал да знам също така къде е бил по това време Нънхайм. Искам също така да получа отговори на въпросите, зададени в писмото на Уайнънт. Искам да разбера къде е разликата от четири хиляди долара между сумата, предадена от Маколи на момичето, и хилядата долара, които тя е връчила на Уайнънт. Искам също да разбера произхода на годежния ѝ пръстен.

— Правим каквото можем. Аз... за момента ми се ще да разбера защо Уайнънт не дойде да отговори на някои въпроси, ако не е извършил той убийството.

— Една от причините може да бъде, че мисис Йоргенсен отново е намислила да го спипа в клещите си. Сетих се още нещо. — Хърбърт Маколи е адвокат на Уайнънт. — Надявам се, че не сте се осланяли само на неговата дума, че човекът в Алънтауя не е Уайнънт?

— Не. Беше доста по-млад, без бели коси и без да му е боядисана косата, и изобщо не приличаше на снимките, които имаме. — Звучеше много уверено, — Какво ще правите през следващите час-два?

— Нямам нищо предвид.

— Чудесно — изправи се той. — Ще пусна част от момчетата да поработят по въпросите, които обсъдихме, а след това може да посетим тоз-онзи.

— Съгласен — казах аз и излязох от кабинета му.

В кошчето за отпадъци на Гилд имаше изхвърлен един „Таймс“. Извадих го и обърнах на страницата с обявите. Видях обявлението на Маколи:

„Абнър. Да. Бъни.“

Когато Гилд се върна, аз го попитах:

— А какво ще кажете за помощниците на Уайнънт, които са работили в лабораторията? Проверихте ли ги?

— Тъхъ, ама нищо не знаят. В края на седмицата, когато е заминал, не са ходили на работа. Двама са и оттогава не са го виждали.

— Какво са работили, откак е затворена лабораторията?

— Работят върху някаква боя — нещо от рода на неизбеляващо зелено, но не знам нищо със сигурност. Ще проверим, ако желаете.

— Едва ли е от голямо значение. Голяма ли е лабораторията?

— Доколкото разбирам от тези работи, доста добре е оборудвана. Мислите ли, че лабораторията може да има някакво отношение към цялата работа?

— Всичко е възможно.

— Тъхъ. Е, да тръгваме.

XVI

— Най-напред — осведоми ме Гилд на излизане от кабинета му — ще отидем при Нънхайм. Би трябвало да си е у дома — казах му да не мърда оттам, докато не му се обадя.

Мистър Нънхайм живееше на четвъртия етаж на една тъмна, влажна и смърдяща сграда на най-шумното място на Шесто Авеню — точно там, където метрото излиза над земята. Гилд почука на вратата. Отвътре се дочуха забързани движения, после нечий глас попита:

— Кой е?

Гласът беше мъжки, носов и доста раздразнен.

— Джон — отговори Гилд.

Вратата незабавно се отвори от дребен мъж с изпито лице, на около трийсет и пет-шест години, издокаран в сини гащета и черни копринени чорапи.

— Не ви очаквах, лейтенанте — заоправдава се той жалостиво. — Казахте, че ще се обадите по телефона.

Стори ми се уплашен. Черните му очички бяха разположени съвсем близо едно до друго, устата му беше голяма, с тънки устни, отпусната, но най-интересен беше носът му — дълъг, провиснал, сякаш без хрущял.

Гилд ме докосна по лакътя и ние влязохме. Вляво през отворената врата се виждаше неоправено легло. Стаята, в която влязохме, беше всекидневна, мизерна и мръсна, с разхвърляни навсякъде дрехи, вестници и мръсни съдини. Вдясно имаше ниша с мивка и печка. Между тях беше застанала някаква жена с нажежен тиган в ръка. Беше с едър кокал, пълна, червенокоса, около двайсет и осем годишна, хубава по един животински, мърляв начин. Беше по измачкано розово кимоно и изнищени розови пантофи с изкривени фльонги. Гледаше ни напрегнато и намусено.

Гилд не ме представи на Нънхайм и не обърна никакво внимание на жената.

— Седнете — покани ме той и дръпна настрани някакви дрехи, за да си освободи местенце на края на дивана. Аз махнах един скъсан вестник от люлеещия се стол и се настаних в него. Тъй като Гилд не си свали шапката, последвах примера му. Нънхайм отиде до масата, където имаше шише уиски с около два пръста течност вътре и две чаши, и попита:

— Ще пийнете ли? Гилд направи гримаса.

— Не и този бълвоч. Защо ме излъга, че си познавал Джулия Улф само по физиономия?

— Не съм излъгал, лейтенанте, това е самата истина! — Очите му на два пъти се стрелнаха към мен и двата пъти той бързо отклони погледа си. — Може да съм я поздравявал от време на време и най-много да съм я питал как е, но нищо повече. Това е самата истина.

Жената в нишата се изсмя презрително, но лицето ѝ съвсем не беше весело.

Нънхайм се извъртя, за да застане с лице към нея.

— Добре! — изрече той с писклив от ярост глас. — Ти само отвори уста и ще се простиш веднага със зъбите си!

Тя замахна и го замери с тигана. Не улучи и той се удари в стената. Мазнината и жълтъците оставиха свежи петна по тапета, пода и мебелите. Нънхайм се хвърли отгоре ѝ. Не беше необходимо да ставам, за да протегна крак и да го спъна. Той се строполи на пода. Жената бе успяла да се въоръжи с нож.

— Я стига! — изръмжа Гилд. И той не беше помръднал от мястото си. — Дойдохме да поговорим, а не да ви гледаме просташкия домашен театър. Престанете и се дръжте прилично.

Нънхайм бавно се изправи на крака.

— Направо ме влудява, като се напие — заоправдава се той. — От сутринта ме е заяла. — Започна да маха напред-назад с дясната си ръка. — Май си изкълчих китката.

Жената мина покрай нас, без да ни погледне, влезе в спалнята и затвори вратата.

— Може би, ако престанеш да се влачиш по чужди жени, няма да си имаш неприятности с тази — рече Гилд.

— Какво искате да кажете, лейтенанте? — Нънхайм се направи на изненадан, невинен и може би оскърбен.

— Джулия Улф.

Дребното човече с нездрав цвят на лицето се възмути:

— Това е лъжа, лейтенанте! Който ви е казал, че изобщо съм...

Гилд го прекъсна и се обърна към мен:

— Ако ви се прииска да го цапардосате, няма да ви спра заради изкълчената му ръка. И без това не го бива да се бие.

Нънхайм се обърна към мен, вдигнал и двете си ръце.

— Не съм искал да ви нарека лъжец. Искях само да кажа, че ако някой ви е казал такова нещо, той е сбъркал...

Гилд отново го прекъсна:

— Значи дори и да можеше, пак нямаше да я свалиш, така ли?

Нънхайм си облиза долната устна и погледна уплашено към вратата на спалнята.

— Е — прошепна той бавно и предпазливо. — Тя, разбира се, беше екстра парче. Сигурно не бих ѝ отказал.

— Но твърдиш, че не си я свалял? Дребосъкът се поколеба, после сви рамене.

— Знаете как стават тези работи. Човек, като ходи насам-натам, все гледа да си опита късмета.

Гилд го изгледа намръщено.

— Трябваше още първия път да ми кажеш това. Къде беше онзи следобед, когато я убиха?

Нънхайм подскочи, сякаш му бяха забили карфица отзад.

— За бога, лейтенанте, да не мислите, че съм замесен в тази история! За какво ми е да ѝ причинявам зло?

— Къде беше?

Отпуснатите устни на Нънхайм потрепнаха нервно.

— Кой ден беше... — Той млъкна, защото вратата на спалнята се отвори. Отвътре излезе едрата жена, понесла куфар, по палто.

— Мириам! — възкликна Нънхайм. Тя го изгледа с безжизнен поглед.

— Не обичам мошениците, а ако ги обичах, нямаше да обичам мошениците, дето донасят на полицията, а ако обичах мошениците, които донасят на полицията, теб пак нямаше да те обичам.

И тръгна към външната врата.

Гилд хвана Нънхайм за ръцете, за да му попречи да тръгне подире ѝ, и пак попита:

— Къде беше?

— Мириам, не си отивай! — развика се Нънхайм. — Вече няма да правя така, каквото кажеш, това ще бъде! Не си отивай, Мириам!

Тя излезе и затвори вратата.

— Пуснете ме — замоли се човечето. — Нека да я върна. Не мога без нея. Ей сега ще я върна и ще ви кажа всичко, каквото искате да знаете. Трябва да я върна!

— Глупости — рече Гилд. — Седни. — И го бутна да седне в един стол. — Не сме дошли тук да ви гледаме италианските сцени. Къде беше през онзи следобед, когато бе убита Джулия Улф?

Нънхайм захлупи лице в шепа и се разрева.

— Ако продължиш да печелиш време, ще те халосам през лицето — заплаши го Гилд.

Аз сипах малко уиски в едната чаша и я подадох на Нънхайм.

— Благодаря ви, сър, благодаря ви. — Изпи го, закашля се и извади мръсна носна кърпа, за да си избърше лицето. — Не мога да си спомня така изведнъж лейтенанте — заскимтя той. — Може да съм играл бiliarд в барчето на Чарли, може да съм си бил тук, у дома. Ако ме пуснете да върна Мириам, тя ще се сети.

— Стига с тази Мириам — срязва го Гилд. — Как ще ти хареса да влезеш в драголника, защото не си спомняш?

— Дайте ми само минутка да помисля, и ще си спомня. Не се опитвам да печеля време, лейтенанте. Знаете, че винаги съм искрен с вас. Но сега съм страшно разстроен. Вижте ми и китката — протегна той лявата си ръка, за да видим, че се подува. — Само минутка, — И отново скри лицето си в шепа.

Гилд ми намигна и ние зачакахме да му заработи паметта. Внезапно той свали ръце от лицето си и се засмя.

— Боже господи! Ако ме бяхте опандизили, щеше да е съвсем заслужено. Онзи следобед бях... Чакайте, ще ви покажа!

И той влезе в спалнята. След няколко минути Гилд се развика:

— Ей! Няма да те чакаме цяла нощ! Побързай малко!

Отговор не последва. Спалнята се оказа празна, а като отворихме банята, тя също беше празна. Прозорецът ѝ беше отворен и излизаше на аварийната стълба. Нищо не казах и се опитах лицето ми също да бъде безизразно. Гилд побутна назад шапката си и каза!

— Жалко. Не трябваше да го прави. Върнахме се във всекидневната и докато той звънеше по телефона, аз взех да се ровя из

гардеробите и килерите, но безрезултатно. Впрочем претърсването, което захванах, не беше основно и се отказах, щом той задвижи полицейския апарат.

— Мисля, че ще го открием — увери ме той. — Имам новини за вас. Йоргенсен е идентифициран като Роузуотър.

— Кой го е идентифицирал?

— Изпратих един от моите хора да поговори с момичето, което му осигури алиби — тази Олга Фентън, — и той е успял да измъкне това от нея. Каза обаче, че не могъл да я разколебае по отношение на алибито. Мисля да отида и да си опитам късмета с нея. Искате ли да дойдете?

Погледнах часовника си.

— Много ми се иска, но вече е късно. А него пипнахте ли го?

— Заповедта е издадена. — Той ме изгледа замислено. — Ще разпитам онази малката и всичко ще измъкна от нея!

Аз се усмихнах широко.

— А сега как мислите — кой е убиецът?

— Това не ме тревожи — заяви той. — Дайте ми повече факти, с които да попритисна тоз-онзи, и рано или късно ще попадна на когото трябва.

Долу на улицата обеща да ме държи в течение, ръкувахме се и се разделихме. Няколко секунди по-късно го чух да тича подире ми — бил забравил да изпрати много поздрави на Нора.

XVII

Като се прибрах, предадох поздравите му на Нора и ѝ разказах как е минал денят.

— И аз трябва да ти предам нещо — рече жена ми. — Гилбърт Уайнънт намина днес и беше страшно разочарован, че не си си вкъщи. Каза, че трябвало да ти съобщи нещо „изключително важно“.

— Най-вероятно е открил, че Йоргенсен има комплекс на тема „майка“.

— Мислиш ли, че Йоргенсен е убиецът?

— Мислех, че знам кой е убиецът, но сега така се обърках, че мога само да правя догадки.

— И какви са тези догадки?

— Мими, Йоргенсен, Уайнънт, Нънхайм, Гилбърт, Доръти, леля Алис, Морели, ти, аз и Гилд. Може да е и Стъдси. Какво ще кажеш да си направим по един коктейл?

Тя забърка коктейлите. Бях на втората или третата чаша, когато телефонът зазвъня. Нора вдигна слушалката и след малко ме извика:

— Твоята приятелка Мими иска да говори с теб. Отидох да се обадя.

— Здравей, Мими.

— Много моля да ме извиниш, че се държах така грубо онази вечер, Ник, но бях толкова разстроена, че си изтървах нервите, и направо се изложих. Извини ме, моля те. — Тя изговори всичко това като картеница, сякаш бързаше да свърши с формалностите.

— Няма нищо.

Но тя не ми даде да кажа дума повече и отново започна, само че този път по-бавно и по-настойчиво:

— Мога ли да се срещна с теб, Ник? Случи се нещо ужасно, нещо... не знам какво да правя, към кого да се обърна.

— Какво има?

— Не е за телефона, но трябва да ме посъветваш как да постъпя. Имам нужда от съвет. Можеш ли да дойдеш?

— Сега ли?

— Да. Моля те.

— Добре — съгласих се аз и се върнах в хола. — Ще отида у Мими. Била се накиснала в някаква каша и има нужда от помощ.

Нора се засмя.

— Дръж си краката кръстосани. Извини ли ти се? На мен ми се извини надълго и нашироко.

— Да, на един дъх. Доръти вкъщи ли си е или при леля си Алис?

— Гилбърт каза, че била у леля си. Колко ще се бавиш?

— Ще гледам да не се задържам дълго, Най-вероятно е да са прибрали Йоргенсен в пандиза и тя да иска да разбере как да го измъкне оттам.

— Могат ли да му направят нещо? Искам да кажа, ако не е убил той Джулия Улф.

— Могат да възобновят старите обвинения — заплахи по пощата, опит за изнудване. — Спрях да пия, за да попитам Нора и себе си: — Дали се познават двамата с Нънхайм? — Обмислих тази вероятност, но повече от това не постигнах. — Е, аз да тръгвам.

XVIII

Мими ме посрещна, протегнала и двете си ръце.

— Ужасно, ама ужасно мило е от твоя страна, че ми прости, Ник. Ти винаги си бил толкова мил. Просто не знам какво ме прихвана в понеделник.

— Хайде, забрави.

Лицето ѝ беше по-розово от друг път и стегнатите мускули го правеха по-младо. Сините ѝ очи блестяха. Ръцете ѝ, когато стисна моите, бяха ледени. Беше напрегната от възбуда, но не можах да определя от какъв характер беше тази възбуда.

— И жена ти беше толкова мила...

— Стига, стига.

— Ник, какво могат да ти сторят, ако укриеш доказателство, че някой е извършил убийство?

— Ще те обвинят в съучастие, стига да поискат.

— Дори ако по своя воля размислиш и им предадеш доказателството?

— Пак е възможно, но обикновено не го правят. Тя се озърна да огледа стаята, сякаш да се увери, че няма никой, след което заяви:

— Клайд е убил Джулия. Аз намерих доказателството и го скрих. Какво ще ми направят?

— Най-вероятно нищо — само ще ти вдигнат скандал, след като им събщиш доказателството. Понеже сте били съпрузи, значи сте достатъчно близки и никой съдебни заседатели няма да те обвинят за това, че си се опитала да го прикриеш — освен, разбира се, ако не те заподозрат, че си имала други подбуди.

Тя попита хладно, натъртено:

— А ти?

— Не знам. Бих предположил, че си имала намерение да използваш доказателството, за да му изстискаш малко пари, щом се свържеш по някакъв начин с него, но нещо сега те е накарало да си промениш намерението.

Тя сви ръка като граблива птица и насочи остриите си нокти към лицето ми. Зъбите ѝ бяха стиснати, устните — изпънати над тях. Хванах китката ѝ.

— Жените загрубяха напоследък — опитах се аз да прозвуча ведро. — Току-що си тръгнах от една, която замеряше с тигани.

Тя се засмя, макар че изражението на очите ѝ остана същото.

— Ти винаги допускаш най-лошото за мен, така ли е? Пуснах ръката ѝ и тя взе да разтрива белезите, оставени от моите пръсти.

— И коя беше тази жена, дето хвърли тигана? Познавам ли я?

— Не беше Нора, ако това имаш предвид. Арестуваха ли вече Виктор-Кристиан Роузуотър-Йоргенсен?

— Какво?

Повярвах на изумлението ѝ.

— Йоргенсен е Роузуотър. Нали си го спомняш? Мислех, че знаеш.

— Искаш да кажеш, онзи отвратителен човек, който...

— Да.

— Не го вярвам! — Тя стана и взе да кърши ръце. — Не! Не вярвам! — Лицето ѝ посивя от страх, гласът ѝ се напрегна, стана неестествен като на вентрилоквист. — Не го вярвам!

— Щом не вярваш, значи всичко е наред.

Но тя не ме слушаше. Беше ми обърнала гръб, застанала пред прозореца.

— Пред къщата има една кола с двама души, които ми приличат на ченгета. Сигурно го причакват и щом се появи...

Тя рязко се извърна към мен:

— Сигурен ли си, че е Роузуотър?

Страхът почти изчезна от лицето ѝ и гласът ѝ отново бе възвърнал нормалния си тембър.

— Полицията е сигурна.

Гледахме се един друг, и двамата мислехме напрегнато. Аз си мислех за това, че тя не се страхува да не би Йоргенсен да е убил Джулия Улф или дори да не би да го арестуват. Боеше се да не би единствената причина за женитбата му с нея да е някакъв ход в заговора му срещу Уайнънт. Когато се засмях — не защото тази идея беше смешна, а защото ми хрумна твърде внезапно, — тя се стресна и ми се усмихна неуверено.

— Няма да повярвам — гласът ѝ до голяма степен се беше смекчил, — докато той сам не ми го признае.

— И като ти признае, тогава какво?

Тя сви едва-едва рамене и долната ѝ устна потрепера.

— Все пак ми е съпруг.

Това също трябваше да ме разсмее, но ме раздразни.

— Мими! Аз съм Ник! Спомняш ли си! Н-И-К!

— Знам, че никога не си имал добро мнение за мен — най-сериозно изрече тя. — Мислиш, че съм...

— Добре, добре. Стига по този въпрос. Да се върнем на доказателството, което си намерила за вината на Уайнънт.

— А, онова ли? — извърна се тя от мен. Когато пак ме погледна, долната ѝ устна отново потръпваше. — Излъгах те, Ник. Нищо не съм намерила. — Приблужи се до мен. — Клайд нямаше право да изпраща онези писма на Алис и Маколи и да кара всички да ме подозират, затова си помислих, че така ще му се пада, ако и аз измисля нещо срещу него, защото наистина си мислех... искам да кажа, и сега мисля... че той я е убил, но това беше само...

— Какво си измислила?

— Аз... всъщност още не го бях намислила. Искях само да разбера какво могат да ми направят... Нали помниш какво те питах... в началото. Можех например да кажа, че е дошла за малко на себе си, докато бяхме двете сами и докато другите звънях по телефона, и ми е казала, че той я е убил.

— Ти не каза, че си чула нещо и си премълчала, а че си намерила нещо и си го укрила.

— Още не бях решила окончателно какво ще...

— Кога чу за писмото на Уайнънт до Маколи?

— Днес следобед. Дойде един от полицията.

— Не те ли попита за Роузуотър?

— Попита ме дали го познавам и аз си мислех, че говоря истината, като казах, че не съм го виждала.

— Може и така да е, но аз ти повярвах за пръв път, когато ми каза, че си намерила някакво доказателство за вината на Уайнънт.

Тя отвори широко очи.

— Не разбирам.

— Аз също, но ето какво би могло да бъде: можеше да си намерила нещо и да си решила да го скриеш, вероятно с цел да изнудиш Уайнънт. Когато обаче той взе да пише писма и хората започнаха да те гледат накриво, ти си решила да се откажеш от идеята за парите и хем да му го върнеш тъпкано, хем да се застраховаш, като предадеш доказателството на полицията. А накрая, като разбра, че Йоргенсен е Роузуотър, отново се обръщаш на сто и осемдесет градуса и решаващ да го запазиш, само че вече не за пари, а за да напъхаш Йоргенсен в миша дупка за наказание, задето се е оженил за теб не по любов, а като ход в играта си срещу Уайнънт.

Тя се усмихна най-спокойно и попита:

— Ти май наистина ме смяташ способна на всичко?

— Това няма никакво значение. За теб трябва да има значение фактът, че по всяка вероятност ще свършиш живота си в някой затвор.

Писькът ѝ не беше висок, а ужасен, и страхът, който видях преди това на лицето ѝ, не можеше да се сравни с появилия се сега. Тя ме хвана за реверите и се вкопчи в мен.

— Не говори така, моля те — заломоти несвързано. — Кажи ми, че не го мислиш!

Трепереше толкова силно, че я подхванах да не падне. Не бяхме чули кога е влязъл Гилбърт. Той се изкашля и попита:

— Не ти ли е добре, мамо?

Тя бавно пусна реверите ми, отстъпи крачка назад и каза:

— Майка ти е само една глупава жена. — Продължаваше да трепери, но успя да ми се усмихне и да накара гласа си да прозвучи игриво: — Как можеш да си такъв грубиянин и да ми изкараш така ума!

Аз се извиних.

Гилбърт остави палтото и шапката си на един стол и започна с учтиво любопитство да мести поглед от единия към другия, а когато стана ясно, че и двамата няма да проговорим, изкашля се отново и каза:

— Много ми е приятно да ви видя.

След което се приближи и се ръкува с мен.

— Очите ти са уморени — рече Мими. — Сигурно пак си чел цял следобед без очила. — Тя поклати глава и се обърна към мен: — Неразумен е като баща си.

— Има ли някакви новини от него?

— Нищо не се е чуло, откак пуснаха лъжливата тревога за самоубийството му — отговорих аз. — Сигурно знаеш вече за нея.

— Да. — Той се поколеба. — Бих искал да поговоря с вас, преди да си тръгнете.

— Разбира се.

— Ти и сега можеш да поговориш с него, миличък — намеси се Мими. — Нима имаш някакви тайни от мен?

Гласът ѝ вече звучеше закачливо и тя беше спряла да трепери.

— Няма да ти бъде интересно — отвърна синът ѝ, взе шапката и палтото си, кимна ми и излезе.

Мими отново поклати глава.

— Не го разбирам това дете. Интересно какво си е помислил за любопитната картина, която представлявахме. — Нямаше обаче особено разтревожен вид. — Защо ми го каза, Ник? — попита с сериозен глас.

— Онова, дето ще свършиш в...

— Не, остави. — Тя потръпна. — Не искам да го чувам пак. Ще останеш ли за вечеря? Сигурно ще бъда сама.

— Съжалявам, но не мога. А сега да се върнем на въпроса за доказателството, което си намерила.

— Нищо не съм намерила. Излъгах те. — Тя се намръщи угрижено. — Не ме гледай така. Наистина те излъгах.

— И ме повика само за да ме излъжеш? Защо си промени решението?

Тя се засмя.

— Сигурно много ме харесваш, Ник. Иначе нямаше да се държиш винаги толкова зле с мен.

Не можах да проумея тази логика.

— Но тогава да видя какво иска да ми каже Гилбърт и да си вървя.

— Много ми се иска да останеш.

— Съжалявам, но не мога. Къде да го намеря?

— Втората врата откъм... Наистина ли ще арестуват Крие?

— Зависи от отговорите, които ще им даде. Но ще трябва да бъде твърде откровен, за да се измъкне.

— А, той ще... — Тя млъкна, изгледа ме остро и попита: — Нали не ми погаждаш някакъв номер, Ник? Той наистина ли е Роузуотър?

— Полицията е сигурна в това.

— Но полицаят днес следобед не ми зададе нито един въпрос за Крие! — възрази тя. — Попита ме само дали познавам...

— Още не са били сигурни — обясних аз. — Само са си го били помислили.

— А сега вече са сигурни, така ли? Аз кимнах.

— И как така се увериха?

— Една негова позната им е казала.

— Коя? — Очите ѝ притъмняха, но добре владееше гласа си.

— Не ѝ запомних името. — После казах и една истина? — Същото момиче, което е потвърдило алибито му.

— Алиби! — възмути се тя. — Да не би да искаш да ми кажеш, че полицията е повярвала на момиче като нея!

— Че какво ѝ има?

— Много добре знаеш какво!

— Не знам. Ти познаваш ли я?

— Не! — изсъска тя, сякаш съм я оскърбил. Присви очи и сниши глас почти до шепот: — Ник, допускаш ли, че той е убил Джулия?

— Че защо ще я убива?

— Да предположим, че се е оженил за мен, за да си отмъсти на Клайд и... Знаеш ли, сега се сетих, че той ме накара да дойдем тук и да се опитаме да измъкнем пари от Клайд. Може и аз да съм го предложила, не си спомням, но той ме убеди. Да предположим, че след това се е натъкнал на Джулия. Тя го е познавала, разбира се, защото и двамата са работили за Клайд по едно и също време. Освен това той знаеше, че се канех онзи следобед да намина да я видя, и може да се е уплашил, че ако я ядосам, тя ще го издаде и затова... Възможно ли е?

— Струва ми се безсмислено. Освен това нали сте тръгнали заедно оттук? Не е имал време да...

— Да, ама таксито ми се движеше ужасно бавно, а и аз май че спирах по пътя да... Да, мисля, че спрях в една аптека да си купя аспирин. — Тя закима енергично с глава. — Точно така, много добре си спомних!

— И той е знаел, че ще спираш по пътя, защото си му била казала — изрекох аз едно предположение. — Хайде, Мими, стига

толкова. Убийството е сериозна работа. Не е хубаво да се опитваш да хвърляш вината върху тоз-онзи само защото са ти погодили номера.

— Номера? — хвърли ми тя гневен поглед. — Този... — И тя започна да нарича Йоргенсен с обичайните обидни, неприлични и всякакви други ругателни думи, като гласът ѝ постепенно взе да се извишава. Накрая крещеше в лицето ми.

Когато млъкна, за да си поеме дъх, побързах да се обадя:

— — Добре ругаеш, но...

— — Той има дори нахалството да ми намекне, че може аз да съм я убила! Не му стигна смелостта да ме попита направо, но все натам клонеше, докато накрая му заявих в очите, че... ами че не съм аз.

— Нещо друго искаше да кажеш. Какво му заяви направо?

Тя тропна с крак.

— Престани да ме тормозиш!

— Добре, върви по дяволите! Не съм аз този, който се е натискал да дойде тук!

И посегнах да си взема шапката и палтото. Тя се втурна след мен, хвана ме за ръката.

— Моля ти се, Ник, много се извинявам. Нали знаеш какъв ужасен характер имам! Понякога направо не знам какво...

Влезе Гилбърт и каза:

— Ще ви изпратя донякъде. Мими му се изрепчи:

— Ти си ни подслушвал!

— Ти така крещеше, че не беше необходимо. Ще ми дадеш ли малко пари?

— Освен това не сме приключили разговора си.

Трябва да бързам, Мими — казах аз, след като хвърлих един поглед към часовника си. — Много е късно.

— Ще се върнеш ли след срещата си?

— Ако не е много късно. Не ме чакай обаче.

— Ще си бъда тук, колкото и да е късно.

Казах, че ще опитам да успея, тя даде на Гилбърт пари и двамата слязохме долу.

XIX

— Подслушвах — призна Гилбърт, щом излязохме от къщата. — Според мен е глупаво да не се подслушва при всяка възможност, щом ти е интересно да изучаваш хората, защото те са винаги по-различни, когато си при тях в стаята. Разбира се, на никой не му е приятно да знае, че го... — Той се усмихна. — Сигурно и на птиците и животните не им е приятно да ги изучават естествениците.

— Много ли чу?

— Достатъчно, за да ми стане ясно, че не съм изтървал най-важното.

— И какво мислиш по въпроса?

Той сви устни, набръчка чело и се произнесе много важно:

— Трудно е да се каже с две думи. Мама я бива понякога да прикрива нещата, но не умее особено добре да ги съчинява. Странно нещо — не знам дали сте забелязали, — но хората, които най-много лъжат, обикновено най-не ги бива и най-лесно се хващат на чужди лъжи. Редно е да очакваш от тях да слухтят за лъжи, а излиза, че са готови да повярват на всичко, което им кажеш. Забелязали ли сте?

— Да.

— Ето какво исках да ви кажа: снощи Крие не се прибра вкъщи. Затова именно мама е по-разстроена от друг път, а тази сутрин с пощата пристигна едно писмо за него, което взех и отворих на пара, защото прецених, че може да представлява интерес. — Той извади един плик от джоба си и ми го подаде. — Прочетете го, а после пак ще го залепя и ще го сложа утре при писмата, в случай че се върне, макар да не го вярвам.

Защо не вярваш? — попитах аз, докато поемах писмото.

— Е, ако той наистина е Роузуотър...

— Ти споменал ли си нещо пред него по този въпрос?

— Не съм имал тази възможност. Откак ми казахте кой е, не съм го виждал.

Погледнах писмото. Печатът на плика беше от Бостон, щата Масачузетс, от 27 декември 1932 г. Адресът беше написан с малко детски женски почерк — за мистър Кристиан Йоргенсен, апартаменти „Кортланд“, Нью Йорк.

— Защо реши да го отвориш? — попитах, докато вадех писмото от плика.

— Защото, макар да не вярвам в интуицията, очевидно съществуват някакви миризми, звуци, особености на почерка, които не се поддават на анализ и дори не са на нивото на съзнателното, но все пак понякога ти въздействуват. Не знам как точно да го нарека, но усетих, че писмото може да съдържа нещо важно.

— Често ли имаш това усещане във връзка с чуждите писма?

Той ми хвърли един бърз поглед, сякаш да провери дали не го будалкам, после отговори:

— Не е често, но и друг път съм отварял писма. Нали ви казах, че изучавам хората.

Аз се зачетох в писмото:

„Скъпи Вик.

Олга ми писа, че си се върнал в САЩ женен за друга жена под името Кристиан Йоргенсен. Това, Вик, не е правилно и ти сигурно много добре го знаеш, както не беше правилно да изчезнеш внезапно и да не се обадиш толкова години. И без да ми оставиш никакви пари. Знам, трябваше да заминеш заради онези неприятности с мистър Уайнънт, но съм сигурна, че той отдавна всичко е забравил, и наистина мисля, че все пак трябваше да ми драснеш някой ред, защото знаеш много добре, че съм ти верен другар и винаги съм готова на всичко за теб. Не че искам да ти се скарам, Вик, но трябва да се видим. Имам отпускат от магазина за неделя и понеделник по повод Новата година и ще дойда в Нью Йорк в събота вечерта да поговоря с теб. Пиши къде ще ме посрещнеш и в колко часа, защото не искам да ти причинявам неприятности. Моля те да ми пишеш веднага, за да получа отговора ти навреме.

Следваше адресът ѝ.

— Гледай ти! — рекох аз и прибрах писмото в плика. — И ти устоя на изкушението да разкажеш това на майка си?

— О, много добре знам каква щеше да е реакцията ѝ. Видяхте какви сцени разиграва за много по-дребни неща. Как смятате, че трябва да постъпя сега?

— Редно е да съобщиш в полицията. Той веднага кимна с глава.

— Щом смятате, че така е най-добре... Ако искате, покажете им го вие.

— Благодаря — казах аз и прибрах писмото в джоба си.

— Има още нещо — продължи Гилбърт. — Притежавах около двайсет грама морфин, с който експериментирах, и някой ми го е откраднал.

— По какъв начин експериментираше?

— Ами вземах го. Искях да изуча въздействието му.

— И как ти хареса въздействието?

— О, не съм очаквал да ми хареса. Просто исках да разбера какво е. Не обичам да вземам неща, които замъгляват ума. Затова рядко пия алкохол и не пуша. Макар че ми се ще да опитам малко кокаин — за него се твърди, че изострял умствените способности. Така Ли е?

— Така се говори. И кой според теб е задигнал морфина?

— Подозирам Доръти, защото си имам теория относно нея. Именно затова отивам на вечеря у леля Алис. Дори е все още там и ще проверя теорията си. Умея да я карам всичко да ми казва.

— Добре де, щом като е била през това време там, как е могла да...

— Снощи се прибра за малко, а освен това не знам кога точно е бил откраднат. Днес за пръв път отворих кутията, а беше там преди три-четири дни.

— Тя знаеше ли, че е там?

— Да. Това е една от причините, поради която я подозирам. Мисля, че само тя знаеше. С нея също експериментирах.

— И как ѝ харесваше?

— Харесваше й, но тя и без това бе вземала. Искях да ви попитам обаче дали е възможно да е станала наркоманка за толкова кратко време.

— Колко кратко?

— Една седмица, не — десет дена.

— Едва ли, освен ако не се самонавие. По много ли й даваше?

— Не.

— Обади ми се, като разбереш. Аз ще хвана оттук едно такси. До скоро виждане.

— Нали ще се върнете вкъщи по-късно?

— Ако успея. Може да се видим там.

— Добре. И много ви благодаря.

В първата дрогерия се опитах да позвъня на Гилд. Не се надявах да го заваря толкова късно в кабинета му, а по-скоро да науча домашния му телефон. Той обаче си беше още там.

— Много до късно работите — рекох аз.

— Така е — бодро откликна той.

Прочетох му писмото на Джорджия и му продиктувах адреса й.

— Богата плячка — остана доволен той.

Казах му, че Йоргенсен не се е прибирал у дома от предишния ден.

— Мислите ли, че ще го открием в Бостън? — попита той.

— Или е там, или толкова на юг, колкото е успял да пропътува досега.

— Ще опитаме и едното място, и другото — все така бодро ме увери той. — А сега аз имам една новина за вас. Нашият приятел Нънхайм е бил напълнен с куршуми калибър 32 само час след като ни се измъкна. Мъртъв колкото си иска. Куршумите май са от същия пистолет, с който е ликвидирана Джулия Улф. Експертите ги сравняват в момента. Сега сигурно съжалява, дето не остана да си поговори с нас.

XX

Заварих Нора да яде резен студена патица с едната ръка, а с другата да нарежда картинна мозайка.

— Вече реших, че си останал да живееш с нея. Нали си детектив — я ми открий едно кафеникаво парченце, което да прилича на охлюв с изпъната шия.

— Парченце патица или мозайка? Хайде да не ходим у Еджови — много са ми скучни.

— Добре, но да знаеш, че ще се засегнат.

— Де го този късмет! По-скоро ще се ядосат на Куи-нови и...

— Харисън те търси по телефона. Каза да ти предам, че сега бил моментът да се купят акции на Макинтайър Поркюпайн — мисля, че правилно го запомних, — за да си отиват с акциите на Доум. При затварянето на борсата се котирали по двайсет и четвърт. — Тя посочи с пръст мозайката. — Парчето, което липсва, идва тук.

Намерих й парчето и й предадох почти дума по дума всичко, което бе казано и което стана у Мими.

— Не ти вярвам. Сигурно си го съчинил. Такива хора не съществуват в живота. Къде са сбъркани? Да не са първите екземпляри от някаква нова порода чудовища?

— Само ти предадох какво се случи. Нищо не обяснявам.

— А как ще го обясниш? В цялото семейство няма един човек — след като сега и Мими се е обърнала срещу Крис, — който да храни поне капка добро чувство към кой да е от останалите, и същевременно всички много си приличат.

— Може би това именно е обяснението — предположих аз.

— Ще ми се да видя тази леля Алис. Ще дадеш ли писмото на полицията?

— Вече се обадох на Гилд — отвърнах аз и й разказах за Нънхайм.

— Какво значи това?

— Първо, ако Йоргенсен е заминал от града, както мисля, а куршумите са от същия пистолет, с който е убита Джулия Улф, както също мисля, значи полицията ще трябва да намери съучастника му, ако държи да го олепи.

— Убедена съм, че ако те биваше като детектив, щеше да ми разясниш много по-добре нещата. — И тя пак се залови с мозайката си. — Ще се върнеш ли при Мими?

— Едва ли. Какво ще кажеш да дадеш малко почивка на мозайката, докато се навечеряме?

Иззвъня телефонът и аз казах да го остави на мен. Беше Доръти Уайнънт. — Ало, Ник?

— Аз съм. Как си, Доръти?

— Гил тъкмо влезе и ме попита за онова нещо, ти знаеш, затова се обаждам да ти кажа, че аз го взех, не само за да му попреча да стане наркоман.

— И какво го направи?

— Накара ме да му го върна и не ми вярва, но честна дума, само затова го взех.

— Аз ти вярвам.

— Нали ще кажеш тогава на Гил? Щом ти ми вярваш, тогава и той ще повярва, защото мисли, че ти знаеш всичко за тези неща.

— Ще му кажа, щом го видя — обещах аз. Настъпи пауза. После тя попита:

— Как е Нора?

— Добре ми изглежда. Искаш ли да ти се обади?

— Да, но първо искам да те попитам нещо. Каза ли... мама каза ли ти нещо за мен, като ходя при нея?

— Не си спомням. Защо?

— А Гил?

— Само за морфина.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Защо?

— Всъщност нищо особено... щом си сигурен. Нищо не е.

— Добре. Ще повикам Нора. — Върнах се в хола. — Доръти иска да говори с теб. И моля те, не я кани да вечеря с нас.

Когато Нора се върна, в очите ѝ прочетох нещо по-особено.

— Сега пък какво има?

— Нищо. Само „как си, какво си?“.

— Ако лъжеш законния си съпруг, господ ще те накаже.

Вечеряхме в едно японско ресторантче на Петдесет и осма улица, след което се оставих Нора да ме убеди все пак да отидем у Еджови. Холси Едж беше висок, мършав мъж на петдесет и няколко години, с едно такова прищипано жълтеникаво лице и нито косъм на главата. Наричаше сам себе си „вамфир по професия и призвание“ — това беше единствената му шега, ако можеше да мине за такава, — с което искаше да каже, че е археолог. Много се гордееше с колекцията си от бойни брадвички. Не беше чак толкова трагичен, ако се примириш, че периодически ще участвуваш в инвентаризация на оръжията, които събираше — каменни брадвички, медни брадвички, бронзови брадвички, брадвички с две остриета, шлифовани брадвички, многоъгълни брадвички, фестонирани брадвички, чукови брадвички, тесловидни брадвички, месопотамски брадвички, хунски брадвички, скандинавски брадвички, при това всичките с доста опърпан вид. Нямахме нищо против брадвичките, а против жена му. Името ѝ беше Леда, а той ѝ викаше Тип. Беше много дребна, а косата, очите и кожата ѝ — макар всичките в различни нюанси — бяха в една и съща кална гама. Рядко сядаше — просто кацаше като птица — и имаше навика да навежда глава на една страна. Нора си имаше теория — че някога Едж е отворил антична гробница, от която тя се е измъкнала, а Марго Инес неизменно я наричаше „гномчето“. Веднъж ми заяви, че литературата, създадена преди двайсетина години, нямало да оцелее във времето, защото не съдържа никаква психиатрия. Живееха в приятна стара триетажна къща на ръба на Гринич Вилидж и поднасяха отличен алкохол.

Когато пристигнахме, заварихме у тях двайсетина души. Тип ни представи на гостите, които не познавахме, след което ме сгаши в един ъгъл.

— Защо не ми каза, че онези хора, дето бяха у вас на Коледа, са замесени в неизяснено убийство? — попита тя, като толкова наклони глава на една страна, че ухото ѝ почти стигна рамото ѝ.

— Не съм сигурен, че са замесени. Освен това, какво е в днешно време някакво си неизяснено убийство?

Тя наклони глава на другата страна.

— И скри от мен също така, че си се заел с делото!

— Какво съм направил? А, разбрах. Не, не съм се заел и нямам такова намерение. Фактът, че съм ранен, говори, че съм един невинен страничен наблюдател.

— Много ли те боли?

— Сърби. Забравих днес да си сменя превръзката.

— Представям си Нора как си е изкарала ума!

— Същото се отнася и за мен, и за онзи, който ме рани. А, ето го и Холси. Още не съм се видял с него.

Като се измъквах от Тип, тя добави:

— Харисън обеща да доведе дъщерята. Поговорих с Едж главно за едно място в Пенсилвания, което той купуваше, след това си сипах нещо за пиене и се заслушах в мръсните вицове, които си разменяха Лари Кроули и Фил Теймс, докато една жена не попита Теймс — той беше преподавател в Колумбийския университет — какво мисли за технокрацията, модерния въпрос на седмицата. Лари и аз се отдръпнахме. Отидохме при Нора.

— Внимавай много — предупреди ме тя. — Гномчето е решило на всяка цена да измъкне от теб тайната около убийството на Джулия Улф.

— Нека я измъкне от Доръти — отвърнах аз. — Харисън щял да я доведе.

— Да, знам.

— Луд е по това момиче — обади се Лари. — Каза ми, че щял да се разведе и да се ожени за него.

— Горката Алис — каза Нора съчувствено. Тя никак не харесваше Алис.

— Зависи от каква точка гледаш на въпроса — продължи Лари. — Вчера видях онзи, дето е женен за майката на момичето. Онзи високия, с когото се запознахме у вас.

— Йоргенсен.

— Да, точно така. Излизаше от една заложна къта на Шесто Авеню близо до Четирийсет и шеста улица.

— Разговаря ли с него?

— Бях в едно такси. По-учтиво е да се правиш, че не виждаш хората, когато излизат от заложни къщи.

— Шшт! — изшътка Тип на всички присъстващи и Оскант взе да свири на пиано. Куин и Доръти пристигнаха, докато още свиреше.

Куин беше пиян до козирката, а и Доръти не изглеждаше като нова. Дойде при мен и ми прошепна:

— Искам да си тръгна с теб и Нора.

— Ще е преди закуска — осведомих я аз, а Тип ми изшътка.

Послушахме още музика. Доръти взе да се върти в стола си до мен и пак ми прошепна:

— Гил ми каза, че си щял да отидеш по-късно при мама, вярно ли е?

— Едва ли.

Куин се приближи до нас с несигурна крачка.

— Как си, момко? Как си, Нора? Предаде ли му каквото ти казах? — Тип му изшътка. Той не й обърна никакво внимание. Останалите въздъхнаха облекчено и също се разприказваха. — Чувай, момчето ми, нали си вложил пари в Голдън Гейт Тръст в Сан Франциско?

— Да, вложил съм малко.

— Веднага ги спасявай. Чух тази вечер, че доста са се поразклатили.

— Добре. Макар че не са много пари.

— Така ли? Какво си правиш тогава парите? — Вложил съм ги във френско злато.

Той поклати тържествено глава.

— Заради такива като теб страната отива по дяволите.

— И такива като мен отиват по дяволите заедно с нея. Къде си се натарелянкарал?

— Всичко е заради Алис. Цяла седмица ми се муси, Ако не пия, направо ще пощурея.

— Защо се муси?

— Защото пия. Мисли си, че... — Той се наведе към мен и поверително понижи глас: — Слушай, вие сте ми приятели, затова ще ви кажа какво ще направя. Ще се разveda и ще се ожения за...

Опита се да прегърне Доръти, но тя му отблъсна ръката и рече:

— Глупав си и си досаден. Остави ме на мира.

— Мисли, че съм глупав и досаден — каза ми той. — Знаеш ли защо не иска да се ожени за мен? Бас ловя, че не знаеш! Защото е в...

— Млъкни! Млъкни, пиян глупак такъв! — Доръти започна да го удря през лицето. Бузите й пламнаха.

Гласът ѝ се извиси в пискливи нотки. — Ако още веднъж го кажеш, ще те убия!

Издърпах я встрани от него, а Лари го подхвана, за да не падне.

— Тя ме удари, Ник — заскимтя Куин. По лицето му се стичаха сълзи.

Доръти бе долепила глава до сакото ми и като че ли плачеше. Радвахме се на вниманието на цялата публика. Дотича Тип с пламнало от любопитство лице.

— Какво става, Ник?

— Пийнали веселяци — обясних аз. — Нищо им няма. Ще се погрижа да се приберат по къщите си.

На Тип не ѝ допадна това предложение. Искаше ѝ се да останат поне докато разбере какво се е случило. Взе да настоява Доръти да си полегне, предложи да донесе нещо — не разбрах какво имаше предвид — на Куин, който сега пък се оказа, че не може да се държи на краката си. Ние с Нора ги изведохме от къщата. Лари предложи да ни придружи, но решихме, че не е необходимо. Куин спа в единия ъгъл на таксито през целия път до апартамента му, Доръти седя нацупена и скована в другия ъгъл, а Нора беше помежду им. Аз се крепях едва-едва на отмятащото се столче и си мислех, че поне не стояхме дълго у Еджови. Нора и Доръти останаха в таксито, докато аз качвах Куин до горе. Беше съвсем отпуснат.

Звъннах и Алис ми отвори. Беше по зелена пижама и с четка за коса в ръката. Погледна уморено мъжа са и още по-уморено рече:

— Внеси това вътре.

Внесох „това“ и го проснах на леглото. То изломоти нещо съвсем невнятно, едва-едва помръдна ръка, но не отвори очи.

— Ще го сложа да спи — предложих аз и разхлабих връзката му. Алис се облегна на крайчеца на леглото.

— Щом искаш. Аз вече съм се отказала. Свалих му сакото, жилетката и ризата.

— Този път къде изгуби съзнание? — попита тя без особен интерес. Все още стоеше до леглото, но беше започнала да си четка косата.

— У Еджови — рекох аз и взех да му разкопчавам панталоните.

— С онази малката кучка ли беше? — попита тя небрежно.

— Много народ имаше.

— Да, не очаквам да си избере някое уединено местенце. Значи от мъжка солидарност нищо няма да ми кажеш?

Мъжът ѝ т поразмърда и изломоти:

— Дори!

Аз му свалих обувките. Алис въздъхна.

— Спомням си времето, когато имаше мускули. — Погледа ме как свалям и последните дрехи от мъжа ѝ и го пъхам под завивките, после додаде: — Ще ти донеса нещо за пиене.

— Съвсем малко обаче — Нора ме чака долу в колата.

Тя отвори уста, сякаш да каже нещо, затвори я, после пак я отвори:

— Дадено.

Отидох с нея в кухнята.

— Не че ме интересува, Ник, но какво си мислят хората за мен? — внезапно попита тя.

— И ти си като всички останали — едни те харесват, други не те харесват, а на трети им е все едно.

Тя се намръщи.

— Нямах това предвид. Какво мислят хората за това, че не се махам от Харисън, който тича подир всяка пола?

— Не знам, Алис.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че сигурно си знаеш работата и каквато и да ти е работата, тя си е твоя работа.

Тя ме изгледа недоволено.

— Винаги знаеш какво да кажеш — усмихна се горчиво. — Много добре ти е известно, че не се махам заради парите му. За теб може да не са много, но за мене са — ако знаеш в какви условия съм израснала...

— Винаги можеш да прибегнеш към развод с издръжка. Би трябвало...

— Изпий си питието и се разкарай оттук — уморено рече тя.

XXI

Нора се отмести да седна между тях двете с Доръти.

— Пие ми се кафе — рече тя. — Да отидем в „Ройбен“.

— Дадено — отвърнах аз и дадох адреса на шофьора.

— Каза ли нещо жена му? — плахо попита Доръти.

— Праща ти много здраве.

— Не я дразни — сгълча ме Нора.

— Той всъщност съвсем не ми харесва, Ник — заоправдава се Доръти. — Повече няма да се срещам с него — честна дума! — Имаше вид на съвсем изтрезняла. — Аз, защото... ами бях самотна, а така имах о кого да излизам и да ходя по заведения.

Понечих да кажа нещо, но Нора ме ръгна с лакът.

— Не се тревожи за това — Харисън винаги си е бил простак — рече тя.

— Не че искам да подклаждам огъня, но ми се струва, че той е искрено влюбен в момичето — обадох се аз и Нора пак ме сръга. Доръти взе да се взира в лицето ми в мъждивата светлина.

— Нали... нали не ми се подиграваш, Ник?

— А би трябвало.

— Тази вечер чух още нещо за гномчето — започна Нора с маниера на човек, който няма да допусне да го прекъснат. — Така наричаме мисис Едж. Леви ми разказа как тя... — Историята беше много забавна, ако човек познава Тип. Нора млъкна чак когато таксито спря пред „Ройбен“. В ресторанта заварихме Хърбърт Маколи. Седеше на една маса с някакво закръглено тъмнокосо момиче, облечено в червена рокля. Махнах му с ръка и след като поръчахме вечеря, отидох да му се обадя.

— Ник Чарлс, Луиз Джейкъбс — представи ни той. — Седни. Какво ново?

— Йоргенсен е Роузуотър.

— Ами!

Аз кимнах утвърдително.

— Освен това има законна съпруга в Бостън.

— Искан ми се да го видя — бавно изрече той. — Познавах Роузуотър и ми се ще да бъда сигурен.

— Полицията е напълно сигурна. Не знам обаче дали са го открили къде е. Мислиш ли, че е убил Джулия? Маколи заклати категорично глава.

— Не мога да си представя Роузуотър да убие човек — поне такъв, какъвто го познавах — въпреки всичките си заплахи. Спомняш си, че още тогава навремето не ги вземах на сериозно. Друго какво? — А като се поколебах, добави: — Можеш да говориш пред Луиз. Тя е наш човек.

— Не е това. Просто трябва да се върна на моята маса. Дойдох да те попитам дали си получил отговор на обявата, която даде в тазсутрешния „Таймс“.

— Още не. Седни, Ник. Знаеш ли колко неща искам да те питам. Ти нали си казал на полицията за писмото на Уайнънт...

— Ела утре да обядваме и ще си поговорим. Трябва да се върна при жените.

— Кое е това русо момиче? — попита Луиз Джейкъбс. — Виждала съм го по разни заведения с Харисън Куин.

— Доръти Уайнънт.

— Познаваш ли Куин? — попита ме Маколи.

— Преди десет минути го сложих да си легне. Маколи се усмихна широко.

— Тогава гледай да си останеш с него само на дружеска нога.

— Какво искаш да кажеш? Усмивката на Маколи стана унила.

— Беше ми борсов посредник и благодарение на съветите му за малко да стигна до просяшка тояга.

— Колко мило. Сега е мой борсов посредник и аз следвам съветите му.

Маколи и момичето се засмяха. Престорих се, че и на мен ми е смешно, и се върнах на моята маса.

— Още е само полунощ, а мама е казала, че ще те чака — рече Доръти. — Защо не отидем тримата заедно да я видим?

Нора много внимателно си наливаше кафе.

— Защо? — попитах аз. — Какво сте намислили пак двете?

Трудно бих могъл да срещна някъде две по-невинни личица.

— Нищо, Ник. Просто си помислихме, че ще бъде много мило. Още е рано и...

— И ние всички обожаваме Мими.

— Е, не, но...

— Много е рано да се прибираме — обади се Нора.

— Има кръчми, нощни заведения и Харлем.

— Всичките ти хрумвания си приличат като две капки вода. — И Нора направи физиономия.

— Да отидем тогава в „Бари“ и да си опитаме късмета на фаро^[1].

Доръти понечи да се съгласи, но млъкна при следваща гримаса на Нора.

— Никак не ми се ходи при Мими — настоях аз. — За днес ѝ се нагледах.

Нора въздъхна, за да покаже, че е търпелива съпруга.

— Е, щом като ще свършим пак в някоя кръчма, тогава предпочитам да е при твоя приятел Стъдси. Но при условие, че няма да му разрешаваш да ни пои пак с онова гадно шампанско. Иначе е много сладък.

— Ще се постарая — обещах аз и се обърнах към Доръти: — Гилбърт каза ли ти, че ни свари двамата с Мими в компрометираща поза?

Тя се опита да размени поглед с Нора, но жена ми беше заета с чинията си.

— Е, не ми го каза точно така...

— А каза ли ти за писмото?

— От жената на Крие ли? — Сините ѝ очи блеснаха. — Като си помисля само как ще побеснее мама...

— Виждам, че това ти допада обаче.

— И какво от това? Какво толкова е направила, за да ме...

— Ник, престани да тормозиш детето! — намеси се Нора.

Аз престанах.

[1] Хазартна игра на карти. — Б. пр. ↑

XXII

„Пиджирън Клъб“ правеше добър оборот. Беше претъпкано с хора, шум и пушек. Стъдси напусна касата, за да ни поздрави.

— Все се надявах, че ще минете — рече той и ни раздруса ръцете на двамата с Нора, а на Доръти се усмихна широко.

— Имаш ли нещо по-специално? — попитах аз.

— Всичко е специално за такива прекрасни дами — заяви той галантно.

Представих го на Доръти. Той ѝ се поклони, взе да изрича нещо много сложно за това как всеки приятел на Ник бил за него не знам си какво и спря един минаващ покрай нас келнер.

— Пийт, сложи ей тук една маса за мистър Чарлс.

— Всяка вечер ли е така претъпкано? — попитах аз.

— Не се оплаквам. Веднъж като дойдат, неминуемо идват пак. Плювалниците ми може да не са от черен мрамор, но поне няма нужда да изплюеш изпитото. Какво ще кажете да постоите на бара, докато нагласим масата?

Казахме, че сме съгласни, и си поръчахме за пиене.

— Чу ли за Нънхайм? — попитах аз.

Стъдси ме изгледа, преди да се реши да отговори:

— Тъхъ, чух. Неговата е тук — кимна той с глава към срещуположния край на заведението. — Предполагам, че празнува.

Погледнах през рамото му и най-сетне различих едрата червенокоса Мириам на една маса с още пет-шест мъже и жени.

— Чу ли се кой го е направил?

— Тя твърди, че полицията го е ликвидирала — защото много знаел.

— Ха-ха, колко смешно — казах аз.

— Смешно е — съгласи се той. — Ето я и вашата маса. Вие седнете, аз ей сега ще дойда.

Отнесохме чашите си на масата, която бяха успели да вместят между две маси, заемащи място за една, и се опитахме да се настаним

удобно, доколкото това беше възможно.

Нора отпи от чашата си и се потресе.

— Това трябва да е „горчивото биле“, което споменават в кръстословиците.

— Вижте! — възкликна Доръти.

Вдигнахме очи и видяхме приближаващия се към нас Шеп Морели. Именно неговото лице беше привлякло вниманието на Доръти. Там, където не беше наранено, беше подуто и цветоата му гама варираше от наситенолилаво около очите до светлорозовия лейкопласт на брадичката му. Той дойде до нашата маса, наведе се над нея и се облегна с две ръце.

— Вижте, Стъдси ми каза, че е редно да ви се извиня.

— Добричкият ни услужлив Стъдси — промърмори Нора.

А аз попитах:

— Е?

Морели заклати пребитата си глава.

— Никога не се извинявам за това, което върша — на който не му харесва, много му здраве, — но все пак нямам нищо против да си призная, че много съжалявам, задето ми хвъркна чивията и взех да стрелям по вас. Надявам се, че не ви боли много, и ако мога по някакъв начин да ви компенсирам...

— Хайде, оставете. Седнете при нас и пийнете нещо. Мис Уайнънт, това е мистър Морели.

Доръти отвори широко любопитни очи. Морели намери отнякъде стол и седна.

— Надявам се, че и вие няма да ми се сърдите — обърна се той към Нора.

— Дори ми беше забавно — заяви тя. Той я изглежда подозрително.

— Под гаранция ли ви пуснаха? — попитах аз.

— Ъхъ. Днес следобед. — Той предпазливо опипа лицето си. — Затова имам пресни следи по себе си. Набедиха ме, че съм се бил съпротивлявал при арестуването, и ме обработиха с възпитателна цел.

— Но това е ужасно! — възмути се Нора. — Искате да кажете, че те нарочно...

Аз я потупах по ръката.

— То си се очаква — обясни Морели. Подутата му долна устна помръдна — това явно означаваше презрителна усмивчица. — Нямам нищо против, стига да им усложня живота и да им се наложи да пуснат в ход поне две-три ченгета, за да се справят с мен.

— И ти ли си ги вършил такива? — обърна се Нора към мен.

— Кой? Аз?

Дойде и Стъдси, понесъл стола си.

— Направили са му пластична операция — кимна той към Морели. Мръднахме, за да му сторим място, той седна и се ухили доволно на Нора и чашата ѝ. — Бас държа, че по-хубав алкохол от този не ви сервират във вашите луксозни заведения по Парк Авеню, а тук струва само четири долара.

Усмивката на Нора беше доста пресилена, но все пак беше усмивка. А под масата ме настъпи.

— Познавахте ли Джулия Улф, когато живеехте в Клийвланд? — попитах аз Морели. Той хвърли кос поглед към Стъдси, който се беше облегнал назад в стола си и оглеждаше залата — явно се наслаждаваше на нарастващата печалба. — Когато се е казвала Роуда Стюарт — поясних аз. — Той погледна към Доръти. — Няма защо да бъдете предпазлив — това е дъщерята на Клайд Уайнънт.

Стъдси спря да зяпа наоколо и се усмихна широко на Доръти.

— Така ли? Как е татенцето ви?

— Но аз не съм го виждала от дете — каза тя. Морели напљунчи цигарата си и я пхна между подутите си устни.

— Аз съм си от Клийвланд — започна той. Очите му бяха безжизнени и той се стараеше да си останат такива. — Името ѝ беше Роуда Стюарт само веднъж — иначе си беше Нанси Кейн. — Той погледна пак към Доръти. — Баща ви знае това.

— Познавате ли баща ми?

— Веднъж си разменихме няколко реплики.

— В каква връзка? — любопитствувах аз.

— Във връзка с нея. — Клечката между пръстите му изгоря и го опари. Той я пусна, взе друга и си запали цигарата. Погледна ме с повдигнати вежди и намръщено чело. — Да продължавам ли?

— Разбира се. Тук няма хора, пред които да не можете да говорите.

— О'кей. Беше страхотно ревнив. Много ми се щеше да му фрасна един, ама тя не ми даде. Имаше си право в края на краищата — той ѝ беше хлябът и маслото.

— Преди колко време беше това?

— Преди шест или осем месеца.

— Откакто я очистиха, него виждали ли сте го? Той поклати отрицателно глава.

— Виждал съм го всичко на всичко два пъти, а този път, за който ви разказах, беше и последен. I

— Тя доеше ли го?

— Не си го признаваше, но според мен — да.

— Защо?

— Защото ѝ сечеше пипето — много ѝ сечеше. И все намираше отнякъде мангизи. Веднъж ѝ поисках пет бона — щракна той с пръсти. — В брой.

Въздържах се да попитам дали ѝ ги е върнал.

— Може той да ѝ ги е дал — предположих аз.

— Ами да, как не.

— Казахте ли за това на полицията? Той се изсмия презрително.

— Те решиха да го изтръгнат от мен с бой. Попитайте ги сега на какво мнение са. Вие сте свястно момче и нямам нищо... — Морели млъкна и извади цигарата от устата си. — Е, дългоушко! — протегна той ръка и пипна ухото на един от съседната маса, който през цялото време се навеждаше назад към нас. Човекът подскочи и обърна към Морели стреснато, пребледняло лице. — Прибери си антената — влиза ни в чашите.

— Аз... не съм искал, Шеп — заломоти човекът и притисна корем в масата си, опитвайки се да се отдръпне колкото се може повече от нас, което обаче не означаваше, че няма да може да чува повече.

— Знам, че не си искал, но това не ти пречи да се опитваш — рече Морели и пак се обърна към мен. — Нямам нищо против да ви кажа каквото знам — момичето е мъртво и с нищо не мога да му навредя, — но никой от ченгетата на Малруни няма да чуе и дума от мен!

— Чудесно — откликнах аз. — Разкажете ми за нея: как сте се запознали, какво е правила, преди да започне да работи за Уайнънт, и къде я е открил той.

— Първо да пийна нещо — извърна се той в стола си и извика:
— Ей, келнер! Ти, с раницата на гърба!

Леко прегърбеният келнер, когото Стъдси нарече Пийт, си проправи път през тълпата, дойде на нашата маса и се усмихна с много обич на Морели.

— Какво ще желаете? — шумно изцъка той през зъби.

Дадохме си поръчките и той се отдалечи.

— Двамата с Нанси живеехме в един квартал — заразказва Морели. — Старият Кейн държеше сладкарничка на ъгъла. Тя крадеше оттам цигари за мен. — Той се засмя. — Баща й веднъж ме съдра от бой за това, че й показах как да краде монети от телефонния автомат с помощта на парченце тел. Нали ги помните старите автомати. Трябва да сме били в трето отделение — не повече. — Той пак се засмя гърлено. — Тогава исках да задигна разни машинарии от новите къщи, които строяха зад другия ъгъл, и да му ги набутам в мазето, а после да го наклепам пред Шулц, кварталния полицаи, за да му го върна тъпка но, ама тя не ми даде.

— Трябва да сте били голям сладур — обади се Нора.

— Как да не бях! — съгласи се той. — Чувайте, веднъж — да имах, да нямах пет години...

— Така и си помислих, че сте вие — чу се женски глас.

Вдигнах поглед и съзрях червенокосата Мириам. Говореше на мен.

— Здравейте — поздравих аз.

Тя сложи ръце на хълбоците си и ме загледа мрачно.

— Значи решихте, че прекалено много знае.

— Твърде е възможно, само че преди да ни каже и дума от това, което знаеше, се изпари по аварийната стълба с обувките в ръце.

— Дрън-дрън!

— Добре. Какво толкова знаеше според вас, че не сме могли да го понесем?

— Къде се намира Уайнънт — отвърна ми тя.

— Е та? Къде е?

— Не знам, но Арт знаеше.

— Ами да беше ни казал. Ние...

— Дрън-дрън! И вие знаете, и полицията знае. Кого баламосвате?

— Никого не баламосвам. Не знам къде е Уайнънт.

— Вие работите за него, а полицията ви помага. Не ми ги разправяйте тия! Арт си въобразяваше, че като знае някои неща, ще докопа големите пари. Нещастен глупак. Ако само знаеше какво ще докопа...

— Казал ли ви е, че знае?

— Не съм толкова глупава, за колкото ме вземате. Каза ми, че знае нещо, което ще му донесе големи мангизи, а ето какво излезе накрая. Мисля, че мога да събера две и две.

— Понякога отговорът е четири, а друг път — двайсет и две — рекох аз. — Не работя за Уайнънт! И не ми казвайте пак: „Дрън-дрън!“ Ако искате да помогнете с нещо...

— Не Той беше мръсник и предаде дори хората, за които вършеше мръсотии. Намери каквото си търсеше, само че не очаквайте от мен да забравя, че го оставих заедно с вас и Гилд, а веднага след това са го намерили мъртъв.

— Нищо не ви карам да забравите. Но искам да си спомните дали...

— Трябва да си вървя — каза тя и си тръгна. Походката ѝ беше забележително грациозна.

— Не бих искал да имам нищо общо с тая — замислено изрече Стъдси. — Много е люта.

Морели ми намигна. Доръти ме докосна по лакътя.

— Нищо не разбирам, Ник.

Казах ѝ, че няма нищо, и се обърнах към Морели:

— Бяхте започнали да ни разказвате за Джулия Улф.

— Ъхъ. Та значи старият Кейн я изрита от дома, като беше на петнайсет-шестнайсет години, защото се беше забъркала в някаква каша с един гимназиален учител, и тя тръгна с един — казваше се Фейс Пеплър. Умник беше, само дето много плямпаше. Спомням си как веднъж двамата с него... — Той млъкна и се изкашля. — Както и да е, те двамата с Фейс останаха заедно, трябва да имаше пет или шест години, като изключим войниклъка му, когато тя живя с един — не си спомням името му, беше братовчед на Дик О'Брайън — едно такова мършаво мургаво момче, което си падаше по чашката. Обаче щом Фейс се уволни от войниклъка, тя веднага се върна при него, докато не ги опандизиха и двамата, защото се опитали да одрусат някакъв тип от

Торонто. Фейс пое вината и тя се отърва с шест месеца — на него му се падна тежката присъда. Последния път като чух за него, още беше в дранголника. Като я пуснаха, дойде при мен да ми поиска две стотачки, за да се свие от града. Писа ми веднъж, за да ми върне парите и да ми съобщи, че вече се казвала Джулия Улф и че големият град много ѝ допадал, но подразбрах, че пише редовно на Фейс. Та значи, като се преместих тук през 1928, веднага я потърсих. Беше...

Мириам се върна при нас и пак застана с ръце на хълбоците.

— Мислих си върху думите ви. Сигурно ме имате за много тъпа.

— Не, не е така — отвърнах аз не съвсем искрено.

— Да не мислите, че ви се хванах на локумите, дето ми ги разтеглихте! Не съм сляпа и всичко виждам!

— Добре, добре.

— Не е добре! Вие убихте Арт и...

— По-тихо, момичето ми — стана Стъдси от стола си и я хвана за ръката. — Ела с мен. Искам да си поговорим — продължи той да я успокоява и я поведе към бара.

Морели пак ми намигна.

— Той ги обича тези работи. Та значи наминах аз да я видя, щом се преместих тук, и тя ми каза, че работи при Уайнънт, че той е луд по нея, затова много добре се е подредила. Докато излежавала шестте месеца в Охайо, я научили на стенография и тя си направила сметката, че от това все може да излезе нещо — например да я вземат някъде на работа, а после да излязат и да забравят касата отворена. Агенцията за наемане на работа я изпратила за няколко дни при Уайнънт и тя си помислила, че може би си струва повече да го дои продължително, отколкото да задигне наведнъж каквото може, и затова му се усукала, той се хванал на въдицата и завързали сериозна връзка. Пипето ѝ сечеше достатъчно, така че му признала за присъдата и му излязла с номера, че сега се опитвала да заживее честно, защото я хванало шубето да не би да ѝ развали играта, ако научи. Каза, че адвокатът му я гледал накриво и като че ли я подозирал, и нищо чудно да вземе да се рови и да я проучва. Не мога да ви кажа какво точно е правела, нали разбирате, защото то си беше нейна игра и нямаше нужда от моята помощ, пък и макар да бяхме приятели, нямаше защо да ми разправя всичко, та един ден да отида при шефа ѝ и кой знае. Разберете — между нас нямаше нищо — бяхме само приятели, защото като деца

сме си играли заедно. Та значи виждахме се от време на време, и тук идвахме често, докато той не се разбесня. Тогава тя каза, че повече не бива да се срещаме — нямала намерение да си изгуби топлото местенце заради няколко чашки в моята компания. И това беше. За последен път се видяхме през октомври и тя съдържа думата си. Оттогава не съм я виждал.

— Ходеше ли с някой друг? — попитах аз. Морели поклати глава.

— Не знам. Тя не обичаше да одумва хората.

— Намерили са я с годежен пръстен с диамант. Знаете ли нещо по въпроса?

— Нищо. Знам само, че не е от мен. Не носеше такова нещо, като се виждахме.

— Дали не е мислела пак да се събере с Пеплър, като го пуснат, как смятате?

— Възможно е. Тя не се тровеше много за това, че е в пандиза, но обичаше да работи с него в комбина и сигурно щяха да се съберат пак.

— А какво стана с братовчедата на Дик О'Брайън — мършавото мургаво момче?

Морели ме изгледа учудено.

— Представа си нямам. Стъдси се върна сам.

— Може и да греша — заяви той, докато сядаше, — но човек може да постигне нещо с това момиче, ако го подхване както трябва.

— За гушата — подметна Морели. Стъдси се ухили добродушно.

— Не. И тя се опитва да си намери място в живота. Много сериозно взема уроци по пеене и...

— Туй твойто тигрово мляко сигурно страшно добре се отразява на гласа ѝ — рече Морели, като погледна към празната си чаша. После се обърна и изрева към Пийт: — Ей, ти с раницата! Още веднъж от същото! Утре ще пеем в хора!

— Ей сега, Шеп! — извика Пийт. Набразденото му от бръчки посивяло лице загубваше тъпото си апатично изражение, щом Морели го заговореше.

Някакъв невероятно дебел рус мъж — толкова рус, че приличаше повече на албинос, — който седеше на масата на Мириам, се приближи до мен и каза с тънък, треперлив женствен глас:

— Значи вие сте този, който е утрепал Арт Нънха... Морели фрасна дебелия в тлъстия корем с всичката сила, с която можеше да удари от седнало положение. Стъдси, който внезапно се бе изправил, се наведе през Морели и заби огромния си юмрук в лицето на дебелия. Забелязах най-глупашки, че все още замахва първо с дясната ръка. Прегърбеният Пийт изникна зад гърба на дебелия и го фрасна с празната табла по главата с всичка сила. Дебелият падна назад, като събори трима души и една маса. Междувременно и двамата бармани влязоха в действие. Единият удари дебелия с къса гумена палка по главата, щом онзи се опита да се надигне, като го събори напред, и дебелият застана на четири крака. Другият пхна ръка под яката на ризата му и я завъртя така, че онзи взе да се задушава. С помощта на Морели го изправиха на крака и го изтикаха навън. Пийт погледна подире им и цъкна с език.

— Този проклет Врабец — обърна се той към мен. — Щом е пил, не бива да поемаш с него никакви рискове.

Стъдси помагаше на хората от обърнатата съседна маса да станат и да си съберат нещата.

— Тези работи са бич за бизнеса — говореше той, — но знае ли човек къде е границата? Това не е вертеп, но не е и католически пансион за млади госпожици.

Доръти беше пребледняла и уплашена, Нора гледаше с широко отворени изумени очи.

— Не, това е някаква лудница — реши тя. — Защо го направиха?

— И аз знам колкото теб — отвърнах аз.

Морели и барманите се върнаха — и тримата имаха страшно доволен вид. Морели и Стъдси пак седнаха при нас на масата.

— Виждате ми се много импулсивни момчета — забелязах аз.

— Импулсивни — повтори Стъдси. — Ха-ха-ха!

— Когато тоя реши да започне нещо — сериозно ми заобяснява Морели, — най-добре е да го изпреварите. Започне ли, вече е много късно. Виждали сме го и друг път такъв, нали Стъдси?

— Какъв? — попитах аз. — Той нищо не направи.

— Вярно е — бавно изрече Морели. — Но ние си го познаваме и го усещаме отдалеч. Така ли е, Стъдси?

— Ъхъ — съгласи се Стъдси. — Той е истеричен.

XXIII

Някъде към два часа си взехме довиждане със Стъдси и Морели и си тръгнахме от „Пиджирън Клъб“. Доръти се отпусна вяло в единия ъгъл на таксито.

— Лошо ми е. Ще повърна — каза тя. — Знам си го. Имах чувството, че говори истината.

— Това е от алкохола на Стъдси — поясни Нора и отпусна глава на рамото ми. — Жена ти е пияна, Ник. Слушай, искам да ми разкажеш всичко, което се случи. Не сега, утре. Не ми стана ясно нито какво се каза, нито какво се направи. Те са направо фантастични!

— Не мога да отида при леля Алис в това състояние — обади се Доръти. — Тя ще получи припадък.

— Не биваше да удрят така дебелия, макар че сигурно им е било забавно, колкото и да бе жестоко.

— Май ще е най-добре да се върна при мама — продължи Доръти.

— На кое казват „антена“, Ники? — попита Нора.

— На ухото.

— Леля Алис ще ме види, защото си забравих ключа и ще трябва да я събудя.

— Много те обичам, Ники, защото миришеш на хубаво и познаваш такива интересни хора. — Това беше жена ми.

— Нали няма да ви причиня голямо главоболие, ако ви помоля да ме подхвърлите у нас? — попита Доръти.

— Не — отвърнах аз и дадох на шофьора, Миминия адрес.

— Ела у нас — покани я Нора.

— Нне, по-добре да се прибера.

— Защо не дойдеш? — настоя Нора.

— Мисля, че не е редно — отвърна Доръти и двете продължиха в този дух, докато таксито спря пред „Кортланд“. Слязох и помогнах на Доръти. Тя се облегна тежко на ръката ми.

— Хайде, моля ви, качете се за малко — покани ни тя.

— Само за минутка — съгласи се Нора и слезе от таксито.

Казах на шофьора да чака. Качихме се, Доръти позвъни на вратата и Гилбърт ни отвори по пижама и халат. Той вдигна предупредително ръка и прошепна:

— Полицията е тук!

Откъм гостната се чу гласът на Мими:

— Кой е, Гил?

— Мистър и мисис Чарлс и Доръти.

Мими излезе да ни посрещне и ние влязохме.

— Никога не съм се радвала така на гости. Просто не знам какво да правя. — Беше наметнала розов сатенен пеньоар над розова нощница, а лицето ѝ също беше розово и в никой случай не нещастно. Не обърна никакво внимание на Доръти, стисна ръката на Нора и моята с другата си ръка. — Сега вече няма за какво да се безпокоя — оставям всичко в твои ръце, Ник. Ще трябва да научиш мен, глупачката, какво да правя.

— Дрън-дрън — чух гласа на Доръти зад гърба си, но съвсем тихо, макар и с много чувство.

Мими не показа с нищо, че е чула дъщеря си. Като продължаваше да стиска ръцете ни, тя ни задърпа към гостната, без да млъква:

— Познавате лейтенант Гилд. Много е мил, но се страхувам, че злоупотребих с търпението му. Бях толкова... толкова изумена. Но щом сега сте тук и...

Влязохме в гостната.

— Здравейте — поздрави ме Гилд. — Добър вечер, мисис Чарлс — поздрави той и жена ми. Полицията с него — същият, когото беше нарекъл Анди и който му помогна да претърси апартамента ни сутринта, когато ни посети Морели — ни кимна и промърмори нещо.

— Какво става? — попитах аз.

Гилд хвърли един кос поглед към Мими, после към мен и каза:

— Бостънската полиция е намерила Йоргенсен, или Роузуотър, или както щете го наречете, в квартирата на първата му жена и му е задала от наше име няколко въпроса. Основният му отговор бил, че нямал нищо общо с убийството на Джулия Улф и че мисис Йоргенсен можела да потвърди това, защото имала в себе си доказателство за вината на Уайнънт. — Очите му пак метнаха един кос поглед към

Мими. — А тази дама не казва нито „да“, нито „не“. Да ви кажа правичката, мистър Чарлс, изобщо не мога да я разбера.

Напълно му влизах в положението.

— Сигурно е изплашена — рекох аз и Мими се опита да добие изплашен вид. — Разведен ли е с първата си жена?

— Тя твърди, че не е.

— Убедена съм, че лъже — обади се Мими.

— Шшт! — изшътках ѝ аз. — Той ще се върне ли в Ню Йорк?

— По всичко личи, че ако решим да го върнем, ще трябва оттам да ни го екстрадират. От Бостон ни казаха, че през цялото време настоявал да повикат адвоката му.

— Толкова ли ви е нужен?

— Ако ни помогне с нещо за това убийство — сви Гилд рамене. — Иначе хич не ме интересуват провиненията му в многоженство. Не съм от тези, дето тормозят хората за неща, които не им влизат в работата.

— Е? — обърнах се аз към Мими.

— Може ли да поговорим насаме? Погледнах към Гилд.

— Стига да има полза от това — рече той. Доръти ме дръпна за ръкава.

— Ник, чуй първо какво искам да ти кажа... — Тя млъкна, защото всички бяха вперили поглед в нея.

— Какво? — попитах аз.

— Искam... да поговоря преди това с теб.

— Давай, говори.

— Искam да кажа — насаме.

— После — потупах я аз по ръката.

Мими ме отведе в спалнята си и внимателно затвори след нас вратата. Седнах на леглото и запалих цигара, Тя се облегна на вратата и ми се усмихна много нежно и доверчиво. Така измина половин минута.

— Ти нали ме харесваш, Ник — започна тя най-сетне. А като не отговорих нищо, добави: — Нали?

— Не.

Мими се засмя и се отдръпна от вратата.

— Искаш да кажеш, че не ме одобряваш. — Седна на леглото до мен. — Но иначе ме харесваш достатъчно, за да ми помогнеш, нали?

— Зависи.

— От какво зави...

Вратата се отвори и в стаята влезе Доръти.

— Ник, трябва да...

Мими скочи и се изправи пред дъщеря си.

— Разкарай се оттук — изсъска ѝ тя през зъби. Доръти се намръщи, но продължи:

— Няма! Няма да ме накараш да...

Мими я перна през устата с opakото на ръката си.

— Веднага изчезвай!

Доръти изпищя и се хвана за устата. Ъй като се държеше така, тя излезе заднешком, без да изпуска Мими от широко отворените си изплашени очи. Майка ѝ затвори след нея.

— Трябва някой път да намина и да ти донеса един камшик — обадих се аз.

Тя като че ли не ме чу. Очите ѝ бяха станали морни, замислени, устата ѝ беше издадена леко напред в полуусмивка, а като проговори, гласът ѝ беше по-плътен, по-гърлен от друг път:

— Дъщеря ми е влюбена в теб.

— Глупости!

— Влюбена е и те ревнува от мен. Направо пощурява, щом се приближа на десет крачки от теб.

Докато говореше, имах чувството, че мисли за нещо друго.

— Глупости. Може да ѝ е останало нещо като махмурлук от едновременното увлечение, когато беше дванайсетгодишна, но нищо повече.

Мими поклати глава.

— Грещиш, но това няма значение. — Седна пак до мен на леглото. — Трябва да ми помогнеш да се измъкна от тази история. Аз...

— Да, разбира се. Ти си нежно цветенце, което има нужда от закрилата на големия силен мъж.

— А, това ли имаш предвид — махна тя с ръка към вратата, през която излезе Доръти. — Надявам се, че не си съставяш погрешно... Ами че ти вече си бил свидетел на такива... Не е като да ти е за пръв път... Няма за какво да се тревожиш. — Усмихна ми се с предишната усмивка, с морни замислени очи и леко издадени устни. — Ако искаш

Доръти, вземи я, но не ставай сантиментален. Но всичко това е без значение. Разбира се, че не съм нежно цвете. Никога не си ме имал за такова.

— Така е — съгласих се аз.

— Хайде тогава — рече тя категорично.

— Хайде тогава какво?

— Престани да се правиш на примадона. Знаеш какво имам предвид. Разбираш ме също толкова добре, колкото и аз теб.

— Горедолу те разбирам, но ти самата ми се правиш на примадона, откак...

— Знам. Но онова беше само игра. Сега вече не играя. Онзи ме направи на глупачка, а сега, като загази, иска да го измъкна от кашата. Ще го измъкна. — Тя сложи ръка на коляното ми и острият ѝ нокти се заби в плътта ми. — Полицайте не ми вярват. Как да ги убедя, че той лъже, че не знам нищо повече за убийството от онова, което вече съм казала?

— Вероятно няма да можеш — бавно изрекох аз. — Особено като се има предвид, че Йоргенсен само повтаря онова, което ти самата ми каза преди няколко часа.

Дъхът ѝ спря и тя отново заби нокти в коляното ми.

— Ти каза ли им?

— Още не — махнах аз ръката ѝ от коляното си. Тя въздъхна облекчено.

— И сега, разбира се, няма да им кажеш, нали? — Защо не?

— Защото е лъжа. И той е излъгал, и аз излъгах. Нищо не съм намерила, ама нищичко!

— Стигнахме пак там, откъдето започнахме, и аз ти вярвам също толкова, колкото и тогава. Какво става с новите условия, за които се споразумяхме. Нали и ти ме разбираше, и аз те разбирах, и двамата нямаше да се правим на примадони, нямаше да играем игри?

Тя ме плесна леко по ръката.

— Добре. Аз наистина намерих нещо — не е много, само нещичко, но нямам намерение да им го дам, за да помогна на онзи. Разбери ме, Ник. И ти би се чувствувал като мен, ако...

— Възможно е. Но така, както стоят нещата, нямам никакви причини, поради които да играя твоята игра. Твоят Крие нищо не ми е направил. И нищо няма да спечеля, ако ти помогна да му лепнеш нещо.

Тя въздъхна.

— Знаеш ли колко си мислих по този въпрос. Не допускам, че ще проявиш интерес към парите ми — колкото са — или към прекрасното ми бяло тяло — усмихна се тя накриво, — но не би ли искал да помогнеш на Клайд?

— Не е задължително.

Тя се засмя.

— Не те разбирам.

— Искам да кажа — не съм убеден, че той се нуждае от помощ. Полицията няма никакви улики срещу него. Луд е, бил е в града, когато е убита Джулия Улф, и тя го е доила за пари. Това не е достатъчно, за да го арестуват.

Тя пак се засмя.

— Ами моят принос?

— Не знам какъв е. Какъв е? — попитах и продължих, без да дочакам отговор, който впрочем и не очаквах: — Какъвто и да е, Мими, ужасно се минаваш. Можеш да дадеш Крие под съд за двуженство. Ами дай го! Няма никакъв...

Тя се усмихна нежно и каза:

— Пазя го като резерва, след като това...

— В случай, че се измъкне от обвинението в убийство ли? Е, мога да ти кажа, че няма да стане, както си го намислила. Най-много да му изработиш три денонощия в затвора. След като прокурорът го разпита и провери показанията му, ще стане ясно, че не е убил Джулия и че правиш самия прокурор на глупак, така че като му отправиш дребничкото си обвинение в двуженство, прокурорът ще ти каже да си гледаш работата и ще откаже да му отправи официално обвинение.

— Но той не може да постъпи така, Ник!

— Може и ще го направи — уверих я аз. — А ако намери някакво доказателство, че укриваш улики, ще се постарее, както може, да ти отрови живота.

Тя задъвка долната си устна, после попита:

— Да не ме лъжеш?

— Казвам ти точно какво ще се случи — освен ако прокурорите не са се променили коренно от времето, когато имах вземане-даване с тях.

Тя пак подъвка устната си.

— Не искам да се измъкне — заяви най-сетне. — Но не искам и аз да пострадам. — Вдигна поглед към мен. — Но ако ме лъжеш, Ник...

— Единственият ти избор е или да ми повярваш, или да не ми повярваш.

Мими се усмихна, сложи ръка на бузата ми, целуна ме по устата и стана.

— Е, тогава ще ти повярвам.

Разходи се до другия край на стаята и пак се върна. Очите ѝ блестяха, лицето ѝ беше пламнало по много приятен начин.

— Ще повикам Гилд — рекох аз.

— Не, почакай. Първо да чуя ти какво мислиш.

— Без шутовски номера обаче.

— Ти май се боиш и от сянката си. Не се притеснявай, няма да ти погодя номер.

Казах, че това ще е чудесно и че е време да ми покаже каквото има да ми показва.

— Другите вече се чудят какво става с нас.

Тя заобиколи леглото, отвори вратата на дрешникз, бутна част от дрехите на една страна и бръкна зад останалите.

— Хм, странно — чух гласа ѝ.

— Странно ли? — станах аз. — Не искам да ти описвам какво ще стане сега. На Гилд направо ще му излезе пяна на устата.

— Стига си фучал! Намерих го.

Обърна се към мен със сгъната носна кърпичка в ръка. Като се приближих към нея, тя я разгъна и ми показа верижка за часовник, дълга осем сантиметра, от единия край скъсана, а от другия прикрепена към малък златен нож. Кърпичката беше дамска и по нея имаше кафеникави петна.

— Е? — попитах аз.

— Беше в ръката ѝ. Видях я, като ме оставиха насаме с нея, и веднага познах, че е на Клайд. Затова я взех.

— Сигурна ли си, че е негова?

— Да — нетърпеливо отвърна Мими. — Виж — халките са златни, сребърни и медни. Верижката е правена по негова поръчка от първите партии метал, получени от изобретения от него леярски процес. Всеки, който го знае, ще ти каже същото: друга като нея няма.

— И тя обърна ножа, за да ми покаже гравираниите върху него инициали К. М. У. — Това са неговите инициали. Ножа не бях виждала преди това, но верижката ще познае от всяко положение. Клайд я носи дълги години.

— Спомняш ли си я дотолкова добре, че да можеш да я опишеш, без да я гледаш?

— Разбира се.

— Носната кърпичка твоя ли е?

— Да.

— И петната сигурно са от кръв?

— Да. Верижката беше в ръката ѝ — нали ти казах — и по нея имаше кръв. — Тя се намръщи. — Държиш се, като че ли не ми вярваш.

— Не съвсем, но искам да съм сигурен, че този път не лъжеш.

Мими тропна с крак.

— Ти си един... — Засмя се и гневът изчезна от лицето ѝ. — Понякога си ужасно досаден. Не те лъжа сега, Ник. Разказах ти всичко така, както си беше.

— Дано. Крайно време беше. Сигурна ли си, че Джулия не дойде на себе си и нищо не каза, докато бяхте сами?

— Ето, пак се опитваш да ме вбесиш! Разбира се, че съм сигурна!

— Добре. Чакай тук. Ще доведе Гилд, но ако му кажеш, че верижката е била в ръката на Джулия и тя е била още жива, той ще се попита дали не си се отнесла малко грубичко с нея, за да ѝ я отнемеш.

Мими отвори широко очи.

— Тогава какво да му кажа?

Аз излязох и затворих след себе си вратата.

XXIV

Нора, с леко заспал вид, забавляваше Гилд и Анди в гостната. Челядта на Уайнънт не се виждаше никъде.

— Вървете при нея — казах аз на Гилд. — Първата врата вляво. Мисля, че е готова вече за вас.

— Накарахте ли я да проговори? Аз кимнах с глава.

— И какво ви каза?

— Да чуем първо какво ще ви каже на вас, след това ще сравним двата разказа и ще видим какво ще излезе — предложих му аз.

— Окей. Хайде, Анди. И те излязоха.

— Къде е Доръти? — попитах аз. Нора се прозя.

— Мислех, че е при вас двамата с Мими. Гилбърт е някъде из къщата. Беше тук преди няколко минути. Ще стоим ли още дълго?

— Не, още малко.

Върнах се в коридора, отминах стаята на Мими и се приближих до другата спалня. Вратата беше отворена и надникнах вътре. Нямаше никой. Отсрещната врата беше затворена. Почуках.

— Какво има? — попита гласът на Доръти.

— Аз съм, Ник — отговорих аз и влязох.

Тя лежеше на едната си страна в леглото, облечена, но без чехлите. Гилбърт седеше до нея на леглото. Устата ѝ ми се видя подпухнала, но може би беше от плача — очите ѝ бяха зачервени. Повдигна глава и ме загледа нацупено.

— Желаш ли все още да разговаряш с мен? — попитах аз.

Гилбърт стана от леглото.

— Къде е мама?

— Разговаря с полицаите.

Той каза нещо, но не разбрах какво, и излезе от стаята.

Доръти потръпна.

— Тръпки ме побиват от него — поясни тя, след което се сети, че трябва да ме гледа нацупено.

— Желаш ли все още да говорим? — повторих аз.

— Защо се обърна против мен?

— Не ставай глупава — седнах аз на мястото на Гилбърт. — Знаеш ли нещо за верижката и ножчето, които майка ти твърди, че е намерила?

— Не. Къде?

— Какво искаше да ми кажеш?

— Сега вече нищо — ядосано рече тя. — Само бих ти предложила да изтриеш червилото от устните си.

Аз го изтрих. Тя грабна кърпата от ръката ми и се претърколи да вземе кутията кибрит от нощното шкафче от другата страна. Драсна една клечка. — Знаеш ли как ще засмърди? — попитах аз.

— Не ми пука — отвърна тя и духна клечката. Взех от нея кърпата, отидох до прозореца, отворих го, изхвърлих носната кърпа, затворих прозореца и се върнах пак на мястото си на леглото.

— Ако от това ще се почувствуващ по-добре...

— Какво каза мама за мен?

— Каза, че си влюбена в мен.

Доръти рязко се изправи и седна в леглото.

— А ти какво й каза?

— Че просто ме харесваш още от дете. Долната н устна потръпна.

— Ти така ли смяташ?

— Че какво друго?

— Не знам — ревна тя. — Всички ми се подиграват за това — и мама, и Гилбърт, и Харисън, и...

Аз я прегърнах през раменете.

— Да вървят по дяволите.

— А мама влюбена ли е в теб? — попита тя след малко.

— О, господи, не! Тя мрази мъжете повече от всички жени, които познавам.

— Но тя винаги си е била малко...

— Това са позивите на плътта. Не се оставяй да те заблудят. Мими мрази мъжете — всички ни — от все сърце.

Доръти вече не плачеше. Намръщи чело и рече:

— Нищо не разбирам. А ти мразиш ли я?

— Не винаги.

— А сега?

— Не, не мисля. Държи се глупаво, а е убедена, че е адски хитра, но това само ме дразни, нищо повече. Не мисля, че я мразя.

— Аз пък я мразя!

— Да, ти ми го каза още миналата седмица. Все се канех да те попитам: познаваш ли, или просто виждала ли си някъде този Артър Нънхайм, за когото стана дума днес в онази кръчмичка?

Тя ме изгледа рязко.

— Ти просто се опитваш да смениш темата.

— Искам да ми кажеш. Познаваше ли го?

— Не.

— Писаха за него във вестниците — напомних ѝ аз. — Той е същият, който казал на полицията, че Морели познавал Джулия Улф.

— Не си спомням името му. Мисля, че тази вечер го чух за пръв път.

Описах ѝ го.

— Виждала ли си го?

— Не.

— Може да се е подвизавал под името Албърт Норман. Това име познато ли ти е?

— Не.

— Знаеш ли някои от хората, които видяхме днес при Стъдси? Или нещо за тях?

— Не. Честна дума, Ник, ако знаех нещо, което да ти е от помощ, веднага щях да ти кажа.

— Независимо на кого би навредила с това?

— Да — отвърна тя веднага и додаде: — Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш какво искам да кажа. Доръти закри лице с шепи и думите ѝ едва се чува:

— Страхувам се, Ник. Аз...

Отдръпна рязко ръцете си, тъй като някой чукаше на вратата.

— Влез! — извиках аз.

Анди откряна вратата и провря глава през процепа. Геройски се опита да прикрие любопитството в погледа си и рече:

— Лейтенантът иска да ви види.

— Ей сега идвам — обещах аз. Той отвори вратата по-широко.

— Той чака.

След което ми намигна — според него многозначително, но устата му се изкриви повече, отколкото се присви окото му, и резултатът беше една твърде стряскаща гримаса.

— Веднага ще се върна — казах аз на Доръти и го последвах.

Анди затвори вратата след мен и долепи уста до ухото ми.

— Малкият надничаше през ключалката — прошепна той.

— Гилбърт ли?

— Тъхъ. Успя да се измъкне, като ме чу, че идвам, но аз все пак го видях.

— Това за него е нищо. Какво постигнахте с мисис Йоргенсен?

Той сви дебелиите си устни и шумно издиша въздух.

— Ама че жена!

XXV

Влязохме в спалнята на Мими. Беше седнала в дълбоко кресло до прозореца и имаше ужасно самодоволен вид. Усмихна ми се жизнерадостно и каза:

— Сега вече съвестта ми е безукорна. Всичко си признах.

Гилд стоеше до масата и се бършеше с носна кърпа. По слепоочието му още имаше ситни капчици пот, а лицето му беше състарено и уморено. Ножът и верижката, както и кърпата, в която бяха увити, лежаха на масата.

— Свършихте ли? — попитах аз.

— Не знам и това е самата истина — отвърна той, Обърна глава и рече на Мими: — Според вас свършихме ли?

— Не виждам какво друго може да има — засмя се тя.

— Е — произнесе Гилд бавно и някак си неохотно, — в такъв случай бих искал да поговоря с мистър Чарлс, ако ме извините за няколко минути.

Той сгъна внимателно носната кърпа и я прибра в джоба си.

— Можете да говорите и тук — рече Мими и стана от креслото. — Аз ще отида отгатък да си поговоря с мисис Чарлс, докато вие свършите. — Тя ме потупа закачливо по бузата, като минаваше покрай мен. — И не им позволявай да злословят прекалено по мой адрес!

Анди ѝ отвори вратата, затвори я след нея, сви отново устни на тръбичка и издиша въздух. Аз се отпуснах върху леглото.

— Е? Какво стана? Гилд се изкашля.

— Каза, че намерила тази верижка и ножа на пода, където Джулия Улф, изглежда, се е боричкала с Уайнънт, и сподели с нас причините, поради които ги е укривала досега. Между нас казано, не се връзват много с обстоятелствата, ако размисли човек, но изглежда, че в този случай всякакви размисли са излишни. Да ви кажа правичката, не мога да я разбера тази жена — истината ви казвам!

— Главното — взех да го съветвам аз — е да не ѝ позволявате да ви изтощи. Щом я хванете, че лъже, тя си признава и ви сервира нова

лъжа; като я хванете пак, отново си признава и отново лъже и така безкрай. Повечето хора — дори жените — се обезсърчават след третата или четвъртата разкрита лъжа и казват истината или изобщо мълкват. Но не и Мими. Тя продължава да опитва късмета си и трябва да сте много предпазливи, защото накрая ще ѝ повярвате — не защото е казала истината, а защото вие сте се уморили да не ѝ вярвате.

— Хм. Възможно е — изрече Гилд и пхна пръст под якичката си. Изглеждаше ми крайно притеснен. — Вижте, допускате ли, че тя е убила Джулия Улф?

В този момент забелязах, че Анди ме зяпа толкова напрегнато, че очите му чак се бяха изцъклили. Седнах и пуснах крака на пода.

— Де да знаех! Тази история с верижката ми прилича на нагласена, но... Бихме могли да разберем дали е имал такава верижка и дали още я има. Щом като тя помни как изглежда — поне така твърди, — не е изключено да е поръчала на някой златар да ѝ изработи същата, а що се отнася до ножа — всеки може да си купи такъв и да изгравира инициалите. Разбира се, много може да се каже в полза на вероятността да не е стигнала чак дотам. Ако тя е подхвърлила верижката, по-правдоподобно е да е била у нея — може от години да я е пазила, но това вече е ваша работа да проверите.

— Ще направим каквото можем — търпеливо отвърна Гилд. — Значи според вас тя е виновна?

— За убийството ли? — Аз поклатих глава. — Не съм стигнал чак дотам с предположенията си. Какво ще кажете за Нънхайм? Куршумите от същия пистолет ли са?

— Да, и петте.

— Пет пъти ли е стреляно в него?

— Да, при това от упор — дрехите са изгорели там, където са влезли куршумите.

— Видях тази вечер онази неговата — червенокосата—в една кръчма. Разправя наляво и надясно, че двамата с вас сме го убили, защото много знаел.

— Хм. В коя кръчма казахте? Може да си поговоря с нея.

— „Пиджирън Клъб“ на Стъдси Бърк — отговорих аз и му дадох адреса. — И Морели се подвизава там. Каза ми, че истинското име на Джулия Улф е Нанси Кейн и че приятелят ѝ лежи в Охайо — името му е Фейс Пеплър.

— Така ли? — рече Гилд и от тона му ми стана ясно, че вече е научил за Пеплър и миналото на Джулия. — И какво друго научихте по време на перипетиите си?

— Един мой приятел — агент по печата, името му е Лари Кроули — е видял вчера следобед Йоргенсен да излиза от една заложна къща на Шесто Авеню близо до Четирийсет и шеста улица.

— Така ли?

— Моите новини, изглежда, не ви правят голямо впечатление. Аз съм...

Мими отвори вратата и влезе в стаята с поднос, натоварен с чаши, уиски и сода.

— Реших, че сигурно бихте пийнали — бодро рече тя. Ние ѝ благодарихме. Тя остави подноса на масата.

Каза, че няма да ни пречи, и ни се усмихна игриво с търпеливостта, която жените проявяват към мъжките компании, след което излезе.

— Бяхте започнали да говорите нещо — напомни ми Гилд.

— Искях само да ви кажа, че ако мислите, че крия нещо от вас, направо ми го кажете. Досега действахме заедно и не бих искал...

— Не, не — побърза да ме прекъсне Гилд. — Няма такова нещо, мистър Чарлс. — Лицето му леко се зачерви. — Аз малко... истината е, че шефът ни гони да действаме по-бързо, и изглежда, предавам това нетърпение и на вас. Второто убийство много усложни нещата. — Той се обърна към подноса на масата. — Как го искате?

— Чисто, благодаря. Нямате ли никакви следи?

— Същият пистолет и сума ти патрони — както в случая с Джулия Улф, но това е, кажи-речи, всичко. Извършено е в коридора на евтин пансионат между два магазина. Всички твърдят, че не познават нито Нънхайм, нито Уайнънт, нито който и да е друг, когото да можем да свържем със случая. Вратата е била отключена и всеки е можел да влезе направо, но като се замисли човек, вижда колко е безсмислено всичко това.

— Значи никой не е чул и не е видял нищо?

— А, не, стрелбата са я чули, но не са видели кой е стрелял — подаде ми той чашата уиски.

— Намерихте ли гилзите? Той поклати глава.

— И двата пъти — нищо. Изглежда, е стреляно с револвер.

— При това и двата пъти е изпразнил пълнителя — като броим и изстрела в телефона на Джулия Улф, — ако е имал запасен пълнител под ударника, както правят много хора.

Гилд свали чашата, която тъкмо бе поднесъл към устата си.

— Нали не се опитвате да намерите връзка с китайците? — жално приплака той. — Само защото те стрелят по този начин?

— Не, но всякаква връзка може да се окаже от полза. Разбрахте ли къде е бил Нънхайм следобеда, когато е убито момичето?

— Тъхъ. Навъртал се е около къщата й — поне до известно време. Видели са го и отпред, и отзад, ако можем да вярваме на хора, които не са обърнали голямо внимание на това навремето, а след това няма защо да лъжат. А според момчето, дете кара асансьора, в деня преди убийството се е качвал до апартамента й. Момчето твърди, че слязъл почти веднага и не знае дали е влизал в апартамента, или не.

— Мириам ще вземе да излезе права — може би наистина е знаел прекалено много. Разузнахте ли нещо за четирите хиляди долара разлика между сумата, която Маколи й е дал, и сумата, която Клайд Уайнънт твърди, че е получил от нея?

— Не.

— Морели ми каза, че тя винаги разполагала с много пари. Веднъж му услужила с пет бона в брой.

Гилд повдигна вежди.

— Така ли?

— Да. Също така ми каза, че Уайнънт знаел за присъдата й.

— Имам чувството — бавно изрече Гилд, — че Морели доста се е разприказвал пред вас.

— Той си е приказлив. Научихте ли над какво е работел Уайнънт, преди да изчезне, или над какво е заминал да работи?

— Не. Вие нещо много се интересувате от лабораторията му.

— Защо не? Той е изобретател и лабораторията е естествената му среда. Бих искал да хвърля там едно око някой път.

— Когато пожелаете. Кажете ми още за Морели и как така сте го разприказвали.

— Той обича да приказва. Познавате ли един — казва се Врабеца? Едър, дебел и много русоляв, с леко педерастки глас.

Гилд се намръщи.

— Не, защо?

— И той беше там — с Мириам. Поиска да ме цапардоса, но те не му дадоха.

— Че защо ще ви удря?

— Не знам. Може да му е казала, че съм ви помогнал да пречукате Нънхайм.

— А, така ли — рече Гилд и си почеса брадичката с нокътя на палеца, после си погледна часовника. — Става вече късно. Най-добре да наминете утре покрай мен — всъщност днес.

— Дадено — рекох аз, вместо да му кажа за какво мислех, кимнах им на двамата с глава и отидох в гостната.

Нора спеше на дивана. Мими остави книгата, която четеше, и попита:

— Свърши ли тайното съвещание?

— Да — казах аз и тръгнах към дивана.

— Остави я да поспи, Ник — каза Мими. — Нали ще останете, след като си тръгнат вашите приятели от полицията?

— Добре. Искам пак да поговоря с Доръти.

— Но тя спи!

— Нищо, ще я събудя.

— Но...

Влязоха Гилд и Анди да си вземат довиждане, Гилд изгледа със съжаление спящата Нора и двамата си тръгнаха. Мими въздъхна.

— Писна ми от полицаи. Спомняш ли си онзи виц?

— Да.

Влезе Гилбърт.

— Наистина ли мислят, че Крие е убиецът?

— Не — отвърнах аз.

— Тогава кой?

— Вчера можех да ти отговоря, но днес вече не съм в състояние.

— Но това е смешно — взе да протестира Мими. — И те, и ти, и всички знаем много добре, че Клайд го е извършил. — Като не казах нищо, тя повтори рязко: — Много добре знаеш, че е Клайд!

— Не е той.

Лицето на Мими грейна победоносно.

— Значи ти наистина работиш за него!

Моето „не“ отскочи от нея, все едно, че не бях го казал.

Гилбърт попита не за да спори, а сякаш за да разбере причината:

— Защо да не е той?

— Не че не е можел да я убие, а просто не е. Щеше ли да пише онези писма и да хвърля вината върху Мими — единствения човек, който му помага, като крие уликата срещу него?

— Той може да не е знаел това. Може да си е мислел, че полицията крие някои неща, които знае. Често го правят, нали? А може и да е искал да я дискредитира, за да не ѝ повярват, ако тя...

— Точно така! — прекъсна го Мими. — Точно това е направил, Ник!

— Ти самият не мислиш, че той е убиецът — обърнах се аз към Гилбърт.

— Да, не мисля, но бих искал да знам защо вие не мислите, че той е убиецът — нали знаете, да разбере начина, по който сте стигнали до този извод.

— А аз искам да науча твоя начин.

Лицето му се зачерви и в усмивката му се прокрад-на смущение.

— Е, аз... това е друга работа.

— Той знае кой е убиецът — обади се Доръти откъм вратата. Беше все още облечена. Гледаше ме втренчено, като че се боеше да погледне другите двама. Лицето ѝ беше много бледо, а дребното ѝ телце — сковано.

Нора отвори очи, подпря се на лакът и попита сънливо какво става. Никой не ѝ отговори.

— Моля те, Дори, спести ни идиотските си драматични сцени! — рече Мими.

— Можеш да ме набиеш, след като си отидат. И ще го направиш — произнесе Доръти, без да сваля поглед от мен.

Мими си придаде такъв вид, сякаш не знаеше за какво става дума.

— И кой е убиецът според него? — попитах аз.

— Ставаш за смях, Дори, не знаеш... — започна Гилбърт.

Аз го прекъснах:

— Остави я! Да каже, каквото има за казване. Кой я е убил, Доръти?

Тя погледна брат си, наведе очи и някак си се отпусна. Забила поглед в пода, заговори почти нечленоразделно:

— Не знам. Той знае. — После ме погледна отново и се разтрепера. — Не виждаш ли, че умирам от страх? — разплака се тя. — Страх ме е от тях. Вземи ме със себе си и ще ти кажа, но от тях ме е страх.

Мими ми се изсмя.

— Ти си го изпроси. Така ти се пада! Гилбърт се изчерви.

— Толкова е глупаво всичко това — промърмори той.

— Разбира се, че ще те взема със себе си, но бих искал да го кажеш сега, докато сме всички заедно — казах аз.

— Страх ме е — поклати глава момичето.

— Не я глези така, Ник — обади се Мими. — От това само става по-зле. Тя е...

— Ти какво ще кажеш? — попитах аз Нора.

Тя стана и се протегна, без да вдига ръце. Лицето ѝ беше розово и прелестно както винаги след сън. Усмихна ми се сънливо и каза:

— Я да си се прибираме у дома. Тези хора никак не ми харесват. Хайде, Доръти, вземи си шапката и палтото.

— Върви да си легнеш — каза Мими на дъщеря си. Доръти долепи връхчетата на пръстите на лявата си ръка до устата и изскимтя през тях:

— Не ѝ давай да ме бие, Ник!

Наблюдавах Мими. На лицето ѝ бе застинала спокойна полуусмивка, но ноздрите ѝ потръпваха и я чувах как диша.

Нора се приближи до Доръти.

— Хайде, ела да ти измием личицето и...

Мими издаде някакъв нечовешки гърлен звук, мускулите отзад на врата ѝ се изпънаха и тя прехвърли цялата си тежест назад, на петите си. Нора направи крачка напред и застана между нея и Доръти. Аз хванах Мими за рамото в момента, в който тя се наклони напред, сложих другата си ръка отзад на кръста ѝ и я вдигнах. Тя запищя и ме заблъска с юмруци, а острите ѝ твърди токчета ме заудряха болезнено по пищялките. Нора избута Доръти от стаята и ни загледа от прага.

Лицето ѝ изразяваше жив интерес. Виждах го отчетливо — всичко останало бе размазано пред погледа ми. Неумели и безполезна удари по гърба и рамото ме накараха да се обърна — видях Гилбърт, който ме налагаше с юмруци, но едва го различих и почти не усетих контакта с него, когато го бутнах встрани.

— Престани, Гилбърт. Не искам да ти причиня болка.

Отнесох Мими на дивана и я хвърлих по гръб върху него, седнах на коленете ѝ и хванах двете ѝ китки в ръце. Гилбърт пак се нахвърли отгоре ми. Опитах се да го ритна по коляното, но не го уцелих, улучих крака му по-долу и той се подгъна. Момчето се свлече на пода. Аз понечих да го ритна отново, не улучих и казах:

— По-късно ще се биеш с теб. Сега донеси вода.

Лицето на Мими стана мораво. Очите ѝ се изцъклиха и придобиха стъклен, безжизнен вид, станаха огромни. Между стиснатите ѝ зъби съскаше и излизаше на балончета слюнка в такт с дишането ѝ, зачервената ѝ шия — както впрочем и цялото тяло — се превърна в гърчеща се маса от вени и мускули, които набъбнаха и сякаш щяха да се пръснат. Усетих китките ѝ в ръцете си — бяха страшно горещи, а от потта едва ги удържах.

Нора с чаша вода до мен ми се стори прекрасна гледка.

— Хвърли я в лицето ѝ — наредих аз.

Тя не изчака да я подканя. Мими разтвори зъби, за да си поеме въздух, и затвори очи. Взе да върти яростно глава, но в гърчещото ѝ се тяло вече не се усещаше същата дива сила.

— Дай пак — казах аз.

Втората чаша вода предизвика задавен и плюещ протестен вик от страна на Мими и борбената сила изчезна от тялото ѝ. Тя се отпусна неподвижно и задиша тежко. Пуснах китките ѝ и станах. Гилбърт стоеше на един крак, подпрян на една маса, и притискаше в ръце другия крак, който бях ритнал. На прага на стаята се появи Доръти с широко отворени очи и пребледняла и явно се колебаеше дали да влезе, или да избяга и да се скрие. Нора до мен държеше празната чаша в ръка.

— Оправи ли се вече? — попита тя.

— Разбира се.

Мими отвори очи и се опита с премигване да премахне водата от тях. Пъхнах ѝ носна кърпа в ръката. Тя си избърса лицето, въздъхна продължително и треперливо и седна на дивана. Огледа стаята, като все така премигваше. Като ме видя, ми се усмихна едва-едва. В усмивката ѝ имаше вина, но нито следа от угризения на съвестта. Докосна с потръпваща ръка косата си и рече:

— Май съм се удавила.

— Някой ден ще получиш същия припадък и няма да можеш да се измъкнеш от него — обадох се аз.

Погледът ѝ мина покрай мен и се спря на сина ѝ.

— Гил! Какво ти има?

Той побърза да свали ръка от крака си и да стъпи пак на пода.

— Аз... ъ-ъ... нищо — заекна той. — Нищо ми няма.

И взе да приглажда косата си и да си оправя връзката. Тя започна да се смее.

— Ох, Гил, да не си се опитвал да ме защитавааш? И то от Ник? — Смехът ѝ нарасна. — Много си сладък, но и много глупав. Ами че той е чудовище, момчето ми. Никой не би могъл... — Тя сложи носната ми кърпичка пред устата си и започна да се люлее напред-назад. Аз хвърлих един кос поглед към Нора. Устата ѝ беше стисната и очите ѝ почерняха от яд. Докоснах ръката ѝ.

— Я да се махаме оттук. Дай на майка си да пийне нещо, Гилбърт. След една минутка нищо няма да ѝ има.

Доръти с шапка и палто в ръце запристъпя на пръсти към външната врата. Намерих нашите палта и шапки и я последвах, като оставих Мими да се смее в носната ми кърпичка. Никой от нас тримата не знаеше какво да каже в таксито, което ни понесе към „Норманди“. Нора седеше замислена, Доръти имаше доста уплашен вид, а аз бях уморен — беше доста напрегнат ден. Наближаваше пет часът, когато се прибрахме. Аста ни посрещна възторжено. Легнах на пода да си поиграя с нея, докато Нора правеше кафе в кухничката. Доръти се опитваше да ми разкаже какво ѝ се било случило, като била малка.

— Недей — спрях я аз. — Ти и в понеделник се опита. Какво е това? Любим номер? Какво толкова се страхуваше да ми кажеш там?

— По-добре ще го разбереш, ако ми позволиш да...

— И в понеделник каза същото. Аз не съм психиатър. Нищо не знам за влиянието на детските усещания върху жизнения път на човека. И хич не ми пука за тях. Уморен съм — цял ден съм на крака.

Тя се нацупи.

— Вместо да се опиташ да ми помогнеш...

— Виж какво, Доръти — ти или знаеш нещо, което се опитваше да ми кажеш пред Мими и Гилбърт, или не знаеш нищо. Ако знаеш — давай, изплюй го. А ако нещо не ми е ясно, ще ти задавам въпроси.

Тя взе да суче в ръцете си едно ъгълче от полата си, като го гледаше намусено, но щом вдигна очи, погледът ѝ беше ясен и възбуден. Заговори с такъв висок шепот, че всеки в стаята би могъл да я чуе.

— Гилбърт се среща с баща ми и днес пак са се видели, и татко му е казал кой е убил мис Улф.

— Кой?

Тя поклати глава.

— Не ми каза. Само толкова...

— И това ли те беше страх да ми кажеш пред Гил и Мими?

— Да. Ще го разбереш по-добре, ако ми позволиш да ти разкажа...

— ...какво ти се е случило, като си била малка. Няма да ти позволя. Престани. Какво друго ти каза?

— Нищо.

— За Нънхайм спомена ли нещо?

— Не, нищо.

— Къде е баща ти?

— Гил не щя да ми каже.

— Кога го е видял?

— Не ми каза. Моля те, Ник, не се ядосвай. Казах ти всичко, каквото научих от него.

— Да, и то е страшно много — изръмжах аз. — Кога ти го каза?

— Тази вечер. Тъкмо ми го говореше, когато ти влезе в стаята, и честна дума, само това беше.

— Колко бих се радвал, ако поне веднъж, поне един-единствен път някой от вас направи едно цялостно изказване — за каквото и ще да е!

Влезе Нора с кафето.

— Сега какво те тормози, синко? — попита тя.

— Какво ли не — гатанки, лъжи и загадки, а вече съм твърде стар и уморен, за да извличам от тях някакво удоволствие. Я да си се върнем в Сан Франциско!

— Преди Нова година?

— Утре — искам да кажа днес.

— Дадено — връчи ми тя чашата. — Ако искаш, ще вземем самолета и ще си бъдем там за Новата година.

— Не те лъжа, Ник — разтреперано взе да се оправдава Доръти.
— Казах ти всичко. Аз... моля те, много те моля да не ми се сърдиш.
Аз съм толкова... — Тя млъкна и се разхълца.

Аз погалих Аста по главата и изстенах.

— Всички сме изтощени и изнервени — рече Нора. — Дайте да изпратим кучето долу, да се наспим и да поприказваме, след като си отпочинем. Ела, Доръти, ще си изпиеш кафето в спалнята и ще ти дам една нощница.

Доръти стана.

— Лека нощ — обърна се тя към мен. — Извинявай, че съм толкова глупава.

И тръгна подир Нора. След малко жена ми се върна и седна до мен на пода.

— Сега нашата Доръти ще се наплаче и настене — каза тя. — Признавам, че животът ѝ не е песен в дадения момент, и все пак... Каква беше страшната ѝ тайна? — прозя се тя.

Предадох ѝ думите на момичето.

— Звучи ми като куп лъжи — завърших аз.

— Защо?

— Как защо? Всичко, което сме чули от тях до този момент, беше лъжа.

Тя пак се прозя.

— Това може да е убедителен довод за един детектив, но не и за мен. Слушай, защо не направим списък на всички заподозрени, всички мотиви за убийство и улики и да ги сверим с...

— Ти свърши тази работа. Аз си лягам. На кое казваш улика, момичето ми?

— Ами например, когато Гилбърт отиде на пръсти до телефона тази вечер, като ме мислеше за заспала в гостната, и нареди на телефонистката да не ги свързва с никого до сутринта.

— Я виж ти!

— Или пък когато Доръти внезапно откри, че ключът от леля ѝ Алис си е бил в чантата ѝ през цялото време.

— Хм!

— Или когато Стъдси ръгна Морели под масата, когато той взе да ти разправя за пияницата, братовчед на... как му беше името? — Дик О'Брайън, познатия на Джулия Улф.

Станах и оставих чашите ни върху масата.

— — Не виждам как някой детектив може да се надява на успех, ако не е женен за теб, но все пак малко се престараваш. Това, че Стъдси бил ръгнал Морели под масата, ще ме накара дълго време изобщо да не се замислям и притеснявам. По-скоро ще се замисля над това дали заблъскаха Врабеца, за да му попречат да ми направи нещо лошо или за да не ми каже нещо. Много ми се спи.

XXVI

В десет и четвърт Нора ме раздруса, за да ме събуди.

— Хърбърт Маколи те търси по телефона. Каза, че било много важно.

Отидох в спалнята — бях заспал в хола — и вдигнах слушалката. Доръти спеше непробудно.

— Ало — промърморих аз.

— Рано е за обяд, но трябва веднага да се видим. Да се кача ли горе?

— Разбира се. Ще закусим заедно.

— Аз съм закусил. Ти хапни нещо и аз ще се кача: след петнайсет минути.

— Добре.

Доръти отвори леко очи.

— Сигурно е страшно късно — промърмори тя, обърна се и се върна към безметежния си сън.

Наплисках си лицето със студена вода, измих си зъбите, сресах си косата и се върнах в хола.

— Сега ще се качи — казах на Нора. — Закусил е, но вземи все пак да му поръчаш едно кафе. А на мен поръчай пилешки дробчета.

— Каниш ли ме да се присъединя към компанията ви, или...

— Естествено. Нали познаваш Маколи? Добро момче е. Някога работихме заедно и след войната пак влязохме във връзка един с друг. Подхвърлял ми е няколко дела, включително и случая Уайнънт. Какво ще кажеш да пийнем по чашка, за да си прочистим гърлата?

— Защо не останеш днес трезвен?

— Не сме дошли в Ню Йорк, за да стоим трезвени. Искаш ли да отидем довечера на хокеен мач?

— С удоволствие.

Тя ми сипа чашка и отиде да поръча закуската. Аз прегледах сутрешните вестници. Имаше кратки съобщения за арестуването на Йоргенсен от бостънската полиция и за убийството на Нънхайм, но

далеч повече внимание се отделяше на войната между две гангстерски банди, арестуването на „принц Майк“ Фъргъсън и едно интервю с участник в преговорите във връзка с отвличането на Линдбърг.

Маколи пристигна заедно с момчето, което качи Аста. Аста много хареса Маколи, защото той я потупа мъжки — тя никак не си пада по лигавите ласки.

Маколи имаше бръчки около устата и бузите му бяха изгубили донякъде розовия си цвят.

— Откъде са получили в полицията тези нови данни? — започна той. — Да не си мислят... — Той млъкна, щом Нора влезе в стаята. Беше се облякла.

— Нора, това е Хърбърт Маколи. Жена ми — запознах ги аз.

Те си подадоха ръце и жена ми рече:

— Ник нареди да ви поръчам само кафе. Мога ли...

— Не, благодаря. Току-що закусих.

— Какво взе да говориш за полицията? — попитах аз.

Той се поколеба.

— Нора е в течение на всичко — уверих го аз, — но ако е нещо, което не ти се иска...

— Не, не, нищо подобно. Аз... заради самата мисис Чарлс. Не ми се ще да я тревожа.

— Тогава изплюй камъчето. Тя се тревожи само за онова, което не ѝ е известно. Каква е новата версия на полицията?

— Тази сутрин при мен дойде лейтенант Гилд. Първо ми показва част от верижка за часовник с прикачен към нея нож и ме попита дали съм я виждал някога. Виждал съм я — беше на Уайнънт, но му казах, че мисля, че съм я виждал и че прилича на верижката на Уайнънт. Тогава ме попита как според мен би могла да попадне у някой друг и след като го усуква известно време, накрая ми стана ясно, че под някой друг разбира теб или Мими. Казах му, че може самият Уайнънт да ви е подарил или дал верижката и ножа, или сте могли да ги откраднете, да ги намерите на улицата, да ги получите от някой, който ги е бил откраднал или намерил на улицата, или също така от някой, на когото Уайнънт ги е бил дал. Казах му, че има други начини, по които са могли да попаднат у вас, но той се усети, че го будалкам, и не ми разреши да му кажа какви са тези начини.

По бузите на Нора избиха алени петна, очите ѝ засвяткаха.

— Какъв глупак!

— — Хайде, хайде — зауспокоявах я аз. — Може би трябваше да те предупредя — той още снощи клонеше натам. По всяка вероятност добрата ми приятелка Мими му е помогнала в тази насока. Какво друго те разпитва?

— Искаше да разбере за... въпросът му беше следният: „Според вас дали Чарлс и Джулия Улф са продължавали любовната си история, или всичко е било приключено?“

— Да, това определено е почеркът на Мими — рекох аз. — Ти какво му каза?

— Казах, че не ми е известно дали сте „продължавали“, тъй като за пръв път чувам, че изобщо сте имали нещо общо, и му напомних, че така или иначе, ти от доста време не живееш в Ню Йорк.

— Казахте ли му го? — попита Нора.

— Не се опитвай да изкараш Мак лъжец — сгълчах я аз. — А той какво ти рече?

— Нищо. Попита ме дали според мен Йоргенсен е знаел за теб и Мими и като го попитах какво за теб и Мими, той ме обвини, че се правя на наивен — това са точните му думи, — така че доникъде не стигнахме. Интересуваше се кога сме се виждали с теб, мястото и часа до секундата.

— Много мило — казах аз. — Алибитата ми никак не ги бива.

Пристигна келнерът със закуската. Побъбрахме за туй-онуй, докато той слагаше масата. Щом излезе, Маколи каза:

— Не се бой. Ще предам Уайнънт на полицията. Гласът му беше неуверен, леко сподавен.

— Сигурен ли си, че е той? Защото аз не съм.

— Знам, че е той — протичко отвърна Маколи. — Видях го същия следобед, когато беше убита. Видях го не повече от половин час след убийството — макар че тогава не знаех, че я е убил, не знаех дори, че изобщо е била убита. Но сега... сега знам със сигурност, че е той.

— В кантората на Хърман ли се срещнахте?

— Какво?

— Нали си бил по същото време в кантората на някой си Хърман, на Петдесет и седма улица — от три до четири часа следобед. Или поне така ми каза Гилд.

— Да, така е. Искам да кажа, че така им казах. А всъщност след като не открих Уайнънт в „Плаза“, обадох се по телефона в моята кантора и на Джулия, но без резултат. Тогава се отказах и тръгнах пеша към Хърман. Той е минен инженер и мой клиент. Тъкмо му бях изготвил едни документи, в които трябваше да нанесем леки поправки. Като стигнах Петдесет и седма, изведнъж имах чувството, че някой ме следи — нали знаеш как стават тези работи. Не можах да се сетя защо му е потрябвало на някой да ме следи, но нали съм адвокат — и това може да се случи. Така или иначе, реших да проверя дали съм прав и тръгнах на изток по Петдесет и седма, излязох на Мадисън Авеню, но все още не се бях уверил в нищо. Имаше едно дребно човече с жълтеникав цвят на лицето, което като че ли ми се беше мярвало в „Плаза“, но... Реших, че най-бързо ще се уверя, като взема такси, така че се метнах в едно и казах на шофьора да кара на изток. Движението беше много напрегнато и не можах да видя дали човечето или някой друг ме преследваше с такси, затова казах на шофьора, като стигне Трето Авеню, да свие на юг, после пак на изток по Петдесет и шеста и на юг по Второ Авеню, и там вече се уверих, че едно жълто такси не се отделя от моето. Не можах да видя вътре ли е жълтеникавото човече — не беше толкова наблизо. А на следващия ъгъл, като спряхме на червено, видях Уайнънт. Беше в едно такси и се беше запътил на запад по Петдесет и пета. Разбира се, това не ме изненада кой знае колко — бяхме само на две преки от Джулия и аз съвсем естествено реших, че не е искала да се издаде, че той е при нея, когато звънях по телефона, а сега се е запътил за срещата с мен в „Плаза“. Той никога не е бил особено точен. Затова казах на шофьора да завие на запад, но на Лексингтън Авеню — бяхме на половин пряка след него — таксито му зави на юг, в посока, обратна на „Плаза“ и дори на моята кантора, така че си рекох да върви по дяволите и прехвърлих вниманието си върху таксито, което ме следеше, но от него нямаше и следа. През цялото време, докато пътувах към Хърман, гледах назад да го видя, но вече никой не ме следеше.

— В колко часа видя Уайнънт?

— Трябва да е било три и петнайсет — двайсет, В четири без двайсет пристигнах при Хърман, а го видях, според мен, двайсет — двайсет и пет минути преди това, Секретарката на Хърман, Луиз Джейкъбс, с която ме видя снощи в ресторанта, ми каза, че той цял

следобед е бил на някакво съвещание, но сигурно ще свърши след няколко минути. Така и стана и ние си свършихме работата за десетпетнайсет минути, след което се прибрах в кантората.

— Предполагам, че не си бил достатъчно близо до Уайнънт, за да видиш дали е бил възбуден, носел ли е верижката, или е миришел на барут — нещо от този род?

— Не. Видях го само в профил да отминава покрай мен, но не си вади веднага заключението, че не съм сигурен дали е бил той.

— Няма. Продължавай.

— Повече не ми се обади. Бях си в кантората близо един час, когато звъннаха от полицията да ми кажат за Джулия. Сега искам да ме разбереш много добре — съвсем не си помислих, че Уайнънт я е убил — такава мисъл изобщо не ми мина през главата. Ти добре ме разбираш — нали още не вярваш, че е той. Та когато отидох там и полицаите взеха да ми задават въпроси за него и ми стана ясно, че го подозират, постъпих, както биха постъпили деветдесет и девет процента от адвокатите в моя случай, като става дума за клиент — премълчах, че съм го видял в нейния квартал горе-долу по същото време, когато е било извършено убийството. Казах им същото, което казах и на теб — че съм имал среща с него, на която не е дошъл, и им дадох да разберат, че от „Плаза“ съм отишъл направо при Хърман.

— Напълно те разбирам — съгласих се аз. — Не е имало смисъл да го казваш, преди да си чул и неговото обяснение по въпроса.

— Именно, само че работата е там, че така и не чух неговия разказ. Все чаках да се появи, да ми звъне, нещо да направи, но до вторника, когато получих писмото му от Филадельфия, той така и не се обади, а в него нямаше и дума за това защо не е дошъл на срещата в петък, нито дума за... впрочем, ти го чете. Как ти се видя?

— Искаш да кажеш дали ми прозвуча виновно ли?

— Да.

— Не особено. Тонът му е такъв, какъвто може да се очаква, ако не я е убил. Изобщо не се тревожи за това, че полицията може да го подозира, само се бои това да не попречи на работата му и иска въпросът да се изясни, без да му бъде причинено някакво неудобство. Не особено интелигентно писмо, ако беше писано от някой друг, но е напълно в духа на неговата откаченост. Просто си го представям как го изпраща, без и през ум да му мине, че най-доброто, което може да

стори, е да разкаже какво е правил в деня на убийството. Сигурен ли си обаче, че е излизал от Джулия, когато си го видял?

— Сега вече съм сигурен. Тогава само си помислих, че това е най-вероятното. После реших, че може да се е връщал от лабораторията си. Тя е на Първо Авеню, само на няколко преки от мястото, където го видях, и макар да е затворена, откак той замина, миналия месец подновихме договора за наемателството и всичко е готово за неговото завръщане, така че може да е ходил до лабораторията онзи следобед. Полицията не откри нищо, което да подсказва бил ли е там, или не.

— Щях да те попитам — говори се, че си бил пуснал бакенбарди, вярно ли е?

— Не — същото дълго кокалесто лице с бели опърпани мустаци.

— И още нещо — вчера беше убит един тип на име Нънхайм, един такъв дребничък...

— Тъкмо щях да те питам за това.

— Сетих се за него във връзка с дребното човече, което те е следило.

Маколи се облещи насреща ми.

— Мислиш, че може да е бил Нънхайм?

— Не знам, но си го помислих.

— И аз не знам. Струва ми се, че никога не съм го виждал.

— Беше дребен, не повече от метър и петдесет и шест — седем, а на тегло да имаше, да нямаше шейсет кила. На години беше около трийсет и пет — шест. С жълтеникаво лице, тъмна коса, много близко разположени очи, също тъмни, голяма уста, дълъг отпуснат нос и уши като на прилеп. Никога не те гледаше в очите, погледът му все шареше насам-натам.

— Може да е бил и той, макар че не го видях достатъчно отблизо. Предполагам, че полицията ще ми го покаже... — Той потръпна. — Макар че сега вече това няма никакво значение. Та докъде бях стигнал? А, да — че не бях влязъл във връзка с Уайнънт. Това ме постави в много неудобно положение, защото полицията определено мислеше, че се чувам с него и ги лъжа. Ти си мислеше същото, нали?

— Да — признах аз.

— И ти също като полицията сигурно ме подозираше, че съм се срещнал все пак с него или в „Плаза“, или по-късно, в деня на убийството.

— Струваше ми се твърде вероятно.

— Да. И донякъде си бил прав, така да се каже. Поне го бях зърнал, и то на такова място и по такова време, че от гледна точка на полицията все едно да беше изписал на челото си „Виновен!“ с главно „В“. Така че, след като бях излъгал инстинктивно, взех да лъжа предумишлено и без Да ми мига окото, Хърман беше зает цял следобед на това заседание и не знаеше колко време го бях чакал, а Луиз Джейкъбс ми е много добра приятелка. Без да се впускам в подробности, ѝ казах, че ще ми помогне да спася един клиент, ако каже, че съм пристигнал там в три часа и една-две минути, и тя веднага се съгласи. За да я защита в случай на неприятности, ѝ казах, че ако нещо се обърка, винаги ще може да твърди, че не е обърнала внимание в колко часа съм пристигнал, но на другия ден съм се обадил и съм споменал между другото този час, а тя не е имала никакви основания да не ми вярва — с други думи, да хвърли цялата вина върху мен. — Маколи си пое дълбоко въздух. — Но сега всичко това е вече без значение. Важното е, че тази сутрин се обади Уайнънт.

— Пак ли с някое откачено писмо?

— Не, по телефона. Уговорих си среща с него за тази вечер — за нас двамата с теб. Казах му, че няма да си мръдна пръста за него, ако не се срещне с теб, и той обеща да дойде довечера. Ще известя полицията, разбира се — не мога да оправдая с нищо по-нататъшното му прикриване. Ще се опитам да му издействувам оправдание поради невменяемост и да го приберем в някое здравно заведение. Това е единственото, което мога и съм готов да направя за него.

— Съобщил ли си вече на полицията?

— Не. Той се обади, след като те си отидоха. Пък и исках първо да се видя с теб. Държа да ти кажа, че не съм забравил какво си направил за мен и съм ти страшно...

— Хайде стига глупости.

— Не са глупости. — Той се обърна към Нора. — Предполагам, че не ви е разказвал как ми спаси веднъж живота в една яма от снаряд в...

— Не го слушай — прекъснах го аз. — Той стреля по един човек и не улучи, после аз го улучих и това беше всичко. — После пак се обърнах към него: — Защо не изчакаш малко, преди да предупредиш полицията? Какво ще кажеш, ако ние двамата се явим на срещата и чуем какво има да ни съобщи. Ако се убедим, че той е убиецът, ще можем да го задържим и да повикаме подкрепление.

Маколи се усмихна уморено.

— Виждам, че още храниш съмнения. Щом така искаш, да бъде по твоему, макар че, ако питаш мен... Впрочем може би ще промениш становището си, след като ти предам телефонния ни разговор.

В стаята влезе, като се прозяваше, Доръти, облечена в нощница и един пенъор на Нора, който ѝ беше много дълъг.

— О! — възкликна тя, като видя Маколи. А като го позна, веднага го поздрави: — Здравейте, мистър Маколи. Не знаех, че сте тук. Имате ли новини от татко.

Той ме погледна. Аз поклатих глава.

— Още не — отвърна той, — но все някой ден ще се обади.

— А Доръти има новини от него, макар и косвено. Кажи на Маколи за Гилбърт.

— Не, моля те, в никой случай.

Лицето ѝ пламна и тя ме изгледа с укор. После заговори забързано на Маколи:

— Гил се е видял вчера с баща ми и той му е казал кой е убил Джулия Улф.

— Какво!

Тя кимна няколко пъти с глава. Маколи ме изгледа с изумени очи.

— Не е задължително да е вярно — предупредих го аз. — Това са думи на Гилбърт.

— Аха. Значи мислиш, че...

— Ти не си разговарял много с това семейство, откак се завърза тази история, нали? — попитах аз.

— Не.

— Трябва да ти кажа, че изживяването е страхотно. Според мен са сексуални мании и това дава отражението си в начина им на мислене. Започват с...

— Ти си гаден! — възмути се Доръти. — Аз направих каквото можех да...

— Какво толкова си се завъзмущавала? — прекъснах я аз. — Този път за разнообразие ще повярвам, че Гилбърт наистина ти е казал това. Но не очаквай от мен да бъда прекалено доверчив.

— И кой я е убил? — попита Маколи.

— Не знам. Гил не ми каза.

— Често ли се среща с него брат ти?

— Не знам колко често, но каза, че се виждали ох време на време.

— И казал ли е нещо... тъ... за този Нънхайм?

— Не. Ник вече ме пита. Той всъщност нищо не ми каза.

Хванах погледа на Нора и ѝ смигнах. Тя стана веднага.

— Хайде да отидем в другата стая, Доръти, и да оставим момчетата да се наприказват.

Доръти я последва неохотно, но все пак я последва.

— Станала е голяма красавица — рече Маколи и се изкашля. — Надявам се, че жена ти няма да...

— Изобщо не мисли за това. Нора е много свястно момиче. Беше започнал да ми разказваш за разговора си с Уайнънт.

— Обади се веднага след като изпратих полицаите, и ми каза, че видял съобщението в „Таймс“ и иска да разбере за какво го търся. Казах му, че не изгаряш от желание да се забъркаш в кашите му и че си казал, че докато не си поговориш с него, няма да предприемеш нито една крачка, след което си назначихме среща за вечерта. Попита ме дали съм се срещал с Мими и аз му казах, че откак се е върнала от Европа, съм я виждал само един-два пъти и че съм виждал дъщеря му. След което ми каза следното: „Ако жена ми ти поиска пари, дай ѝ в границите на разумното.“

— Виж ти! Маколи кимна.

— И аз това си рекох. Попитах го защо и той каза, че след като прочел сутрешните вестници, се убедил, че тя е била измамена от Роузуотър, а не е била негова съучастничка, и имал основания да предполага, че била „благосклонно настроена“ към него, Уайнънт. Тогавя взех да проумявам и му казах, че тя вече е предала ножа и верижката на полицията. А сега познай какво ми рече той!

— Предавам се.

— Похъмка и помънка — малко обаче, — след което заяви, без дори да заекне: „Имаш предвид сигурно верижката и ножа, които оставих на Джулия да ги занесе на поправка?“

Аз се засмях.

— А ти какво му каза?

— Аз се гръмнах. Преди да се сетя какво да му отговоря, той продължи: „Впрочем, ще обсъдим всичко това по-подробно, като се видим довечера.“ Попитах го къде и кога и той каза, че ще ми се обади допълнително, защото не знаел къде ще бъде. Разбрахме се да ми се обади вкъщи в десет часа. Изведнъж се разбърза, макар че преди това за никъде не бързаше, и се оказа, че нямал време да отговори на въпросите, които исках да му задам, така че затвори и аз ти се обадох. Е, на какво мнение си сега за неговата невинност?

— По-лошо отпреди — бавно отговорих аз. Сигурен ли си, че ще се обади довечера в десет?

Маколи сви рамене.

— Колкото ти си сигурен, толкова и аз.

— Тогава на твоє място не бих безпокоил полицията, докато не пипнем със сигурност нашия дивак и не им го предадем. Като им разкажеш историята си, не очаквай да те прегърнат и разцелуват, но дори и да не те хвърлят веднага в пандиза, ще ти отровят живота, ако Уайнънт и тази вечер се измъкне.

— Знам, но много ми се иска да сваля от плещите си този товар.

— Няколко часа повече или по-малко нямат никакво значение. Стана ли дума по време на разговора защо не е дошъл на срещата в „Плаза“?

— Не, той не ми даде възможност да отворя уста да го попитам. Е, добре, щом казваш да почакам, ще почакам.

— Да изчакаме поне да ти се обади — ако се обади, — а след това ще умуваме и ще решим дали да вземем и полицията със себе си.

— Значи не мислиш, че ще се обади?

— Не съм убеден. На последната си среща с теб не се яви и е взел доста да се разсейва, щом си му казал, че Мими е предала в полицията ножа и верижката. Затова не храня особен оптимизъм. Но ще видим. Най-добре да дойда у вас към девет часа.

— Ела на вечеря.

— Не мога, но ще гледам да успея колкото се може по-рано, в случай че се обади преди уговорения час. Ще трябва да реагираме много бързо. Къде живееш?

Маколи ми каза адреса си в Скарсдейл и стана.

— Кажй „довиждане“ от мое име на жена си и й благодари... Ах, да — надявам се, че не си ме разбрал погрешно снощи по повод онова, което казах за Харисън Куин. Имах предвид само, че наистина не ми провървя на борсата, като следвах съветите му. Не съм намеквал, че има нещо... нали ме разбираш? Или че не е допринесъл за печалбата на други свои клиенти.

— Разбирам те напълно — рекох аз и повиках Нора. Дватама с Маколи си подадоха ръце, произнесоха учтиви думи на раздяла, той потупа Аста, каза ми да гледам да отида колкото се може по-рано и си тръгна.

— Свърши се с нашия хокей — казах аз. — Освен ако не намериш някой друг да те заведе.

— Изпуснах ли нещо? — попита Нора.

— Не много. — Аз й предадох разговора си с Маколи. — И не ме питай какво е мнението ми за всичко това. Знам, че Уайнънт е луд, но не се държи нито като откачен, нито като убиец. Поведението му е на човек, който играе някаква своя игра, но само господ знае каква е тя.

— Според мен прикрива някого.

— Защо мислиш, че не е той? Тя ме погледна изненадано.

— Защото ти така мислиш.

— Чудесна причина. А кой е този, когото прикрива?

— Още не знам. И моля те, не започвай да ме будалкаш — много съм мислила по този въпрос. Не може да е Маколи, защото го използва, за да прикрие онзи, другия, и...

— И не съм аз, защото иска и мен да използва — добавих аз.

— Точно така, а освен всичко ще се почувствуващ ужасен глупак, ако ми се подиграеш сега, а пък аз позная преди теб кой е убиецът. Не може да са нито Мими, нито Йоргенсен, защото се опита да хвърли върху тях сянката на подозрението. Няма да е и Нънхайм, защото той най-вероятно е бил убит от същия човек и — нещо повече — вече няма за какво да го прикрива. Не е Морели, защото Уайнънт е ревнувал Джулия от него и са имали скандал. — Тя свъси вежди. —

Защо не научиш нещо повече за онзи дебелак Врабеца и за червенокосата?

— А къде оставяш Доръти и Гилбърт?

— Тъкмо се канех да те питам за тях. Смяташ ли, че бащинското му чувство е много силно развито?

— Не.

— Изглежда, просто се опитваш да ме обезсърчиш. Като ги познавам, трудно ми е да допусна, че някой от тях е виновен, но се опитах да не се ръководя от личните си чувства, а да се придържам към логиката. Снощи, преди да заспя, направих списък на всички...

— Най-доброто средство срещу безсъницата е логическата задача. Тя е като...

— Престани да се държиш с мен по този покровителствен начин! Детективската ти дейност до този момент трудно може да се нарече умопомрачителна...

— Не съм искал да те засегна — целунах я аз. — Това нова рокля ли е?

— Аха, сменяш темата! Страхливец!

XXVII

Рано следобед отидох при Гилд и пристъпих към въпроса веднага щом се ръкувахме.

— Не доведох адвоката си, защото прецених, че е за предпочитане да се явя сам.

Той смръщи чело и поклати глава, сякаш ужасно съм го наранил.

— Съвсем не е такава работата — търпеливо изрече той.

— Да, но натам клони. Той въздъхна.

— Не допусках, че и вие като повечето хора ще направите същата грешка — да си помислите, че само защото... Много добре знаете, че сме длъжни да проучим въпроса откъм всичките му аспекти.

— Тази фраза ми звучи познато. Е, какво искате да ви кажа?

— Единственото, което ме интересува, е кой е убил нея... и него.

— Защо не попитате Гилбърт?

— Защо пък именно него? — сви устни Гилд.

— Казал е на сестра си, че знае кой е убиецът, в също така е казал, че го е научил от Уайнънт.

— Искате да кажете, че се е срещнал със стария?

— Тя твърди, че той така й казал. Не съм имал възможността да го разпитам.

Той присви съзливите си очи.

— Какво всъщност става там, мистър Чарлс?

— В семейство Йоргенсен ли? И вие знаете колкото мен по всяка вероятност.

— Не знам нищо и това е самата истина. Изобщо не мога да ги проумея що за хора са. Тази мисис Йоргенсен например каква е?

— Блондинка.

Той кимна мрачно.

— Именно. И аз толкоз знам. Но вие все пак ги познавате от много време и доколкото разбрах от нея, двамата сте...

— Не само с нея — и с дъщеря ѝ, и с Джулия Улф, и с мисис Астор, и с... Жените изобщо не могат да ми устоят.

Той вдигна ръце.

— Не твърдя, че вярвам на всяка нейна дума, и няма за какво да се засягате. Заемате погрешна позиция, ако ми позволите да ви го кажа. Държете се, сякаш мислите, че се опитваме да ви го лепнем на вас, а това не е вярно, абсолютно не е вярно.

— Възможно е, но не сте искрен с мен, откак... Той ме изгледа спокойно с бледите си очи и изрече, без да се нервира:

— Аз съм полицаи и трябва да си върша работата.

— Да, това е така. Казахте ми да намина днес. Какво искате от мен?

— Не ви казах да дойдете, а ви помолих.

— Добре. Какво искате?

— Не, не искам по този начин. Много ви моля. Досега сме разговаряли като мъже и искам да продължим така.

— Вие променихте нещата.

— Не съм на това мнение. Вижте, мистър Чарлс, бихте ли се заклели, или поне да ми дадете честната си дума, че сте били напълно откровен с нас?

Излишно беше да казвам „да“, защото, така или иначе, нямаше да ми повярва.

— Кажете-речи, да.

— Именно кажете-речи — изсумтя той. — Всички ми казват, кажете-речи, истината. На мен обаче ми трябва някой, който да не шикалкави, а да ми каже точно как стоят нещата.

Не можех да не му съчувствам: знаех какво значи да си в неговото положение.

— Може би никой от хората, с които сте разговаряли, не знае как точно стоят нещата.

Той направи кисела физиономия.

— Вярвате ли го? Вижте, мистър Чарлс, разговарял съм с всеки, когото можах да открия. Ако можете да ми намерите още някой, ще поговоря и с него. Мислите ли, че не сме задействували цялата полицейска машина на отдела — работим денонощно, за да го открием къде е.

— Опитайте чрез сина му — предложих аз.

— Сина му, да — съгласи се той. Повика Анди и един мургав кривокрак мъж на име Клайн. — Доведете ми сина на Уайнънт —

онова, откаченото, — искам да поговоря с него. — Те излязоха. — Ето, виждате ли, готов съм да поговоря с всеки.

— Нервите ви са в доста плачевно състояние. Ще докарате ли Йоргенсен от Бостон?

Гилд сви рамене.

— Историята му е твърде правдоподобна. Просто не знам. Искате ли да ми кажете вашето мнение?

— Естествено.

— Днес следобед наистина съм доста изнервен — призна си той. — Снощи не съм мигнал дори. И това ако е живот... Не знам защо не се разкарам оттук. Ако си купиш парче земя, малко телена мрежа за ограда и две двойки сребърни лисици, можеш да... Но както и да е. Когато сте сплашили Йоргенсен тогава — още през 1925, — той изчезнал в Германия, като зарязал жена си на произвола на съдбата — макар че много не се разпростира по този въпрос, — и си сменил името, за да не можете да го откриете. По същите причини се боял да работи по специалността си — нарича себе си техник или нещо такова, — така че кесията му взела да отънява. Казва, че работел каквото му паднело, но доколкото разбрах, главно се е подвизавал като жиголо — знаете какво имам предвид, — без обаче да попада на жени паралии. Някъде през 1927—1928 бил в Милано — това е град в Италия, — когато прочел в парижкото издание на „Хералд“, че Мими, току-що разведена с Уайнънт, е пристигнала в Париж. Той нея познавал лично, тя също не го била виждала, но чувал, че била главозамайваща блондинка, която си пада по мъже и развлечения и няма много разум в главата. Направил си веднага сметката, че заедно с развода не може да не е докопала част от парите на Уайнънт, и както той виждал нещата, колкото и да измъкнел от нея, щяло да е по-малко, отколкото Уайнънт бил измъкнал от него, и щял само да си възвърне собствените пари. Така че намерил криво-ляво средства за един билет до Париж. Дотук как ви се струва?

— Дотук добре.

— И аз така мисля. В Париж не му било много трудно да се запознае с нея — или сам е отишъл при нея, или е намерил някой да го представи, или не знам какво друго, — но важното е, че оттам нататък било лесно. Тя веднага си паднала по него — изгубила и ума, и дума, както той твърди — и докато той се усети, вече го била изпреварила и

искала да се жени за него. Той естествено не я разубедил. При развода била получила цяла сума пари — двеста хиляди долара, можете ли да си представите! — а не месечни алименти, така че при повторна женитба не губела парите и той се намерил внезапно наред чекмедже, тъпкано с мангизи. Той твърди, че женитбата не била законна, защото се венчали в някакви планини между Испания и Франция от испански свещеник на френска земя, но според мен просто се опитва да си отърве кожата от обвинение в двуженство. Лично на мен ми е все тая. Важното в случая е, че докопал парите и бъркал в касата, докато ги свършил. През цялото това време — не забравяйте — тя не подозирала, че той не е Кристиан Йоргенсен, с когото се била запознала в Париж, и за пръв път научила истината, когато го спипахме в Бостон. Това как ви звучи?

— Все още добре, като изключим, както казахте, женитбата, но за това може и да не лъже.

— Ъхъ, пък и какво значение може да има това? Та значи дошла зимата, пачката с пари отгъняла и тъкмо се готвел да ѝ духне под опашката с последните останки от двестата хиляди, когато тя предложила да се върнат в Америка и да се опитат да издоят от Уайнънт още налични. Той решил, че това ще е напълно в реда на нещата, стига да успеят да го направят, тя твърдяла, че можели, така че се качили на парахода и...

— Тук разказът му започва да се пропуква — прекъснах го аз.

— Защо мислите така? Той е нямал намерение да се връща в Бостон, където го чака първата му жена, и мислел да се държи настрана от малкото хора, които го познавали, и най-вече от Уайнънт, а някой освен това му казал, че за присъдите имало давност от седем години, така че изобщо не се е подлагал на никакъв риск. Освен това не възнамерявал да останат тук за дълго.

— Въпреки това тази част от разказа му не ми харесва — настоях аз. — Но както и да е, продължавайте.

— Та значи още на втория ден в Америка, докато все още се опитват да открият къде е Уайнънт, не му провървява: случайно се сблъсква на улицата с една приятелка на първата си жена — въпросната Олга Фен-тън — и тя го познава. Опитва се да я убеди да не казва на жена му и наистина успява да отложи това с няколко дни, като ѝ разправя някакви фантасмагории — ако знаете какво

въображение има този човек! — но само за известно време. Тя отива при своя свещеник и му разказва всичко, пита как трябва да постъпи и той я съветва да каже на първата му жена, така че при следващата си среща с Йоргенсен тя му казва какво е направила, той изхвърчава веднага за Бостон, за да не би жена му да вдигне голям скандал, и ние там го спипваме.

— А посещениято му в заложената къща?

— И за това си има обяснение. Няма пари в себе си, влакът за Бостон тръгнал след броени минути, така че няма време да се прибере вкъщи да вземе пари за билет, а и не изгарял от желание да се сблъска с Мими, преди да е успокоил първата си жена, банките били затворени, така че си заложил часовника. Всичко това се връзва.

— А видяхте ли часовника?

— Не, но мога да проверя. Защо?

— Ами питах се... Как мислите, дали не е бил прикрепен за другия край на верижката, която ви предаде Мими?

Той се изправи в стола си.

— Боже мой! — После присви очи и ме изгледа с подозрение. — Знаете ли нещо по въпроса, или просто...

— Нищо не знам. Само се питам. А за убийствата какво каза? Кой ги е извършил според него?

— Уайнънт. Призна, че по едно време подозирал Мими, но тя го убедила, че е невинна. Твърди, че не знаел с какво тя държи Уайнънт в ръцете си. Но може да се опитва да спаси собствената си кожа. Не храня никакви съмнения, че са имали намерение да използват това, с което го държат, за да го издрусат за някоя по-кръгла сумичка.

— В такъв случай не допускате, че е подхвърлила верижката и ножа?

Тъглите на устата му увиснаха.

— Би могла да ги подхвърли, за да го изнудва после. Какво толкова?

— Всичко това звучи ужасно сложно за прост човек като мен. Разбрахте ли дали Фейс Пеплър е все още в затвора в Охайо?

— Да. Другата седмица го пускат. С това се обяснява диамантеният пръстен. Един негов приятел, който бил на свобода, ѝ го изпратил от негово име. Имали намерение да се оженят и да заживеят честно след неговото излизане или нещо такова. Във всеки случай

пазачът е чел техни писма, в които така пишело. Пеплър отказва да каже на пазача нещо, с което да ни помогне, а самият пазач пък не се сеща какво точно е пишело в писмата. Но и това обяснява донякъде мотива за убийството. Да допуснем, че Уайнънт е ревнувал, че тя носи пръстена на другия и възнамерява да го зареже. Това би... — Той млъкна на средата на изречението, за да отговори на телефона: — Да? Да... Какво?... Ами разбира се! Да, разбира се, само че остави там някой... Добре. — Бутна телефона встрани. — Още нещо във връзка с онова убийство на Западна дваисет и девета улица вчера...

— Стори ми се, че чух името на Уайнънт. Нали знаете как се чува по телефоните...

Той се изчерви и се изкашля.

— Така ви се е чуло. Да, щях да забраня — проверихме заради вас онзи Врабец.

— И какво разбрахте?

— Май не ни влиза в работа. Името му е Джим Брофи. Увъртал се около онази — на Нънхайм — и ви се ядосал, а понеже бил пиян, решил да ѝ се подмаже, като ви напердаши.

— Прекрасна идея. Надявам се, че не сте причинили никакви неприятности на Стъдси.

— Приятел ли ви е? Той е бивш затворник, ако вие известно, и списъкът на присъдите му няма да се помести на един лист.

— Знам. Аз самият го изпратих веднъж в пандиза. — Посегнах да си взема шапката и палтото. — Виждам, че сте зает. Ще си вървя да...

— Не, не! Останете още, ако имате време. Очаквам едно-две неща, които може да ви се сторят интересни, пък може и да ми помогнете с малкия Уайнънт.

Аз пак седнах.

— Може би ще пийнете? — предложи той, като отваряше едно отделение в бюрото си, но тъй като никога не ми е вървяло с качеството на полицейския алкохол, побързах да откажа.

Телефонът пак иззвъня и той го вдигна.

— Да? Да... Добре. Ела при мен.

Този път нищо не можах да чуя. Той се облегна назад в стола и качи краката си на бюрото.

— Вижте, аз говоря съвсем сериозно за отглеждането на сребърни лисици и искам да ви попитам: какво ви е мнението за Калифорния като място за такава ферма?

Тъкмо се питах дали да му разкажа за фермата за отглеждане на лъвове и щрауси в долния край на щата, когато вратата се отвори и един дебел риж полицай вкара в стаята Гилбърт Уайнънт. Едното му око беше напълно затворено от подпухналата плът около него, а лявото му коляно се виждаше през скъсания крачол на панталоните.

XXVIII

— Както виждам, като им наредите да доведат някого, хората ви не си пестят силите — рекох аз.

— Почакайте. Работата не е, както вие си мислите. — Той се обърна към рижия дебелак; — Хайде, Флинт, разкажи как стана това.

Флинт си избърса устата с опакото на ръката.

— Бива си го, шефе, направо е като дива котка. Няма вид на такъв, ама ти казвам — хич не щеше да дойде с нас. А как тича!

— Че си герой, в това не се съмнявам и веднага ще докладвам на шефа да те удостои с медал, но сега не ми ги разправяй тези. Пристъпи направо към същността! — изръмжа Гилд.

— Не съм се изкарвал герой — взе да протестира Флинт. — Само ви рекох...

— Не ме интересува какво си правил — прекъсна го Гилд. — Интересува ме той какво е правил.

— Да, сър, тъкмо щях да ви разкажа. В осем часа сутринта смених Морган и всичко си беше по мед и масло както винаги, жива душа нямаше, дето има един израз, когато някъде към два и десет чувам, че някой пъха ключ в ключалката. — Той всмука навътре устни, за да ни даде възможност да си изясним колко е бил изумен.

— Става дума за апартамента на Джулия Улф — поясни Гилд. — Имах някакво предчувствие.

— И то какво предчувствие! — възкликна Флинт, натежал от възхищение. — Боже мой, какво предчувствие! — Гилд го изгледа зверски и той побърза да продължи: — Да, сър, чух ключа, после вратата се отвори и този тук влезе. — Той се усмихна гордо и обичливо на Гилбърт. — Видя ми се напласен до смърт, но като се хвърлих отгоре му, изчезна като стрела и го настигнах чак на първия етаж, а там — боже мой! — като взе да ми се съпротивлява... трябваше да го фрасна по окото, за да го поуталожа. Няма вид на яко момче, ама ако знаете...

— Какво прави в апартамента? — прекъсна го Гилд.

— Нищо не можа да направи! — гордо заяви Флинт. — Аз...

— Искаш да кажеш, че си се нахвърлил отгоре му, без да изчакаш да видиш какво е намислил? — Вратът на Гилд се наля с кръв, а лицето му пламна като косата на Флинт.

— Реших, че най-добре ще е да не рискувам.

Гилд впери в мен побеснял, невярващ поглед. Постарах се да запазя лицето си безизразно. Той рече сподавено:

— Достатъчно, Флинт. Чакай ме отвън.

Рижият беше озадачен.

— Да, сър — бавно произнесе той. — Ето ключа. — Той постави някакъв ключ на бюрото на Гилд и тръгна към вратата. Там обърна глава към нас: — Претендира да е син на Клайд Уайнънт. — И се изсмя весело.

— Така ли? — попита Гилд, който още не бе овладял напълно гласа си.

— Ъхъ. Ама съм го виждал някъде преди. Ако питате мен, той е от бандата на Големия Малък Доулан. Мисля, че се навърташе около...

— Вън! — изръмжа Гилд и Флинт изчезна. Гилд застана: — Не, този кретен ще ме свърши! Бандата на Големия Малък Доулан! — Той поклати обезнадеждено глава и се обърна към Гилбърт: — Е, синко?

— Знам, че не биваше — рече Гилбърт.

— Добре започваш — любезно го похвали Гилд. Лицето му беше започнало да възвръща нормалния си цвят. — Всички грешим. Хайде сега, седни и да видим как ще те измъкнем от тази каша. Искаш ли да ти сложим нещо на окото?

— Не, благодаря, нищо ми няма. — Гилбърт дръпна един стол малко по-близо до Гилд и седна.

— Онзи дръвник да не те е ударил колкото да се намира на работа?

— Не, не. Грешката си беше изцяло моя. Аз... наистина се съпротивлявах.

— Е, какво да се прави — рече Гилд. — Никой не обича да го арестуват. Кажи сега каква е работата.

Гилбърт ме погледна с единственото си здраво око.

— Лейтенант Гилд изцяло те държи в ръцете си и може да направи живота ти ад — уверих го аз. — Ще си облекчиш съдбата, ако му облекчиш работата.

Гилд кимна тържествено.

— Така си е. — Той се настани удобно в стола си и попита с дружески тон: — Откъде взе ключа?

— Баща ми ми го изпрати в писмо — извади той бял плик от джоба си и го подаде на Гилд. Аз минах зад гърба на полицаия и погледнах през рамото му плика. Адресът беше написан на машина: „За мистър Гилбърт Уайнънт, Кортландските апартаменти“. Нямаше марка.

— Кога го получи? — попитах аз.

— Намерих го снощи на рецепцията, като се прибрах към десет часа. Не попитах портиера кога се е получило, но предполагам, че като излязохме заедно с вас, не е било там — иначе щяха да ми го дадат.

Вътре в плика имаше два листа, изписани на машина по познатия ми вече несръчен начин. Двамата с Гилд зачетохме:

„Скъпи Гилбърт.

Не съм ти се обаждал през всичките тези години само понеже майка ти настояваше за това, и ако сега нарушавам мълчанието си с молба да ми помогнеш, правя го само защото голямата нужда ме кара да наруша желанието на майка ти. Освен това ти си вече мъж и можеш сам да решиш дали ще продължим да се държим като непознати, или ще действваме според кръвната си връзка. Мисля, вече ти е известно, че съм попаднал в неприятна ситуация във връзка с така нареченото: убийство на Джулия Улф, и вярвам, че си запазил към мен достатъчно добри чувства поне да се надяваш на моята непричастност в тази работа, какъвто е впрочем случаят. Обръщам се сега към теб за помощ — да докажем моята невинност веднъж и завинаги както на полицията, така и на света — и съм уверен, че ако не мога да разчитам на твоята обич към мен, бих могъл все пак да се опаням на естественото ти желание да направиш всичко в рамките на възможностите си да опазиш от позор името, което е не само на твоя баща, но и твое и на сестра ти. Обръщам се

към теб също така, защото, макар да имам адвокат, който е способен, вярва в моята невинност и прави всичко възможно да я докаже, макар да се надявам да ангажирам и помощта на мистър Ник Чарлс, не бих могъл да помоля никой от тях двамата да се нагърби с едно практически незаконно действие, а и не познавам друг освен теб, на когото да смея да се доверя. Искам от теб следното: да отидеш утре в апартамента на Джулия Улф, на Източна петдесет и четвърта улица номер 411, ключа за който прилагам към това писмо, и да намериш между страниците на една книга, озаглавена «Надутост», едно изявление или документ, което трябва да прочетеш и незабавно да унищожеш. Трябва обезателно да го унищожеш така, че от него да не остане и следа, а като го прочетеш, ще разбереш защо настоявам за това и защо възлагам тази задача именно на теб. Ако нещо се случи и ни принуди да променим нашия план, ще ти се обади по телефона късно тази вечер. Ако нещо ми попречи, ще ти позвъня утре вечер. Да ми кажеш дали си изпълнил указанията ми и да си уговорим среща. Напълно съм уверен, че ще си дадеш сметка за огромната отговорност на задачата, с която те натоварвам, и се надявам тази моя увереност да бъде оправдана.

Твой любещ баща“

Под „Твой любещ баща“ бе изписан с мастило разлатият подпис на Уайнънт.

Гилд изчакваше да чуе мнението ми. Аз чаках да чуя неговото. След малко той попита Гилбърт:

— А обади ли се?

— Не, сър.

— Откъде знаеш? — намесих се аз. — Нали си казал на телефонистката да не ви свързва с никого?

— Аз... да, казах й. Страхувах се, че ще разберете кой се обажда, но ако беше позвънил, щеше да каже на телефонистката какво да ми предаде, а той не го е сторил.

— Значи не си се срещал с него?

— Не.

— И не ти е казал кой е убил Джулия Улф?

— Не.

— Лъгал ли си Доръти? Той наведе глава и кимна.

— Аз... такава... струва ми се, че всъщност ревнувах. — Той вдигна очи към мен — лицето му беше зачервено. — Виждате ли, Доръти винаги ме имаше за нещо като герой и се допитваше до мен за всичко и... нали разбирате... идваше при мен, ако нещо ѝ трябваше, и винаги правеше каквото ѝ кажех, а като започна да се среща с вас, много се промени. Взе да гледа на вас по този начин и да ви уважава повече... това е напълно естествено, аз нищо не казвам... искам да кажа, че би била глупава, ако не ви уважава повече, но аз... изглежда, съм ревнувал и ми е станало неприятно... не че ми е станало неприятно, защото и аз много ви уважавам, а и дума не може да става за сравнение... но ми се прииска пак да ѝ направя впечатление с нещо... да се изфукам — сигурно така бихте казали... и като получих писмото, се направих, че съм се срещал с татко и че ми е казал кой е убиецът, за да си помисли, че знам някои неща, които дори вие не знаете.

Той млъкна задъхан и си избърса лицето с носната кърпа. Пак изчаках Гилд да започне пръв и след малко той рече:

— Е, ако питаш мен, кой знае какво зло не си сторил, синко, освен ако не криеш от нас нещо друго, което би трябвало да знаем.

Момчето поклати глава.

— Не, сър, нищо не крия от вас.

— Знаеш ли нещо за верижката и ножа, които майка ти ни предаде?

— Не, за пръв път научих за тях, след като ви ги даде.

— Как е тя? — попитах аз.

— А, нищо ѝ няма, макар да каза, че днес ще си остане на легло.

— Какво ѝ има? — присви Гилд очи.

— Истерия — обясних аз. — Скараха се снощи с дъщерята и бушоните ѝ не издържаха.

— За какво се скараха?

— Един господ знае — женски разправии.

— Хъм — рече Гилд и се почеса по брадичката.

— Беше ли прав Флинт, като каза, че не си имал възможност да потърсиш документа, за който пише баща ти? — попитах аз.

— Да. Нямах време дори да затворя вратата — той веднага се нахвърли отгоре ми.

— Страхотни детективи работят за мен — изръмжа Гилд. — А не ти ли извика „Бау!“, като се нахвърли отгоре ти? Нищо, аз просто така... Е, синко, мога да направя две неща, а кое — зависи само от теб самия. Мога или да те задържа, или да те пусна, ако ми обещаеш, че ще ме известиш веднага щом баща ти ти се обади и ще ми предадеш какво е казал и къде иска да се срещнете.

Заговорих, преди Гилбърт да има време да се обади:

— Не можете да искате от него такова нещо, Гилд. Баща му е в края на краищата.

— Не мога, казвате? — изръмжа полицаят и ме изгледа ядно. — А това не е ли за доброто на баща му, ако е невинен?

Аз нищо не казах. Лицето на Гилд бавно се проясни.

— Добре тогава, синко, ще те пусна, така да се каже, условно. Ако баща ти или някой друг те помоли да направиш нещо, обещаваши ли да кажеш, че не можеш, защото си ми дал честната си дума, че няма да правиш нищо?

— Това ми звучи приемливо — обадох се аз.

— Да, сър, давам ви честната си дума — каза Гилбърт.

— О'кей тогава. Бягай — махна Гилд широко с ръка.

— Много ви благодаря, сър — стана момчето. После се обърна към мен. — Ще се...

— Чакай ме отвън, ако не бързаш.

— Ще ви чакам. Довиждане, лейтенант Гилд, и много ви благодаря.

И той излезе. Гилд грабна слушалката и нареди веднага да намерят книгата „Надутост“ и онова, което е в нея, и да му ги донесат. След като свърши тази работа, склучи ръце зад главата си и се залюля назад в стола си.

— Е?

— Вече не знам какво да мисля — отвърнах аз.

— Слушайте, нали не допускате вече, че Уайнънт а невинен?

— Какво значение има моето мнение? И без това разполагате е достатъчно улики — стига само онова, което Мими ви е предала.

— Има голямо значение — увери ме той. — Какво ли не бих дал да чуя какво мислите и защо.

— Жена ми е на мнение, че той се опитва да прикрие някого.

— Така ли. Хм. Никога не съм подценявал женската интуиция и ако ми позволите да кажа, мисис Чарлс е изключително интелигентна жена. И кого прикрива според нея?

— Последния път, като я видях, още не беше решила, Той въздъхна.

— Е, може би ще научим нещо от документа, за който е изпратил момчето.

Ала документът на нищо не ни научи: хората на Гилд не го откриха, не откриха също така и никаква „Надутост“ в стаята на убитата.

XXIX

Гилд пак вкара рижия Флинт в кабинета си и го подложи на обстойна обработка. Рижият се поти, но продължи да твърди, че Гилбърт не е имал възможност да пипне нищо от апартамента и изобщо, докато Флинт бил на пост, нищо не било пипнато там. Не си спомни да е виждал книга, озаглавена „Надутост“ но той и не беше човек, който би запомнил заглавие на книга. Опита се да ни бъде полезен и направи куп идиотски предложения, докато накрая Гилд не издържа и го изхвърли.

— Малкият сигурно ме чака отвън — рекох аз — и ако мислите, че още един разговор с него ще допринесе нещо...

— А вие мислите ли?

— Не.

— Тогава какво? Само че, дявол да го вземе, някой е задигнал книгата и аз ще му...

— Защо? — попитах аз.

— Какво защо?

— Защо мислите, че изобщо е била в апартамента? Гилд се почеса по брадичката.

— Какво искате да кажете?

— Той не се срещна с Маколи в „Плаза“ в деня на убийството, не се беше самоубил в Алънтаун, твърди, че е получил хиляда долара от Джулия Улф, когато ние мислехме, че е получил пет хиляди, настоява, че били само приятели, когато ние мислим, че са били любовници, и изобщо прекалено много ни разочарова, за да му имам някакво доверие.

— Така си е — съгласи се Гилд. — Бих го разбрал, ако се появеше или избягаше някъде. Но не мога да проумея защо се навърта наоколо и като че преценява нещата.

— Държите ли лабораторията му под наблюдение?

— Държим я под око. Защо?

— Не знам — признах си аз. — Само че той досега ни подхвърли доста неща, които не дадоха никакъв резултат, та си рекох дали да не насочим вниманието си там, накъдето не ни е насочвал. Лабораторията е място, към което не ни е насочвал.

— Хъм! — рече Гилд.

— Оставям ви с тази интелигентна мисъл — взех да си слагам аз шапката и палтото. — Ако ми потрѣбвате късно през нощта, къде да ви намеря?

Той ми даде телефонния си номер, ние се ръкувахме и аз излязох. Гилбърт Уайнънт ме чакаше в коридора И двамата не обелихме нито дума, докато не се качихме в таксито. Тогава той рече:

— Лейтенантът нали мисли, че говоря истината?

— Разбира се. Защо, не е ли така?

— Така е, разбира се, но хората не винаги вярват. Нали няма да кажете на мама нищо за тази история?

— Не. Освен ако ти не поискаш.

— Благодаря ви. Как мислите — дали в Западните щати няма по-добри възможности за един млад човек?

Представих си го на работа във фермата на Гилд за отглеждане на лисици, докато отговарях:

— В момента не. Мислиш да се запътиш на запад ли?

— Не знам. Искам да направя нещо. — И той взе да играе нервно с връзката си. След тези думи не си проговорихме известно време. После той пак наруши мълчанието. — Искам да ви задам още един необикновен въпрос: какво ви е мнението за мен? — Държеше на отговора повече от Алис Куин.

— Нищо ти няма — отвърнах аз — и всичко ти има. Той се извърна и се загледа през прозореца.

— Толкова съм отвратително млад.

Пак помълчахме. Той се закашля и от ъгълчето на устата му потече тънка струйка кръв.

— Онзи тип май те е повредил нещо — обадох се аз. Той кимна засрамено с глава и допря кърпичката до устата си.

— Не съм много силен.

Като спряхме пред „Кортланд“, не ми позволи да му помогна да слезе от таксито, настоя, че сам можел да се оправи, но аз все пак се качих с него до горе, защото се страхувах да не би да не спомене нищо

за състоянието си. Позвъних на вратата, преди той да успее да извади ключа си, Мими ни отвори и се облеци, като видя насиненото му око.

— Пострадал е — обясних аз. — Сложи го да си легне и повикай лекар.

— Какво се е случило?

— Уайнънт го изпратил да се забърка в една история.

— Каква история?

— Остави това сега. Дай да го оправим.

— Но Клайд беше тук — рече тя. — Затова ти се обадох.

— Какво!

— Ами да, беше — закима тя енергично с глава. — И ме попита за Гил. Преди час и нещо. Тръгна си най-много преди десет минути.

— Добре, дай да го сложим да си легне. Гилбърт взе да твърди упорито, че нямам нужда от помощ, затова го оставих в спалнята му с Мими и отидох да се обадя.

— Някой звъня ли? — попитах аз, щом Нора се обади.

— Да, сър. Господата Маколи и Гилд заръчаха да им позвъните, както и госпожите Йоргенсен и Куин. Само деца не са се обаждали.

— Кога се обади Гилд?

— Преди пет минути. Ще имаш ли нещо против да вечеряш сам? Лари ме покани да отида с него на новото шоу на Осгуд Пъркинс.

— Върви. Ще се видим след това. Обадох се на Хърбърт Маколи.

— Срещата се отлага — осведоми ме той. — Нашият приятел се обади и е замислил нещо, дявол знае какво. Слушай, Чарлс, отивам в полицията. Повече не мога.

— Изглежда, че наистина няма какво друго да се направи. Аз самият тъкмо мислех да се обадя на един полицай. Намирам се у Мими. Бил е тук преди няколко минути. Изпуснал съм го за една бройка.

— Какво е правил там?

— Ще се опитам да науча.

— Сериозно ли каза, че ще се обадиш в полицията?

— Разбира се.

— Тогава обади се, а аз ще дойда при теб.

— Добре. Ще се видим значи. Обадох се и на Гилд.

— Една малка новиничка постъпи при нас, след като си тръгнахте. На сигурно място ли сте? Мога ли да ви я съобщя по

телефона?

— Намирам се у мисис Йоргенсен. Трябваше да докарам малкия. Онзи ваш риж дявол го е наранил някъде вътрешно и сега кърви.

— Ще го убия това говедо! — изръмжа Гилд. — Значи по-добре да не казвам нищо по телефона.

— И аз имам една новина. Уайнънт е бил тук за около час днес следобед според думите на мисис Йоргенсен и си е тръгнал само десетина минути преди моето идване.

Минутка мълчание, след което той изрече:

— Задръжте всичко така. Пристигам веднага. Докато търсех телефона на Куин в указателя, в хола влезе Мими.

— Смяташ ли, че е пострадал сериозно? — попита тя.

— Не знам, но трябва веднага да извикаш лекар. — И аз побутнах телефона към нея. Щом свърши с него, казах: — Съобщих в полицията, че Уайнънт е бил тук.

Тя кимна.

— И аз затова ти се обадох — да те питам дали да им съобщя.

— Обадох се и на Маколи. И той идва тук.

— Той нищо не може да направи! — възмутено започна тя. — Клайд ми ги даде по своя собствена воля и те са си мои!

— Кое си е твое?

— Ценните книжа и парите.

— Какви книжа? Какви пари?

Тя се приближи до масата и издърпа чекмеджето.

— Ето, виж.

Вътре имаше три пакета с акции, завързани с дебели ластици. А напреки им лежеше розов чек, който да бъде изплатен от „Парк Авеню Тръст Къмпани“ на Мими Йоргенсен — на сума десет хиляди долара. Подписът беше на Клайд Уайнънт, датата — трети януари 1933 г.

— Издаден е за след пет дни — рекох аз. — Що за глупости са това?

— Каза, че нямал толкова пари в сметката си и може би не ще е в състояние да внесе през следващите ден-два.

— Да знаеш, че голям шум ще се вдигне за това — предупредих я аз. — Надявам се, че си се подготвила за неприятностите.

— Не виждам защо — запротестира Мими, — Не виждам защо мъжът ми — бившият ми мъж — да не може да осигури мен и децата

си, ако пожелае.

— Не на мен тия номера. Какво си му продала?

— Да съм му продала?

— Какво си обещала да направиш през следващите няколко дни — в противен случай той ще се погрижи чекът да не е валиден.

Тя направи нетърпелива гримаса.

— Наистина, Ник, понякога си мисля, че не си нормален с твоите вечни глупави подозрения.

— Уча се за ненормален. Още най-много три урока, и ще се дипломирам. Спомни си обаче какво те предупредих вчера — че по всяка вероятност ще свършиш в...

— Престани! — изкрещя тя и ми запуши с ръка устата. — Какво си заповтарял едно и също? Знаеш, че изпитвам ужас от това и... — Гласът ѝ стана мек и уж гальовен. — Знаеш какво изтърпях през последните дни, Ник. Не можеш ли да проявиш малко доброта?

— Ти от мен не се бой, а от полицията. — Отидох до телефона и се обадох на Алис Куин. — Тук е Ник. Нора ми каза, че си...

— Да. Да си виждал Харисън?

— Откак го оставих при теб, повече не съм го виждал.

Тогава, ако го срещнеш, не му споменавай нищо за това, което ти наговорих снощи, много те моля. Аз всъщност не го мисля, честна дума!

— Аз не съм си и помислил обратното — уверих л аз. — Но и без това не бих му казал нищо. Как е той днес?

— Отиде си.

— Какво?

— Отиде си. Напусна ме.

— И друг път го е правил. Ще се върне.

— Знам, но този път ме е страх. Не е отишъл в кантората си. Надявам се просто да се е запил някъде и... този път ме е страх. Ник, смяташ ли, че той наистина е влюбен в онова момиче?

— Изглежда, той така мисли.

— Казвал ли ти е, че е влюбен в нея?

— И да ми е казал, това нищо не значи.

— Мислиш ли, че има някакъв смисъл да поговоря с нея?

— Не.

— Защо? Според теб тя влюбена ли е в него?

— Не.

— Ама какво ти е? — раздразни се Алис.

— Нищо. Не се обаждам от нас.

— Какво? А, искаш да кажеш, че си някъде, откъдето не можеш да говориш?

— Точно така.

— Да не си... да не си в нейната къща?

— Да.

— А тя там ли е?

— Не.

— Да не е с него?

— Не знам. Не мисля.

— Би ли ми се обадил, когато вече ще можеш да говориш? Или по-добре ела направо у нас.

— Дадено — обещах аз и затворих.

Мими ме гледаше с весела искрица в погледа.

— Да не би някой да взема на сериозно любовната история на оная хлапачка? — Като не отговорих, тя се засмя и попита: — Дори все така ли е изпаднала в беда благородна девица?

— Предполагам.

— И ще продължи така, докато има кой да ѝ вярва. И не друг, а ти да се хванеш на номерата ѝ — ти, който не искаш да повярваш, че... например, че аз казвам истината.

— Виж, това е оригинална мисъл — започнах аз, но преди да успея да продължа, на вратата се позвъни.

Мими отвори на лекаря — възрастен попрегърбен шишко, който се клатеше като патка — и го заведе в стаята на Гилбърт. Аз отворих пак чекмеджето на масата и разгледах акциите — всичките бяха от солидни компании, на номинална стойност за около шейсет хиляди долара, както прецених, и е около една четвърт или една трета повече, ако се продаяха. Звънна се, аз затворих чекмеджето и отидох да отворя на Маколи. Изглеждаше уморен. Седна, без да си свали палтото, и веднага заговори:

— Чакам да чуя най-страшното. Какво е намислил сега?

— Знам само, че е дал на Мими цял куп акции и един чек.

— Знам — отвърна той, бръкна в джоба си и ми подаде едно писмо.

„Скъпи Хърбърт.

Днес предавам на Мими Йоргенсен изброените по-долу ценни книжа и чек за десет хиляди долара с дата трети януари. Моля те да се погрижиш на тази дата сметката ми там да е достатъчно голяма, за да покрие чека. Бих ти препоръчал да продадеш още една част от акциите ми, но ти сам прецени. Оказа се, че не мога да прекарам повече време в Ню Йорк, и вероятно няма да съм в състояние да дойда пак през следващите няколко месеца, но от време на време ще ти: се обаждам с писма. Съжалявам, че няма да мога да остана, за да се видя довечера с теб и с Чарлс.

Твой
Клайд Милър Уайнънт“

Под разлатия му подпис следваше списък на акциите.

— По какъв начин го получи? — попитах аз.

— По куриер. Как смяташ, за какво ѝ плаща?

— Опитах се да разбера — поклатих аз глава. — Тя твърди, че осигурявал нея и децата.

— Много е вероятно — също колкото е вероятно да говори истината.

— Искях да те попитам за тези акции — мислех, че всичките му ценни книжа са у теб.

— И аз така мислех, но тези не съм ги виждал и не знаех, че ги има. — Той опря лакти на коленете си и захлупи лице в шепи. — Ако наредим едно до Друго всички неща, които не са ми известни, ще стигнем до...

XXX

Влезе Мими, придружена от лекаря.

— О, здравейте — обърна се тя малко сковано към Маколи и се ръкува с него. — Това е доктор Грант, мистър Маколи, мистър Чарлс.

— Как е болният? — попитах аз.

Доктор Грант се изкашля и рече, че според него на Гилбърт му нямало нищо сериозно, всичко било от последствията от нанесения побой, лек кръвоизлив, разбира се, трябвало да си почива. Изкашля се отново, каза, че му било много приятно да се запознае с нас, и Мими го изпрати до вратата.

— Какво е станало с момчето? — попита Маколи.

— Уайнънт го изпратил за зелен хайвер в апартамента на Джулия и там се натъкнал на по-суров полицай.

Мими се върна от антрето.

— Каза ли ви мистър Чарлс за ценните книжа и чека?

— Имам писмо от мистър Уайнънт, в което ме уведомява за това.

— Тогава няма да имам никакви...

— Проблеми? Поне аз не виждам защо. Тя се поотпусна и погледът ѝ се смекчи.

— И аз не виждам защо, но той — посочи ме тя с пръст — обича да ме плаши.

Маколи се усмихна вежливо.

— Мога ли да ви попитам дали мистър Уайнънт е споменал нещо за намеренията си?

— Спомена, че щял да напусне града, но аз не го слушах много внимателно. Не си спомням да ми е казал кога си тръгва или къде заминава.

Аз изгрухтах, за да демонстрирам скептицизма си. Маколи се престори, че ѝ вярва.

— А каза ли нещо за Джулия Улф, което да можете да повторите пред мен, или за затрудненията си, или какво да е във връзка с убийствата? — продължи да пита той.

Тя настойчиво заклати глава.

— Нито дума, която да мога да повтора или да на повтора — просто не каза нищо. Попитах го, но нали знаете колко е трудно да изкопчи човек нещо от него, когато не желае сам да говори. Само изръмжа, и толкоз.

Аз зададох въпроса, който Маколи от учтивост се въздържа да й зададе:

— Тогава за какво говорихте?

— За нищо особено — за нас самите, за децата и най вече за Гил. Много искаше да се срещне с него и го чака близо час да се върне. Пита и за Дори, но явно не се интересуваше много от нея.

— А спомена ли, че е писал на Гилбърт?

— Нито дума. Ако искате, мога да повтора целия ни разговор. Нямах представа, че ще дойде, не ми се обади дори отдолу. Просто на вратата се звънна, аз отворих и го видях, застанал на прага. Стори ми се поостарял и още по-кльощав. Казах нещо от рода на „Я, Клайд!“, той ме попита дали съм сама, казах „да“ и той влезе. После...

Звънна се и тя отиде да отвори.

— Как ти се струва? — попита ме Маколи.

— Когато започна да вярвам на Мими, надявам се да проявя достатъчно разум с нищо да не се издам.

Тя се върна с Гилд и Анди. Гилд ми кимна и се ръкува с Маколи, после се обърна към Мими и рече:

— Е, госпожо, ще трябва да ви помоля да ми разкажете...

Маколи го прекъсна:

— Разрешете ми първо аз да ви кажа нещо, лейтенанте. Моят разказ предхожда разказа на мисис Йоргенсен и...

Гилд махна с голямата си ръка към адвоката.

— Давайте тогава. — И седна на ръба на дивана. Маколи му разказа същото, което каза и на мен.

Когато спомена, че вече ми е предал случката същата сутрин, Гилд ми хвърли един огорчен поглед, но след това не ми обърна вече никакво внимание. Не прекъсна нито веднъж Маколи, който разказа всичко много ясно и сбито. Мими на два пъти понечи да каже нещо, но всеки път си затваряше устата и се заслушваше. Когато Маколи свърши, той подаде на Гилд писмото относно акциите и чека.

— Получих го тази сутрин по куриер.

Гилд го прочете внимателно, после се обърна към Мими:

— А сега е ваш ред, мисис Йоргенсен.

Тя му каза същото, което и на нас, за посещението на Уайнънт, като добавяше подробности в отговор на търпеливите му въпроси, но в общи линии се придържаше към разказа си — че бил отказал да говори за убийството на Джулия Улф или нещо във връзка с него, че като й дал акциите и чека, искал просто да осигури нея и децата, и макар да споменал, че напуска града, не казал къде отива и кога тръгва. Явно не й мигаше окото от това, че никой не й вярваше. Завърши усмихната с думите:

— Много е сладък в редица отношения, но е напълно откачен.

— Искате да кажете, че е клинично луд, нали? — попита Гилд.

— А не просто откачен?

— Да.

— Защо така мислите?

— О, човек трябва да е живял с него, за да знае колко е луд — небрежно подхвърли тя.

Гилд обаче не беше удовлетворен.

— Как беше облечен?

— Кафяв костюм, кафяво палто и шапка, струва ми се, кафяви обувки и бяла риза, сива връзка с червени или кафеникави шарки.

Гилд кимна по посока на Анди.

— Кажете им.

Анди излезе. Гилд се почеса по брадичката и се намръщи замислено. Ние не сваляхме от него очи. Като спря да се чеше, погледна към Мими и Маколи, но не и към мен, и попита:

— Да познавате човек с инициали Д. У. К.? Маколи бавно поклати глава от ляво на дясно. Мими попита:

— Не, защо? Гилд ме погледна.

— Е?

— Не са ми познати.

— Защо? — повтори Мими.

— Опитайте се да си спомните — настоя Гилд. — Най-вероятно е имал работа с Уайнънт.

— Преди колко време? — попита Маколи.

— Трудно е да ви отговоря сега. Може би преди няколко месеца, а може и години. Трябва да е бил доста едър, с едри кокали, голямо

шкембе и може би куц.

Маколи пак поклати глава.

— Не си спомням такъв човек.

— Нито пък аз — обади се и Мими. — Но изгарям от любопитство. Кажете ни за какво се отнася всичко това.

— Разбира се, че ще ви кажа — извади Гилд една пура от джоба на жилетката си, погледна я и я върна пак на мястото ѝ. — Под пода на лабораторията на Уайнънт има погребан такъв човек.

— Аха — казах аз.

Мими вдигна и двете си ръце към устата си, но не каза нищо. Очите ѝ станаха кръгли и като стъклени. Маколи се намръщи и попита:

— Сигурен ли сте? Гилд въздъхна.

— Знаете, че това не е нещо, което да гадаем — уморено отвърна той.

Лицето на Маколи пламна и той се усмихна виновно.

— Извинете ме за глупавия въпрос. А как така го открихте?

— Ами мистър Чарлс все ми намекуваше, че е редно да обърнем по-голямо внимание на лабораторията, и като преценихме, че той е човек, който по всяка вероятност знае много повече от онова, което говори, изпратих мои хора тази заран да проверят какво има там. И преди я бяхме претърсвали, без да намерим нищо, но този път им казах да търсят основно, защото мистър Чарлс е казал, че е редно да ѝ обърнем повече внимание. И мистър Чарлс излезе прав. — Той ме изгледа с хладно недружелюбие. — Постепенно се натъкнали на едно ъгълче в циментения под, което им се сторило по-ново от останалата настилка, разбили цимента и открили тленните останки на мистър Д. У. К. Как ви се струва това?

— Според мен Чарлс е направил много сполучлива догадка — обади се Маколи и се обърна към мен: — Как се...

Гилд го прекъсна:

— Не биваше да го казвате. Като го наричате догадка, не отдавате дължимото на мистър Чарлс за проявената интелигентност.

Маколи се озадачи от тона на Гилд и ме погледна въпросително.

— Наказан съм в ъгъла, задето не предадох на лейтенанта тазсутрешния ни разговор — обясних му аз.

— И това покрай другото — потвърди Гилд. Мими се засмя и побърза да се усмихне виновно на Гилд, щом той я изгледа

неодобрително.

— Как е бил убит мистър Д. У. К.?

Гилд се поколеба, сякаш не знаеше дали да отговори, после сви едрите си рамене.

— Не знам нито как, нито кога — все още. Не съм видял останките, или по-точно каквото е останало от тях, а като тръгвах насам, медицинският ни експерт още не беше приключил.

— Каквото е останало от тях ли, казахте? — повтори Маколи.

— Тъхъ. Бил е нарязан на парчета и заровен в негасена вар или нещо такова, така че, доколкото разбрах, от плътта не е останало много, но затова пък дрехите му са били поставени до него, свити на вързоп, и от тях се е запазило достатъчно, за да научим нещо. Имало е и част от бастун с гумен връх. Затова си помислихме, че може да е бил куц и... — Той млъкна, защото в стаята влезе Анди. — Е?

Анди поклати мрачно глава.

— Никой не го е видял нито да влиза, нито да излиза. Нали имаше един виц за някакъв, дето бил толкова кльощав, че трябвало да застане два пъти на едно и също място, за да хвърли сянка...

Аз се засмях — не на вица — и казах:

— Уайнънт не е чак толкова кльощав, но все пак достатъчно тънък — например колкото хартията на онзи чек или на писмата, които получавате.

— Това пък какво значи? — пламна Гилд и очите му станаха сърдити и подозрителни.

— Той е мъртъв. От много време е мъртъв, освен на хартия. Ловя се на бас, ако искате, че в онзи гроб сте открили неговите кости заедно с дрехите на куция дебелак.

— Сигурен ли си, Чарлс? — наведе се към мен Маколи.

— Какво се опитвате да ни пробутате? — изрепчи ми се Гилд.

— Пак ви казвам, че се ловя на бас. Кой ще си направи целия този труд с един труп, а след това ще остави недокоснати дрехите — онова, от което човек може най-лесно да се отърве?

— Но те не са недокоснати. Били са...

— Е да, разбира се. Иначе няма да изглежда правдоподобно. Редно е да се унищожат частично и да се остави от тях точно толкова, колкото да ви подсказват нещо определено. Хващам се на бас, че инициалите са се виждали от пръв поглед.

— Не знам — рече Гилд вече не така разпалено. — Били са върху катарамата на колана.

Аз се засмях. Мими възкликна ядосано:

— Но това е пълен абсурд, Ник! Как може това да е Клайд? Много добре знаеш, че той беше тук днес следобед. Знаеш, че...

— Шшт! Много е глупаво да продължаваш да му играеш по свирката. Уайнънт е мъртъв, децата ти са вероятните му наследници, а това значи повече пари, отколкото има тук в чекмеджето. Защо ти е част от пляката, като можеш да я докопаш цялата?

— Не знам какво говориш — прошепна тя. Беше страшно преbledняла.

— Чарлс мисли, че Уайнънт не е идвал тук днес следобед и че сте получили чека и акциите от някой друг, а може и да сте ги откраднали. Така ли е? — попита ме Маколи.

— Горе-долу.

— Но това е абсурд! — продължи да настоява Мими.

— Бъди разумна, Мими — сгълчах я аз. — Представи си, че Уайнънт е бил убит преди три месеца, а трупът му е бил предрешен като чужд. За него се знае, че е изчезнал нанякъде и е оставил на Маколи генерално пълномощно. Това значи, че имуществото му е завинаги собственост на Маколи или поне докато го ограби достатъчно, защото не можеш дори...

Маколи скочи на крака.

— Не знам какво се опитваш да кажеш, Чарлс, но ще...

— Спокойно — рече Гилд. — Нека си каже думата.

— Той е убил и Уайнънт, и Джулия Улф, и Нънхайм — уверих аз Мими. — Какво искаш? Да си следващата? Би трябвало да си дадеш сметка, дявол да те вземе, че щом като си му се притекла на помощ с твърдението, че си видяла Уайнънт жив — защото това е слабото му звено, тъй като е единственият, който претендира да го е видял от октомври насам, — той няма да посмее да рискува да промениш изявлението си, още повече, че няма нищо по-лесно от това да те пречука със същия пищов и да стовари вината върху Уайнънт.

И за какво правиш всичко това? Заради онези жалки акции в чекмеджето, една нищожна част от онова, което ще прибереш в джоба си чрез децата, щом докажем, че Уайнънт е мъртъв.

— Ах ти, подлец такъв! — обърна се Мими към Маколи.

Гилд зяпна насреща ѝ — това го изненада повече от всичко, казано дотук. Маколи понечи да мръдне, но аз не изчаках да видя какви са намеренията му и го фраснах по ченето с левия си юмрук. Ударът беше безупречен — стовари се здравата и събори Маколи, — но усетих парещ бодеж в лявата си страна и разбрах, че съм отворил раната от куршума.

— Какво чакате още? — изревах на Гилд. — Да ви го увия в целофан ли?

XXXI

Наближаваше три часът през нощта, когато си отключих вратата на нашия апартамент в „Норманди“. В хола заварих Нора, Доръти и Лари Кроули. Нора и Лари играеха табла, а Доръти четеше вестник.

— Наистина ли Маколи ги е убил? — веднага попита Нора.

— Да. Пише ли нещо в сутрешните вестници за Уайнънт?

— Не, само за ареста на Маколи — отвърна Доръти. — Защо?

— Маколи е убил и него.

Нора рече „Наистина ли?“, Лари — „Да пукна!“, а Доръти заплака. Нора погледна изненадано към момичето.

— Искам да се прибера при мама — хълцаше Доръти.

— С удоволствие ще ви закарам, ако... — започна Лари.

Доръти каза, че наистина иска да се прибере у дома. Нора се посуети около нея, но не я разубеждаваше да не си ходи. Лари, който се опитваше да няма прекалено неохотен вид, взе да си търси шапката и палтото.

Двамата с Доръти излязоха. Нора затвори след тях и се облегна на вратата.

— Ако обичате, да ми обясните всичко, мистър Хараламбидис.

Но аз поклатих глава. Тя седна до мен на дивана.

— Хайде, започвай. И ако изтървеш една-единствена думичка, ще те...

— Преди да съм в състояние да отворя уста, трябва да пийна нещо.

Тя изруга и ми донесе една чаша.

— Той призна ли си?

— Да не е луд? Трябва да признае, че е извършил предумишлено убийство, а убийствата са прекалено много и поне две от тях са предназначени. Така че прокурорът едва ли ще му повярва, че е виновен само в съучастие, и на него му остава единствено да се бори докрай.

— Но нали той ги е убил?

— Естествено.

Тя ми взе чашата от устата.

— Престани да усукваш и разказвай подред.

— По всичко личи, че двамата с Джулия от доста време са доили Уайнънт. Маколи изгубил доста пари на борсата, научил за миналото ѝ — както ни намекна Морели — и двамата се съюзили да мамят стария. Сега полицията сравнява данните от счетоводните тефтери на Маколи и Уайнънт и няма да е никак трудно да се проследи преминаването на плячката от единия към другия.

— В такъв случай не знаеш с положителност, че е ограбвал Уайнънт?

— Разбира се, че знам. Друга вероятност не съществува. Сигурно Уайнънт е заминавал нанякъде на трети октомври, защото наистина е изтеглил от сметката си в банката пет хилядарки в брой, но не е затворил лабораторията си и не е освободил апартамента си. Това е било направено от Маколи няколко дни по-късно. Маколи е убил Уайнънт в дома си в Скарсдейл през нощта срещу четвърти октомври. Знаем това със сигурност, защото на четвърти сутринта, когато готвачката на Маколи дошла на работа, той я посрещнал на вратата с някакво набързо скалъпено недоволство от работата ѝ плюс заплатата за две седмици и я уволнил на място, без да я пусне вътре да види разни трупове или кървави петна.

— Как разбрахте това? Не пропускай никакви подробности!

— По редовния начин. След като го пипнахме, първата ни работа беше да отидем в кантората и в апартамента му и да започнем да задаваме въпроси от типа на: „Къде бяхте през нощта на шести юни 1894 година?“ Сегашната му готвачка каза, че постъпила на работа на осми октомври, и това беше следата, по която го тръгнахме. Освен това намерихме една маса с много слаби следи от кръв — надяваме се, човешка, — която не е била добре измита. Момчетата от лабораторията взеха стърготини и ще видят дали ще могат да ги наикиснат във вода и да ги изследват. (Кръвта се оказа говежда.)

— Значи не сте сигурни, че...

— Престани с това! Разбира се, че сме сигурни! Само така пасва всичко! Уайнънт подразбрал, че Джулия и Маколи го мамят, и освен това си помислил — не знам доколко е имал основания, — че са се забъркали и в интимна връзка, а като знаем колко е бил ревнив... Така

че отишъл в апартамента му да му представи доказателствата, които е изровил, и Маколи, като видял, че го чака затвор, го убил. И да не вземеш да кажеш, че не сме сигурни в това! Друг начин няма. Та значи той се озовава с труп в ръцете, а от труп човек най-трудно се отървава. Мога ли да млъкна за миг, за да си отпия от уискито?

— Само една глътка. Това обаче е само хипотеза, нали?

— Както щеш го наречи. За мен е достатъчно убедително.

— Да, но доколкото ми е известно, човек се смята за невинен, докато не се докаже обратното, и ако съществува и сянка на съмнение...

— Това е работа на съдебните заседатели, а не на детективите. Детективът пипва онзи, когото смята за виновен, пъхва го в пандиза, разгласява навсякъде, че го смята за виновен, дава снимката му на вестниците, прокурорът построява възможно най-добрата теория върху представените от теб сведения, а ти междувременно се опитваш да изровиш допълнителни доказателства отгук-оттам, да намериш хора, които ще го разпознаят от снимката в пресата, а също така и хора, които ще го обявят за невинен, ако не си го арестувал. Те идват при теб, разприказват се и докато се усетиш, вече си го насадил на електрическия стол. (Два дни по-късно се яви една жена от Бруклин, която разпознала в Маколи Джордж Фоули, който през последните три месеца наел от нея един апартамент.)

— Да, ама всичко това е толкова афиф...

— Когато убийствата се извършват по законите на математиката, трябва да ги разкриваш по същите математически закони. Но повечето не са така изпипани и нашият случай е точно такъв. Не искам да се опълчвам срещу твоите понятия за правилно и неправилно, но когато твърдя, че е разрязал трупа на парчета, за да го пренесе в града в чантата си, аз ти изтъквам само най-вероятното. Това е станало на шести октомври или малко по-късно, защото чак тогава е уволнил двамата техници на Уайнънт, които са работели в лабораторията — Прентис и Макнотън, — и е закрил самата лаборатория. След това заровил Уайнънт под настилка заедно с дрехите на някакъв дебел мъж, бастун и колаи с инициалите Д. У. К., и то така, че да не пострадат прекалено много от негасената вар или каквото е използвал, за да разяде плътта на убития и главно лицето му, и циментирал отново пода. Като имаш предвид полицейските методи и

гласността, която ще се даде на случая, шансът да се яви някой и да ни каже откъде е купил дрехите на дебелия, бастуна и цимента е твърде голям. (По-късно открихме откъде е купил цимента — от един продавач на въглища и строителни материали в покрайнините на града, но с останалите вещи нямахме късмет.)

— Надявам се да сполучите — рече тя без особена надежда в гласа.

— Та значи, дотук добре. След като подновява договора за наемане на лабораторията, но я държи празна — уж в очакване на Уайнънт, — той се подсигурява—в границите на разумното, разбира се, — че никой няма да открие гроба, но ако бъде открит по някаква случайност, то дебелият мистър Д. У. К. — дотогава костите на Уайнънт ще са се оголили и ще бъде невъзможно да се установи по скелета дали трупът е бил дебел или мършав — ще се окаже убит от Уайнънт, с което се обяснява и изчезването му. Като се погрижва и за това, Маколи фалшифицира генералното пълномощно и с помощта на Джулия се залавя за работа — започва да прехвърля постепенно парите на Клайд на свое и на нейно име. Това също е моя теория. Джулия не одобрява убийството и е уплашена, така че той започва да се страхува да не би тя да поддаде. Затова я кара да скъса с Морели, използвайки ревността на Уайнънт като предлог. Бои се тя да не се довери на стария си приятел в момент на слабост, а колкото повече приближава моментът още по-близкият ѝ приятел Фейс Пеплър да излезе от затвора, толкова повече се притеснява Маколи. Той е в безопасност, докато Фейс е в дранголника, защото тя едва ли ще пише черно на бяло нещо опасно в писмата си, които минават през ръцете на пазача, но при това положение... Започва да умува, но тогава на главата му се стоварват прекалено много неприятности. Пристигат Мими и децата ѝ и започват да търсят Уайнънт, появявам се и аз, влизам във връзка с тях и той е убеден, че им помагам. Решава да не рискува повече с Джулия и да я премахне. Дотук харесва ли ти?

— Да, но...

— По-нататък става по-зле — успокоих я аз. — По пътя си насам, за да обядва с нас в деня на убийството, той се обажда от един автомат в кантората си, като си преправя гласа да прилича на гласа на Уайнънт, и назначава онази среща в „Плаза“ с цел да потвърди присъствието на Клайд в Ню Йорк. Като си тръгва оттук, отива право в

„Плаза“ и започва да разпитва там хората дали са виждали Уайнънт, за да звучи версията му по-правдоподобно, и поради същата причина се обажда пак в кантората си да пита дали Уайнънт е звънял отново. След това телефонира на Джулия, която му казва, че очаква Мими и че Мими не ѝ вярва, че тя не знае къде е Уайнънт, и гласът ѝ по всяка вероятност е звучал доста изплашено. Той решава да изпревари Мими, отива там преди нея и убива Джулия. Като стрелец никак не го бива. Виждал съм го как стреля по време на войната. Най-вероятно не е улучил от първия път — това ще е изстрелът в телефона, — а и с другите четири куршума не успява да я убие на място, но сигурно решава, че е мъртва, пък и от всяко положение трябва да се измъкне преди идването на Мими, така че подхвърля верижката на Уайнънт, която носи със себе си точно за такъв случай — а фактът, че я държи у себе си цели три месеца, говори, че от самото начало е възнамерявал да я убие, — и тича веднага към кантората на инженер Хърман, където се възползува от предоставения златен случай да си нагласи алиби. Двете неща, които не очаква, а и не е можел да предвиди, са, че Нънхайм, който се навърта около апартамента на момичето с цел да се срещне с него, го вижда на излизане оттам, а може да е чул и изстрелите, и че Мими — с цел изнудване — прибира верижката, за да издрусва по-късно бившия си съпруг. Затова именно му се налага да отиде до Филадельфия и да изпрати оттам телеграма за мен и писмо до себе си, а по-късно пише и на леля Алис: защото, ако Мими си помисли, че Уайнънт се опитва да хвърли върху нея някакво съмнение, тя може да побеснее и да предаде в полицията уликата срещу него. Желанието ѝ да навреди на Йоргенсен за малко не проваля плана му. Впрочем Маколи е знаел, че Йоргенсен е Роузуотър. Веднага след убийството на Уайнънт пуска по следите на Мими и семейството ѝ в Европа частни детективи (тъй като са заинтересовани от наследството и това ги прави опасни), които установяват що за птица е Йоргенсен. Открихме докладите им в архива на Маколи. Преструвал се е естествено, че набавя тези сведения от името на Уайнънт като негов адвокат. След това започва да се тревожи заради мен, защото не съм убеден във вината на Уайнънт и...

— А ти защо не си убеден?

— Ами защо му е да пише писма, с които настройва срещу себе си Мими — единствения човек, който му помага, като крие уликата

срещу него? Затова, като предаде верижката в полицията, бях убеден, че е била подхвърлена, само че прекалено силно вярвах, че Мими е извършила подхвърлянето. Морели също го кара да се тревожи, защото не му се иска подозрението да падне върху някой, който, оправдавайки себе си, може да го отправи в нежелателна насока. Мими как да е — като се оправдае, тя ще насочи следата отново към Уайнънт, — но всички останали са крайно нежелателни. Най-сигурният начин никой да не заподозре, че Уайнънт е мъртъв, е, като се хвърли върху него подозрението, че е извършил убийството, а щом Маколи не е убил Уайнънт, тогава за какво му е да убива някой друг? Най-очевидното нещо в цялата нагласена история и ключът към нея е смъртта на Уайнънт.

— Искаш да кажеш, че от самото начало си се досетил, че е убит? — попита Нора и ме загледа строго.

— Не, мила, макар че би трябвало да се срамувам от себе си, задето не прозрях очевидното, но щом чух, че под пода на лабораторията са открили труп, нямаше да повярвам дори ако лекарите бяха заявили, че е женски, и щях да твърдя до дупка, че е на Уайнънт. Нямаше друг начин. Така всичко пасваше.

— Сигурно си ужасно уморен и затова говориш така.

— После започва да се притеснява и заради Нънхайм. След като насочва полицията по следите на Морели само колкото да покаже, че и той е полезен с нещо, Нънхайм отива при Маколи. Това пак е предположение, обич моя. Обади ми се някакъв човек, който се нарече Албърт Норман, и разговорът ни свърши със странен звук от другата страна на жицата. Според мен Нънхайм е отишъл при Маколи и му е поискал пари, за да мълчи, а когато адвокатът се е опитал да го метне, Нънхайм е заплашил, че сега ще му покаже, и ми се е обадил, за да си направим среща и да види дали ще купя сведенията му. Тогава Маколи е грабнал слушалката и му е дал нещо — може би само обещание, — а когато двамата с Гилд отидохме да си поговорим с Нънхайм, той ни се изплъзна и се е обадил на Маколи — вероятно е поискал някаква голяма сума и е обещал да изчезне от града, далеч от нас, ченгетата, дето си пъхаме носа навсякъде. Знаем със сигурност, че се е обаждал същия следобед — телефонистката на Маколи си спомни, че е звънял някой си мистър Албърт Норман и че Маколи е излязъл веднага след разговора си с него, така че да не вземеш да ми зададеш пак някакъв

гаден въпрос във връзка с тази моя... тъ... реконструкция на случая. Маколи не е такъв глупак, че да има доверие на Нънхайм дори след като му плати исканото, затова го подмамва на онова място, вероятно предварително подбрано, и го напълва с куршуми — край на единия проблем.

— Възможно е — рече Нора.

— Ще трябва често да използват тази дума в настоящия случай. Писмото до Гилбърт е написано единствено с цел да се покаже, че Уайнънт е имал ключ от апартамента на момичето, а изпращането на Гилбърт там е единственият сигурен начин да го напъха в ръцете на полицията, която ще изстиска от него сведенията за писмото и ключа. Най-сетне и Мими предава верижката и ножа, ала изникват и нови основания за тревоги. Тя убеждава Гилд, че е редно да подозира и мен. Допускам, че като дойде тук тази сутрин и ми наприказва врели-некипели, намерението на Маколи е било да ме подмами в Скарсдейл и да ме пречука, като по този начин съм щял да стана номер три в списъка на Уайнънтовите жертви. Може да е променил решението си, а може и да ме е сметнал за прекалено подозрителен, щом като се съгласявам да отида у тях без полицаи. Но във всеки случай лъжата на Гилбърт, че се е срещнал с Уайнънт, му подсказва нова идея. Ако може да намери някой, който да каже, че е видял Уайнънт и да не се отметне от твърдението си... За тази част от историята знаем със сигурност.

— Слава богу.

— Днес следобед отива при Мими, като се качва два етажа над нея и после слиза по стълбите, за да не си спомнят момчетата, които карат асансьорите, че са го закарали при нея, и ѝ прави предложение. Казва ѝ, че и дума не може да става за това, че Уайнънт не е виновен, но полицията едва ли ще го хване. А междувременно той, Маколи, държи в ръцете си цялото му имущество. Би могъл да рискува и да си присвои една част, но може да направи и така, че и тя да се възползува от благата — стига да дели с него. Дава ѝ акциите и чека, но при условие, че тя каже, че ги е получила от Уайнънт, и ако изпрати на него, Маколи, бележката, която също носи със себе си, все едно, че е от Уайнънт, Уверява я, че Уайнънт, понеже се крие, няма да се появи и да отрече, че е правил такъв подарък, и че освен нея и децата няма други претенденти за имуществото на Уайнънт и никой няма да оспорва подареното. Мими не проявява голям ум, щом види възможност да

спечели нещо, така че се съгласява, и той получава онова, което иска — човек, видял Уайнънт жив. Предупреждава я, че всеки ще си помисли, че Уайнънт ѝ плаща за някаква услуга, но ако отрича до дупка, никой нищо не може да докаже.

— Значи думите му тази заран, че е получил указания от Уайнънт да ѝ даде каквото поиска, са били просто подготовка за това?

— Възможно е, а възможно е също така просто да е налучквал пътя към тази си идея. Сега доволна ли си от уликите ни срещу него?

— Донякъде. От една страна, са достатъчно, от друга, не са много категорични.

— Стигат, за да го изпратим категорично на електрическия стол, а това е най-важното. Така се изясняват всички аспекти и аз не виждам друга теория, която би сторила това. Няма да е зле, разбира се, ако открием пистолета и пишещата машина, на която е писал писмата на Уайнънт, но той явно ги държи някъде, за да ги използва, щом му потрябват. (Намерихме ги в брук-линския апартамент, който беше наел под името Джордж Фоули.)

— Да бъде по твоему, но аз винаги съм смятала, че детективите чакат да разкрият и най-малката подробност и чак тогава...

— И тогава се чудят защо заподозреният е имал време да отиде до най-отдалечената страна, с която нямаме спогодба за екстрадиция.

Тя се засмя.

— Добре, добре. Все още ли настояваш да си тръгнем утре за Сан Франциско?

— Освен ако ти не си се разбързала. Я да поостанем още. Покрай всички тези вълнения занемарихме пиенето.

— Аз нямам нищо против. Как смяташ — какво ще стане сега с Мими, Доръти и Гилбърт?

— Нищо ново. Ще продължат да си бъдат Мими, Доръти и Гилбърт, както и ние ще си бъдем ние, а Куиновци — Куиновци. Убийството не прекратява ничий живот с изключение на живота на убития и понякога на убиеца.

— Сигурно е така — отвърна Нора, — но това ми звучи ужасно незадоволително.

ОПЪРЛЕНОТО ЛИЦЕ

— Чакахме ги да си дойдат вчера — завърши разказа си Алфред Банброк. — Когато и на сутринта ги нямаше, жена ми позвъни на мисис Уолдън. Тя й каза, че изобщо не са ходили у тях... дори не са ги очаквали на гости.

— В такъв случай — обобщих аз — може да се приеме, че дъщерите ви са напуснали дома по собствено желание и отсъствуват също по собствено желание, нали така?

Банброк кимна мрачно. Уморените мускули на месестото му лице висяха отпуснато.

— Така изглежда — съгласи се той. — Затова именно не се обърнах за помощ към полицията, а към вашата агенция.

— Друг път изчезвали ли са?

— Не. Ако четете вестници и списания, сигурно имате впечатлението, че младото поколение е склонно към разпуснат живот. Дъщерите ми се ползуваха с пълна свобода на действие — излизаха и се прибираха, когато намерят за добре. Но макар да не бяхме в течение на онова, което вършат, винаги знаехме поне приблизително къде се намират.

— Да се сещате за някакви причини, поради които могат да изчезнат така внезапно?

Той поклати уморената си глава.

— Да сте се карали наскоро? — настоях упорито.

— Н... — започна Банброк, но се поправи: — Впрочем да — макар че не му отдадох значение и нямаше да си спомня, ако не ме бяхте подсетили. В четвъртък вечерта — точно преди да заминат.

— И поводът беше?...

— Пари естествено. Това бе единствената тема, по която не постигахме съгласие. Всеки месец им отпускам прилични суми за джобни пари, бих казал, дори повече от прилични. Пък и не се придържам строго към тях. Но почти няма месец, в който да не ги превишат. А в четвъртък вечерта ми поискаха далеч повече, отколкото

е редно да изхарчат две млади момичета. Отказах да изпълня молбата им, макар че в крайна сметка им дадох — но не колкото искаха. Всъщност не се скарахме в истинския смисъл на думата, но помежду ни липсваше — така да се каже — разбирателство.

— След това спречкване ли обявиха, че заминават за уикенда при мисис Уолдън в Монтерей?

— Май че беше така, не съм много сигурен. Доколкото си спомням, научих за това едва па сутринта, но нищо чудно да са казали на жена ми от вечерта.

— И не можете да се сетите за никаква причина, която да ги е принудила да избягат от къщи?

— Не мога. Не мисля, че спорът ни около парите, който между другото съвсем не беше изключение, има някаква връзка с въпроса.

— А майка им на какво мнение е?

— Майка им отдавна почина — поправи ме той. — Жена ми е тяхна мащеха. Тя е само с две години по-възрастна от голямата ми дъщеря Майра и е в същото недоумение, както и аз.

— Дъщерите ви разбираха ли се с жена ви?

— Да, да! Дори отлично! При разногласия в семейството обикновено се оказвах изправен срещу тях трите.

— И казвате, че са потеглили в петък следобед?

— По пладне, само няколко минути след дванайсет часа.

— От колата, разбира се, все още няма никаква следа, нали?

— Да.

— Каква марка?

— „Локоomobil“, каросерията беше специална поръчка. Черен.

— Знаете ли регистрационния номер и номера на двигателя?

— Мисля, че да.

Той се извърна към просторното писалище, което заемаше една четвърт от стената на кабинета му, порови из едно от чекмеджетата и ми прочете през рамо номерата. Аз ги записах на гърба на някакъв плик.

— Ще се обадя в полицията да го включат в техния списък на откраднатите автомобили — казах му аз. — По този начин няма да е необходимо да намесваме имената на дъщерите ви. А полицията може да го открие по-бързо от нас. Това ще ни помогне да попаднем на следите им.

— Добре — съгласи се той. — Стига да се избегне излишната гласност. Както ви казах в самото начало, не ми се иска вестниците да се занимават с нас повече от неизбежното. Освен ако не се окаже, разбира се, че с момичетата се е случило нещо лошо.

Кимнах в знак на съгласие и станах.

— Бих искал да поговоря с жена ви. Вкъщи ли си е сега?

— Мисля, че да. Ще ѝ се обадя да я известя за вашето посещение.

Разговора си с мисис Банброк проведох в огромен замък от дялан варовик, кацнал на върха на един хълм в Сий Клиф, с изглед към океана и залива. Тя се оказа високо мургаво момиче на не повече от двайсет и две години, склонно към напълняване. Не можа да ми каже нищо, което съпругът ѝ да не бе споменал, но затова пък ми даде далеч повече подробности. Получих описанията и на двете момичета:

Майра — двайсетгодишна, висока метър и седемдесет тежи седемдесет килограма, спортна натура, о припрени, почти мъжки маниери, късо подстригана кестенява коса, кафяви очи, квадратно лице с голяма брадичка и къс нос, белег над лявото ухо, скрит от косата; обича ездата и други спортове на открито. Когато напуснала къщата, била облечена със синьозелена вълнена рокля, малка синя шапка, късо палтенце от тюленова кожа и черни обувки.

Рут — осемнайсетгодишна, висока метър и шейсет, тежи петдесет килограма, кафяви очи, късо подстригана кестенява коса, дребно овално лице, тиха, кротка, склонна да се уповава на повластната си сестра. Последния път била облечена с тютюнево палто, поръбено с кафява кожа, сива копринена рокля и широкопола кафява шапка.

Успях да получа и по една тяхна фотография, както и допълнителна снимка на Майра пред локомотива. Разполагах също и със списък на вещите, които бяха взели със себе си — вещи, каквито човек обикновено носи, когато отива на гости за уикенда. Но найценното за мен бе списъкът на техните приятели и роднини, доколкото мисис Банброк ги познаваше.

— Бяха ли споменали за поканата на мисис Уолдън преди спречкването с мистър Банброк? — попитах, след като прибрах списъците на сигурно място.

— Струва ми се, не — замислено отвърна мисис Банброк. — Но изобщо не ги свързах. Всъщност това не беше истинско спречкване. Не си говориха остро.

— Видяхте ли ги, когато тръгнаха?

— О, да! Тръгнаха в петък някъде към дванайсет и половина на обяд. Целунаха ме както винаги и мога да ви уверя, че в държането им нямаше нищо необичайно.

— Никаква представа ли нямате къде може да са отишли?

— Никаква.

— Поне някакво предположение...

— Не. Сред имената и адресите, които ви дадох, има техни приятели и роднини от други градове. Може да са при някой от тях. Смятате ли, че трябва?...

— Аз ще се погрижа за това — обещах. — Можете ли да ми посочите най-вероятните места, където биха отишли?

Тя дори не се опита.

— Не — рече категорично. — Не мога.

След този разговор се върнах в агенцията и задвижих апарата й: наредих на нашите детективи в разните филиали на „Континентал“ да проверят по списъка живущите в другите градове, включих липсващия локомотив сред търсените от полицията леки коли, дадох на фотографа да извади повече екземпляри от снимките на момичетата.

След това тръгнах да говоря лично с хората от списъка на мисис Банброк. Първа беше някоя си Констанс Дели. Живееше в голям блок на Поуст Стрийт. Отвори ми камериерка. Мис Дели била извън града. Не можела да ми каже къде е, нито кога ще се върне.

Оттам се запътих за Ван Нес Авеню и открих търсения от мен Уейн Ферис в огромно хале за продажба на автомобили. Млад мъж със зализана коса, чиито крайно изискани маниери и дрехи прикриваха изцяло липсата на онова, което би могъл да притежава — като например ум. Изгарял от желание да ми услужи, но нищо не знаел. Доста време му трябваше, за да ми съобщи това. Приятно момче.

Още един неуспех: „Мисис Скот е в Хонолулу.“

Следващия си обект открих в кантора за продажба на недвижимо имущество на Монтгомъри Стрийт — поредния зализан, моден, добре сресан младеж с приятни обноски и изискано облекло. Казваше се Реймънд Елуд. Бих си помислил, че роднинската му връзка с Ферис не

е по-далечна от първи братовчед, ако не знаех, че светът — особено танцуващият, забавляващ се свят — е претъпкан с такива като тях. И от него нищо не научих.

Очаквах ме още няколко разочарования: „Извън града“, „На пазар“, „Не знам къде може да го намерите“.

Преди да приключа работата за деня, открих още една приятелка на момичетата. Казваше се мисис Стюарт Корел. Живееше на Президио Терас, недалеч от Банброкови. Дребна жена, или по-скоро момиче, горе-долу на възрастта на мисис Банброк. Малка пухкава блондинка с огромни очи, чийто особен син оттенък винаги им придава честно изражение, независимо какво се крие зад тях.

— Повече от две седмици не съм виждала нито Рут, нито Майра — отговори тя на въпроса ми.

— А когато ги видяхте, споменаха ли, че имат намерение да заминат нанякъде?

— Не.

Очите ѝ бяха широко отворени, искрени. Горната ѝ устна леко потръпна.

— И нямате представа къде може да са?

— Не.

Пръстите ѝ навиха дантелената кърпичка на малко смачкано топче.

— Не сте ли се чували оттогава?

— Не.

Преди да отговори на този въпрос, си облиза устните.

— Бихте ли ми дали имената и адресите на хората, които ги познават — доколкото ви е известно?

— Защо?... Има ли някаква?...

— Има вероятност някой от тях да ги е виждал след вас — поясних. — Или дори от петък насам.

Тя ми изброи десетина имена, но без особено желание. Те вече фигурираха в списъка ми. На два пъти се поколеба, сякаш щеше да произнесе някое име въпреки волята си. Очите ѝ все така не се откъсваха от моите — широко отворени и искрени. Пръстите ѝ бяха оставили кърпичката на мира и сега човъркала плата на полата.

Не си направих труда да се преструвам, че ѝ вярвам. Но пък, от друга страна, не бях стъпил на достатъчно твърда почва, за да я

подложка на по-обстоен разпит. На тръгване ѝ обещах нещо, което при добро желание би могла да изтълкува като заплаха.

— Много ви благодаря — рекох. — Знам колко е трудно човек да помни подробности. Ако се натъкна на нещо, което би освежило паметта ви, пак ще ви потърся.

— Как?... Да, разбира се.

Тръгнах си, но малко преди да свия зад ъгъла, обърнах глава и погледнах къщата. На втория етаж едно от пердетата на прозорците веднага падна на мястото си. Светлината на уличната лампа не беше достатъчно силна, за да съм сигурен, че зърнах руса глава.

Часовникът ми показваше девет и половина — бе твърде късно, за да продължа посещенията си у приятели на двете сестри. Прибрах се у дома, написах отчета си за деня и си легнах, като мислех повече за мисис Корел, отколкото за изчезналите момичета.

Имах чувството, че тя си заслужава да я проуча по-подробно.

Когато на другата сутрин влязох в кабинета си, вече ме чакаха няколко телеграми. Нищо ценно. Проверката на имената и адресите в другите градове не беше дала никакви резултати. Издирването в Монтерей бе доказало почти със сигурност — а това е, кажи-речи, максимумът, който се постига в нашия бизнес, — че момичетата не са били там наскоро и че локомобилът също не е бил забелязан наблизо.

Когато излязох навън, за да закуся, преди да се заловя наново с разследването, изоставено предишната вечер, следобедните издания на вестниците вече бяха по будките. Купих един и го разгънах зад грейпфрута си.

Закуската ми преседна.

СЪПРУГА НА БАНКЕР СЕ САМОУБИВА

Рано тази сутрин камериерката на мисис Стюарт Корел, съпруга на вицепрезидента на „Голдън Гейт Тръст Къмпани“, намерила подарката си мъртва в дома ѝ на Президио Тeras. На пода до леглото се търкаляло шише, което — както се предполага — е съдържало отрова.

Съпругът на покойната не могъл да посочи никакви причини за самоубийството. Той заявил, че не била нито

потисната, нито...

Пред дома на Корелови трябваше дълго време да се разправам с оставените на пост полицаи, преди да ме пуснат при банкера. Той се оказа висок, слаб, не повече от трийсет и пет годишен мъж, с жълтеникаво нервно лице и неспокойни сини очи.

— Извинете, че ви безпокоя в такъв момент — започнах аз, след като най-сетне бях удостоен с честа да ме допуснат до него. — Ще гледам да не ви отнема много време. Аз съм служител на детективската агенция „Континентал“. Опитвам се да издирия Рут и Майра Банброк, които изчезнаха преди няколко дена. Мисля, че ги познавате.

— Да — съгласи се той безразлично. — Познавам ги.

— А знаехте ли, че са изчезнали?

— Не. — Очите му се отместиха от стола върху килима. — Откъде накъде?

— Виждали ли сте ги наскоро? — настоях аз, като се направих, че не чувам.

— Да, миналата седмица — в сряда, ако не се лъка. Тъкмо си тръгвах — бяха застанали на прага и разговаряха с жена ми, — когато се върнах от работа.

— Жена ви не е ли споменавала пред вас, че са изчезнали?

— Не. Наистина, нищо не мога да ви кажа за госпожиците Банброк. А сега, ако ме извините...

— Само минутка още — заупорствувах аз. — Не бих ви безпокоил, ако не се налагаше. Снощи идвах тук да задам някои въпроси на мисис Корел. Тя ми се стори притеснена. Останах с впечатлението, че някои от отговорите на жена ви бяха... въ... неточни. Искам...

Той скочи от стола си. Лицето, което завря в моето, бе аленочервено.

— Значи вие! — изрева. — На вас да благодаря за...

— Хайде, хайде, мистър Корел — опитах се да го успокоя. — Излишно е да...

Но той вече се беше самонавил.

— Вие сте докарали жена ми до самоубийство! — взе да ме обвинява. — Убили сте я с долните си разпити... с дебелашките си

заплахи... с вашите...

Боже, какви глупости! Съжалих това младо момче, чиято жена бе отнела живота си. Пък и работа ме чакаше. Затова спрях да се церемоня.

— Няма да споря с вас, Корел. Дойдох снощи да видя дали жена ви знае нещо за момичетата. Тя не ми каза истината. По-късно се самоубила. Искам да науча причината. Бъдете искрен с мен и аз ще направя каквото мога, за да попреча на вестниците и обществеността да свържат нейната смърт с изчезването на двете сестри.

— Да свържат смъртта ѝ с тяхното изчезване! — изуми се той. — Та това е нелепо!

— Възможно е, но връзката съществува — държах аз на своето. Мъчно ми беше за него, но трябваше да си гледам работата. — Съществува, и туйто. И ако ми кажете каква е, може би ще успеем да я запазим в тайна. Но аз, така или иначе, ще я науча. Затова или ще ми кажете, или ще започна открито да разследвам.

За миг ми се стори, че ще се нахвърли отгоре ми. Разбихах го много добре. Тялото му се напрегна, но веднага след това се отпусна и той рухна в стола си. Избягваше да ме гледа в очите.

— Нямам какво да ви кажа — изломоти. — Когато камериерката влязла тази сутрин да я събуди, тя била мъртва. Не е оставила бележка, не разбирам защо, нищо не...

— Снощи видяхте ли я?

— Не. Не се прибрах за вечеря. Върнах се късно и отидох направо в стаята си, защото не исках да я безпокоя. Вчера сутринта я видях за последен път.

— Как ви се стори — беше ли разтревожена или неспокойна?

— Не.

— Според вас защо го е направила?

— Божичко, човече, откъде да знам! И така го премислях, и иначе, обаче не знам и не знам!

— Да е нещо, свързано със здравето ѝ?

— Изглеждаше ми съвсем добре. Не е боледувала, ни ю се е оплаквала от нещо.

— Да сте се карали напоследък?

— Ние никога не сме се карали — нито веднъж, откак сме женени, вече година и половина.

— Парични притеснения?

Той само поклати глава, без да проговори и без да откъсне очи от пода.

— Други някакви неприятности? Пак поклати глава.

— Прегледахте ли нещата й — документи, писма?

— Да. Нищо не открих. — Вдигна глава и ме погледна. — Единственото — изрече много бавно — бе купчината пепел в камината на нейната стая, сякаш е горила хартия или писма.

Друго Корел не можа да ми съобщи, или по-скоро нищо съществено не измъкнах от него.

Момичето пред кантората на Алфред Банброк, намираща се в небостъргача „Шорман“, ме осведоми, че той е на заседание. Помолих я да му съобщи моето име. Банброк излезе и ме вкара в кабинета си. Умореното му лице сякаш ми задаваше хиляди въпроси.

Не го накарах да чака дълго отговорите. Не беше дете. Не му поднесох по заобиколен начин лошите новини.

— Нещата взеха неприятен обрат — започнах, щом затворих след себе си вратата. — Изглежда, ще се наложи да се обърнем за помощ към полицията и вестниците. Мисис Корел, приятелка на дъщерите ви, ме излъга снощи, когато отидох да я разпитам. След като съм си тръгнал, тя се е самоубила.

— Ирма Корел? Самоубила се?

— Познавахте ли я?

— Да! Много добре! Тя е... беше близка приятелка на жена ми и дъщерите ми. Самоубила се?

— Да. Отрова. Снощи. Какво общо може да има между нея и изчезването на дъщерите ви?

— Какво ли? — повтори той. — Не знам. Трябва ли да има нещо общо?

— Според мен трябва. Снощи ми каза, че не ги била виждала от две седмици. А мъжът й току-що спомена, че когато се върнал от банката в сряда следобед, ги сварил трите да разговарят. Докато я разпитвах, беше много нервна. Малко след това се самоубила. Така че едва ли можем да се съмняваме във връзката между самоубийството й и изчезването на вашите дъщери.

— А това означава, че...

— Това означава, че момичетата може и да са в пълна безопасност, но не бива да разчитаме на това.

— Смятате, че им се е случило нещо лошо ли?

— Нищо не смятам — отговорих неопределено, — освен че не можем да рискуваме нищо, след като изчезването им е свързано пряко със смърт.

Банброк се свърза по телефона с адвокат си — розовобузесто, беловласо старче на име Норуол, за което се говореше, че знае за финансите повече от всички моргановци, но представа си нямаше с какво се занимава полицията — и му определи среща в Съдебната палата.

Тримата прекарахме там час и половина, задвижихме полицейската машина и съобщихме на пресата онова, което преценихме, че трябва да знаят. Тоест обстоятелни сведения за двете момичета, техни снимки и тям подобни, но нищо, което да свърже имената им с мисис Корел. На полицията, разбира се, казахме всичко и по този въпрос.

След като Алфред Банброк и адвокатът му си тръгнаха, аз се върнах в полицейската стая, за да предъвчем наново всичко с Пат Реди — ченгето, на което възложиха разследването.

Пат беше най-младият член на полицейското братство — едър, рус ирландец, който по някакъв свой, мързелив начин си падаше по екстравагантното.

Преди две години, като новоназначено ченге, той обикаляше всяка вечер улиците на хълмистия си участък. Веднъж тъкмо записвал номера на неправилно паркиран пред пожарен кран автомобил, отнякъде изскочила собственичката и му вдигнала скандал. Това била Алтия Уолак — единствената и доста разглезена щерка на собственика на компанията „Уолак Кафе“, — слабо, безразсъдно момиче с пламенни очи. Изглежда, доста нещо е наговорила на Пат, защото той я подбрал със себе си, закарал я в участъка и я заключил в ареста.

Старият Уолак — поне така се говори — се появил на другата сутрин с пяна на уста и с половината адвокати на Сан Франциско. Пат обаче не оттеглил обвинението си и Алтия била глобена. Баща ѝ само дето не фраснал Пат след това в коридора и това било, кажи-речи, единственото, което не сторил. Пат му се ухилил със сънливата си усмивка и му рекъл провлачено:

— Я да ме оставите на мира, че иначе ще спра да ви пия кафето.

Тази му реплика попадна в повечето вестници из страната, че дори и в едно представление на Бродуей.

Историята обаче не свършва тук. Три дни по-късно двамата с Алтия отидоха в Аламеда^[1] и се ожениха. Дори и аз участвах — случих се на ферибота и те ме замъкнаха със себе си да видя как ставала газта работа.

Старият Уолак незабавно лиши дъщеря си от наследствените ѝ права, но никой не се разтревожи особено. Пат продължи да си обикаля участъка, но нали вече се беше набил на очи, скоро и началството забеляза качествата му и така той попадна в детективското бюро на Съдебната палата.

Преди да умре, старият се смили и остави на Алтия милионите си. Пат взе половин ден отпуска, за да присъствува на погребението, и още същата вечер се върна на работа, та дори залови сума ти гангстери. И продължи да си работи. Не знам жена му какво си прави парите, но Пат дори не мина на по-свестни пури, макар че би трябвало. Вярно, сега живееше в имението на Уолак и понякога в дъждовно време го докарваха в Съдебната палата в лимузина с униформен шофьор, но иначе у него не настъпиха изменения.

Та това беше едрият рус ирландец, който седеше насреща ми от другата страна на бюрото в стаята на полицаите и ме опушваше с някаква гадост във вид на пура.

Извади пуроподобнага смрад от устата си и заговори през дима:

— Тази Корел, за която допускаш, че е свързана с Банброковите момичета, е била нападната и ограбена преди месец-два. Задигнали са ѝ осемстотин долара. Ти знаеше ли?

Не, не знаех.

— Нещо друго да са ѝ задигнали? — попитах.

— Не.

— И ти вярваш? Той се ухили широко.

— Там е работата. Не го пипнахме. Когато нападат и ограбят някоя жена — особено ако става дума за пари, — винаги си задаваме въпроса дали обраната е тя или мъжът ѝ.

И като изстиска още отровен газ от така наречената си пура, додаде:

— Впрочем грабежът може да си е бил съвсем редовен. Какво смяташ да правиш сега?

— Ще отскоча до агенцията да видя дали няма нещо ново. После ми се нека пак да поговоря с мисис Банброк. Може да каже нещо за тази Корел.

В агенцията ме чакаха още отчети за имената и адресите от другите градове. Никой не знаеше къде са момичетата. Двамата с Реди се запътихме към Спи Клиф, където беше къщата на Банброкови.

Банброк бе съобщил вече на жена си за смъртта на мисис Корел, а тя бе прочела и във вестниците. Каза, че не можела да се сети за никаква причина за това самоубийство. Нито пък можела да намери някаква връзка между него и изчезването на заварените си дъщери.

— Последния път като я видях — преди две-три седмици, — мисис Корел ми се стори не по-малко ведра и щастлива от всякога — додаде тя. — Вярно, че по природа беше вечно недоволна от нещо, но недотам, че да посегне на живота си.

— Знаете ли дали са имали семейни неприятности?

— Не. Доколкото ми е известно, бяха щастлива двойка, макар че...

Тя млъкна. В тъмните ѝ очи проблеснаха колебание и смущение.

— Макар че? — повторих аз.

— Ако не ви кажа, сигурно ще помислите, че крия нещо от вас — изчерви се младата жена и се засмя повече от притеснение, отколкото защото ѝ беше весело. — Не че има някаква връзка... но аз винаги малко съм ревнувала мъжа си от Ирма. Те двамата... всички мислеха, че ще се оженят. Беше малко преди нашата сватба. Никога не съм го показвала и това сигурно са глупости, но все ми се струваше, че Ирма се омъжи за Стюарт главно защото беше засегната, и че продължаваше да има чувства към Алфред... мистър Банброк.

— Имате ли някакви конкретни причини, за да мислите така?

— Не, не... моля ви! Никога не съм го и вярвала напълно. Просто смътно усещане. Женска злоба, нищо повече.

Вече се смрачаваше, когато си тръгнахме. Преди да се прибера у дома, се обадох на Стария — шеф на филиала на „Континентал“ в Сан Франциско и следователно мой началник — и го помолих да определи някой, който да се разрови из миналото на Ирма Корел.

Хвърлих едно око на сутрешните вестници — благодарение на склонността им да се появяват едновременно със залез слънце, — преди да си легна. Добре бяха отразили нашия случай. Всички факти бяха налице, с изключение на онези, свързани с мисис Корел, плюс снимки и обичайният асортимент от предположения, догадки и тям подобни гадости.

На другата сутрин хукнах по следите на приятелите на двете момичета, с които още не бях разговарял. Открих голяма част от тях, без да науча нищо съществено. Някъде към обяд позвъних в кантората да видя дали няма нещо ново. Имаше.

— Току-що се обадиха от кабинета на шерифа в Мартинес — каза Стария. — Един лозар италианец намерил преди два дни близо до Ноб Вали овъглена фотография и когато видял тази сутрин снимката на Рут Банброк във вестника, познал в нея момичето от фотографията. Нали ще отскочиш дотам? Ще те чакат в кабинета на шерифа в Ноб Вали — италианецът и един заместник-шериф.

— Тръгвам — рекох.

На станцията на ферибота използвах четирите минути, които ми оставаха до отплаването на моя параход, за да се обадя на Пат Реди, но всичките ми опити бяха безуспешни.

Ноб Вали е градче с не повече от хиляда жители — гадно и мръсно. Параходът от Сан Франциско за Сакраменто ме остави там рано следобед. Познавах слабо местния шериф Том Орт. Освен него в кабинета му имаше още двама души. Орт ми ги представи. Абнър Паджет — недоद्याлан, четирийсет и няколко годишен, с отпусната брадичка, мършаво лице и бледи интелигентни очи — се оказа заместник-шерифът. Джио Черегино — лозарят италианец — беше дребен, много мургав, с топли кафяви очи и здрави жълти зъби, които лъщяха в постоянна усмивка под черните му мустаци.

Паджет ми показа снимката. Опърлено парче хартия колкото половин долар — явно това бе останало от фотографията. Беше лицето на Рут Банброк. Място за съмнение нямаше. Изглеждаше странно възбудена, почти пияна, а очите ѝ бяха някак по-големи, отколкото на другите нейни снимки, които бях виждал. И все пак това бе нейното лице.

— Твърди, че намерил това „оня ден“ — сухо поясни Паджет, като кимна с глава към италианеца. — Вятърът го прилепил към

обувката му, както си вървял по пътя към дома. Вдигнал го и го пхнал в джоба си, ей така, каза, и той не знаел защо. — Паджет млъкна и се загледа замислено в италианеца. Онзи закима енергично в знак на съгласие. — Както и да е — продължи заместник-шерифът, — тази сутрин бил в града и видял снимките във вестниците от Сан Франциско. Затова дошъл да каже на Том. А ние с Том решихме, че най-добре ще е да се обадим във вашата агенция — нали пише във вестниците, че вие сте се заели със случая.

Погледнах италианеца. Паджет се досети какво мисля и обясни:

— Черегино живее горе на хълма. Има лозе. От пет-шест години е в нашия край и доколкото ми е известно, никого не е убивал.

— Помниш ли къде точно намери снимката? — обърнах се към италианеца.

Усмивката му под мустаците стана още по-широка и той закима с глава.

— Разбира се, че помня.

— Да вървим тогава — рекох на Паджет.

— Дадено. Ще дойдеш ли с нас, Том?

Шерифът каза, че не можел. Имал работа в града. Тримата с Черегино и Паджет излязохме и се натоварихме в пращен форд. Шофираше заместник-шерифът. Пътувахме близо час по пращен селски път, който се виеше по склона на Маунт Дябло. Италианецът даде знак по едно време и свърнахме по още по-прашен и неравен черен път. За около километър и половина.

— Ето тук — рече Черегино.

Паджет спря форда. Слязохме наред горска поляна. Дърветата и храстите, които дотук бяха притискали пътя, сега отстъпваха навътре с около пет-шест метра от едната и от другата страна, образувайки малък пращен кръг в гората.

— Някъде тук — обясняваше италианецът. — Май при този пън. Сигурен съм, че беше между тези две чупки на пътя — посочи той.

Паджет беше селски човек. За разлика от мен. Изчаках го пръв да действа.

Той бавно се огледа, застанал между нас двамата с Черегино. След малко бледите му очи светнаха. Заобиколи форда и се запъти към отдалечения край на поляната. Ние с италианеца го последвахме.

При храстите, от които продължаваше гората, мършавият заместник-шериф се наведе с пъшкане. По земята личаха следи от автомобилни гуми. На това място беше завивала кола.

Паджет навлезе в гъсталака. Италианецът го следваше по петите. Аз затварях колоната. Заместник-шерифът явно вървеше по някаква следа. Нищо не виждах — или защото те двамата ми закриваха гледката, или защото никак не ме бива за следотърсач. Доста време вървахме.

Паджет спря. Италианецът също.

— Ъхъ! — рече мършавият, сякаш е открил онова, което е търсил.

Италианецът също каза нещо, споменавайки и името господне. Нагазих в един храст до тях, за да видя и аз. И видях.

Под едно от дърветата лежеше мъртво момиче. Лежеше на една страна, със свити към тялото крака. Не беше приятна гледка. Птиците го бяха открили преди нас.

Тютюневото палто почти се бе смъкнало от раменете ѝ. Знаех, че е Рут Банброк още преди да я обърна, за да видя онази половина от лицето ѝ, която земята бе опазила от птиците.

Черегино стоеше и ме наблюдаваше, докато аз оглеждах момичето. Лицето му беше тъжно, по един такъв спокоен начин. Заместник-шерифът не обърна почти никакво внимание на трупа. Пак беше навлязъл в гъсталака и ходеше напред-назад, вперил поглед в земята. Върна се точно когато приключих с огледа.

— Застреляна е — обърнах се към него. — Един изстрел в дясното слепоочие. Преди това, изглежда, се е боричкала с някого. По ръката, която е била под тялото, има някакви следи. Няма нито бижута, нито пари — нищо.

— Естествено — рече Паджет. — Там при поляната от колата са слезли две жени и са дошли тук. Може да са били и три, ако двете са носели тази на ръце. Не мога да разбера колко са се върнали обратно. Едната е била по-едра от тази. Тук са се боричкали. Откри ли пистолета?

— Не.

— Аз също. Значи е отпътувал с колата. Ей там има останки от огън — кимна той наляво. — Горили са хартии и парцали. Не е останало нищо, което да ни свърши работа. Предполагам, че снимката,

която Черегино е намерил, е била издухана от този огън. Късно в петък, ако питаш мен, или в събота сутринта... Но не и след това.

Повярвах му. Изглежда, разбираше от тези работи.

— Ела да ти покажа нещо — додаде той и ме поведе към малка черна купчинка пепел. Показа се, че няма какво да ми покаже. Просто искаше да поговорим насаме, далеч от ушите на италианеца.

— Мисля, че Черегино няма нищо общо с тази работа — каза, — но за всеки случай ще го позадържа, докато съвсем се уверя. Мястото е твърде отдалечено от дома му, пък и нещо заекваше, като ми обясняваше какво е търсел тук. Това, разбира се, може и нищо да не значи. Всички италианци продават незаконно вино и сигурно затова се е озовал чак тук. Но така или иначе, ще го задържа за ден-два.

— Добре — съгласих се аз. — Тук си на своя територия и си познаваш хората. Би ли наобиколил тоз-онзи да видиш дали ще научиш нещо? Някой може да е забелязал локомотива или нещо друго. Ще изкоп-чиш много повече от мен.

— Дадено — обеща той.

— Добре. В такъв случай се прибирам в Сан Франциско. Предполагам, че ще останеш тук при тялото?

— Да. Ти се върни с форда в Ноб Вали и кажи на Том каква е работата. Той ще дойде или ще изпрати някого. А аз ще задържа тук италианеца.

Докато чаках влака обратно за Сан Франциско, се свързах по телефона с агенцията. Стария беше излязъл. Предадох каквото имаше на един от дежурните и го помолих при първа възможност да осведоми шефа.

Когато се прибрах, заварих всички да ме чакат. Лицето на Алфред Банброк беше розовосиво — цвят много по-мъртвешки от чистото сиво. Розовобузестият му адвокат също бе там. Пат Реди се беше проснал в едно от креслата, вдигнал крака върху втори стол. Зад добрите си очи, скрити зад очила в златни рамки, и милата си усмивка Стария криеше факта, че петдесет години детективстване го бяха оставили без капчица чувство от каквото и да било естество.

Никой не продума, когато влязох. Разказах всичко колкото се може по-накратко.

— Значи другата жена... тази, която е убила Рут... е била... — Банброк не довърши въпроса си. И никой не му отговори.

— Не знаем какво всъщност се е случило — обадох се след малко. — Дъщеря ви и още някой — неизвестно кой — са били там. Тя може вече да е била мъртва. А може и...

— А Майра? — Банброк беше пъхнал пръст под яката на ризата си и сякаш се опитваше да я разтегне. — Къде е Майра?

Не можех да отговоря. Другите — също.

— Ще отидете ли сега в Ноб Вали? — попитах го аз.

— Да, веднага. Ще дойдете ли с мен?

Никак не съжалих, че не ми беше възможно.

— Не, имам да свърша тук някои работи. Ще ви дам писмо до шерифа. Искам да разгледате добре остатъка от снимката, която е намерил италианецът, и да видите дали ще си я спомните.

Банброк и адвокатът му си тръгнаха. Реди запали една от гнусните си пури.

— Намерихме колата — съобщи Стария.

— Къде беше?

— Б Сакраменто. Била е оставена в един гараж или късно в петък, или рано в събота. Фоули замина да провери каква е работата. А Реди попадна на нещо ново.

Пат кимна, обвит в облак смрадлив дим.

— Тази сутрин се появи един управител на заложна къща — започна да разправя — и каза, че Майра Банброк и още някакво момиче са били при него миналата седмица и са заложили сума ти вещи. Дали са му фалшиви имена, но е готов да се закълне, че едната е била Майра. Познал я на снимката във вестника от пръв поглед. Другата не била Рут, а дребна блондинка.

— Да не е мисис Корел?

— Ъхъ. Лихварят не можеше да гарантира стопроцентово, но според мен точно така е било. Част от скъпоценностите са били на Майра, част — на Рут, а останалите — не знаем на кого. Искам да кажа, нямаме доказателства, че са били на мисис Корел, но скоро ще ги получим.

— Кога е станало това?

— В понеделника преди заминаването им.

— Видя ли Корел?

— Ъхъ. Проведох дълъг разговор с него, но отговорите му не ме задоволиха. Твърди, че не знаел дали част от скъпоценностите й

липсват и никак не го интересувало. Били си нейни и можела да разполага с тях както си иска. Държа се доста неприятно. Но с една от прислужничките се разбрах доста по-добре. Каза, че някои от най-хубавите ѝ бижута изчезнали миналата седмица. Самата мисис Корел ѝ обяснила, че услужила с тях на някаква приятелка. Утре ще покажа оставеното в заложената къща на прислужничката — ще видим дали ще познае нещо. Друго не можа да ми каже — освен че мисис Корел изчезнала от къщата за няколко часа същия петък, когато двете момичета са заминали.

— Какво значи „изчезнала“?

— Излязла към обяд и се върнала чак към три часа през нощта. Двамата с Корел са имали скандал по този повод, но тя въпреки всичко не си признала къде е била.

Това ми хареса. Може би значеше нещо.

— И още има — продължи Пат. — Корел изведнъж си спомни, че жена му имала чичо в Питсбърг, който полудял през 1902 година, и че винаги изпитвала болезнен ужас да не би и тя да полудее. Много мило, нали, че най-сетне взе да си припомня някои неща? Колкото да намери обяснение за самоубийството ѝ.

— Да, наистина — съгласих се аз. — Но това с нищо не ни помага. Дори не доказва, че той знае нещо. Аз лично предполагам...

— Стига си предполагал — сръза ме Пат, стана и намести шапката на главата си. — Всичките ти предположения са празна работа, ако питаш мен. Сега се прибирам у дома, ще вечерям, ще си почета и ще си легна.

И сигурно го е направил. Във всеки случай си тръгна.

Впрочем по-добре и ние да си бяхме легнали — така поне нямаше да си прахосаме времето. През следващите няколко часа, където и да отидохме, когото и да разпитахме, нищо ново не научавахме. Бяхме попаднали в задънена улица.

Разбрахме, че локомотивът е бил оставен в Сакраменто от Майра Банброк и никой друг, но така и не научихме къде е отишла след това. Установихме, че някои от бижутата в заложената къща бяха на мисис Корел. Върнаха локомотива от Сакраменто. Погребаха мисис Корел. Погребаха и Рут Банброк. Вестниците си намериха нови загадки. Ние двамата с Реди се ровихме ли, ровихме из делото, но на бял свят изкарахме само мръсно бельо.

Следващия понеделник нервите ми вече не издържаха. Явно не можех да направя нищо друго, освен да чакам спокойно с надеждата, че обявите, с които бяхме облепили цяла Северна Америка, ще дадат някакъв резултат. Реди вече бе свален от случая Банброк и бе пуснат да души по-свежи следи. Аз продължавах да се занимавам с делото, защото Банброк настояваше да не се отказвам, докато има дори и сянка от надежда да се докопам до нещо. Но в понеделник вече ми писна.

Преди да се отправя към кантората на Банброк, за да му съобщя, че приключвам с работата, минах през Съдебната палата за последна размяна на мнения с Пат Реди. Той се беше надвесил над бюрото си и пишеше отчет по съвсем друго дело.

— Здравсти — поздрави ме ирландецът, бутна отчета настрани и го оплеска с пепел от пурата си. — Какво става с Банброкови?

— Нищо не става — признах. — Невероятно е, че въпреки всичко, с което разполагаме, от цялата работа нищо не излиза. А то е там и само чака да го открием! Нуждата да се набавят пари преди двете нещастия — изчезването на момичетата и самоубийството на мисис Корел, след като я разпитах за тях, — фактът, че е горила разни неща, преди да умре, и горенето на неизвестни вещи непосредствено преди или след смъртта на Рут Банброк...

— Може би причината е там, че не те бива много за детектив — предположи Пат.

— Възможно е.

Минута-две след това оскърбление пушихме мълчаливо.

— Ясно ти е, надявам се — обади се след малко Пат, — че не е задължително да съществува връзка между смъртта на Рут, изчезването на момичетата и самоубийството на мисис Корел.

— Може и така да е. Но между изчезването на сестрите и смъртта на Рут трябва да има някаква връзка. Намерихме общо звено — заложената къща — между действията на момичетата и на мисис Корел. А щом има една връзка, то...

Млъкнах под напора на идеите, нахлули в главата ми.

— Какво ти стана? — заинтересува се Пат. — Да не си глътна ченето?

— Слушай! — позволих си да прозвуча почти възторжено. — Знаем какво се е случило с три свързани помежду си жени. Ако можехме да нанижем още на същата верига... Искам списък с имената

и адресите на всички жени и млади момичета в Сан Франциско, които са се самоубили, били са убити или са изчезнали през миналата година.

— Смяташ, че някой работи на едро ли?

— Просто смятам, че колкото повече имена навържем, с толкова повече следи ще разполагаме. Не е възможно нито една да не ни изведе донякъде. Хайде, Пат, дай да си направим един списък!

Съставяхме го цял следобед и през по-голямата част от нощта. Дължината му сигурно би притеснила Търговската палата — приличаше повече на телефонен указател. Какво ли не се случва в един град за цяла година! Частта, посветена на избягали съпруги и дъщери беше най-дълга; следваха самоубийствата, но дори и най-късата — убийствата — всъщност трудно би могла да се нарече къса.

Проверихме на място повечето имена — въз основа на онова, което полицията вече бе изяснила за тях и Подбудите им, — като задраскахме онези, които по никакъв начин не можеше да са свързани с нашия случай. Остатъка разпределихме в две категории: с малко Вероятна и с по-вероятна връзка. Но и така вторият списък се оказа далеч по-дълъг, отколкото очаквах или по-скоро допусках.

Той включваше шест самоубийства, три убийства и двама и едно изчезвания от дома.

Реди си имаше друга работа. А аз пъхнах списъка в джоба си и тръгнах на посещения.

Четири дни се трудих неуморно. Издирвах, откривах, разпитвах, проучвах приятели и роднини на жените и момичетата, включени в моя списък. Всичките ми въпроси биеха в една посока. Дали е познавала Майра Банброк? Или Рут? Или мисис Корел? Имала ли е нужда от пари непосредствено преди смъртта или изчезването си? Горила ли е нещо преди това? Познавала ли е някоя друга жена от този списък? В три от случаите получих положителни отговори.

Силвия Варни, двамадесетгодишно момиче, самоубило се на пет ноември, бе изтеглила шестстотин долара една седмица преди смъртта си. Никой от близките ѝ не знаеше какво е направила с тези пари. Нейна приятелка — Ейда Янгман, омъжена двамадесет и пет или двамадесет и шест годишна жена, — изчезнала от дома си на втори декември и все още я нямало. Силвия Варни ѝ гостувала един час преди да се самоубие.

Мисис Доръти Содън, млада вдовица, се застреляла през нощта срещу тринайсети януари. Не били открити следи нито от парите, останали в наследство от покойния ѝ мъж, нито от средствата на клуба, чийто касиер била. Дебелото писмо, което камериерката много добре си спомняше, че ѝ предала същия следобед, не било намерено.

Общото между трите жени и случая Банброк—Корел бе едва доловимо. Не бяха правили нищо повече от онова, което обикновено вършат жените, избягали от къщи или посегнали на живота си. Обаче неприятностите им бяха достигнали върхната си точка през последните няколко месеца, а освен това и трите бяха със същото финансово и обществено положение като мисис Корел и сестрите Банброк.

Така че, след като привърших списъка си и не попаднах на по-пресни следи, аз се върнах към тях.

Имах имената и адресите на шейсет и двама приятели на момичетата. Залових се да изготвя подобен каталог и за другите три жени, които се опитвах да замеса в играта. Не беше необходимо сам да си върша черната работа. За щастие из агенцията се мотаеха двама-трима колеги, които се чудеха какво да правят.

И попаднахме на следа.

Оказа се, че мисис Содън познавала Реймънд Елуд. Силвия Варни също. Не разбрахме дали това се е отнасяло и за мисис Янгман, но съвсем не беше изключено. Двете със Силвия били много близки.

Вече бях разговарял с Реймънд Елуд във връзка с изчезването на двете сестри, но не му обърнах никакво внимание. Реших, че е просто един от лъскавите празноглави младежи, с които списъкът ми бе богат населен.

Сега отново се връщах към него, с възроден интерес. Резултатите бяха многообещаващи.

Беше собственик, както споменах, на агенция за продажба на недвижимо имущество, разположена на Монтгомъри Стрийт. Не можахме да открием нито един клиент, когото някога да е обслужвал, или поне следи от съществуването на такъв. Имаше апартамент в района на Сънсет, но живееше сам. Присъствието му в града датираше отпреди десет месеца, не повече, макар да не успяхме да открием точно кога се е появил. Очевидно нямаше роднини в Сан Франциско. Членуваше в няколко модни клуба. Предполагаше се без никакви

конкретни основания, че „имал влиятелни връзки в Източните щати“. Харчеше пари с пълни шепи.

Не можех да го следя лично, тъй като съвсем наскоро бях разговарял с него. Дик Фоули се зае с тази работа. През първите три дни на следенето Елуд почти не се мярнал в кантората си. Рядко се появявал в търговския район на града. Ходел по клубове, по танци, чайове и тям подобни и всеки ден посещавал някаква къща на Телеграф Хил.

През първия следобед на деня, когато Дик започна да го следи, Елуд отишъл на Телеграф Хил с високо русо момиче от Бърлингем. На втория ден — вечерта — със закръглена млада жена, която излязла от някаква къща на Бродуей. На третата вечер — със съвсем младичко момиче, което, изглежда, живеело в същия блок, където беше и неговият апартамент.

Обикновено Елуд и спътницата му прекарвали три или четири часа в къщата на Телеграф Хил. Докато Дик я държал под око, в нея непрекъснато влизали и излизали явно заможни люде.

Изкатерих се на хълма, за да огледам и аз къщата. Беше голяма, от старите дървени американски къщи, боядисана в яйченожълто. Помотях се разсеяно по стръмния склон — стръмен, защото го бяха използвали за каменоломна. Къщата имаше вид, сякаш всеки миг ще се спусне в слалом към покривите долу в подножието.

Наоколо нямаше съседи. Подстъпът към входа бе закрит от храсти и дървета.

Подложих тази част на Телеграф Хил на обстойно проучване, като посетих всички къщи на един изстрел разстояние от жълтата. Никой нищо не знаеше нито за нея, нито за обитателите ѝ. Жителите на хълма, изглежда, не бяха от любопитните — вероятно защото всеки от тях имаше какво да крие.

Катеренето ми не даде резултати, но накрая поне успях да науча кой е собственикът на къщата. Оказа се, че бил умрял, без да остави наследници, и сега имотът се управляваше от „Уест Коуст Тръст Къмпани“.

Така че продължих разследването си във въпросната компания, и то със задоволителни резултати. Жълтата къща била дадена под наем преди осем месеца на Реймънд Елуд, който действувал от името на свой клиент на име Т. Ф. Максуел.

Не можахме да открием този Максвел. Нито пък някой, който да го познава. Нито някакво доказателство, че е човек, а не просто фиктивно име.

Един от нашите детективи се изкачи до входа на жълтата къща и половин час натиска звънеца без никакъв резултат. Не настояхме повече, защото не ни се искаше да разбудим духовете на този етап на разследването.

Покатерих се още веднъж на хълма и взех да търся подходяща за целите ни къща, но не успях да намеря нищо в такава близост до жълтата, каквато исках. Затова пък наех тристаен апартамент, от който можеше да се наблюдава подстъпът към входа на къщата.

Двамата с Дик се настанихме в апартамента на походни начала. Пат Реди също ни правеше компания, когато не бе зает с нещо друго. Започнахме да дебнем колите, които завиваха към скритата от погледите ни алея, водеща към яйченожълтата къща. Колите пристигаха следобед и нощем. Повечето возеха жени. Не видяхме никой, който да ни заприлича на постоянен наемател. Елуд се появяваше всеки ден — кога сам, кога с жени, чиито лица не можехме да различим от нашия прозорец.

Някои от посетителите проследихме на излизане. Всички без изключение бяха с доста добро финансово положение, някои се оказаха твърде издигнати в обществото. Не разговаряхме с никого от тях. Дори най-грижливо обмисленият претекст като нищо може да ти обърка цялата игра, ако не знаеш какво всъщност се опитваш да постигнеш.

Това продължи три дни, докато най-сетне дългоочакваното се случи.

Беше ранна вечер, едва се бе стъмнило. Пат Реди се обади, че е работил две денонощия без прекъсване и сега имал намерение да спи двайсет и четири часа. Ние с Дик седяхме до прозореца на апартамента, гледахме как автомобилите завиват към жълтата къща и записвахме регистрационните им номера, когато минаваха през синкавото петно светлина от уличната лампа точно под нас.

Зададе се някаква жена и тръгна нагоре по хълма, пеша. Беше висока, яка. Тъмната воалетка, не толкова плътна, че да си личи защо я носи — за да скрие чертите си, все пак ги скриваше. Изкачи се по

склона, мина покрай нашата къща и прекоси към отсрещната страна на пътя.

Нощният океански бриз караше табелата на бакалията под нас да скърца и разлюляваше уличната лампа. Той настигна жената, щом излезе от завета, образуван от нашата сграда. Палтото и полата ѝ се омотаха. Тя му обърна гръб, вдигнала ръка към шапката си. Воалетката се изду и рязко оголи лицето ѝ.

Лице, известно от снимките — беше Майра Банброк. Дик я позна едновременно с мен.

— Та това е тя! — изкрещя той и скочи на крака.

— Чакай — възпях го аз. — Запътила се е към къщата. Нека върви. Ще тръгнем подире ѝ, след като влезе вътре. Това ще е претекстът ни да обискираме всичко наоколо.

Отидох в другата стая, където беше телефонът, и набрах номера на Пат Реди.

— Не влезе вътре — извика Дик откъм прозореца. — Подмина и продължи по алеята.

— След нея! — заповядах веднага. — В това няма логика! Какво ѝ става? — Чак се възмутих. — Трябва да влезе! Веднага тръгни след нея. Ще дойда, след като се свържа с Пат.

Дик излезе.

На обаждането ми се отзова жената на Пат. Казах ѝ кой съм.

— Бихте ли изхвърлили Пат от леглото и ако може, веднага да дойде тук. Той знае къде. Кажете му да побърза.

— Ще му кажа — обеща тя. — Ще ви го пратя след десет минути, където и да сте.

Щом излязох, хукнах нагоре да търся Дик и Майра Банброк. Не ги видях. Отминах храстите, които закриваха жълтата къща от човешки взор, и продължих надолу по каменистата пътека вляво. От двамата — ни следа.

Върнах се тъкмо когато Дик влизаше в нашия апартамент. Последвах го.

— Влезе вътре — докладва той, щом ме видя. — Качи се нагоре по пътя, мина напреки през някакъв храсталак, върна се при ръба на скалата и се спусна с краката надолу през едно от прозорчетата на мазето.

Прекрасно. Колкото по-ненормално се държат хората, които следиш, толкова по-близо си до отговора на загадката.

Реди пристигна с минута или две закъснение от времето, обещано от жена му. Още си закопчаваше дрехите.

— Какво, по дяволите, си надрънкал на Алтия? — изръмжа ми сърдито. — Даде ми да метна едно палто върху пижамата си, нахвърли дрехите ми в колата и трябваше да се обличам по пътя за насам.

— Малко по-късно ще ти посъчувствувам — отхвърлих оплакванията му. — Майра Банброк току-що влезе в къщата през един от прозорците на мазето. Елуд е там от един час. Хайде да започваме.

Пат се колебаеше.

— Трябва да имаме разрешение за обиск, дори при това положение — взе да мънка.

— Добре де, после ще уредиш нужната документация. Нали затова си тук. В края на краищата нея я търсят властите на Ноб Вали — може би ще я съдят за убийство. Това е напълно достатъчно като претекст. Отишли сме заради нея. А ако случайно попаднем и на нещо друго — толкоз по-добре.

Пат най-сетне приключи със закопчаването на самото си.

— Е, добре — съгласи се кисело, — Да бъде по твоему. Но ако ме изхвърлят от полицията, задето съм претърсил къща без разрешение, ще трябва да ми намериш работа в твоята нарушаваща законите агенция.

— Дадено — обещах и се обърнах към Фоули: — Ти ще трябва да останеш отвън, Дик. Дръж портата под око. Ако щерката на Банброк излезе, тръгни след нея — иначе никой друг не ни интересува.

— Знаех си аз! — взе да вие отчаяно Дик. — Щом започне да става интересно, аз сто на сто ще вися на някой уличен ъгъл!

Двамата с Пат Реди се запътихме през скритата в гъсти храсти пътека право към входната врата на жълтата къща и натиснахме звънеца.

Отвори ни едър негър с червен фес на главата, червено копринено сако над риза на червени райета, червени шалвари и червени чехли. Запълни изцяло пространството на вратата на фона на тъмнината, царяща във вестибюла зад гърба му.

— У дома ли е мистър Максвел? — попитах аз. Негърът поклати глава и каза нещо на непознат за мен език.

— Тогава мистър Елуд?

Отново клатене на глава. Още непознати думи.

— Да видим тогава кой е тук — настоях аз.

От абракадабрата, която нищо не ми говореше, успях все пак да различа три думи на нещо като английски, които — както ми се стори — гласяха „господарят“, „не“ и „дома“.

Вратата започна да се затваря. Аз пъхнах крак в процепа.

Пат си показва официалната полицейска значка.

Макар да не разбираше много от английски език, черният, изглежда, беше просветен на тема полицейски значки.

Единият му крак удари с все сила по пода някъде зад него. В задната част на къщата оглушително отекна гонг.

Черният взе да упражнява натиск върху вратата. Прехвърлил цялата си тежест на крака, който я препречваше, аз се устремих напред, леко странично, право към него. С нисък замах забих юмрук в корема му. Реди ритна вратата и двамата влязохме във вестибюла.

— По дяволите, късокрак дебеланко! — ахна задъхано черният на чист южняшки от щата Вирджиния. — Знаеш ли как ме халоса!

Двамата с Реди минахме покрай него и навлязохме във вестибюла, чиито очертания се губеха в мрака. Устремът ми беше спрял от някаква стълба. Отгоре прогърмя изстрел. Изглежда, бе насочен към нас. Куршумите не ни достигнаха. До ушите ни долетя глъчка и врява — жени пицяха, мъже крещяха — някак си на пресекулки, сякаш някаква врата се отвори и пак се затвори.

— — Нагоре, момчето ми! — изрева Реди в ухото ми.

Качихме се горе. Не открихме мъжа, който беше стрелял по нас. Точно срещу площадката имаше заключена врата. Реди я напъна с цялото си тегло и тя поддаде.

Синкава светлина. Голяма стая, цялата в лилаво и златно. Преобърнати мебели и събрани закуп килими. Близо до една врата в дъното се търкаляше сив чехъл. Насред стаята — копринена зелена роба. Нямаше никой.

Поведох Пат към скритата зад завеса врата, до чехъла. Не беше заключена. Реди рязко я разтвори.

Стая; три жени и един мъж, скупчени в ъгъла; страх по липата им. Никой от тях не беше Майра Банброк, Реймънд Елуд или някой друг познат.

Един бърз поглед към тях, и ние отместихме очи. Вниманието ни бе грабнато от отворената врата насреща. През нея се влизаше в малка стаичка. А вътре цареше същински хаос.

Тясно пространство, претъпкано с човешки тела. Живи тела, които се гърчеха и извиваха. Стаичката приличаше на фуния, в която се бяха влили мъже и жени. Всички шумно се стремяха към единственото малко прозорче — изхода от фунията. Мъже и жени, младежи и момичета пицяха, боричкаха се, гърчеха се, биеха се. Някои бяха чисто голи.

— Да минем през тях и да блокираме прозореца! — извика Пат в ухото ми.

— Какви глупости... — започнах аз, но той вече се бе гмурнал в суматохата. Последвах го.

Нямах намерение да блокирам прозореца, а да спася Пат от безумната му постъпка. И петима яки мъже да бяхме, пак не бихме могли да отбием тази тълпа от прозореца.

Пат — колкото и да беше едър — вече бе съборен на пода, когато се добрах до него. Полуоблечено момиче — почти дете — го налагаше по лицето с остро токуче на обувката си. Ръце и крака се опитваха да го разкъсат.

Отървах го, като заразмахвах пищова и заудрях с дулото му брадички и китки. Изтеглих го обратно назад.

— Майра не е тук! — изревах право в ухото му. — Нито пък Елуд!

Не бях много сигурен, но никъде не ги видях и се съмнявах, че ще допуснат да са част от лудницата. Тези диваци, които продължиха да се домогват със зъби и нокти до прозорчето, без да ни обръщат повече внимание, не бяха вътрешни хора. Те бяха тълпата и ръководството не би било сред тях.

— Да опитаме другите стаи — креснах отново. — Тези тук не ни трябват.

Пат потърка разраненото си лице с opakото на ръката и се изсмя.

— Вярно казваш — хич не ми трябват.

Минахме пак през междинната стаичка. Никого не видяхме. Мъжът и момичетата бяха изчезнали. Излязохме на стълбищната площадка и спряхме. Зад нас беше тихо, ако не се броеше приглушеният бълбукащ глъч на лудите, които се биеха за прозорчето.

Долу рязко се хлопна врата. Неизвестно откъде изхвърча някакво тяло, блъсна ме отзад и ме просна на пода. Усетих коприна по бузата си. Мускулеста ръка търсеше гърлото ми. Извих китката си, докато пистолетът се допря странично до бузата ми. И като се помолих кратко за ухото си, натиснах спусъка.

Бузата ми пламна. Главата ми за малко да експлодира.

Коприната се изхлузи. Пат ме изправи на крака. Хукнахме надолу по стълбите. Фют! Нещо профуча покрай лицето ми и разроши непокритата ми коса. Хиляди късчета стъкло, порцелан и мазилка се разбиха на сол в краката ми. Наклоних едновременно и главата, и пищова си. Облечените в червена коприна ръце на негъра още бяха разпрострени горе по парапета. Вкарах му два куршума. Пат — още два. Той залитна и полетя към нас, разперил ръце — мъртвешки лястовичи скок. Побързахме надолу, за да го избегнем.

Падането му разтърси къщата, но ние не го гледахме. Вниманието ни бе приковано от гладко сресаната глава на Реймънд Елуд. В синкавата светлина, струяща отгоре, тя ни се мярна за част от секундата някъде при колоната, която подпираше перилата в дъното на стълбището. Мярна се и изчезна.

Пат Реди, който беше по-близо до перилата, се метна през тях, опрял се на една ръка, и се гмурна в мрака. Аз стигнах дъното на стълбите с два скока, отблъснах се от колоната и се втурнах във внезапно станалия шумен и все така неосветен вестибюл. Блъснах се в стена, която не бях видял. Отскочих с удар от отсрещната стена и влетях в стая, чийто сивкав полумрак ми се стори слънчева светлина след вестибюла.

Пат Реди се подпираше с една ръка на облегалката на някакъв стол, а другата притискаше към корема си. Лицето му беше мишосиво. Очите — изцъклена болка. Изглеждаше като човек, когото са ритнали.

Опитът му да се усмихне излезе несполучлив. Кимна ми към задната част на къщата. Аз се втурнах натам.

Открих Реймънд Елуд в едно тясно коридорче. Хлипаше и се опитваше като обезумял да отвори явно заключена врата. Лицето му бе бяло като платно от неизразим ужас. Измерих на око разстоянието, което ни делеше. Той се обърна в мига, в който се метнах към него. Вложих цялата си сила в замаха на ръката, стиснала пистолета...

Един тон месо и кости се стовари върху гърба ми. Политнах към стената, останал без дъх, замаян. Гадеше ми се. Облечени в червена коприна кафяви ръце се сключиха около мен в мъртва хватка. Запитах се дали в къщата няма разположен цял гарнизон от крещящо издокарани негри, или налитам все на един и същ.

Този обаче не ме остави да разсъждавам дълго.

Беше огромен. Беше силен. И не ми мислеше доброто.

Ръката ми, стиснала пищова, бе притисната към хълбока и сочеше надолу. Опитах се да стрелям в крака на черния. Не улучих. Опитах пак. Той си отмести крака. Аз се заизвивах в ръцете му и успях да се извъртя почти с лице към него. Елуд увисна от другата ми страна.

Негърът ме сгъна назад; гръбнакът ми се набра като хармоника. Започнах да се съпротивлявам, за да избегна свиването на коленете. Прекалено много тежест ме притискаше обаче. Коленете ми поддадоха. Тялото ми се превеи назад.

Пат Реди се заолюлява в рамката на вратата и ме озари над рамото на негъра като архангел Гавраил. Сива болка свиваше лицето му, но очите му бяха избистрени. В дясната си ръка стискаше пистолет. Лявата вече вадеше гумена палка от задния джоб.

Палката се стовари върху обръснатия череп на негъра. Той залитна настрани от мен, като тръскаше глава. Пат го фрасна още веднъж, преди онзи да го стигне. Цапардоса го право в лицето, но не успя да го отклони от намисленото.

Вдигнах свободната си вече ръка и вкарах един куршум в гърдите на Елуд, като го оставих да се свлече от мен на пода.

Негърът беше притиснал Пат към стената и му създаваше доста главоболия. Широкият му червен гръб представляваше чудесна мишена.

Пет от шестте куршума обаче вече бяха изстреляни от пистолета ми. Имах още няколко в джоба си, но презареждането иска време.

Прекрачих ръцете на Елуд и заработих с дулото на пищова по негъра. На мястото, където главата се слива с врата, имаше буца мас. При третия удар той омекна и се срути, като повлече и Пат със себе си.

Претъркожих го. Светлокожият полицаи — вече не толкова светлокож — се изправи на крака.

В другия край на коридора зееше отворената врата на празна кухня.

Двамата с Пат се насочихме към вратата, която Елуд се опитваше да отвори. Солидна дърводелска работа, здраво залостена.

Като се засилихме едновременно, ние я атакувахме с общо сто и осемдесетте си килограма. Тя се разтърси, но не помръдна. Пак се хвърлихме отгоре ѝ. Невидимо дърво изпращя. Отново. Вратата изхвърча като тапа. Прелетяхме през нея и се затъркаляхме надолу по някакви стълби — търкаляхме се, търкаляхме като голяма снежна топка, докато не ни спря циментен под.

Пат пръв дойде на себе си.

— Голям си акробат! — изръмжа той. — Слез веднага от гърба ми!

Станах. Той също. Изглежда, щяхме да прекараме цялата вечер в падане и ставане от пода.

До рамото си видях електрически ключ. Запалих лампата.

Ако дори частично приличах на Пат, значи кошмар не ти трябва. Той целият беше в кървящи рани и мръсотия, а дрехите, останали по него, не стигаха, за да прикрият нито едното, нито другото.

И понеже видът му не ми допадна, взех да оглеждам мазето, в което се намирахме. В дъното имаше пещ, кофи с въглища и цепеници дърва. Пред нас имаше коридор и стаи, също като горе.

Първата врата се оказа заключена, но не здраво. Разбихме я и се озовахме в тъмна фотографска стаичка.

Втората беше отключена и водеше към химическа лаборатория: колби, мензури, горелки и малък дестилатор. Насред стаята имаше кръгла чугунена печица. Хора не видяхме.

Излязохме в коридора и се насочихме към третата врата без капка оптимизъм. Мазето явно беше празна работа. Само си губехме времето, когато мястото ни беше горе. Натиснах дръжката.

Вратата не трепна.

Метнахме се заедно отгоре ѝ, колкото да опитаме. Тя не помръдна.

— Чакай.

Пат отиде до купчината с цепениците и се върна с брадва. Замахна към вратата и изкърти парче дърво. Сребристи искри изскочиха изпод острието. От другата страна на дървото имаше желязо или стомана. Пат свали брадвата и се подпря на дръжката ѝ.

— Сега ти предложи нещо — рече.

— Аз ще вардя тук, а ти изтичай до горе и виж дали не се е появил някой от вашите. Макар да сме на края на света, току-виж, са вдигнали тревога. Провери също така дали няма и друг вход за тази стая — може би през прозореца, — или поне намери хора, с които да насилим вратата.

Пат се обърна към стълбите.

Спря го някакъв звук — щракането на резе от другата страна на железната врата.

С един скок Пат се озова до рамката. Една крачка, и аз застанах редом с него.

Вратата започна да се отваря навътре. Прекалено бавно.

Аз я ритнах с крак. Двамата с Пат нахълтахме веднага след моя ритник.

Рамото му удари жената. Успях да я подхвана, преди да падне.

Пат ѝ отне пистолета. Аз я поставих да стъпи твърдо на крака.

Лицето ѝ беше бледо, квадратно, безизразно. Майра Банброк — но нямаше и следа от мъжкаранския вид, който личеше по снимките и който бяха споменали познатите ѝ.

Като я поддържах с една ръка — с която същевременно притисках нейните към тялото ѝ, — аз заоглеждах стаята.

Малка, квадратна, с метални стени, боядисани в кафяво. На пода лежеше странно мъртво човече. Беше съвсем дребен мъж в плътно прилепнал костюм от черно кадифе и коприна. Рубашка и панталони до коленете от черно кадифе, черни копринени чорапи, черна копринена шапчица на главата, черни лачени обувки. Лицето му беше малко, старо, кокалесто, но същевременно гладко като камък, без нито една бръчица.

Под високата яка на рубашката се виждаше дупка от куршум. От нея бавно се точеше кръв. Подът около човечето показваше, че малко преди това кръвта съвсем не се е точила толкова бавно.

Зад гърба му зееше отворена желязна каса. Пред касата имаше разпилени купища хартии, сякаш я бяха наклонили, за да ги изсипят от нея.

Момичето до мен се размърда.

— Вие ли го убихте? — попитах.

— Да — отвърна толкова тихо, че и на метър разстояние не би се чуло.

— Защо?

Тя тръсна късо подстриганата си кестенява коса, за да я отмахне от очите си.

— Има ли някакво значение? — попита. — Нали съм го убила.

— Може и да има значение — казах и си отдръпнах ръката, за да отида да затворя вратата. Хората приказват по-свободно при затворена врата. — Аз съм нает от баща ви. Мистър Реди е полицаи. Разбира се, ние и двамата не можем да нарушаваме законите, но ако ни кажете всичко, може би ще ви помогнем.

— Нает от баща ми? — учуди се тя.

— Да. След като изчезнахте със сестра си, той ме нае да ви открия. Намерихме сестра ви, а...

Животът се възвърна в лицето, очите и гласа ѝ.

— Не съм убила Рут! — извика тя. — Вестниците лъжат! Не съм я убила! Дори не знаех, че има револвер. Не знаех! Бяхме решили да заминем надалеч, за да се скрием от... от всичко. Отбихме се в гората, за да изгорим... ония неща. Тогава чак разбрах, че има револвер. Отначало бяхме говорили да се самоубием, но аз я убедих — поне мислех, че съм я убедила — да не вършим такова нещо. Опитах се да ѝ отнема оръжието, но не можах. Тя се застреля, докато се боричкахме. Опитах се да ѝ попреча. Не съм я убила!

Най-сетне нещо ни ставаше ясно.

— А после? — насърчих я аз.

— После заминах за Сакраменто, оставих там колата и се върнах в Сан Франциско. Рут ми каза, че била писала на Реймънд Елуд. Каза ми го, преди да я убедя да не се самоубива — първия път. Искях да взема това писмо от Реймънд. Пишела му, че има намерение да се самоубие. Опитах се да го взема, но Реймънд ми каза, че го бил дал на Хейдър. Затова дойдох тази вечер. Тъкмо го намерих, и отгоре се дочу шум. В този миг влезе Хейдър и ме видя. Залости вратата. И... аз го застрелях с пистолета, който беше в касата. Застрелях го, щом се обърна, преди да каже дума. Иначе нямаше да мога.

— Искате да кажете, че сте го застреляли, без да сте били заплашена или нападната? — попита Пат.

— Да. Боях се от него, страх ме беше да го оставя да говори. Мразех го! Не успях да се сдържа. Можех само по този начин. Ако

беше проговорил, нямаше да имам сили да го убия. Той... нямаше да ми позволи.

— Кой е този Хейдър? — попитах.

Тя отвърна поглед от нас двамата, зарея го по стените, по тавана, по странното мъртво човече на пода.

— Той беше... — Тя се изкашля и започна наново, впила очи в краката си: — Първия път ни доведе Реймънд Елуд. Стори ни се забавно. Но Хейдър бе истински дявол. Казва ти неща и ти му вярваш. Просто му вярваш, и туйто. Говори ти какво ли не, а ти му вярваш. Може да сме били под въздействието на наркотик. Винаги се лееше обилно някакво топло синкаво вино. Сигурно е било упоено. Едва ли бихме вършили такива неща, ако не сме били упоени. Никой не би ги вършил... Той наричаше себе си жрец... жрец на Алзоя. Проповядваше освобождаване на духа от плътта чрез... — Гласът ѝ преградна. Тя потрепера. — Беше ужасно — продължи след малко, тъй като ние с Пат не се обадохме. — Но ние просто му вярвахме. Нищо друго. Ако не разберете това, нищо няма да ви стане ясно. Нещата, които проповядваше, не може да са били верни. Но той твърдеше, че са, и ние му вярвахме. Или може би... не знам... може и да сме се престрували, защото не бяхме на себе си и в кръвта ни течаха опиати. Връщяхме се тук отново и отново, седмица след седмица, месец след месец, преди да ни обхване неизбежното отвращение, да ни отпъди и да престанем да идваме — аз, Рут и Ирма. И чак тогава ни стана ясно какво представлява Хейдър — започна да иска от нас пари, много повече, отколкото му давахме, докато вярвахме или се преструвахме, че вярваме в неговия култ. Нямахме парите, които искаше от нас. Казах, че няма да му дадем повече нищо. И той ни изпрати снимки — наши... направени по време... докато сме били тук. Това бяха... снимки... които не бихме могли да обясним по никакъв начин... Но те съществуваха! Знаехме, че показват истината! Какво можехме да направим? Заплаши ни, че ще изпрати и на баща ни, на всичките ни приятели и познати... ако не му платим. Какво можехме да направим? Набавихме по някакъв начин парите. Започнахме да му плащаме... и още, и още, и още. Докато останахме без нищо. Не знаехме какво да правим. И нямахме друг изход, освен... Рут и Ирма искаха да се самоубият. На мен също ми мина тази мисъл през главата. Но убедих Рут да не посяга на живота си. Казах ѝ, че ще се махнем оттук, че ще я

заведа далеч, че нищо лошо няма да ѝ се случи. И тогава... тогава... стана това.

Тя млъкна, вторачена в краката си.

Погледнах отново към мъртвото човече на пода, зловещо с черната си шапчица и облекло. От гърлото му вече не течеше кръв.

Не ми беше трудно да събера две и две. Мъртвият Хейдър, саморъкоположил се жрец на неизвестно какво, е организиран оргии под прикритието на религиозни церемонии. Съдружникът му Елуд е водел заможни жени от добри семейства. Осветена за снимки зала, скрита камера. Волни пожертвувания от преминалите към новата вяра, докато са предани на култа. След това изнудване с помощта на фотографиите.

Прехвърлих поглед от Хейдър към Пат Реди. Той гледаше мрачно мъртвия. Отвън не долиташе нито звук.

— У вас ли е писмото на сестра ви до Елуд? — попитах момичето.

— Да.

— Ив него пише черно на бяло, че възнамерява да се самоубие?

— Да.

— Това ще оправи въпроса с шерифа на Ноб Вали — обърнах се към Пат.

Той кимна с препатилата си глава.

— Би трябвало — рече. — Но и без писмото, едва ли щяха да я уличат в убийство. А при това положение изобщо няма да се стигне до съд. Сто на сто. И друго нещо е сигурно — няма да си има неприятности с убийството на този тук. Ще си излезе от съда свободна, че дори ще ѝ благодарят.

Майра се отдръпна от Пат, сякаш я бе ударил през лицето.

Като служител на баща ѝ за момента, можах да видя нещата от нейна гледна точка.

Запалих цигара и започнах да изучавам лицето на Пат — поне онази част, която можеше да се различи под кората от кръв и мръсотия. Пат е свястно момче.

— Виж какво, Пат — взех да го предумвам с глас, който не издаваше целите ми. — Мис Банброк може наистина да излезе от съда цяла и невредима, както казваш. Но за целта ще трябва да използва всички средства, всички доказателства, да покаже снимките, правени

от Хейдър — или поне онези, които успеем да намерим. Някои от тях са накарали сума ти жени да се самоубият, Пат. Поне за две знаем със сигурност. Ако се стигне до възбуждане на дело срещу мис Банброк, ще трябва да представим като доказателства снимките на неизвестен брой жени. Ще трябва да разгласим неща, които ще поставят мис Банброк и кой знае колко други жени и момичета в положение, от което за да се измъкнат най-малко две са се самоубили.

Пат ме изглежда недоволно и потърка мръсната си брадичка с още по-мръсен палец.

Поех си дълбоко въздух и продължих:

— Пат, ние с теб дойдохме да разпитаме Реймънд Елуд, защото го проследихме до тази къща. Може да сме го заподозрели, че е свързан по някакъв начин с бандата, която ограби миналия месец банката в Сейнт Луис. А може да сме го заподозрели, че в него са парите, дето бяха задигнати от пощенския вагон близо до Денвър поминалата седмица. Така или иначе, бяхме по следите му и знаехме, че харчи нашироко пари, получени неизвестно откъде, и че има бюро за недвижимо имущество, което не се занимава с никакви сделки. Значи дойдохме да го разпитаме във връзка с една от тези афери, които споменах. Горестно ни нападнаха двама негри, щом разбраха, че сме детективи. А всичко останало възникна от само себе си. Случайно попадаме на този религиозен култ, без да имаме специален интерес към него. Откъде да знаем, че онези не са ни нападнали само от добри чувства към човека, когото сме искали да разпитаме? Хейдър е един от тях, сборишкарал се с теб и ти си го застрелял със собствения му пищов — същия, разбира се, който мис Банброк е намерила в касата.

Реди, изглежда, никак не хареса предложението ми. Погледът, който ми метна, бе определено кисел.

— За пет пари ум нямаш — обвини ме той. — Каква ще бъде ползата от това? Мис Банброк няма да може да остане незамесена. В края на краищата ето я тук, така че всичко ще се разплете.

— Но мис Банброк не е била тук — поясних аз. — Горестно може да е пълно вече с полиция, а може и да не е. Във всеки случай ти ще я изведеш оттук и ще я предадеш на Дик Фоули, който ще я откара у тях. Тя няма нищо общо с цялата тази история. Утре тя, баша й, адвокатът му и аз ще отидем да се споразумеем с прокурора на Ноб Вали. Ще им докажем, че Рут се е самоубила. Ако някой случайно свърже Елуд,

който, надявам се, лежи мъртъв горе, с познатия на момичетата и на мисис Корел Елуд, какво от това? Ако успеем да се опазим от съда — а ние ще убедим заинтересованите в Ноб Вали, че няма начин да я осъдят за убийството на сестра й, — тогава ще се опазим и от вестниците, и от всички неприятности.

Пат се колебаеше, опрял все така палец о брадичката си.

— Помни — тормозех го аз, — че не става дума само за мис Банброк, а за още две мъртви жени и кой знае колко живи, забъркали се доброволно с този Хейдър — вярно, — но това не ги прави по-малко живи.

Пат упорито заклати глава.

— Съжалявам — обърнах се към момичето с престорена безнадеждност. — Направих каквото можах, но твърде много искаме от Реди. Не бих казал, че го виня, задето се бои да рискува... Пат е ирландец.

— Стига с твоите прибързани изводи — сръза той лицемерното ми излияние. — Само че защо трябва аз да съм застрелял този Хейдър? Защо не ти?

Пипнах го!

— Защото — взех да обяснявам — ти си униформено ченге за разлика от мен. Вероятността да прозрат нещо нередно е далеч по-малка, ако е бил убит от истински, размахващ полицейски значки блюстител на закона. Аз избих повечето народ горе. Нали и ти трябва да покажеш с нещо, че си присъствувал.

Това само донякъде беше вярно. Идеята ми беше, че ако Пат поеме отговорността, след това няма да може да се измъкне, както и да се обърнат нещата. Той е свястно момче и му имам пълно доверие, но много по-лесно е да имаш някому доверие, ако го държиш изкъсо.

Пат изръмжа, поклати глава, но се предаде.

— Направо се погубвам, но добре. Само този път обаче!

— Браво! — похвалих го аз и отидох да вдигна от ъгъла на стаята шапката на момичето. — Ти иди сега да я предадеш в ръцете на Дик, а аз ще те чакам тук.

Подадох шапката на Майра и й наредих:

— Ще се приберете у дома с човека, на когото ви предаде Реди. Ще стоите там до моето идване, а аз ще гледам да се измъкна колкото се може по-бързо. На никого нито дума — ще повтаряте само, че съм

ви заръчал да не разговаряте. Това включва и баща ви. Ще му кажете, че съм ви предупредил да не споменавате пред него дори къде съм ви намерил. Ясно ли е?

— Да, и аз...

Приятно е да ти благодарят, след като свършиш работа, но излиянията отнемат време, когато си зает.

— Хайде, Пат, тръгвайте. И те тръгнаха.

Щом останах насаме с мъртвия, аз го прекрачих и коленичих пред касата. Бутнах настрани писмата и документите. Търсех снимки. Обаче нямаше никакви. Едно от отделенията на касата беше заключено.

Пребърках джобовите на трупа. Ключ нямаше. Заключеното отделение не беше много солидно, но и аз не съм най-добрият касоразбивач на Западното крайбрежие. Доста време ми отне.

Но затова пък онова, което търсех, беше вътре. Дебела пачка негативи. Купчина фотографии — поне петдесет.

Запрехвърлях ги набързо — търсех снимките на двете сестри. Исках да ги пхна в джоба си, преди Пат да се е върнал. Не знаех до каква степен ще се води по моя ум.

Нямах обаче късмет — твърде много време ми отне разбиването на отделението. Той се върна, когато стигнах до шестата фотография. А шестте, които успях да видя, бяха ужасни, наистина ужасни.

— Готово — изръмжа Пат, като влезе в стаята. — Предадох я на Дик. Елуд и единственият негър, когото видях горе, са мъртви. Останалите, изглежда, са изчезнали. Няма никой от нашите, затова се обадох да изпратят пълна кола.

Изправих се, стиснал в една ръка негативите, а в другата — проявените снимки.

— Какво е това? — попита той. Аз отново го подхванах.

— Фотографии. Ти току-що ми направи голяма услуга, Пат, затова няма да постъпвам свински, като ти поискам втора. Но ще ти кажа следното. Просто ще изложа фактите, а ти сам прецени. Това тук — размахах пачката под носа му — са, така да се каже, купоните за храна на Хейдър — или ги е използвал за изнудване, или е възнамерявал да ги пусне в ход. Това са снимки на хора, Пат, главно жени и млади момичета, и много от тях са направо ужасни. Ако утре вестниците споменат, че след престрелката, станала в тази къща, са

били намерени купища фотографии, вдругиден същите вестници ще отпечатат тлъст списък на самоубийства и още по-тъст — на избягали от домовете си. Ако вестниците не споменат нищо, списъците може да са по-къси, но не кой знае колко. Някои от хората на тези снимки знаят за съществуването им. Ще чакат полицията да започне да ги търси. Едно вече знаем със сигурност във връзка с тези снимки — две жени са се самоубили, за да избегнат позора. В ръката си държа динамит, който може да взриви живота на много хора, Пат, на много семейства — независимо дали вестниците ще пишат за фотографиите, или ще премълчат. Но, ако допуснем, че хората прочетат в пресата как, преди да застреляш Хейдър, той успял да изгори много снимки и документи, да ги изгори така, че да не си личи какво е било, тогава — не ти ли се струва, че няма да има самоубийства? Че някои от изчезналите през последните няколко месеца жени може да се появят? Ето, това е, Пат — всичко зависи от теб.

Като си спомня сега, започвам да мисля, че никога през живота си не съм постигал такова красноречие.

Пат обаче не ми ръкопляска. Изруга ме. Руга ме пълнокръвно, злобно, напоително и вложи толкова много чувство, че аз разбрах — отново бях излязъл победител в малката си игра. Обсипа ме с повече ругатни от който и да е друг човек, направен от плът и кръв, и който следователно може да бъде цапардосан.

Когато привърши, изнесохме документите, снимките и малкото тефтерче с адреси, което намерихме в касата, в съседната стая и натъпкахме с тях малката тумбеста печица. Тъкмо изгорихме и последната хартийка, когато над главите ни се разнесе полицейската сирена.

— И това е всичко, така да знаеш! — заяви Пат, като вдигнахме глави от печката. — Да не си посмял някога да искаш още нещо от мен!

— Това е абсолютно всичко — повторих като ехо.

Обичам Пат. Много свястно момче е. Шестата фотография от пачката беше на жена му — безразсъдната, буйна щерка на кафеения магнат.

[1] Град, разположен в залива Сан Франциско. Понастоящем е вече предградие на Сан Франциско. — Б. пр. ↑

Издание:

Дашиъл Хамет

Големият удар. Сто и шест хиляди долара възнаграждение за предаване на убиец. Прокълната кръв. Малтийският сокол. Кльощавият. Опърленото лице

Разкази. Американска. Първо издание

Народна култура, София, 1985

Превела от английски Жечка Георгиева

Рецензент Мариана Неделчева

Редактор Мариана Неделчева

Художник Стефан Десподов

Художник-редактор Николай Пекарев

Технически редактор Езекил Лападатов

Коректор Евелина Тодорова

Литературна група — XII. 04 9536612711/5637-211-85

Дадена за набор април 1985 г. Подписана за печат юни 1985 г.

Излязла от печат юли 1985 г. Формат 84×108/32 Печатни коли 46,50.

Издателски коли 39,06. УИК 40,77 Цена 5,28 лв.

Печат: ДП „Димитър Благоев“, София

Dashiell Hammett. The Thin Man

Penguin Books Ltd, Hammonds Worth, Middlesex, England, 1980

Dashiell Hammett. The Maltese Falcon

Pan Books Ltd, London 1975

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.